SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Bụt Nghỉ Hưu? Thanh Niên Thất Bại!

Mưa tí tách rơi, bầu trời âm u, rồi lại chói lòa với vài tia sét khổng lồ.

Ánh sáng le lói chiếu lên khuôn mặt hắn, khuôn mặt trắng bệch, môi thâm sì, thần thái thất hồn lạc phách. Khóe miệng run rẩy, cổ họng hắn đang hừ hừ vài thanh âm nhỏ bé:

- Lần thứ năm! Đậu… lần thứ năm rồi…

Hắn… lại thất tình, à không phải, là lại bị lừa tình rồi!

Bị lừa tình năm lần trong một năm… đây là cái khái niệm mẹ gì vậy? Hắn không biết, ta đây cũng không biết.

Lừa tình… theo nghĩa đen đó!

Nhà hắn ban đầu cũng không đến nỗi nào, mặc dù cha mẹ cùng mất do tai nạn máy bay một năm trước, nhưng tài sản để lại cho hắn cũng được khoảng sáu bảy mươi tỷ gì gì đó. Dù không nghề không nghiệp, hắn dựa vào lãi ngân hàng cùng với cho thuê mấy cái nhà cũng thừa sống dư dả cả đời rồi.

Lúc cha mẹ mới mất, hắn mặc dù không phải lo đường sống như nhiều kẻ mồ côi khác, nhưng nội tâm cũng trống trải, buồn khổ lắm chứ! Lúc ấy,

https://thuviensach.vn

cô gái đó xuất hiện như thiên sứ đời hắn, nàng cười với hắn, ôm hắn… Lúc ấy hắn mười tám, nàng hai mươi.

Nàng học cũng không giỏi lắm, được cái tiếng Anh lại không tồi, vì vậy cũng đỗ đại học khối D, được 23 24 điểm gì đấy (Anh x2). Nàng bảo muốn đi du học bên Mỹ, muốn học ngành tâm lý thì bên Mỹ tốt hơn. Ờ… hắn chiều, đầu tư cho nàng đi học. Hứa học thêm tiếng Anh, nhanh sang đấy với nàng.

Thế là xong… một tháng sau con ôn đấy nó báo có bạn trai, là con của một lão tỷ phú triệu phú gì gì đó ở Boston. Ờ, nói chính xác là thằng bạn trai kia gọi điện đến "xin phép" được qua lại. Thật là hài hước!

Hắn khóc một đêm, chia tay mối tình đầu lãng xẹt. Sau đó lại tươi tỉnh đón ngày mới. Còn tiền đầu tư cho con kia? Cũng chỉ mất nửa tỷ lo chi phí ban đầu, xin visa các thứ, thôi thì coi như cho qua. Hắn rất là hoang phí quyết định như thế. Đúng là không kiếm ra tiền, không biết tiền quý giá! Sau này hắn mới biết, hóa ra từ đầu mình đã bị tính kế, dã tâm của con ôn đó không nhỏ, bản lĩnh cũng cao, sáu bảy mươi tỷ tài sản của hắn còn chưa lọt vào mắt nó, có chăng chỉ là cái bàn đạp để sang Mỹ kiếm cơ hội mà thôi.

Lần thứ hai, là một đầu bếp nữ xinh đẹp, kết thúc bằng việc hắn bị lừa một cái nhà hàng nhỏ khoảng hơn một trăm triệu.

Lần thứ ba, thôi không tính… lần này là một thằng gay còn xinh hơn đàn bà. Cũng may là hắn chưa mất cái gì, coi như là bị lừa tình tinh thần thôi.

Lần thứ tư… hắn khôn hơn rồi, không bỏ ra cái gì hết. Rồi sau đó con kia kêu nhàm chán, không hợp và chia tay. Hắn rất cực đoan mà phán: "Mẹ! Đến với bố cũng vì tiền thôi! Té đê!"

https://thuviensach.vn

Nếu cô bé kia mà biết chắc oan phát khóc, nàng là người hiền thục, vừa xinh vừa ngoan. Đến với hắn là thực sự thích phong thái của hắn, đâu có biết tên này keo như quỷ, chả có tý ga lăng nào. Đi chơi với nhau hai lần là phát ngấy rồi. Lần này hắn lại tổn thất một cô bạn gái trời cho… Bi ai mà!

Sau khi biết sự thật, hắn ngồi tự kỷ ở nhà cả nửa tháng, bỏ cả đi học, để đến khi đi học lại mới biết vừa nghỉ hè từ… nửa tháng trước. Cuối cùng hắn lại rảnh rỗi sinh nông nỗi đi vào bar tìm kích thích, và…

Lần cuối cùng, cũng là hôm nay, hắn còn chưa kịp sơ múi gì, mới lên taxi rủ "ẻm" đi chơi đã bị hội chúng nó dí dao vào cổ, bóc lột mất cái ví, trong đấy có chứa cuốn "nhật ký nhỏ và những điều thầm kín" của hắn, còn thêm hơn một triệu, may mà cái Iphone hắn để quên ở trong cái túi quần đùi bên trong, không thì cũng ra đi nốt…

Sau đó, hắn bị đá ra giữa đồng hoang, cạp vài lạng đất, sau đó hắn lò dò đi theo quốc lộ, thất hồn lạc phách mà đi giữa đêm mưa…

- Sau số tui khổ zậy nè! Oa oa… đậu mớ nhà nó, bố làm gì sai hả? Tao đã hại ai chưa hả? Hả? Hả?

Âm thanh cao vút kia hàm chứa bao nhiêu bi thương chứ? Hắn đưa tay lên lau nước trên mặt mà không biết rằng có vài vệt "ngưu thỉ" (hiểu được thì hiểu ^^) đang dây lên mặt hắn từ bàn tay hoen ố.

- Vì sao con khóc?

Âm thanh như chuông đồng, tang thương mà ấm áp vang lên giữa đêm giông. Một ông cụ râu tóc bạc phơ, mặt mày lại hồng hào, quần áo trắng tinh, tay chống gậy gỗ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt không biết đã đứng trước mặt hắn từ bao giờ!

Hắn mờ mịt nhìn thoáng qua ông cụ, cũng không thấy rõ lắm, nước mưa che khuất tầm nhìn của hắn rồi. Cũng chỉ thấy cái bóng trắng trắng, cũng

https://thuviensach.vn

chả rõ già trẻ gái trai gì, hắn chả để ý, cúi đầu đi tiếp.

- Ma à? Người lừa tình tao đủ rồi! Mày cũng muốn lừa tao nốt… Nói mà không biết ngượng, tao đang chửi rủa, nước mưa nó bám lên mặt chứ khóc hồi mẹ nào mà hỏi? – Hắn lẩm bẩm.

Mặt ông cụ đã bắt đầu đen thui.

Hắn tiến lên, đưa tay gạt ông cụ ra, tiếp tục đi tới.

Ông cụ vẻ mặt ngạc nhiên, nhất thời quên phản ứng. Cho tới khi có mùi gì đó bắt đầu bay vào mũi ông. Khịt… khịt…

- Móaaaaaaaaaaaaaaaaa….

Tiếng kêu thê lương làm mấy con rắn sấm sét cũng kinh hoàng thất sắc, cúp đuôi làm lành như con cháu gặp sư tổ. Ông cụ khóc không ra nước mắt: "Áo… áo của ta vài trăm năm không giặt, mất vài tấn Viso mới trắng như vậy… Hình tượng còn chưa kịp tạo đã bị bôi cái kia… Tay nó… Móa… Còn ra thể thống gì? Còn ra thể thống gì?"

Ông cụ đấm ngực giậm chân, gậy gõ thùm thùm, còn hắn thì cứ đi như không phải việc của mình. Kiêu ngạo tới mức đuôi cũng vểnh lên giời rồi.

Hắn về đến nhà rồi.

Mở cửa phòng tắm, vào đó tẩy rửa một phen. Vốn định đánh một giấc cho quên sầu, cuối cùng lại không nhịn được ngồi ngẩn người ra đó, mặt thất thần chẳng biết đang nghĩ gì.

- Haiz…

- Vì sao con thở dài…

https://thuviensach.vn

Vẫn là cái giọng kia, tang thương mà ấm áp, được cái đã không vì thói quen nghề nghiệp mà hỏi "Vì sao con khóc" nữa. Áo cũng không biết kiếm tiệm giặt nào làm mà trắng tinh như mới, đến quảng cáo khoa trương của Viso cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hắn ngẩng mặt lên, mờ mịt hỏi:

- Ông là ai?

- Bụt!

Tĩnh lặng…

Yên ắng…

- Oa ha ha…

Quên cả buồn, hắn ôm bụng lăn long lóc, cười chổng cả bốn vó lên giời, ngón tay chỉ vào cái mũi cà chua của "Bụt", hiển nhiên là không tin cái chuyện ma quỷ kia.

"Láo, quá láo, vẫn là ngày xưa tốt nhất!" Bụt lau mồ hôi trán, mặt vẫn cố nặn ra nụ cười khó coi hơn cả khóc, cố gắng hết sức tạo hình tượng ông Bụt hiền lành, phúc hậu.

-----Vệt kẻ ngang vô duyên nào đó-----

Tối hôm sau.

Hắn bầm dập ngồi trên giường, ngoan ngoãn như một con cừu non đang đứng trước mặt con cừu già. Còn con cừu già kia đang đắc ý vuốt vuốt râu, huyên thuyên quảng cáo về mặt hàng gì đó. Vẻ mặt hồng hào đâu còn sự khó coi hôm trước.

https://thuviensach.vn

- Bí kíp này tên là “Đệ Nhất”! Được truyền lưu xuống từ rất lâu rồi, nghe nói là do nền văn hóa đệ nhất vũ trụ sáng tạo ra. Chỉ cần luyện nó là sẽ trở thành vô địch thiên hạ…

- Dừng dừng…

Hắn không nhịn được nữa, cái gì mà vô địch thiên hạ, bí kíp “Đệ Nhất”, móa, nghe như mỳ đệ nhất bán 6k một gói vậy, mà nghe nói mỳ này mới xuống giá 5 ngàn rưỡi thì phải…

- Theo Bụt nói là chỉ cần luyện cái này là con sẽ có thể có được võ công tuyệt thế phải không?

- Là vô địch thiên hạ! – Bụt nghiêm trang chấn chỉnh.

“Có khác nhau nhiều lắm à?” Hắn chửi thầm trong bụng, cố nén bất mãn xuống. Vốn là bụt cho hắn một điều ước, hắn ước gì có được võ công tuyệt thế, tung hoành ngang dọc. Bây giờ cơm nước sinh hoạt không phải lo, có được võ công trong truyền thuyết thì có thể làm rất nhiều trò lén lút, công khai, không thì lôi ra đập cho mấy thằng lưu manh mà mình thấy ngứa mắt, lại có thể anh hùng cứu mỹ nhân… gì gì đó. Mới nghe đã sướng dựng đứng lỗ chân lông rồi.

- Nghe cho kỹ này, Văn Minh trong vũ trụ này chia làm hai trường phái, một là Khoa học kỹ thuật, một là Khoa học nhân thể. Hiển nhiên Trái Đất đang đi theo con đường Khoa học kỹ thuật, Khoa học nhân thể có xu thế không theo kịp, chắc hẳn tương lai sẽ đi theo dấu chân một số nền Văn Minh khoa học kỹ thuật khác, sử dụng kỹ thuật thay thế con người làm mọi việc, kể cả trong sinh hoạt hay quân sự, còn con người chỉ cần tập trung nghiên cứu để tiếp tục tăng trưởng về kỹ thuật mà thôi. Còn về khoa học Nhân thể, thì giống như Trung Hoa cổ đại nói cái gì mà thần tiên, nội công đó, một số nền văn minh đã phát triển theo chiều hướng này, dùng sức người để mở núi phá đá, phiên thiên đào hải… Tất nhiên, ta không nói là

https://thuviensach.vn

theo chiều hướng nào tốt hay xấu, vì trong vũ trụ bao la bây giờ, cả hai trường phái này đều cực mạnh và không phân thắng bại, uy lực đều kinh khủng như nhau. Nhưng có một quy luật khá kỳ lạ, đó là Khoa học kỹ thuật phát triển thì nhân thể sẽ bị suy thoái và ngược lại. Và cái cuốn bí kíp mà con đang cầm, đó là do nền Văn Minh mạnh nhất vũ trụ sáng tạo ra, còn do ai sáng tạo thì không biết!

- Vậy là… nền Văn Minh mạnh nhất là đi theo Khoa học nhân thể sao?

- Đúng!

- Vậy sao hai trường phái lại cân bằng được? Hay mấy người này tu luyện bị choáng đầu rồi?

- Láo…! – Bụt đột nhiên nổi giận:

- Mẹ… chẳng qua bọn chúng quá đông, lại thêm mấy thứ máy móc ghê tởm kia, cho mấy kẻ ất ơ vào điều khiển cũng đẩy ra chiến trường, dù chẳng làm gì được chúng ta nhưng kiến cắn người còn đau nữa là thứ ánh sáng hủy diệt đó… ta…

Bụt đột nhiên phát hiện mình thất thố, nhanh chóng ngậm miệng, có xu thế ngượng quá thành giận, mặt tím tái quát:

- Rốt cuộc có luyện không?

- Có có… - Hắn gật đầu lia lịa, gắt gao ôm chặt quyển bí kíp, mặt cảnh giác nhìn Bụt.

Bụt vừa bực mình vừa buồn cười, chả thèm nói thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng dặn dò “Luyện cho tốt” rồi định quay mặt đi.

- Chờ tý! – Bụt khựng lại, nghe hắn gọi lại có việc gì:

- Cho con hỏi một vấn đề cuối cùng được không?

https://thuviensach.vn

- Hỏi đi! – Bụt hiền hòa nói

- Bí kíp tốt như vậy, sao bụt lại cho con? Có phải là do con quá… (đang định tự sướng vài câu)

- Hừ! Ngươi tưởng mình tốt lắm hả? Chẳng qua cái bí kíp này yêu cầu kẻ luân hồi qua tất cả các hình thái sinh vật, từ ruồi nhặng cho tới hổ báo gì đó, đạt được chút xíu công đức vô lượng mà chỉ bậc đại hiền đại thiện mới có. Từ đó làm căn cơ mà tu luyện loại bí kíp này, không thì ngươi nghĩ rằng mình tích đức bậc nào mà có cơ hội này? – Dứt lời lại phất tay áo ra đi…

- Chờ chút nữa… - Hắn lại gọi. Bụt bắt đầu nhăn nhó, mất kiên nhẫn với thằng dây dưa này. Trong lòng thầm nghĩ, nó luân hồi qua đủ các loại hình thái, chắc có cả cái thứ sinh vật phức tạp như đàn bà, thôi, thiện tai, thiện tai, Bụt ta không thèm chấp.

- Con có gặp lại được Bụt không?

- Tùy duyên!

- Con cám ơn Bụt!

- Ừ!

- Ngày xưa nghe chuyện Tấm Cám cũng nghe đại danh của Bụt, Bụt đó có phải người không ạ?

- Ừ! Thôi ta đi đây! – Bụt đề khí, chuẩn bị chạy trối chết.

- Khoan đã! Con có món quà hiếu kính Bụt! – Hắn thần thái cung kính dâng một chiếc hộp bằng cả hai tay, mặt muốn bao nhiêu chân thành có bấy nhiêu chân thành.

Bụt lạnh nhạt nhận lấy, phất tay áo ra đi. Nhưng trong lòng không nhịn được cảm động. “Đấy! Thằng bé nhìn thế mà có lòng, mấy trăm năm trước

https://thuviensach.vn

mình giúp con Tấm, mất bao tiền mua cho nó bộ cánh với con ngựa mà nó hiếu kính mình được mấy cái xương cá bống ghẻ, hu hu…!”

Bụt mở ra nhìn…

Hóa đơn thanh toán: Cửa hàng giặt là Hương Lan xin cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi… Dịch vụ, giặt là… Đơn giá: 50 000 VNĐ.

- Đậu má……

Bao nhiêu cảm kích đã tan thành mây khói, Bụt oán hận trừng mắt vểnh râu, cố gắng gạt đi giọt lệ già tự khóc cho cái số khổ của mình bên khóe mắt, Bụt giậm chân vận khí bay đi mất.

- Mẹ! Ta nghỉ hưu, ta thề, làm Bụt đúng là không phải cái nghề gì béo bở mà!

----Lại vệt kẻ ngang vô duyên----

Năm năm sau.

Bí tịch Đệ Nhất ghi lại:

“Trang 1: Muốn luyện thần công này… - Câu này nghe thật quen

Sang trang 2: … Phải giữ thân đồng tử - Thở phào nhẹ nhõm

Thần công này luyện đến năm năm, nếu có cảm giác bức bối khắp các huyệt đạo thì có thể thử đột phá. Trong quá trình này dương khí cực thịnh, chuyển sinh âm khí cần có nguyên âm tinh khiết dẫn đạo và trung hòa…”

Hắn ngồi đọc thật kỹ lại dòng ghi chú trong bí tịch, khuôn mặt đắc ý dào dạt, bởi hắn đã bắt đầu có cảm giác giống trong bí tịch ghi rồi.

https://thuviensach.vn

Còn về nguyên âm, đọc truyện mạng nhiều thì cũng biết nó là cái gì rồi. Năm năm qua, thủ đoạn tán gái của hắn cũng có tý tiến bộ, lại thêm cái điều kiện nhà giàu có tiền, cưa được một em gái thanh thuần đến tay cũng không phải là không thể, nàng còn thanh thuần tới mức, khi hắn hỏi nàng thử "cái đó" bao giờ chưa, nàng còn lắc đầu hỏi hắn "Đó là cái gì". Để chắc chắn… hắn lừa con gái người ta lên giường, lột sạch ra rồi "kiểm tra kín đáo" xem còn không. Sau đó lại đạo mạo xốc lại áo khoác, nói: "Anh muốn chúng mình danh chính ngôn thuận đến với nhau, chờ khi nào chúng mình cưới nhé". Thực tế chỉ là chờ đến ngày hôm nay.

Câu nói kinh điển làm cô nàng thanh thuần mắt phát sáng. Chính nhân quân tử nha! Thanh niên nghiêm túc nha! Không thể buông, không thì bị kẻ khác cướp mất thì nguy…

Trong khách sạn Sao Băng, tầng 5.

Hai thân thể quấn vào nhau, không khí nóng bỏng và ướt át.

- Em không hối hận chứ! (Thật thâm tình, cảm động quá đi…)

- Không đâu anh yêu… (Thật kinh điển…)

Hắn bắt đầu quá trình "đột phá" cả về tu luyện lẫn hàm nghĩa nào đó.

- Tới rồi… - Hắn thầm rít gào trong lòng.

Dương khí dâng trào.

Thật nóng.

Ách… nguyên âm, nguyên âm đâu?

Sao không có? Rõ ràng vừa mới xuyên phá cái gì đó mà?

https://thuviensach.vn

Hắn gục! Trước khi đi đời nhà ma, hắn chỉ cảm thấy oan uổng và thương tâm…

- Sáu lần… Mẹ nó… bị lừa tình sáu lần. Giả thanh thuần giỏi lắm! Kỹ thuật “may vá” giỏi lắm. Ta hận… Móaaaaaaaaaaaa!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Oan Gia Gặp Lại! Thiên Sứ Thật Hung Ác

Trần Nam! Dậy mau! Dậy… Trần Nam!

Tiếng gọi chói tai và tiếng đập cửa ngày càng cao chui vào trong tai của Trần Nam. Hắn mở choàng mắt, ngó ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời lung linh đập thẳng vào đôi mắt hắn, làm hắn bất giác phải lấy tay che mắt lại.

Hôm nay… Không xong, là ngày nhập học!

Hắn quá sợ hãi, sự mơ màng vừa rồi biến mất sạch, trong lòng lại vô cùng cảm kích anh tiểu nhị ngoài cửa. Tối qua hắn đã dặn dò anh ta, đến khoảng bảy giờ là phải gọi hắn dậy bằng bất cứ giá nào. Anh tiểu nhị cũng biết thời điểm này hàng năm chính là ngày chiêu sinh của học viện tu luyện Đô Thành nên đã đồng ý với hắn.

Tiểu nhị đang kêu khổ, nhà trọ này lấy uy tín làm đầu, đã đáp ứng vị khách nhỏ Trần Nam này nên phải cố mà gọi cho bằng được. Mặc dù đã gọi giã cả họng, mất hết kiên nhẫn đến mức gọi thẳng tên nhưng anh vẫn tiếp tục, nếu thêm vài câu nữa mà không tỉnh thì anh sẽ mở cửa vào phòng.

- Tới đây! Tới đây!

Trần Nam mở cửa, rối rít cảm ơn và xin lỗi anh tiểu nhị, đồng thời dúi cho anh tiểu nhị ít tiền vàng coi như tiền boa. Cuống quýt thu thập ít hành

https://thuviensach.vn

lý ít ỏi, xuống rửa qua cái mặt, trả phòng rồi chạy hồng hộc lên núi, ăn cũng không thiết.

Hôm nay là ngày học viện tu luyện Đô Thành tiến hành nhập học cho học sinh mới, một năm chỉ có một lần. Kể từ nửa năm trước, khi hắn vượt qua trắc nghiệm thiên phú, cha mẹ hắn đã lo liệu hết cho hắn để hắn chỉ có việc an tâm nhập học, vậy mà hắn lại ngủ dậy muộn. May mà có anh tiểu nhị, hi vọng còn kịp!

“Cũng chỉ tại cái giấc mơ quái quỷ ngày hôm qua! Mẹ nó…”

----Vệt cắt vô duyên đã trở lại----

- Nguyễn Văn Tân – 12 tuổi

- Hà Đăng Đức – 12 tuổi

- Lê Minh Lý – 12 tuổi

- Triệu Hà My – 12 tuổi

- Quản Thiên Trà – 11 tuổi

….

Âm thanh điểm danh vang văng vẳng giữa quảng trường, từng cái tên được gọi đến là một đứa trẻ bay lên và bay ra sân sau tiến hành các thủ tục nhập học. Tất nhiên, “bay” ở đây không phải là đứa trẻ nào cũng biết bay, mà là người ta sử dụng một thứ gọi là pháp bảo, được gắn dưới nền đất của quảng trường, người điểm danh chỉ cần nhìn đứa trẻ đang phát ra tín hiệu, sau đó dùng thao tác chuyển dịch chúng vào bên trong là được.

- Trần Nam – 12 tuổi.

Bên dưới im ắng.

https://thuviensach.vn

Người điểm danh hơi nhíu mày, nhấn mạnh lại:

- Trần Nam – 12 tuổi.

- Dạ có ạ!

Thanh âm nhỏ nhoi mang theo tiếng thở hồng hộc cuối cùng cũng truyền vào tai người điểm danh, thông qua thiết bị, vị trí của Trần Nam được xác nhận ở tít đằng sau, có vẻ vừa mới lách vào được. Người điểm danh có vẻ không thích cho lắm, nhưng cũng không để ý nhiều, nhẹ nhàng thao tác đưa Trần Nam vào bên trong.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu quan sát tình hình chung quanh.

Không gian rất rộng, mặc dù chật kín người, nhưng Trần Nam có thể tưởng tượng ngày thường cái quảng trường này trống trải thế nào. Nói đùa, chứa được đến hơn một trăm ngàn người mà không rộng sao được.

Bên sân sau chia làm khoảng năm mươi bàn, mỗi học sinh nộp lên đạo cụ phát tín hiệu đã dùng vừa rồi, thứ này được đưa tới gia đình từ khi được xác nhận trúng tuyển (như giấy báo đại học), trong đó có đủ thông tin, hình ảnh, đôi khi là tổ tông mười tám đời của các bạn trẻ nếu nhà bạn là nhà nghèo, không có xuất thân đủ “nổi tiếng” để bớt công nhà trường điều tra.

Trần Nam chọn đại một bàn và đứng xếp hàng. Giờ đang đến lượt một bạn gái, cô trung niên ngồi ở bàn cầm lấy đạo cụ, gắn lên trán một lúc rồi gật đầu coi như xác nhận, sau đó đưa tay sờ sờ khắp người bạn gái một lượt. Cuối cùng đập dẹp đạo cụ kia ra thành hình tấm thẻ, khắc lên đó một số hai rồi gắn lên ngực bạn gái, cuối cùng đưa vào bên trong làm công tác chia lớp, chia phòng.

Tiếp theo là một thằng nhóc nhìn có vẻ chững chạc trước tuổi, ăn mặc khá bảnh bao, đầu tóc gọn gàng và phong độ, nhìn rất có khí chất quý tộc. Nhìn theo hướng bạn gái kia đi mất, nó chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng, miệng

https://thuviensach.vn

cũng hơi nhếch lên khinh thường. Cô trung niên kia cũng nhìn thấy nhưng không thèm để ý. Trần Nam cũng nghe tiếng hừ đó rõ rành rành, nhưng cũng mặc kệ, không nghĩ nhiều.

Chỉ thấy cô trung niên thuần thục lặp lại động tác vừa rồi, sau đó mắt sáng lên, liên tục gật đầu tấm tắc, có vẻ khen ngợi. Sau đó khắc lên tấm thẻ một số một, hơi do dự một chút rồi lại khắc lên thêm một dấu cộng rất nhỏ bên trái. Thằng nhóc kia đắc ý cười cười, cám ơn cô trung niên một cái rồi tung tẩy đi vào bên trong.

- Này! Cái số một và số hai đó là gì vậy? – Trần Nam không nhịn được hỏi cậu bé đằng trước.

- Cậu không biết à? Đó là phân ban! Được chia làm ban một và ban hai, tiêu chuẩn là tư chất tu luyện của mỗi người. Ban hai là tư chất thường và thấp, còn ban một là tư chất tốt. Còn như thằng vừa rồi, có thêm dấu cộng bên cạnh số một là thuộc diện đặc biệt đào tạo, tư chất khá cao, trong ngàn trọn một.

Nói đến đó, lời nói của cậu bé đã có vẻ chua lòm mùi ghen tỵ.

Trần Nam gật đầu, huých huých cậu bé kia nhắc đã đến lượt cậu rồi cũng không để ý nhiều nữa, bắt đầu nghĩ vẩn vơ chuyện giấc mơ kỳ quái mấy ngày hôm nay.

Không bao lâu sau, cậu bé đã sung sướng cầm tấm thẻ khắc số một chạy vào bên trong. Đến lượt Trần Nam.

Hắn cũng nhanh chóng làm xong thủ tục, chẳng ngạc nhiên lắm về việc mình được phân vào ban hai. Vì tư chất của hắn đã được nhận xét là khá bình thường ngay từ sáu tháng trước rồi.

----Một vạch phân cách----

https://thuviensach.vn

Thủ tục buổi sáng nhanh chóng trôi qua, Trần Nam được phân vào lớp 2. 16 (ban 2 lớp 16), phòng ngủ khu phía Đông, tạm thời phòng chỉ có hắn và một người nữa, là một thằng con trai hơi tự kỷ. Trần Nam cũng chẳng thèm hỏi nhiều, nằm lăn quay ra ngủ một giấc cho đỡ mệt. Ngày mai bắt đầu lên lớp.

…..

Một tuần sau.

Giấc mơ kỳ quái về một thằng đần liên tục bị lừa tình lại lặp đi lặp lại. Trần Nam buồn bực muốn phun máu, đồng thời hơi khinh bỉ về cái thứ võ công "vô địch thiên hạ" của tên khờ kia.

Trong mơ, hắn thấy tên kia mấy lần đi đánh nhau với "xã hội đen", nhưng mà võ công vô địch của hắn cũng chỉ ăn được khoảng năm mươi thằng nhãi nhép, đến năm mươi mốt thằng là hắn bắt đầu sự nghiệp ăn hành cao quý thiêng liêng rồi.

Mẹ, võ công vô địch thiên hạ mà thế à? Vậy mà thằng kia còn ngu ngốc cho rằng đột phá xong mới vô địch. Ta khinh, cái võ công gần đột phá là như thế, đột phá xong thì tốt đến đâu được? Từ năm mươi lên đến năm lăm hả?

Tất nhiên, "hắn" ở trong mơ cũng hoài nghi chuyện này vô số lần, nhưng lại lừa mình dối người, cố luyện nốt tới "đại thành". Không nhìn thấy Bụt sao? Đi mây về gió vù vù, sợ gì phong ba bão táp trên đầu, xác chuột phân trâu dưới đất chứ!

Theo Trần Nam đánh giá, bí tịch này đúng là rác rưởi. Luyện năm năm mà như thế à? Trẻ con nó cười cho thối mũi. Ở cái thế giới này, tu luyện năm năm là thừa sức làm ra một tiểu pháp thuật, một chiêu quét chết vài trăm người thường là bình thường.

https://thuviensach.vn

- Rác rưởi! Đến cái tên cũng rác rưởi! – Trần Nam lẩm bẩm cười nhạo.

- Chưởng! – Trần Nam thầm nhủ trong lòng. Chưởng là một chiêu trong bí tịch Đệ Nhất, trong đó có khá nhiều chiêu thức, cái tên thì chả đâu vào đâu, bao gồm: Chưởng, Cước, Quyền, Chỉ, Bộ, Đầu, Hư, Thực… Chả biết kẻ nào viết cái bí tịch này, tên còn lười đặt, bí tịch tốt đến đâu được chứ?

Rầm!

Một thanh âm tạc nổ vang lên làm Trần Nam hoảng sợ, kéo theo đó là thanh âm răng rắc. Một cái cây cao bốn mét đã đổ ầm ầm trước mặt hắn, cành lá xanh tươi vẫn còn rung rinh không dứt, chứng minh đó không phải là ảo giác.

Trần Nam ngẩn ngơ, giơ hai tay lên, hết nhìn tay trái lại tay phải, chả biết phải làm sao. Cái… thế này là thế nào? Sao Chưởng lại có uy lực kinh khủng như vậy?

- Chuyện gì? Chuyện gì thế?

Âm thanh tò mò gấp gáp truyền đến từ sau lưng Trần Nam. Hắn nhíu nhíu mày, thế nào mà lại thấy quen quen thế nhỉ?

Dứt bỏ kinh ngạc trong lòng, hắn quay người nhìn lại. Ai ngờ kinh ngạc kia còn chưa đi thì kinh ngạc mới đã tới, cái khuôn mặt kia… có bảo hắn quên cũng không có quên được.

Đó là một cô bé khoảng mười bốn tuổi, thân thể đã bắt đầu phát dục, cao hơn hắn cả cái đầu. Da dẻ trắng bóc như mỡ đông, lông mi sắc nét đang nhíu lại, đôi mắt lúng liếng trong vắt đang tìm kiếm đông tây, xem đã xảy ra chuyện gì. Đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng, xinh xinh làm người ta nhìn mà muốn hôn lên một cái. Tóc được tết lên duyên dáng làm lộ đôi tai xinh được trang điểm bằng đôi hoa tai bạch kim hình hoa tuyết. Có lẽ, trong mắt

https://thuviensach.vn

nhiều người, nàng là một hình ảnh thiên sứ hoàn mỹ, một viên ngọc bảo của nhân gian.

Nhưng… trong mắt của Trần Nam thì đó là một oan gia từ nhỏ, cực kỳ khó xơi.

Hoàng Tuyết Nhu.

- Là mày! – Hai âm thanh giống nhau như đúc cùng phát ra từ miệng hai đứa trẻ đẹp đẽ lung linh. Ôi những mầm non đất nước, sao các em lại có thái độ thiếu hữu hảo như thế chứ…

Nói thế nào nhỉ? Hoàng Tuyết Nhu sống ở cùng khu với Trần Nam, hồi nhỏ nghịch ngợm như con trai, tụ tập một đám đầu trâu mặt ngựa nhỏ lại, tạo thành cái gì mà thần tiên hội, suốt ngày đua đòi tổ chức cái gì mà hội tỷ võ, đứa nào tham gia thì đóng tiền tham gia, không tham gia thì đóng tiền xin nghỉ. Thắng, có tiền gấp mười và sau đó đi khao các bạn và hết sạch, thua, mặt mũi bầm dập mang túi không đi ăn thằng khác khao.

Tất nhiên, tiền đóng vào cũng chỉ một hai ngân tệ, coi như tiền tiêu vặt của trẻ con, đã thế bọn trẻ con lại được kích thích phong trào “thượng võ”, người lớn thấy hết nhưng cũng chả thèm nói gì. Không thấy thắng thua gì thì cả đám cũng đi ăn rồi cười đùa cả lũ với nhau hay sao?

Thế giới này là thế giới tu luyện, thực lực vi tôn, hành vi của Hoàng Tuyết Nhu vô tình đã được rất nhiều “phụ huynh” ủng hộ.

Cho đến khi Trần Nam tám tuổi, năm đó Hoàng Tuyết Nhu mười tuổi. Trần Nam cũng bắt đầu được “mời” đi tỷ võ. Tất nhiên, lúc đó hắn đang được cha mẹ bao bọc, đâu có khoái đánh nhau, vì vậy hắn lựa chọn giống rất nhiều đứa trẻ khác: từ chối.

Tất nhiên, kết quả bị đánh cho bầm dập.

https://thuviensach.vn

Từ đó, Trần Nam áp dụng thái độ cay cú với thần tiên hội, tụ tập cả đám bất mãn với thần tiên hội, hầu hết là bọn cùng tuổi với hắn, vừa lớn và đến thời điểm được "mời" đi tỷ võ, thành lập một đám ô hợp chống đối.

Cách mạng đã bắt đầu, quân địch chèn ép quân ta tàn nhẫn, Trần Nam không ít lần mặt mũi bầm dập, mông đít nở hoa. Cũng là do quân ta "còn trẻ", quân địch già dặn nên quân ta đành áp dụng chiến thuật đánh du kích, không ít lần bắt cóc được vài thằng rồi… tụt quần púng trym hội đồng… =))

Theo thời gian, quân địch đã quá lứa, không ít kẻ ra đi theo tiếng gọi của học viện. Từ đó, quân ta thừa thắng xông lên, đánh quân địch tan tác. Nhưng tướng địch Hoàng Tuyết Nhu quá hung mãnh, chống cự ngoan cường, mãi cho đến năm Trần Nam mười tuổi, Hoàng Tuyết Nhu cũng cất bước ra đi, tuyên cáo cách mạng hai năm đã thành công mỹ mãn. Nhưng từ đó đội của Trần Nam cũng mất sạch hứng thú, giải tán sau đó không lâu.

Có câu nói thế nào nhỉ? Oan gia gặp nhau, nổ đom đóm mắt. Hoàng Tuyết Nhu đã bắt đầu ma quyền sát chưởng, khóe miệng cười đắc ý, có vẻ hưng phấn cực kỳ. Hai năm rồi, nàng vô cùng nhớ cái cảm giác vỗ đầu thằng nhóc cầm đầu phản kháng kia. Mặc dù hai năm nay, nàng cũng học được rất nhiều thứ ở trường, biết cái hội tỷ võ năm xưa "chút chít" và đáng yêu, buồn cười cỡ nào, thực lực hơn xưa rất nhiều, nhưng nàng vẫn nhớ mãi cái ánh mắt tội nghiệp mang theo chút không cam lòng của thằng nhóc ấy.

Năm ngoái nàng cũng về nhà một lần, không ngờ nghe nói cả thần tiên hội lẫn đám nhóc kia đều giải tán, ở nhà hết rồi, điều này làm nàng thấy thật hoài niệm, cũng thấy ngán ngẩm cái vùng thành thị nhàm chán này. Không ngờ hôm nay, thế nào mà lại gặp được Trần Nam ở đây, coi như gặp được đồng hương, dù có là oan gia thì cũng đủ hưng phấn rồi.

https://thuviensach.vn

- Nhóc, chịu chết đi! Hai năm không gặp, chị thấy nhớ cái đầu nhỏ của mày rồi đó, tiếp chiêu. Tý nữa ngoan ngoãn ngồi ôn chút chuyện với chị là được rồi. – Thân hình nhỏ xinh đã bắt đầu di chuyển lại gần Trần Nam, nắm tay phấn trắng nõn giương lên, có xu thế muốn thân mật với mắt của Trần Nam rồi.

- Mẹ… không nói lý à? Vừa gặp là đánh, đánh đánh cái mắm! Bắt nạt người! Móa, chơi thật à? Cứu tôi với…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cậu Có Muốn Nổi Tiếng Không?

Học viện Đô Thành.

Khu vực ký túc xá ban 2 được đặt ở phía Nam, bao gồm bốn khu là Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra còn có một khu ký túc xá nữa không thuộc khu vực này, đó là ký túc xá dành cho các học sinh bắt đầu chấp hành nhiệm vụ để xét tốt nghiệp, chỗ đó hầu hết đều là học sinh năm cuối (năm thứ 5), ngoài ra còn có một số "thiên tài" muốn tốt nghiệp sớm nữa.

Bốn khu ký túc xá này được bổ sung luân phiên. Như khu phía Đông năm ngoái là của học sinh năm bốn, năm nay đã chuyển ra ký túc xá nhiệm vụ, vì vậy khu này được dành cho các học sinh mới nhập học. Học sinh năm bốn năm nay là ở khu phía Nam, cho nên học sinh mới của năm sau sẽ là khu phía Nam, cứ thế rồi đến khu Tây, khu Bắc, rồi lại khu Đông, theo đúng thứ tự chiều kim Đồng Hồ.

Còn một vấn đề cuối cùng, một năm học ở đây được tính bằng hai năm thời gian, riêng năm cuối thì chỉ tính bằng một năm, nếu sau một năm mà không đủ điều kiện tốt nghiệp, gia đình học sinh cần cung cấp tài nguyên gấp ba lần cho học viện để học bổ sung, tu luyện lại, đồng thời được chỉ đạo kỹ càng hơn bởi các đạo sư.

https://thuviensach.vn

Sau đó lại chấp hành nhiệm vụ một lần nữa, nếu không qua thì coi như hết cơ hội, học viện "gửi trả về địa phương", chính thức bị đuổi học.

Hôm nay, các học sinh mới đã đi nghe nội quy và nghe giới thiệu về học viện, còn Trần Nam thì không cần. Do thân thế, dòng họ của hắn cũng khá lớn, coi như quý tộc, các vấn đề chủ chốt đều đã có người tóm tắt cho hắn từ trước, nên hắn cũng không cần đi nghe làm gì cho mất thời gian.

Cũng vì vậy mà hắn mới gặp phải con bé đanh đá Hoàng Tuyết Nhu kia ở cái chỗ này.

Vùng rừng núi phía Đông Nam, sự yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng hò hét. Hoàng Tuyết Nhu vừa đuổi vừa la "Đứng lại! Mày có phải đàn ông không vậy?" Còn Trần Nam thì đắc ý chạy như thỏ ở đằng trước, trong đầu thì vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, không ngờ "Bộ" ở trong bí tịch rác rưởi kia lại lợi hại như vậy, chỉ cần vận dụng xíu xiu mà đã bỏ xa bà chằn rồi.

Một lúc sau, Hoàng Tuyết Nhu đã đứng tại chỗ thở hồng hộc, mặc dù hai năm nay nàng tu luyện không tồi, nhưng dù sao tư chất của nàng cũng không đặc biệt được bao nhiêu, cũng chỉ là học sinh ban hai, các loại công pháp được tiếp xúc không quá mạnh, nhất là về bộ pháp thì còn lâu mới sánh được với Trần Nam.

Trần Nam rất khoái một "chiến thuật" đã học tập được trong giấc mơ kia, đó là đánh chó xuống nước, thừa dịp ngươi bệnh cho ngươi thêm vài đao. Hắn hào hứng dạt dào quay ngược lại, bắt đầu đấu tay đôi với Hoàng Tuyết Nhu.

Chẳng bao lâu sau, cô bé xinh đẹp vừa nãy còn hung hăng không ai bằng đã mềm nhũn cả người, khí lực đứng lên cũng chả có, Trần Nam thì đắc ý quên mình, cười đểu không thôi.

Mẹ, ai có thể hiểu ta chứ! Suốt hai năm ròng rã bị con nhỏ này bắt nạt, bị thần tiên hội tóm không dưới mười lần, lần nào cũng bị vỗ đầu đá đít vài

https://thuviensach.vn

chục cái, lại không một lần nào báo được thù. Không ngờ… không ngờ hôm nay ước mơ lại thành sự thật. Ôi… ta hạnh phúc quá.

Trần Nam thầm rên rỉ sung sướng trong lòng, từ từ áp sát Hoàng Tuyết Nhu, giống như một con sói xám đang khủng bố tinh thần con cừu non vậy. Hoàng Tuyết Nhu cảnh giác che ngực, đáng thương nhìn hắn, run giọng hô:

- Mày định làm gì!

Trần Nam không thèm trả lời, bàn tay tà ác đã giơ lên, tiến dần về phía Hoàng Tuyết Nhu.

Bộp!

Cái đầu nhỏ xinh của cô bé thiên sứ đã trúng một cái vỗ đau điếng. Sau đó lại một cái, lại một cái, Trần Nam rất không có tinh thần thương hương tiếc ngọc, thoải mái mà chà đạp. Vừa vỗ lại còn vừa cười khoái trá:

- Láo nè! Cho mày bắt nạt tao nè! Chừa chưa? Hả? Hả?

Cảm giác báo thù thật tốt, Trần Nam lệ nóng quanh tròng, cảm xúc dạt dào mà phát tiết, không biết cô bé đang chịu tội đã uất ức gần chết rồi.

- Đánh xong chưa?

Trần Nam đã hơi ngừng lại một chút, âm thanh hơi run run nức nở của Hoàng Tuyết Nhu đã truyền vào tai hắn. Vốn đang định nói “còn lâu mới đủ”, bỗng hắn lại thấy đám sương mù long lanh trong mắt nàng, bỗng chốc lại thấy lòng mềm nhũn, hứng thú rã rời nói:

- Đủ rồi!

Nói xong hắn nhanh chóng thu tay lại. Đến lúc này, đến lượt Hoàng Tuyết Nhu phát tiết. Thấy nàng giơ tay lên, Trần Nam đã chuẩn bị chạy trối

https://thuviensach.vn

chết, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra nàng không phải lại muốn đuổi đánh hắn, mà là… khóc.

- Hu hu! Không biết! Không biết đâu! Từ bé chưa ai đánh tao. Mày… mày đánh tao đau lắm biết không hả? Tao ghét mày! Cút đi! Tao ghét mày lắm… hu hu!

Trần Nam câm nín, mồm đắng như nhai khổ qua.

Trong lòng hắn cũng ủy khuất dạt dào: “Hu hu! Không biết! Không biết đâu! Từ bé chưa ai khóc trước mặt tao. Mày… mày khóc làm tao bối rối biết không hả? Tao ghét mày! Nín đi! Tao ghét mày lắm… hu hu!”

Mười phút sau: Hu hu!

Hai mươi phút sau: Hu hu!

Một giờ sau: Hu hu hu!

Thủy triều có xu thế càng ngày càng mạnh, Trần Nam hết chỗ nói thật rồi, không biết con nhóc này có bao nhiêu nước trong người nữa, nước mắt của nàng nãy giờ có lẽ đã thừa để dìm chết vài trăm tên sắc lang nào đó rồi. Trần Nam đang cố gắng phấn đấu làm thanh niên nghiêm túc, nhưng hắn trước hết còn là đàn ông, mà đàn ông đối với phụ nữ thì…

- Thôi! Chỉ cả ơi em xin, tha em! Đừng khóc nữa! Cho em xin đi mà! Thôi được rồi, chị cả đánh em, mắng em bảo em làm gì cũng được ha! Đừng khóc…

Lời còn chưa dứt, tiếng khóc đã nín bặt…

- Có đúng là bảo làm gì cũng được không? – Hoàng Tuyết Nhu bắt đầu thay đổi sắc mặt, còn nhanh hơn cả lật bàn tay nữa.

Trần Nam mặt đen thui.

https://thuviensach.vn

- Đúng!

- Dạy tui bộ pháp vừa rồi đi! – Hoàng Tuyết Nhu đã từ bỏ skill lợi hại số một là "khóc", tiến hành skill thứ hai, đó là "làm nũng".

Mặt Trần Nam đã quắt lại, có cảm giác như mình đã đi vào vết xe đổ của thằng ngốc trong mơ. Hắn cảm thấy cái khuôn mặt xinh đẹp kia… sao lại giống với thần thái của con bé lừa tình siêu cấp để đi du học Mỹ trong giấc mơ ấy thế?

Nhưng đàn ông đã nói là phải giữ lời, không giữ lời là thất đức, là không nghiêm túc! Vì thế, Trần Nam cũng chỉ đành mang Bộ ra truyền cho Hoàng Tuyết Nhu.

Nếu Bụt mà thấy hành động này của hắn, chắc phải nhảy ra mắng to một trận. Đúng là thằng phá gia chi tử, thằng… hắn có biết bí tịch này quý giá thế nào không hả? Sao có thể nói truyền là truyền chứ?

Nhưng…

Hoàng Tuyết Nhu không luyện được.

Trần Nam khó hiểu, hắn sử dụng tất cả những chiêu thức kia thật như nước chảy mây trôi, lần thứ nhất mà không được thì chỉ cần lần thứ hai là được ngay, nhưng Hoàng Tuyết Nhu đã thử đến gần hai tiếng, mệt bở hơi tai mà cũng không có tác dụng gì.

Chuyện này làm hai đứa trẻ bắt đầu hoài nghi nhau, bé gái hoài nghi bé trai đang lòe bịp hòng qua mặt mình, bé trai thì hoài nghi đầu óc bé gái không được tốt cho lắm, dạy mãi không vào.

Cuối cùng, cuộc gặp gỡ đồng hương đã kết thúc trong không khí không vui cho lắm. Trần Nam mang theo đầy bụng khó hiểu về phòng ngủ, vứt chuyện này ra sau đầu.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau.

Hôm nay là một ngày nghỉ cuối tuần, nếu xét theo lịch hiện đại thì ngày hôm qua là thứ bảy, còn hôm nay chính là chủ nhật. Không thể không nói, lịch học và làm việc năm ngày nghỉ hai đúng là một thời khóa biểu vĩ đại dù ở bất cứ đâu.

Nhưng ngày nghỉ thế này mà lại bị một kẻ khác ác ý phá hoại, Trần Nam sáng sớm đã bị dựng dậy khỏi giường, sau đó mặc dù đã được mời đi ăn một bữa đàng hoàng nhưng hắn vẫn thấy buồn bực trong lòng.

Kẻ quấy phá này không phải ai khác, chính là Hoàng Tuyết Nhu.

Nàng là một cô bé nghịch ngợm, nhưng cũng kiên cường và đầy trò ma quái. Nhiều người gọi nàng là tiểu thiên sứ, nhưng còn có một đám thầm nghĩ nàng phải là tiểu ma nữ mới đúng.

Hoàng Tuyết Nhu nghi ngờ Trần Nam đã giấu diếm hoặc muốn qua mặt nàng, nhưng nàng không nói thẳng mà áp dụng chiến thuật “keo con voi”, dính chặt lấy hắn, bắt hắn dạy nàng, cho đến khi nàng luyện được Bộ thì thôi. Tên này trước sau không nhịn được chắc chắn sẽ phải lôi hàng thật ra thôi! Hoàng Tuyết Nhu rất đắc ý về chiến thuật của mình.

Quả nhiên, chiến thuật của nàng đã phát huy vô cùng hiệu quả. Mặc dù Trần Nam không có dấu giếm gì, thứ hắn nói ra đúng là đồ thật nhưng chắc chắn trong đó đã có điều gì trục trặc. Và chiến thuật “keo con voi” đã làm Trần Nam phải vắt hết óc mà nghĩ ngợi biện pháp giải quyết, chóng truyền cho xong rồi đuổi nàng đi cho rảnh nợ.

Và cuối cùng, sau bao tháng ngày suy tư khổ sở, tóc mai bạc trắng… khụ khụ! Nói chung là rất vất vả, Trần Nam đã tìm ra được nguyên nhân.

Là công pháp.

https://thuviensach.vn

Hắn đã suy tư rất nhiều, tại sao uy lực của "Đệ Nhất" ở đây lại kinh khủng như vậy, suy nghĩ từng chi tiết một, giấc mơ kia cũng đã thấm vào óc hắn giống như những thứ không thể quên rồi. Và sau cả tháng trời, hắn cuối cùng cũng đã nhận ra một chi tiết.

Bụt đã từng nói, luyện Đệ Nhất xong có thể "Vô địch thiên hạ", nhưng lại phủ nhận bốn chữ "thần công cái thế". (Đọc chương 1)

Vô địch thiên hạ là khái niệm thế nào?

Có nghĩa là dưới gầm trời này, ngươi là mạnh nhất.

"Hắn" trong mơ nếu đặt ở nơi mà Trần Nam đang sống thì cũng là kẻ tầm thường, nhưng đặt ở trên Trái Đất, một thế giới của Khoa học kỹ thuật, võ công của "hắn" đã xứng đáng với bốn chữ "vô địch thiên hạ" rồi.

Vô địch thiên hạ, không nhất định phải là võ công cái thế, còn phải xem cái thiên hạ của ngươi là thiên hạ nào nữa.

Trái Đất phát triển khoa học kỹ thuật, tố chất con người đã xuống dốc từ lâu rồi, khả năng luyện thần công không thể nào quá mạnh mẽ được. Như "hắn" trong mơ, nếu đột phá thành công thì có thể một mình địch lại mấy trăm người, kể cả có súng máy các thứ, điều đó cũng coi như "vô địch thiên hạ" rồi. Bởi nếu đơn đả độc đấu thì không ai là đối thủ của hắn cả.

Điều đó cũng có nghĩa, nếu Trần Nam luyện Đệ Nhất ở thế giới này! Hắn cũng sẽ là "Vô Địch Thiên Hạ".

Điều này làm Trần Nam hưng phấn vô cùng, theo hắn biết thì Đệ Nhất chỉ có duy nhất một lần đột phá, cũng là lần mà tên kia đi đời nhà ma. Phương pháp đột phá cũng quá rõ ràng, chẳng qua tại tên kia quá bất cẩn, bị lừa tình mà chết thôi.

https://thuviensach.vn

Từ đó, Trần Nam đã bắt đầu nghiên cứu kỹ càng bí tịch Đệ Nhất, theo đó thì điều kiện tiên quyết để luyện Đệ Nhất đó chính là "công đức lực".

Công đức là một khái niệm trong đạo Phật, khái niệm theo hắn thì cũng rất trừu tượng. Nhưng tổng kết lại thì chỉ đơn giản đó là: "Làm nhiều việc thiện hoặc trải nghiệm được sự khổ hạnh của kiếp sống sẽ tích được công đức". Tất nhiên, có được công đức cũng không có dễ dàng như vậy, như "hắn" trong mơ cũng đã được chỉ điểm là trải qua luân hồi tất cả các hình thái sinh mệnh mới có thể tích được chút xíu công đức làm căn cơ.

Tất nhiên, còn có một phương pháp đó là được người khác truyền công đức, như ông bà có câu "Tích đức mấy đời mới được thế này thế nọ", đó là điển hình của việc tổ tiên tích đức truyền cho con cháu!

Tất nhiên, công đức khác với tích đức, nhưng lý thuyết cũng tương tự. Nhưng có được công đức đều là bậc đại hiền đại thiện, như phật tổ bồ tát chẳng hạn. Nhưng tìm họ ở đâu? Mà tìm được đi nữa thì ngươi bằng vào cái gì xin họ truyền công đức cho ngươi? Còn về các bậc đại hiền này, bí tịch Đệ Nhất trong mắt họ cũng thường thôi, vì vậy họ cũng chả luyện Đệ Nhất làm gì.

Từ đó suy ra được một chuyện: Đệ Nhất rất lợi hại, nhưng người luyện lại cần điều kiện rất ngặt nghèo.

Vốn, hắn cũng định truyền Đệ Nhất cho Hoàng Tuyết Nhu.

Nhưng cái chết của "hắn" lại làm Trần Nam bừng tỉnh. Công pháp này đi theo đường chí dương, đàn ông thì còn có thể nhờ nguyên âm để đột phá, đàn bà thì sao? Còn cả câu đầu tiên của bí tịch: Muốn luyện thần công này cần giữ thân đồng tử.

Đàn bà không luyện được, nên đành nghĩ cách khác.

Và cuối cùng hôm nay hắn đã nghĩ ra cách.

https://thuviensach.vn

- Nè! Rốt cuộc cậu luyện công pháp gì vậy? – Sau khi ăn bữa sáng, hai người lại kéo nhau ra vùng rừng núi luyện công. Trần Nam quyết định hỏi thẳng.

Còn về xưng hô? Hai người đã coi như bạn bè, lúc nào tử tế thì cậu tớ, lúc nào nóng máu thì mày tao chí tớ cũng là bình thường. Cả hai cùng thống nhất, không có dị nghị gì.

- Huyền Băng Quyết!

- Lợi hại không?

- Tất nhiên! – Hoàng Tuyết Nhu kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ.

- Đưa bí quyết cho tôi được không? – Trần Nam rất vô tư hỏi, không biết rằng đây là một vấn đề tối kỵ trong thế giới này. Có ai hỏi bí kíp nhà người khác mà cứ hồn nhiên vô tư như thế không?

- Được! – Hoàng Tuyết Nhu không ngờ lại gật đầu cái rụp, không có một tý do dự. Thấy ánh mắt khó hiểu kinh ngạc của hắn, nàng vô tư giải thích:

- Cậu nên biết Huyền Băng Quyết là bí tịch gia truyền của nhà họ Hoàng, được tổ tiên truyền xuống nên yêu cầu điều kiện về huyết mạch cực cao, không có huyết mạch họ Hoàng thì không luyện được. Tôi cũng là từ nhỏ được xét thấy huyết mạch khá thuần, thích hợp luyện công pháp này nên mới đặt tên có chữ Tuyết, ban đầu định đặt là Tuyết Linh, nhưng mẹ tôi không thích nên mới đặt là Tuyết Nhu.

- Mẹ tôi đã dặn rồi, bí tịch này không nên truyền lung tung, nhưng thấy ai tin được, không phải kẻ địch của họ Hoàng thì cứ truyền cho họ, luyện được thì mang về tộc, coi như nhận tổ quy tông vì trong máu họ chắc chắn có huyết mạch họ Hoàng, còn không luyện được thì thôi, coi như cho họ

https://thuviensach.vn

tham khảo, không sao cả. Tôi nghĩ, chúng ta là bạn, cậu đã muốn thì đưa cậu cũng không sao, có đúng không?

Trong chốc lát, trái tim nhỏ bé của Trần Nam đập thình thịch, ánh mắt của nàng thật chân thành, hắn… ôi, hắn bị nàng làm cảm động mất rồi!

Không biết nói gì, hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, thật kiên định trong lòng: "Chúng ta là bạn!"

Sau đó, Hoàng Tuyết Nhu đọc tất cả bí tịch cho Trần Nam một lần, cũng may, ở đây có một cái đạo cụ lưu giữ ký ức, Trần Nam dù không nhớ hết được, nhưng lưu giữ lại cũng không sao.

Trần Nam nghiên cứu một lúc rồi thắc mắc hỏi:

- Theo như bí tịch nói thì nó rất lợi hại? Cậu cũng có huyết mạch khá thuần chính, dù tư chất không mạnh nhưng lại cực kỳ thích hợp luyện Huyền Băng Quyết này! Tại sao lại phải đến học viện Đô Thành? Tại sao không ở lại trong tộc để được chiếu cố đặc biệt? Tôi nghĩ điều kiện của tộc họ Hoàng cũng không kém ở đây chút nào, so với ban 2 này thì còn tốt hơn nữa là khác?

Hoàng Tuyết Nhu nhẹ nhàng mỉm cười, lắc lắc đầu hỏi ngược lại:

- Cậu thấy tính cách tôi thế nào?

Trần Nam hơi lựa chọn từ một lúc rồi nói:

- Có vẻ hơi nóng…

- Dữ dằn? Nghịch ngợm? Tinh quái? Ý cậu là vậy chứ gì? Tôi cũng nghe nhiều rồi. – Hoàng Tuyết Nhu cười nhẹ ngắt lời, sau đó ngồi xuống dưới gốc một cái cây, nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Bí tịch trong thiên hạ có rất nhiều loại, và trong đó có một loại được gọi là bí tịch gia tộc, yêu cầu về huyết mạch của tộc nhân mới có thể tu luyện. Nhà họ Trần của cậu chắc chắn cũng có, nhưng chắc cậu không biết thôi.

Bí tịch gia tộc yêu cầu về huyết mạch, người tu luyện sẽ càng ngày càng giống với tổ tiên, từ tính cách đến khí chất. Tất nhiên, người có tính cách khác nhau, cưỡng ép tu luyện để rồi đổi tính tình không phải ước nguyện của nhiều người. Nếu tôi tập tu luyện Huyền Băng Quyết trong dòng tộc, có lẽ tôi cũng chẳng thua kém gì mấy tên ban 1 có dấu cộng cả. Nhưng tính cách tôi thích bay nhảy, thích tự do, thích chơi đùa. Nghĩ đến cái cảnh mình tu luyện thành lạnh như băng, lãnh ngạo và cô độc giống tổ tiên trong bức tranh, tôi…

Vì thế nên nhiều người đi tìm kiếm con đường tu luyện khác, dù không tìm được bí tịch thật mạnh, nhưng có thể họ sẽ tìm được một số cách khắc phục, làm cho mình giữ được phẩm tính khi tu luyện bí tịch gia tộc. Tôi cũng giống như thế thôi. Tất nhiên, nhiều người không thể tìm được biện pháp, cuối cùng cũng đành chấp nhận tệ đoan, tu luyện bí tịch gia tộc rồi ra sao thì ra.

- Ồ… - Trần Nam trầm ngâm một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Cậu có muốn nổi tiếng không?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Công Pháp Dung Hợp!

Nổi tiếng? Là sao? – Hoàng Tuyết Nhu khó hiểu hỏi.

- Là được nhiều người biết đến! Là có nhiều kẻ hâm mộ cậu đó! – Trần Nam giải thích.

Hoàng Tuyết Nhu nhíu mày một lát, dường như đang tiêu hóa khái niệm nào đó, cuối cùng hừ lên khinh thường:

- Là giống mấy cái thằng ban 1+ hay vểnh đuôi lên trời, mắt không nhìn ai đó à? Thế thì có cái gì hay? Suốt ngày bị một đám người nhìn chằm chằm như hổ đói, muốn làm cái gì cũng phải chú ý hình tượng, hừ! Tôi còn lâu mới làm cái loại người ấy.

Trần Nam đau đầu, vì kế hoạch hắn vừa nghĩ ra bắt đầu gặp trắc trở ngay từ khâu đầu tiên. Nhưng hắn chưa từ bỏ, tạm thời lảng sang chuyện khác.

- Ở học viện này có công pháp gì là tốt nhất?

- Ba loại: Tĩnh Nguyệt Tiên, Đọa Nhật Thần, Âm Dương Thánh. – Hoàng Nguyệt Nhu không chút do dự trả lời.

https://thuviensach.vn

- Có phải học sinh tiềm năng trong ban 1+ là có quyền chọn lựa một trong ba loại công pháp đó để tu luyện không? – Trần Nam trầm ngâm hỏi.

- Đúng! – Hoàng Nguyệt Như gật đầu:

- Ý cậu là…

- Tôi muốn cậu có tư cách học một trong ba loại đó. – Trần Nam có vẻ tự tin nói.

Đôi mắt Hoàng Nguyệt Như bắt đầu ánh lên vẻ mơ ước, nhưng lại nhanh chóng vụt tắt:

- Nghe cũng thật tốt! Nhưng… bằng cách nào?

- Nằm xuống! – Trần Nam khô khốc nói.

Hoàng Tuyết Nhu cảnh giác co rụt người lại một chút, nghĩ nghĩ lại một chút rồi lại nhu thuận nằm xuống, thầm nghĩ "Mình dạo này làm sao vậy? Từ nhỏ đã đùa nghịch với tên nhóc này, có cái gì đáng ngờ mà nghĩ linh tinh?"

Trần Nam nhanh chóng ổn định tư thế, dựa theo pháp quyết trong Đệ Nhất mà vận công. Giờ phút này, vẻ mặt hắn trông có vẻ trang nghiêm, thần thánh không nói nên lời, giống như có một vầng hào quang đang bao bọc lấy hắn vậy.

Trần Nam hét nhỏ một tiếng, quỳ xuống bên cạnh Hoàng Tuyết Nhu, một tay ấn lên trán, một tay ấn lên bụng nàng, hào quang quanh thân hắn cũng dao động kịch liệt, bắt đầu truyền dịch từng chút sang người nàng.

Mười phút sau, Trần Nam buông tay, sắc mặt tái nhợt, trán toát mồ hôi. Âm thanh suy yếu nói:

- Mang tôi về phòng, có gì nói sau!

https://thuviensach.vn

Dứt lời, hắn gục xuống người nàng như một tên vừa "hăng say quá độ", nếu không phải hơi thở vẫn còn thì có lẽ tác giả đã nghi ngờ tên này có kết cục giống cái thằng trong mơ kia rồi.

----Vệt kẻ ngang tái xuất giang hồ----

Ngày hôm sau.

Trần Nam mở mắt, chứng kiến vẫn là khung cảnh quen thuộc như bao ngày. Cái trần nhà màu trắng, căn phòng hơi tối, cửa sổ đóng kín, đúng là căn phòng ký túc xá của hắn.

- Tỉnh rồi hả? – Một âm thanh vui mừng vang lên bên tai Trần Nam, quay mặt nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Tuyết Nhu đang ngồi bên cạnh, khuôn mặt vẫn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng thần thái hơi mệt mỏi, chắc thiếu ngủ.

Sờ sờ lên trán, thấy vẫn còn cái khăn ướt mang theo mùi thơm nhàn nhạt, Trần Nam cảm động nói:

- Cám ơn!

- Hì hì! Đừng nói cám ơn! Hôm qua về tôi thấy trong người cực kỳ phấn chấn, có vẻ thư sướng hơn rất nhiều, còn cậu thì lại mệt mỏi như vậy, chăm sóc cậu là phải làm mà, đúng không? – Hoàng Tuyết Nhu nở nụ cười chân thành, tay đã đưa ra đỡ hắn ngồi dậy.

- Haiz! Đúng là làm việc thất đức, trời không dung tha mà! – Trần Nam u oán than thở.

- Thất đức? – Hoàng Tuyết Nhu khó hiểu, sau đó lại cảnh giác, đưa tay kiểm tra khắp người mình, gấp gáp hỏi lại:

- Sao lại thất đức? Có phải cậu làm gì có lỗi với tôi không hả? – Vừa nói vừa cầm đầu vai Trần Nam lắc qua lắc lại, làm đầu hắn hơi choáng váng,

https://thuviensach.vn

suýt nữa hôn mê.

Khó khăn lắm mới ngừng lại, Trần Nam đành phải ngồi giải thích:

- Cậu có biết cái gì gọi là công đức không? Người ta làm nhiều việc thiện thì tích được công đức, đồng thời công đức cũng có thể truyền cho người khác. Thứ mà tôi truyền cho cậu hôm qua chính là công đức. Còn tôi thì bị tổn hao công đức, đó cũng là một dạng thất đức, hiểu chưa?

- Công đức? Nghe thì cũng hiểu sơ sơ, nhưng nó có tác dụng gì?

Nói đến đây, Trần Nam bắt đầu thấy hào hứng, đắc ý khoe khoang:

- Công đức có nhiều tác dụng lắm chứ! Nhỏ thì làm người ta tâm thần thư sướng, tiêu tan bệnh tật. Cao hơn thì có thể mang đến vận may, tiêu tai giải nạn. Quan trọng nhất, công đức lực giống như một môi trường trung gian, giúp cơ thể hấp thu linh khí mạnh hơn gấp trăm lần, ngàn lần, tốc độ tu luyện được đề cao gấp bội.

Trần Nam đắc ý khoe khoang, không để ý Hoàng Tuyết Nhu đã trợn mắt há hốc mồm, ngốc ở nơi nào. Hắn không khỏi nhớ đến Đệ Nhất, loại bí tịch không có bình cảnh, nhưng lại cần tăng trưởng thật nhanh, cũng chỉ có loại công đức lực này mới giúp công lực tăng nhanh đến như thế. Nếu không có công đức lực, công lực tăng trưởng không đủ nhanh, năm năm mà không đột phá cái bình cảnh kia thì sang năm thứ sáu, người tu luyện Đệ Nhất sẽ chết chắc.

- Theo cậu nói thì… bây giờ tôi là thiên tài trong thiên tài sao? – Hoàng Tuyết Nhu dè dặt hỏi.

- Tất nhiên, chỉ cần cậu học xong cách sử dụng công đức lực là được! Giờ tôi dạy cậu.

Sau đó…

https://thuviensach.vn

- Bộp! – Hoàng Tuyết Nhu đã bị vỗ một cái vào đầu, nhưng không dám phản kháng…

- Ngốc quá đi, có vậy mà cũng làm không xong! Còn học hành gì hả? Làm lại!

Bộp…

Bộp…

Hoàng Tuyết Nhu thật đáng thương.

----Lại kẻ ngang nào----

Mấy tháng sau.

Gần đây, trong học viện tu luyện Đô Thành xuất hiện một nữ thiên tài. Không ai biết nàng ở đâu ra, xuất hiện như thế nào. Chỉ biết nàng hay đeo chiếc mặt nạ che nửa mặt trên, chỉ để lộ con mắt và cái miệng. Vì chiếc mặt nạ kia có hai chiếc lông vũ gắn vào kéo dài theo tóc mai nên người ta thường gọi nàng là bạch vũ thiên sứ.

Bạch vũ thiên sứ có dung mạo thế nào không ai biết, có người cho rằng nàng rất xinh đẹp, có người lại cho rằng nàng quá xấu không dám gặp người. Nhưng có một điều ai cũng biết, Bạch vũ thiên sứ có thiên phú tu luyện cực cao.

Nghe nói nàng chỉ mới mười bốn tuổi, không ngờ đánh ngang ngửa với một vài đạo sư có tu vi “Trăm Ngàn Vạn Địch”. Có biết cái đẳng cấp tu vi đó là thế nào không hả? Người ta phải tu luyện ít nhất năm năm, đôi khi là mười năm hai mươi năm mới có thể đột phá đến được cảnh giới đó. Nàng mới tu luyện bao lâu? Cùng lắm là một năm học, tức là mới hai năm mà thôi. Nếu không phải do công pháp nàng tu luyện có đẳng cấp không cao, Huyền Băng Quyết lại cố ý giấu diếm, đạo sư cũng cam bái hạ phong rồi.

https://thuviensach.vn

Cái tốc độ đáng sợ đó làm rất nhiều người sợ hãi, hâm mộ, ngạc nhiên. Đến hiệu trưởng cũng không nhịn được mà gọi nàng đến gặp một lần, nghe nói là hỏi về thân phận của nàng. Nhưng sau lần đó, hiệu trưởng lại tuyên bố Bạch vũ thiên sứ là học sinh thuộc diện đào tạo trọng điểm, thân phận được giữ kín, không cần đi tìm hiểu.

Không cần phải nói, Bạch vũ thiên sứ chính là Hoàng Tuyết Nhu rồi.

Vốn dĩ nàng không muốn nổi tiếng gì cả, nhưng nếu không gây oanh động đến mấy sếp cao tầng thì sẽ không được chú ý, không có cơ hội tiếp xúc với ba bí tịch cao cấp kia. Vì thế nên Trần Nam bày kế cho nàng chơi vô gian đạo. Tất nhiên, với hiệu trưởng thì không giấu được, nhưng chiến thuật nước mắt và làm nũng của thiên sứ đã làm hiệu trưởng mềm lòng, đồng ý giấu thân phận của nàng đi.

Đương nhiên, lý do mà Hoàng Tuyết Nhu đưa ra cũng khá hợp lý, vì không hy vọng dòng tộc biết được thiên phú của mình, sau đó bắt về nhà luyện công pháp gia truyền, đi trái lại với ý nguyện ban đầu khi gia nhập học viện. Hiệu trưởng cũng không dị nghị gì lý do này, học viện cũng thích nhất làm tốt mối quan hệ với các học sinh tiềm năng, sau này không giữ được lại học viện thì cũng có một phương cường giả ủng hộ cho học viện, có gì mà không tốt?

Không lâu sau đó, Hoàng Tuyết Nhu đã lấy được bí tịch Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết tới tay.

Theo như nàng nghĩ, Đọa Nhật Thần Quyết thiên về dương cương, không thích hợp với người tu luyện Huyền Băng Quyết, còn Âm Dương Thánh Quyết thì có phần giống như đạo sĩ đạo cô, cần thanh tịnh vô vi mới tập được, về cơ bản cũng không khác tập Huyền Băng Quyết là mấy, vì thế bí tịch Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết là thích hợp nhất.

https://thuviensach.vn

Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết lấy phòng thủ để lựa chọn thời cơ công kích, có phần giống như thái cực quyền. Khi chiến đấu thì công lực tĩnh lặng vô cùng, tâm thần như minh nguyệt soi rõ từng động tác của đối phương, chọn phương pháp nhẹ nhàng nhất để hóa giải công kích, chờ đợi cơ hội tặng đối thủ một đòn chí mạng.

Và chẳng bao lâu sau, Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết đã tới tay Trần Nam.

Lúc này…

- Thật sự không sao chứ hả? – Hoàng Tuyết Nhu có vẻ hơi lo nghĩ, do dự khi đưa đạo cụ lưu giữ ký ức có Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết cho Trần Nam.

Hắn bĩu môi khinh thường:

- Lo cái gì? Chuyện bảo mật của học viện này tôi cũng biết một hai, chủ yếu dựa vào sự uy hiếp và tính tự giác của học sinh. Nếu có kẻ nào lai lịch không rõ mà sử dụng bí tịch như Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết thì sẽ bị truy sát tàn nhẫn, dòng tộc cũng gặp nguy khốn. Nếu như dòng tộc của cậu mạnh hơn bây giờ vài chục lần, có lẽ học viện sẽ đề phòng cậu truyền bí tịch này ra, vì sợ không làm gì được cậu, nhưng họ Hoàng còn chưa có mạnh như vậy, học viện nghĩ rằng cậu không dám truyền ra, vì thế nên không để ý thôi.

- Nhưng… chẳng phải tôi vẫn truyền cho cậu hay sao? – Hoàng Tuyết Nhu run run nói.

- Sợ cái gì? Tôi chả thèm luyện cái bí tịch này, tôi không dùng thì ai biết là cậu truyền ra! Ngốc quá! – Trần Nam khinh thường nói.

- Ừ! – Hoàng Tuyết Nhu đành ngoan ngoãn nghe theo, không phản bác nữa.

Hai ngày sau.

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Đây là Huyền Nguyệt Băng Quyết, dung hợp giữa Huyền Băng Quyết, Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết và pháp môn sử dụng công đức lực, đồng thời dùng thủ pháp Dung trong Đệ Nhất để trung hòa. Ngoài cậu, người có huyết mạch họ Hoàng, có Công Đức Lực ra thì không ai luyện được. Công pháp này khi chiến đấu có thể suy diễn ngược ra Huyền Băng Quyết và Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết, tu luyện cũng khỏi lo đổi tâm tính vì có Công Đức Lực hộ thân. Cậu yên tâm rồi chứ!

Trần Nam diễn thuyết quảng cáo một thôi một hồi, đưa Huyền Nguyệt Băng Quyết còn lợi hại hơn cả Huyền Băng Quyết lẫn Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết cho Hoàng Tuyết Nhu như tống một thứ rác rưởi, sau đó mệt mỏi phất phất tay, quay vào trong phòng.

- Cám ơn nhé! Yêu cậu nhất! Ngày mai gặp lại! – Hoàng Tuyết Nhu bỗng nhiên để tay lên miệng hét to.

Trần Nam lảo đảo suýt ngã, ngẩng đầu lên đã thấy cái tên bạn cùng phòng ngày thường tự kỷ kia đột nhiên hèn mọn cười nhìn mình, hắn có cảm giác như bị nhìn thấu bí mật nào đó. Mặt đỏ ké, hắn chạy trối chết vào phòng trùm chăn ngủ thẳng cẳng cho hết sự mệt mỏi mấy ngày qua.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Dám Lấy Tao Không?

Vẫn là khu rừng núi phía Đông Nam học viện Đô Thành.

- Ngốc! Ngốc quá đi! Có vậy mà học mãi không xong à? Thế này là thế nào?

Một thiếu niên bực mình vỗ đầu một thiếu nữ, sau đó nghiêm trang giáo huấn.

- Không phải ngày đã di chuyển lưu loát hơn ngày hôm qua rất nhiều rồi hay sao? Mày yêu cầu cao quá rồi đấy!

- Cao cái con khỉ! Mẹ… mày tự luyện Bộ của mày đi, tao truyền thụ hết rồi đó! Tao đi tu luyện của tao.

Thiếu niên hơi khựng lại, sau đó bực mình đánh bài chuồn.

“Cũng may nó không biết Đệ Nhất mỗi ngày chỉ được phép tu luyện năm giờ, nhiều hơn sẽ làm công đức lực hao tổn. Nếu không lại cuốn lấy không cho mình đi thì nguy”. Trần Nam vuốt mồ hôi thầm nghĩ.

Mấy ngày hôm nay, ngày nào Hoàng Tuyết Nhu cũng cuốn lấy hắn đòi học bộ pháp. Quả nhiên, sau khi tu tập Huyền Nguyệt Băng Quyết được

https://thuviensach.vn

dung hợp bởi Đệ Nhất, nàng đã có thể bắt đầu tu tập chiêu thức có trong bí tịch kia, trong đó có cả Bộ.

Nhưng dù sao Huyền Nguyệt Băng Quyết cũng chỉ là "có liên quan" đến Đệ Nhất, chứ không phải bí tịch chính tông, vì thế nên tập luyện các kỹ năng như Bộ cũng khó khăn hơn. May mà Hoàng Tuyết Nhu cũng khá thông minh, lĩnh ngộ không kém, mới chỉ mấy ngày mà tốc độ đã đề cao gấp ba lần trước đây, nếu người khác biết thì có lẽ đã cảm thán tư chất của Bạch vũ thiên sứ thật kinh khủng rồi.

Ngày hôm sau.

- Bộp! Khờ quá, tập chăm chỉ hơn đi!

Ngày hôm sau nữa.

- Bộp! Hôm nay chưa ăn cơm hả? Tập lại đi cho no!

Bốn năm sau…

- Ế! Giơ tay cái gì? Cậu hứa không vỗ đầu người ta bao nhiêu lần rồi? Người ta bây giờ là đường đường là Hoàng tiểu thư! Không cho phép vỗ đầu. – Thiếu nữ bất mãn kháng nghị.

Đối diện nàng, Trần Nam dở khóc dở cười thu cái tay tà ác lại, bĩu môi:

- Không vỗ thì không vỗ! Dù sao cũng tại cậu quá ngốc, học bốn năm mà vẫn chưa xong có mấy cái kỹ năng đơn giản kia! Nhìn thấy cậu là muốn giáo huấn cho một trận rồi. Thôi, tự tập tiếp đi! Tôi đi.

Trần Nam hình như đang vội cái gì đó, định phất tay bỏ đi.

- Chờ đã! – Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên gọi giật lại:

- Có phải đi chuẩn bị quà sinh nhật cho tôi không?

https://thuviensach.vn

Nàng hỏi rất trực tiếp, cũng không có gì dè dặt. Nàng và hắn đã là bạn thân, hắn cũng coi như là một nửa sư phụ của nàng, từ nhỏ đối đầu, tới bây giờ chơi thân với nhau, không có nhiều chuyện cần giấu diếm nữa.

Trần Nam vốn định làm như mấy năm trước, bí mật chuẩn bị quà rồi làm cho nàng bất ngờ, nhưng cô nàng này hình như đã có kinh nghiệm, không ngờ đoán ra được rồi. Vậy thì hắn cũng không giấu, cười vui vẻ nói:

- Ừ! Đoán xem năm nay có quà gì nào? Tò mò nữa đi, càng ngứa ngáy tui càng zui á!

Đột nhiên, sắc mặt Hoàng Tuyết Nhu trở nên ảm đạm.

Trần Nam lập tức cảm thấy không đúng, cuống quýt chạy lại vỗ vai nàng, quan tâm hỏi:

- Sao thế? Làm sao mà tự dưng trưng ra cái mặt mướp đắng thế này? Nói ra cho bạn thân nghe xem nào, bạn giúp được thì có táng gia bại sản bạn cũng giúp!

Ngày thường, nếu Trần Nam giở cái giọng mẹ mìn này ra, Hoàng Tuyết Nhu đã xua hắn như xua ruồi rồi ngồi cười khanh khách rồi, nhưng hôm nay thì khác, nàng có vẻ càng do dự, sắc mặt âm tình bất định khôn nguôi.

Trần Nam cũng hết cách, chỉ nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi xuống, bản thân ngồi bên cạnh nàng, chờ đợi một lời giải thích.

Thật lâu sau.

- Bộp! Cái con nhóc này! Mày có chuyện gì thì nói nhanh lên! Để tao hết kiên nhẫn thì liệu hồn!

Hết bài mẹ mìn, bây giờ đến lượt bài lưu manh giả danh cán bộ…

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu xoa xoa đầu, con mắt nổi lên từng đợt hoài niệm, nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ năm nay tao không được mừng sinh nhật cùng mày và thằng Tuấn rồi. (Tuấn là bạn cùng phòng tự kỷ của Trần Nam).

- Sao thế? – Trần Nam đã hiểu nàng muốn nói gì, nhưng hắn chẳng hiểu thế thì có gì mà thương cảm? Không năm này thì năm khác, quà thì cứ tặng chứ có sao đâu?

- Năm nay tao mười tám tuổi rồi! – Hoàng Tuyết Nhu co hai chân lại, tay bó gối, thần thái cô đơn, lại làm người ta sinh ra cảm giác trìu mến, muốn che chở nàng.

- Theo tộc quy của nhà họ Hoàng, con cháu được quyền lựa chọn người thích hợp với mình. Nhưng đến mười tám tuổi mà chưa có ai thì phải nghe theo sự sắp đặt trong tộc. Thường thì một là kết hôn với con cháu nhà quyền quý nào đó nhằm kết giao, hoặc lấy một nhân tài xuất thân bần hàn nào đó nhằm lôi kéo thế thực cho mình…

Trần Nam trợn tròn mắt, trong lòng chợt cảm thấy khó chịu như ăn phải cái gì bẩn thỉu nhất thế gian vậy. Hắn hỏi lại như một phản xạ:

- Chẳng phải mày vẫn đang đi học sao?

- Đó là tộc quy! – Hoàng Tuyết Nhu lắc đầu:

- Tộc quy có thể thay đổi, nhưng không thể thay đổi chỉ vì một người! Mày biết đấy, các dòng tộc hầu hết không lựa chọn tới học viện, trừ phi có cách nghĩ giống như tao hoặc là trường hợp không thích hợp tu luyện bí tịch gia tộc như mày thì mới tới đây mà thôi. Nhất là họ Hoàng, bản tính hầu hết đều lạnh lùng, họ tu tập Huyền Băng Quyết như một lựa chọn tối ưu, không ai đến học viện, vậy thì thay đổi tộc quy vì tao là không thực tế. Tao coi như là một dị số.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu cười tự giễu, Trần Nam lại chưa chịu bỏ qua:

- Nhưng với thực lực hiện giờ của mày thì còn lo cái gì? Không nói bỏ đi, dù chống lại cũng không phải không thể! Chẳng phải hồi trước nghe Lương Sơn Bá Trúc Anh Đài, mày vẫn luôn nói nếu mày là Trúc Anh Đài, không chuồn mất là không thể hay sao?

- Trúc Anh Đài có Lương Sơn Bá! – Giọng thiếu nữ trở nên dồn dập:

- Tao có ai đây? Chuồn đi? Tao biết về đâu? Tu vi cao, võ công giỏi thì làm gì? Không có nơi để về, không có ai bên cạnh, vui lắm sao?

Nói đến đây, ánh mắt nàng nhìn Trần Nam có vẻ tràn đầy u oán:

- Tao nghĩ, tao yêu mày mất rồi!

Trần Nam ngẩn ngơ.

- Thật đó! Em đã yêu anh mất rồi!

Nhìn khuôn mặt của thiếu nữ, khuôn mặt đã trưởng thành, thiếu đi vẻ ngây thơ non nớt năm nào. Sắc đẹp tuyệt trần của nàng như đóa hoa hàn mai đang nở rộ: rực rỡ mà ngạo nhân. Sắc đẹp của nàng đủ để làm bao nhiêu đàn ông điên cuồng, tu vi của Bạch vũ thiên sứ đủ để chinh phục đủ thứ đàn ông. Nhưng… giờ đây nàng lại nói ra lời nói đầy cô đơn, u oán như thế.

Hắn không phải không thích nàng, trong lòng hắn từ lâu đã có nàng rồi. Nếu không, tên dại gái như hắn vì cái gì mà phải giúp nàng? Vì cái gì hao tâm tổn sức cho nàng? Vì cái tình nguyện tổn hao chút công đức lực của mình để thành toàn cho nàng?

Nhưng… cái hình ảnh thằng ngốc bị lừa tình sáu lần, cũng vì bị lừa tình mà chết kia đã in sâu vào trong đầu hắn, như một bóng ma, một tâm kết

https://thuviensach.vn

khó mà giải. Làm hắn có vẻ nghi ngờ hết thảy, nhất là khi lý do mà Hoàng Tuyết Nhu cuốn lấy hắn toàn là vì học chiêu thức.

Nàng cuốn lấy hắn là vì hắn, hay là vì tu luyện? Hắn không biết! Đến bây giờ, hắn mới biết cái cảm giác mờ mịt, chả biết tin hay không tin của thằng dại gái kia khi đối mặt với cô bạn gái ngoan hiền mà "hắn" bỏ lỡ.

Thấy mặt hắn nhăn nhó, dường như đang suy tư kịch liệt, Hoàng Tuyết Nhu lại thở dài ảm đạm:

- Tao biết mà! Mày không muốn! Tao đã từng ám chỉ với mày hai lần, rõ ràng đã nhận ra, nhưng mày lại kiếm cớ chạy đi mất. Vốn không định gặp lại mày, nhưng ở trường này, cũng chỉ có mỗi mày là bạn với tao… Ừ! Tao là một con bé đanh đá, chua ngoa, lại rắc rối thích cuốn lấy mày, lợi dụng mày mềm lòng để học chiêu thức. Tao…

- Dừng! – Trần Nam sắc mặt đã mất đi sự do dự, trở nên cực kỳ cổ quái, có vẻ hèn mọn, nhưng lại kiên quyết, lại giống như cố giữ vẻ lạnh nhạt:

- Mày nói yêu tao?

- Ừ! – Hoàng Tuyết Nhu không chút do dự đáp lại.

- Lại đây! – Trần Nam vẫy vẫy tay, Hoàng Tuyết Nhu lúc này như mất đi sự cuồng dại hàng ngày, trở nên giống như cái tên của nàng, nhu thuận và mềm yếu. Ngoan ngoãn nhích tới bên cạnh hắn.

- Hôn tao một cái! – Trần Nam rất lưu manh, nói như một tên xã hội đen đang ra lệnh cho con gái nhà lành, giọng điệu như kiểu nếu không theo thì mày tiêu rồi vậy!

Lúc này, nội tâm Hoàng Tuyết Nhu thanh minh hơn bao giờ hết, nhưng không hề có một chút ý tứ phản kháng nào, hắn nói gì, nàng chỉ cần nghe theo. Thật nhẹ nhàng cúi xuống, áp hai cánh môi xinh xắn như hoa đào lên

https://thuviensach.vn

môi hắn, mặt đã nổi lên hai ráng hồng, nhưng lại không có chút ý tứ trốn tránh nào.

Trái tim nhỏ bé của Trần Nam nhảy lên thình thịch, có khi đến bốn năm trăm lần một phút (chém đấy ^^), trong lòng hô lên điên cuồng: “Yêu CMNR! Cảm giác này… Máu sôi sục, tim đập mạnh, đầu óc mất tỉnh táo! Đúng là yêu cmnr!”

Cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, giữ gìn vẻ mặt lạnh nhạt, hắn nói:

- Yêu tao? Vì cái gì?

Nghe được câu này, đôi mắt Hoàng Tuyết Nhu như sáng lên, giọng nói nhu thuận, chân thành kể ra nỗi lòng sâu kín nhất của mình, giống như một cuốn nhật ký vậy:

- Năm mười lăm tuổi, trong lòng tao thấy mày thật ghê tởm, suốt ngày chửi bới, vỗ đầu tao, chì chiết tao, làm như tao ngốc lắm vậy. Tao chỉ muốn tu luyện thật nhanh, để đến khi mạnh hơn mày, tao sẽ trả thù mày.

- Năm mười sáu tuổi, tao nhận ra dù có tu luyện nhanh đến đâu thì vẫn thua mày, mày rất mạnh. Mặc dù mày cố gắng giấu diếm cả cái học viện này để kiếm sự bình yên, nhưng từ trước đến nay vẫn không giấu tao, thậm chí có mười bảy lần tao bị theo dõi, tao nhận ra mười ba lần là mấy con cóc muốn tiếp cận tao, nhưng bốn lần còn lại thì là cao thủ do học viện phái ra quan sát hành động của tao. Tao không biết, nhưng mày biết. Phải nói thật sự, mày giấu diếm rất kỹ…

Nói đến đây, khóe miệng nàng nổi lên nụ cười ngọt ngào, rạng rỡ như ánh rạng đông của biển cả:

- Có biết không, lúc ấy tao rất ngây thơ nghĩ rằng, có lẽ làm cho mày thích tao, yêu tao, lúc ấy mày có thể thương tao hơn, không vỗ đầu tao nữa, không mắng tao ngốc nữa. Tao còn nhớ lần đầu gặp lại ở trong học viện

https://thuviensach.vn

này, tao chỉ cần khóc một chút là mày đã luống cuống chân tay, vì thế năm đó tao khóc rất nhiều, làm nhiều người còn nhận định mày ức hiếp tao, có mấy con cóc còn ngầm khiêu chiến với mày nhưng bị mặc kệ, tưởng tao không biết sao? Cũng năm nó, vì tao khóc quá trời nên mày đành phải hứa không bao giờ vỗ đầu tao nữa. Mày biết không? Cái dáng vẻ xum xoe dỗ dành của mày cũng giống mấy con cóc kia lắm, nhưng… không hiểu sao tao lại thích!

- Đến năm mười bảy tuổi, mày tặng tao một bộ tám bức tượng gỗ nhỏ, khắc hình của tao với tám tư thế khác nhau. Tao đoán, trong lòng mày cũng có tao nên mới khắc ra giống như vậy, tao còn biết, trước đó ba tháng mày đã lục tung các sách dạy điêu khắc trong thư viện để học tập, tao vui lắm…

Nói đến đây, mặt nàng lại trở nên đỏ ửng:

- Đừng cho rằng tao không biết, ở bên dưới lớp quần áo của mấy bức tượng kia mày cũng khắc giống như đúc, ngoài ra còn chấm vào các vị trí kinh mạch, sự vận động công pháp của Chưởng, Quyền, Cước, Bộ, Đầu, Hư, Thực và Phòng, tám chiêu chính trong Đệ Nhất. Tấm lòng của mày, tao biết, tao còn biết cái tên dê già nào đó nhìn tao tắm rửa ba lần mới khắc sống động như vậy, đúng là ăn vụng không biết chùi mép.

- Khụ khụ! – Trần Nam ho khan cho đỡ xấu hổ, trong lòng thầm hô to: “May mà bị phát hiện có ba lần, lúc đấy tu vi không cao. Năm lần phía sau tu vi tiến bộ không bị phát hiện, hé hé!”.

- Nhưng mà… - Hoàng Tuyết Nhu lại thở dài u oán:

- Những tưởng mày cũng thích tao, nhưng tại sao hai lần tao ám chỉ, mày lại cố tình trốn tránh?

Trần Nam do dự một chút, cuối cùng hít dài một hơi, quyết định nói thật:

https://thuviensach.vn

- Tao sợ mày muốn lừa tao!

- Cái gì? – Hoàng Tuyết Nhu nhảy dựng lên, không thể tin được, trong lòng thương tâm gần chết. Hắn nghĩ thế nào mà lại cho rằng tình cảm sơ luyến của thiếu nữ là sự lừa gạt cơ chứ? Hắn… trong lòng hắn ta đê tiện như thế hay sao?

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! – Trần Nam ấn vai nàng xuống, chờ cho nàng bình tĩnh lại rồi nói tiếp:

- Đừng trách tao! Đó là một nỗi ám ảnh! Ừ… tao có một người bạn khá lớn tuổi, hắn bị lừa gạt tình cảm rất nhiều lần, trong lòng hắn cho rằng phụ nữ là không đáng tin, do đó nên ảnh hưởng đến tao… Đó…

- Tên sư phụ thất đức! Mình ngu ngốc lại còn dạy hư đồ đệ! – Hoàng Tuyết Nhu oán hận mắng, hiển nhiên nhận định "người bạn" kia là "sư phụ" chân thực của Trần Nam, nếu không hắn kiếm đâu ra thứ bí tịch kỳ dị như Đệ Nhất chứ?

Nhưng nghĩ lại, Trần Nam thực sự cũng cực kỳ dại gái, nếu không phải mình mà là một số người đàn bà nào khác. Phì phì, nghĩ cái gì vậy?

Trần Nam cũng lười giải thích "người bạn" kia là ai. Trong lòng hắn lúc này đã nghĩ đến một biện pháp, hắn cũng nghĩ kỹ lắm rồi, mơ là mơ, thực tế là thực tế, nếu hắn không vượt qua được cái tâm kết này thì còn tu luyện làm mẹ gì nữa. Mạnh hơn nữa mà để cho Hoàng Tuyết Nhu thương tâm thì đập đầu vào mông chết đi cho rồi.

- Mày dám lấy tao không? – Trần Nam nói.

- Gì? – Hoàng Tuyết Nhu nhất thời chưa kịp phản ứng.

- Dám lấy tao không? Mai tao với mày xin nghỉ phép về nhà cưới mẹ luôn cho nhanh. Tao không tin nhà họ Trần của tao không xứng được với

https://thuviensach.vn

nhà họ Hoàng, cũng không tin tao không xứng với mày. Đồng ý đi, và tao thề không bao giờ hoài nghi mày một lần nào nữa. Dù thế giới không còn chữ tín nữa, thì tao vẫn sẽ tin tưởng người đã lấy tao!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sinh Tồn Tinh! Thực Lực Là Sinh Tồn

Trên thế giới này, sự việc đôi khi đổi chiều 180 độ chỉ trong giây lát như vậy thôi.

Trong lòng của thiếu nữ, nàng chỉ chi vọng thiếu niên hiểu được tấm lòng của mình, suy nghĩ lại một chút. Dù sao thời gian của nàng vẫn còn, nàng có thể đợi hắn được.

Nhưng không ngờ, tên này lại trực tiếp như vậy, há mồm ra là đòi cưới. Vậy thì quá trình yêu đương ở đâu? Hẹn hò ở đâu? Còn cái mà hắn nói như không khí lãng mạn, cảnh ven hồ và ánh nến nữa… Ở đâu hết rồi?

Không thể không nói, Hoàng Tuyết Nhu đã có tư tưởng rất là tiến bộ so với vô số bạn trẻ khác cùng thế hệ. Trong thế giới này, quan niệm cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy vẫn tồn tại rất phổ biến, như tộc họ Hoàng có thể cho con cháu chọn lựa bạn đời trước mười tám tuổi đã là nhân nhượng lắm rồi. Mặc dù theo Trần Nam, cái việc nhân nhượng này cũng cực kỳ thối tha. Trước mười tám tuổi thì có bao nhiêu người có khả năng chọn bạn đời chuẩn xác cơ chứ? Chẳng nhẽ có người chọn nhầm mấy tên thư sinh nghèo không tý võ lực nào mang về nhà mà cũng cho cưới? Đến lúc đó tám phần là người trong tộc đứng ra phản đối, nói cái gì mà chọn người cũng phải đủ tiêu chuẩn một chút, rồi đưa ra điều kiện “thách cưới” trên giời. Không muốn cho kết hôn thì thiếu gì thủ đoạn.

https://thuviensach.vn

- Sao nào? Có đồng ý không? – Trần Nam thấy nàng ngẩn ra đó, không nhịn được nhắc nhở.

Hoàng Tuyết Nhu giật mình, sau đó mừng rỡ nói:

- Được! Tao… Em đồng ý, anh nói rồi đó, không cho nuốt lời! Nếu không… nếu không…

Nói nếu không nửa ngày, nàng cũng chả nghĩ ra cái gì, cuối cùng ngượng ngùng rúc vào ngực hắn, hạnh phúc nói:

- Nếu không hôn chết anh.

Trần Nam dở khóc dở cười, vỗ vỗ lưng trấn an thiếu nữ. Trong lòng cũng thở ra một hơi.

Theo như ý nghĩ ngớ ngẩn trong cái đầu nhỏ của hắn, người yêu vốn chẳng là cái quan hệ mẹ gì, yêu thì yêu, không yêu thì mỗi thằng đi một xứ. Hắn rất sợ bị lừa gạt tình cảm, nếu lấy rồi, muốn bỏ cũng không có đơn giản như vậy, thế giới này nhìn có vẻ thoáng hơn so với thời kỳ phong kiến nhiều, nhưng thực tế quan niệm cũng cực kỳ bảo thủ. Nhất là các gia tộc lớn, việc người trong tộc bỏ vợ bỏ chồng bị cho là cực không may mắn, hơn nữa nếu hai nhà là môn đăng hộ đối, hai bên còn có thể thù hằn nhau vì cho rằng đối phương đang làm xấu mặt mình.

Mặc dù chính hắn cũng không tin mấy thứ trói buộc đó có thể làm gì được Hoàng Tuyết Nhu, hắn chỉ đang tìm một cái cớ, một cái cớ cho chính mình, tự an ủi mình để vượt qua ám ảnh trong lòng kia mà thôi. Hắn thích nàng, thích lắm… Để nàng đi lấy thằng khác, hắn thấy mình không làm được.

Ngày hôm sau, hiệu trưởng đã nhận được đơn xin nghỉ dài ngày của hai học sinh, trong đó có cả học sinh thiên tài nhất học viện: “Bạch vũ thiên

https://thuviensach.vn

sứ". Dù thấy hơi kỳ nhưng đó việc riêng của học sinh, hiệu trưởng cũng chỉ hỏi thăm một hai câu rồi gật đầu cái rụp, đồng ý cho nghỉ.

Ở cái học viện này, thân phận thật Hoàng Tuyết Nhu cũng có danh tiếng không nhỏ, chủ yếu là vì nàng rất đẹp. Khuôn mặt như thiên sứ, thân hình uyển chuyển nhu nhuyễn, âm thanh thánh thót nhẹ nhàng, lại thêm khí chất quý tộc xen lẫn với vẻ tinh nghịch sẵn có, nàng làm cho không ít kẻ tự nhận là thanh niên tài tuấn si mê như điếu đổ.

Việc nàng hay qua lại với một thằng nhóc lớp dưới làm không ít tên ghen tức nổ đom đóm mắt, việc khiêu chiến với Trần Nam đã diễn ra không ít lần, nhưng tất cả đều bị hắn xì mũi khinh thường, coi như một đám rác rưởi rồi đuổi đi. Cũng từ đó lời đồn đại về tên vô dụng Trần Nam cũng được truyền đi, nhiều kẻ còn tự nhận là rất phong độ, nói bóng nói gió về Trần Nam vô dụng thế nào cho Hoàng Tuyết Nhu, cuối cùng cũng chỉ nhận lại một ánh mắt khinh miệt của nàng cùng cái quay lưng không thương tiếc.

Vốn có nhiều kẻ còn định lợi dụng sinh nhật của Hoàng Tuyết Nhu để đè ép Trần Nam một trận, nào ngờ còn chưa kịp ra tay đã bị thằng kia nhanh tay dẫn người đẹp đi mất.

----Lại là vệt kẻ ngang đáng ghét----

Lúc này, Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu đang ngồi trên một chiếc xe ngựa khá rộng rãi. Trần Nam đang ngồi nghiên cứu một cuốn từ điển bách khoa, còn Hoàng Tuyết Nhu ngồi bên cạnh vừa giải thích cho hắn mấy chỗ không hiểu, vừa cùng nghiên cứu với hắn. Đôi khi có chỗ nàng không hiểu, hắn còn có thể giải thích lại cho nàng nữa.

Cuốn từ điển này mượn được từ thư viện, có giới thiệu khá đầy đủ về thế giới này. Cũng tại Trần Nam ngày thường toàn trốn học đi luyện công, đồng thời rèn luyện chiêu thức, vì thế mấy thứ kiến thức về địa lý hay lịch sử, phân bố thế này hắn chỉ biết được một hai mà thôi.

https://thuviensach.vn

Theo đó, thế giới này gọi là Sinh Tồn Tinh. Cái tên này nghe nói được thủy tổ của loài người đặt ra sau khi trải qua bao khó khăn, chiến đấu với thiên nhiên, đánh bại các loại yêu tộc, ma tộc… Loài người là phe chiến thắng cuối cùng. Đặt tên là Sinh Tồn tinh là để cho con cháu luôn ghi nhớ việc rèn luyện và phát triển thực lực, vì chỉ có thực lực mới có thể Sinh Tồn trên phiến đất này.

Sinh Tồn Tinh có hai đại lục chính, nằm ở phía Đông là Quân Vương Đại Lục, còn ở phía Tây là Quyền Hoàn Đại Lục.

Người của Quân Vương Đại Lục hầu hết là tóc đen mắt đen, da vàng, có thói quen để tóc dài cả nam và nữ, chế độ Quân Vương cầm quyền, các quốc gia hầu hết đều là Vương Quốc. Tất nhiên, nơi đây cũng không chỉ có mỗi người da vàng, người da trắng tôn sùng đạo Quân Vương cũng có không ít.

Quyền Hoàn Đại Lục lại là địa bàn chính của người da trắng, mắt và tóc thì có nhiều màu khác nhau, đàn ông có thói quen để tóc ngắn. Chế độ khá giống tư bản, các gia tộc, các thế lực luân phiên chuyển giao quyền lực, thường thì một gia tộc chỉ cầm quyền mười năm, nếu sau mười năm mà không giao quyền cho người khác thì rất dễ gây bất mãn, làm người khác có cảm giác nguy cơ, từ đó dẫn đến việc bị các gia tộc khác cùng công kích, kiêng kỵ.

Đặc biệt, người của Quân Vương Đại Lục có hơi mê tín nhưng không quá tin vào thần tiên, nếu cho họ lựa chọn giữa một túi vàng và vị thần nào đó, đại đa số người sẽ không thương tiếc mà lựa chọn túi vàng. Còn người của Quyền Hoàn? Có lẽ họ sẽ lấy túi vàng, sau đó chia một nửa cho vị thần mà họ kính ngưỡng, coi như là “xưng tội”.

Chúng ta bắt đầu phóng to bản đồ về phía Quân Vương Đại Lục, trên đó có khoảng năm mươi quốc gia lớn nhỏ, trong đó có ba nước khổng lồ nhất,

https://thuviensach.vn

được gọi là Tam Cực của Quân Vương Đại Lục. Đó là vương quốc Âu Tiên phía nam, vương quốc Tổ Hán phía Đông và vương quốc Allades phía Tây.

Ba nước này là ba nước lớn nhất, gần như nắm quyền thống trị toàn đại lục. Không những thực lực mạnh mẽ, cường giả như mây, hơn nữa Hoàng Đế còn anh minh thần võ, có tu vi cực cao, sinh mệnh dài lâu, thừa sức đào tạo ra người thừa kế hoàn mỹ nhất trong tương lai. Nhưng cũng vì thế mà tranh đoạt trong hoàng cung cũng kịch liệt hơn bao giờ hết. Nghe nói hoàng đế Tổ Hán có đến hơn ba trăm con trai, hai trăm năm mươi con gái, hơn nữa nếu không chấm trúng được ai thừa kế thì có thể tiếp tục sinh, sinh đến khi nào thỏa mãn thì thôi.

Lại tiếp tục đi sâu hơn vào vương quốc Âu Tiên. Nơi đây ngoài hoàng gia thì còn có bảy dòng họ quốc trụ, bao gồm Đinh Lý Trần Lê Mạc Trịnh Nguyễn. Cả bảy dòng họ này đều có tu sĩ tầng thứ tư trấn thủ, địa vị cao thượng không gì sánh bằng.

Dưới tay dòng họ Trần có một ngôi thành tầm trung, gọi là thành Thanh Yến, đó cũng chính là ngôi thành mà Trần Nam cùng Hoàng Tuyết Như sống từ bé.

Trong thành Thanh Yến này ngư long hỗn tạp, hổ báo cáo chồn gì cũng có, nhưng có ba thế lực cầm đầu, là địa đầu xà của nơi này.

Một là nhà họ Hoàng, cũng chính là dòng tộc của Hoàng Tuyết Nhu, bí tịch gia tộc là Huyền Băng Quyết, do Băng Tuyết Tiên Nữ năm xưa truyền thừa xuống.

Một là nhà họ Trần, họ Trần này không phải là họ Trần quốc trụ kia, mà chỉ là một chi, do gia thần của dòng tộc, cưới con gái họ Trần rồi sáng lập nên, nhằm củng cố sự thống trị của họ Trần trong thành Thanh Yến mà thôi. Bí tịch gia tộc là Thủy Ngọc Công, nghe nói được truyền thừa từ con trai của người sáng lập dòng họ. Công pháp này được suy diễn từ Thủy

https://thuviensach.vn

Ngọc Thần Công, bí tịch chí cao của họ Trần quốc trụ, cũng là do người con này có mang huyết mạch họ Trần di truyền từ mẹ, từ đó mới có thể tu tập và truyền thừa xuống.

Họ còn lại là họ Từ, thế lực không thua gì họ Trần và họ Hoàng, bí tịch gia tộc là Kinh Đào Chưởng Pháp, nghe nói là do một vị tiên cổ đại tự nhận là Tiêu Dao Tử truyền xuống.

Ba dòng họ này rất mạnh, đều có hai vị lão tổ tu vi tầng thứ ba tọa trấn, coi như chư hầu một phương. Thực tế, cả ba đều quy thuận họ Trần quốc trụ, nhưng vẫn tranh đấu nhau theo kiểu "tranh sủng". Cả ba dòng tộc đều tu luyện công pháp hệ thủy, bởi công pháp của họ Trần quốc trụ cơ bản chính là hệ thủy.

Phân bố thế lực sơ sơ là như vậy, tiếp đến là về tu luyện. Thế giới này có năm cảnh giới:

- Sơ luyện: Mới tu luyện công pháp, có thể địch lại khoảng mười người bình thường, coi như bước tạo căn cơ, tăng cường thể chất.

- Trăm Ngàn Vạn Địch: Tu Luyện khoảng năm năm, tư chất kém hơn có lẽ hai mươi năm là có thể đạt được. Có thể địch lại trăm người hoặc ngàn người, có khi cả vạn. Địch được trăm, ngàn hay vạn được suy xét theo khía cạnh khác chứ không phải là do tu vi mạnh hay yếu.

- Lực Bạt Sơn Hà: Như cái tên được mệnh danh, dùng sức mạnh của bản thân bạt sông chém núi, trong mắt người thường đã là thần tiên sống rồi.

- Tam Hoa Ngũ Khí: Tam Hoa Tụ Đỉnh, ngũ khí triều nguyên. Chính thức thành tiên thể, được mệnh danh tiên nhân chân chính. Như Băng Tuyết Tiên Nữ, Tiêu Dao Tử đều là ở cảnh giới này, cả mấy vị lão tổ tọa trấn trong bảy dòng tộc quốc trụ cũng là ở cảnh giới này.

https://thuviensach.vn

- Bất Diệt Thần: Bất Tử Bất Diệt, sinh mệnh vô biên, ngạo nghễ thương sinh, ngửa tay làm mây úp tay làm mưa, nhìn xuống nhân thế như nhìn một bàn cờ, có thể thắng, có thể thua, người chết như quân cờ bị loại bỏ, không có gì làm tâm tình dao động.

….

- Móa! – Đọc đến đây, Trần Nam không nhịn được chửi đổng:

- Mấy lão già bất diệt thần này chắc tu luyện đến váng đầu rồi, ngồi một chỗ nhìn người khác chạy nhảy thì có hay cái mẹ gì? Tao mày như mấy lão già đấy chắc kiếm khối đậu hũ đập đầu tự sát cho nhanh.

- Khúc khích! – Hoàng Tuyết Nhu không nhịn được che miệng cười, bộ ngực no đủ run rẩy như trêu tức con mắt hắn, làm nó suýt nữa lồi ra khỏi hộp sọ. Cô nàng này ở bên hắn càng ngày càng phóng đãng không giữ ý, lúc nào cũng trêu chọc làm hắn thú huyết sôi trào… Thiện tai, thiện tai!

Trần Nam miễn cưỡng dời mắt, đọc nốt trang giới thiệu về tu luyện trong từ điển:

- Cảnh giới tu vi rất khó để đột phá, nhưng đã đột phá thì sẽ thay đổi như trời và đất. Một người ở cảnh giới Trăm Ngàn Vạn Địch có thể nhấc tay là diệt sát một kẻ Sơ Luyện sắp đột phá tới nơi, mặc cho tên Sơ Luyện có chiêu thức tinh diệu nhất, còn tên Trăm Ngàn Vạn Địch chẳng có chiêu thức gì đáng nói đi nữa, kết quả vẫn là như vậy.

- Những kẻ có cùng cảnh giới thì công lực chẳng khác nhau là mấy, nếu so đọ công lực thì có đấu đến chết cũng khó mà phân thắng bại. Đột phá là cần nhờ vào lĩnh ngộ, còn tích lũy công lực đủ để đột phá thì chỉ cần một thời gian rất ngắn mà thôi.

- Vậy nếu hai người có cùng cảnh giới thì phân thắng bại bằng cách nào? Người ta dựa vào đẳng cấp của tâm pháp, đẳng cấp của chiêu thức,

https://thuviensach.vn

đồng thời còn dựa vào đường lối tu luyện của bản thân.

- Đường lối tu luyện có bốn tiêu chí:

Xét khi tu luyện: + Trong ra ngoài: Tu nội tức trước, dùng nội tức rèn luyện thân thể.

+ Ngoài vào trong: Tu luyện ngoại công thân thể, dùng năng lượng dư thừa từ thân thể để lĩnh ngộ nội tức

Xét khi chiến đấu: + Tinh diệu: Thích hợp đả kích từng mục tiêu, đơn đả độc đấu chiếm ưu thế tuyệt đối.

+ Bàng đại: Thích hợp đả kích diệt rộng, phát huy hiệu quả mạnh mẽ trong quần công. Nếu chiến đấu năm đấu năm hoặc nhiều hơn, phe bàng đại có thể dễ dàng đánh bại phe tinh diệu.

Bốn tiêu chí này kết hợp với nhau tạo thành bốn đường lối tu luyện: Nội – Tinh, Ngoại – Tinh, Nội – Bàng và Ngoại – Bàng.

Nhưng bốn đường lối này chỉ phân biệt rõ ràng ở hai tầng đầu, rõ ràng nhất là ở chỗ Trăm Ngàn Vạn Địch. Ở đây người luyện Ngoại Bàng có thể địch vài ngàn người, cận chiến không cần sợ gì cả, Nội Bàng có thể địch vạn người, nhưng dễ bị tập kích gần người do kém hơn về cận chiến. Còn về đường lối tinh diệu chỉ có thể địch trăm người, nhưng nếu trên chiến trường thì lại là khắc tinh của Nội Bàng khi ám sát.

Đến tầng thứ ba thì đã bắt đầu kết hợp Bàng Đại và Tinh Diệu, hình thành sức mạnh vừa trải rộng, vừa mạnh mẽ, có thể bạt núi sông. Tầng thứ tư đã bắt đầu nội sinh ngoại, ngoại sinh nội, hình thành tiên thể trường tồn.

Tầng thứ năm… không thấy nhắc đến nhiều, vì số người đạt tới đây chỉ đếm trên đầu ngón tay.

https://thuviensach.vn

Đọc đến đây, Trần Nam gật đầu vui vẻ, xem ra vô địch thiên hạ có lẽ cũng là tầng thứ năm, Bất Diệt Thần. Mình mặc dù vẫn chưa đạt đến, nhưng thực lực bây giờ cũng không tồi rồi, chỉ là không biết mạnh tới đâu nữa? Xem ra lần này về cầu hôn mặc dù có thể có khó khăn, nhưng có thực lực thì có thể giải quyết dễ dàng hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Khó Khăn? Chỉ Là Vật Trang Trí Mà Thôi

Oài! Bốn năm rồi mới về lại đây, thật là hoài niệm tuổi thơ nha. – Ngoài cổng thành Thanh Yến, Trần Nam thoải mái vươn vai một cái, cảm thán dạt dào nói.

- Giờ về đến nhà rồi! Nên làm cái gì đâu tiên đây nhỉ? Xem nào… Ế, Nhu bé nhỏ làm sao thế? Vẻ mặt kia là thế nào? Lại đây bạn thân xem xem nào.

Hoàng Tuyết Nhu kể từ khi nhìn thấy cổng thành này thì bỗng nhiên ngẩn người ra đó, nghe thấy hắn gọi thì mới giật mình hồi thần, đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Đã bảo là xưng hô phải thống nhất rồi cơ mà! Cái gì mà Nhu bé nhỏ với bạn thân chứ? Không đứng đắn, thế mà cũng há mồm xưng thanh niên nghiêm túc.

Trần Nam biết nàng đang lảng tránh, cũng không truy cứu nhiều, chỉ bĩu môi:

- Nghiêm túc để trên miệng à? Thanh niên thì phải ra dáng thanh niên, thân mật thì mới hồ ngôn loạn ngữ cho vui mồm, chứ đi với nhau lúc nào cũng tiểu thư thế này tại hạ thế nọ à? Không thấy…

https://thuviensach.vn

Trần Nam nói đến đó bỗng nhiên ngậm miệng, suýt nữa thì nói: “Không thấy trong thế giới kia vợ chồng trẻ còn lúc thì anh em, lúc thì ông tôi – bà tôi, lúc thì mày tao bắn bùm bùm đó à?” Nếu nói ra, không thể thiếu được một màn truy vấn thế giới kia là thế giới nào?

Hoàng Tuyết Nhu cũng không hỏi kỹ càng xem hắn định nói gì, cũng không phản đối cái thuyết pháp thân mật mới hồ ngôn loạn ngữ của hắn, bởi tên này với người ngoài lúc nào cũng giữ đủ lễ phép, xưng hô và thái độ cực kỳ đúng mực, khí chất quý tộc bắn ra bốn phương tám hướng. Chỉ có ở bên nàng, con người thật của hắn mới bày ra một cách chân thành. Nghĩ đến đó, nội tâm Hoàng Tuyết Nhu như được tưới mật ngọt, ấm áp vô cùng.

- Muốn làm gì trước thì anh cứ quyết định đi! Em nghe theo anh là được.

Trần Nam nghĩ một lúc rồi nói:

- Ừ! Thế trước tiên về gặp bố mẹ anh đã! Em về với anh hay về nhìn bố mẹ em trước? – Trong lòng lại thầm cảm thán, làm con gái thật tốt, lúc nào không thích nghĩ nhiều thì chỉ việc đẩy hết cho mình, bản thân thì lười biếng thuận theo, chẳng bao giờ lo chịu thiệt. Ài… số tui khổ a.

(Tác giả: Khinh bỉ chú, nó mà lúc nào cũng quyết thay chú thì xem chú có nhảy dựng lên bảo không thể để đàn bà làm chủ hay không?)

Sắc mặt của Hoàng Tuyết Nhu hơi khác thường, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời:

- Em đi với anh!

…

- Bố! Mẹ! Con về rồi! Thằng Lữ đâu? Anh về rồi ra đón xem nào!

https://thuviensach.vn

Trong một căn viện bình thường thuộc phủ họ Trần, Trần Nam vừa mở cửa xông vào vừa hô loạn lên, phát tiết tình cảm nhớ nhà của mình.

Ở học viện Đô Thành, thời gian học và tu luyện gần như kín mít quanh năm, chỉ có năm đầu tiên, nhà trường thông cảm cho các học sinh mới chưa thích ứng được, cho các em thời gian nghỉ ngơi khoảng một hai tháng về thăm nhà hoặc làm gì đó một lần, còn các năm sau đó thì hầu như không có thời gian nghỉ.

Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu cũng đều chỉ về thăm nhà một lần ở năm đầu tiên, sau đó thì không về nữa. Tính ra thì hắn đã ba năm không về nhà, còn Hoàng Tuyết Nhu thì năm năm rồi. Cũng may, việc truyền thông tin ở Sinh Tồn Tinh cũng không tính là quá kém, thư từ qua lại với gia đình của các học sinh cũng không gián đoạn, coi như giảm bớt phần nào nỗi nhớ nhà.

Căn viện nhốn nháo một chút, sau đó, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp hấp tấp chạy ra, quần áo xộc xệch, tóc tai hơi rối, có vẻ nhếch nhác. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm đến, chỉ vui mừng chạy về phía Trần Nam, ôm chầm lấy hắn vui mừng nói:

- Con mẹ về rồi! Lớn quá rồi! Mày ba năm không về, có biết mẹ nhớ lắm không? Sao về mà không báo trước để mẹ chuẩn bị cơm cho! Đi xa thế có đói không? Hay vào tắm trước đi để mẹ đi chuẩn bị cơm cho. Xem này, gầy quá…

Trần Nam còn chưa nói gì đã bị một tràng câu hỏi, một tràng cằn nhằn như tiếng súng liên thanh truyền vào tai. Hắn chả biết nói gì, dở khóc dở cười để cho mẹ phát tiết, chờ đợi người tới cứu mạng mình.

- E hèm! – Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, âm thanh gằn giọng của bố đã truyền đến. Mẹ cũng nhận ra mình hơi kích động, nhanh chóng buông Trần Nam ra.

https://thuviensach.vn

Trần Nam đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi đó đứng một người đàn ông trung tuổi, nhưng mấy năm nay hình như bảo dưỡng rất tốt, nhìn phong độ ngời ngời, Trần Nam không nhịn được mà cảm thán:

- Không hổ là bố của con nha! Á… sao bố đánh con?

Trần Nam còn chưa nói xong đã bị vỗ một phát vào đầu. Ngẩng đầu lên đã thấy Trần Việt Thanh đang tức giận vểnh cả râu nhìn hắn, mặt nghẹn đỏ bừng như muốn phát tiết mà không tìm được chỗ. Trần Nam chột dạ nhìn xung quanh…

Mẹ thì quần áo hơi xộc xệch, mặt hơi đỏ, ông già nhìn quần áo chỉnh tề, nhưng quần rõ ràng mặc ngược, thắt lưng đã bị che nhưng do thở hổn hển nên vẫn lộ ra sự cẩu thả nơi mối thắt. Ách…

- Nhìn cái gì mà nhìn? Về cũng không chịu báo trước, còn dám hô to gọi nhỏ. Không biết người già không chịu được bất ngờ hay sao? Mày không thương bố thương mẹ hả? Nhờ mày mà bố suýt nữa… suýt nữa…

Trần Nam bắt đầu hèn mọn nghĩ linh tinh về ông bố cực phẩm này. Giờ còn là ban ngày ban mặt mà! Già rồi mà còn… Nhưng nghĩ lại, vì mình mà ông già giật mình suýt nữa bị ấy ấy (ấy ấy là gì tự đoán =))), hắn không khỏi rất là hối lỗi, ngoan ngoãn đứng đó ăn chửi.

- Anh! – Trần Việt Thanh còn đang ấp úng thì một thằng nhóc đã nhảy ra, tót một cái đã ôm chầm lấy Trần Nam. Đây đúng là Trần Lữ, em trai ruột của hắn. Năm nay mười tuổi, kém hắn sáu tuổi.

- Aaa! Nữ sinh nhỏ đã cao thế này rồi à? – Trần Nam xoa xoa đầu em trai, vui vẻ nói.

- Em không phải nữ sinh! Em là Lữ cơ mà! Không cho xuyên tạc! Cũng cấm xoa đầu em, em lớn rồi! – Thằng bé cực kỳ bất mãn kháng nghị, trong

https://thuviensach.vn

lòng không biết oán giận bố bao nhiêu lần vì vụ đặt cho mình cái tên chả đâu vào đâu kia.

Bình thường tên là Lữ cũng không có gì, nhưng sao cứ phải đặt tên anh mình là Nam, sau đó mình là Lữ? Không phải để người ta dễ liên tưởng tới giới tính của mình có vấn đề sao?

- Thôi thôi! Vào nhà đã rồi nói. Đi! Đi vào! A! Đây là… - Dương Thúy Hiền, mẹ của Trần Nam bây giờ mới để ý đến cô bé trở về cùng con trai. Bà không khỏi giật mình, cô bé này cũng quá đẹp đi, mình hồi trẻ tuy rằng cũng coi như xinh đẹp, nhưng so với nó thì còn kém một bậc, đã thế lại thêm khí chất kia nữa, mới chỉ nhìn đã làm cho người ta yêu mến rồi.

- Con dâu bố mẹ đấy! – Trần Nam tỉnh bơ nói. Mặc dù hai vị phụ huynh đã đoán ra phần nào, nhưng nghe chính mồm hắn nói thì cũng trợn tròn mắt. Sau giây phút tĩnh lặng, Dương Thúy Hiền lại lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

- Ừ! Được rồi được rồi! Có gì nói sau, vào nhà tắm rửa cho sạch sẽ rồi ra ăn cơm đã, cũng sắp tối rồi. Có gì muốn nói thì để sau ha! Nào, đi thôi. Lữ đi bảo người hầu chuẩn bị nước nóng cho anh chị, mẹ xuống phòng bếp tự làm đồ ăn.

Trần Việt Thanh cũng chưa rõ ràng tường tận về thân thế của Hoàng Tuyết Nhu, nhưng nghe vợ xử lý tình huống như vậy cũng cực kỳ hài lòng. Nở nụ cười thân thiện với Hoàng Tuyết Nhu rồi quay người vào bên trong.

Buổi tối, cha mẹ quan tâm hỏi han tình hình học tập của Trần Nam, hắn cũng chỉ nói sơ sơ mình chăm chỉ tu luyện thế nào, đồng thời giới thiệu Hoàng Tuyết Nhu là bạn học cùng trường. Lại ngồi luyên thuyên chút ít về mấy thanh niên tài tuấn trong học viện si mê Hoàng Tuyết Nhu thế nào, đắc ý khoe khoang cuối cùng người đẹp về tay mình. Thằng nhóc Lữ nghe như

https://thuviensach.vn

gặp được mùi ngon, mắt bắt đầu phát sáng, chờ mong ngày mà mình tiếp bước anh trai.

Cơm nước xong xuôi, Trần Việt Thanh dẫn Trần Nam vào phòng sách, còn Dương Thúy Hiền dẫn Hoàng Tuyết Nhu đi đâu thì không biết. Hai vị phụ huynh cũng kinh nghiệm đầy mình, biết hỏi han đương trường dễ làm cho bọn trẻ xấu hổ, tốt nhất là tách ra hỏi nhỏ, vừa dễ dàng nói chuyện, lại bớt đi việc bị bọn trẻ lừa dối. Nếu mà một vấn đề, hai đứa trả lời khác nhau là biết ngay.

Trong phòng sách:

- Con muốn cưới con bé đó thật à? – Trần Việt Thanh và Trần Nam ngồi xuống, bắt đầu quá trình hỏi han.

- Vâng!

- Gia đình con bé thế nào?

- Cô ấy là Hoàng Tuyết Nhu, hồi bé cũng coi như nổi tiếng ở cái khu này. Hồi đó hình như bố cũng gặp một hai lần rồi mà…

- À! Ra là cô bé con đấy! Không ngờ lớn lên xinh đẹp như vậy! Là con của Hoàng Thanh Giang phải không?

- Đúng ạ!

- Con gái nhà họ Hoàng… lại là Hoàng Thanh Giang! Xem ra chuyện này có vẻ không thuận lợi đâu nhóc!

Trần Nam không nói gì, chỉ im lặng nghe bố giải thích. Ông già mặc dù không phải là người nắm quyền to lớn gì trong tộc, nhưng cũng coi như có chút thực quyền, trải nghiệm nhiều rồi, kinh nghiệm đầy mình. Nghe bố mẹ

https://thuviensach.vn

dạy bảo luôn luôn là quyền lợi và nghĩa vụ của con cái, chỉ có lợi mà không có hại.

- Bọn trẻ chúng mày chỉ nghĩ đến việc yêu đương. Muốn cưới là nói ngay, cũng giống bố hồi trẻ đấy! – Trần Việt Thanh mỉm cười hiền từ nhìn Trần Nam nói:

- Mày thích con bé đấy, muốn cưới bố cũng không phản đối, dù sao bố cũng không ghét gì nó. Mày cũng mười sáu rồi, mấy thằng nhóc trong tộc có khi mười bốn mười lăm đã có vài phòng thiếp, nuôi cả đám tình nhân. Xem ra học viện Đông Thành cũng giáo dục nhân phẩm rất tốt.

Nhưng mà trẻ con nghĩ cưới xin đơn giản, bố mẹ lại lo nghĩ khá nhiều. Đầu tiên là có môn đăng hộ đối không, nếu không môn đăng hộ đối mà vẫn muốn cưới thì nên thuyết phục bên kia thế nào. Sau đó lại là sự ủng hộ của dòng tộc bên đó và bên này, lại thêm việc đám cưới này có ảnh hưởng gì không, ảnh hưởng tốt hay xấu đến dòng tộc, đến cha mẹ hai bên… Nhất là với dòng tộc lớn như họ Trần và họ Hoàng thì còn nhiều điều cần suy xét lắm con ạ. Tiếp đó lại còn sính lễ thế nào, đám cưới thế nào cho không mất thân phận, lại không thể thua khí thế bên nhà gái…

- Có rắc rối như bố nói không? Chẳng phải ra quan phủ làm giấy chứng hôn là được triều đình, được hoàng gia họ Âu công nhận hay sao? Đám cưới thì cứ nhẹ nhàng, mời vài người thì được rồi.

- Đừng nghĩ đơn giản thế nhóc! Con muốn vậy nhưng nhiều người không muốn vậy! Đối với họ, đám cưới của con và con bé Nhu phải có giá trị, nếu không, nó không nên tồn tại, hiểu không? Và họ thì chỉ muốn khai thác giá trị lớn nhất từ đó, nếu làm đơn giản thì mặt mũi của họ vứt đi đâu? Giá trị có cao mà mất mặt thì…

- Nhưng đó là việc của con, họ thì có quyền gì? Con…

- Ngồi xuống! – Trần Việt Thanh trầm mặt:

https://thuviensach.vn

- Đừng có kích động! Chẳng phải bố đang phân tích cho mày hay sao? Nhìn cái thái độ của mày, có vẻ không sợ gì người khác ngăn cản phải không? Bố không biết ở học viện mày làm cái gì mà có cái thái độ này, nhưng đôi khi không phải chỉ vũ lực là giải quyết được vấn đề. Nhất là trong chuyện rắc rối như tình yêu với hôn nhân này. Cần phải tìm cách giải quyết cho vẹn toàn. Thử nghĩ đi, nếu mày làm ầm lên, làm người trong tộc bất mãn, cuối cùng một là bị trừng phạt, hai là mày giỏi, mày phản lại dòng tộc. Ờ, mày không sao nhưng mà bố tính sao? Mẹ mày thì sao? Còn thằng Lữ nữa? Còn cả họ Hoàng nữa, làm không khéo thì cả con Nhu lẫn cha mẹ nó đều gặp rắc rối, hiểu chưa?

Trần Nam im lặng, lại ngoan ngoãn ngồi xuống. Chuyện liên quan đến Nhu, hắn không thể nào làm càn được.

- Trước hết là nói về trong tộc chúng ta. Tuy rằng bố trong tộc cũng chẳng là cái gì, nhưng bác cả con lại là người nắm quyền lớn, kẻ đối đầu trong tộc không ít. Việc kết hôn với họ Hoàng có thể sẽ là sự ủng hộ cho bác cả, nhưng cũng là uy hiếp cho phe đối đầu. Nhưng yên tâm, bác cả và bố sẽ cố hết sức giúp con, bọn người đó con không cần phải sợ.

- Tiếp theo là nhà họ Hoàng. Theo bố biết thì Hoàng Thanh Giang hiện tại vừa tranh được chức gia chủ, đang là lúc rất cần sự ủng hộ, nhưng mỗi bước đi cũng tràn đầy nguy cơ. Theo thông tin bố tìm hiểu thì năm nay con gái của Hoàng Thanh Giang tròn mười tám tuổi, theo quy định của họ Hoàng thì nó sẽ phải nghe sắp xếp hôn nhân của dòng tộc, nhiều người nghe tiếng gió, cũng đã ngấp nghé con bé Nhu này. Nhưng không ngờ con trai bố lại nhanh tay nẫng trước khi dòng tộc có quyền quyết định rồi.

Trần Việt Thanh có vẻ đắc ý cười cười, nhưng sau đó lại trầm ngâm nói:

- Hiện giờ chưa đến lúc họ Hoàng sắp xếp hôn nhân con bé Nhu, nhưng họ cũng đã chọn được ba đối tượng tốt nhất. Một là con trai nhà họ Từ, tên là Từ Tuyên. Nghe nói là dòng chính, thiên phú cực cao, hiện giờ hai mươi

https://thuviensach.vn

lăm tuổi đã có triển vọng đột phá đến cảnh giới Lực Bạt Sơn Hà, sánh ngang với hai vị lão tổ. Nếu nó thành công, nhà họ Từ ở thành Thanh Yến này sẽ trở thành thế lực mạnh nhất.

- Nhưng Từ Tuyên chưa phải lựa chọn tốt nhất, kẻ tiếp theo là một đệ tử hàn môn, tên là Thành Hiếu, thiên phú cũng không tồi, năm xưa cũng là một học sinh hàng đầu của học viện Đô Thành. Bởi lẽ nghe nói Hoàng Tuyết Nhu cũng có huyết mạch tinh thuần, thích hợp tu luyện Huyền Băng Quyết nên không định gả đi, muốn giữ lại tộc để đào tạo. Do tên Thành Hiếu này có thể ở rể, vì vậy hắn cũng có cơ hội được lựa chọn.

- Còn cuối cùng là Âu Tùy, hoàng tử thứ 88 của hoàng gia Âu Tiên. Mặc dù hắn cũng chỉ coi như một giọt nước trong vũng nước đục hoàng gia, nhưng lợi ích mà hắn đem lại cũng hơn hắn so với một nhà họ Từ rồi. Vì vậy nhà họ Hoàng có rất nhiều người ủng hộ Hoàng Thanh Giang gả Nhu cho Âu Tiên.

Nói đến đây, Trần Việt Thanh ngừng lại, nhấp ngụm trà rồi thâm ý nhìn con trai.

- Rồi sao? – Trần Nam lười biếng dựa lưng vào ghế, coi thường nói:

- Con biết rồi! Bố có thể ủng hộ con là con mừng lắm rồi! Chuyện gì cũng phải từ từ rồi tính! Trước hết con mong bố đến nhà họ Hoàng cầu hôn, tốt nhất là ngày mai đi, nếu để qua sinh nhật mười tám tuổi của Nhu, nhà họ Hoàng mà không muốn gả thì chúng ta coi như bị động. Bây giờ nói cũng không có ích gì, khó khăn hay sao? Nó cũng chỉ là vật trang trí làm đám cưới của con thêm rực rỡ mà thôi!

Lời nói như chém đinh chặt sắt, đầy kiên quyết và tự tin. Trần Việt Thanh không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, coi như đồng ý.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thử Tu Vi

Phòng sách của Trần Việt Thanh.

Trần Nam đã đi được một thời gian, lúc này, Dương Thúy Hiền đẩy cửa bước vào, nụ cười đầy mặt, khá là vui vẻ.

- Thấy thế nào? – Trần Việt Thanh kéo tay vợ ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi.

- Không tồi! Con bé này rất lễ phép, ngoan ngoãn! Dù thế mắt lại rất có thần, là một cô bé tinh linh, hoạt bát, tính tình có vẻ hợp với thằng Nam nhà mình. Còn về tướng mạo thì cũng rất đoan chính, thuộc loại người trọng tình cảm. À, em còn hỏi được ngày sinh tháng đẻ nữa, chắc tầm mai kia là xem được hết tử vi rồi, nhưng mà xem qua thì cũng có số vượng phu, chỉ là hình như đường con cái hơi kém…

Dương Thúy Hiền nói một thôi một hồi, đủ từ các loại thuật số như xem tướng, tử vi… giống như một thầy số vậy. Điều này cũng không trách, bởi họ Dương của nàng vốn có gia truyền về trận pháp và các loại dị thuật, việc xem tướng số và tử vi này ở thành Thanh Yến còn chưa có ai qua mặt được họ Dương.

https://thuviensach.vn

- Ừ! Là người trọng tình cảm là được rồi. – Trần Việt Thanh cũng rất tin tưởng vào khả năng của vợ mình, ông cũng bình tĩnh nói ra những gì mình hỏi được, và cả những gì mình nghĩ nữa.

- Vậy phải làm thế nào? – Sau khi nghe chồng phân tích, Dương Thúy Hiền có vẻ lo lắng cho con trai, hơi bất an nói.

- Còn làm thế nào? Cố hết sức thôi! Trong danh gia vọng tộc, hôn nhân không phải do mình, còn nếu muốn tự chủ thì phải có năng lực mới được. Con trai đã tự tin như vậy, thôi thì anh cũng giúp nó hết sức một lần, chẳng phải năm xưa bố cũng đã giúp đỡ mà anh mới có thể lấy em hay sao?

Trần Việt Thanh có vẻ hơi hoài niệm nói, Dương Thúy Hiền cũng cười ngọt ngào như cô gái thuở nào, thâm tình ghé sát vào bên người chồng.

- Thôi! Con cháu có phúc của con cháu! Ngày mai anh nói chuyện này với anh cả rồi sang bên đó cầu thân.

----Vạch kẻ ngang trở lại----

Đêm xuống.

- Anh định làm gì? Em không phải người tùy tiện!

Hoàng Tuyết Nhu cảnh giác nhìn Trần Nam, không hiểu sao nửa đêm hắn lại nhảy xộc vào phòng mình, đã thế còn lén lén lút lút như ăn trộm. Nàng vừa định hô thì hắn đã chồm tới ôm ngang eo rồi che miệng nàng như có tật giật mình, hắn vừa buông ra thì nàng đã vội vã kháng nghị.

Trần Nam dở khóc dở cười, thơm lên má nàng một cái, tay bên dưới cũng không thèm buông:

- Sao nào? Anh có làm gì thì em còn phản kháng chắc!

- Hứ! – Hoàng Tuyết Nhu đỏ mặt quay đi, không thèm trả lời.

https://thuviensach.vn

- Thôi nào, đùa một chút thôi mà! Tối nay anh muốn đi thử tay nghề một chút, em có đi không? – Trần Nam vẫn ôm lấy eo Hoàng Tuyết Nhu, cười hì hì nói.

- Thử tay nghề?

- Đúng rồi! Bốn năm nay ở học viện chỉ có tu luyện với tu luyện, không thì lại đánh vui đùa một chút với em. Như em còn có thể lấy thân phận Bạch vũ thiên sứ để diễn luyện với vài cao thủ trong học viện, còn anh thì chả biết mình đến được đâu. Bây giờ có một số việc cần xử lý, vậy mà thực lực của mình đến đâu cũng không biết, vậy thì còn làm ăn gì. Chẳng phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng hay sao?

- Thử bằng cách nào? – Hoàng Tuyết Nhu bắt đầu hào hứng. Nàng biết, Trần Nam là một tên thích quậy phá, nhưng lúc nào cũng thích lén lút quậy. Đã có hai lần học viện Đô Thành bị hắn quậy cho gà bay chó chạy, sau đó chính hắn lại tham gia vào đám người căm phẫn chửi bới tên thủ phạm nào đó. Lần này… chẳng nhẽ lại có trò gì náo nhiệt?

Trần Nam hưng phấn xoa xoa tay:

- Nghe nói ba dòng tộc lớn trong thành Thanh Yến đều có hai vị lão tổ tu vi Lực Bạt Sơn Hà, chi bằng chúng ta mỗi người một cụ. Thế nào?

Hoàng Tuyết Nhu trợn mắt:

- Nghĩ thật hay, anh nghĩ tu sĩ Lực Bạt Sơn Hà dễ xơi như vậy à? Không khéo còn…

- Ngốc quá đi! Anh dạy em Bộ để làm gì? Đã bảo là thử tay nghề, không nuốt được thì chạy! Chẳng phải em đã đột phá đến Lực Bạt Sơn Hà từ giữa năm ngoái rồi hay sao? Tu vi không kém họ, Bộ cũng rất cao minh, chẳng nhẽ còn lo chạy không thoát?

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu đắn đo một lúc, thấy cũng không có gì nguy hiểm cả, lúc này mới hưng phấn nói:

- Được, nhưng đi tìm lão tổ nào bây giờ?

- Mẹ! Tất nhiên là nhà họ Từ rồi! Chẳng nhẽ lại chạy đi đánh lão tổ nhà mình à?

- Hì hì! Biết ngay anh tốt với em, không đi nhà họ Hoàng mà! Nhưng mà… tìm họ ở đâu bây giờ? – Hoàng Tuyết Nhu vui vẻ cười hì hì, sau đó thắc mắc hỏi.

- Có cái gì khó đâu? Ba dòng tộc này lúc nào chả có cái gọi là cấm địa? Chính là địa điểm có linh khí dày hơn các chỗ khác, dành cho mấy lão tổ tu luyện. Mà họ cũng không có ý định ẩn cư gì cả, còn cần tọa trấn dòng tộc cơ mà, hỏi ra vị trí chẳng phải dễ dàng à?

- Ừ! Nghe theo anh là được. – Hoàng Tuyết Nhu gật đầu vui vẻ:

- Đi ra ngoài để em thay quần áo rồi đi!

Trần Nam kỳ quái nhìn nàng:

- Thay thì cứ thay đi! Đâu phải chưa nhìn mà còn phải…

- Im mồm!

----Lại là vạch kẻ ngang----

Một giờ sau, trong phủ họ Từ.

- Ê! Nhà này có cấm địa gì không? Cho mày ba giây, không nói tao thiến! Nhìn cho kỹ bên kia vẫn còn một đứa nữa, mày mà nói khác nó thì liệu hồn! – Một âm thanh khàn khàn dày đặc sát khí truyền vào trong tai

https://thuviensach.vn

anh gia đinh họ Từ, làm anh chàng sợ hãi run cầm cập, không dám giấu diếm:

- Có! Có cấm địa! Ở… ở đằng sau đông viện, là một cái hồ lớn được xây kênh rạch dày đặc xung quanh… Ư!

Anh gia đinh nói đến đó thì đã ăn một chưởng sau gáy, ngất xỉu tại chỗ.

- Thế nào rồi? – Thanh âm khàn khàn đã thay đổi lại thành giọng thiếu niên, Trần Nam hỏi.

- Là đằng sau đông viện, một cái hồ lớn được xây kênh rạch. Hắn là để cho hai lão tổ luyện Kinh Đào Chưởng Pháp. Chỗ đó thực ra cũng không cấm người vào, nhưng nếu thực lực không đủ thì rất dễ bị từng đợt sóng do hai lão tổ này luyện công ập tới giết chết, do đó không ai dám vào cả.

- Chính chỗ đó rồi! – Trần Nam hưng phấn khẳng định.

…

Đằng sau đông viện.

Quả nhiên nơi đây có một cái hồ lớn, ít nhất cũng rộng gấp ba lần Hồ Hoàn Kiếm, xung quanh xây hệ thống kênh mương dày đặc, hay nói cho chính xác là bị chưởng pháp bá đạo đánh thành kênh mương. Lúc này, một cụ ông và một cụ bà đang ngồi nhàn nhã đánh cờ giữa trời đêm, miệng vẫn đàm luận về lĩnh ngộ võ học, lúc lại nói chuyện về đám con cháu, rồi các gia tộc ở kinh thành. Thỉnh thoảng đàm luận về kinh đào chưởng pháp, có chỗ hiểu ra thì lại đánh một chưởng xuống hồ, làm cột nước bắn tung tóe, sóng nước dồn dập, sau đó lại phất tay một cái, sóng nước yên tĩnh lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Ồ! Rất đẹp, chưởng pháp thật lợi hại á! – Đột nhiên một giọng nói cợt nhả vang lên đột ngột. Hai vị lão tổ kinh hãi trong lòng, không biết là kẻ

https://thuviensach.vn

nào mà che giấu lợi hại như vậy, đến đây từ bao giờ mà hai người không hề nhận ra.

Nhưng hai người vẫn còn chút phong phạm cao nhân, thấy giọng nói kia cợt nhả, nhưng hình như không có địch ý, một người khẽ vuốt râu nói:

- Không rõ là vị cao nhân nào tới thăm? Có thể ra gặp mặt?

- Hì hì! Không phải cao nhân, không phải cao nhân! Bọn tôi tuyệt đối không phải cao nhân.

Âm thanh đã trở nên rõ ràng hơn, theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy nơi đó có hai người mặc đồ đen, che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một nam một nữ. Thân hình nhẹ nhàng nhưng dưới chân lại trầm ổn, công phu cực kỳ cao minh, lại thêm dao động công lực mà hai lão tổ cũng không nhìn rõ, rõ ràng là hai cao thủ không kém gì họ.

- Xin hỏi hai vị đến đây có chuyện gì? Nếu giúp được thì hai lão già này sẽ cố hết sức giúp đỡ! – Bà lão rất hiền lành nói, mặc dù không biết mục đích của hai người kia, nhưng trước hết vẫn nên giữ thái độ hòa hảo để tránh gây hiểu lầm không đáng có.

- Ồ! – Trần Nam vốn tưởng mấy kẻ cao thủ toàn là cao ngạo mũi hếch lên trời, thái độ cong cớn, chửi rủa khinh thường mình vài câu cơ. Đến lúc đó thì nhảy vào mà đánh, khỏi lo trước sau. Nhưng không ngờ hai người già họ Từ này lại có phong phạm cao nhân chân chính, luôn giữ sự bình thản, thân thiện, dò xét về đối phương trước rồi mới lựa chọn cách giao tiếp. Điều này làm hắn hơi xấu hổ, gãi gãi đầu nói:

- Không có gì! Chỉ là muốn lĩnh giáo Kinh Đào Chưởng Pháp của ông và bà thôi mà! Chẳng phải có câu gì mà giao lưu để học hỏi hay sao? Bọn cháu… ắc, bọn cháu là lĩnh giáo á!

https://thuviensach.vn

Nhìn cái vẻ ấp a ấp úng bối rối của hắn, cả ba người ở đây đều cảm thấy buồn cười. Hai lão họ Từ cũng già thành tinh, nhìn ra tên kia chỉ là một thiếu niên mới vào giang hồ, xưng hô cũng ông bà và cháu lễ phép như thế rồi, còn bất mãn gì với hắn nữa? Chỉ là không ngờ cả hai còn trẻ lại có tu vi cao như vậy, đến đây hắn là để lấy mình làm bao cát mà! Cũng không biết là ai dạy ra được đồ đệ thế này? Chẳng lẽ là mấy lão già trong dòng tộc quốc trụ? Hay là cái vị của hoàng gia kia? Nếu vậy…

Hai người già nhìn nhau, gật đầu hiểu ý rồi mỉm cười hiền lành nói:

- Không sao! Để hai bộ xương già này phụng bồi các ngươi một chút là được.

Dứt lời, bốn người rất ăn ý chia làm hai cặp, đàn ông đấu đàn ông, phụ nữ đấu phụ nữ.

Cụ ông mỉm cười nhìn Trần Nam nói:

- Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Trần Nam gật đầu, cụ ông không nói gì thêm, bắt đầu tiến hành công kích.

Không phải cụ ông không muốn nhường nhịn cho giống cao nhân, nhưng mà Kinh Đào Chưởng Pháp lấy thế công dồn dập như sóng dữ từng lớp từng lớp, không phải là loại công pháp phòng thủ để mà nhường đối thủ ra tay trước.

Trần Nam hơi bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng sử dụng chiêu thức Phòng trong Đệ Nhất, vận công trải rộng toàn thân, tay chân co lại bảo vệ những chỗ yếu hại, mắt như điện quan sát từng chiêu công kích của cụ ông.

Bụp!

https://thuviensach.vn

Trần Nam dùng khuỷu tay chặn ngang một chưởng của cụ ông, đột nhiên nhíu nhíu mày, bởi hắn cảm thấy chưởng này cứ yếu ớt thế nào ý? Chặn lại dễ như trở bàn tay. Điều này làm hắn có cảm giác như cụ ông đang đùa mình vậy.

Tiếp theo, cụ ông dùng Kinh Đào Chưởng Pháp tấn công dồn dập như cuồng phong bão táp, nhưng Trần Nam lại chỉ dùng hai phần thực lực, dùng Chưởng để chống lại mà ngang tài ngang sức, thậm chí còn áp một bậc. Qua đến hơn trăm chiêu, cụ ông đã ngày càng kinh hãi.

Tuy rằng không dùng hết sức lực, nhưng Chưởng càng dùng lại càng thuần thục, Trần Nam hưng phấn biến chiêu, đột nhiên tung ra một cước cực kỳ quỷ dị. Cụ ông vốn tưởng hắn cũng dùng Chưởng, bất ngờ không kịp đề phòng, lại thêm việc Trần Nam hưng phấn nên đề cao lên đến ba thành công lực, cụ ông trúng chiêu hét thảm một tiếng, bay ngược ra đằng sau.

Cụ bà bên kia, Trần Nam và cả Hoàng Tuyết Nhu cũng kinh hãi. Trần Nam nhanh chóng đuổi theo đỡ lấy ông cụ, áp tay lên lưng cụ, vận công áp chế thương thế, hai người phụ nữ cũng ngừng tay, nhanh chóng chạy lại bên này.

Chẳng bao lâu, mặt ông cụ đã đỏ ké, Trần Nam vỗ nhẹ một cái vào lưng làm ông cụ phun ra một búng máu, ho khan vài cái rồi sắc mặt bình thưởng trở lại.

- Ấy! Thật xin lỗi ông nha! Cháu là lỡ tay, lỡ tay thôi! Thật xin lỗi.

- Không sao, không sao! – Không ngờ ông cụ đột nhiên trở nên kích động, mắt sáng rực rỡ, bắt lấy tay hắn nói:

- Là tiên nhân! Tam Hoa Ngũ Khí! Có đúng không? Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào? Làm thế nào vậy? Nếu có thể chỉ cho lão già này, bảo ta làm gì cũng được… Ngươi!

https://thuviensach.vn

Trần Nam bất đắc dĩ, đưa ánh mắt cầu cứu về phía cụ bà, không ngờ thần thái của cụ bà cũng giống y như thế, chuẩn bị xông lên tóm lấy hắn rồi.

Trần Nam quá sợ hãi, không đôi co một hai gì nữa. Đột nhiên dứt cụ ông ra, ôm lấy eo Hoàng Tuyết Nhu, vận Bộ lên rồi chuồn thẳng, đầu cũng không quay lại.

Hai cụ già đột nhiên ngẩn ra đó, cuối cùng nhìn nhau dở khóc dở cười, đồng thời cũng xấu hổ vì vừa rồi thất thố. Cũng tại họ đã dừng lại bình cảnh này quá lâu, muốn đột phá còn cần một chút lĩnh ngộ nên vừa rồi gặp được một kẻ có tu vi tiên nhân mới kích động như vậy. Giờ nghĩ lại cũng thấy mình quá kích động, không ngờ lại dọa tiên nhân chạy mất tiêu. Nhìn cái dáng vẻ chật vật của hắn, phải chăng mình rất giống quái vật? Àiz.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đầu To Như Cái Đấu!

Sáng hôm sau.

Không khí của Từ phủ có vẻ hơi khác thường. Đó là vì một trong hai lão tổ đã bị thương, dù không thương nặng, lại được cao nhân nhanh chóng dùng công lực áp chế, có thể nhanh chóng hồi phục nhưng điều này cũng vẫn làm cho Từ phủ cảm thấy áp lực.

Cao thủ nào có thể đả thương lão tổ? Là cao nhân nào tới cái ngôi thành Thanh Yến nhỏ bé này? Có mục đích gì? Còn nữa, tin tức lão tổ bị thương phải giấu thật kín, không cho lọt ra ngoài. Vì chuyện này mà gia chủ họ Từ chạy đông chạy tây kiếm dược vật đại bổ, ton hót hiếu kính cho lão tổ, làm Từ phủ gà bay chó chạy một phen. Đã vậy còn dặn dò con cái làm việc khiêm tốn một chút, đừng gây sự lung tung trong thời gian này, cao nhân kia có lẽ còn trong thành, chọc phải hắn thì nguy to.

Do đó, không khí của Từ phủ có vẻ nghiêm trang túc mục hơn bao giờ hết, ai nấy nghiêm chỉnh như bộ đội, mấy thằng ăn hại cũng bị nhốt trong nhà, nghiêm cấm thả ra cắn bậy cắn bạ…

Từ phủ đã bị Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu quậy cho tưng bừng, đúng theo phong cách của Trần Nam, nhưng cả hai vẫn hồn nhiên coi như không biết, tiếp tục cuộc cách mạng cưới xin vĩ đại.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm nay, Trần Việt Thanh đã dẫn theo bà mối, mang theo chút quà cáp, đích thân sang nhà họ Hoàng để cầu thân. Ngoài ra còn nhờ ông bác cả đứng ra nói chuyện với người trong tộc, xem phản ứng của tất cả mọi người thế nào.

Nhưng quả nhiên xuất sư bất lợi, sau khi biết được rõ ràng ý định của Trần Việt Thanh, Hoàng Thanh Giang tỏ ra khó xử, lấy cớ phải hỏi ý kiến Hoàng Tuyết Nhu mới có thể quyết định, thực tế là dùng kế hoãn binh, kiếm thời gian suy xét xem lợi ích của chuyện này có đủ lớn hay không rồi mới quyết định.

Lúc này, Trần Nam đã nhận được tin báo từ gia đinh, hắn quay mặt kỳ quái nhìn Hoàng Tuyết Nhu:

- Bố vợ muốn nghe ý kiến của em kìa? Có lẽ em nên về nhà một chuyến.

Liên Hương Nhu có vẻ hơi do dự một chút, sau đó chợt dặn dò một câu:

- Có lẽ lần này về nhà họ sẽ không cho em gặp lại anh. Em cũng không chắc lắm, nhưng anh yên tâm, với thực lực của em bây giờ, có trốn ra cũng không phải khó khăn gì, tối nay gặp anh ở cổng thành. Sau khi xác nhận lại tất cả mọi chuyện em sẽ nói lại với anh. Tin em, được không?

Trần Nam chợt cảm thấy sửng sốt khó hiểu, nhưng sau đó thì nhẹ nhàng gật đầu. Trước đó vài ngày hắn còn phát biểu hùng hồn rằng: “Trên đời không còn chữ tín thì anh vẫn tin em”, bây giờ mà lắc đầu thì chẳng phải tự tát vào mồm hay sao? Hơn nữa, bản thân có thực lực cũng làm lòng tin của hắn tăng cao, thực lực… đúng là thứ tốt a.

Quả nhiên, ngay sau đó đã truyền ra tin tức Hoàng tiểu thư trở về, nhưng tạm thời chưa đồng ý mối hôn sự này.

Ban ngày qua đi, buổi tối lại đến.

https://thuviensach.vn

Một bóng đen vọt ra khỏi Hoàng phủ, thân hình như quỷ mỵ, chỉ giây lát đã biến mất không còn bóng dáng, đến một chút tiếng gió cũng không phát ra, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Ngoài cổng thành:

- Sao rồi? Người nhà em rốt cuộc muốn cái gì? Sao lại truyền tin tức ra ngoài là không đồng ý?

- Họ… muốn lợi ích tối cao! – Hoàng Tuyết Nhu ảm đạm nói.

- Lợi ích tối cao? – Trần Nam khó hiểu hỏi lại.

- Anh nghe em kể chuyện được không?

Trần Nam gật đầu, ngồi xuống yên lặng chờ nàng kể. Hắn đã quá hiểu nàng, có lẽ nàng đang buồn, cần người chia sẻ gì đó.

Từ hồi quen nhau tới giờ, hắn luôn thấy Hoàng Tuyết Nhu vui cười vô tư, nhưng mấy ngày nay, nàng buồn phiền rất nhiều việc, mà chuyện gì cũng có liên quan đến nhà họ Hoàng chó má kia. Trần Nam đang oán giận nghĩ đến việc có nên quậy cho Hoàng Phủ tưng bừng lại phế đi vài thằng "thiên tài" cho bõ tức hay không.

- Em từng nói với anh! Người họ Hoàng bản tính lạnh lùng, tu luyện Huyền Băng Quyết thì còn lạnh lùng hơn, càng tu luyện nhiều lại càng như thế. Cha từ nhỏ đã nhồi vào đầu em một mớ lý thuyết cái gì mà trung thành tuyệt đối với dòng tộc, có thể hy sinh tất cả vì lợi ích của dòng tộc! Có người cha nào giáo dục con mình nên hy sinh này hy sinh nọ không?

Giọng nói của nàng thật ưu thương, buồn phiền. Trần Nam cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng chửi rủa tổ tông mười tám đời Hoàng Thanh Giang, nhưng nghĩ lại đó lại là tổ tông mười chín đời Hoàng Tuyết Nhu nên đành phải buồn bực nuốt lại vào bụng.

https://thuviensach.vn

- Những lời của ông ta trái ngược hẳn với lời của mẹ. Mẹ nói rằng mẹ mãi mãi thương em, nói rằng mẹ có hy sinh tất cả vì em, nói rằng cha mẹ nào cũng có thể làm thế, mẹ còn nói cuộc sống là truy cầu hạnh phúc, mẹ không mong em cũng truy cầu thứ hạnh phúc ảo tưởng giống như những người họ Hoàng kia. Chính vì thế lời của cha em giống như những lời rác rưởi của một con người độc ác đang nhồi vào đầu mình vậy.

- Lớn hơn một chút nữa, em càng ngày càng chán ghét những người ở trong cái nhà đó. Lạnh lùng, bình tĩnh, vô tình. Lúc nào bên mồm cũng chỉ dòng tộc, dòng tộc. Vì vậy em quyết định tự lập một thế giới riêng cho mình, kiếm những người bạn mà mình thích, từ đó mà thần tiên hội ra đời.

Nói đến đây, Hoàng Tuyết Nhu lại cười vui vẻ nhìn Trần Nam:

- Anh biết không, ngày đó có nhiều bạn, dù vui nhưng ai cũng coi em là chị cả, dần dần cũng mất đi thú vị. Mãi cho đến khi tên nhóc nào đó xuất hiện, tự dâng đầu lên cho em vỗ, dâng mông lên cho em đá, những tháng ngày đó mới là những ngày mà em vui nhất. Hì hì.

Thấy Trần Nam có dấu hiệu chuẩn bị động thủ, Hoàng Tuyết Nhu lè cái lưỡi thơm tho ra một cái, giơ tay che đầu cười khúc khích:

- Đừng đánh! Để em kể nốt đã nào…

Qua một hồi cười vui vẻ, tâm tình của nàng có vẻ khá hơn, câu chuyện cũng bớt đi vẻ u ám vừa rồi.

- Cho đến năm mười hai tuổi, em quyết định không tu luyện Huyền Băng Quyết nữa. Lúc đó cha và mẹ đã cãi nhau một lần. Em vẫn còn nhớ, ông ta cho rằng em là một khối tài liệu tu luyện Huyền Băng Quyết rất tốt, nếu làm ra thành tích thì sự nghiệp của ông ta sẽ tiến một bước dài, còn mẹ dù yếu ớt nhưng vẫn cố ủng hộ em, cuối cùng ông ta cũng còn chút tình cảm với mẹ, nhân nhượng cho em đi tới học viện Thành Đô học tập, nếu khi tốt nghiệp mà không phải người mạnh nhất trong đám người cùng tuổi

https://thuviensach.vn

trong tộc, vậy thì phải bắt đầu tu luyện Huyền Băng Quyết, đồng thời phục vụ hết mình cho dòng tộc…

- Vậy trong tộc không có ai giống như em hay sao? – Trần Nam không nhịn được hỏi.

- Không! – Nàng lắc đầu:

- Cả đám người đó đều đã được tẩy não hết từ bé rồi, cả một lũ mặt như cương thi. Nếu không có mẹ thì em bây giờ có lẽ chẳng khác gì bọn họ cả, nghĩ đến mà sợ. – Nàng không khỏi rùng mình hai cái.

- Còn chiều nay… - Hoàng Tuyết Nhu chợt hừ lạnh một tiếng:

- Những người trong tộc này vốn muốn gả em cho hoàng tử Âu Tùy, hoàng tử thứ 88, nhưng em lại nói mình muốn lấy anh, vì vậy họ bắt đầu sử dụng "chiến thuật" vừa đấm vừa xoa, cây gậy và củ cà rốt mà anh đã từng kể cho em nghe. Có người kiên quyết phản đối, nói anh không tốt, chỉ là tên có thiên phú tầm thường, vô năng, có người còn độc ác hơn, nói lấy anh thì dòng tộc đắc tội với hoàng tử Âu Tùy, kể cả anh cũng sẽ không chết được tử tế… Hừ, tưởng em không biết họ chỉ muốn dâng em lên làm thị nữ cung nữ gì đó cho Âu Tùy hay sao? Tưởng em không biết họ sợ anh vô dụng, tương lai không mang đến được lợi ích to lớn cho họ hay sao? Đến cái tên Hoàng Tuyết Nhu có khi Âu Tùy còn chưa nghe thấy, có gì mà đắc tội? Lại còn có kẻ ra vẻ thân thiết đứng ra phân tích chỗ tốt của Âu Tùy thế này thế nọ, nói rằng chỉ muốn tốt cho em mà thôi.

- Cuối cùng? Em nói rằng chỉ lấy một mình anh, không lấy ai khác, lại vờ lấy cái chết ra uy hiếp! Họ thấy không ép được nên bắt đầu lùi một bước, nói rằng cần suy nghĩ thêm rồi giam lỏng em lại. Sau đó còn ở sau lưng em đàm luận cái gì mà: Phong bế tu vi, tống vào cung là được. Hiện giờ chính thất của Âu Tùy vừa mất, một trưởng lão lại tình cờ nhìn thấy dung mạo của người đó rất giống em, vì vậy muốn dâng em cho Âu Tùy để

https://thuviensach.vn

đổi lấy lợi ích. Lại còn cái gì mà khi nó hưởng được vinh hoa phú quý thì sẽ quay lại mà cám ơn chúng ta. Em nhổ vào.

Bốp.

Trần Nam tức giận vỗ đùi đánh đét một cái, sau đó lại suýt xoa cái đùi đáng thương, bực bội nói:

- Cái gia đình kiểu chó má gì vậy? Thích làm khó thì thôi, mai anh dẫn em đi luôn, trước khi đi lật tung cái nhà họ Hoàng đấy lên cho bõ tức. Móa… không, bây giờ đi quậy luôn. Đi, đi nhanh lên.

Trần Nam căm phẫn bừng bừng đứng dậy lôi kéo Hoàng Tuyết Nhu, có xu thế núi lửa phun trào tới nơi rồi.

Trong lòng hắn căm tức vô cùng, định gả vợ tương lai của hắn cho kẻ khác không nói, đã thế còn hết lần này đến lần khác chỉ là vì cái lợi ích chó má của bọn chúng, còn cảm tưởng của nàng bị vứt vào xó nhà. Thế thì có khác gì bán con chó con mèo đâu? Như thế chẳng phải cho rằng hắn muốn cưới con chó con mèo hả? Hả? Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng mà!

Càng nghĩ càng tức, Trần Nam không quậy tung cái nhà họ Hoàng đấy lên thì…

- Thôi mà! Bình tĩnh đi đã. – Âm thanh nũng nịu nhu nhuyễn truyền tới, cùng với đó là hai cánh tay trắng như ngó sen ôm chặt lấy hắn. Lời thề của Trần Nam còn chưa kịp phát ra đã phải chật vật chui trở về.

- Em cũng muốn làm thế lắm chứ! Nhưng còn mẹ em mà! Em làm thế thì mẹ em chắc chắn chẳng dễ chịu gì. Bà lại chỉ một lòng một dạ yêu ông ta, ông ta cũng đối xử với mẹ không tệ. Mẹ thương em như thế, em không thể hại mẹ được.

https://thuviensach.vn

Đầu Trần Nam bắt đầu to như cái đấu, có cảm giác trời đất quay cuồng muốn ngất xỉu. Trong lòng uất ức vô cùng.

Lại là chiêu bài tình thân! Hết lần này tới lần khác lại trói buộc được hắn! Vốn định trực tiếp phá phách một hồi, nhưng giờ thì hết! Lần đầu vào đời đã gặp phải cái thứ rắc rối như tình thân, hắn nhất thời đứng ngẩn ra đó như con gà gỗ, chẳng biết phải làm sao.

- Àiz! Thần công cái thế, tu vi cao cường, cuối cùng vẫn là đầu óc vô địch a. – Trần Nam cảm thán.

- Anh lẩm bẩm cái gì đó.

Trần Nam thâm trầm nhìn lên vầng trăng khuyết như cái lưỡi liềm, tâm tình sâu kín như vừa lĩnh ngộ ra được một chân lý nào đó:

- Trăng hôm nay thật là tròn a…

Hoàng Tuyết Nhu: "…"

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thành Công Bước Đầu! Đồ Thách Cưới

Sáng hôm sau.

Hoàng Tuyết Nhu tạm thời tiếp tục sự nghiệp bị giam lỏng, ít nhất cũng phải tạm thời giả bộ, chờ cho đến khi mọi chuyện có phương hướng giải quyết.

Còn về trong dòng tộc họ Trần, quả nhiên cũng có những âm thanh phản đối, đó là những người đối lập với bác cả của Trần Nam, không muốn bác hắn có thêm một nguồn ủng hộ mạnh mẽ. Hơn nữa, người dẫn đầu trong đám người đó còn có quan hệ thông gia với nhà họ Từ, có thể tưởng tượng ra việc Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu kết hôn không hề có một chút lợi ích nào dành cho họ cả. Vì vậy, âm thanh phản đối là không thể nào tránh khỏi.

Điều này làm Trần Nam hết chỗ nói, không ngờ không chỉ có nhà họ Hoàng, ngay cả trong nhà mình cũng có một đám ruồi nhặng đáng ghét như vậy. Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, mình mà còn thấy ăn không tiêu, không biết bao nhiêu bạn trẻ khác thì thế nào? Phản kháng đến cùng hay là buông tha cho tự do, nghe theo người khác bày bố như một quân cờ đây?

Cũng may hắn vẫn còn có cha mẹ, có bác cả ủng hộ, mặc dù mục đích của bác cả có khi cũng chả thuần khiết gì, nhưng ít ra người ta còn đứng

https://thuviensach.vn

bên mình, Trần Nam thấy thế là đủ lắm rồi. Nhờ có bác cả mà những âm thanh này bị nén xuống, nhưng nếu có cơ hội phá phách, có lẽ họ cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Lúc này, Trần Nam đang suy xét mấu chốt của vấn đề này là ở chỗ nào?

Là ở việc mình không sánh được với tên Âu Tùy kia!

Đúng, chính xác là như vậy!

Kém hơn ở chỗ nào? Xét về lợi ích thì Âu Tùy chưa chắc gì đã đưa ra được thứ gì quý giá hơn so với nhà họ Trần. Hắn tuy rằng là hoàng tử, nhưng có nhiều hoàng tử lắm, quyền lực mà hắn nắm giữ có được bao nhiêu chứ? Hơn nữa hắn còn ở xa tít tận Kinh Thành, chắc gì đã mang lại lợi ích thiết thực như nhà họ Trần?

Vậy thì là tiềm lực của bản thân?

Mình được nhận định là một kẻ khá tầm thường, trong khi Âu Tùy lại là một hoàng tử xuất sắc, đã từng được hoàng đế sủng ái một thời gian dài, chứng minh hắn cũng có tài ở phương diện nào đó. Trong tương lai, tiếng nói của mình sẽ dần dần nhỏ bé, có khi vô giá trị, trong khi Âu Tùy dù có thất thế đi nữa thì vẫn là hoàng tử, lợi dụng cái danh phận đó có lẽ cũng mang lại lợi ích. Chưa kể thực lực bản thân Âu Tùy cũng không thể coi thường. Nói chung: tiềm lực của hắn lớn hơn Trần Nam.

Trần Nam mang ý nghĩ này nói cho bố mình, Trần Việt Thanh cũng đồng ý với phân tích này, đồng thời tán thưởng con trai mình có chút đầu óc phân tích, rất khá.

Giờ đã biết được nguyên nhân, vậy thì xử lý kiểu gì?

Trên thực tế, thực lực của hắn còn mạnh hơn cả một ngàn tên Âu Tùy, kể cả lão tổ của Âu Tùy có nhảy ra đây thì hắn cũng không sợ. Cái ý nghĩ

https://thuviensach.vn

của đám người kia làm hắn dở khóc dở cười, nhưng cũng phải thừa nhận, nếu mình là họ thì chắc chắn cũng sẽ nhận định như thế.

Vậy thì chỉ cần chứng minh thực lực của mình, tiềm lực của mình mạnh mẽ hơn Âu Tùy là được rồi!

Trần Nam vỗ bàn một cái, nhưng sau đó lại bình tĩnh ngồi xuống.

Không được!

Hắn không thích.

Trong cái giấc mơ kia, "hắn" đã đọc rất nhiều tiểu thuyết. Thường thì nhân vật chính đều là những thằng thích thể hiện, ra vẻ thâm trầm, bày ra thực lực mạnh mẽ hơn mấy thằng ngu một chút rồi lộ ra tiềm năng trước mặt người khác, sau đó bị một đám người nhìn chằm chằm, lúc nào cũng rình rập tính kế, muốn lợi dụng hắn. Dù thằng nhân vật chính đó sau này có rất nhiều gái theo, hâm mộ hắn nhưng không thể phủ nhận rằng bọn hắn đều là những thằng ngu dây dưa vào những việc không đáng có.

Trần Nam tự nhận rằng mình không có ngu, đồng thời năng lực học tập cũng không tồi. Đọc nhiều truyện như vậy mà còn chưa rút ra kinh nghiệm thì đi kiếm sợ mì mà treo cổ cho rồi.

Mình mà bày ra thực lực không phải là để cho cả họ Hoàng và họ Trần lợi dụng hay sao? Người này nhờ một cái, người kia xin một phát, không mệt chết mới lạ. Hắn là người thích tiêu dao, còn bao nhiêu kế hoạch du lịch, còn bao nhiều trò hay cùng chơi với Hoàng Tuyết Nhu, hắn không thể bỏ mặc cô gái hiếu động tinh linh kia để đi phục vụ cho lợi ích chó má của đám người đó được.

Hơn nữa, bày ra thực lực xong không phải để cho đám người họ Hoàng kia mừng hụm hay sao? Một đám biến thái bệnh hoạn, Trần Nam đã ghét lắm rồi đó. Đã ác cảm thì phải cho chúng nó khó chịu, có lý nào lại làm

https://thuviensach.vn

chúng vui vẻ cho được. Hắn việc gì phải thỏa mãn điều kiện của bọn chúng? Cứ làm cho chúng khó chịu như ngậm ruồi mà vẫn phải gả con gái cho hắn thì mới hay.

Vậy thì phải làm thế nào…

Sau một lúc lâu, Trần Nam đột nhiên ngồi phắt dậy, tự tát cho mình mấy cái cho tỉnh táo, lại thầm mắng mình đúng là ngu như heo.

Đã có thực lực lại còn lo bọn chúng chơi chiêu hay sao? Nước tới thì đắp đập, nếu bọn khốn kiếp này muốn làm Thủy Tinh, vậy thì anh mày làm Sơn Tinh một lần. Nước dâng tới đâu anh chặn tới đó, xem chúng còn có chiêu gì làm khó được anh.

Nghĩ thông suốt, trong đầu của Trần Nam đã nổi lên một kế hoạch không thể đơn giản hơn. Đúng là chỉ đối phó tình thế trước mắt, không thèm suy nghĩ nhiều về việc sau đó đối phó thế nào.

Sáng hôm sau.

Trần Việt Thanh, Trần Nam và cả bà mối lại đến nhà họ Hoàng một lần nữa. Mục đích không cần nói cũng biết.

Lần này, Hoàng Thanh Giang vẫn ra tiếp đón, nhưng thái độ có vẻ thiếu kiên nhẫn. Nói thẳng với Trần Việt Thanh:

- Ông Trần à, tôi nói thật! Cháu Nhu không đồng ý mối hôn sự này! Tôi…

- Ông nói cháu Nhu không đồng ý? – Trần Việt Thanh không đồng ý ngắt lời:

- Nhưng thằng Nam nhà tôi lại nói con bé Nhu và nó yêu nhau say đắm, thề không lấy được nhau thì sẽ cao bay xa chạy, đi tới cùng trời cuối đất, dù

https://thuviensach.vn

xuống địa ngục cũng xuống cùng nhau…

Trần Việt Thanh ngồi huyên thuyên một thôi một hồi cứ như tiểu thuyết ngôn tình vậy. Trần Nam thì ngồi tại chỗ trợn tròn mắt, không biết có phải đang nói đến mình không. Còn lão già Hoàng Thanh Giang thì mặt đen thui lại, khóe môi giật giật, có vẻ sắp bạo phát.

Trần Việt Thanh cũng biết nhìn sắc mặt, nhanh chóng nói cho nốt câu:

- … Vì thế, tôi mong ông Hoàng có thể cho cháu Nhu ra đây nói cho rõ ba mặt một lời, nếu cháu Nhu thực sự không muốn, vậy tôi sẽ dẹp đường về phủ, đồng thời giáo huấn lại thằng nhóc này vì cái tội nói dối trưởng bối.

Hoàng Thanh Giang nhíu nhíu mày, đang chuẩn bị phất tay kiếm cớ từ chối thì đột nhiên một âm thanh thánh thót vang lên. Sắc mặt hắn đại biến, quay ngoắt ra đằng sau nhìn người tới với ánh mắt tức giận:

- Cha! Bác Thanh nói đúng! Ngoài Trần Nam ra, con không lấy ai khác nữa. Con đồng ý hôn sự này, bây giờ con vẫn chưa mười tám tuổi, hôn sự của con vẫn do con quyết định.

- Câm mồm! – Hoàng Thanh Giang mặt xanh mét, tức giận gầm lên. Hắn có cảm giác như da mặt mình vừa bị lột ra vậy. Vừa rồi còn mặt dày nói con gái không đồng ý, lúc sau đã bị con gái khẳng định điều hoàn toàn trái ngược, dù da mặt có dày như tường thành cũng khó mà chịu nổi.

- Ồ! Ồ! Không thể tin được! Không thể tin được! Đường đường gia chủ một nhà lại nói dối trắng trợn như vậy! Ôi trời đất, chữ tín ở đâu? Trung thực ở đâu?

Trần Nam được thế không buông tha người, âm thầm nháy mắt giơ ngón tay cái với Hoàng Tuyết Nhu, biểu thị sự đắc ý của mình, đổi lại chỉ là cái nhìn khinh khỉnh của người đẹp, không có gì hơn.

https://thuviensach.vn

Hoàng Thanh Giang có xu thế thẹn quá hóa giận, rõ ràng đã sai người canh gác thật kỹ, thậm chí có cả một đám cao thủ cảnh giới Trăm Ngàn Vạn Địch. Con bé Nhu dù có lợi hại, chẳng nhẽ còn có thể sánh ngang lão tổ, vượt qua cảnh giới kia hay sao?

Nhưng không ngờ nó lại có thể ra đây được, thế là thế nào?

Không kịp nghĩ nhiều, tình thế trước mắt có vẻ vô cùng xấu hổ, Hoàng Thanh Giang còn phải ứng phó cho xong đã.

- Người đâu? Đưa tiểu thư vào nhà! – Hai nha hoàn nhanh chóng tới kéo Hoàng Tuyết Nhu, nàng cũng không phản kháng, chỉ tặng cho Trần Nam một ánh mắt tin tưởng, sau đó xoay người đi mất.

- Xin lỗi! Ông Hoàng, thằng bé nhà tôi thật vô lễ, tôi sẽ về dạy dỗ lại nó. Nhưng ông nói dối tôi là có ý gì? Không lẽ là coi thường nhà họ Trần chúng tôi không xứng với ông phải không? Nếu ông không giải thích cho rõ ràng, nhà họ Trần chúng tôi cũng không dám chịu sỉ nhục như vậy đâu!

Mặt Hoàng Thanh Giang đã quắt lại như quả mướp đắng, nhất thời nghẹn lời nơi đó.

----Kẻ ngang tới đây, yê yê----

Tới buổi trưa cùng ngày, người ta đã nhìn thấy cha con họ Trần cùng bà mối vui vẻ bước ra khỏi nhà họ Hoàng, hiển nhiên sự việc đã thành công bước đầu, họ Hoàng đã bắt đầu nhượng bộ.

Không nhượng bộ mà được sao? Chữ lý nằm ở phía người ta, tộc quy nhà mình cũng bị lôi ra nói, nếu cứ phản đối bằng được thì lại thành coi thường nhà họ Trần. Hoàng Thanh Giang là gia chủ, nhưng thế lực còn chưa ổn định, nếu lại rước thêm kẻ thù như nhà họ Trần thì coi như mua dây buộc mình, chức gia chủ có thể mất bất cứ lúc nào, hắn không đáp ứng mà được sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng lão cáo già Hoàng Thanh Giang lại nghĩ, ta đây đồng ý nhưng mấy tên trong tộc cũng chưa đồng ý, tốt nhất là cho mấy tên hám lợi phát cuồng đó cùng các người đấu ngươi sống ta chết, đến lúc đó ta đứng ra thu mua lòng người, chẳng phải là một mũi tên trúng vài chim hay sao?

Quả nhiên, Hoàng Thanh Giang đã phán đoán đúng phản ứng của người trong tộc, mấy tên đó dù biết mình không thể phản đối trực tiếp được nữa, lại xoay ra dùng kế cò quay xoay sở, bắt tay vào từ phương diện sính lễ!

Hai ngày sau, sính lễ mà nhà họ Hoàng thách cưới nhà họ Trần bao gồm:

- Mười triệu kim tệ.

- Sáu thanh pháp bảo cấp Linh khí.

- Năm mươi thanh pháp bảo cấp Bảo khí.

- Đan dược cấp sáu mười viên.

- Cấp năm hai mươi viên.

- Cấp bốn và cấp ba một trăm viên.

- Một cuốn bí tịch hệ thủy cấp Tiên trở lên.

Cầm cái bản danh sách thách cưới trên tay, sắc mặt Trần Việt Thanh đắng ngắt, Trần Nam thì mờ mịt chẳng hiểu cái đống kia là thế nào, còn một đám tộc nhân phản đối trước đó đột ngột nhảy ra làm khó, nói những thứ này mặc dù dòng tộc cũng có, nhưng đưa ra thì gia tộc cũng coi như chấm hết, kiên quyết phản đối. Lại còn cái gì bí tịch cấp Tiên? Vớ vẩn, không nói họ Trần không có, dù có đi nữa cũng thà chết không đưa ra.

https://thuviensach.vn

Trần Nam khẩn cấp tìm cuốn từ điển bách khoa bắt đầu tìm hiểu. Đọc xong thì hắn cũng ngã ngửa ra đấy, tay chân co giật như bị kích thích thần kinh. Trong lòng vô số lần lôi nữ tính mười tám đời nhà họ Hoàng ra để thực hiện quan hệ siêu hữu nghị.

Giá trị của mấy thứ đó thì chưa chắc hắn đã không kiếm ra, nhưng nếu bảo trong nhất thời mà làm ra được thì hắn chịu chết. Đã thế thách cưới còn yêu cầu trong vòng ba ngày cần hoàn thành, nếu không thì không nói nữa, điều này làm hắn có cảm giác muốn nổ tung.

Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh! Xử lý bằng đầu óc! Chuyện tình cảm không thể làm rối tung lên được! Nếu không thì cha mẹ chịu khổ, thằng Lữ chịu khổ, cả mẹ của Nhu cũng chịu khổ luôn. Bình tĩnh, bớt giận, bớt giận!

Cố gắng trấn an bản thân, Trần Nam lại thẫn thờ nhìn lại từ điển một lần cho kỹ càng:

Kim tệ, hay còn gọi là tiền vàng, là loại tiền thông dụng trên Quân Vương Đại Lục, nếu quy ra gạo, có lẽ một kim tệ tương đương với một Dollar trong giấc mơ kia. Mười triệu kim tệ tức là mười triệu Dollar, cái tên trong mơ kia có lẽ cả đời cũng không kiếm ra một triệu Đô chứ đừng nói là mười triệu. Chỉ con số này thôi đã làm mồm miệng hắn khô khốc rồi.

Pháp bảo và bí tịch công pháp đều chia ra làm năm cấp: Binh – Bảo – Linh – Tiên – Thần, cũng tương ứng với năm cấp độ trong tu luyện. Cũng có nghĩa chỉ có tu sĩ cấp tương ứng mới "sản xuất" ra được những vật phẩm cùng cấp.

Theo đó, Linh khí cần có tu sĩ Lực Bạt Sơn Hà luyện chế, hơn nữa tỷ lệ thành công cũng không cao, tài liệu lại cực kỳ quý hiếm, có thể nói rằng một món Linh khí có dùng tiền cũng không mua được, mười triệu kim tệ so với nó chẳng đáng là cái gì cả.

https://thuviensach.vn

Trần Nam lại không tinh thông luyện chế pháp bảo, mà nguyên liệu cũng chẳng kiếm ra, bây giờ mà tập luyện thì cũng không kiếm đâu ra nguyên liệu, thứ này đúng là làm khó hắn rồi.

Tương tự, bí tịch cấp Tiên cần có Tiên Nhân mới có thể sáng tạo ra. Cái này thì không lo, Trần Nam tính đưa Huyền Nguyệt Băng Quyết cho nhà họ Hoàng, bởi nó với bọn họ cũng chỉ là gân gà, không có công đức lực còn lâu mới tu luyện được. Mặc dù công pháp này được sáng tạo ra từ rất lâu rồi, nhưng lại được dung hợp giữa hai công pháp Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết và Huyền Băng Quyết, lại dùng chiêu thức Dung trong Đệ Nhất, cũng có thể đạt được cấp Tiên tiêu chuẩn, không kém bao nhiêu.

Tiếp theo, đan dược thì có mười cấp, một cấp tu vi thì có thể chế được hai cấp đan dược. Nói cho đơn giản, đan dược cấp năm và cấp sáu thì cần tu sĩ tầng thứ ba, còn cấp ba cấp bốn thì cần tu sĩ tầng thứ hai. Tỷ lệ thành công và chất lượng đan dược thì còn tùy vào sự thuần thục của người luyện chế.

- Đậu móa…. – Trần Nam gào lên thảm thiết. Tu vi thì hắn có, nhưng những thứ này đâu phải có tu vi là được, còn cần tập luyện, cần rất nhiều nguyên liệu, đôi khi là thiên tài địa bảo. Hắn lại chỉ có ba ngày thời gian, làm sao mà hắn có thể kiếm cho đủ chứ?

- Mẹ kiếp! Bình tĩnh, bình tĩnh đã. Dù gì thì vẫn có đường lui. Chưa tới bước đường cùng thì vẫn phải nghĩ kế cho vẹn toàn. Bình tĩnh, bình tĩnh.

Trần Nam lẩm bẩm như tụng kinh, đầu óc lại càng ngày càng nặng, cuối cùng không nhịn được mà nằm ngửa ra ngáy khò khò cho cõi lòng yếu ớt đỡ buồn bực…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ở Hiền Gặp Lành!

Sáng hôm sau.

Lúc này, Trần Nam và cả nhân vật nữ bị "giam lỏng" Hoàng Tuyết Nhu của chúng ta đang nhởn nhơ đi dạo ngoài thành, tạm thời bỏ qua mấy chuyện phiền não sau đầu.

Mặc dù tối qua đã nghĩ ra rất nhiều cách thức, nhưng dần dần lại bị chính Trần Nam phủ nhận, nhưng trong đó có một số kế cũng khá khả thi, nếu thực sự không còn cách nào hay hơn, hắn sẽ thực hiện một trong các cách đó cũng không chừng.

Bởi vì trước đó đã thử sức qua với hai lão tổ họ Từ, lại thấy thái độ kích động đòi "thỉnh giáo" của bọn họ, Trần Nam còn từng nghĩ có nên đi làm thầy giáo một lần rồi thu học phí đắt đỏ mang làm sính lễ hay không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại hắn lại phủ định cái cách nghĩ này, hắn không thích người khác dây dưa với mình. Mang cái đống "học phí" kia đi làm sính lễ chẳng phải lậy ông tôi ở bụi này hay sao? Dù người ta không biết bản thân mình có năng lực thì cũng nghi ngờ mình có "liên quan" tới cao nhân đã chỉ điểm họ, sau đó lại lẳng nhẳng hỏi han mất thì giờ, cực kỳ phiền toái.

https://thuviensach.vn

Trần Nam không sợ phiền toái, nhưng thứ đôi khi phiền toái cứ kéo nhau mà đến nên tốt nhất là tránh hết từng cái một cho lành.

Hôm nay tâm tình của hắn không cao hứng cho lắm, chỉ yên lặng nắm tay Hoàng Tuyết Nhu đi dạo, cảnh rừng núi nơi đây mặc dù rất nên thơ, nhưng hắn cũng không có tâm tình nào mà thưởng thức.

- Haiz! Rốt cuộc là kiếm đâu ra đây? Muốn giàu nhanh thì trong giấc mơ kia cũng có vài cách, buôn lậu, buôn ma túy, lừa đảo… Hay còn cả…

Ầm!

Đúng lúc này, một luồng sóng khí đột nhiên ập đến trước người Trần Nam. Hắn hơi nhíu mày phất tay một cái đã đánh tan luồng sóng đó, hắn lạnh lùng nheo mắt nhìn lại, thần tình không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy nơi đó có một cô bé con tầm hơn mười tuổi, đang chật vật chạy trốn, vai chảy máu ròng ròng, mặt mũi bẩn thỉu không nhìn rõ dung mạo. Thân thể dù bị thương nặng nhưng bước chân lại khá khinh linh phiêu dật, hình như cũng có chút môn đạo. Mặc dù nàng không có chút tu vi nào, có lẽ do chưa đến tuổi tu hành công pháp nhưng căn cơ lại được tạo dựng rất tốt, thể lực và sức chịu đựng có thể nói là hàng đầu trong đám đồng lứa.

Ở đằng sau nàng đang có một đám người hung thần ác sát đuổi theo, khóe miệng cười lạnh lẽo, cô bé đã thở không ra hơi, vừa rồi có một kẻ phi cái kích về phía nàng, nàng đã dùng toàn bộ sức lực để né tránh, giờ đây chân tay đã rã rời, có muốn chạy cũng khó khăn. Cô bé cảm thấy tuyệt vọng, bi thiết gào lên:

- Các người còn muốn gì? Bản đồ cũng đã giao cho các người, tại sao còn muốn giết ta? Hu hu…

Một kẻ trong đám người kia hừ lạnh một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Đừng có trách ta! Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, huống chi tư chất của bé con ngươi cũng rất tốt, bọn ta đã giết cha mẹ ngươi, nếu để ngươi tu luyện thành công, bọn người chúng ta chẳng phải gặp họa? Còn nữa, có trách thì trách ngươi ngu ngốc, ở trong thành có rất nhiều cao thủ, còn có đội chấp pháp triều đình, bọn ra chưa chắc dám làm gì ngươi, nhưng ngươi lại chạy ra ngoài này, đúng là tự tìm đường chết…

Cô bé tuyệt vọng, dường như bắt đầu hối hận về việc chạy ra khỏi thành. Nàng biết hôm nay mình chạy trời không khỏi nắng, nàng đã bất lực, chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận vô biên nhìn chằm chằm vào đám người ghê tởm kia.

Ở đằng xa, Hoàng Tuyết Nhu chợt huých Trần Nam một cái:

- Còn chờ gì nữa? Cứu người đi!

- Nhưng mà…

- Còn nhưng cái gì? Thanh niên nghiêm túc mà thế à? Tấm lòng lương thiện đâu rồi? Còn cả việc hành thiện tích đức sẽ có thiện báo nữa? Đi nhanh lên.

Trần Nam đành phải ừ một tiếng, hắn còn đang nghĩ xem đây là ân oán riêng tư hay có kẻ muốn ám hại người. Nhưng chung quy thì hắn vẫn nghĩ cô bé kia hắn là người vô tội, hắn vốn cũng định cứu, nhưng muốn nghĩ thêm chút nữa, dù sao hắn vẫn đứng đây, với năng lực của hắn thì cứu cô bé kia chỉ dễ như lật bàn tay mà thôi.

Bọn người kia cười nanh ác tiến đến gần cô bé, một kẻ nhìn nàng với ánh mắt đồng tình, nhưng vẫn từ từ rút thanh kiếm bên hông ra, chỉ về hướng nàng.

Nhưng hắn còn chưa kịp xuất chiêu thì đột nhiên cô bé biến mất như quỷ mị. Đúng! Là biến mất, biến mất ngay trước mắt bọn họ giống như làm

https://thuviensach.vn

ảo thuật vậy. Mấy người quay lại nhìn nhau trân trối, sau đó dụi dụi mắt cả nửa ngày. Một kẻ đột nhiên hoảng sợ hô lên:

- Gặp quỷ rồi!

Lại nói đến Trần Nam, sau khi dùng Bộ lướt qua người rồi xách cô bé kia lên như một con gà con, hắn nhanh chóng chạy vào trong thành hội hợp với Hoàng Tuyết Nhu. Còn đám người kia thì hắn không định động đến, hắn là một thanh niên nghiêm túc, mà đã nghiêm túc thì không nên vi phạm pháp luật, không nên giết người. Ôi, thương thay cho tấm lòng lương thiện của Trần Nam ta, thế giới này liệu còn có được mấy người như ta chứ? (Ặc, ta ngất)

Sau khi hội hợp với Hoàng Tuyết Nhu, hai người nhanh chóng mang cô bé về căn viện của Trần Nam. Cô bé này bị thương không nhẹ, hiện giờ đã hôn mê, nhưng còn may đều chỉ là ngoại thương, đồng thời bị tiêu hao quá độ, nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi.

Hơn nữa, nghe bọn họ nói chuyện thì cô bé này hình như là người trong thành Thanh Yến, cô bé này cũng cùng tầm tuổi với Trần Lữ, có khi lại quen biết nhau cũng không chừng!

- Anh! Anh đi đâu từ sáng tới giờ? Bố tìm anh đấy! Ơ, chị dâu? Còn cả ai nữa kia?

Vừa vào đến viện đã thấy Trần Lữ chạy ra đón. Trần Nam biết rằng bố tìm mình chắc cũng chỉ là bàn bạc về việc sính lễ, hoặc là khuyên mình buông xuôi. Hắn cũng không vội, chỉ vẫy vẫy Trần Lữ lại bảo:

- Em xuống lấy ít thuốc trị thương lại đây cho anh, còn ít nước sạch với khăn nữa. Đừng hỏi nhiều, tý anh nói cho.

Trần Lữ cũng nhìn thấy thảm trạng của cô bé kia, không hỏi gì nhiều nữa, nhanh chóng xoay người đi mất.

https://thuviensach.vn

Chẳng bao lâu sau, Trần Lữ đã mang thuốc trị thương và nước sạch đến, Trần Nam đang định tiến hành trị liệu thì lại bị Hoàng Tuyết Nhu tức giận vỗ một cái vào đầu:

- Định làm gì? Đàn ông đi ra ngoài hết đi! Để em giúp cô bé bôi thuốc.

Trần Nam bất giác rụt cổ lại, tý nữa thì quên béng mất bà chằn vẫn đứng bên cạnh mình nãy giờ. May mà chưa làm gì quá phận, không thì… a di đà phật.

Hai anh em họ Trần ngoan ngoãn xếp hàng đi ra ngoài, trong lòng Trần Lữ cảm thán chị dâu thật cường hãn, đồng thời thấy thương cảm cho anh trai với cái số phận sau này.

Không lâu sau, Hoàng Tuyết Nhu đã mở cửa thông báo đã xong, cứ như phòng phẫu thuật hiện đại vậy. Trần Nam và Trần Lữ ngó đầu vào xem sao. Trần Nam thì không sao, chỉ cảm thấy cô bé kia nhìn vậy mà cũng thật xinh đẹp, còn Trần Lữ thì đột nhiên nhảy dựng lên gào to một tiếng: “Chị Hà!” rồi vọt vào trong phòng, lo lắng nhảy tanh tách lên như bọ chó, đi đi lại lại chả biết phải làm sao.

- Ê nhóc! Người quen hả? Ai vậy? – Trần Nam tò mò hỏi, không ngờ mình đoán thế mà trúng phóc, không ngờ thằng Lữ nhà mình đúng là quen biết với cô bé này. Ờ, nghe nói cha mẹ bị giết chết, nếu không còn người thân thì giữ lại bên cạnh thằng Lữ… hé hé! Trần Nam bắt đầu mờ ám nhìn em trai, ánh mắt cực kỳ hèn mọn.

Nhưng Trần Lữ ngây thơ đáng thương còn không biết mình đã bị tính toán, thấy anh trai hỏi thì nức nở nói:

- Chị Hà là con của phú thương Đàm Văn Thiện, anh biết Đàm Văn Thiện đúng không? Hồi trước cũng có làm ăn với họ Trần, do bố phụ trách nên mới em mới quen biết chị Hà. Bình thường em hay bị bắt nạt, hay bị

https://thuviensach.vn

trêu là nữ sinh, nữ nhi, chỉ có chị Hà là tốt với em. Hức hức, là ai làm thế này? Có phải bọn đầu gấu ở thành đông không? Em…

Ưm!

Tiếng rên rỉ đau đớn truyền đến làm âm thanh của Trần Lữ im bặt, sau đó lại chạy tới bên người Đàm Thu Hà, quan tâm hỏi han:

- Chị Hà! Chị Hà! Có sao không? Em này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đàm Thu Hà dần dần thanh tỉnh, hơi yếu ớt nói:

- Nữ nhi…

- Đúng rồi! Nữ nhi nè… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai làm chị ra nông nỗi này, em báo thù cho chị.

Trần Nam trợn tròn mắt nhìn Trần Lữ xum xoe Đàm Thu Hà. Móa, anh trai mới một câu nữ sinh mà nó đã kháng nghị nhặng cả lên, trong khi trước mặt con gái nhà người ta thì cứ tự nhận là nữ nhi ngọt xớt. Đúng là trọng sắc khinh anh trai mà… Còn ra thể thống gì? Sao lại giống bố với anh mày thế hả? Hả?

- Oa! Nữ nhi… Hu hu…

Đột nhiên, Đàm Thu Hà trở nên kích động, ôm chầm lấy Trần Lữ khóc nức nở. Trần Lữ bé bỏng đột nhiên thấy lòng đau nhói, nhưng cũng chẳng biết nói gì, chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ lưng chị Hà.

Trần Nam bên cạnh liếc nhìn Hoàng Tuyết Nhu, từ trong ánh mắt tiếc hận của nàng, hắn dường như hiểu nàng muốn nói: “Xong! Lại là thanh mai trúc mã! Lại một miếng rau xanh, một mầm non đất nước bị anh em họ Trần lừa mất!” Trên mặt nàng lại đỏ ửng, như nhớ lại chuyện ngày xưa giữa mình và tên khốn nào đó.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi khóc lóc thương tâm, Đàm Thu Hà cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Nhìn hai người phía sau, cũng đoán chắc là họ đã cứu mình. Nghe họ bắt đầu hỏi xem chuyện đã qua, sắc mặt nàng thống khổ kể lại mọi chuyện.

Hóa ra tất cả chỉ là tại lòng tham. Đàm Văn Thiện đi buôn bán ở tận phương Bắc, cũng chính là vương quốc Tổ Hán. Ở đó, ông tham gia một đấu giá hội cỡ trung, không ngờ lại thấy đấu giá một bức tranh cổ làm ông cực kỳ động tâm.

Người thường chỉ biết đó là bức tranh vẽ ngọn núi, nhưng Đàm Văn Thiện lại rõ ràng nhìn ra đó là một bản đồ chỉ chỗ bảo tàng, bởi thứ vẽ trên bức tranh chính là ngọn núi ở ngoài thành Thanh Yến này. Chỉ là trên đó có một điểm khác biệt so với thực tế. Người thường thì chỉ cho rằng ngọn núi là thế, nhưng Đàm Văn Thiện thì lại cho rằng đó chính là điểm đánh dấu. Với kinh nghiệm chơi đồ cổ tranh chữ nhiều năm, ông ta đoán rằng bức tranh đó có đến bảy tám phần là bản đồ. Mà kể cả đó không phải bản đồ thì bản thân bức tranh cũng rất có giá trị sưu tầm.

Không ngờ ở đó cũng có người muốn bức tranh, đoạt đi đoạt lại cuối cùng mua với giá cao gấp mười lăm lần, làm cho rất nhiều người chú ý. Người tranh đoạt với Đàm Văn Thiện không đấu giá lại, lại không dám cướp vì không đủ thực lực, vì vậy cố ý lộ ra đó là bản đồ, lại khoa trương rằng đó là động phủ của Quyến Lữ Hợp Bích Song Thần Tôn năm xưa, trong đó có lưu lại bí tịch tâm pháp Quyến Lữ Hợp Bích cùng với đan dược, thiên tài địa bảo vô số. Không ai biết đó có phải là thật hay không, những thế lực cường hãn có thể không thèm để ý, bởi người nói ra lời này chỉ là một tên thấp hèn chuyên đi lừa đảo trộm cắp, nhưng rất nhiều người tu luyện bất nhập lưu lại động tâm. Dù sao họ cũng chỉ là kẻ trôi nổi trong giang hồ, đi xem một chuyến cũng không sao, coi như đi du lịch. Vì vậy mà Đàm Văn Thiện đã bị bám theo đến tận thành Thanh Yến này.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Đàm Văn Thiện dường như có tật giật mình, thấy có người bám theo đã cực kỳ tức giận, cho hộ vệ lên ngăn cản và đuổi họ đi. Nhưng càng như thế lại càng làm người ta muốn đi theo, cuối cùng chọc phải sự tức giận và tham niệm của rất nhiều người. Sở dĩ họ chưa ra tay là vì chưa biết bí mật của bản đồ, nhưng từ khi nhìn thấy ngọn núi ngoài thành Thanh Yến, họ đã biết rốt cuộc bảo tàng ở đâu. Nhưng vì địa điểm cụ thể chỉ có trên bản đồ, mà Đàm Văn Thiện lại ngoan cố không giao ra, vì thế chuyện giết người đoạt bảo đã diễn ra.

Lúc đó, Đàm Văn Thiện đã giao bản đồ cho đám người kia, xin tha cho con gái và vợ, nhưng không ngờ bọn chúng không giữ lời, kết quả là Đàm Thu Hà bị đuổi giết ra khỏi thành và được Trần Nam cứu sống.

Trần Nam nghe xong đột nhiên thấy đôi mắt rạng rỡ.

Bảo tàng? Giết người đoạt bảo?

Hơn nữa còn có một đám bại hoại để bản thân hành thiện tích đức, giúp bé Hà báo thù…

Chuyện tốt đôi khi đúng là rơi xuống từ trên trời, trong lòng Trần Nam đang cấp tốc xuất ra một kế hoạch, một mũi tên trúng vài con chim, không những có thể cưới Nhu, còn có thể làm cho nhà họ Hoàng ăn quả đắng…

Không ngờ chỉ cứu một cô bé Đàm Thu Hà mà ông trời đã ban cho cơ hội thế này! Đúng là ở hiền gặp lành a! Thiện tai! Thiện tai.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cướp Của Kẻ Cướp!

Lúc này, không khí có vẻ vô cùng trầm lắng, Đàm Thu Hà thì khóc nức nở, Hoàng Tuyết Nhu cũng thở ngắn than dài cho cô bé mệnh khổ, chỉ có Trần Nam hưng phấn sáng cả mắt, có vẻ cực kỳ không hợp với khung cảnh.

Bộp.

Đầu của Trần Nam lại ăn một cái vỗ đau điếng, hắn tội nghiệp nhìn Hoàng Tuyết Nhu, thấy nàng đang trừng mắt trách cứ nhìn mình thì mới nhận ra mình có thái độ không phù hợp với trường hợp hiện tại. Ắc… nhìn giống như cười trên nỗi đau của người khác vậy.

Hắn nhanh chóng sửa đổi thái độ, ho khan hai tiếng cho đỡ xấu hổ, trong lòng cũng trách cứ mình vừa nãy do nghĩ ra phương pháp nên hơi hưng phấn, quên mất cô bé kia vừa mất đi cha mẹ, đúng là thời kỳ đau khổ nhất.

- Ắc… Hà này! Thế bây giờ em định thế nào? Còn có người thân nào không? – Hoàng Tuyết Nhu kịp thời đứng ra hỏi, xóa bỏ không khí xấu hổ này.

Đàm Thu Hà lắc lắc đầu, thống khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Cha em một tay dựng lên sự nghiệp, không có ai giúp đỡ, cũng không có họ hàng gì. Năm đó vì chạy nạn mà cha em suýt nữa chết đói, từ đó ông trở nên tham tiền tới như vậy. Nếu không… em…

Thực tế, Đàm Văn Thiện chỉ nghĩ rằng bảo tàng đó có rất nhiều tiền bạc chứ cũng chẳng biết trong đó có bí tịch gì gì đó. Nếu không thì hắn đã sớm giao bản đồ ra để tránh xa đám người giang hồ kia rồi.

- Chị Hà! Nếu không thì chị ở lại đây đi! Em sẽ chăm sóc chị, không để ai bắt nạt chị nữa! – Trần Lữ nhanh nhảu đưa ra ý kiến, bàn tay đã nắm chặt tay con gái nhà người ta, hồn nhiên không cần để ý cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân.

- Nhưng mà… - Đàm Thu Hà có vẻ động tâm, một phần là vì bây giờ nàng tứ cố vô thân chẳng biết dựa vào đâu, một phần là vì nàng cũng rất quý Trần Lữ, lại cảm kích Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu. Nhưng tự dưng đến nhà người ta…

Trần Nam rất thức thời đứng ra:

- Lữ nói đúng đấy! Tạm thời em cứ ở lại đây dưỡng thương, chờ mấy ngày nữa khỏi hẳn rồi tính sau. Chuyện này anh sẽ nói với bố mẹ, nếu không được thì anh sẽ giúp em bằng cách khác. Đừng lo lắng nữa, nghỉ ngơi trước đi.

Dứt lời, Trần Nam kéo tay Hoàng Tuyết Nhu đi ra ngoài trước, để lại hai đứa bé đang nhìn hắn với ánh mắt cảm kích vô cùng.

----Lại là vạch kẻ ngang siêu đáng ghét----

Nửa đêm.

Trần Nam nhẹ nhàng rón rén đi vào trong căn phòng nhỏ của Đàm Thu Hà, nếu người khác mà nhìn thấy thì đã hô to dâm tặc rồi. Nhưng lạ lùng ở

https://thuviensach.vn

chỗ, ngoài phòng còn có một bóng đen đứng canh gác, thân hình mạn diệu chỗ lồi chỗ lõm, không phải Hoàng Tuyết Nhu thì là ai?

Một lúc sau, Trần Nam đã hớn hở chạy ra, cầm một tờ giấy đã được vẽ đại khái cái gì đó, đắc ý khoe khoang với Hoàng Tuyết Nhu.

- Rốt cuộc anh muốn làm gì? Sao phải dùng loại thủ đoạn này với cô bé kia? Chẳng nhẽ anh cũng tham bảo tàng sao? – Hoàng Tuyết Nhu có vẻ bất mãn chất vấn.

- Thứ nhất, thủ đoạn này cũng chẳng có gì là xấu! Anh cần bản đồ, lại không muốn cô bé kia nghi thần nghi quỷ, nghĩ linh tinh rồi ăn không ngon ngủ không yên, dùng tý thuật thôi miên thế này vừa có tác dụng an thần, vừa không có hại gì có nó cả. Thứ hai, bảo tàng này anh muốn, nhưng chưa chắc trong đó đã có quả ngọt gì mà ăn, em không biết mấy cái bảo tàng thế này đều là nguy hiểm trùng trùng, lợi ích tuy lớn nhưng cũng phải có cái mạng mà dùng, hiểu chưa? Thực sự thì anh đang đánh chủ ý lên cái đám tham của chết tiệt kia kìa…

Hoàng Tuyết Nhu nghe tới đó thì sửng sốt, sau đó đôi mắt sáng ngời, chờ mong nhìn Trần Nam:

- Chúng ta cứ làm thế này… thế này…! Hiểu chưa?

Trong bóng đêm, hay thân hình dựa sát vào nhau, tiếng thì thầm còn nhỏ hơn cả tiếng gió, nhưng trong đó có chưa bao nhiêu âm hiểm thì chỉ có hai người kia mới biết.

Một giờ sau…

- Xem ra bọn người kia vẫn còn đang tranh giành nhau bản đồ, còn chưa tìm được tới đây! Chúng ta tới sớm rồi. – Trần Nam hưng phấn nói, chứng kiến cái cửa động giấu sâu dưới lòng núi hơn mười mét, hắn đúng là phải thừa nhận rằng chẳng ai có thể tự dưng tìm ra chỗ này mà không có bản đồ.

https://thuviensach.vn

- Ồ! – Đột nhiên, hắn ồ lên kinh ngạc:

- Nơi này từng có trận pháp và cơ quan lợi hại nhưng lại bị người ta dùng lực tàn phá. Nhưng hình như người kia cũng không phá nổi hết, thất bại mà về. Qua thời gian, mấy thứ cơ quan và trận pháp này đều hư hại gần hết, chứng tỏ động phủ nơi này cũng đã tồn tại từ rất lâu rồi. Xem ra lời đồn về việc đây là động phủ của Quyến Lữ Hợp Bích cũng không phải nói ngoa.

Tiếp tục đi xuống dưới, Trần Nam không khỏi thấy hơi thất vọng, tâm tình suy sụp.

Bên dưới này rõ ràng đã từng có rất nhiều đan dược và thiên tài địa bảo, dường như chủ nhân rất giỏi luyện dược. Vốn dĩ có trận pháp vây quanh để bảo tồn chúng, nhưng lại bị người ta phá hủy mất trận pháp, làm tất cả đan dược và dược liệu hủ hóa, biến mất theo thời gian.

Trần Nam sờ qua tất cả các chai lọ, không hề thấy một chút gì còn sót lại, hắn không khỏi thở dài ngao ngán một tiếng. Xem ra đây cũng chỉ là một động phủ rỗng, không phải nơi có nhiều bảo vật gì.

- Nè! Bên kia có cái gì phát sáng phải không? – Hoàng Tuyết Nhu nheo mắt nhìn kỹ, không khỏi hưng phấn vỗ vai Trần Nam.

- Đâu? – Trần Nam dáo dác nhìn lại, lòng thấy tò mò. Chỉ thấy nơi đó đang le lói chút ánh sáng, trong bóng đêm có vẻ khá nổi bật, chỉ là vừa rồi hình như bị cái gì che đi mất, theo cơn gió nhẹ lùa vào từ cửa động, tới giờ mới lộ ra.

Trần Nam kéo tay Hoàng Tuyết Nhu cẩn thận lại gần, cũng không thấy có gì nguy hiểm diễn ra làm hắn khá yên tâm. Đưa tay sờ tới, chỉ thấy ở đó có một tấm da thú, không biết là da của loài gì mà trơn nhẵn vô cùng, lại không hề hủ hóa qua thời gian, sờ vào vẫn cực kỳ chắc chắn. Ngoài tấm da thú, bên dưới nó còn có một cục đá, à có lẽ nên nói đó là một cục kim loại

https://thuviensach.vn

thì đúng hơn. Là một kim loại màu đen, nhưng lại phát ra ánh sáng bạc, cục kim loại này nhìn to cỡ nắm tay trẻ con, nhưng cầm lên thì thấy nhẹ bẫng như bông gòn.

Trần Nam sửng sốt, chẳng biết đó là thứ gì, chỉ đành đưa qua cho Hoàng Tuyết Nhu thẩm định. Nàng cũng xoay qua xoay lại một chút, sau đó như nghĩ ra cái gì, sắc mặt mừng rỡ nói:

- Là kim loại không gian!

- Là cái gì vậy? – Trần Nam đặt ngón trỏ lên môi, tò mò hỏi, rất có phong thái em trai nghe chị cả dạy bảo.

Hoàng Tuyết Nhu nhìn thấy cái vẻ mặt đó của hắn thì suýt nữa phì cười, đắc ý giải thích:

- Đây là kim loại được mệnh danh nhẹ nhất thế gian, không nói một cục nhỏ thế này, nghe nói dù có to như quả núi cũng chỉ nặng cỡ một nắm gạo. Tất nhiên là chỉ nghe nói, còn chưa ai thấy được khối to như thế cả. Kim loại này rất quý, được dùng để chế tác đạo cụ không gian. Là đạo cụ không gian đó! Cả vương quốc Âu Tiên này cũng chỉ có bốn cái, nghe nói đều được dùng làm gia bảo, tượng trưng cho quyền lực tuyệt đối!

Trần Nam nghe xong mà hai mắt lốm đốm sao trời, không thể không nói, sức hút của đạo cụ không gian thực sự quá cường đại.

Trong tiểu thuyết mà "hắn" từng đọc, nhân vật chính kiểu gì cũng phải có đạo cụ không gian, không những thế còn có cả một đám, quăng quật lung tung mất cái này lấy cái khác. Nhưng ở thế giới này, hắn thực sự còn chưa thấy một ai dùng thứ này, dù cho có những thứ rất giống như trong tiểu thuyết, ví như cái đạo cụ lưu giữ ký ức, khá giống với ngọc giản vậy.

Vì thế, từ trước tới nay hắn chả dám học cái gì mà luyện khí hay luyện đan, bởi chỗ chứa cũng là cả một vấn đề to lớn, lại thêm nhiều lúc đi đi lại

https://thuviensach.vn

lại phải vác một đống đồ lỉnh cả lỉnh kỉnh, mà vẫn còn chưa đủ dùng, điều đó làm hắn thấy bức bối vô cùng.

Bây giờ thì hay rồi, có thứ này…

Ầm! Ầm ầm ầm…

Trần Nam còn đang tự sướng chảy cả nước dãi, bỗng nhiên cả động phủ như rung lên bần bật, vài tảng đá đã rơi xuống từ trên trần làm đất đá bay mù mịt.

- Chạy mau! – Trần Nam kinh hãi, chỉ nhanh chóng nhét cục kim loại không gian kia và cả miếng da thú vào người rồi kéo Hoàng Tuyết Nhu chạy trối chết.

Cũng may hắn phản ứng nhanh, vừa ra khỏi cửa động đã thấy đất đá phủ xuống kín mít. Cái trò sập hầm chôn sống người thế này là không thể đùa được, hắn thì có thể không sao chứ Hoàng Tuyết Nhu chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Phương xa, một đám người đang tranh đoạt rối tinh rối mù, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh ầm ầm sụp đổ từ phía ngọn núi có bảo tàng, sắc mặt không khỏi biến đổi. Quên cả tranh đấu, nhao nhao di chuyển về phía âm thanh.

- Này! Sao anh không núp đi, chờ bọn họ tranh đấu mệt phờ râu rồi hẵng ra ngư ông đắc lợi, chẳng phải đỡ tốn công hơn sao? – Hoàng Tuyết Nhu hỏi.

Bộp! Trần Nam vỗ một cái vào đầu nàng, bĩu môi nói:

- Ngốc! Chẳng phải đồ đạc đều được dùng làm sính lễ hay sao? Đến lúc đó chúng mò đến thì làm thế nào? Mình đã làm ngư ông đắc lợi, chẳng phải chứng tỏ là thực lực yếu kém hơn bọn chúng hay sao? Như thế thì bọn

https://thuviensach.vn

chúng không biết sợ mà đến tìm phiền toái, chẳng phải mệt chết sao? Thà rằng đánh rắn dập đầu một lần, cho chúng sợ mất mật, lại dụ dỗ chúng làm theo ý mình, như thế hay hơn nhiều. Thực lực cao cường thì cũng phải dùng cho đúng lúc đúng chỗ, lúc nào cũng chỉ muốn làm sao cho đỡ tốn sức nhất là không được!

- Ờ! Nói cũng đúng! – Hoàng Tuyết Nhu trầm ngâm, nhưng sau đó lại nói một câu làm mất hết cả hình tượng thục nữ:

- Chẳng phải giết hết là xong à?

Trần Nam kỳ quái nhìn nàng:

- Em bảo anh giết người á? Không được, không được! Anh là người tốt, là thanh niên nghiêm túc, sao có thể giết người lung tung được? Như thế là thất đức biết không? Nhỡ đâu công đức lực bị tổn hại thì sao? Em đang thử anh đúng không? Yên tâm, anh chỉ giết những kẻ đáng chết mà thôi, hơn nữa còn lâu anh mới để phiền toái dính thân, yên tâm là không bao giờ có hậu quả đáng tiếc xảy ra! Anh là thiện nhân, ắt có thiện báo, hiểu chưa?

Hoàng Tuyết Nhu ngọt ngào gật gật đầu, nàng cũng không thích Trần Nam lúc nào cũng đòi đánh đòi giết, đầu óc hoang phế vũ phu không chịu nổi. Nàng thích một Trần Nam thực lực cao cường nhưng đầu óc lúc nào cũng tinh quái, nghịch ngợm, chuyên ném đá giấu tay mà vẫn không ai nhận ra, che mắt thiên hạ mà đùa giỡn đám khốn kiếp trong lòng bàn tay, chỉnh người không để lại dấu vết…

- Đến rồi… - Trần Nam hưng phấn đến mức gầm lên, nhưng cố nén âm thanh xuống, không để ai phát hiện ra.

Trần Nam không che giấu tung tích, chẳng bao lâu sau, cả một đám người mặt mũi hằm hằm, đằng đằng sát khí đã vây quanh hắn và Hoàng Tuyết Nhu, đúng theo phong cách tranh giành bảo vật trong giang hồ.

https://thuviensach.vn

Nhìn lại, đám người này ước chừng gần một trăm người, trong đó hầu hết là người tui luyện cảnh giới Trăm Ngàn Vạn Địch, ngoài ra còn có tám cao thủ Lực Bạt Sơn Hà. Điều này làm Trần Nam không khỏi cười khẩy, cả cái thành Thanh Yến này cũng chỉ có sáu vị lão tổ Lực Bạt Sơn Hà, không ngờ một bảo tàng không màu mỡ gì lắm đã kéo đến tận tám cao thủ như thế. Giang hồ này không khỏi quá loạn rồi.

- Tiểu tử! Mi đã lấy được gì trong bảo tàng? Nhanh chóng giao ra đây, ta tha cho khỏi chết! – Đúng là loại ngôn ngữ giang hồ bên vương quốc Hán Tổ, âm thanh của kẻ này cũng khàn khàn, ngữ điệu lại trúc trắc, khó nghe vô cùng. Trần Nam buồn cười, chả thèm trả lời hắn, đang chờ đợi một phát ngôn kinh người hơn từ đám hề dưới kia.

- Tiểu tử! Ngươi còn chờ gì mà không giao bảo vật ra? Người trong giang hồ không nói tiếng lóng, mi đã có gan tranh đoạt, thì phải chuẩn bị tâm lý chịu tổn thất. Giao bảo vật ra, đồng thời dâng cô nương kia lên cho bổn đại gia, đại gia hứa bảo vệ cho ngươi một mạng, cho ngươi rời đi.

Trần Nam còn chưa nói gì thì Hoàng Tuyết Nhu đã hừ lạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé nhấc lên, xẹt một cái đã cắt phăng cái của quý của tên vừa sủa bậy vừa rồi. Tên kia kêu gào thảm thiết, lăn lộn lông lốc như chó chết, đâu còn chút uy phong kiêu ngạo nào vừa rồi. Dù gì hắn cũng chỉ là một tên có tu vi Trăm Ngàn Vạn Địch, đâu chịu nổi sức mạnh của tu sĩ Lực Bạt Sơn Hà chứ?

Cả đám người sửng sốt ở đó, bỗng nhiên trở nên cảnh giác. Một nữ trung niên mỉm cười giả lả bước ra “giảng hòa”:

- Cô nương bớt giận! Tên kia không biết sống chết mạo phạm đến cô nương, bị trừng phạt là đáng! Dù gì chúng ta cũng coi như người đồng đạo. Cô nương không ngại mang bảo vật ra cho chúng ta chiêm ngưỡng đôi chút, đồng thời nói chuyện từ tốn tìm cách giải quyết chuyện này cho thỏa

https://thuviensach.vn

đáng. Có được không? Chúng ta cũng chỉ tò mò chút thôi, mà sự tò mò thường hại chết một số con mèo không biết tự lượng sức nào đó lắm…

Nữ trung niên này là một trong tám người cầm đầu, tự nhận là mình vừa an ủi vừa uy hiếp, rất có bài bản, bên mình lại đông hơn, không lo bọn chúng không nhượng bộ. Nói xong còn đắc ý nhìn chằm chằm hai người Trần Nam.

Trầm lặng trong giây lát…

Yên lặng thêm chút nữa…

- Bang! – Trần Nam chợt búng năm ngón tay ra, như động tác ném cát vậy, mồm phun ra một chữ không đâu vào đâu.

Cả đám người kia tỉnh bơ, chả thèm để ý động tác nhỏ của hắn. Nhưng mà…

Đột nhiên gần một trăm người cảm thấy tim đập thình thịch, phổi như ngừng dãn nở, cổ họng thắt lại.

Phụt… Gần một trăm người trước sau thổ huyết, người có tu vi cao, sức chịu đựng mạnh thì cũng chỉ chịu thêm được một hai giây là hết cỡ. Cả đám đổ rạp xuống như ngả rạ, mặt mày hoảng sợ nhìn về phía hai người mặc áo đen che kín mặt, nhưng vẫn nhìn thấy vẻ trẻ trung từ trong đôi mắt kia.

Rốt cuộc là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta gục thì cũng thôi, tại sao cả tám cao thủ sừng sững như tượng đài kia mà cũng… Vậy thì người kia… Không ít người đã bắt đầu hối hận, nhưng nếu cho họ làm lại, họ vẫn sẽ lựa chọn đến đây đoạt bảo mà thôi.

- Động thủ đi! – Người con trai lạnh lùng lên tiếng, cả hai tách ra, xuyên qua xuyên lại một lúc đã lột sạch tất cả bảo vật trên người của gần một trăm

https://thuviensach.vn

người, chất thành hai đống đồ cao ngất. Kể cả tám cao thủ Lực Bạt Sơn Hà cũng không ngoại lệ, chỉ có thể bất lực đau khổ nhìn bản thân bị cướp bóc.

Nhưng bọn chúng cũng không cam lòng, nữ trung niên vừa rồi thều thào hỏi:

- Các người rốt cuộc là ai? Chúng ta có thù oán gì mà…

Bốp!

Còn chưa nói xong đã ăn một cái tát đau điếng, Hoàng Tuyết Nhu gằn giọng nói:

- Muốn cướp người khác, bị cướp lại mà còn dám nỏ mồm ra hỏi thù với oán! Ngu thì im mồm vào!

Không khí quay lại yên tĩnh.

Một lúc sau:

- Không sót chứ?

- Yên tâm!

- Ừ! Đi thôi.

- Vậy còn chúng thì thế nào?

Nghe đoạn đối thoại của hai người kia, gần một trăm người toát mồ hôi lạnh, thở cũng không dám thở mạnh, giống như đang chờ tử thần phán xét….

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Họa Thủy Đông Dẫn

Bọn chúng? Cứ từ từ, tốt nhất chúng ta nên tính xem nên chia chác thế nào đi đã! – Người con trai áo đen chợt hừ lạnh lùng một tiếng, yêu cầu chia chác chiến lợi phẩm.

- Còn thế nào nữa? Chẳng phải đánh được một mẻ cá, chúng ta chia đôi hay sao? – Người con gái cũng lạnh lùng đáp lại.

- Hừ! Chia đôi? – Người con trai không chịu nhượng bộ:

- Nghĩ thật hay, hôm nay mi đã làm được gì mà đòi chia đôi? Bọn chúng đều do ta đánh gục, mi chỉ có chạy qua chạy lại, vậy mà cũng đòi chia đôi sao?

Người con gái chợt trợn mắt, sát khí đằng đằng nói:

- Mẹ kiếp! Ba trăm năm trước tên nào đáng thương cầu xin ta cho hắn cùng tham gia tầm bảo, cầu xin ta cho một phần chiến lợi phẩm? Bây giờ vừa đột phá được tu vi, bắt đầu trở mặt không nhận người phải không? Đừng tưởng ta…

- Mi thì sao? Bây giờ ta bảy mi ba, đồng ý thì nói, nếu không thì tất cả đều là của ta! – Người con trai bá đạo nói, không cho “đồng bọn” một chút

https://thuviensach.vn

mặt mũi nào. Người con gái dường như cũng cực kỳ kiêng kỵ, trầm ngâm một lúc rồi đành uất ức nhượng bộ.

Cực kỳ đắc ý về việc chiếm được phần hơn, người con trai quay lại, lạnh lùng nhìn đám người kia như những thi thể, gằn giọng nói. Còn các ngươi, một lũ đáng chết không biết tự lượng sức mình. Đi chết… Á…

Đôi mắt hắn đang bắn ra sự dữ tợn kinh khủng, nhưng lời nói đằng đằng sát khí còn chưa nói hết thì sau lưng đã trúng một chưởng, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn tức giận quay người lại, lật tay đánh ngược một chưởng vào giữa ngực "đồng bọn", phẫn nộ rít gào:

- Khốn kiếp! Không ngờ mi dám đánh lén ta!

Người con gái cũng phun ra một ngụm máu, thống khổ rên rỉ. Cũng không thèm nói gì mà chỉ ôm ngực, cuốn lấy bảy phần "chiến lợi phẩm" đã gói ghém đàng hoàng đằng kia rồi chạy biến đi mất. Trước khi đi, ánh mắt oán độc vứt lại cho tên áo đen cũng làm cho người ta sởn tóc gáy.

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Ta muốn giết ngươi! Ta sẽ giết sạch cả dòng tộc nhà ngươi… Khụ khụ…

Vừa nói, hắn vừa ho ra thêm hai búng máu, sau đó suy yếu ngồi xuống, ôm ngực vô cùng thống khổ.

Đám người kia bị một đống biến cố liên tục làm cho sửng sốt, vừa rồi còn giống như vào địa ngục, bây giờ đã giống như lên thiên đường, không ngờ hai kẻ biến thái kia trong chốc lát đã phản bội nhau, cả hai cùng bị thương không nhẹ. Xem ra cái mạng nhỏ này giữ được rồi.

- Thoát chết được mừng lắm hả? – Còn chưa kịp đắc ý, âm thanh lạnh lẽo tràn đầy sát khí của tên áo đen đã truyền vào trong tai từng người một, vô cùng rõ ràng. Gần một trăm người đã mất đi năng lực phản kháng bỗng

https://thuviensach.vn

chốc thấy rét run, đúng nha! Hắn vẫn còn có năng lực giết chết chúng ta nha!

- Ngươi muốn thế nào? – Một lão già lọm khọm tu vi cao nhất trong đám người chợt thấy tên áo đen dịu lại, không phản ứng quá mạnh, thấy có chuyển cơ thì lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy tên áo đen lại vung tay lên, sau đó gần một trăm luồng chỉ phong bắn vào cơ thể từng người trong đám bọn họ. Không cần họ hỏi han, người áo đen đã chủ động giải thích:

- Khặc! Vốn ta định cho các ngươi đi theo ta làm vật bồi táng, nhưng nghĩ lại thế thì quá tiện nghi cho con ả độc ác kia rồi.

- Nói cho các ngươi biết! Con ả đó là tổ tông xa xưa của nhà họ Hoàng trong thành Thanh Yến. Khặc khặc khặc. Trúng một chưởng của ta, con ả đó chết chắc rồi. Chắc chắn ả sẽ giấu đám đồ vừa cướp được kia về nhà họ Hoàng, các ngươi nếu muốn lấy lại… Biết phải làm gì rồi chứ? Khặc khặc…

Cả đám người nhìn nhau, thầm thấy mừng rỡ, cao thủ kia mà chết thì có lẽ mình có cơ hội lấy lại bảo bối, hơn nữa còn là danh chính ngôn thuận… Nhưng chưa kịp sung sướng thì thần kinh lại thắt lại khi nghe câu tiếp theo.

- Khặc khặc! Đừng có mừng vội, vừa rồi mỗi người đều trúng một chỉ, các ngươi làm việc cho cẩn thận, chỉ cần các ngươi dính phải máu của người có cùng huyết mạch với ta thì sẽ nổ tung đầu mà chết, mà không chỉ một kẻ chết, mà là tất cả các ngươi cùng chết! Còn tộc nhân của ta là ai? Khặc khặc, từ từ mà đoán đi, nếu các ngươi dám làm càn, chỉ cần một tộc nhân của mất mạng là các ngươi cũng mất mạng theo đó, hiểu chưa?

- Sao? Không tin à? Vậy thì nhìn cho kỹ đi. – Người áo đen nhìn thấy ánh mắt sợ hãi, nhưng lại có hoài nghi của đám người kia, chợt cắt đầu ngón tay mình ra, vẩy vào trán của một người trong đám bọn họ.

https://thuviensach.vn

Tên đó chợ trợn tròn mắt, đầu trướng lên rồi nổ tung, ba người xung quanh hắn cũng tiếp bước ra đi, vài người xung quanh đang thấy đầu đau đớn, chuẩn bị chờ chết thì đột nhiên thấy đầu nhẹ trở lại, không khỏi ngạc nhiên mở mắt ra.

- Chỉ là thí nghiệm, chết mấy tên mà thôi, ta vẫn còn có thể khống chế được loại bùa chú này! Nhưng nếu không có ta khống chế… khặc khặc…

Cả đám người rùng mình, nằm im thin thít.

Nhưng nếu để ý, có thể thấy bốn người chết đi đều là những kẻ sáng nay truy sát Đàm Thu Hà, cũng là những kẻ tàn nhẫn nhất, vì tham lam mà không từ thủ đoạn.

Người kia có vẻ thỏa mãn, gật gật đầu rồi phi thân bay đi mất, đồng thời cũng không quên ba phần "chiến lợi phẩm" còn lại, để lại một đám người bị hành hạ thần kinh thảm hại, nhưng lại vô cùng mừng rỡ khi thoát chết.

Nhưng đêm nay, thần kinh của bọn chúng còn phải bị dày vò vài lần nữa. Chỉ thấy tên áo đen đi không bao lâu thì "đồng bọn" của hắn đã quay lại, đang cười lạnh nhìn đám bọn chúng.

- Ngươi…

- Tưởng ta chết rồi sao? Ha ha… tên đó cũng quá coi thường ta rồi. Dù có chết, ta cũng phải bảo vệ cho tộc nhân của ta, các ngươi thì tính cái gì?

Nói xong, nàng làm động tác y hệt tên áo đen vừa rồi, bắn chỉ phong vào người gần một trăm người nơi đây.

- Hiểu là gì rồi chứ? Chính là Huyết Thống Phù mà tên vừa rồi sử dụng trên người các ngươi, đừng tưởng chỉ có mình hắn biết sử dụng. Nếu các ngươi dính máu của một người họ Hoàng nào thì mấy tên vừa rồi chính là tấm gương đó, hiểu chưa. Khụ khụ…

https://thuviensach.vn

Nàng càng nói càng có vẻ suy yếu, ho ra một búng máu rồi oán độc nói:

- Cũng thông báo cho các ngươi, tên kia là tổ tông của họ Trần trong thành Thanh Yến. Hắn cũng không sống được bao lâu nữa đâu, đồ của các ngươi cứ đến đó mà tìm, nhưng cảnh cáo các ngươi, Huyết Thống Phù của hắn cũng không phải trò đùa đâu. Ha ha ha ha…

Nói xong, nàng như điên loạn, tóc xõa ra như ma nữ, phi thân bay đi mất, để lại một đám người đau khổ cầu xin đừng có thêm biến cố nào nữa.

Rất may cho bọn chúng, tối nay đã quá nhiều biến cố rồi, bọn chúng đã thoát nạn.

----Vạch kẻ ngang đã trở về----

Ở căn viện gia đình Trần Nam, hai bóng đen vác theo hai cái bọc to đùng như hai ngọn núi nhỏ đáp vào trong sân viện, nhẹ nhàng mà quỷ mị, không lộ ra chút âm thanh. Hai người hỉ hả cười một thôi một hồi, đâu còn sự lạnh lẽo, hay cả cái dáng vẻ sắp chết như vừa rồi. Chỉ thấy Hoàng Tuyết Nhu nói:

- Anh đúng là xấu! Nếu để đám người đó đến lục tung cả Hoàng phủ và Trần phủ lên, chẳng phải cha em và cả người trong tộc anh đều đau đầu muốn chết sao? Nhưng mà… không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ?

- Yên tâm đi! Cái Huyết Thống Phù kia cũng là hàng thật giá thật, là hàng bí truyền của dòng tộc họ Trần quốc trụ, có để lại tàn thiên ở trong Trần phủ. Chẳng qua tại họ Trần nhà anh không có ai đủ tu vi nên không dùng được mà thôi. Anh đã dùng máu của anh và em làm vật dẫn, bọn chúng mà dám giết người họ Trần và họ Hoàng thì chỉ có đường chết!

- Ừ! Nhưng mà… anh vẫn định sử dụng đống đồ này làm sính lễ, nếu người nhà em nói ra anh thì sao?

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi chẳng phải đã diễn tuồng, lão tổ hai nhà đã thành kẻ thù hay sao? Mấy tên họ Hoàng đó dám nói, nhưng mà đám người kia chưa chắc đã tin, hiểu chưa?

- Vậy nếu bọn chúng tìm người khác tới đối phó hai nhà thì sao? Chúng ta muốn cho đám "người nhà" này ăn quả đắng, nhưng cũng không muốn họ có nguy hiểm gì!

- Yên tâm đi! Bọn người kia sẽ không tìm người đến đâu, bởi vì bảo vật đều là của bọn chúng, tìm người đến thì chỉ có thiệt bọn chúng mà thôi! Ít nhất là trước khi bọn chúng tuyệt vọng thì sẽ không làm như vậy. Đến lúc bọn chúng dám tìm người thì hai nhà cũng có sự chuẩn bị đầy đủ, có khi còn cầu cứu họ Trần quốc trụ rồi. Hừ, cái đám người ăn no rửng mỡ đó, anh kiếm cho bọn chúng ít việc để làm. Còn nếu ngay cả mấy tên giời ơi từ bên vương quốc Tổ Hán tới mà cũng không làm gì được thì họ cũng quá vô dụng rồi. Dòng tộc mà chỉ biết kiếm lợi ích từ con cháu, người ngoài đến thì không chịu nổi một kích thì tốt nhất bị diệt sạch đi cho đỡ chật đất. Mẹ kiếp, càng nói càng tức cái lũ người này, không thèm nói nữa.

- Thôi mà thôi mà! – Hoàng Tuyết Nhu ôm lấy cổ hắn cười khúc khích:

- Biết anh quậy nhưng mà cũng quậy có chừng mực rồi mà! Hi hi, biết anh muốn xả giận cho em rồi. Yêu anh nhất. Chụt!

Hoàng Tuyết Nhu chủ động thơm lên má hắn một cái, làm cơn giận của Trần Nam chưa kịp bộc phát đã xẹp lép như quả bóng xì hơi.

- Hôn đấy chưa hết giận đâu! Hôn môi nè…

- Biến! Được voi đòi tiên.

----Vạch kẻ ngang tái xuất giang hồ----

https://thuviensach.vn

Sáng hai ngày sau, Trần Nam lặng lẽ mang theo tầm chục người, khiêng theo vài cái rương, vài cái tráp, hộp các kiểu kéo nhau vào cửa Hoàng phủ.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, trong đám đồ cướp được có tám thanh Linh khí, là của tám tên tu sĩ Lực Bạt Sơn Hà, còn lại chín mươi thanh Bảo khí, là của đám còn lại, hình như còn một hai tên cùi bắp dùng Binh khí, đúng là đáng buồn.

Đan dược cũng đã chuẩn bị đủ số, mặc dù chủng loại đan dược hơi tạp nham, nhưng về đủ cấp độ là được rồi. Cũng không thể không nói, bọn người này đúng là có gia sản, tên nào tên nấy dù không giàu nứt đố đổ vách thì cũng có vài món đồ coi như "bảo mệnh", nhưng đứng trước thực lực tuyệt đối, đồ bảo mệnh cũng chỉ dành để bị cướp mà thôi.

Vốn Trần Nam định mang sang từ hôm qua, nhưng đột nhiên nhảy ra một đám người trong họ Trần, kêu oa oa lên truy cứu xem tài sản này ở đâu ra? Có tên còn hùng hồn phán rằng đây là đồ bác cả và cha Trần Nam tham ô trong tộc, không thể tha thứ. Có tên thì đại nghĩa lẫm nhiên nói rằng những thứ này dù gì cũng nên giao lên cho tộc họ, bẩm báo xuất xứ để xử lý thích đáng v. v…

Trần Nam đen sạm cả mặt, nhưng lại bí ẩn cười lạnh lùng, cầm đi, cho chúng mày cầm, không biết những thứ này đều là phân trâu, cầm vào là bị một lũ ruồi bu lại tranh cướp hay sao? Rốt cuộc cũng tham thì thâm thôi các con ạ!

Vì thế hắn rất là ủy khuất "hiếu kính" dòng họ một phần ba, lại chuẩn bị cho đủ những món đồ sính lễ, coi như hết sạch cả đống chiến lợi phẩm. Tất nhiên, hắn đã bí mật giấu đi bao nhiêu thì chỉ có hắn và Hoàng Tuyết Nhu mới biết.

Hơn nữa, đám tu sĩ kia dù giàu có nhưng lại không mang nhiều tiền bạc bên người, vì thế mười triệu kim tệ sính lễ nhìn dễ dàng lại trở nên khó

https://thuviensach.vn

khăn. Đám người họ Trần khốn kiếp lại giống như cái hố đen, vào được mà không ra được, khi Trần Nam xin mười triệu kim tệ, tên nào tên nấy uyển chuyển từ chối với lý do "không có" hoặc "dòng tộc đang khó khăn" v. v… làm Trần Nam hận đến nghiến răng nghiến lợi. Chuẩn bị đi cướp một lần nữa.

Đúng lúc này, thiên sứ tình yêu Đàm Thu Hà xuất hiện, sau khi thấy hắn vò đầu bứt tai bên đống sính lễ, lại hóng hớt được nguồn tin đáng tin cậy từ Trần Lữ, cô bé rất khảng khái nói: "Nhà cũ của em có tiền, rất nhiều tiền. Chuyện này em lo."

Cuối cùng Trần Nam cảm kích rơi nước mắt, đi theo Đàm Thu Hà đi tới hầm ngầm nhà nàng lấy tiền. Quả nhiên, Đàm Văn Thiện đúng là đủ giàu, không ngờ trong nhà có đến hơn một trăm triệu. Trần Nam chỉ lấy đúng mười triệu, còn lại thì giấu kín như cũ, để sau này Đàm Thu Hà có cần dùng gì thì lại lấy ra cho nàng.

Đến bây giờ, khi sính lễ đã đưa đến đầy đủ, nhà họ Hoàng cũng không còn gì để nói nữa. Mặc dù tộc trưởng và một số người cũng không phải người ngu, muốn biết xuất xứ của đống sính lễ này, nhưng đại đa số lại rất kiêu ngạo phán rằng: "Đồ đã đến tay, sợ gì phiền toái." Đúng là một lũ tham tới mức quên cả mình là ai, tưởng dòng tộc có hai lão tổ Lực Bạt Sơn Hà là ngon lắm sao? Nếu không phải Trần Nam trước đó đã sử dụng thủ đoạn để bảo vệ bọn họ một phần thì đám người này cũng sắp đi chầu trời rồi.

Kể đến đây, mọi chuyện đã thành công mỹ mãn, kế hoạch Họa Thủy Đông Dẫn cũng đã ngầm đặt lên người hai tộc. Trần Nam đắc ý ngồi rung đùi, chỉ chờ lấy Hoàng Tuyết Nhu làm vợ, sau đó cao bay xa chạy là không còn việc gì cần lo lắng nữa.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đêm Động Phòng Uất Ức!

Bép bép bép, bùm bùm…

Tiếng pháo nổ như rang lạc, màu đỏ tung bay khắp đường phố, đúng theo nghi thức lễ cưới truyền thống. Mặc dù các thủ tục cưới xin thời cổ đã không còn được coi trọng, dần dần biến mất theo thời gian, nhưng đó cũng chỉ là các thủ tục mà hai nhà làm riêng với nhau thì mới được đơn giản hóa, còn những màn nhằm mục đích khoa trương với thiên hạ thì lại làm càng ngày càng lớn, càng ngày càng rầm rộ, dòng tộc càng lớn thì đám cưới càng khoa trương khủng khiếp.

Họ Trần và họ Hoàng coi như là lão đại trong cái thành Thanh Yến này, mặt mũi là phải giữ, vì thế cái lễ rước dâu này được làm vô cùng hoành tráng, hoành tráng đến mức Trần Nam cảm thấy nhức cả trứng, mồm miệng khô khốc. Không biết đây là đám cưới của mình hay là đám cưới của nguyên thủ quốc gia nào nữa.

Hình như hôm trước bác cả của Trần Nam và Hoàng Thanh Giang đã vào bàn bạc cái gì đó, hình như đạt được thỏa thuận về lợi ích giữa hai bên, cả hai đều thần tình mỉm cười bước ra tuyên bố thời gian lễ cưới, đồng thời tiến hành phát thiệp mời khách tới dự tiệc.

https://thuviensach.vn

Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu ở học viện nhiều năm, bạn bè ở thành Thanh Yến chỉ có khoảng hai ba mươi người, chủ yếu là đám "du côn" năm xưa đi theo Hoàng Tuyết Nhu và Trần Nam. Nhưng không ngờ người đến dự tiệc có ít nhất năm ngàn người, có khi còn đến tiếp. Trong đó toàn kẻ giời ơi đất hỡi, hai người còn chưa nhìn mặt bao giờ, một đám thần tình tươi roi rói như đây là đám cưới nhà mình vậy.

Đã thế hai tộc này còn so đọ khí thế với nhau, xem ai mời nhiều hơn, khách của ai mang nhiều quà hơn, khách nhà ai khí phái hơn. Cả một đám người đi đi lại lại, gặp ai cũng khen chú rể đẹp trai quá, hoặc là ôi, lớn thế rồi à? Làm như quen biết lắm vậy! Đầu Trần Nam to như cái đấu, có cảm giác muốn ngất xỉu.

Cũng may, Trần Nam không cần làm gì nhiều, chỉ cần nghe theo ông bác cả, chờ đến thời khắc quan trọng.

Sau đó, cuối cùng cũng đến cái lễ bái đường, nhưng tai Trần Nam đã ù hết cả lên, chả nghe thấy người ta nói gì. May mà Hoàng Tuyết Nhu đứng bên cạnh ra hiệu cho hắn, không thì hôm nay tân lang đã "Phu thê giao bái" với bố tân nương rồi.

Làm xong hết lễ thì trời cũng đã tối, nhưng mọi việc vẫn chưa xong.

Tiếp đó là một màn mời rượu quan khách tùm lum. Trần Nam kiếp trước kiếp này đều là thanh niên nghiêm túc, dù có bao nhiêu người bảo hắn không hào sảng, đàn bà này nọ nhưng trước sau hắn vẫn ghét rượu bia như kẻ thù. Mời được mấy chén đã khó chịu muốn nôn mửa, buồn bực vô cùng.

Cuối cùng, hắn mặc kệ, chạy ra hậu viện chui vào trong phòng. Hoàng Tuyết Nhu hôm nay đột nhiên ngoan ngoãn đột xuất, không hề bộp chộp như ngày thường, chỉ tĩnh lặng ngồi trên giường, chiếc khăn đỏ trùm đầu vẫn ở nguyên vị trí cũ, không hề có dấu hiệu di chuyển một tý nào.

https://thuviensach.vn

Trần Nam cảm thấy kỳ quái, đưa tay giật cái khăn xuống nói, thấy Hoàng Tuyết Nhu ngồi đó mỉm cười hạnh phúc, gò má đỏ ửng, hắn không nhịn được trêu chọc:

- Phát ngốc cái gì vậy? Anh tưởng em phải ném phăng cái khăn vướng víu kia đi từ đời nào rồi cơ! Hôm nay tự dưng đổi tính rồi sao?

Má Hoàng Tuyết Nhu càng đỏ, cúi thấp đầu lí nhí:

- Dù sao cũng chỉ có một lần! Mình nên tôn trọng truyền thống một chút! Mẹ… mẹ em nói làm thế mới tốt lành đại cát… em…

Trần Nam thấy nàng xấu hổ luống cuống, vô cùng đáng yêu, không nhịn được mà hôn lên môi nàng một cái:

- Ừ thì tôn trọng truyền thống! Có phải tiếp theo là uống rượu giao bôi đúng không? Rượu thối của mấy lão già kia anh không thèm, rượu giao bôi của mỹ nhân thơm ngào ngạt thì phải uống! Nào, ra đây.

Thật thần kỳ, Hoàng Tuyết Nhu hôm nay giống như đổi tính, ôn nhu mềm yếu vô cùng. Bàn tay nhỏ bé bị hắn nắm mà không hề phản kháng, thân hình nhu nhuyễn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã vào lòng hắn, để cho hắn thoải mái mà âu yếm. Tim Trần Nam đập thình thịch, động tâm vô cùng, nước bọt đã tiết ra điên cuồng mà không chịu khống chế.

Sau khi uống xong chén rượu giao bôi, không khí nhất thời lâm vào xấu hổ vô cùng. Mặt Hoàng Tuyết Nhu càng đỏ thẫm như máu, nhớ lại tối qua mẹ bí mật dúi cho mình cái thứ kia, nàng chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào đó cho xong.

- Bây giờ… làm gì bây giờ? – Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên lí nhí nói. Ánh mắt xấu hổ nhìn Trần Nam.

https://thuviensach.vn

Mặt Trần Nam đột nhiên đen thui, quắt quéo lại như vô cùng thống khổ, rít ra hai chữ từ cổ họng:

- Đi ngủ!

Hoàng Tuyết Nhu hóa đá.

Trần Nam như con thỏ bị đánh động, nhảy tót lên giường, trùm chăn kín đầu rồi quay mặt vào tường, tiếng ngáy giả tạo đã vang rõ mồn một.

- Ế! – Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên cười khúc khích, như nhớ ra cái gì đó:

- Muốn luyện thần công này, trước hết phải giữ thân đồng tử! Hí hí hí… Em biết rồi! Hóa ra là thế.

Trần Nam: Khò khò khò!

- Thôi nào! Đừng giả bộ ngủ nữa cưng! Chị hiểu rồi! Hóa ra cưng còn nhỏ, chưa phát triển đủ! Chị hiểu mà, khúc khích! Hì hì, theo cưng nói hồi trước thì cũng chỉ còn một hai năm nữa thôi mà! Chị là của cưng, đợi cưng một hai năm cũng được mà, phải không?

Trần Nam như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên:

- Gì mà chưa phát triển đủ? Có tin tối nay anh cho em chảy máu không hả?

Hoàng Tuyết Nhu vẫn cười khúc khích, đột nhiên trở nên phóng đãng như hồ ly tinh, đâu còn tý ngoan hiền nào của vừa rồi. Chỉ thấy đột nhiên nàng giật cái nút thắt trên áo, làm hai vạt áo đỏ buông thõng sang hai bên, làm lộ ra cái yếm đào xinh xinh bên trong. Nàng vô cùng khiêu khích tiến tới bên người hắn, ôn nhu nói:

https://thuviensach.vn

- Chị không tin đấy! Cưng giỏi thì đến đây! Khúc khích! Không dám kìa, hi hi!

Nàng tiến thêm một bước, Trần Nam lùi lại một bước, cảm giác như một cô gái nhỏ đang bị vài tên đại hán uy hiếp vậy. Cho đến khi dựa vào tường, không còn đường lui nữa rồi mà Hoàng Tuyết Nhu vẫn tiến lên, cho tới khi bộ ngực đầy đặn kia dán sát vào ngực hắn mới dừng lại. Nàng phóng đãng đưa miệng tới bên tai hắn liếm một cái, thổ khí như lan nói:

- Nhát gan!

Trần Nam sôi máu.

Cái gì? Hắn nhát gan? Chẳng qua thần công chưa thành thôi! Ôi ôi, cái mùi hương này. Nhiệt độ này. Sự co dãn này. Hắn là đàn ông, lại còn là thanh niên huyết khí phương cương, nhịn sao được thứ khiêu khích trắng trợn thế này. Gầm lên một tiếng, hắn mạnh mẽ đẩy ngã con yêu tinh hại người kia lên giường, nhảy chồm tới như dã thú, quyết tâm thay trời hành đạo một lần.

Chẳng bao lâu, yêu tinh đã bị lột sạch bách, quần áo mỗi thứ một nơi, sắc mặt nàng đỏ ửng, nhưng trong đôi mắt tinh quái kia lại tràn đầy giảo hoạt. Trần Nam thở hổn hển nói: “Yêu tinh, bần đạo đến hàng phục ngươi!” Sau đó cúi đầu thân mật với một ngọn núi, bàn tay lại làm nhiệm vụ trinh sát thám thính ngọn núi còn lại, chờ thời cơ đột kích quân địch.

Ôi, thân hình này… Làn da trắng bóc như mỡ đông, từng chỗ từng nơi mềm mại như tơ lụa thượng hạng, còn cả mùi hương thơm ngát chui vào mũi. Ta ngất… mẹ nó, phải kềm chế, chờ ngày thần công đại thành. Hôm nay không tới bến được, nhưng cũng phải hàng phục được con yêu tinh này, bắt nó phi thăng thành Tiên để phục thị bần đạo.

- Ưm! Anh xấu lắm… đừng… không phải chỗ đó mà! – Yêu tinh đúng là yêu tinh, không biết là cố tình hay không thể kềm chế, nhưng cái âm

https://thuviensach.vn

thanh như mất hồn này cũng đủ làm cho vô số đàn ông muốn chết rồi. Trần Nam coi như nghị lực kinh người, vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, làm chính hắn cũng phải khâm phục bản thân mình quá tài giỏi.

Đột nhiên Hoàng Tuyết Nhu cảm thấy trước ngực hơi mát, dường như bị gió lùa qua, tên khốn kia đã rời đi chỗ khác. Chưa kịp thắc mắc đã cảm thấy dưới thân tê rần, vừa nóng vừa ẩm, nàng không nhịn được mà rên lên một tiếng kiều mị. Lần này là thật, không phải cố tình trêu chọc Trần Nam như vừa rồi nữa. Nàng vừa thở dốc vừa thổ ra từng chữ:

- Đừng! Bẩn lắm… Sao anh lại… Ưm! Đừng động chỗ đấy…

Sau một thời gian phản đối không có hiệu lực, Hoàng Tuyết Nhu chỉ đành chịu trận, thân mình mềm nhũn không nghe sai sử. Chẳng bao lâu sau, nàng cảm thấy cả người tê tái, như bị kích thích kịch liệt, Trần Nam đằng kia cũng cảm thấy cả mồm mẳn mặn, không khỏi đắc ý ngẩng cao đầu nhìn Hoàng Tuyết Nhu đã cởi giáp đầu hàng:

- Thế nào yêu tinh kia? Đã hàng phục bần đạo chưa?

- Chơi xấu! Em không phục!

- Không phục thì đến tiếp, lần này không có mềm như vừa rồi đâu. – Trần Nam dâm đãng giơ bàn tay thon dài nhưng cũng có vài vết chai ra trước mặt Hoàng Tuyết Nhu, cười hè hè uy hiếp.

Một lúc sau.

Đạo trưởng: phục chưa?

Yêu tinh: không phục!

Lại một lúc sau.

Đạo trưởng: phục chưa?

https://thuviensach.vn

Yêu tinh: không phục! Không phục! Không phục!

Một giờ sau.

Đạo trưởng: phục chưa?

Yêu tinh uất ức nói: phục… rồi! (giọng nói thều thào như mất hết khí lực)

Đạo trưởng đắc ý thu hồi bàn tay tà ác, trong lòng thầm khâm phục chưởng pháp của mình thật cường đại, cuối cùng cũng hàng phục được con yêu tinh ngoan cố này.

- Phục rồi thì thế nào? – Đạo trưởng nghiêm trang hỏi.

- Phải nói gì nghe nấy ạ? – Yêu tinh mềm mại ngoan ngoãn nói.

- Tốt! – Đạo trưởng nhìn chằm chằm yêu tinh:

- Dùng thủ đoạn tương tự vừa rồi hàng phục lại bần đạo nhanh lên!

Yêu tinh: "…"

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Truyền Công Cho Em Trai

Sau một hồi náo loạn bi hài, cuối cùng đêm động phòng kết thúc bằng việc cả cô dâu chú rể đều còn là đồng nam xử nữ.

Lúc này Trần Nam đang ôm lấy thân thể mềm mại của Hoàng Tuyết Nhu, trong lòng kể như đã thỏa mãn phần nào. Cuối cùng thì hắn cũng đã lấy vợ, lại là một người hắn thực sự yêu thích. Mặc dù người vợ này không đạt tiêu chuẩn vợ đảm mẹ hiền cho lắm, nhưng hắn lại thích nàng chính vì sự hoạt bát, bộp chộp của nàng.

Và quan trọng nhất, cảm giác khi ở bên nàng không chỉ là tình yêu thương đơn thuần, không chỉ là sự ham muốn về thể xác. Mà quan trọng nhất, hắn có cảm giác như nàng là một người bạn thân, một tri kỷ, một người có thể cho hắn chia sẻ tất cả. Niềm vui! Nỗi buồn! Quá khứ! Tương lai! Yêu nàng, không giống như yêu những người khác, mặc dù hắn chưa yêu ai ngoài Hoàng Tuyết Nhu, nhưng cái tên trong mơ kia đã thử tới sáu lần rồi!

Trong cái cuộc sống đầy biến đổi này, đôi khi tình yêu chỉ như một tờ giấy vệ sinh: mong manh và kém chất lượng. Có thể rách bất cứ lúc nào, thậm chí khi đến thời điểm cần thiết, giấy vệ sinh còn phải làm đúng nhiệm vụ của nó khi sinh ra.

https://thuviensach.vn

Xã hội này là người ăn người, mà không chỉ ở đây, cả ở Trái Đất cũng không thiếu trường hợp ngang trái như vậy. Đó là một bi ai, không ai muốn, nhưng nó vẫn tồn tại.

Trần Nam không biết tình yêu giữa hắn và Hoàng Tuyết Nhu bền vững đến mức nào, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng quan hệ giữa hắn và nàng sẽ không bao giờ phai nhạt. Bởi nàng và hắn không chỉ là người yêu, là vợ chồng, mà còn là hai người bạn thân nhất, bạn thân suốt đời!

Bạn của anh có thể phản bội anh, vợ anh có thể rời bỏ anh, nhưng hai việc đó có lẽ không bao giờ xảy ra cùng lúc, trừ phi nhân phẩm của anh quá tồi tệ, hoặc là Bạn anh phản bội anh bằng cách lừa vợ anh lên giường. Lúc đó, tôi chỉ có thể nói: anh quá đen khi có thằng bạn như thế.

Trong cuộc sống, có thằng thì mê chim bỏ bạn, có thằng lại ham nhậu quên nhà. Khi mà vợ anh giận anh, anh tìm đến bạn để giãi bày than thở. Khi anh và bạn anh cãi nhau, vợ lại ở bên anh khuyên nhủ, đưa cho anh con đường sáng để hóa giải khúc mắc này.

Trần Nam không thích thứ tình cảm nồng cháy như lửa hỏa diệm sơn, sau đó lại tắt ngúm như chưa từng tồn tại. Nhiều cặp đôi lấy nhau mà không hiểu tình cảm thực sự giữa vợ và chồng là như thế nào, Trần Nam tự nhận là mình biết, và hắn cảm thấy mình khác bọn họ.

Có thể hắn và Hoàng Tuyết Nhu lấy nhau hơi vội vàng, vừa nói lời yêu đã đòi cưới. Nhưng tình cảm giữa nàng và hắn đã bồi dưỡng từ tám năm nay. Đó không phải là tình yêu đơn thuần, mà là một thứ thiêng liêng hơn: “Tình Nghĩa!”.

Trần Nam còn nhớ, có lần bố hắn cãi nhau với mẹ, chuẩn bị đi làm lành, ông đã ngồi xoa đầu hắn, ra vẻ thâm trầm giáo dục con trai: (Bố kiếp trước)

“Tình” là tiếng gọi của con tim, khi trái tim bị đả kích, tiếng gọi ngắt quãng và tình yêu bắt đầu chập chờn, có dấu hiệu sụp đổ. “Tình” rất cực

https://thuviensach.vn

đoan, có thể dâng trào như sóng thần, nhưng có thể rớt xuống thê thảm như đáy vực, làm quan hệ giữa người và người trở nên vô cùng tồi tệ. Những kẻ yêu càng cuồng nhiệt thì càng ích kỷ, trên thực tế, họ đang yêu chính bản thân mình, muốn thỏa mãn sự khao khát của chính mình mà thôi.

"Nghĩa" là âm thanh của lương tâm! Không mãnh liệt, nhưng lại mát lành êm dịu. Chữ "Nghĩa" làm con biết hy sinh, biết suy nghĩ cho người khác! Bố và mẹ con bây giờ đang nóng đầu thì vậy, nhưng ai cũng đều suy nghĩ cho người còn lại, muốn người kia được vui vẻ mà sống.

Mày xem TV nhiều, nhất là phim Hàn Quốc, đôi khi cứ ca ngợi tình yêu cao quý, tình yêu là vĩnh cửu. Nhưng mày xem có bao nhiêu phim mà nhân vật chính không cãi lên cãi xuống, chia tay, hiểu lầm cả tỷ lần mới đến được với nhau? Mà trong phim, mấy cái mà mày gọi là Happy Ending, có cái nào mà không phải kết thúc khi hai người thực sự quan tâm tới cảm tình của người còn lại chứ?

Tình yêu, chỉ là hoàn mỹ khi nó trở thành tình nghĩa thôi con trai ạ…

Cũng vì thế mà người ta gọi vợ chồng là "Bạn đời", chứ chẳng ai gọi là "Người yêu đời", hay "Vợ Chồng đời" cả… - Bố "hắn" ngồi cười mỉm, bỏ lại con trai rồi tiến về phòng vợ mình.

Trần Nam đã thấy nhiều gia đình trong mơ tan vỡ như thủy tinh mềm yếu, nhiều cặp đôi chia tay nhẹ nhàng hoặc đau khổ. Nhưng cha mẹ "hắn" thì luôn luôn cười nói, hỉ hỉ hả hả, dù có đôi lần cãi vã thì cũng nhanh chóng làm lành bằng mấy trò sến súa như giữa bạn bè với nhau, đôi khi còn lôi công việc ra để kéo gần quan hệ nhằm làm lành. Hắn không biết có gia đình nào như thế hay không? Nhưng hắn cũng mơ ước cái cảnh tượng như thế, thật ấm áp mà an bình.

- Em vẫn là bạn thân của anh, đúng không? – Trần Nam đột nhiên siết chặt lấy eo Hoàng Tuyết Nhu, chờ mong nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu mềm mại nằm trong lòng hắn, nghe hắn hỏi xong chợt sửng sốt, nhưng sau đó lại mỉm cười hiền hòa:

- Ừ! Em là bạn thân của anh! Chúng ta cả đời này đều là bạn thân! Mãi mãi…

----Vạch kẻ ngang kết thúc đoạn sến súa của tác giả ----

Ba ngày sau…

Cuộc sống của Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu đã trở lại bình thường, chỉ là quan hệ giữa hai người đã trở nên thân mật hơn lúc trước nhiều. Mặc dù Trần Nam đáng thương vẫn giữ thân xử nam sau khi cưới vợ, nhưng ít ra hắn đã có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ của cô nàng "bạn thân", trêu chọc làm nàng lườm nguýt liên tục, cuối cùng lại được thơm mấy cái coi như lời cầu xin tha thứ của nàng. Cái cảm giác như chinh phục ấy làm hắn khoan khoái cả người, suốt ngày cười tủm tỉm như bị thần kinh.

Hiện giờ, hai người Trần Nam đang ngồi một chỗ với Trần Lữ cùng Đàm Thu Hà, hình như đang cùng suy nghĩ về việc gì đó.

Ngày hôm qua, Trần Nam nhớ ra được hai thứ lấy ra từ trong động phủ, lấy ra kiểm tra lại. Cũng tại mấy ngày trước lu bù chuẩn bị đám cưới, lại chìm ngập trong đám tài sản mang làm "sính lễ" lên quên mất tiêu hai món đồ thần bí nhất, đến hôm qua mới nhớ ra.

Khối kim loại không gian thì biết trước rồi, nhưng tấm da thú kia là cái gì thì còn cần tìm hiểu. Trần Nam không ngờ cái tên đã đấu giá với Đàm Văn Thiện lại nói thật, tấm da thú kia chính là bí tịch Quyến Lữ Hợp Bích Công. Bí tịch cấp Thần do Song Thần Tôn danh chấn một thời cùng sáng tạo ra.

Bí tịch kia không phải là cái gì mà song tu hoan hợp, mà là một loại bí tịch chính tông, cần cả nam và nữ cùng tu luyện, giống như kiểu Ngọc Nữ

https://thuviensach.vn

Tâm Kinh trong truyện Kim Dung vậy.

Vốn Trần Nam còn thấy hay hay, nhưng đọc xong cái bí tịch này thì chỉ cười khẩy bỏ sang một bên.

Không phải là bí tịch này không mạnh, mà đó là bí tịch tâm pháp, không phải là loại bí tịch chiêu thức. Cũng không phải là loại bí tịch toàn năng có cả tâm pháp và chiêu thức như Đệ Nhất mà chỉ là bí tịch tâm pháp thuần túy mà thôi.

Mà bí tịch tâm pháp thì cần tu luyện từ đầu, chỉ luyện được một loại. Nếu muốn tu luyện thì cần phế sạch tu vi làm lại từ đầu. Tâm pháp cấp Thần kia có cao đi nữa, liệu có trong năm năm đạt tới đại thành như Đệ Nhất không? Nằm mơ!

Nhưng Hoàng Tuyết Nhu đọc xong thì đột nhiên hai mắt sáng ngời, mờ ám liếc liếc về phía phòng Trần Lữ và phòng Đàm Thu Hà, sau đó cười khúc khích chỉ chỉ vào tấm bí tịch da thú trên tay.

Trần Nam mắt sáng ngời, sau đó mới có màn hôm nay. Sau khi dò hỏi cả hai, biết được bọn chúng đều muốn tu luyện, đều muốn làm cường giả. Trần Lữ thì huyết mạch họ Trần không tinh thuần, không được chọn tu luyện Thủy Ngọc Công, tư chất bản thân thì cũng tạm được, có lẽ đủ tiêu chuẩn vào ban một của học viện Đô Thành, coi như cao hơn Trần Nam rất nhiều, không quá lo về con đường tu luyện. Về phần Đàm Thu Hà thì tư chất rất tốt, nhưng bản thân nhà nàng lại không có bí tịch gì, vốn định năm sau nhập học ở học viện Đô Thành nhưng cha mẹ lại đột ngột ra đi làm nàng chẳng biết làm sao.

Sau khi nghe Trần Nam hỏi, cả hai đứa trẻ đều chờ mong nhìn hắn. Trần Nam lại hỏi:

- Bây giờ có một bí tịch rất tốt, còn tốt hơn so với bí tịch tối cao của học viện Đô Thành cả trăm lần. Cần hai người một nam một nữ cùng luyện,

https://thuviensach.vn

nhưng sau khi tu luyện thì sẽ đồng sinh cộng tử, phải gắn bó cả đời bên nhau. Bởi nếu một người chết đi, người còn lại chắc chắn cũng không thể sống, hai đứa…

- Em đồng ý! Chỉ là… - Còn chưa nói xong thì cả hai đã trả lời, nhưng sau đó lại do dự nhìn qua người bên kia, hiển nhiên không biết người kia có đồng ý không.

- Hai đứa thực sự muốn tu luyện thứ này chứ? – Trần Nam hỏi lại như muốn xác định.

Trần Lữ và Đàm Thu Hà chợt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai cúi thấp đầu lí nhí đáp:

- Vâng! Anh cả.

Thì ra ngày hôm qua, Trần Việt Thanh cùng Dương Thúy Hiền đã nhận Đàm Thu Hà làm con nuôi, bây giờ nàng là chị của Trần Lữ, em của Trần Nam rồi. Vì vậy cả hai đều gọi hắn là anh cả.

Trần Nam liếc mắt một cái, Hoàng Tuyết Nhu bên cạnh cười tủm tỉm lấy miếng da thú ra trao cho hai đứa trẻ và nói:

- Đây là bí tịch Quyến Lữ Hợp Bích Công, là bí tịch cấp Thần được lưu lại từ thời xa xưa. Bí tịch này thần diệu ở chỗ, hai người luyện nó có thể cộng hưởng tư chất. Ví dụ tư chất của một người có thể trong năm năm đột phá tu vi, nhưng nếu hai người có tư chất giống nhau, cùng tu luyện công pháp này thì có thể cùng đột phá tu vi trong vòng hai năm rưỡi, thậm chí là hai năm.

Không thể không nói, bí tịch cấp Thần đúng là có thần diệu riêng, dù không hề có chiêu thức gì nhưng phương pháp tu luyện và tốc độ tu luyện cũng đã làm cho người ta há mồm trợn mắt, dãi chảy ròng ròng rồi.

https://thuviensach.vn

- Nào! Lại đây! Để chị làm người hướng dẫn nhập môn cho hai nhóc. Ê… Trần Nam kia! Anh đi đâu đấy? Còn chưa giải quyết vấn đề thân thể cho chúng nó cơ mà.

Trần Nam vỗ đầu, tý nữa thì quên mất vấn đề quan trọng cuối cùng.

Đàm Thu Hà thì không sao, tạo căn cơ rất tốt rồi, tuổi cũng đã mười một, đã hoàn toàn đủ tiêu chuẩn tu luyện. Nhưng Trần Lữ thì mới mười tuổi, chưa bước vào thời kỳ dậy thì, cơ thể thấp hơn "Chị Hà" tận nửa cái đầu. Đáng lẽ tuổi dậy thì của con trai phải ít nhất mười hai tuổi mới bắt đầu, cũng là thời điểm tốt nhất để bắt đầu tu luyện, con gái thì dậy thì sớm hơn, tu luyện sớm hơn cũng không sao.

Nhưng mà đợi thêm hai năm cũng không ổn, đến lúc đó Đàm Thu Hà lại lỡ mất hai năm vì Trần Lữ, có khi lại tạo thành tâm lý phiền muộn, có khi lại vì thế mà ghét lây sang Trần Lữ thì không hay.

Ôi! Đúng là một ông anh trai biết quan tâm và hết mình a. Trần Lữ thật là hạnh phúc a…

Cũng may, trong đống đan dược hôm trước cướp được có một lọ đan dược cấp năm, tên là Thúc Trưởng Đan. Người uống vào có thể đẩy nhanh quá trình dậy thì lên tối đa ba năm rưỡi, tức là con trai có thể tu luyện từ năm tám tuổi rưỡi, còn con gái thì là bảy tuổi rưỡi. Loại đan dược này đối với các đại gia tộc thì cực kỳ hữu dụng, nhưng cũng quá trân quý, không thể dùng đại trà. Coi như mấy dòng tộc trong thành Thanh Yến này thì cũng chỉ dám dùng cho thiên tài tuyệt thế trăm năm có một mà thôi.

Trần Nam vốn coi đó như gân gà, nhưng bây giờ mới thấy cũng có tý hữu dụng. Trong cái lọ kia có ba viên, giờ dùng một viên còn hai viên giữ lại nhỡ sau này có việc cần.

Trần Nam gật gù, tiến tới xách Trần Lữ như con gà, đi vào phòng trong, thô bạo ném lên giường như dâm tặc chuẩn bị…

https://thuviensach.vn

Nhanh chóng nhét viên thuốc màu đỏ như máu vào miệng thằng em trai, vuốt vuốt cổ họng cho trôi xuống. Trần Nam khoanh chân ngồi xuống, vận công thúc giục công đức lực bao quanh cả hắn và em trai.

Vốn Thúc Trưởng Đan này cứ uống vào là cơ thể lớn lên thêm ba năm rưỡi, có người hộ pháp thì có thể khống chế xuống ba năm hoặc ít hơn. Trần Nam dùng công đức lực làm môi trường dẫn, giúp Trần Lữ tiêu hóa dược lực, đồng thời hạn chế sao cho thân thể em trai chỉ lớn thêm đúng hai tuổi, tạo điều kiện tu luyện tốt nhất.

Thân thể Trần Lữ dần dần thay đổi, xương bắt đầu dài ra, phát ra âm thanh cách cách. Trán hắn đổ mồ hôi, người đau đớn nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Trần Nam thì thỉnh thoảng xoa xoa lên người em trai, giữ cứng lại không cho thân thể tiếp tục phình ra. Xoa đi xoa lại một hồi, Trần Nam không biết sờ vào cái gì, thấy nó hình như bắt đầu thay đổi kích cỡ từ quả ớt biến thành hai ngón tay, hình như còn đang phình tiếp. Trần Nam mở to mắt, dở khóc dở cười nhìn thằng em.

Cái này… nên kềm nén hay cho nó phát triển trước tuổi nhỉ? Sau một hồi đắn đo lên xuống, Trần Nam gật gật đầu: “Ờ! Anh chỉ muốn tốt cho mày thôi! Cái gì tự nhiên cũng tốt hơn mà!”

Sau đó, bàn tay hắn khép lại, bóp nghẹt một cái, ngăn cản sự tăng trưởng.

- Đạch! Do dự có một tý mà nó lớn cỡ này rồi! Đậu móa! Bé Hà sau này chắc là phải chịu khổ rồi a… Hắc Hắc…

Trần Lữ: “…”

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chế Tạo Nhẫn Không Gian

Một lúc sau, Trần Lữ đáng thương ôm lấy thứ giữa hai chân, khập khiễng từng bước lê lết ra khỏi phòng. Hình tượng chật vật mà u oán làm Đàm Thu Hà nổi lòng thương yêu, nhanh chóng chạy tới đỡ hắn ngồi xuống. Hoàng Tuyết Nhu kỳ quái hỏi:

- Anh Nam đâu rồi?

Trần Lữ oán giận trợn trừng mắt, làm động đến chỗ đau lại co người la oai oái, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Thằng anh khốn nạn! Nó chạy về phòng rồi, hình như cần nghiên cứu cái gì mà luyện khí thì phải.

Hoàng Tuyết Nhu có lẽ đã đoán ra Trần Nam đã làm trò ác ôn gì, nhắc tới thì ngượng quá, cuối cùng chỉ đành gật nhẹ đầu nói:

- Hiện giờ chị hướng dẫn các em nhập môn. Yên tâm đi, tu luyện công pháp một chút là người sẽ hết đau ngay. Đi sang phòng cũ của chị, bên đó rộng hơn, lại thoáng khí. Giờ chị không ở đó nữa, từ lần sau có luyện công thì cứ sang đó là được rồi.

Trần Lữ dù bất mãn anh trai vừa rồi bóp không đúng chỗ, nhưng lại không muốn vì thế mà bê trễ luyện công. Hình như mấy ngày nữa là anh

https://thuviensach.vn

chị phải trở về học viện rồi, nắm chắc thời gian một chút cũng tốt.

Còn về Trần Nam, hiện giờ hắn đang nghiên cứu trong bách khoa toàn thư về những điều chú ý cơ bản khi luyện khí, sau đó lại đi gặp một vài luyện khí sư trong dòng tộc để hỏi han kinh nghiệm. Rất rõ ràng, hắn đang học luyện khí.

Còn về việc học luyện khí làm gì? Tất nhiên là để chế tạo đạo cụ không gian trữ vật rồi! Ở đây có một khối kim loại không gian vừa phải, không dùng chẳng phải lãng phí.

Vốn Trần Nam định mang đi nhờ người chế tạo, nhưng Hoàng Tuyết Nhu lại phản đối, nói rằng thứ này cực kỳ trân quý, cả vương quốc Âu Tiên chỉ có bốn cái, nằm trong tay hoàng gia họ Âu và ba dòng tộc quốc trụ khác. Cũng có nghĩa có bốn dòng tộc quốc trụ cực kỳ cường thế không có thứ này, nếu để lộ ra ngoài thì phiền to. Nhất là nhà họ Trần quốc trụ, họ đã tìm kiếm thứ này cả vài trăm năm rồi, bây giờ để lộ ra, rồi họ bắt mình "hiếu kính" dòng tộc thì chẳng phải phiền phức hay sao?

Chưa kể luyện khí sư hay luyện dược sư đi nữa thì cũng đều lấy tu vi làm cơ sở, kỹ năng và sự thuần thục dù cũng quyết định đến chất lượng sản phẩm, tỷ lệ thành công, nhưng nếu tu vi cao thì cũng có thể bù lại tất cả. Hiện giờ tu vi của Trần Nam đã khó kiếm người sánh bằng, đi tìm một người làm được tốt hơn hắn chẳng phải là bỏ gần tìm xa hay sao?

Về luyện khí thì nguyên tắc cũng đơn giản, trước hết phải cần có phôi, cũng chính là nguyên liệu tạo bản thể của pháp bảo. Vấn đề này thì Trần Nam không quá lo lắng, lần trước ăn cướp được tám thanh Linh khí, gần trăm thanh Bảo khí, hắn cũng giữ lại một số. Sau đó dùng công pháp và kỹ năng cơ bản của luyện khí để tách những kim loại quý hiếm, rắn chắc bên trong đống pháp bảo đó ra là xong.

https://thuviensach.vn

Không thể không nói, tu vi cao đúng là có lợi thế, những kỹ năng cơ bản như tách kim loại, khống chế lửa, xác định thành phần pháp bảo đều được Trần Nam lĩnh ngộ cực nhanh. Nếu người thường mới vào nghề thì cần ít nhất một tháng mới có thể hiểu sơ sơ được một trong số chúng.

Sau khi đã có phôi thì bắt đầu tạo hình cho pháp bảo, bước này thì Trần Nam quyết định làm nhẫn. Nhìn vừa đơn giản, nhưng lại rất quý phái. Tất nhiên, mỗi người chỉ nên đeo một chiếc nhẫn mà thôi, cùng lắm là hai chiếc cho mỗi tay, nếu đeo nhiều hơn thì vừa vướng víu, lại vừa gây cảm giác như lũ nhà giàu mới nổi thích thể hiện vậy.

Hơn nữa, số kim loại quý hiếm tách ra được cũng khá ít, bao gồm huyền thiết, lạc dương kim, và cả một thứ kim loại cực kỳ cứng rắn, so với huyền thiết thì còn cứng gấp ba lần, có màu xám thép, ánh bạc bóng loáng, trông cực kỳ giống inox ở Trái Đất. Trần Nam nghĩ nghĩ một hồi, đoán rằng có thể đó là Crom, hoặc là một thứ kim loại biến thiên từ Crom, cứng hơn nhiều để thích hợp với thế giới này.

Vì thứ kim loại này có ít, lại có độ sáng cực đẹp, Trần Nam quyết định mạ nó ra ngoài, vừa bảo vệ được những kim loại yếu hơn bên trong, vừa tạo nên vẻ đẹp của nhẫn.

Nhẫn đã đúc xong, là một cặp nhẫn thuần kim loại, không có khảm ngọc hay đá quý gì. Nhẫn tròn vành vạnh, không dày cồm cộp như những chiếc nhẫn phỉ thúy dành cho người già, mà là loại nhẫn mỏng hơn, chính là loại nhẫn cưới điển hình của thế kỷ 21.

Một chiếc nhẫn được khắc hoa tuyết cực nhỏ dọc theo hai viền nhẫn, ở giữa hai dải hoa tuyết khắc hình một con thần long quấn quanh, trông cực kỳ tinh mỹ. Chiếc nhẫn còn lại được khắc hình phượng tường trên thân nhẫn, hình trang trí dọc theo viền nhẫn lại là hình mặt trời, mỗi đường khắc đều tỉ mỉ từng chút một.

https://thuviensach.vn

Trần Nam cười hì hì thỏa mãn nhìn cặp nhẫn cưới này, không uổng công hồi trước hắn học điêu khắc trong học viện, bây giờ lại có đất dụng võ. Nếu không tu vi có cao cũng không khắc ra được hình ảnh tinh tế như vậy.

- Cái hình phượng này cho bé yêu, hì hì, mình luyện Đệ Nhất là công pháp dương cương, khắc hình mặt trời là đúng rồi. Còn Nhu luyện Huyền Nguyệt Băng Quyết, vốn định khắc mặt trăng nhưng hình như bé yêu thích dùng bông tai hình hoa tuyết, tên cũng có chữ Tuyết nên khắc hình hoa tuyết luôn. Hì hì, nhìn thấy cái nhẫn này là lại thấy nhớ rồi, từ sáng tới giờ đi đâu không biết!

Ngồi lẩm bẩm một hồi, đoán rằng Hoàng Tuyết Nhu đang sang chỉ dẫn cho hai đứa em, hắn lại tiếp tục công việc luyện khí.

Bây giờ đã có bản thể pháp bảo là hai chiếc nhẫn, việc tiếp theo chính là dung hợp pháp lực, sử dụng kim loại không gian để dẫn đạo năng lượng bùng nổ mạnh, tạo thành một mảnh không gian tách rời, sau đó phong ấn vào trong nhẫn là được.

- Xem nào! Một khối thế này có thể thử được khoảng ba ngàn lần! Nghe trong sách nói thì tỷ lệ luyện chế thành công pháp bảo dạng này chỉ khoảng một phần ngàn, hi vọng thành công mỹ mãn…

Trần Nam lẩm bẩm cầu may một lúc, sau đó lấy móng tay cẩn thận cạo một ít mạt bụi từ khối kim loại không gian, sau đó vẩy lên trên hai chiếc nhẫn, vận công lực lên bắt đầu quá trình dung hợp pháp lực.

Một lần…

Hai lần…

Mười lần…

Một trăm lần…

https://thuviensach.vn

Một ngàn… - Vẫn chưa thể thành công!

Hai ngàn…

Lúc này, Trần Nam đã bắt đầu hơi nóng ruột, tỷ lệ luyện chế thành công là một phần ngàn, nhưng mình đã đến lần thứ hai ngàn mà vẫn chưa có dấu hiệu thành công. Điều này làm hắn cảm thấy hơi buồn bực. Đúng lúc này, năng lượng xuất ra, tiếp xúc với mạt bụi kim loại không gian bắt đầu sinh phản ứng mãnh liệt, có dấu hiệu bùng nổ. Trần Nam mừng rỡ, càng tăng cường thêm công lực, chẳng mấy chốc, không gian xung quanh chợt vỡ tung, phát ra một tiếng "Rắc" không quá lớn.

Trần Nam mừng rỡ, nhanh chóng nén ép khối không gian vừa nổ ra này vào trong cặp nhẫn. Nhưng không ngờ không gian được tạo ra này như liền thành một khối, không thể đè ép vào hai bản thể. Trần Nam sửng sốt, giờ mới nhớ ra đạo cụ không gian chỉ chế tạo được từng cái một, hắn luống cuống bỏ một chiếc nhẫn ra, sau đó tiến hành chèn ép. Sau một lúc, quá trình cũng đã dừng lại, Trần Nam thở phào nhẹ nhõm, xem ra cũng đã tạm thành công.

Nhìn lại sản phẩm, chỉ thấy đó là chiếc nhẫn hình phượng và mặt trời, là chiếc dành cho Hoàng Tuyết Nhu, Trần Nam gấp gáp đưa tinh thần nhập vào trong đó, thâm tâm không khỏi mừng rỡ, lại hơi thất vọng.

Mừng là vì không gian này không hề nhỏ, ít nhất cũng lớn cỡ căn viện này của gia đình Trần Nam. Bên trong còn trống trơn, hắn thử động tâm thần, thu luôn vật gần mình nhất là cái giường đang ngồi vào. Ai ngờ cái giường vừa động cái là biến mất, Trần Nam chưa kịp chuẩn bị gì đã ngã chổng vó ra đất, mông bầm dập.

Còn thất vọng là vì mới chỉ được một cái, mình không có hàng để dùng. Nhưng may mắn là vẫn còn một phần ba kim loại không gian, không cần phải vội.

https://thuviensach.vn

Trần Nam tập trung tinh thần, bắt tay ngay vào việc chế tạo chiếc nhẫn còn lại. Nhưng không ngờ lần này gặp may, hay không biết là do tay nghề thuần thục hơn sau hai nghìn lần thất bại, Trần Nam không ngờ lại thành công ngay trong lần thứ bốn trăm mười ba, tạo ra được một không gian còn lớn gấp rưỡi chiếc nhẫn kia. Điều này làm hắn không khỏi mừng rỡ nhảy dựng lên, đắc ý cười sằng sặc.

Sau khi cười lăn lộn một hồi, Trần Nam hưng phấn đạp tung cửa ra, há mồm gọi to:

- Nhu ơi! Bé cưng! Bé yêu ơi! Em đâu rồi?

Yên tĩnh…

Yên tĩnh đến chết lặng…

Có gì đó quỷ dị!

Trần Nam cứng ngắc nhìn xung quanh…

Chỉ thấy Trần Lữ, Đàm Thu Hà trợn mắt há hốc mồm nhìn mình như gặp quỷ, mặt mày dại ra, biểu tình ngốc trệ như bị gì đó làm ngạc nhiên. Còn Hoàng Tuyết Nhu đâu?

- Nhìn… nhìn gì vậy? Anh bị sao hả? Anh ở trong này bao nhiêu ngày rồi? Chị Nhu đâu rồi hả?

Trần Nam "thẹn thùng" xoa xoa mặt, kiểm tra bản thân từ đầu đến đuôi, cũng không có gì mà? Quần áo dù bẩn chút nhưng vẫn còn nguyên…

- Anh… anh ở trong đó ba ngày rồi! Chị dâu… chị dâu… - Trần Lữ lắp bắp nói… đầu cứng ngắc quay lại sau lưng, khóe môi giật giật…

Trần Nam đưa mắt nhìn lại, nhất thời kinh hãi gần chết.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc áo màu lam nhạt đang quay lưng về phía hắn… Ách, chính xác là dính vào trên tường, tạo thành cả cái hố. Giờ đây cái hố kia đang rung lên kịch liệt, phát ra từng tiếng rắc rắc, phản ứng giống như ngọn núi lửa nào đó sắp phun trào vậy.

Trần Nam kinh hoàng thất sắc, không nói hai lời đã co giò bỏ chạy, tốc độ nhanh như thỏ, đằng sau lưng chợt phát ra âm thanh rít gào kinh thiên động địa:

- Thằng khốn kia! Đứng lại cho tao! Tao canh cửa cho mày ba ngày ba đêm mà mày nỡ đối xử với tao thế hả? Tao không tha cho mày đâu! Đứng lại…

Trần Nam có lý nào đứng lại? Chỉ lo co giò chạy trối chết, lo lắng bà chằn kia bắt được mình thì thảm rồi. Hoàng Tuyết Nhu cũng truy đuổi không tha, cả hai tạo thành hai bóng mờ bắn vùn vụt ra khỏi ngoài thành.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Tuyết Nhu đã theo không kịp, hơi thở gấp gáp. Trần Nam đột nhiên khựng lại, quay đầu như cam lòng "chịu chết".

Hoàng Tuyết Nhu phản ứng không kịp, lao thẳng vào ngực hắn, Trần Nam thừa dịp ôm chặt eo mỹ nhân, cúi đầu xuống hôn dính lấy nàng, tay đã thừa dịp leo trèo lung tung không yên phận.

Hơi thở mỹ nhân ngày càng gấp gáp, hai nắm tay trắng như phấn đập thùm thụp vào ngực hắn, nhưng Trần Nam lại chẳng cảm thấy tý lực đạo nào. Trần Nam buông môi nàng ra, nhưng bàn tay hư hỏng vẫn du lịch lên xuống, mồm liến thoắng:

- Ui! Bé yêu của anh vừa rồi ngã có đau không? Để anh xem xem đau chỗ nào nào? Ơ, sao chỗ này sưng to thế? Để anh xoa xoa cho… Ơ, sao mặt bé cưng đỏ thế kia? Ui anh thương… anh thương…

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu vừa bực mình vừa buồn cười, nhấc chân đạp cho hắn một cái:

- Nói! Vừa rồi mày đá trúng tao là đúng hay sai?

- Dạ sai! Sai hoàn toàn… Xin lỗi vợ yêu! Xin lỗi chị cả! Em sai ạ…

- Sao giờ mới xin lỗi? Nãy chạy nhanh lắm cơ mà! – Hoàng Tuyết Nhu híp híp mắt, trông cực kỳ nguy hiểm.

Trần Nam lại càng sợ hãi, cuống quýt xin tha. Hoàng Tuyết Nhu đỏ mặt sẵng giọng quát:

- Đi về nhà! Tối nay tiếp tục hàng phục yêu tinh!

Trần Nam: "…" (Nước miếng bắt đầu chảy ròng ròng…)

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trở Về Học Viện

Nè nè… - Trần Nam lén lút nhìn xung quanh một vòng, cười thần bí với Hoàng Tuyết Nhu giống như một tên thần côn lừa tiền chuyên nghiệp:

- Có quà cho em! Có muốn không?

- Không thèm! – Hoàng Tuyết Nhu lè cái lưỡi xinh xinh ra làm mặt quỷ, dứt khoát quay người đi.

- Ấy ấy! – Quả nhiên, nàng chỉ đi hai bước đã bị tên nào đó kéo tay, mặt mày thương lượng như đang chèo kéo khách hàng vậy.

Trong lòng Trần Nam thầm buồn bực, nhẫn không gian nha! Hàng hiếm của cả cái đại lục Quân Vương nha! Sao giờ lại xuống cấp tới mức mình phải đi chào hàng thế này?

- Quà vẫn tặng em! Tối nay… - Vừa nói vừa chỉ chỉ vào đôi môi xinh kia, thần tình cực kỳ râm đãng.

Hoàng Tuyết Nhu xoay người đi thẳng.

- Ấy đừng mà! – Trần Nam la thảm thiết:

https://thuviensach.vn

- Không cần thế nữa! Hai ngày dùng tay, tay là được rồi! – Trong lòng lại thầm nghĩ đến lúc đó còn chưa phải do bé cưng làm chủ.

- Quà! – Hoàng Tuyết Nhu phụng phịu đưa tay ra, giống như nhận món quà này là nàng chịu thiệt lắm vậy. Trần Nam thần tình đau khổ, cung kính dâng chiếc nhẫn kia lên bằng cả hai tay. Nhưng còn chưa kịp thuyết minh cái gì thì đã thấy tay trống trơn, chiếc nhẫn kia đã rơi vào tay người đẹp từ bao giờ.

- Oa! Đẹp quá! Anh làm hả? Có hình phượng hoàng nè, còn cả mặt trời nữa! Ế… có phải là nhẫn cưới trong truyền thuyết mà lần trước anh kể không hả? Mấy ngày trước còn thất vọng vì anh quên mất trò hay này. Của anh đâu? Đưa em xem xem nào.

Trần Nam cười khổ, đành lôi nốt chiếc nhẫn hình rồng ra đưa cho nàng Hoàng Tuyết Nhu hưng phấn so qua so lại, sau đó đeo chiếc nhẫn hình phượng lên ngón áp út tay phải. Chiếc nhẫn vừa như in, bây giờ có tháo ngược ra thì cũng khó. Hoàng Tuyết Nhu mỉm cười ngọt ngào, kéo tay trái Trần Nam lại rồi đeo luôn chiếc nhẫn còn lại lên cho hắn.

Trần Nam khóc không ra nước mắt, sao lại thế này? Vốn theo kịch bản thì phải là hai người trao nhẫn cho nhau cơ mà? Sao nữ chính lại cướp nhẫn tự đeo lên, sau đó đeo luôn cho nam chính! Hỏng, hỏng hết rồi! Mất hết cả lãng mạn! Aìz…

Hoàng Tuyết Nhu cười hạnh phúc, tay phải nàng nắm lấy tay trái hắn làm hai chiếc nhẫn áp sát vào nhau. Nàng tung tăng kéo hắn chạy về hướng trong thành, vui vẻ nói:

- Thấy không? Bây giờ rồng và phượng được ở bên nhau rồi! Sau này mỗi khi em nắm tay anh, bọn chúng lại có thể hạnh phúc bên nhau, đúng không?

https://thuviensach.vn

- Ừ! Hì hì! – Trần Nam cũng cười hì hì đáp lại, nhưng sau đó chợt "ớ" một tiếng như nhớ ra cái gì, vội vàng nói:

- Từ từ đã! Đây không phải là nhẫn thường đâu! Là Nhẫn không gian đấy, em thử cảm nhận xem có thấy không?

Hoàng Tuyết Nhu vẫn dắt tay hắn đi tiếp, nhưng tâm thần đã thử chìm vào chiếc nhẫn. Một lúc sau, nàng thất vọng lắc đầu:

- Đâu có gì đâu? Anh lừa em hả?

Trần Nam sửng sốt, vội vàng nắm lấy tay nàng, sờ sờ chiếc nhẫn, tranh thủ sờ mó cả bàn tay một phen, sau đó nghi hoặc nói:

- Vẫn có thể cảm nhận được không gian bên trong! Rất ổn định và chắc chắn mà.

Sau một lúc vò đầu bứt tai, Trần Nam chợt bừng tỉnh đại ngộ:

- Ồ! Là do chưa đủ tu vi! Hóa ra cái thứ này cũng cần tu vi mạnh mẽ mới có thể khống chế không gian. Thảo nào mà chỉ có hoàng gia và các dòng tộc quốc trụ mới sử dụng, bởi vì chỉ có mấy nhà này mới tồn tại tu sĩ cấp Tam Hoa Ngũ Khí trở lên.

Nói xong lại vỗ vỗ vai Hoàng Tuyết Nhu, ra vẻ tiếc hận an ủi:

- Bé cưng à! Sự nghiệp còn chưa thành công, cần cố gắng tu luyện thêm nhiều nha…

- Biến! – Hoàng Tuyết Nhu trợn trắng mắt nhìn hắn một cái. Trong lòng dù hơi tiếc nhưng cũng không thấy có gì đáng buồn. Thời gian của nàng còn dài lắm, lại có công đức lực trong người, tu luyện tới Tam Hoa Ngũ Khí cũng đâu có gì là không thể. Chỉ là vấn đề thời gian thôi.

https://thuviensach.vn

Còn Trần Nam, trong đầu hắn đang tràn ngập vài ý nghĩ cực kỳ khốn kiếp, nếu Hoàng Tuyết Nhu mà biết chắc không đạp cho hắn vài cái là không thể.

“Bé cưng tạm thời không dùng được nhẫn không gian! Hé hé, chẳng phải là tất cả đồ đạc do mình giữ sao? Quần áo của bé cưng cũng thế luôn! Sau này bé cưng mà muốn tắm rửa, cần quần áo… hé hé…”

----Vạch kẻ ngang đáng ghét trở lại----

Ba ngày sau.

Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu quyết định lên đường quay về học viện. Dù sao thì ở lại nhà họ Trần cũng không có không gian và điều kiện tu luyện tốt như ở học viện Đô Thành. Tất nhiên điều đó chỉ đúng với kẻ như Trần Nam, còn như những người được bồi dưỡng đặc biệt thì đã có cấm địa riêng, cực kỳ thích hợp với bí tịch gia tộc.

Chỉ là, chặng đường đáng nhẽ ra chỉ có hắn và Hoàng Tuyết Nhu lại trở nên “náo nhiệt” hơn nhiều.

Chuyện là có hai cái đuôi nhỏ muốn bám theo bọn họ.

Không khó đoán ra, hai cái đuôi nhỏ này chính là Trần Lữ và Đàm Thu Hà chứ không ai khác.

Chả là hai ngày trước, khi Trần Nam nhắc tới việc cần về học viện, cô bé Đàm Thu Hà đã đứng ra xin hắn mang nàng và Trần Lữ cùng tới học viện, xin nhập học để có điều kiện tu luyện tốt nhất. Trần Nam nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng có lý, quyết định bàn bạc với cha mẹ cùng Hoàng Tuyết Nhu xem có được không.

Bởi học viện Đô Thành là học viện duy nhất trên vương quốc Âu Tiên, bao gồm một hệ thống mười chi nhánh trải rộng khắp cả nước, sáng lập và

https://thuviensach.vn

ủng hộ bởi hoàng gia Âu Tiên. Vì vậy quy định của học viện cũng là do hoàng gia đặt ra, khá là chặt chẽ. Việc nhập học giữa chừng thế này không phải là không có, nhưng mà cũng phải có quan hệ, có người bảo lãnh, đồng thời bản thân những trường hợp đặc biệt này phải có bản lĩnh thực sự, thậm chí còn phải lợi hại hơn nhiều so với những học sinh nhập học chính quy, không phải là loại bao cỏ vào ăn hại học viện. Đồng thời còn cần một lượng cống hiến gì đó cho học viện, coi như là "phí chạy chọt" đi. Cũng may, vấn đề tiền thì Đàm Thu Hà không thiếu.

Sau khi bàn bạc một hồi, mọi người thấy cũng khá khả thi. Mặc dù Trần Lữ thiếu tuổi, nhưng do dùng Thúc Trưởng Đan nên về vấn đề sinh lý đã đủ điều kiện rồi. Vấn đề tư chất thì không phải lo, cả hai đều có tư chất không tồi, lại luyện Quyến Lữ Hợp Bích Công, cộng hưởng tư chất với nhau nên càng thêm kinh khủng, có khi còn mạnh hơn những người trong ban 1+. Còn về người bảo lãnh thì tất nhiên là Hoàng Tuyết Nhu, nàng là Bạch vũ thiên sứ, tư chất siêu quần, mười tám tuổi đã sở hữu tu vi Lực Bạt Sơn Hà, là thiên tài mà cả hoàng gia cũng phải ghé mắt, hơn nữa nàng cũng được hiệu trưởng cực kỳ yêu quý, đứng ra bảo lãnh cho hai "thiên tài", yêu cầu có lợi như vậy mà hiệu trưởng còn từ chối thì chịu.

Không thể không nói, Hoàng Tuyết Nhu đúng là một khối kim cương siêu cấp. Thân phận Bạch vũ thiên sứ của nàng đã bị biết bao nhiêu kẻ dòm ngó mà chính bản thân nàng cũng không biết, trong đó kể cả hoàng đế cũng đã nghe nói, có ý định cầu hôn nàng cho hoàng tử nào đó. Chỉ là nàng đã xin với hiệu trưởng từ trước, không muốn bất cứ ai làm phiền đến nàng, trừ phi bản thân nàng muốn tiếp xúc với họ.

Theo quy định của học viện Đô Thành, để đảm bảo sự tập trung và yên tĩnh cho học sinh tu luyện, mọi sự cố ý tiếp xúc mà không được đối phương đồng ý đều bị nghiêm cấm. Đó cũng là thiết luật, tạo nên một học viện Đô Thành bình yên, ít xuất hiện lũ ruồi nhặng đáng ghét, mặc dù chúng vẫn tồn tại đâu đó…

https://thuviensach.vn

Quy định này là do chính tổ tiên họ Âu lập ra, hoàng đế cũng không tiện làm trái, vì thế đành chờ cho đến khi Bạch vũ thiên sứ tốt nghiệp. Không ngờ đã bị một tên nhãi con tầm thường trong học viện nẫng mất. Mà cũng không ai ngờ được, trong cái học viện quy định sâm nghiêm, cấm mọi sự quấy nhiễu này, một Bạch vũ thiên sứ cực kỳ khó tiếp xúc lại đi yêu một thằng nhóc, nói ra có ai tin không?

Lại nói về bốn người Trần Nam, Trần Lữ, Hoàng Tuyết Nhu và Đàm Thu Hà, sau khi chuẩn bị đồ đạc đầy đủ, được Trần Nam giấu hết vào nhẫn không gian, bốn người bắt đầu ngồi xe ngựa từ từ đi về phía học viện Đô Thành.

Xe ngựa khá lớn, rộng khoảng hai mươi mét vuông, cao hai mét, được chia đôi thành hai buồng là trước và sau xe. Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu buồng phía trước, tiện cho hắn đánh xe, hai đứa nhóc thì dùng chung một buồng phía sau.

Vốn dĩ ban đầu định chia ra mấy xe, nhưng Trần Nam kêu ca quá phiền hà, lại có thể bị lạc nhau. Lại thêm bọn họ không mang theo người nào khác, vì Trần Nam không thích bị người khác vướng chân, đôi khi trên đường cũng có nguy hiểm như cướp đường hoặc dã thú gì gì đó, mang phu xe theo mà lúc Trần Nam không để ý, mấy người đó bị tấn công thì làm sao bây giờ? Cuối cùng thì chỉ ngồi chung một xe, Trần Nam đánh xe, Hoàng Tuyết Nhu ngồi nói chuyện với hắn, hai đứa nhỏ thì ngồi phòng sau tranh thủ tu luyện. Đôi khi đi trên đường độc đạo không rẽ ngang rẽ dọc thì có thể bỏ ngựa đấy, bốn người vào trong cùng đánh bài hoặc nghe Trần Nam kể chuyện, cũng không nhạt nhẽo buồn tẻ.

Chỉ là, ban đầu Trần Lữ và Đàm Thu Hà nghe hắn nói cho cả hai cùng chung một phòng, hai đứa bé đỏ thẫm mặt cúi đầu, còn chưa kịp kháng nghị thì “anh cả” đã tuôn cho một tràng:

https://thuviensach.vn

- Nghĩ bậy bạ cái gì? Trẻ con trẻ nít bây giờ đứa nào cũng xấu xa như hai chúng mày hả? Anh cho hai đứa ở đằng sau cùng tu luyện cho rộng rãi, chúng mày có tách nhau ra để tu luyện được đâu? Ngăn ra xong thì một phòng cũng chật như hũ nút, chứa hai người cùng tu luyện thế nào? Chưa kể chúng mày còn bé tí tẹo như cục kẹo, nằm chung ôm nhau có gì mà không được? Kể cả có to đầu như chị Nhu nhà chúng mày thì chẳng phải vẫn nằm đấy cho anh ôm à? Phải biết… Ai ui… sao vỗ đầu anh?

Hoàng Tuyết Nhu trợn trắng mắt nhìn hắn một cái, trước mặt trẻ con mà huyên thuyên cái gì? Hai đứa trẻ thừa cơ hội chạy trối chết, để lại Trần Nam ở đằng sau thở ngắn than dài:

- Ài… trẻ con bây giờ không thuần khiết nha! Bằng tuổi nó anh vẫn đắp chung cái chăn với em Tiên ngoài thành Nam… Ai ui… vỗ hai lần rồi đấy! Đau mà…

- Nói! Em Tiên là em nào? Hả? – Hoàng Tuyết Nhu hung tợn nói

Trần Nam như là không biết, vẫn hăng hái kể lể:

- Em Tiên á? Kém anh một tuổi, năm nay mười lăm rồi! Đúng tuổi mới lớn, rực rỡ như hoa nha! Hồi nhỏ em Tiên ngoan lắm á, lúc nào cũng anh Nam, anh Nam! Chẳng bù cho ai đó hồi bé chỉ biết bắt nạt người ít tuổi hơn, lớn lên lại bị người ta lừa mất… Ái ui… đừng đánh nữa… anh biết sai rồi! Há há…

….

Hành trình vẫn tiếp tục trong vui vẻ. Nhưng Trần Nam không biết, có một đôi mắt đang hứng thú nhìn theo hắn, có vẻ vô cùng tán thưởng, cũng ngạc nhiên vô cùng. Trong bóng tối, thần sắc người đó cực kỳ vui vẻ, giống hệt với Trần Nam khi hắn suy nghĩ xem nên quậy tung cái nhà nào đó lên…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ông Bác Quái Đản

Giống như em thường nói với anh

Tình yêu tự nhiên đến bất ngờ

Ngày xưa chỉ như bạn

Giờ đây lại yêu

Đành thôi gửi tâm sự, trong cánhhhh thư…

….

Thu qua, rồi đông sang, mùa xuân mang hy vọng từng ngày bên em, mong, được yêu em, thời gian đem từng cánh thư sẽ thay anh, trao lời yêu em, nụ hôn em, dịu dàng từng vòng tay ôm em thật lâu, ôm thật sâu trong từng cánh thư mong nhớ đến em.

(Bài cánh thư mongg mà chú Trần Nam tự chém lại lời cho hợp tình huống)

Trên đoạn đường rừng núi hoang vắng dài dằng dặc, tiếng ca nhẹ nhàng, trìu mến của thiếu niên truyền đến làm khung cảnh như ấm áp, có sức sống hơn đôi chút. Trần Nam lúc này đang ngồi đầu xe ngựa, cầm một chiếc đàn

https://thuviensach.vn

kỳ quái, vừa gẩy đàn, vừa gõ vào hộp đàn để tạo âm thanh đánh nhịp, miệng lại hát ra những ca từ dễ nghe mà kỳ quái.

Hai đứa trẻ thì chỉ hứng thú thưởng thức, còn Hoàng Tuyết Nhu thì đã si mê rối tinh rối mù. Cũng không phải là bài hát này hay đến đâu, mà thực sự nó khá giống với trường hợp của nàng và Trần Nam. Cũng là một đôi bạn, khi ở bên nhau thì không dám nói tình cảm ra, tới lúc xa nhau mới nhận ra mình cần đối phương thế nào. Nếu lần trước ở học viện, nàng không thẳng thắn nói ra tình cảm với hắn, hắn cũng không dũng cảm đối mặt với nàng thì có lẽ, giờ đây hai người chỉ biết xa cách mà viết thư cho nhau giống trong bài hát kia thôi…

- Hoan hô! Anh Nam hát hay quá… bép bép! – Hai đứa bé hâm mộ trầm trồ vỗ tay liên tục. Trần Nam đắc ý làm một thủ thế thành công, khoe khoang mình tài giỏi. Hoàng Tuyết Nhu còn trực tiếp hơn, chưa gì đã xán người lại thưởng cho hắn một cái hôn thơm ngát.

- Hì hì! Không ngờ anh còn tinh thông cả ngón này nữa cơ à? Mà cái đàn này sao lại kỳ quái như vậy? Rốt cuộc là anh nghĩ ra được hay ăn cắp ý tưởng ở đâu đấy?

Trần Nam gãi gãi đầu, chẳng biết phải nói gì. Ngón đàn guitar này thì sinh viên trên Trái Đất nhiều người biết lắm, hắn cũng chỉ là khá hơn một chút mà thôi, cũng vì ngón nghề này mà trong mơ có một cô gái đơn thuần chịu đến với hắn, cuối cùng bị hắn vì đề phòng mà bỏ qua, tiếc nuối một thời gian dài. (em số 4 trong chương một).

Còn cái đàn này là ở đâu ra sao? Tất nhiên là đồ tự chế rồi! Đến loại nhẫn không gian cao cấp như vậy mà hắn cũng có thể chế tạo được, một cái đàn guitar thì tính gì? Chẳng phải chỉ là gỗ cùng dây mảnh kim loại hay sao?

https://thuviensach.vn

- Anh cả! Hôm qua anh còn khoe cái loại nhạc Rap gì đó cơ mà! Biểu diễn cho em xem đi! Điiiii…

Đàm Thu Hà trong khoảng thời gian này đã bắt đầu thân mật với tất cả mọi người, biết làm nũng với anh cả, biết giáo huấn "em út" Trần Lữ, cũng dần quên đi nỗi buồn mất gia đình. Dù gì nàng cũng chỉ mới mười một tuổi, tâm tính còn rất đơn thuần, không nghĩ ngợi được nhiều chuyện như vậy. Nàng chỉ cần trên đời này còn có người yêu thương mình là tốt lắm rồi.

Trần Nam vừa hát một bài, vẫn còn cảm xúc âm nhạc dạt dào, hưng phấn khoe khoang với ba "bạn thân":

- Được rồi! Bài tiếp theo là thể loại Rap huyền thoại! Tên là Tình Yêu Xanh Mượt! Bắt Đầu! Zâu zâu…

Đã yêu nhau một tình yêu xanh mượt

Tình yêu ta là tình yêu dài tượt

Yêu nhau rồi là mình khướt khườn khượt

Hê hê, hê hê hê…

Tình yêu ta, thật là xanh mượt

Nắm tay em đi trên bầu trời bao la

Em hỏi rằng có yêu em không

Anh trả lời dứt khoát là: có

Tình yêu ta đơn giản như vậy đó

Như là mây vui đùa với ngọn gió

Cỏ và cây có ghen thì kệ nó

https://thuviensach.vn

Zâu, Zâu

Zâu Zâu Zâu

Không cần nói nhiều!!!

(Tình yêu xanh mượt – Xuân Hinh ft LEG Ai chưa nghe thì nghe thử đi)

Trần Nam hăng say đọc rap như dân chuyên nghiệp, không để ý mấy người còn lại đã trợn mắt há hốc mồm. Riêng Trần Lữ còn cười chổng cả bốn vó lên trời, không biết trời đất ở phương nào.

Riêng Hoàng Tuyết Nhu thì lại thấy dở khóc dở cười. Cái bài ráp quái quỷ này có vẻ giống hệt chuyện của nàng với Trần Nam thì phải? Cái gì mà Em hỏi rằng có yêu em không, anh trả lời dứt khoát là có? Chẳng phải giống hệt cái lần kia hay sao? Không biết tên này tùy tâm tình của mình mà "sáng tác" ra, hay là bị mấy cái bài hát giời ơi đất hỡi này ảnh hưởng không biết nữa?

- Nè! Nhạc này cũng hay lắm, tuy rằng chẳng có tý ý cảnh nào, nhưng lời rất trực tiếp, nghe xong là tưởng tượng ra ngay cái khung cảnh trong lời nhạc. Rốt cuộc anh đào đâu ra vậy?

Trần Nam còn chưa trả lời thì Đàm Thu Hà đã chen vào:

- Anh cả hát cái gì mà chị Nhu chả khen hay! Khúc khích… Ấy đừng cù… nhột mà…

Chờ hai cô gái nhốn nháo xong, Trần Nam chợt ra vẻ thâm trầm nói:

- Nếu anh nói anh là truyền nhân của thần tiên, được người báo mộng về dạy tất cả mọi thứ thì em có tin không?

Ba người sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu lúc đầu không tin, nhưng chợt nghĩ nghĩ một lúc lại nghi ngờ nói:

- Thật hả?

- Anh cũng không chắc! Nhưng từ hồi mười hai tuổi, cũng là lúc mới vào học viện Đô Thành, anh bắt đầu có một giấc mơ kỳ lạ, ở một khung cảnh khác, có nhiều thứ rất kỳ lạ. Ở đó có một truyền nhân của thần tiên, hình như tên ông ta là Bụt thì phải, còn anh thì như không tồn tại, chỉ luôn luôn đi theo sau truyền nhân của Bụt, từ khi hắn bé cho tới khi nhập môn, học theo những gì mà hắn học mà thôi…

Không khí chợt trở nên trầm lắng.

- Thôi! Coi như anh nói đùa! Đừng tin cũng được! – Trần Nam hứng thú rã rời nói. Vốn chuyện này như là bí mật của hắn, nhưng chính hắn cũng không biết tại sao lại như thế này, hắn chỉ có thể nghĩ rằng đó là Bụt kia đã dùng một cách nào đó để dạy dỗ mình. Còn "hắn" trong giấc mơ kia là ai, Trần Nam không biết, bởi theo như thuyết pháp của Bụt về các nền Văn Hóa vũ trụ, Trái Đất là một nền Văn Hóa khác hoàn toàn với Sinh Tồn Tinh này, có muốn tìm hiểu cũng không phải chuyện của bây giờ.

Còn về việc đầu thai hoặc xuyên việt gì gì đó? Trần Nam cũng từng nghĩ đến, nhưng hắn nhanh chóng phủ nhận, bởi hắn không chấp nhận giống cái thằng ngốc kia, càng không muốn chấp nhận việc mình là thằng ngốc đó, cái kẻ sống uất ức cả đời, cũng uất ức mà chết, chẳng vui tý nào.

- Em tin anh! – Hoàng Tuyết Nhu mềm mại nắm lấy tay hắn, nụ cười rạng rỡ nói:

- Bởi dù trên đời này không còn chữ tín nữa, em vẫn sẽ tin tưởng người mà em đã lựa chọn.

https://thuviensach.vn

Hai đứa nhóc cũng ngoan ngoãn im lặng, một lúc sau mới đồng thanh nói:

- Anh yên tâm! Bọn em không nói chuyện này ra ngoài đâu!

- Ừ! Thế là tốt nhất! Anh tin hai đứa!

Không khí lại trở nên trầm lặng.

Trần Nam không ở lại trong xe nữa, ra ngoài điều khiển ngựa, trời cũng sắp tối rồi, cần kiếm một chỗ để nghỉ ngơi.

Đánh xe một lúc, Trần Nam đột nhiên đổi chủ đề, phá vỡ không khí xấu hổ này:

- Lữ này! Tương lai em muốn làm gì? Anh tương lai muốn làm một người tiêu dao, dẫn chị Nhu đi khắp nơi chơi bời lêu lổng, tiện tay thì hành thiện tích chút hậu đức. Khi nào chơi chán thì về nhà nghỉ ngơi, bắt chị Nhu sinh một hai đứa nhỏ rồi cả hai cùng chăm chút chúng, làm chúng sống khoái hoạt cả đời. Đúng là một ước mơ lười biếng đúng không?

Vốn định nói lấy thêm vài em xinh tươi nữa về lăn lộn cả ngày, nhưng thấy Hoàng Tuyết Nhu vẫn đang nhìn chằm chằm mình như hổ rình mồi, hắn đành phải nuốt hết mấy câu này vào bụng, suýt nữa thì sặc lên mũi.

- Ước mơ của em à? – Trần Lữ lơ đễnh, đôi mắt nhìn về phương xa, trông có vẻ cực kỳ thành thục, dáng dấp nhìn xa trông rộng giống những bậc lãnh đạo quyền quý.

- Từ nhỏ em đã rất hâm mộ anh và chị dâu, mỗi người đều thống lĩnh một đám người, đánh qua đánh lại giống như chơi trận giả vậy. Rất vui, cũng rất thú vị. Sau này, em cũng bắt chước chị dâu, muốn lập một hội tỷ võ giống thần tiên hội năm xưa, nhưng em không giỏi như chị, không làm được hoàn mỹ như chị. Đám bạn mà em tập hợp được hầu hết đều là con

https://thuviensach.vn

của gia đinh nha hoàn trong tộc, bọn chúng không dám ra tay nặng với đám đầu gấu con nhà quyền quý kia. Cuối cùng vì bọn em yếu thế nên bị bắt nạt rất nhiều, nếu không có chị Hà thì em đã bị đánh bầm dập không biết bao nhiêu lần rồi! Về sau, em về nhà lấy sách binh pháp của bố, lại chạy vào trong phòng sách của dòng tộc để nghiên cứu về binh pháp. Ban đầu chỉ là muốn chơi trò đánh trận giả này, báo thù bọn đầu gấu kia một lần, nhưng càng nghiên cứu, em lại càng thấy binh pháp hấp dẫn, dần dần không dứt ra được. Em muốn làm một tướng sĩ, một tướng quân! Vì thế em mới mong mình có được thực lực mạnh mẽ, bởi trong lòng em, một tướng quân lực sự không những chỉ tinh thông binh pháp, mà còn phải tinh thông chiến đấu! Làm một tướng quân văn võ song toàn, đó là ước mơ của em.

Càng nói càng nhập tâm, âm thanh càng lớn hơn, vẻ mặt Trần Lữ cực kỳ hưng phấn, giống như ước mơ đang mở rộng trước mắt nó rồi vậy. Trần Nam nhìn thật sâu em trai mình, mỉm cười nhẹ nhàng, cũng không nói thêm gì. Chỉ hỏi:

- Còn hai em thì sao?

- Em sẽ đi theo anh (Lữ)! – Cả hai cô gái cùng trả lời, lại giống nhau đến kỳ lạ, chỉ là đối tượng khác nhau một chút mà thôi. Nói xong, hai nàng lại xấu hổ đỏ bừng mặt, bẽn lẽn cúi đầu xuống.

- Ừ! Chúc ước mơ của chúng ta đều thành sự thật! Được rồi, trời cũng đã tối, xuống xe chuẩn bị chút đồ ăn rồi đi nghỉ ngơi thôi. – Trần Nam rất biết chọn lúc trêu đùa, lúc này em trai đang hào khí bừng bừng, ước mơ cũng cực kỳ nghiêm túc, không phải lúc cợt nhả. Hắn cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ chuẩn bị bữa tối, chờ ngày mai rồi mọi thứ sẽ trở lại bình thường thôi.

Trần Nam tìm tòi trong nhẫn không gian một chút, nhưng mãi mà vẫn chỉ thấy mỗi chút gạo sống mang theo từ nhà, còn lương khô hoặc đồ ăn gì đó đều đã hết sạch. Trần Nam lắc lắc đầu, mình và Nhu do vấn đề tu vi nên

https://thuviensach.vn

đều chỉ ăn chút ít, nhưng hai đứa trẻ lại đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn rất nhiều, tới được thị trấn tiếp theo có lẽ nên mua nhiều đồ ăn một chút mới được.

Dù gì cũng không thể để bọn trẻ chịu khổ được! Trần Nam lấy ít gạo ra, nhóm lửa rồi dặn dò Hoàng Tuyết Nhu nấu cơm, đồng thời trông chừng bọn trẻ, bản thân thì chạy ù đi kiếm ít thịt thú rừng về nướng ăn. Cũng lâu lắm rồi không ăn thịt nướng, Trần Nam cũng thấy hơi thèm thèm.

Chẳng mấy chốc, trên tay Trần Nam đã xách một con hươu rừng nặng chịch, chắc cũng phải đến hai mươi cân thịt chứ không ít, thừa cho hai đứa kia ăn dần dần rồi.

- Này nhóc! – Đột nhiên, một tiếng gọi khẽ truyền đến từ sau lưng. Trần Nam kinh hãi quay ngoắt lại. Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo nơi đó, một người đàn ông trung niên tai to mặt lớn, khuôn mặt phúc hậu, thân hình hơi mập, mặt lại trắng trẻo không râu giống như phật di lặc, không biết ông ta đã đứng đó từ bao giờ. Trần Nam tự nhận tu vi của mình rất cao, dù chưa đại thành nhưng đã là cao thủ hiếm thấy ở cái thế giới này rồi, nhưng người đàn ông kia đứng đó lại như biến mất trong trời đất, biến mất khỏi mắt hắn, tai hắn, biến mất khỏi mọi cảm quan của hắn.

Hít sâu một hơi, Trần Nam rất là thân thiện và lễ phép cúi đầu:

- Chào bác ạ! Bác gọi cháu có vấn đề gì?

Mặt người đàn ông đen thui, thậm chí còn cảm nhận thấy vài con quạ đang xẹt qua đầu mình, quác quác trêu chọc.

“Đây là cái loại người gì vậy? Đây là giang hồ, là giới tu luyện! Nói chuyện cũng toàn khách sáo tiền bối, vãn bối. Nhưng cái thằng nhóc này vừa gặp đã bác cháu thân mật như ở nhà. Rốt cuộc là nó giả ngu hay thực sự là quá trẻ chưa tiếp xúc với giang hồ nên mới cư xử kiểu đó?” Người đàn ông dở khóc dở cười, có cảm giác như đằng kia là một thằng bé mới chuyển đến nhà mới, đang đi chào hỏi hàng xóm vậy.

https://thuviensach.vn

- Này nhóc! Cháu tên là gì?

Người đàn ông cũng không có phản đối cách xưng hô này, lại còn thuận nước theo mưa, xưng hô cực kỳ thân mật. Nhưng Trần Nam thấy thế nào cũng giống một mẹ mìn đang kéo quan hệ dụ dỗ trẻ con vậy.

- Dạ Hoàng! Đỗ Hoàng ạ!

- Ừ! Tý nữa bác hỏi mấy đứa kia nữa…

- Ấy ấy! Đừng hiểu lầm, cháu là Trần Nam, Đỗ Hoàng là cha cháu, à nhầm, anh họ cháu ạ…

Trần Nam toát mồ hôi, lúng túng thế nào mà lại giới thiệu anh tác giả là bố mình, một thằng họ Trần, một thằng họ Đỗ, nghe cứ thấy liên quan thế nào ý…

- Ồ! Tốt, Trần Nam phải không? Cháu có phải đang tới học viện Đô Thành không?

- Không! – Trần Nam lắc đầu quầy quậy, sau một lúc yên tĩnh, cuối cùng lại chột dạ, bẽn lẽn nói:

- Đúng ạ…

- Rất tốt! Chừng này tuổi đã đạt tới tu vi Tam Hoa Ngũ Khí, nội ngoại tương dung, Tinh Bàng song thành, tiên thể đã thành. Không biết học viện Đô Thành có một đứa trẻ thế này từ bao giờ? Thú vị… thú vị… Không ngờ tên hiệu trưởng kia lại giấu kín như vậy, để bác đến hỏi hắn…

- Ấy ấy đừng! Hiệu trưởng cũng không biết, đừng cho ông ấy biết… à nhầm, đừng trách ông ấy! Ách…

Trần Nam luống cuống giải thích, không hiểu sao, hắn cứ cảm thấy người đàn ông kia có khí chất rất giống với “ông già” “hắn” trên Trái Đất,

https://thuviensach.vn

giống như kiểu có tính cợt nhả mà cứ thích ra vẻ thâm trầm vậy. Làm hắn vừa thấy thân thiết, vừa thấy loạn loạn, rối tinh rối mù cả lên.

- Ồ! Hóa ra là nhóc giấu! Được rồi, học viện Đô Thành luôn có truyền thống tôn trọng học sinh, nhóc đã muốn giấu thì thôi, người bác này cũng hứa không nói cho ai đâu ha!

- Thật sao? Cám ơn bác nhá! Bác ăn cơm chưa? Lại đây ăn chung với bọn cháu luôn… - Trần Nam mồm thì nịnh nọt nhưng lại thầm chột dạ. Theo đúng kịch bản của "ông già", thường thì bóc trần việc "hắn" trốn học, hứa không nói với mẹ, sau đó là…

- Thôi! Ăn thì không cần, nhưng mà bác đã giữ bí mật cho cháu rồi á! Cháu có nên làm gì đó cho bác không nhỉ?

Vô sỉ! Da mặt dày! Không biết thương con cháu… Trần Nam chửi rủa trong lòng, cuối cùng thì màn này cũng đến, sao mà quen thế không biết?

- Việc gì? – Trần Nam vô cùng đau khổ thương lượng.

- Việc gì thì nói sau. Đối với nhóc thì cũng không khó, chỉ là bác bận quá, không có thời gian. Nhóc chỉ cần hứa với bác là được rồi, bây giờ chưa phải lúc nói, sau này bác sẽ tìm nhóc. Yên tâm, bác đã hứa với nhóc thì sẽ làm được, còn cả việc bác nhờ nhóc, nếu nhóc thấy quá khó không làm được, đến lúc đó cứ việc từ chối là được… - Người đàn ông trung niên đưa tay vuốt râu, nhưng chỗ đó lại chẳng còn tí gì làm lão vuốt hụt, cuối cùng lúng túng thu tay làm Trần Nam suýt nữa phì cười.

- Được rồi! Cháu đồng ý là được rồi mà… - Trong lòng lại thầm nghĩ: "Cứ chờ đi, nếu một năm sau mà không đến, anh đây tu thành thần công thì còn lâu mới giữ lời."

Người đàn ông đâu biết hắn nghĩ gì, chỉ cho rằng hắn đang giảo hoạt tính toán mấy trò mèo gì đó, ông cũng không sợ. Đột nhiên ông phất tay

https://thuviensach.vn

vứt cho Trần Nam một quyển sách. Hắn vừa bắt lấy thì người kia đã phi thân đi mất, chỉ để lại vài câu:

- Chí hướng của em trai nhóc rất khá! Quyển sách đó là bí tịch chiêu thức do bản tôn sáng tạo, là sát pháp cực mạnh trên chiến trường, mang về cho nó, bí tịch cấp Thần đó, coi như là một món quà của bản tôn. Nhớ kỹ chuyện mà nhóc đã hứa, bản tôn có việc, đi trước đây!

Trần Nam chán nản gãi gãi đầu, dở khóc dở cười nhìn bản bí tịch chiêu thức trong tay. Không biết có phải ông bác kia cái gì cũng biết không mà lại gãi đúng chỗ ngứa, không ngờ biết cả việc Trần Lữ không có bí tịch chiêu thức. Xem nào, bí tịch cấp Thần, Tướng Quân Lệnh. Cách ghi chép bằng sách, đúng là kiểu cổ, bây giờ người ta toàn dùng đạo cụ ký ức, vừa bền vừa tiện, ai dùng thứ này nữa? Đúng là ông bác cổ hủ mà.

Lắc lắc đầu, chả thèm nghĩ nhiều nữa, ông bác này hình như cũng không có ác ý, lại cho mình cảm giác thân thiết nữa, nếu tiện tay giúp được thì cứ giúp. Chuyện sau này thì sau này nói, bây giờ chắc thằng Lữ cũng sắp đói lả rồi. Đói bụng thì làm sao mà làm được tướng quân bây giờ? Há há…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Về Tới Học Viện

Trên đời này có hai loại người luôn luôn hạnh phúc, đó là người có đầu óc đơn giản và người có đầu óc phức tạp nhưng biết đơn giản hóa mọi việc.

Trần Nam tự nhận mình không quá ngu ngốc, nên hắn đắc ý cho rằng mình là loại người thứ hai. Trong mắt hắn, có một số chuyện nằm ngoài khả năng khống chế của bản thân, giống như việc ông bác kia liếc qua đã nhìn thấu tu vi của hắn vậy. Nếu đã không khống chế được thì việc gì phải cố sống cố chết chít chít meo meo kêu gào như thằng điên, để rồi kết cục cuối cùng thê thảm không chịu nổi, loại người như thế đúng là loại nóng đầu ngu ngốc mà lại thích tỏ ra nguy hiểm.

Vì thế, hắn rất là ngoan ngoãn tát nước theo mưa, tạm thời đồng ý với ông bác kia, đã thế còn kiếm được chỗ tốt không nhỏ. Cứ bình tĩnh đi, chờ đến khi anh đây có thể làm chủ cuộc chơi thì mọi thứ sẽ khác, hé hé!

Nhưng tất nhiên, Trần Nam cũng có một số nguyên tắc không thể nhượng bộ. Ví dụ như uy hiếp hắn thì thoải mái, nhưng động đến người thân của hắn thì nhất quyết không được. Nếu một tên Bất Diệt Thần nào đó bắt hắn chọn giữa việc Hoàng Tuyết Nhu bị tổn thương và việc hắn bị thông cúc, hắn sẽ không do lựa mà lựa chọn thứ ha… Ấy zà, phải xem Hoàng Tuyết Nhu bị tổn thương có nặng không đã…, chuyện thứ hai cũng là một nguyên tắc không thể đùa được!

https://thuviensach.vn

Trần Nam mang theo con hươu về đến nơi thì hai đứa nhóc đã đói lả ra rồi. Hắn cuống quýt nướng thịt, tẩm bổ cho chúng một chút rồi cho về phòng nghỉ trước, bản thân hắn và Hoàng Tuyết Nhu thì ngồi lại ngoài trời ngắm sao thêm chút nữa.

- Nhu này, công pháp Quyến Lữ Hợp Bích mà hai đứa nhóc kia luyện có gì đặc thù? Tiến triển thế nào? Anh đúng là vô tâm, em trai em gái luyện công bao nhiêu ngày mà không hỏi thăm, lại để chị dâu lo hết, đúng là ngại… - Trần Nam vừa bỏ thêm một thanh củi vào đống lửa, vừa từ tốn hỏi.

Hoàng Tuyết Nhu bĩu môi, nhưng vẫn giải thích tường tận:

- Bí tịch này không hổ danh cấp Thần. Không những chỉ giúp hai đứa cộng hưởng tư chất, tăng tốc độ tích lũy công lực mà còn có công dụng cực kỳ hữu ích khi chúng đột phá ở các tầng tu vi thứ ba và thứ tư. Em nghĩ… tốc độ tu luyện của chúng nó chưa chắc đã thua gì người mang công đức lực như em đâu. Còn anh… thì em không dám nói.

- Tác dụng hữu ích khi đột phá? Chẳng phải đột phá là cần lĩnh ngộ hay sao? Công đức lực có thể giúp em nhìn thấy một số cách thức, một số bí ẩn, làm em đột phá nhanh và dễ dàng hơn người khác, nhưng bọn chúng thì…

- Anh biết rồi đấy! Đột phá từ từng thứ hai lên thứ ba thì cần kết hợp cả hai đường lối tu luyện là Bàng Đại và Tinh Diệu! Bàng Đại vốn là trải rộng sức mạnh ra, làm phạm vi sát thương tăng cường diện rộng, nhưng cũng vì thế mà uy lực sát thương bị giảm. Tinh diệu thì ngược lại, tích tụ sức mạnh vào diện tích hẹp, tuy phạm vi sát thương kém nhưng uy lực mạnh mẽ. Khi người ta tu luyện đến giới hạn của bản thân, như Bàng Đại thì sức mạnh không thể trải rộng thêm phạm vi sát thương nữa, Tinh Diệu thì không thể tinh lọc, nén ép sức mạnh thêm nữa thì người ta sẽ gặp bình cảnh. Lúc này, người tu luyện cần phải tìm cách khác tăng sức mạnh. Bàng Đại thì cần tìm hiểu cách làm sao để nén sức mạnh lại, nếu họ nén được hai phần năng

https://thuviensach.vn

lượng thành một phần, vậy thì sẽ có thể hấp thu thêm một phần năng lượng vào chỗ trống, sau đó cứ tiếp tục nén, hấp thu, nén hấp thu… Cho tới khi lực lượng của họ vừa tinh diệu có uy lực khủng bố, vừa trải rộng ra, tạo thành thứ gọi là Lực Bạt Sơn Hà thì có nghĩa là họ chính thức đột phá. Những người tu tinh diệu cũng tương tự…

- Dừng dừng… - Trần Nam ngắt lời:

- Anh biết, anh còn biết là quá trình lĩnh ngộ này giống như mò mẫm "random" để tập luyện thao tác vậy. Thao tác được một lần thì năng lượng của họ mạnh hơn chút xíu, nhưng bảo họ làm lại thao tác vừa rồi thì chịu, còn lần thứ hai, thứ ba, dần dần đến khi họ bắt được mấu chốt, thao tác thuần thục thì tiến độ tăng trưởng của họ trở nên nhanh chóng vô cùng. Bắt được mấu chốt thì tính là lĩnh ngộ, còn khi thao tác lặp đi lặp lại, đạt tới mức độ đạt yêu cầu thì mới là đột phá, đúng chưa? Vì thế người ta mới có câu: Trăm năm không thay đổi, một năm tiến lên trời! Chính là chỉ quá trình mà người tu luyện lĩnh ngộ và đột phá. Nhưng mà… cái này thì liên quan gì đến Quyến Lữ Hợp Bích.

Hoàng Tuyết Nhu trợn trắng mắt nhìn hắn một cái:

- Em còn chưa nói xong mà anh nhanh nhảu cái gì? Từ từ nghe nói hết đã.

Thấy Trần Nam biết điều ngậm miệng, lại ngả ngớn nằm lên đùi mình, Hoàng Tuyết Nhu hừ một tiếng nói tiếp:

- Vốn quá trình lĩnh ngộ này rất khó và lâu dài. Nhưng người luyện Quyến Lữ Hợp Bích lại có tâm ý tương thông với nhau, có thể đọc và lĩnh ngộ những thứ trong tiềm thức đối phương. Quyến Lữ Hợp Bích, bù trừ về năng lực, thằng Lữ luyện theo con đường Ngoại – Bàng, còn bé Hà thì luyện theo con đường Nội – Tinh. Sau này khi đột phá tầng ba, Lữ có thể lĩnh ngộ về đường lối Tinh Diệu từ tiềm thức Hà và ngược lại. Đến khi đột

https://thuviensach.vn

phá tầng bốn thì lại lĩnh ngộ đường lối Nội – Ngoại của nhau. Vì cả hai đều là đọc được từ tiềm thức đối phương, cũng giống như in sâu vào tiềm thức của bản thân vậy, lĩnh ngộ của người kia giống như của mình, không có gì phân biệt. Vậy chẳng phải giống như học sinh không cần học mà được khắc hết kiến thức vào đầu, dù có ngu ngốc đi nữa thì cũng sẽ thực hiện được bài tập mà thôi!

Trần Nam giật mình không nhẹ, không ngờ cái thứ bí tịch chỉ có tâm pháp này lại kỳ diệu đến như vậy, không hổ danh là bí tịch cấp Thần. Vậy Tướng Quân Lệnh thì sao? Đó cũng là bí tịch cấp Thần, hơn nữa còn loại sách chiêu thức đặc thù cho người tu luyện con đường Ngoại – Bàng! Đúng là sinh ra đã dành cho Trần Lữ rồi.

Trần Nam nhanh chóng lôi bản bí tịch Tướng Quân Lệnh ra, nói hết mọi chuyện vừa rồi cho Hoàng Tuyết Nhu, lại giải thích ý nghĩ của mình, làm nàng không cần lo lắng, cuối cùng thì lật sách ra để cả hai cùng nghiên cứu.

Nhưng xem xong bí tịch, Trần Nam cảm thấy hơi thất vọng.

Bí tịch này mạnh thì có mạnh thật đấy, nhưng cách tu luyện tốt nhất lại là giết người, là lên chiến trường tung hoành vạn quân. Trần Lữ bây giờ còn nhỏ, kinh nghiệm không có, vứt nó ra chiến trường làm sao mà yên tâm được? Bí tịch này đúng là thứ bán mạng để học tập, chui vào biển máu để lĩnh ngộ mà…

Hoàng Tuyết Nhu đọc kỹ bí tịch này một lần, sau đó ngồi trầm tư rất lâu, hơi do dự nói:

- Trước đây em có đọc một quyển sách cổ, nói về phương pháp rèn luyện sát khí cho chiến binh cổ đại. Họ có một thứ trận pháp tạo ảo giác giống y như thật, cho chiến binh vào trong trận để họ chiến đấu trong ảo giác, từ đó sinh ra sát khí cùng dũng khí chiến đấu. Nhưng trận pháp này giờ hình như đã thất truyền…

https://thuviensach.vn

Trần Nam chợt ngồi dựng dậy, hai mắt sáng ngời, chợt ôm chầm lấy Hoàng Tuyết Nhu hôn lấy hôn để, kích động nói:

- Em đúng là thiên tài! Ảo giác. Mộng cảnh. Giống như mình. Giống như trong Assassin's Creed, cỗ máy Anonymous! Mẹ nó… có cách rồi. Nhưng mà… hình như cách này cũng không dễ làm cho lắm, nếu không sao chẳng thấy ai dùng? Thế giới này cũng không phải chỉ có mình là thông minh? (Ai thắc mắc Anonymous với Assassin's Creed là gì thì cứ gúc gồ nhá)

Trần Nam lắc đầu, tạm thời mình còn chưa đủ kiến thức và năng lực thực hiện chuyện này, nhưng trong thư viện của Đô Thành có rất nhiều sách hay, đến đó nghiên cứu sau. Hiện tại mình cũng coi như một kỹ sư nghiệp dư (luyện khí sư), lại có thực lực làm cơ sở, tìm hiểu thêm để chế tạo ra một số thứ kỳ lạ cũng không phải không thể.

Còn về bí tịch Tướng Quân Lệnh, tạm thời vẫn không nên cho Tần Lữ biết, tránh làm nó phân tâm vào việc không đâu. Tất cả để người anh này lo cho nó là được rồi, thằng bé chỉ cần tập trung tu luyện và học tập binh pháp mà thôi.

…

Một tuần sau, đám người Trần Nam đã trở về ngọn núi thân thuộc của học viện Đô Thành. Trần Nam sảng khoái hét lên một tiếng, phát tiết hết mệt mỏi trong lòng. Quay đầu giới thiệu với hai đứa em:

- Đây chính là học viện Đô Thành! Sao hả? Dù chỉ là một trong mười địa điểm trên cả vương quốc, cũng không phải là chi nhánh lớn nhất nhưng cũng quá đủ hoành tráng rồi. Sau này nơi đây sẽ là chỗ sinh hoạt của hai nhóc, còn cuộc sống tốt hay không thì còn phải dựa vào chính các em rồi.

Hai đứa nhóc hào hứng gật đầu, trong lòng cảm thấy chờ mong, cũng hơi có chút lo sợ.

https://thuviensach.vn

Khi bốn người Trần Nam bước vào trong học viện Đô Thành, không khí nơi đây có vẻ cực kỳ khác thường. Người thì chỉ chỉ trỏ trỏ, người thì cười nhạt xem trò hay, có kẻ lại nhìn họ với ánh mắt thương hại. Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu mờ mịt chẳng hiểu gì, dáo dác nhìn quanh xem có thể biết được chuyện gì hay không.

- Sao lại thế này? Ở cái học viện này hầu như chả mấy ai biết đến anh cả! Chỉ có em là có chút danh tiếng, tất nhiên anh không nói đến Bạch vũ thiên sứ, nhưng thân phận đó là bí mật mà! Tại sao ai cũng nhìn chằm chằm chúng ta như đã nhận biết từ bao giờ rồi vậy?

Trần Nam dù kỳ quái nhưng cũng chẳng thèm để ý, hai người nhanh chóng chạy đến phòng hiệu trưởng. Hoàng Tuyết Nhu dẫn theo hai đứa trẻ vào nói chuyện riêng với ông, còn Trần Nam thì đứng bên ngoài. Dù gì thì hiệu trưởng cũng không biết gì đến hắn, vào đấy thì có tác dụng gì.

Ở một phòng xa tít tắp trong ban 1+, một người thanh niên anh tuấn, mắt sáng, mày kiếm, mũi cao, môi hơi mỏng đang ngồi chống tay lên bàn. Hắn nhẹ nhàng hỏi một tên thanh niên người khô quắt, mặt hèn mọn bên cạnh:

- Xác định thân phận của thằng đó rồi chứ?

- Dạ rồi! Là một thằng con trai bình thường trong họ Trần thành Thanh Yến. Họ Trần này chỉ là một chi, nói cho chính xác là dòng tộc đã thần phục họ Trần quốc trụ, thực lực tầm thường, chỉ có hai cao thủ Lực Bạt Sơn Hà. Còn về quan hệ giữa nó và Nhu mỹ nhân, nói đơn giản thì là oan gia từ nhỏ, thanh mai trúc mã, có lẽ cũng vì thế mà được người đẹp ưu ái.

- Ồ! Vậy còn hai đứa bé vừa rồi?

- Theo thông tin đưa về thì có lẽ một đứa là em trai ruột của Trần Nam, bởi vì hai đứa khá giống nhau, theo tuổi tác được kể lại thì cũng rất phù hợp, đứa còn lại thì không rõ.

https://thuviensach.vn

- Ừ! Mày đi ra đi! Chỉ hỏi han từ những nguồn tin trong trường mà đã ra được thế là tốt lắm rồi! Sau này có việc sẽ tiếp tục gọi đến mày.

Tên hèn mọn vâng dạ đi ra, chỉ còn lại tên thanh niên anh tuấn kia ngồi lại. Hắn lười biếng duỗi lưng một cái, khóe môi nở nụ cười kiêu ngạo:

- Bạch vũ thiên sứ! Tại sao em lại phải thích một kẻ như thế chứ? Chỉ có tôi, chỉ có người như tôi mới xứng đang với em mà thôi.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Loại Mày Còn Chưa Đủ Tư Cách! Gọi Giáo Viên Của Mày Ra Đây Làm Việc

Sau khi dàn xếp ổn thỏa cho hai đứa nhóc, Hoàng Tuyết Nhu mỉm cười ra vỗ vai Trần Nam:

- Đã xong rồi! Cả hai đều được phân vào ban 1+, đều được hưởng điều kiện tốt nhất như đúng hy vọng của chúng. Hiệu trưởng cũng rất hài lòng, hiện tại đã tự thân dẫn cả hai đi nhận phòng và lớp học. Em cũng phải xin xỏ mãi hiệu trưởng mới cho hai đứa ở chung một phòng, tiện cho việc tu luyện đấy. Thưởng cho em cái gì nào?

- Hun một cái nhé… - Trần Nam cợt nhả làm động tác muốn hôn. Hoàng Tuyết Nhu cười khúc khích né đi, lè lưỡi ra vui vẻ nói:

- Nằm mơ!

Hai người vừa cười vừa đùa, nắm tay nhau di chuyển về phía nam, cũng chính là khu ký túc xá của học sinh ban 2. Đoạn đường này cũng không ngắn lắm, cần phải đi xuyên qua quảng trường, cũng chính là chỗ tập trung tuyển sinh hàng năm.

Lúc đi đến giữa quảng trường, đột nhiên một bóng đen cao ráo đang chạy như bay về phía hai người. Trần Nam nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy đó là

https://thuviensach.vn

một cô gái, cũng không tính là xấu xí, thậm chí còn có thể nói là xinh đẹp, thân hình nàng khá cao, lại đầy đặn, rất có phong thái vẻ đẹp của Dương Quý Phi Dương Ngọc Hoàn.

Nàng vừa chạy vừa nhìn chằm chằm vào Trần Nam, giống như đó là mục tiêu của nàng vậy. Trần Nam nhíu nhíu mày, bởi hắn nhìn ra sự chán ghét trong ánh mắt ấy. Trần Nam là một người lịch sự, nhưng với những kẻ mang ác ý với hắn thì còn lâu.

Bóng người kia vẫn lao tiếp, có xu thế đâm thẳng vào người Trần Nam. Tốc độ của cô gái không hề nhỏ, nếu đụng phải người thường thì có lẽ đã có án mạng xảy ra rồi.

Trần Nam nhích sang bên phải, cô gái kia đổi sang bên đó, nhích sang bên trái, nàng cũng đâm theo. Hắn buồn bực, cũng không định né tránh vô vị như thế nữa. Hắn đảo tròng mắt giảo hoạt, tót một cái đã núp kín sau lưng Hoàng Tuyết Nhu, giống như gà con núp cánh gà mẹ kiếm sự che chở vậy.

Đọc nhiều câu chuyện kinh điển ở Trái Đất như thế rồi, Trần Nam rút ra một kinh nghiệm, đàn bà rất khó chơi, nhất là hai loại đàn bà, một là loại mang ác ý với ngươi, hai là loại mà ngươi hết lòng thương nàng. Nếu mà không thể xuống tay giết béng nàng đi thì tốt nhất là trốn hoặc khuất phục. Hiển nhiên, Trần Nam không thể nào giết người linh tinh như thế, nên lựa chọn tốt nhất là trốn sau lưng Hoàng Tuyết Nhu, cho nàng đứng ra giải quyết “chuyện của đàn bà”.

He he, có một người vợ lợi hại cũng có chỗ tốt nha! Ít nhất không phải khó xử khi đối mặt với đám đàn bà lòng mang ác ý với mình. Chỉ là hình như muốn tiếp xúc với “đàn bà mang thiện ý” cũng khó khăn không có kém… ắc…

Binh!

https://thuviensach.vn

Âm thanh chát chúa vang lên, cùng với đó là một bóng người nặng nề bay ngược lại. Hiển nhiên, người đó không phải là Hoàng Tuyết Nhu, mà chính là cô gái kia. Chỉ thấy nàng thống khổ ôm bụng, lăn qua lăn lại kêu thảm thiết, còn Hoàng Tuyết Nhu thì vẫn yểu điệu đứng nguyên tại chỗ, chưa hề có dấu hiệu động tay động chân gì.

- Trốn cái gì? Mất mặt! – Hoàng Tuyết Nhu gắt một tiếng, bất mãn xách cổ tên "hèn nhát" nào đó ra, sau đó lại ôm lấy tay hắn, vui vẻ nói nhỏ:

- Xử lý rất đúng! Cho anh mười điểm, lần sau gặp loại chuyện dạng thế này cứ để em giải quyết! Hi hi.

Nói xong không thèm để ý vẻ mặt trợn mắt há mồm của đám người phía sau, nàng vẫn tung tăng kéo tay Trần Nam tiến về phía trước.

- Đứng lại! – Đột nhiên, trong đám người phát ra một tiếng quát giận dữ. Đoàn người nhanh chóng tách ra, để lộ một con đường. Từ phía sau, tên thanh niên anh tuấn vừa rồi đã điều tra về Trần Nam dẫn theo một đám đầu trâu mặt ngựa đi ra, mặt mũi hằm hằm nhìn Trần Nam, sau đó ánh mắt nhìn qua Hoàng Tuyết Nhu lại trở nên nhu hòa, mê luyến.

Trần Nam nhìn thấy tên này thì chỉ cảm thấy nghi hoặc, nhưng nghĩ một lát thì đã cảm thấy khinh thường. Tên này rõ ràng là một con ruồi, à không, là loại ruồi đã ăn quá nhiều phân nên phát triển thành nhặng, trở nên hoành tráng hơn nhiều. Không ngờ còn định chơi chiêu? Được, xem mày còn bài gì nữa?

- Tên này tên là Trịnh Bảo Lâm! – Trần Nam còn chưa hỏi gì thì Hoàng Tuyết Nhu đã giải thích:

- Dòng chính họ Trịnh trong bảy họ quốc trụ, thân phận cực cao nhưng cũng đáng xấu hổ. Vì tranh đoạt với em ruột mình, trong cuộc tỷ thí dùng thủ đoạn hèn hạ, bị phát hiện, cuối cùng mất đi cơ hội tiếp nhận truyền thụ từ lão tổ tông tu vi Tam Hoa Ngũ Khí. Do đó bất mãn bỏ đi khỏi dòng tộc,

https://thuviensach.vn

gia nhập vào học viện Đô Thành nhằm tìm kiếm cơ hội phát triển thế lực. Hắn cũng là một thiên tài, năm nay hai mươi ba tuổi đã có tu vi Lực Bạt Sơn Hà, vì hắn gia nhập học viện từ năm mười bảy nên tính ra là cùng khóa với em. Tên này… tên này là người duy nhất ngoài anh và hiệu trưởng biết được thân phận thật của em.

Hoàng Tuyết Nhu hơi xấu hổ cúi đầu, nàng sợ Trần Nam trách nàng vì không nói sớm chuyện lộ tẩy này cho hắn.

- À… Ra là hắn biết em là Bạch vũ thiên sứ nên có ý định truy cầu chứ gì? Không sao, không sao. Vợ anh có người truy cầu thì mới chứng tỏ anh tài giỏi hơn bọn chúng. Chẳng phải cuối cùng em vẫn chọn anh còn gì! He he…

Hai người đứng tại chỗ chàng chàng thiếp thiếp, coi con nhặng kia như không khí. Nó rất tức giận, khó mà kềm chế được nữa rồi.

Trước đó vài ngày, hắn đã hùng hồn tuyên bố với cả trường, hắn sẽ theo đuổi Hoàng Tuyết Nhu cho bằng được, bởi trước khi hai người xin nghỉ học, hắn đã phát hiện ra thân phận thật của Bạch vũ thiên sứ trong một lần tình cờ.

Thực lực nàng thật mạnh mẽ, lại vô cùng kiêu ngạo, không ngờ nàng còn là một tuyệt sắc mỹ nữ. Chinh phục nàng… hắn phải chinh phục nàng cho bằng được! Trịnh Bảo Lâm đã tự thề như thế.

Cũng vì thế mà hôm nay nhiều người mới kỳ quái nhìn Hoàng Tuyết Nhu khi vào học viện, bởi bức tranh của nàng, câu chuyện của nàng đã truyền khắp cả học viện rồi.

Trịnh Bảo Lâm đáng thương, hắn chỉ hỏi được tình báo ở trong trường, không biết được người đẹp đã bị tên khốn kia rước về làm con dâu cha mẹ hắn rồi. Làm gì còn cơ hội cho kẻ nào nữa đây?

https://thuviensach.vn

Vốn định dùng kế vu oan giá họa, cho đứa con gái kia đâm thẳng vào Trần Nam, hắn bị thương thì tốt nhất, còn nếu không sao thì mình có thể danh chính ngôn thuận đứng ra đổ vấy cho hắn quấy rối bạn gái của bạn mình. Kế đó dạy cho hắn một bài học. Nhưng không ngờ tên này lại núp sau lưng đàn bà, để Bạch vũ thiên sứ ra tay, vậy là kế hoạch của hắn đã đổ bể.

Nhưng Trịnh Bảo Lâm không phải là quá ngu, hắn biết tu sĩ Lực Bạt Sơn Hà mạnh mẽ thế nào, cô gái kia chỉ mới đạt tu vi tầng hai, dù Trần Nam không trốn thì Hoàng Tuyết Nhu cũng thừa sức ngăn cản, về cơ bản thì kết quả cũng đã định sẵn. Kế hoạch của hắn sẽ chuyển sang bước thứ hai, đó là đứng ra khiêu khích Trần Nam. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì hai người kia đã chàng chàng thiếp thiếp như chưa từng có chuyện gì. Hắn đả kích Trần Nam là vì muốn chia rẽ hắn và Hoàng Tuyết Nhu, nhưng hai người vẫn thân mật như vậy, hắn có cảm giác như kế hoạch của mình đang trên đà thất bại tràn trề vậy.

Đầu đã nóng lên, Trịnh Bảo Lâm vốn không phải là kẻ biết kềm chế, nếu không đã không lộ tẩy khi ám hại em trai, hắn quên béng mất việc giữ hình tượng bản thân, đứng ra chỉ trích:

- Trần Nam! Thằng hèn nhát như mày có tư cách gì mà quấn quýt lấy Nhu? Bạn của tao cũng chỉ hơi không chú ý, đâu có ác ý nhằm vào mày, chỉ cần mày tránh ra là được, vậy mà thằng hèn nhát như mày lại chủ động núp sau lưng đàn bà! Làm việc này quen quá rồi hả? Mày có còn là đàn ông không? Nếu còn là đàn ông thì đứng ra đây cho tao! Tao khiêu chiến mày, nếu mày thua thì phải tránh xa Nhu ra. Loại như mày không đủ tư cách ở bên cô ấy.

Chết lặng…

Trần Nam kỳ quái nhìn nhìn Trịnh Bảo Lâm, tỉnh bơ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Luật khiêu chiến của Vương quốc Âu Tiên đã được ban hành từ rất lâu, câu đầu tiên nói thế nào?

- Đừng có nói nhảm, rốt cuộc mày có chấp nhận không? – Trịnh Bảo Lâm gầm lên.

- Đến luật khiêu chiến cũng không biết! Vậy mà mày đòi khiêu khiêu cái mả cha nhà mày à? – Trần Nam khinh miệt nói.

Trịnh Bảo Lâm tức giận, thở hổn hển một lúc rồi nói:

- Khiêu chiến là vinh dự của người tu luyện! Cũng là phương pháp giải quyết ân oán cao quý nhất! Đại lục lấy thực lực vi tôn, dù có thù hận thế nào, ai đúng ai sai thì vẫn có thể lấy khiêu chiến để giải quyết. Đại lục trọng võ, cũng thượng võ, báo thù bằng thủ đoạn hèn hạ… vĩnh viễn không thể sánh được với vinh quang của khiêu chiến.

- Tốt lắm! Điều kiện để khiêu chiến là gì? Khiêu chiến như thế nào? – Trần Nam vẫn mỉm cười nói.

- Khiêu chiến chỉ diễn ra khi cả hai người cùng chấp nhận. Nhưng nếu khi một người làm chuyện có lỗi với người còn lại, được nhiều người xác nhận, khi người bị hại đưa ra lời khiêu chiến, kẻ có lỗi không được phép từ chối, nếu không hoàng gia sẽ đích thân truy sát. Người bị hại có thể giết chết kẻ phạm tội, nhưng kẻ phạm tội nếu chiến thắng thì không được giết đối phương, coi như tha mạng để chuộc lỗi, hóa giải mọi ân oán.

- Được rồi! Thế tao với mày không có ân oán đúng không? Khiêu chiến của mày? Xin lỗi, tao không rảnh. Biến đi cho khuất mắt tao. Nhìn mặt mày làm tao không ăn nổi cơm nữa.

- Mày! – Trịnh Bảo Lâm nhất thời tức giận nhảy dựng lên. Nhưng đột nhiên cười ha hả:

https://thuviensach.vn

- Hoàng Tuyết Nhu! Em đã thấy chưa, tên này chỉ là kẻ hèn nhát bất tài mà thôi. Nó không xứng với em đâu.

- Ồ! – Trần Nam chợt khựng lại, cười tủm nhìn Trịnh Bảo Lâm như một thằng ngu ngốc:

- Tao đã nói là đừng làm phiền tao, rõ ràng rành mạch, nhiều người nghe thấy. Mày lại cứ thích dây dưa không dứt! Tao không nợ mày, không quen mày, không có lỗi gì với mày. Vậy là mày lại vi phạm vào thiết luật số một của học viện Đô Thành rồi! Theo tao được biết, không ít thằng đã bị đuổi thẳng cổ chỉ vì cái tội này đâu.

Trịnh Bảo Lâm gần như phát điên, kế hoạch hôm nay kể như đã hỏng sạch. Đã thế còn bị chụp cái mũ quấy rầy bạn học lên đầu. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu thằng khốn kia truy cứu đến cùng, lại có nhiều người làm chứng như vậy, mình chắc chắn không có quả ngọt để ăn.

- Mày muốn thế nào? – Trịnh Bảo Lâm gần như rít bằng cuống họng.

- Muốn thế nào? – Trần Nam cười lạnh một tiếng:

- Loại mày còn chưa đủ tư cách! Trò hư là vì thiếu người quản giáo, gọi giáo viên chủ nhiệm lớp mày lên phòng hiệu trưởng đối chất. Còn tao muốn thế nào thì để lúc đó thương lượng. Còn nếu mày không thích thương lượng thì thôi, chuẩn bị cuốn gói ra khỏi cái học viện này đi là vừa.

Trịnh Bảo Lâm xám xịt cả mặt, cúp đuôi rời đi, đâu còn chút phong độ kiêu ngạo nào vừa rồi. Trong lòng hắn vô cùng tức giận, nhưng hảo hán không ăn thiệt trước mắt, hiện giờ nhiều người như vậy, dây dưa tiếp không chỉ mất mặt mà lại càng bị tính tội chồng thêm tội. Bản tính của hắn vốn âm hiểm mưu mô, chờ qua đận này thì sẽ có cả trăm nghìn cách xử lý thằng ôn đó.

https://thuviensach.vn

Trần Nam khinh miệt nhìn bóng lưng của Trịnh Bảo Lâm, xoay người kéo Hoàng Tuyết Nhu đi thẳng.

- Nè! Anh không sợ tên đó báo thù hả? Vừa rồi em đã thấy hắn nắm chặt cái gì đó trong túi áo, theo em nhận biết thì có đến mười tám loại dược khác nhau, có cả thuốc mê, thuốc độc, thuốc gây nghiện, mà còn cả… xuân dược nữa. – Hoàng Tuyết Nhu vốn có cái mũi rất tinh, mới đó mà đã nhận biết được hơn một nửa số thuốc cất trong người Trịnh Bảo Lâm rồi.

Trần Nam phì một cái, cười hắc hắc:

- Vừa rồi anh đã sử dụng công đức lực kiểm tra, thằng này làm không biết bao nhiêu việc ác ôn, không ngờ chả còn tý phúc đức nào, nghiệp quả thì đầy rẫy, sớm muộn cũng gặp chuyện xui xẻo. Còn về việc báo thù? Hừ, thằng này mắt âm trầm, con ngươi đảo quanh như có âm mưu, tay nắm chặt có vẻ thiếu kiên nhẫn. Anh đã dùng đến vài thủ pháp lưu lại chút công đức lực trên người nó, tạm thời thằng này sẽ gặp may vì công đức lực kia, nhưng anh cũng có thể theo dõi nó từng giây từng phút. Bằng cái bản tính của nó thì cùng lắm ba ngày sau sẽ tiến hành báo thù, đến lúc đó… hừ! Không cho nó vạn kiếp bất phục là không thể.

Trần Nam giảo hoạt cười cười, cảm giác Trịnh Bảo Lâm giống như một tên móc túi nghiệp dư chuyển nghề đi trộm viện bảo tàng, không biết rằng camera hồng ngoại và hàng loạt súng ống đã chĩa vào người hắn, chờ hắn đi tìm chết.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Diệt Sạch Họa Ngầm

Chiều hôm đó, Trịnh Bảo Lâm và giáo viên chủ nhiệm của hắn cùng nhau lên phòng hiệu trưởng, nhưng không thấy Trần Nam đâu. Chỉ có hiệu trưởng ngồi đó, nhảy dựng lên chửi cho Trịnh Bảo Lâm một trận tơi bời:

- Học viện đã lập ra thiết luật này hàng trăm ngàn năm, đuổi học không biết bao nhiêu kẻ thích gây chuyện. Trò cho rằng mình giỏi lắm hả? Hai mươi ba tuổi đạt tới tầng thứ ba là giỏi lắm hả? Nhà họ Trịnh là giỏi lắm hả? Nói cho trò biết, người như trò tôi đã nhìn thấy không dưới một trăm người rồi, nhưng chưa từng thấy một ai có thể đạt tới tầng thứ bốn đâu. Trò hãy về mà tìm hiểu lại tổ tiên nhà mình, ông ta tới năm mươi ba tuổi vẫn chỉ là tu sĩ tầng thứ hai, nhưng vì cái gì mà bây giờ ông ta lại có tu vi như vậy? Vì cái gì trở thành lão tổ tông của nhà họ Trịnh quyền thế cả vương quốc? Nói cho trò biết, là vì ông ta biết mình biết người, biết sống tử tế, biết đối nhân xử thế đúng mực nên mới được nhiều người yêu quý, nhiều người ủng hộ! Thiên tài sao? Thiên tài mà suốt ngày bị làm phiền, tục sự quấn thân, nội tâm không kiên định thì cả đời cũng đừng mong tiến thêm một bước.

- Trò đừng có cho rằng mình là nhất! Nói cho trò biết, trên đời này nhân quả rất rõ ràng. Trò tưởng bao nhiêu việc trò đã làm trong dòng tộc, tổ tông của trò không biết hay sao? Chẳng qua ông ta thương tiếc trò là người có tài nên mới châm chước hết lần này đến lần khác, bảo vệ trò không biết bao

https://thuviensach.vn

nhiêu lần. Nếu không trò nghĩ mình còn sống đến bây giờ hay sao? Ta nói cho trò biết, dù tổ tông của trò có nhờ ta chiếu cố trò, nhưng ta thấy trò cũng sắp hết thuốc chữa rồi! Nếu còn để ta nghe thấy bất cứ một chuyện nào không hay về trò nữa, vậy thì ta sẽ phế sạch tu vi của trò, ném trò về nhà họ Trịnh! Đừng cho rằng ta không dám, chính tổ tông của trò đã giao phó cho ta làm như thế đấy!

Phát tiết một hồi, hiệu trưởng mệt mỏi phất phất tay, ngồi xuống ghế. Sau đó lại nhớ ra cái gì, gọi với theo một câu:

- Còn một chuyện cuối cùng! Trò đừng tơ tưởng gì đến Hoàng Tuyết Nhu nữa. Người ta là gái đã có chồng, chính trò ấy đã đưa chứng nhận kết hôn hợp pháp cho ta xem. Tốt nhất là bỏ hết mấy ý nghĩ đó đi, tập trung vào tu luyện, đừng làm tổ tông trò thất vọng thêm bất cứ một lần nào nữa.

Trịnh Bảo Lâm sầm mặt, da dẻ tái xanh, bàn tay đã nắm chặt đến mức nghiến ken két. Nhưng hắn không dám nói thêm gì, chỉ nhanh chóng rời xa căn phòng này, bởi áp lực trong phòng… quá kinh khủng. Tu vi của vị hiệu trưởng này có lẽ không thua gì tổ tông của hắn cả.

Nhìn theo bóng lưng của Trịnh Bảo Lâm, hiệu trưởng cười khổ lắc đầu:

- Khá lắm nhóc, thủ đoạn thi triển cũng cao minh như vậy. Không ngờ ẩn nấp trong học viện này bốn năm mà không lộ ra một chút phong mang nào. Nếu không phải lão già kia nhắc nhở ta, có lẽ lão hiệu trưởng này cũng thành hữu danh vô thực mất rồi…

Hai ngày sau.

Trần Nam lúc này vừa từ ký túc xá ban 1 trở về, hắn vừa mới đi thăm hai đứa em. Do bọn chúng được phân vào ban 1+ nên phòng ở được xếp rất cao, tận trên tầng sáu. Xếp cao như vậy một phần là để thể hiện thân phận cao hơn người khác, một phần khác là để rèn luyện cho bọn trẻ khi phải di chuyển lên xuống rất nhiều tầng hàng ngày.

https://thuviensach.vn

Trần Lữ và Đàm Thu Hà có điều kiện sống rất tốt. Phòng ở rộng, thoáng, sạch sẽ. Khẩu phần ăn ngon và đầy đủ hơn ban 1 và 2 rất nhiều, hơn nữa mỗi tháng còn được phát một lượng đan dược nhất định, so với chỗ của Trần Nam thì đúng là một trời một vực rồi.

Dù thế thì hai đứa cũng tạm thời chưa hòa nhập được với các bạn. Bởi ban 1+ là ban nghiêm túc nhất trong cả học viện, không khí ganh đua cực kỳ sôi nổi. Hai đứa lại chuyển vào sau, rất có thể rơi vào tình huống "ma cũ đì ma mới". Trần Lữ và Đàm Thu Hà cũng không vừa, dù mới tu luyện được nửa tháng, nhưng công pháp cấp Thần cũng không phải đùa, mấy đứa trẻ kia cũng mới chỉ tu luyện vài tháng, đâu có hơn gì được bọn chúng. Cuối cùng cả đám đánh loạn cả lên, làm thầy chủ nhiệm vào phạt tất cả ra chạy bộ mười vòng sân tập thì mới yên lại được.

Trần Nam đang suy nghĩ phương pháp sớm ngày truyền thụ bí tịch cho em trai, chợt trong lòng thấy có báo động. Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần để xem xét, khóe môi không khỏi nở nụ cười lạnh lùng.

Lúc này, Trịnh Bảo Lâm đang bí mật tập hợp đám tay chân của mình, mặt âm sâm ngồi trên ghế, nhìn xuống bao tải đang vứt bên dưới sàn nhà.

- Thả nó ra! – Trịnh Bảo Lâm lạnh lùng nói

Một tên tay chân nhanh chóng làm theo, từ trong bao tải, một tên gầy gò ngã lăn ra đó, ho khan liên tục, hổn hển nói:

- Khụ khụ… Những gì anh muốn biết chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao? Khụ khụ… sao anh còn chưa thả Lan ra? Cô ấy đâu?

- Lan? Mày vẫn còn hơi sức lo nhiều như thế à? Tốt nhất là lo chuyện của mày đi. – Một tên đàn em đứng ra quát.

- Khụ khụ… rốt cuộc bọn mày đã làm gì Lan? Tao liều mạng với bọn mày… Á…

https://thuviensach.vn

Người thanh niên như phát điên lao tới, nhưng sau đó lại thống khổ lùi về, nằm rạp ra đất. Nước mắt đã chảy ra ròng ròng, không biết là do đau đớn hay là vì lo lắng cho người tên Lan kia.

- Khặc khặc! – Trịnh Bảo Lâm cười ghê rợn, đôi mắt như dã thú nhìn người thanh niên, nói:

- Con bé đó cũng ngon lắm, lại đủ tiện. Cả đám bọn tao thượng nó, sau đó cho nó năm mươi ngàn kim tệ, không ngờ lần sau nó lại tự dẫn xác tới, muốn kiếm thêm năm mươi ngàn nữa. Bây giờ nó đang ở trong phòng khoái lạc với Chuột Quắt, khặc khặc, chỉ tiếc là không phải xử nữ, đáng tiếc… đáng tiếc…

- Mày nói dối! Lan là cô gái hiền thục, làm gì có chuyện như mày nói! Hơn nữa, tao chưa từng làm gì cô ấy, sao lại… Mày câm mồm lại cho tao... – Người thanh niên gào lên, cố gắng giãy dụa nhưng vô ích.

- Ồ! Loại người như mày mà cũng đòi gái hiền thục cơ à? Lúc trước mày ngồi lục lọi tủ của bạn mày, lấy hết cả lý lịch của nó ra cho bọn tao xem sao không tự thấy ghê tởm? Mày còn không biết con bạn gái mày hôm nọ hung hăng muốn đụng bạn của mày như thế nào đâu! Chậc chậc, chỉ tiếc lúc ấy lại bị cản, nếu không thì có trò vui để xem rồi.

- Bọn mày là lũ khốn kiếp! Lúc ấy là chúng mày dọa tao, nói nếu không nghe thì sẽ có cách đuổi học cả tao và Lan nên tao mới làm thế…

- Vậy sao mày vẫn nhận một vạn kim tệ kia? Mày có vẻ bất đắc dĩ nhỉ!

Lúc này, Chuột Quắt đã cười nhạt nhẽo đi vào trong phòng, phía sau hắn chính là cô gái đầy đặn mấy hôm trước định đụng Trần Nam mà không thành. Lúc này, Chuột Quắt có vẻ rất thoải mái, đầy mặt rạng rỡ, cô gái kia thì cúi gằm đầu, giống như không dám nhìn người.

- Lan… Lan… em có sao không? Anh Tuấn đây! Đừng sợ! Anh…

https://thuviensach.vn

Đáp lại sự kích động của người thanh niên chỉ là một sự im lặng đáng sợ, ánh mắt hắn dần dần dại ra, mất đi thần thái, mất đi sự hy vọng mong manh ấy.

- Được rồi đại ca! Chuyện này để em làm, dù cho có phải trốn đi cả đời thì chỉ cần đại ca hứa chăm sóc cho mẹ con em, đồng thời đưa con nhỏ này cho em là được rồi. – Chuột Quắt lên tiếng, bắt đầu công việc chỉ đạo:

- Đại ca tìm cách tách hai chúng nó ra rồi dụ thằng ôn kia đến. Đây là bạn nó, không tin nó không quan tâm. Em chỉ cần đợi lúc nó đến, cho thằng này một dao rồi chạy đi là xong, dù có điều tra thì thi thể cũng chết đúng thời điểm thằng ôn kia đến, chứng cứ vừa khớp. Chúng ta chỉ cần nhảy ra bắt quả tang nó là xong.

- Kế hoạch hay! Cao! Thật là cao mà! – Chuột Quắt vừa nói xong đã có người hưởng ứng liên tục. Hắn vừa đắc ý được một lúc thì đột nhiên ngẩn ra. Trịnh Bảo Lâm sầm mặt quát:

- Ai?

- Ồ ồ! Vẫn còn rất bình tĩnh, rất khí phái! Mày giỏi! Thầy hiệu trưởng! Thấy màn kịch này thế nào? Giờ bắt tận tay day tận trán, thầy cần cho em một sự bình yên nha thầy! Mọi người ở đây đều biết suy nghĩ, cũng không cần lấy lý do cái gì mà đây là trò đùa. Ồ được rồi, có giải thích như thế thì tao vẫn còn rất nhiều bằng chứng, ví dụ như thằng Tuấn bạn tao hình như đã bị nhốt ít nhất hai ngày, giờ lại xuất ở đây?

- Ồ ồ, còn có… Lan phải không bạn hiền ơi? Câu chuyện vừa rồi thầy hiệu trưởng cũng nghe thấy á, nếu chúng mày nói rằng đây chỉ là trò đùa, vậy thì mấy chuyện xấu xa trong đó cũng là trò đùa phải không? Được rồi, theo tao biết thì đàn ông phóng cái gì gì đó ra thì có thể tồn tại tiếp trong vòng một tuần trong cơ thể phụ nữ, nếu hai lần “mua bán năm mươi ngàn kim tệ” kia là giả thì không nói, nhưng nếu là thật thì chỉ cần lấy bằng

https://thuviensach.vn

chứng từ trong người cô bạn Lan kia ra phân tích xem của mấy người là được… Á… đừng có vỗ đầu anh.

Hoàng Tuyết Nhu xấu hổ đỏ bừng cả mặt, thầm than sao mình lại đi lấy tên bậy bạ này làm chồng cơ chứ? Trần Nam thì ủy khuất vô cùng, chẳng phải vừa rồi mình chỉ dùng chiến thuật cả vú lấp miệng em, cho chúng nó rối loạn trận tuyến thôi hay sao? Tình huống bây giờ đã cực kỳ rõ ràng, nhưng không thể cho chúng nó có cơ hội bình tĩnh ngụy biện được.

Hiệu trưởng thầm than trong lòng, xem ra thằng này đúng là tật xấu khó sửa, bùn đất thì không xây nên tường được a. Ông chán nản phất phất tay, chẳng mấy chốc Trịnh Bảo Lâm đã rơi vào tay ông, bị xách cổ đi mất, còn mấy tên đồng bọn của hắn cũng chả khá hơn gì, đội chấp pháp của học viện đã đưa hết bọn chúng đi xử lý.

Trịnh Bảo Lâm đáng thương, hắn mới chỉ lên âm mưu, địa điểm cũng mới xác nhận được, là địa điểm cách xa học viện một chút, nhưng cũng không thể quá xa, nếu không người của mình làm cách nào mà "trùng hợp" phát hiện ra được? Kế hoạch này có lẽ phải đợi một thời gian mới thực hiện, còn cần suy nghĩ rất nhiều, không ngờ nó còn chưa hoàn thiện đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Trần Nam tỉnh bơ nhìn đám người kia bị lôi đi, sau đó lạnh nhạt đi tới bên cạnh người thanh niên gầy gò kia.

- Tuấn! Tao và mày cũng không tính là thân, nhưng dù gì cũng là bạn bốn năm nay, mày lại lấy đồ của tao, khai báo hết thông tin của tao cho người khác biết. Thôi… tao không trách mày, nhưng tao và mày cũng không còn là bạn nữa…

Tuấn – cũng chính là người bạn cùng phòng của Trần Nam, đồng thời cũng là người đưa hết thông tin của hắn cho Trịnh Bảo Lâm, lúc này đang cúi đầu, xấu hổ chẳng biết nói gì.

https://thuviensach.vn

Trần Nam mỉm cười, dường như thấy vẻ hối lỗi day dứt của thằng bạn bốn năm trời, hắn mở miệng an ủi:

- Thực ra mày cũng không cần áy náy đâu. Thứ nhất là mày tiết lộ mấy thứ đó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều, thứ hai là vì tao vẫn luôn luôn đề phòng mày. Xin lỗi nhé, tao nói thật là tao rất đa nghi, chẳng dễ tin tưởng một ai cả. Mày… từ lần đầu tiên nhìn thấy mày, tao đã biết mày rất thích tính toán, lúc nào cũng muốn kiếm được chỗ tốt lớn nhất. Bốn năm qua, lúc nào cũng là tao đi lấy cơm, lúc nào cũng là tao đun nước, thậm chí cả lần học viện này có suất đi thi thăng lên ban 1, mày cũng giấu nhẹm tao để tự đi một mình, dù cuối cùng mày vẫn trượt. Tao biết, nhưng tao mặc kệ mày. Mày biết không, mày rất thích hợp làm bạn làm ăn, nhưng không thích hợp để làm bạn, tao nói thật đấy!

Nói xong, Trần Nam cũng mặc kệ Tuấn đang ngơ ngác nằm đó, nắm tay Hoàng Tuyết Nhu lặng lẽ bỏ đi.

- Anh cũng quá tàn nhẫn đi! – Hoàng Tuyết Nhu ôm lấy cánh tay hắn, êm ái nói.

- Không tàn nhẫn đâu! Nó đang áy náy, có lẽ cũng chẳng thể nào làm bạn được nữa. Thà rằng cho nó ít ấn tượng xấu về anh, mai kia gặp lại cũng như người xa lạ, không cần phải để nó cảm thấy hổ thẹn. Anh cũng chỉ làm được thế mà thôi, chứ bảo anh tha thứ cho nó thì khó lắm. Anh vốn là người đa nghi mà!

- Nhưng ít ra anh không bao giờ nghi em nữa! Thế là tốt lắm rồi! Hi hi…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Kính Ảo Cảnh! Animus Dị Giới

Mọi chuyện đã trở lại bình thường sau cái ngày hôm đó. Trần Nam cũng không hỏi thêm gì, hắn không tiếp xúc nhiều với hiệu trưởng, nhưng biết được ông là một người công chính vô tư, cũng rất biết xử lý tình huống. Nếu không học viện này đã sớm suy tàn từ lâu rồi, đâu có cảnh tượng vừa nghiêm chỉnh, lại vừa thoải mái, đầy tính ổn định như bây giờ.

Trần Nam còn nhớ, Hoàng Tuyết Nhu kể sự tích của hiệu trưởng cho hắn, nàng sùng bái nhất câu tuyên ngôn mà ông nói ra một trăm năm trước:

- Dù học viện này chỉ còn lại đúng một người thì tôi vẫn sẽ duy trì học viện, bởi một người còn lại đó chính là một học sinh tốt, là một học sinh có giáo dưỡng. Học viện Đô Thành là nơi học nghệ, là nơi tu luyện, nhưng quan trọng hơn là nơi giáo dục các trò thành người. Tôi hứa, học viện Đô Thành sẽ là một nơi tốt nhất dành cho các trò trưởng thành.

Hiện tại, Trần Nam đã bắt đầu công trình của mình, công trình làm cách nào để tạo một môi trường ảo dành cho Trần Lữ tu luyện Tướng Quân Lệnh. Mặc dù đó là môi trường ảo, không tốt bằng chiến trường thật, nhưng ít ra Trần Nam cũng đã tạo dựng một khoản "tiền vốn" đầy đủ cho em trai, tránh cho đến lúc ra chiến trường, thằng bé luống cuống, bị những binh sĩ bình thường vây công tới chết, hoặc bị tướng địch nắm sơ hở giết chết thì hỏng.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ Trần Nam đang tìm hiểu về thuật thôi miên. Vốn tư cách của hắn không đủ để tiếp xúc với các loại điển tịch cao cấp, nhưng từ sau lần trước, hiệu trưởng đột nhiên cấp quyền cho hắn được xem mọi loại sách trong thư viện. Trần Nam chả thèm nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là hiệu trưởng nể mặt Hoàng Tuyết Nhu hoặc là đền bù cho mình khi học ở đây mà bị người ta tính toán vào cái âm mưu động trời lần trước mà thôi.

Theo sự tiếp xúc dần dần, Trần Nam bắt đầu cũng nắm được một chút tinh yếu về thuật thôi miên cao cấp trong thế giới này.

Thuật thôi miên trên Trái Đất là thế nào thì hắn không biết, nhưng ở thế giới này thì Thuật thôi miên được chia thành hai thao tác, đó là Ký Niệm và Khống Thần.

Ký Niệm nói đơn giản chính là truyền ý nghĩ của mình vào trong đầu đối phương, làm cho đối tượng nghĩ theo mình, nhìn thấy những gì mình muốn họ nhìn, nghe thấy những gì mình muốn họ nghe. Nói đơn giản nhất, đó chính là “tạo ký ức ảo” cho đối tượng.

Trong quá trình này, thần kinh của đối phương sẽ có những phản ứng, những tác động thay đổi liên tục, lúc ấy cần cung cấp năng lượng, mà cụ thể chính là chân khí, nội khí hoặc là tiên khí. Cần phải sử dụng những năng lượng này để cung cấp cho hệ thần kinh, khống chế hệ thần kinh, không cho nó có phản ứng thái quá. Mặc dù những phản ứng thái quá này nhất thời không làm cho người ta khó chịu, nhưng theo thời gian dài thì rất dễ sinh bệnh nhức đầu, choáng váng, thậm chí nếu không khống chế lại thì có thể bị bệnh thần kinh… Vì vậy quá trình Khống Thần chính là để bảo vệ hệ thần kinh an toàn.

Cả hai thao tác Ký Niệm và Khống Thần đều cần lực lượng mạnh mẽ duy trì, ngoài ra Ký Niệm còn cần một lượng tinh thần lực để tạo thành hình ảnh ký ức, không thể không có.

https://thuviensach.vn

Vậy là Trần Nam bắt đầu kéo Hoàng Tuyết Nhu tới thí nghiệm, bởi thuật thôi miên này rất an toàn, Hoàng Tuyết Nhu lại có tu vi cực cao nên không cần lo lắng.

Lần đầu tiên, Trần Nam tiến hành thôi miên, tạo ra một ảo cảnh đơn giản, đó chính là thành Thanh Yến khi xưa, trong thành có hai đám trẻ đang tranh đấu nhốn nháo. Trong đó một phe do một bé gái khoảng mười một cầm đầu, phe còn lại do một bé trai khoảng chín tuổi cầm đầu. Lúc này, đội của bé trai vừa bắt được bé gái, bé trai cầm đầu kia vô cùng đắc ý vỗ đầu bé gái liên tục, không chút thương tiếc…

Cảnh tượng đến đây thì đột nhiên biến mất. Hoàng Tuyết Nhu mở choàng mắt, tức giận vỗ bốp một cái lên đầu Trần Nam:

- Anh có ý gì? Hồi nhỏ không làm gì được em tạo thành bóng ma, giờ cố tình tạo ra cảnh giả dối này để trả thù hả?

Trần Nam cười khổ xoa xoa thái dương, cũng không cợt nhả được gì, mệt mỏi nói:

- Thuật thôi miên này đúng là không dễ dùng một chút nào. Thực lực của anh thì không có vấn đề, nhưng tinh thần lực để khắc họa ký ức thì cực kỳ hao phí. Đoạn ký ức vừa rồi anh khắc họa kéo dài hơn một tiếng đã làm anh đau đầu chóng mặt muốn chết rồi. Dùng cách này đúng là khó có thể tạo ảo cảnh lâu dài được, bảo sao trên đại lục không ai dùng cách này để đào tạo người khác.

Hoàng Tuyết Nhu thấy đôi mắt hắn ảm đạm, tay xoa thái dương liên tục thì chợt thấy đau lòng. Đỡ hắn nằm lên giường ôn nhu nói:

- Mệt thì nghỉ ngơi chút đi! Khi nào tỉnh táo thì lại nghĩ cách khác

Trần Nam không nói gì nữa, mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi hồi phục tinh thần lực.

https://thuviensach.vn

----Vạch kẻ ngang đáng ghét đã quay lại----

Sáu tháng sau.

Trần Nam cũng đã miệt mài nghiên cứu đủ các loại sách vở trong vòng nửa năm. Bây giờ, hắn đã là "khách quen" của thư viện, người nào đến thư viện mà không biết mặt hắn thì chỉ có thể là "người mới". Họ không biết hắn định làm gì, bởi hắn nghiên cứu khá lung tung, lúc thì nghiên cứu về thôi miên, lúc thì nghiên cứu về luyện khí, lúc lại nghiên cứu về thứ khá thông dụng hiện tại: đạo cụ ký ức.

Tất nhiên, Trần Nam cũng không có vì công việc mà quên mất Hoàng Tuyết Nhu. Nàng lúc nào cũng ở bên hắn, làm trợ lý cho hắn trong mấy cuộc chế tạo này nọ. Hơn nữa mỗi tuần cũng có ít nhất ba buổi ra khu rừng phía Đông Nam học viện để đối luyện xả stress, cũng có lúc đi thăm hỏi hai đứa em xem cuộc sống thế nào.

Đến ngày hôm nay, cuối cùng Trần Nam cũng đã nghiên cứu ra được một sản phẩm tạm gọi là thành công.

Đạo cụ ký ức là thứ mới ra đời khoảng ba mươi năm gần đây, hình như nhiều người mới chỉ coi nó là món đồ thay thế cho giấy vở, thay thế cho sách mà chưa phát hiện ra những diệu dụng cực kỳ hay ho từ nó.

Đạo cụ ký ức này chế tạo không khó, chỉ là dùng một loại kim loại có từ tính đặc thù, có tác dụng lưu trữ tinh thần lực, tạo thành các đoạn ký ức. Trần Nam chỉ cần hỏi một chút là đã có không ít người bán rồi.

Nhưng đạo cụ ký ức này chỉ có thể lưu giữ được các ký tự, không thể lưu giữ hình ảnh, còn đến mức như cả một đoạn ký ức chân thực thì không thể nào.

Nhưng Trần Nam lại thấy không đúng, ký tự thì cũng tạo thành từ đường nét, dùng đường nét tạo thành các bức tranh thì không có vấn đề gì

https://thuviensach.vn

phải không? Đạo cụ này cũng có thể lưu trữ tranh vẽ.

Thực tế chứng minh là hắn đúng, giống như cuốn sách có thể lưu giữ được chữ viết, cũng có thể lưu giữ được tranh vẽ vậy. Không chỉ hắn mới nghĩ ra điều này, trước hắn có rất nhiều người có thể lưu lại hình ảnh trong đó rồi.

Tiếp theo, Trần Nam lại nhớ về kiến thức cơ bản của phim ảnh trên Trái Đất.

Trần Nam có ký ức từ Trái Đất, hắn còn nhớ như in cấu tạo từ những loại băng hình (loại chiếu trong rạp ngày xưa ý), hay là loại hoạt hình thủ công cổ khi người ta mới phát minh ra.

Cấu tạo của chúng đều là các "tấm hình" được xếp nối liền nhau, thay đổi liên tục để tạo thành hình ảnh liền mạch, tạo thành thứ gọi là "phim ảnh".

Từ đó, hắn bắt đầu khắc họa liên tục những bức hình vào một đạo cụ ký ức, sau đó sắp xếp liền mạch. Cuối cùng cho Hoàng Tuyết Nhu xem thử. Quả nhiên, nàng nhảy dựng lên kinh ngạc, không thể tin được nhìn hắn. Sáng kiến của tên này cũng quá kinh dị đi, thế giới này không có phim ảnh, vậy nên một đoạn ký ức chuyển động như vậy làm nàng thấy không thể tin được. Cũng giống như loài người ở thế kỷ mười chín không thể nào hiểu được tại sao lại có thể lưu giữ các cảnh tượng tạo thành phim ảnh vậy.

Trần Nam cũng vô cùng hưng phấn, vậy là bước đầu đã thành công. Đạo cụ ký ức đã có thể lưu giữ từng đoạn trường cảnh, từng đoạn tình huống, không chỉ còn là thứ lưu giữ ký tự và tranh vẽ đơn giản như trước.

Cuối cùng cũng đã xong được vấn đề trường cảnh tạo ra cho Trần Lữ rèn luyện. Trần Nam lại chuyển sang nghiên cứu về luyện khí, đặc biệt là thuật khống chế pháp bảo, được hắn đọc đi đọc lại.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Trần Nam cũng chế tạo ra được một thiết hoàn chỉnh, ừ, hay cũng gọi là tạm hoàn chỉnh đi.

Thiết bị này mang hình một chiếc kính mắt, được thiết kế hai lỗ ở hai bên gọng kính, gắn vào đó hai viên đạo cụ ký ức cùng lúc, nhằm thực hiện hai thao tác của quá trình Thôi Miên. Ngoài ra còn có hai sợi dây đặc chế dùng để buộc vào cổ tay người sử dụng.

Một viên đạo cụ ký ức chứa các đoạn trường cảnh, hình thành ký ức giả tạo đưa vào trong đầu Trần Lữ thông qua chiếc kính, sợi dây có tác dụng dẫn lực lượng duy trì quá trình Ký Niệm. Thời gian đầu thì Trần Nam sẽ truyền năng lượng của mình, giúp em trai trong quá trình sử dụng, chờ cho tới khi tu vi của Trần Lữ tăng tiến, nó có thể sử dụng lực lượng của chính mình duy trì quá trình này, nếu thân thể không cung cấp nổi nữa thì thiết bị sẽ ngừng hoạt động, Trần Lữ bị cưỡng chế tách khỏi ảo cảnh.

Một viên đạo cụ ký ức còn lại chứa các xung nhịp tự động xử lý các phản ứng của thần kinh người sử dụng, thực hiện quá trình Khống Thần giúp cho người sử dụng khi vô thức. Năng lượng thì vẫn là do chính người sử dụng cung cấp qua hai sợi dây buộc và cổ tay.

Nói cho đơn giản thì nếu thực hiện thôi miên, Trần Nam cần dùng đầu óc của mình khống chế lực lượng, thực hiện Khống Thần, nhưng đạo cụ này đã khống chế lực lượng giúp hắn rồi, hắn chỉ cần cung cấp đủ lực lượng cho nó là xong.

Một đạo cụ nhìn thì đơn giản, hai sợi dây cung cấp năng lượng, hai viên đạo cụ ký ức để tự động xử lý hai quá trình Ký Niệm và Khống Thần, nhưng chúng đã tiêu tốn của Trần Nam không biết bao nhiêu tâm huyết và thời gian. Nếu không phải tu vi hắn cao, có thể thí nghiệm lặp đi lặp lại, nếu không phải hắn có các lý thuyết cơ bản của kiếp trước thì bây giờ hắn vẫn đang vò đầu bứt tai nghĩ cách, có khi đã nản lòng quyết định đưa em trai ra chiến trường thật để tập luyện rồi.

https://thuviensach.vn

Vốn Trần Nam định đặt tên thiết bị này là Animus, bởi nó được lấy nguyên ý tưởng từ thiết bị huyền thoại game Assassin’s Creed này. Nhưng Hoàng Tuyết Nhu không đồng ý, nói rằng nghe quá kỳ dị, tốt nhất nên đặt tên là Kính Ảo Cảnh là gọn gàng nhất.

Ngoài ra, “hắn” trên Trái Đất cực kỳ mê đọc tiểu thuyết, trong đó Tam Quốc là một tác phẩm không thể thiếu, thậm chí các tác phẩm xuyên việt chủ đề Tam Quốc cũng đã nhai không ít. Vì vậy các đoạn trường cảnh mà Trần Nam chọn đều là các cuộc chiến Tam Quốc. Không những có thể rèn luyện cho Trần Lữ về kỹ năng chiến đầu mà còn có thể rèn luyện binh pháp cho em trai.

Theo thiết kế của Trần Nam, em trai vào đó chỉ là để rèn luyện kỹ năng và dũng cảm, nhưng tu vi thì vẫn phải tự bản thân tu luyện ra. Vì thế nên thực lực của Trần Lữ trong ảo cảnh chính là thực lực thực sự của hắn. Ngoài ra, các tướng lĩnh cũng được chuẩn hóa về tu vi. Các tướng lĩnh bình thường có tu vi tầng hai, các tướng thiện chiến như Quan – Vân – Triệu hay Trương Liêu… thì có tu vi tầng ba, riêng Lã Bố thì được thiết kế làm boss trùm, tu vi tầng bốn vô địch. Vì sau táng thân là vì bị quá nhiều người vây công.

Nhưng dù sao thì đầu óc của Trần Nam cũng không phải toàn năng, các loại chiến thuật, các cách dụng binh và kế sách chiến trường không phải là phạm trù mà hắn tinh thông, vì thế các trận đánh được thực hiện đều khá cứng ngắc, đối phương cũng không phải thiên biến vạn hóa, quỷ kế đa đoan như Gia Cát Lượng hai Tư Mã Ý thật sự, mà chỉ là rập khuôn theo các kế sách mà họ đã dùng theo từng trận đánh mà thôi.

Mặc dù thế thì sản phẩm này cũng quá thành công rồi. Sau khi được anh trai tặng cho món quà này cùng với bí tịch Tướng Quân Lệnh, Trần Lữ đã nhảy dựng lên sung sướng. Trong lòng vừa cảm kích, vừa sùng bái anh trai như thần minh, trong lòng thầm thề sẽ càng cố gắng, không làm cho khổ tâm của anh trai trở thành vô ích.

https://thuviensach.vn

Hôm nay cũng là lần đầu sử dụng, Trần Nam không muốn làm khó em trai, vì thế chỉ chọn cuộc chiến chống quân khăn vàng. Vốn mỗi cuộc chiến đều rất dài lâu, bao gồm rất nhiều trận chiến nhỏ, ngay cả trận chiến khăn vàng cũng là như thế. Với thực lực của Trần Lữ thì chỉ làm được một tên lính quèn, tu vi tầng một mà thôi. Dù thế thì hắn cũng coi như là một thành viên tinh nhuệ lấy một địch mười rồi.

Nhưng mới chỉ vào được ba phút, Trần Lữ đã thở hổn hển, bị cưỡng chế lôi ra khỏi ảo cảnh. Bởi "hắn" trong đó đã chết mất tiêu rồi.

- Sao hả? – Trần Nam cười tủm tỉm hỏi.

- Em… em… - Trần Lữ lúng túng, sắc mặt có vẻ tái nhợt, thần tình hoang mang.

Trần Nam thở dài một hơi, đó dù là ảo cảnh, mình cũng làm không quá giống chiến trường, bởi bản thân mình cũng chỉ nhìn qua phim ảnh chứ có biết chiến trường thế nào đâu? Nhưng như vậy đã làm cho thằng bé hoảng sợ như vậy rồi. Hy vọng nó sớm vượt qua được thời kỳ này, nếu không thì còn làm tướng quân gì nữa đây?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ông Bác Lại Xuất Hiện

Thời gian vẫn không ngừng trôi, mới đó mà Trần Nam đã huấn luyện cho em trai được một tháng rồi. Trong thời gian này, Trần Lữ tiến bộ rất nhanh, tu luyện càng thêm chăm chỉ, nhờ đó mà tu vi bản thân của nó cũng đã đạt tới tầng hai, Trăm Ngàn Vạn Địch.

Ở trong đời thực, Trần Lữ và Đàm Thu Hà đã chính thức trở thành thiên tài số một của toàn học viện, được hàng vạn người chú mục, thậm chí còn có không ít thế lực quyền quý nghe được tiếng gió, có ý định chào mời.

Trần Nam nghe được mấy tin tức cao tầng này từ chỗ Hoàng Tuyết Nhu xong thì không khỏi cảm thán, thế giới này mà cũng có chế độ săn nhân tài giống hệt Hoa Kỳ trên Trái Đất. Chỉ cần có bất kỳ một người có tiềm năng nào xuất hiện là họ đã chú ý đến và chuẩn bị phương pháp lôi kéo rồi. Cũng chả trách, bởi nước Hoa Kỳ là đất nước có tài thì đứng trước, còn thế giới này cũng là thực lực vi tôn a.

Còn ở trong ảo cảnh Tam Quốc, Trần Lữ đã chuyển vai diễn thành một tướng lĩnh bình thường, đi theo các tướng lĩnh khác để học tập kinh nghiệm trong cuộc chiến khăn vàng. Dần dần, khi tu vi thực lực của nó tăng lên thì sẽ được sử dụng các trường cảnh khó hơn, tham gia các trận chiến khác phức tạp hơn trong Tam Quốc.

https://thuviensach.vn

Còn về bí tịch Tướng Quân Lệnh thì cũng không quá khó luyện như Trần Nam nghĩ. Thực tế, hiện giờ Trần Lữ đã nắm giữ mọi chiêu thức trong Tướng Quân Lệnh, chỉ là hỏa hầu của hắn còn rất thấp, dù có dùng ra được thì uy lực cũng không đâu vào đâu, còn cần tập đi tập lại, giết vô số người thì mới có thể đánh ra được đôi chút uy lực.

Tướng Quân Lệnh không phải là bí tịch dành cho độc chiến, mà là bí tịch chiến trường, bao gồm cả chiêu chiến đấu, chiêu tăng cường và cả một vài trận pháp hành quân bảo mệnh nữa. Bao gồm các thức

- Xung trận: Đao pháp cuồng mãnh, từng chiêu đều đơn giản mà thực dụng, hầu hết là chém đao, tuy uy lực không cao nhưng có thể hạ sát nhiều kẻ địch một lúc, thích hợp tung hoành trận mạc.

- Trảm tướng: Đột kích bạo tẩu, chiêu thức không có phạm vi sát thương quá cao nhưng lại đề cao uy lực và tốc độ, dồn nén sức mạnh vào một chiêu để lấy mạng tướng địch.

- Kích Cổ Lệnh: Âm công sử dụng trống lớn thi triển, có tác dụng kích thích huyết tính binh sĩ, đồng thời có tác dụng với chính bản thân, đề cao thêm sự quyết đoán, sát phạt và dũng khí.

- Hoành tảo thiên quân: Tuyệt chiêu phá trận của quân địch, một người một ngựa một thanh đao, tung hoành ngàn quân không úy kỵ, mục tiêu không phải là giết địch, mà lấy làm rối loạn trận tuyến làm đầu.

- Thám dinh thủ tướng: Dành để truyền dạy lại một số thủ hạ, là tuyệt chiêu tiềm khí và ám sát. Đúng là một lợi khí để đào tạo đội quân bí mật cho riêng bản thân tướng lĩnh.

- Đạp đầu phi thiên bộ: Bộ pháp kỳ diệu, dùng việc đạp lên đầu đối thủ để di chuyển, vừa có thể đạp bạo đầu lính địch, còn có thể di chuyển với tốc độ kinh người.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra còn có vô số các loại trận hình, có loại phòng thủ, tấn công, có loại thích hợp đào tẩu… Có thể nói, Tướng Quân Lệnh là chí bảo trong mơ của bất cứ một quân nhân nào.

Hôm nay, Trần Lữ vừa chiến xong một trận toàn thắng. Hắn đi theo tướng Hoàng Phủ Tung, đánh bại quân khăn vàng thuộc Ba Tài. Vốn trong truyện không nhắc nhiều đến cuộc chiến này, chỉ là một trận chiến bình thường mà thôi, Ba Tài cũng được xét là một tướng bình thường, tu vi Trăm Ngàn Vạn Địch. Trần Lữ giơ cao chiến đao, tung hoành sa trường, sử dụng Trảm Tướng Thức một chiêu chém đầu địch giữa vạn quân, đả kích sĩ khí và dành được chiến thắng.

Lúc này, Trần Lữ đang vui vẻ mang hai suất cơm về phòng, bởi hôm nay là đến phiên hắn lo cơm nước, Đàm Thu Hà lo dọn dẹp phòng.

Nhưng đột nhiên, Trần Lữ nghe thấy tiếng gió vù vù phát ra sau lưng. Hắn cảnh giác, quay ngoắt lại, đánh ra một chiêu Trảm Tướng như phản xạ. Trần Lữ nhất thời kinh hãi, vì người vừa đánh lén hắn không biết đã biến mất từ bao giờ.

Trần Lữ không kịp nghĩ nhiều, trong các cuộc chiến ảo cảnh, hắn đã không ít lần gặp cảnh thế này, thường là vì đối thủ di chuyển quá nhanh nên đã vòng ra sau lưng hắn, hơn nữa trường hợp đó sẽ có một những kẻ lợi dụng thời cơ công kích hắn từ vài phía. Trần Lữ tiếp tục làm ra phản xạ một lần nữa, sử dụng một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, không nhằm sát thương đối phương, chỉ mong đối phương bị dừng một nhịp, còn bản thân hắn đã nhanh chóng sử dụng Đạp Đầu Phi Thiên Bộ, đạp qua các trụ kiến trúc hoặc mấy bức tượng, còn có cả cây cối nữa. Mỗi bước đều vô cùng táo bạo, đạp thành vết hõm lờ mờ trên từng cây cột rắn chắc, nhưng tốc độ lại không hề chậm, chẳng mấy chốc đã vọt vào khu rừng, có ý định đi đường tắt chạy về ký túc xá phía nam.

https://thuviensach.vn

Vừa chạy, Trần Lữ vừa thấy khó hiểu, rốt cuộc là ai? Mồ hôi lạnh đã tuôn ra ròng ròng nhưng hắn không dám phân tâm để ý, chỉ cắm đầu mà chạy. Bởi kẻ đằng sau đã đuổi đến sát nút hắn rồi.

Nhìn thấy cánh cửa căn phòng kia, Trần Lữ thấy có vẻ có hy vọng. Kẻ này dù ra tay nhanh chóng nhưng mình vẫn có thể phản ứng kịp, chắc hắn tu vi không cao đến đâu. Anh cả rất lợi hại, có thể… Hự…

Đang suy nghĩ lung tung, Trần Lữ đã cảm thấy gáy tê rần, nhất thời mất đi tri giác.

Trần Nam đang ngồi trong phòng, chợt nghe thấy tiếng bước chân mạnh bạo, hắn đã kiểm tra qua Đạp Đầu Phi Thiên Bộ, biết được người đến chính là em trai. Sau đó lại nghe thấy tiếng ngã gục, hắn không khỏi sửng sốt, lo lắng chạy ra ngoài.

- Là ông!!! – Trần Nam ngạc nhiên, hơi có chút kinh hãi và khó hiểu nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mắt.

- Sao hả? Quên ông bác này rồi sao? – Người đàn ông mỉm cười đáp, vẫn rất thân thiện như phật Di Lặc, không phải ông bác kỳ quái nửa năm trước thì là ai?

Trần Nam liếc qua em trai, thấy nó hơi thở đều đều, hắn chỉ là ngất xỉu mà thôi, không quá đáng lo. Hắn cũng bình tĩnh lại, cười cười nói:

- Quên sao được? Quên sao được? Bác cứ nói đùa! Ý… thằng em cháu vô ý ghê há, sao lại nằm đây ngủ thế này? Cháu đỡ nó vào rồi bác cháu ta nói chuyện ha…

Người đàn ông không phản đối, chỉ cười nhẹ nói:

- Nhóc lo ta làm gì thằng nhóc này phải không? Ta chỉ là thấy bộ pháp khi di chuyển của nó rất khá, vì vậy mới thử nó một phen. Không ngờ em

https://thuviensach.vn

trai nhóc lại có thể nắm giữ Tướng Quân Lệnh nhanh đến như vậy. Chỉ là… ta là người tạo ra bí tịch nên biết rất rõ, không ra chiến trường, thằng em nhóc làm sao lại có những phản xạ như vậy? Mặc dù trong mắt ta thì nó chưa là gì, nhưng chưa ra chiến trường mà có thể luyện được đến mức này thì quá kỳ quái rồi.

Trần Nam đỡ Trần Lữ vào trong phòng, kiểm tra cho kỹ lưỡng rồi mới ra tiếp tục "tiếp khách". Nghe thấy người đàn ông kia hỏi, hắn giảo hoạt trả lời:

- Đây là việc mà bác muốn nhờ cháu đó hả?

- Ta nhờ gì nhóc? – Người đàn ông sửng sốt.

- Nhờ cháu giải đáp nghi hoặc! – Trần Nam nghiêm mặt nói.

- Ồ không! Không phải! – Người đàn ông xua tay:

- Ta muốn nhờ nhóc việc khác, nhưng đồng thời vẫn rất tò mò về việc này. Ta biết rõ em nhóc nửa năm nay không ra khỏi học viện, chắc chắn không thể ra chiến trường. Người không ra chiến trường mà có kinh nghiệm chiến trường… ta nghĩ chỉ có trận pháp cổ đại đưa binh sĩ vào ảo giác tập luyện mà thôi.

Trần Nam rất là sâu xa nhìn vào ông bác, lúc sau mới mỉm cười nói:

- Thằng cháu này nghĩ rằng bác muốn tìm ra sự thật cũng sẽ có một số thủ đoạn mà thôi! Thằng cháu này lại không thể làm gì bác, thôi thì chỉ xin bác chút gì đó… Hí hí, em gái cháu hình như vẫn chưa có bí tịch chiêu thức nào thích hợp, mấy ngày gần đây rất là buồn bã nha…

Người đàn ông nghe thấy lời nói của hắn cũng không có ý tức giận gì, nghĩ nghĩ một lúc rồi lơ đễnh nói:

https://thuviensach.vn

- Bí tịch cấp Thần, chiêu thức thích hợp cho tu sĩ đường lối Tinh Diệu. Là thần công dành cho người hộ vệ bên các tướng quân. Sao hả? Hình như em gái nhóc muốn ở bên em trai đúng không? Tướng quân lệnh không thiện về đơn đả độc đấu, nếu bị người ta phái sát thủ…

- Đồng ý! Đồng ý! – Còn chưa nói xong thì Trần Nam đã đáp ứng lia lịa, vui vẻ lấy ra một thứ đạo cụ kỳ dị.

Người trung niên chưa thèm nhìn thứ kia, chỉ mỉm cười gật đầu:

- Nhẫn không gian! Còn là không gian cấp cao nữa! Thiết kế cũng rất tinh xảo! Thiên tài kết hợp với chí bảo, nếu mấy lão già bảy tộc kia mà biết sự tồn tại của nhóc thì vui rồi đây. Hắc hắc…

Trần Nam rùng mình, nhăn nhó thương lượng:

- Chẳng phải đã hứa trước rồi sao?

- Được rồi được rồi! Ta đùa chút thôi! Cái thứ kỳ quái này là thứ gì?

Trần Nam không giải thích, chỉ nói cách dùng Kính Ảo Cảnh cho "ông bác" rồi chờ ngồi xem phản ứng của ông.

Ông bác cũng chẳng nghi ngờ gì, rất phóng khoáng đeo lên. Sau khoảng nửa tiếng ông mới gỡ kính ra, thần tình có vẻ hơi ngạc nhiên, kích động, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhàn nhạt gật đầu nói:

- Rất khá! Không ngờ lại có thể lợi dụng đạo cụ ký ức để thực hiện quá trình thôi miên vô thức. Làm cho người ta tự thôi miên mình, đưa vào ảo cảnh tiến hành diễn tập như thật. Không những có thể rèn luyện kỹ năng chiến đấu mà còn có thể rèn luyện về mưu kế, sách lược. Đi xa hơn, nếu dùng thứ này thì có thể áp dụng cho mọi cuộc đào tạo, đặc biệt là đào tạo về đầu óc. Nhưng mà…

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, người trung niên hơi khựng lại, chợt lộ ra vẻ mặt khinh thường:

- Cái tên đã tạo ra đồ chơi này cũng quá thiếu hiểu biết đi. Cái thứ này mà hắn cũng dám gọi là chiến trường sao? Hào khí không có, tướng sĩ thì như là bách diện thần quan, thay đổi khuôn mặt liên tục, đến danh tự tướng sĩ và việc điểm danh hàng ngày cũng không có, vậy thì tướng quân tập luyện giữ quân kỷ làm sao được?

Càng nói càng kích động, ông không kìm nổi mà vỗ bàn một cái:

- Lại còn cả tướng địch nữa! Ta mới chỉ dùng một chiêu giấu trời vượt biển là bọn chúng đã tan tác cả quân tình. Cái gì mà Gia Cát Lượng? Kế của hắn thì hay đấy nhưng chẳng có tý biến báo nào, lần đầu thì có thể còn bỡ ngỡ, chứ vào lại trường cảnh vừa rồi một lần nữa là thừa biết đánh bại đối phương thế nào rồi.

- Khụ khụ… - Trần Nam xấu hổ ho khan, hắn biết nhược điểm của bản thân là không tinh thông chiến trận, bảo hắn thiết kế ảo cảnh Tam Quốc, lại bắt hắn thiết kế cả đầu óc cho Gia Cát Lượng nữa thì quá là làm khó hắn rồi. Nhớ được từng mưu kế của Gia Cát để mà rập khuôn vào đã là cả vấn đề rồi ý chứ.

- Nhóc đừng có nói là nhóc tạo ra cái thứ đồ chơi này đấy chứ? – Ông bác “có vẻ” mới phát hiện ra, ngạc nhiên hỏi.

Trần Nam xấu hổ gật đầu.

Im lặng một lúc.

- Thôi được rồi! Nhóc đã tạo ra được thứ thần kỳ như vậy đã là quá giỏi rồi. Việc các trường cảnh và các quy tắc, các chiến thuật trong này hãy để ta làm thay cho nhóc. Chỉ là… ta không biết nhóc đã làm thế nào mà có thể

https://thuviensach.vn

lưu giữ tất cả những thứ này trong đạo cụ ký ức? Chẳng phải đây chỉ là đạo cụ bình thường hay sao?

Người trung niên tháo đạo cụ ký ức gắn bên kính ra, xoay đi xoay lại hỏi.

Trần Nam lúc này cũng không giấu, bởi ông bác đã tỉnh bơ dúi cho hắn một quyển bí tịch nho nhỏ ngay khi đặt câu hỏi rồi. Hắn từ tốn kể lại mọi quy trình bắt đầu từ tổ hợp ký tự thành tranh vẽ, sau đó là chồng chéo lên nhau tạo thành dữ liệu.

Không thể không nói, Khoa học kỹ thuật có thể làm cho máy tính mang tốc độ xử lý siêu cường, nhưng Khoa Học Nhân Thể còn trực tiếp hơn, tu luyện làm cho đầu óc người ta xử lý nhanh hơn cả siêu máy tính. Điển hình là ông bác này, tu vi cao đến đáng sợ, tinh thần lực vô cùng kinh khủng, chẳng mấy chốc đã làm cho dữ liệu Trận Trường Bản trở nên khác xa vừa rồi.

Sau khi qua lại một hồi, ông bác mới đi vào việc chính:

- Còn nhớ ta đã nhờ nhóc một việc chứ? Bây giờ đã đến lúc rồi. Hy vọng nhóc không từ chối.

- Từ chối sao? Từ chối lão tổ tông hoàng tộc họ Âu cũng không phải dễ như vậy, có phải không hả bác thân yêu? – Trần Nam vẫn rất thân thiết hỏi lại.

Người trung niên cũng không để ý việc bị phát hiện, Trần Nam mà không đoán ra ông ta là ai thì cũng quá ngu rồi. Chỉ mỉm cười nói:

- Yên tâm đi! Việc này rất dễ với nhóc, hơn nữa sau lưng nhóc còn có ta, mọi phiền phức trong chuyện này ta sẽ xử lý hết cho nhóc, nhóc chỉ việc rảnh tay làm đúng việc của mình là được rồi.

https://thuviensach.vn

- Dạ! Là việc gì? – Trần Nam biết mình từ chối không nổi, chỉ đành thuận theo nói.

- Một! Là tỷ thí một trận! Hai! Là mang người về cho ta.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Phù Tang Và Thiếu Nữ

Thế giới này là của anh và anh có quyền đi với em

Bật sáng tất cả đèn xanh, anh chạy thật nhanh…

…

Chỗ em gọi là căn hộ, còn chỗ anh họ gọi là ổ

Thể giới anh xài tiền bạc, còn thế giới em vàng từng xô…

(Hai thế giới – Karik, Wowy)

Trên con đường trải đầy tuyết trắng giá lạnh, giọng Rap kỳ lạ của thiếu niên vang văng vẳng đâu đây. Hôm nay, trời không có gió, tuyết cũng không rơi nữa, có lẽ là ngày đẹp trời nhất kể từ khi Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu xuất hành tới giờ.

Kể từ khi ông bác kỳ lạ kia tới nhờ vả, Trần Nam đã cố gắng rề rà nhưng không trì hoãn được. Chỉ đành sắp xếp ổn thỏa cho em trai rồi dẫn theo Hoàng Tuyết Nhu lên đường. Còn về phía học viện thì không lo, ông bác kia chính là lão tổ tông của hoàng gia, cũng chính là thế lực sáng lập học viện, ông ta đã hứa ôm hết mọi phiền phức rách ruột để hắn tập trung làm việc nên chuyện này phải do ông giải quyết.

https://thuviensach.vn

Tính cho tới nay, họ cũng đã lên đường được hơn bốn tháng. Vốn dĩ hai người có thể vận công đạp bộ pháp để đi, nhưng Trần Nam không thích, đi thế thì còn có cái gì hay nữa? Cứ từ từ mà vừa đi vừa ngắm cảnh chẳng phải tốt nhất hay sao?

Cơ bản là ông bác kia cho hắn thời gian không ngắn, những một năm rưỡi, vả lại được tính luôn đây chính là nhiệm vụ tốt nghiệp học viện của hắn và Hoàng Tuyết Nhu, hoàn thành xong có muốn học tiếp cũng được, không thì tốt nghiệp luôn cũng xong. Với cái tu vi của hắn, có lẽ ở lại học viện hay đi đâu cũng thế mà thôi.

Mục tiêu của Trần Nam lần này chính là vương quốc Tổ Hán phía bắc, nhiệm vụ chính là tiếp dẫn một người, sau đó một đám người đi sang vương quốc Allades phía đông, để cái người kia thuyết phục "mục tiêu cuối cùng" của nhiệm vụ lần này, đồng thời Trần Nam đứng ra tỷ thí một lần. Cuối cùng chính là tiếp dẫn "mục tiêu cuối cùng" này trở về lại Âu Tiên, vậy là xong.

Trần Nam vốn sống ở Miền Trung vương quốc Âu Tiên, theo địa lý học của Trái Đất thì hắn sống ở vùng ven xích đạo, phía Bắc và phía Nam đất nước đều là vùng lạnh ôn đới rồi hàn đới. Đây đúng là kiểu khí hậu mà từ bé tới lớn hắn vẫn chưa trải qua bao giờ.

Hiện giờ hắn đang đi lên phía Bắc, thời gian đã là mùa Đông, giờ này ở nam bán cầu chắc đang là mùa tắm biển, nhưng ở bắc bán cầu này thì lại là mùa trượt tuyết, không khí lạnh căm căm, cả ngày rơi tuyết.

Từ khi xuất hành tới nay, Trần Nam ngày thì gặp mưa rào, ngày thì gặp gió rít ầm ầm, ngày thì lại gặp mưa phùn bẩn thỉu. Khí hậu thay đổi liên tục. Hắn cũng đã ra khỏi địa giới của Âu Tiên từ hơn một tháng trước. Xuyên qua hai nước nhỏ nằm giữa, hiện tại hắn đang ở trên đất nước cuối cùng trong ba nước kẹp giữa Âu Tiên và Tổ Hán, nước Phù Tang. Kể ra cũng sắp đi vào lãnh thổ của Tổ Hán rồi.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy cái danh tự này, Trần Nam thấy cứ quen quen, không khỏi nhớ đến đất nước nào đó trên Trái Đất. Sau khi dò hỏi các nguồn tin, kết hợp với bách khoa toàn thư vẫn luôn giữ bên người, hắn cho ra kết luận: Phù Tang này về cơ bản không khác Phù Tang kia là mấy.

Người Phù Tang có rất nhiều cá tính tốt: tự trọng, ham học hỏi, cần cù, kỷ luật và cực kỳ đoàn kết. Ở thế giới này, vốn dĩ Phù Tang là một đất nước nhỏ, chỉ bằng một phần mười của ba nước lớn kia, nhưng lại cư xử rất khéo để tồn tại ở giữa. Nhưng khoảng một trăm năm trước, họ đã bị vương quốc Allades kích động, người lãnh đạo Phù Tang lại thiếu sáng suốt nghe theo lời kích động kia, cuối cùng cầm đầu chống lại vương quốc Tổ Hán.

Phù Tang vốn dĩ là một thế lực rất mạnh, gia tộc Thiên Hoàng của bọn họ cũng có cao thủ Bất Diệt Thần tồn tại. Nhưng năm đó vương quốc Tổ Hán đã trở thành thế lực mạnh nhất đại lục, xuất hiện tới hai cao thủ Bất Diệt Thần, dẫn đến bị Allades kiêng kỵ, xúi giục Phù Tang tấn công. Nhưng Allades lại lặn mất, để Phù Tang một mình chống địch, cuối cùng cao thủ Bất Diệt Thần của gia tộc Thiên Hoàng đã đồng quy vu tận với Bất Diệt Thần của gia tộc Hiên Viên bên Tổ Hán.

Sau lần đó, vương quốc Tổ Hán đau xót, quyết định toàn diệt Phù Tang, lúc này, Allades lại đứng ra làm người tốt, bảo vệ bọn họ, Âu Tiên cũng nhảy vào đàm phán nên mới giữ được Phù Tang như ngày nay.

Có người nhận xét vương quốc Allades xảo quyệt âm hiểm, chán ghét người Allades, nhưng Trần Nam lại lắc đầu không cho là đúng. Chính trị và chiến tranh giữa quốc gia với nhau vốn là như vậy, không thể thay đổi, cũng không làm nó biến mất được, mình không thích thì chỉ có thể cách xa nó ra mà thôi.

Trên Trái Đất "hắn" cũng đã từng học qua một khóa tâm lý, lý do thì cũng là vì cô bạn gái đầu tiên của hắn học tâm lý thôi. Trong đó có vài dòng nói về người Nhật, tất nhiên chỉ nói về những cái chung khái quát mà

https://thuviensach.vn

Trần Nam cho rằng đáng học, còn mỗi người cụ thể, những thứ cần tránh thì còn cần tự cảm nhận mới biết:

- Người Nhật gia giáo, chu tất, kiên trì và ham học hỏi. Thích những thứ cụ thể, có hình khối chứ không thích những thứ trừu tượng.

Nguyên tắc sống cơ bản: “Biết được điểm dừng tất tránh được hiểm nguy, biết được bản thân tất tránh được xỉ nhục.”

Tuy rằng trong truyện của Trung Quốc luôn nói xấu người Nhật, cứ thấy người Nhật là thấy kẻ vô sỉ dâm tiện này kia, nhưng Trần Nam không cho rằng như vậy. Hắn đã du lịch cả Nhật và Trung Quốc, ở bên Nhật, hắn đã từng làm rớt cái ví có cả hộ chiếu và mười ngàn đô, nhưng ba ngày sau đã có cảnh sát tới trả lại cho hắn, không thiếu thứ gì. Còn bên Trung Quốc? Nói không phải chứ rớt xuống một trăm đô cũng mất chứ đừng nói mười ngàn. (Chuyện này là phóng tác sự thật của chính cô mình kể lại, không giả dối một chút nào)

Và quan trọng nhất đó là về con gái Nhật. Không phải là dạng hay đi đóng phim che hay không che kia đâu, mà là người con gái Nhật truyền thống cơ. Không phải ngẫu nhiên mà người ta có những cái nhất trên đời, trong đó có “Lấy Vợ Nhật”.

- A.. no…

Đang nghĩ linh tinh về con gái Nhật, Trần Nam cứ ngỡ như mình bị ảo giác khi nghe thấy người ta gọi mình bằng thứ tiếng đó. Âm thanh dịu dàng, ngọt ngào và thánh thót, giống như tiếng ca trên thiên đàng vậy.

- Âm nhạc vừa rồi có phải của anh không vậy? Đó là loại nhạc gì? Sao tôi chưa bao giờ nghe thấy?

Trần Nam liếc sang bên cạnh, chỉ thấy nơi đó có một chiếc xe ngựa xa hoa, vô cùng rộng lớn, ít nhất cũng lớn gấp đôi chiếc xe của hắn. Đằng sau

https://thuviensach.vn

còn có một tên hộ vệ cường tráng, không ngờ có tu vi tầng hai, có thể gọi là cao thủ ở cái vùng đất xa xôi này rồi. Kế đến còn có một đám thị nữ, một người đánh xe, đằng sau còn một chiếc xe ngựa nữa, chính là chỗ cho thị nữ và hộ vệ ngồi, tránh sự giá rét của thời tiết.

- Cô là… - Trần Nam nghi hoặc hỏi.

- Tôi là Kayano Kiko, ở trong thành Quan Tây đằng sau kia cũng coi như có chút danh tiếng. Thứ tôi thích nhất đó chính là âm nhạc và thư pháp, nhạc của anh nghe rất vui tai, anh có thể cho tôi biết được không?

Thiếu nữ lại tiếp tục lên tiếng tò mò hỏi, dù bản tính là rụt rè, nhưng ngày thường phải tiếp xúc với nhiều loại người khác nhau nên nàng cũng đã rèn luyện ra được tính cởi mở. Hơn nữa rất biết quan sát thần thái, thấy Trần Nam cũng không phải loại người cự người ngoài ngàn dặm, hơn nữa hình như tâm tình không tệ nên mới chủ động làm quen. Và quan trọng nhất, đó là loại âm nhạc kia làm nàng nảy sinh hứng thú, nếu không cũng sẽ không động vào làm gì.

Trần Nam đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cô gái kia ước chừng mười bảy mười tám tuổi, chắc cũng tầm như hắn. Ấn tượng đầu tiên mà Trần Nam cảm thấy đó là làn da của nàng, nó rất trắng, có thể sánh ngang với những bông tuyết ngoài trời kia. Mắt nàng không quá to nhưng rất linh động, trong sáng, mũi hơi cao, hai môi hồng hào như những cánh anh đào chúm chím mùa xuân, mi dài và sắc nét, tóc búi nhẹ nhàng ra đằng sau, lại đội một chiếc mũ hình hoa mẫu đơn hơi lệch trên đầu, nhìn vô cùng rực rỡ, xinh đẹp và đáng yêu.

Người nàng hơi thấp, lại mảnh mai, nàng không tu luyện, nhưng trên mặt lại không hề có một chút mụn hay tỳ vết nào, thậm chí dấu hiệu đã từng có mụn cũng không thấy, đúng là chỉ có huyết thống Phù Tang thuần chủng hoặc người châu Phi mới có đặc điểm này. Trên người mặc một bộ

https://thuviensach.vn

kimono hồng nhạt, làm khí chất của nàng lại có thêm sự dịu dàng, ôn nhuyễn.

- Có danh tiếng? Mê âm nhạc và thư pháp? – Trần Nam nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hứng thú hỏi lại:

- Cô là một nghệ giả (geisha) hả?

Kiko còn chưa trả lời thì đột nhiên tên hộ vệ đằng sau sầm mặt nói:

- Kayano tiểu thư không còn là nghệ giả nữa! Thiếu gia nhà chúng tôi đã chuộc thân cho cô ấy, chuẩn bị nạp làm thiếp. Vị công tử này, Kayano tiểu thư đã sắp trở thành thiếu phu nhân của Lâm gia thành An Huy chúng tôi. Xin cậu giữ lễ tiết! Còn tiểu thư Kayano, cô cũng không còn làm cái nghề bán nụ cười kia nữa. Dù cô vẫn còn trong sạch nhưng như thế là chưa đủ với nề nếp của Lâm gia chúng tôi đâu, xin cô hãy tự trọng. Điều quan trọng nhất với nữ nhâm Lâm gia là…

- Biết rồi… là tam tòng tứ đức! – Kiko bất mãn lè lưỡi làm mặt quỷ một cái, chui đầu vào trong xe ngựa. Trần Nam còn có thể nghe rõ nàng bất mãn lẩm bẩm: “Ta còn chưa có gả về Lâm gia đâu”.

Hộ vệ kia nhìn lướt qua Trần Nam, thấy hắn lơ đễnh không thèm để ý, cũng không nói thêm gì về việc này. Chỉ hô lên với phu xe:

- Đánh xe nhanh một chút, sớm ngày trở về phục mệnh với thiếu gia.

Người phu xe gật đầu, quát “Ya” một tiếng rồi quất vào mông ngựa, thúc giục tiến lên phía trước. Trần Nam ở phía sau nhíu nhíu mày xì mũi:

- Mẹ! Đề phòng cái đếch gì chứ? Làm như vừa tiếp xúc là tao đã câu thiếu phu nhân nhà mày đi mất không bằng. Lại còn dám làm cho tao hít bụi đằng sau, chảnh vãi! Mà Lâm gia thành An Huy là cái nhà mả mẹ nào?

https://thuviensach.vn

Tao khinh, đến hạ nhân hộ vệ gì đó cũng vênh mặt lên trời, đúng là thiếu giáo dưỡng.

Hoàng Tuyết Nhu ngồi bên cạnh đã phì cười, trắng mắt nói:

- Tức giận cái gì? Trách người ta ngắt quãng cuộc nói chuyện với người đẹp hả? Nói đến không giáo dưỡng mà không nhìn xem họ Hoàng với họ Trần là như thế nào? Chẳng phải gia đinh nha hoàn ra ngoài đường cũng như cha mẹ người ta chứ có khác gì mà chê với trách.

Trần Nam như bị nói trúng tim đen, ho khan nịnh nọt:

- Thằng đó đúng là có lỗi với người đẹp, nhưng mà là làm cho bé cưng của anh phải hít khói kìa. Đúng là không thể tha thứ. Không được, anh phải lên đó đập cho bọn nó một trận, cướp luôn thiếu phu nhân để cho thằng hộ vệ đó về nhà không phục mệnh được. Ai ui… tha cho anh. Há há...

Trần Nam thoăn thoắt trèo lên nóc xe ngựa, hết luồn sau lại thông trước. Cuối cùng chui vào thùng xe ôm lấy Hoàng Tuyết Nhu rồi đè chặt Hoàng Tuyết Nhu xuống dưới thân, tà ác nói:

- Hay tối nay mình kiếm sông băng nào đó tắm uyên ương đi?

- Nằm mơ… - Hoàng Tuyết Nhu xấu hổ đỏ thẫm mặt, không thuận theo nói.

Trần Nam lại càng cười tà ác:

- Còn nhớ kinh nghiệm lần trước không? Hé hé… quần áo của em tất cả đều nằm trong tay anh, nếu không thuận theo công tử ta đây, vậy thì lần sau đi tắm đừng hòng được yên ổn… khà khà…

- Vô sỉ! Lưu manh! Hạ lưu… - Hoàng Tuyết Nhu tức giận mắng, thân hình giãy dụa liên tục làm bộ ngực mềm mại kia cọ qua cọ lại vào người

https://thuviensach.vn

Trần Nam. Biểu hiện của hắn lại càng thêm tà ác:

- Đừng có phản kháng! Anh nghĩ sắp đến ngày đột phá rồi! Em mà làm anh tức giận, đến lúc đó em được lên tiên hay là xuống địa ngục thì còn cần anh quyết định đó… há há…

Hoàng Tuyết Nhu mềm nhũn cả người, cuối cùng vô lực phản kháng nằm im cho hắn hành hạ. Trong lòng thầm uất ức: “Rõ ràng cần mình mới có thể đột phá cơ mà! Bây giờ lại dám uy hiếp! Không tính… Ưm…”

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Có Người Khiêu Chiến

Thành An Huy.

Đây là một thành thị nhỏ của vương quốc Tổ Hán, tính ra thì thành An Huy này còn nhỏ hơn cả thành Thanh Yến. Trong thành chỉ có duy nhất một gia tộc độc bá, đó chính là Lâm gia. Lâm gia là một gia tộc mạnh, có tới ba vị lão tổ tu vi Lực Bạt Sơn Hà, trong cái loại thành thị cấp thấp thế này thì Lâm gia đã là tượng đài không thể vượt qua rồi.

Lúc này, Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu đã đứng trước cửa thành, nhưng dung mạo của hai người không còn giống như nguyên bản. Trần Nam thì trở thành một tên gia đinh hèn mọn, quần áo vải thô, sắc mặt đen đúa và luôn cúi thấp đầu. Hoàng Tuyết Nhu thì trở thành một cô tiểu thư diêm dúa, phấn trát dày đặc, son môi tô đậm, động tác tư thế đều lẳng lơ y như mấy ma ma trong lầu xanh. Hai người diễn rất đạt, làm người ta tưởng tượng ra một đôi chủ tớ cẩu nam nữ, tiểu thư lẳng lơ thông đồng với gia đinh trong nhà.

Trong vương quốc Tổ Hán tôn sùng đạo Nho này thì loại người như đôi cẩu nam nữ này cực kỳ bị coi thường. Nhưng thế giới này lại là của người tu luyện, là của thực lực nên không có những tên thư sinh rách nát, ngu dốt không biết điều nhảy ra chỉ trích những chuyện mà chúng cho là chướng mắt. Phản ứng của mọi người chỉ là chán ghét quay mặt đi, không thèm để

https://thuviensach.vn

ý, cũng không thèm dây dưa với hai người. Không thể không nói, hai người Trần Nam đã chọn phương pháp rất chuẩn xác.

Còn về thuật dịch dung thì tất nhiên là xin xỏ được từ chỗ "ông bác" rồi. Trần Nam phải cảm thán lên xuống, ông bác này đúng là quá giàu, hỏi cái gì cũng có. Dù thuật dịch dung này chỉ là thứ bàng môn, là Bảo tịch mà thôi, so với Thần tịch thì quá cùi bắp, nhưng như thế cũng đã đủ dùng lắm rồi.

Trần Nam không biết, ngay khi hắn bước chân vào thành An Huy, một lá bùa màu vàng nhạt đã sáng lên, sau đó cháy xém, biến mất trong nháy mắt…

----Kẻ ngang phát----

Hiện giờ đã đến buổi trưa, không khí tuy rét lạnh nhưng vài tia nắng yếu ớt chiếu xuống cũng làm cho không khí ấm áp hơn xíu xiu. Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu đã đi tìm phòng trọ suốt từ sáng mà không thấy, cảm giác khá là buồn bực.

Từ khi rời khỏi thành Quan Tây nước Phù Tang, hai người đã một tháng bôn ba ngoài trời. Dù xe ngựa cũng coi như căn phòng nhỏ ấm áp, tắm táp thì có nhẫn không gian, đôi khi còn có thể kiếm chỗ tắm ngoài trời. Nhưng đi nhiều như vậy, ai cũng có cảm giác phong trần, muốn tìm một ngôi nhà cố định nghỉ ngơi một phen, để tinh thần được thư thái.

Nhưng trong thành An Huy khoảng thời gian này có rất nhiều người đến, hầu hết là thương nhân, khách giang hồ, còn có cả các môn phái nhỏ xung quanh thành nữa. Trần Nam đi hỏi han một hồi mới biết được, hóa ra đại thiếu gia nhà họ Lâm sắp thành thân, mọi người thi nhau đến chúc mừng nên mới đông vui như vậy.

Còn nhớ đám cưới của mình hoành tráng thế nào, Trần Nam cũng không thấy kỳ lạ gì khi Lâm gia thành thân cho đại thiếu gia mà lại đông người

https://thuviensach.vn

như thế. Nhà người ta có tới ba lão tổ cơ mà, không mau tới đây mà nịnh nọt còn chờ gì nữa.

Trần Nam nghe thấy thiếu gia Lâm gia thành thân, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, nụ cười như ánh ban mai tỏa sáng giữa không gian đầy tuyết ấy. Lắc lắc đầu, Trần Nam không nghĩ nhiều nữa, dù gì mình với người ta chỉ gặp qua một lần, đâu có quan hệ gì đâu?

Lúc này, Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu đã đi tới một khu vực náo nhiệt, nơi đây kiến trúc có vẻ khá cao lớn, khí phái hơn những nhà trọ trước đó nhiều. Người đi người lại tấp nập, ai cũng nở nụ cười rạng rỡ. Không khí vui tươi, lại có hương thơm tỏa khắp cả không gian, xem ra đây là một con phố rất náo nhiệt nha.

Đi sâu vào bên trong, Trần Nam nhìn thấy khách ở đây hoàn toàn là đàn ông. Cả phố hình như chỉ có hai thế lực chiếm giữ, cũng xây dựng dọc theo hai bên đường phố. Mà không biết mấy nhà lầu ở đây phục vụ cái gì, chỉ thấy trước mỗi cánh cửa đều đứng hai thiếu nữ, khí chất rất trang nhã, nghiêm chỉnh, mỗi khi có khách vào thì thiếu nữ đều cúi đầu mỉm cười, lịch sự mời vào trong nếu là khách quen, hoặc đích thân dẫn vào nếu là khách mới.

Trần Nam thấy dãy nhà bên trái hôm nay có vẻ vô cùng náo nhiệt, dường như hút đến tám phần khách, giống như có khuyến mãi gì đó vậy. Hắn hứng thú tiến lên một bước, định vào xem trong đó có gì náo nhiệt không.

Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên giữ chặt tay hắn lại, lạnh lùng nói:

- Anh làm gì?

- Vào xem! – Trần Nam tò mò nói:

- Trong đó hình như có gì náo nhiệt lắm…

https://thuviensach.vn

- Im ngay! – Hoàng Tuyết Nhu quát khẽ, ôm chặt lấy tay hắn:

- Mày mà vào đấy thì tao thiến!

Trần Nam sợ hãi bưng chặt thứ giữa hai chân, nuốt nước miếng hỏi:

- Thế… rốt cuộc có chuyện gì?

Hoàng Tuyết Nhu trắng mắt nhìn hắn một cái:

- Lầu xanh!

Sau đó lại bồi thêm một câu:

- Trong đó không có ai tốt hết. Cấm mày đua đòi.

Trần Nam cũng biết điều rụt rụt lại, nhưng vẫn vô cùng tò mò:

- Trông cũng không giống mà! Đâu có cô nương ve vãn? Đâu có mấy tên cò mồi nịnh nọt? Cũng đâu có ma ma béo mập đâu? Á…

Hoàng Tuyết Nhu giẫm một cái lên chân hắn, làm Trần Nam hít một ngụm khí lạnh, mặt khổ sở tội nghiệp nhìn bà chị khó tính kia.

- Tả chi tiết thế? Vào trong đấy bao nhiêu lần rồi? Khai mau…

Trần Nam hoảng sợ, cuống quýt phủ nhận:

- Không! Không! Chưa vào bao giờ cả! Thật đấy! Mà trong lầu xanh chắc gì đã toàn người xấu, không thiếu người bị bắt bất đắc dĩ, còn có người bị bán đứng, có kẻ còn bị bán đi từ nhỏ mà… Ách…

Càng giải thích càng cho thấy hắn hiểu biết về lầu xanh kỹ viện, Trần Nam thức thời ngậm chặt miệng, cúi đầu làm tròn bổn phận của một gia đinh.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu đắc ý cười hì hì hỏi lại:

- Chắc chắn chứ?

Trần Nam ngậm miệng không nói, cúi đầu đi thẳng phía trước.

Hoàng Tuyết Nhu chắp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu hãnh đạp bước đi theo sau hắn.

Nhưng cả hai người đều không biết, bên trong cái đám người náo nhiệt kia, một ánh mắt tịnh lệ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng họ, có vẻ nghi hoặc trùng trùng, nhưng cuối cùng vẫn ảo não lắc đầu, khuôn mặt sầu khổ.

Chiều tới…

Đến tận thời điểm này, Trần Nam vẫn chưa thể tìm được một phòng trọ nào trống phòng. Ngày mai đã là ngày thành thân của đại thiếu gia Lâm gia rồi, người đến gần như đầy đủ, khắp nơi chật kín.

Cuối cùng, sau khi vòng đi vòng lại liên tục, Trần Nam cũng tìm được một căn nhà nhỏ ở tít sâu trong một cái ngõ gần khu vực trăng hoa sáng nay. Không thể không nói, gần với khu nào nhiệt thường thường là một khu ổ chuột, mà chỗ này thì đúng là một ổ chuột không hơn không kém.

Nghe nói cái nhà này khi xưa vốn là một nhà thổ cỡ nhỏ, toàn các cô nương luống tuổi, cốt chỉ phục vụ mấy tên làm công nghèo đói, không có nhiều cơ hội phát tiết. Nhưng về sau có một cô nương thắt cổ tự sát, nhà này bị đồn là có ma, chẳng ai dám đến ở.

Trần Nam nghe xong chỉ cười bỏ qua. Hắn giờ đây đã coi như thành tiên thể, có lẽ nào tiên lại sợ ma? Mà còn chưa nói ma này là có thật hay là người ta bịa ra cũng còn cần suy xét.

https://thuviensach.vn

Sau khi bước vào trong, Trần Nam kiếm một hai cây nến rồi thắp sáng trong nhà. Nơi này khá bụi, nhưng không sao, Hoàng Tuyết Nhu chỉ cần phất tay một cái, sử dụng chút năng lượng thuộc tính thủy là đã gột sạch cả mảng. Căn phòng bỗng chốc sạch sẽ hẳn lên, chỉ là còn hơi tan hoang. Trần Nam vận khí, lại dùng Chưởng phách liên tục, các loại rác rưởi bàn ghế cũ nát đều bị tống ra ngoài, cuối cùng chỉ để lại một cái giường còn sử dụng được, một cái bàn tròn và vài cái ghế, coi như cũng tạm ổn.

Đây là một căn phòng trên lầu hai, Trần Nam giẫm giẫm thử độ chắc của cái nhà, thấy cũng không sao, thầm thấy hài lòng. Đang định xuất đồ đạc từ trong nhẫn không gian ra, bày trí một số thứ cần thiết thì đột nhiên hắn giật mình, quay ngoắt lại nhìn thẳng ra cửa sổ.

Chỉ thấy ngoài kia, thông qua một khoảng không không dài cho lắm, lại xuyên qua hành lang phía đối diện, trong căn phòng tối đen nơi đó, có một đôi mắt sáng ngời đầy tinh quang đang nhìn hắn, trông vô cùng quỷ dị. Ý nghĩ đầu tiên của Trần Nam chính là… ma. Nhưng nhìn xoáy vào thì lại thấy đó vốn là một người đàn ông, tuổi khoảng sáu mươi nhưng đầu tóc vẫn còn xanh lắm, ông ta ngồi đó, nhìn chằm chằm vào Trần Nam với ánh mắt vô cùng khao khát.

Tam Hoa Ngũ Khí!!!

Trần Nam kinh hãi, không ngờ người kia lại là một tu sĩ Tam Hoa Ngũ Khí, đẳng cấp được mệnh danh là Tiên nhân. Ông ta ở đây từ bao giờ? Ông ta là ai?

- Tam Hoa Ngũ Khí! Không ngờ trẻ tuổi như vậy! Ta rất tò mò, rốt cuộc ngươi là ai? Đến đây có việc gì?

“Đây” của ông ta cũng không phải là chỉ căn nhà này, mà chính là thành An Huy.

https://thuviensach.vn

- Ông là ai? – Trần Nam thấy người đàn ông kia đã đứng lên, khí thế bạo phát, mắt hổ đăm đăm nhìn mình, thần tình tràn ngập chiến ý. Hắn biết, người đàn ông này không giống với "ông bác", không thể nào áp dụng chiến thuật thân mật được.

- Ngươi đã bước vào thành An Huy này mà không biết nó thuộc quyền ai quản hay sao? – Người đàn ông bắt đầu gợi ý, giống như đang định chơi đùa với Trần Nam tới cùng.

- Ai quản thì liên quan gì đến ta? Ta đi thì đi, ở thì ở, có hại ai đâu? Ngươi… ngươi là ma hả? A di đà phật, xin thánh Allah hãy bảo vệ con, Amen!

Mặt người đàn ông đen thui.

- Đừng nói giỡn nữa! Ngay từ khi ngươi bước vào thành này, cảm ứng phù của ta đã nhận ra ngươi rồi! Ta cũng không có ý định gây hấn gì với ngươi cả! Rất đơn giản, một trận chiến! Thắng thua không quan trọng, nhưng ngươi nhất định phải đánh.

Trần Nam dở khóc dở cười, thắng thua không quan trọng mà còn nhất định phải đánh? Đánh xong ta có lợi gì?

Nhưng hắn cũng chẳng thèm từ chối làm gì cho mất công. Hắn không đánh thì lão già kia chắc chắn sẽ bắt hắn phải đánh, thà rằng chủ động kiếm chỗ nào đó rộng rãi rồi làm một trận cho thống khoái. Trần Nam cũng hiếu chiến lắm rồi, từ khi tu luyện đến nay hắn chưa từng một lần chiến đấu với kẻ nào ngang tay. Nếu đối thủ không phải yếu hơn hắn thì lại là người mạnh hơn hắn như "ông bác", vì thế mà Trần Nam luôn luôn có cảm giác có lực mà không thể phát tiết, chân tay buồn bực vô cùng.

Trần Nam dặn Hoàng Tuyết Nhu một câu yên tâm, sau đó bay vọt ra bên ngoài. Người đàn ông kia hưng phấn nắm chặt tay, đuổi theo không buông tha một chút nào.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, hai người đã tìm được một vị trí cách xa thành An Huy hơn một trăm dặm. Đây là một bãi đất trống, toàn đá là đá, hình như là một lâm trường đã khai thác xong, đang trong quá trình phục hồi, bởi vẫn còn một số gốc cây còn sót lại rải rác xung quanh, đằng sau vẫn còn một khu rừng đầy rẫy cây cối, nhưng hơi xơ xác trong cái mùa đông giá lạnh này.

Trần Nam và người đàn ông đáp xuống, nhìn nhau hằm hằm. Trần Nam dù gì cũng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, không kềm chế được trước, chủ động lao lên tấn công.

Chưởng!

Trần Nam lao lên, ngay lập tức đã sử dụng chiêu thức Chưởng trong đệ nhất. Một chưởng đánh ra, trời dậy biển gầm. Người đàn ông chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, không khí bị vặn vẹo tạo ra những tiếng nổ lách tách. Không kịp nghĩ nhiều, ông chợt đạp một cái, dưới chân hiện lên một vầng sáng nhỏ nhưng hình như chất chứa rất nhiều ngôi sao bên trong, thoáng chốc đã né sang bên cạnh cả hai chục mét.

Ầm!

Âm thanh như trời rung đất chuyển, người đàn ông kinh hãi lạnh mình, nhìn cái hố sâu lên hơn mười mét kia mà như tưởng tượng ra thi thể mình nằm dưới đó, an giấc ngàn thu. Không ngờ thằng nhóc này sở hữu uy lực kinh khủng như thế.

Nhưng ông còn chưa kịp làm ra động tác tiếp theo thì đã thấy sau lưng tê rần, cơ thể không nhịn được mà bay vọt về phía trước như một quả đạn pháo. Thân thể ông đập liên tiếp vào những ngọn cây cao lớn, có cả những cây cổ thụ mười người ôm cũng không hết nhưng cũng bị ông dễ dàng xuyên qua.

Rắc rắc… rắc… rầm.

https://thuviensach.vn

Khói bụi tung mù mịt, người đàn ông lướt tới đâu, cây cối đổ rạp tới đó. Tới lúc không hề bay tiếp nữa, thân thể ông hơi chúc xuống bắn chéo xuống đất, làm phát sinh âm thanh như tiếng nổ. Một cột khói hình nấm bay cao hơn mười mét, bốc nghi ngút lên trời giống như vụ bạo tạc của bom C4 vậy.

Ầm… ầm…

Từng âm thanh nặng nề phát ra trong đống đổ nát, giống như một con quái vật đang quẫy đạp, phá tung gôm cùm để nhảy ra tàn phá thế giới này vậy.

Trần Nam vừa rồi đã bất ngờ dùng Bộ, tốc độ như thuấn di di chuyển đến sau lưng ông ta, sau đó lại dùng Cước cho ông một đòn trời giáng phủ đầu. Hắn nhớ rõ một đạo lý, tiên hạ thủ vi cường, người nào trúng chiêu trước là kể như đã bị bất lợi rồi.

Nhưng Trần Nam cũng không tin đòn đánh kia có thể hạ gục ông ta. Tình thế bây giờ địch tối ta sáng, khói bụi mù mịt, nhất thời hắn cũng không biết làm gì ngoài việc vận chiêu thức Phòng, nghiêm mật đề phòng mọi tình huống.

Hiuuuuuu…

Một âm thanh nhỏ xíu như có ma lực tác động vào tai Trần Nam. Nhất thời, thần kinh hắn trở nên mê muội, vốn đã đề phòng công kích từ mọi phía, nhưng không thể nào ngờ được đối phương lại có thể dùng công kích tinh thần… Trần Nam không chuẩn bị gì, nhất thời trúng chiêu đứng ngây ra đó…

Còn tiếp…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Có Thể Đột Phá Rồi!

Trần Nam dù sao cũng đã từng nghiên cứu về thuật thôi miên, chỉ trong tích tắc đã thoát ra khỏi ảo giác. Nhưng hắn vừa định cử động đã thấy cơ thể mình cứng ngắc, có muốn di chuyển cũng không được. Người đàn ông kia thở hổn hển, khóe miệng trào máu tươi đứng trước mặt hắn. Tay liên tục điểm điểm vẽ vẽ cái gì đó trong không gian, dần dần hình thành những văn tự kỳ quái, sắp xếp trong phiêu đãng trước mặt hắn.

Tròng mắt Trần Nam co rút lại, hắn dù chưa chiến đấu bao giờ nhưng điển tịch cũng đọc kha khá, biết được một trường phái chiến đấu cực kỳ quỷ dị trên đại lục Quân Vương, có thể làm cho đối thủ đến chết cũng không biết mình chết thế nào.

Trận Đồ chiến!

Đây là một trường phái thuộc con đường Tinh Diệu, nhưng quỷ dị ở chỗ lại là nội ngoại song tu. Công kích của họ vốn dĩ đều là ngoại công, đến bộ pháp cũng là thuộc loại lợi dụng cơ năng mạnh mẽ của cơ thể để di chuyển. Nhưng do tu thêm nội công nên uy lực ngoại công đều bị giảm mạnh.

Tuy nhiên nội công của họ không phải là vứt đi, họ sử dụng nội công để tạo nên các trận đồ, cũng giống như kiểu trận pháp vậy, nhưng trận đồ là

https://thuviensach.vn

được thi triển tức thời, bày trận trong không gian rồi nhanh chóng đáp thẳng lên người đối thủ.

Ban đầu người ta chỉ sử dụng một số trận đồ có thể sử dụng ngay thức khắc, giống như trảo đồ, quyền đồ, bộ pháp đồ, chỉ cần tay chân tạo thành các hình dáng đặc thù, truyền nội công vào là đã vẽ ra trận đồ rồi. Các trận đồ này được nghiên cứu kỹ càng để nâng cao uy lực đòn ngoại công lên gấp bội, có thể sánh ngang, thậm chí vượt qua một kẻ chuyên tu ngoại công tối đa là hai lần, tùy vào sự thuần thục khống chế trận đồ của người thi triển.

Nhưng sau này, trận đồ trở thành một trường phái cực kỳ quỷ dị với đủ loại trận đồ khống chế hay mang uy lực như Định Thân Đồ, Hủy Diệt Đồ, Phá Thiên Đồ, Thôi Tạng Đồ.

Nhưng những loại trận đồ phức tạp này lại cần thời gian để thi triển, rất dễ bị đối thủ tránh né hoặc tấn công. Vì vậy, người ta lợi dụng thuật thôi miên để làm mê muội ý chí đối thủ trong giây lát, sau đó tranh thủ áp đặt định thân đồ lên người đối thủ, chớp lấy thời cơ định thân đồ phát huy, thi triển ra trận đồ mang uy lực mạnh nhất có thể.

Đây là chiến thuật điển hình nhất của trận đồ chiến, không biết có bao nhiêu kẻ vì coi thường mà đã táng mạng dưới hàng loạt chiêu thức đó. Chiến thuật này quái dị ở chỗ người ta rất khó mà đề phòng, bởi định thân đồ là chiêu thức không thể né tránh, nó là loại trận đồ phong tỏa sạch không gian di chuyển của đối phương, cách duy nhất thoát ra là dùng lực phá bỏ mà thôi. Trong chiến đấu, chỉ cần khựng lại một tích tắc, cho đối phương cơ hội vung tay là đã có thể trúng Định Thân Đồ rồi.

Trần Nam kinh hãi, nhìn chằm chằm vào lão già đang nhanh chóng thao tác kia. Cái uy lực tích tụ đó làm hắn thấy khó thở. Trong lúc khó khăn ấy, thần kinh Trần Nam như rung lên, đối sách dần hiện ra trong đầu.

https://thuviensach.vn

Hư!

Chiêu thức thứ sáu trong tám thức của Đệ Nhất.

Thân thể hóa hư vô, dung nhập vào thiên địa. Hư dù chỉ dùng được trong giây lát, không giống như những Bất Diệt Thần thực sự hòa mình với thiên địa nhưng thời gian đó đã quá đủ cho Trần Nam thoát ra khỏi trói buộc của Định Thân Đồ.

Không hề dừng lại, hắn nhanh chóng lao thẳng về phía lão già, miệng quát khẽ: Quyền!

Nắm đấm dần dần to lên trong mắt lão già, hắn không chút nghi ngờ, quả đấm kia có thể phá tan một dãy núi, nếu đấm vào mặt mình thì chỉ có kết cục bạo đầu.

Hủy Diệt Đồ còn chưa hoàn thành, không ngờ thằng nhóc này lại có thủ đoạn thoát khốn sớm hơn mình nghĩ. Lão già đảo tay, Hủy Diệt Đồ thoáng chốc đã thay đổi thành Thôi Tạng Đồ đơn giản hơn, nhanh chóng phát sáng bắn thẳng về phía ngực Trần Nam. Lão già cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng sử dụng Bộ Pháp Đồ, đạp một cái, để lại một vầng sáng rồi vọt đi như tia chớp.

Trần Nam theo lý thuyết thì chính là nghé con không sợ cọp, không ngờ tiến thẳng về phía trước, không né tránh Thôi Tạng Đồ. Lão già kia sửng sốt không phản ứng kịp, nhất thời trúng nguyên cả chiêu Quyền vào giữa ngực, miệng phun máu tươi lật nhào về phía sau, đập thẳng vào đống đổ nát vừa rồi làm các cây đổ nát vừa rồi bay tán loạn, giống như cuồng phong bạo vũ cuốn chúng lên trời vậy.

Trần Nam cũng không khá hơn gì, dù vận Phòng lên đúng lúc nhưng uy lực của Thôi Tạng Phù không phải trò đùa, dù hắn chỉ lùi lại có hai bước nhưng máu tươi đã phun ra ồng ộc, thậm chí có cảm giác như nội tạng đang nứt ra, khó thở vô cùng, có lẽ thương thế cũng không kém hơn lão già kia

https://thuviensach.vn

bao nhiêu. Thế mới biết được Phòng tuy cường hãn, tuy rất khó công phá, nhưng cũng không phải là không thể.

Hít sâu một hơi, vận công thoáng khống chế thương thế, Trần Nam quắc mắt nhìn chằm chằm vào trong đám bụi, nhanh chóng vận Bộ lên truy đuổi. Hắn không thể dừng lại, bởi dừng lại là thua chắc, lão già kia cần thời gian thi triển trận đồ, mình có ngu cũng không thể cho lão thời gian được.

Lão già kia vừa trúng chiêu, thương thế khá nặng, vừa mới vận công áp chế thương thế đã thấy tiếng gió vù vù đập đến trước mặt. Lão không chút phân vân sử dụng bộ pháp đồ tránh né lui về phía sau.

Trần Nam vừa đuổi đến nơi thì lão già kia đã chạy mất, hắn không buông tha, vẫn tiếp tục truy đuổi, nhưng dưới chân đột nhiên nặng như đeo chì, tốc độ trì hoãn. Trần Nam nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm vào những vệt sáng do lão già kia di chuyển lưu lại, thần tình buồn bực cực kỳ.

Hóa ra bộ pháp đồ không phải chỉ có tác dụng di chuyển đơn thuần, mà còn lưu lại tàn dư năng lượng của đồ hình, tạo thành những vật cản trong không gian, khiến cước bộ của đối phương bị hạn chế. Hiện giờ, Trần Nam đã rơi vào tình trạng này, nhất thời không thể nào đuổi kịp lão già kia.

Lão già kia thấy Trần Nam không đuổi kịp, lại áp dụng chiến thuật du đấu, liên tục vẽ ra các trận đồ nho nhỏ, bắn liên tục về phía Trần Nam. Nhưng Trần Nam đuổi không kịp, không có nghĩa là không né được, các đòn đánh này cũng chỉ là mấy hòn đã lướt qua mà thôi.

Theo thời gian, thương thế của hai người đều có dấu hiệu bộc phát. Lão già kia vì vừa chạy lại vừa tấn công, sức lực suy yếu rất nhanh, nhưng Trần Nam cũng không khá hơn gì, vừa truy đuổi vừa né tránh cũng vất vả vô cùng.

Cuối cùng, lão già kia ngã rạp xuống đất, thở hổn hển xua tay:

https://thuviensach.vn

- Không đánh nữa! Không đánh nữa! Mẹ kiếp, thằng nhãi ngươi còn dai hơn đỉa! Thương nặng như vậy còn đánh cái mẹ gì? Nhanh dừng tay, bộ xương già của lão Dương không nhịn được rồi! Ta thua! Thua rồi! Móa…

Trần Nam vốn vẫn còn duy trì được, đột nhiên nghe thấy lão già kia luyến thoắng như trẻ con, nhất thời không nhịn được ngã dập mặt xuống đất, cạp luôn vài lạng cỏ, cộng thêm hai viên đá làm hắn suýt nữa rụng mất hàm răng. Bi phẫn ngẩng đầu lên thều thào:

- Mẹ kiếp! Ngươi giỏi, ngươi thắng rồi! Lão già ngươi cũng là cực phẩm! Đậu má còn giả trang nghiêm túc cái mẹ gì? Còn tưởng ngươi là cao nhân tuyệt thế gì chứ! Mẹ… ta thua.

Nói xong không nhịn được mệt mỏi, nhắm mắt lại "ngất" đi.

Một lúc sau.

Lão già kia đã trị được một phần thương thế, đột nhiên thấy có người phi thân lại gần. Lão nhìn thoáng qua Trần Nam, sau đó thưởng thức gật gật đầu, xoay người đi mất.

Hoàng Tuyết Nhu quan sát từ xa xa, thấy uy lực cuộc chiến phát ra thì không khỏi kinh hãi trong lòng. Mặc dù lo lắng cho Trần Nam, nhưng nàng cũng tự biết mình đến cũng chỉ làm hắn phân tâm mà thôi. Đến khi sóng yên biển lặng, nàng mới vội vã chạy tới gần. Tới nơi thì chỉ thấy Trần Nam nằm sấp nơi đó, miệng mũi đầy bùn đất, lão già kia thì đã mất đi tung tích, không thấy đâu.

Hoàng Tuyết Nhu lo lắng gần chết, chạy lại nâng người Trần Nam lên, vỗ vỗ vào mặt hắn nức nở nói:

- Nam! Anh tỉnh dậy đi! Đừng dọa em! Anh làm sao thế này?

Trần Nam: "Khò… khoòoooooo…"

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu: "…"

Chiều hôm sau…

Trần Nam mơ màng mở mắt ra, đầu óc hơi choáng, nhưng đã dần dần thanh tỉnh lại. Sờ sờ quanh người một chút, thương thế cũng đã hồi phục đến tám chín phần. Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hôm qua Trần Nam cũng không phải là ngất đi, mà là sử dụng tâm pháp Đệ Nhất, bế khí chữa thương, đồng thời đưa bản thân vào trạng thái ngừng hoạt động để hồi phục nhanh nhất có thể. Do đó mới có tình trạng như đi ngủ vậy.

Kiểm tra thân thể một lúc lâu sau, Trần Nam không khỏi mừng rỡ nhảy dựng lên, hưng phấn gào to như bò rống, làm mấy con bò ở xa xa cũng phải ghen tỵ lồng lên đua tranh tài năng và chất giọng ngọt ngào của mình.

Hắn cảm thấy cái gì? Hắn biết được cái gì?

Hắn… có thể đột phá rồi!

Con mẹ nó, không ngờ ước mơ sắp thành sự thật rồi! Chiến một trận không ngờ tốt như vậy, nằm giường một lần không ngờ hay như vậy! Có lẽ lần sau đi tìm ông bác để ăn đòn một lần… Á… phì phì… nghĩ bậy bạ cái gì?

Trần Nam sung sướng nhìn vào mình trong gương, không biết hôm nay sao mà mình đẹp trai thế. Ôi ôi, ta hâm mộ ngươi chết mất, yêu ngươi chết mất… Dù ta có hơi tự luyến, nhưng ta thật lòng yêu ngươi cmnr…

- Gương kia ngự ở trên tường… thế gian có thằng nào đập chai được như ta không? Há há…

https://thuviensach.vn

Trần Nam làm dáng cười sung sướng, không biết Hoàng Tuyết Nhu đã như hóa đá đứng ngoài kia, chậu nước trên tay cũng rơi xuống đất. Tay run run, mặt tím tái, mũi phập phồng lên xuống.

- Moa ha ha ha… Ngượng chết người! Không ngờ… em không ngờ anh còn có sở thích… Anh đủ vô sỉ, đủ bệnh… Ha ha… bất quá, em thích! Ha ha ha ha…

Trần Nam cứng lại như tượng, cái đầu khô cứng quay lại nhìn Hoàng Tuyết Nhu như một con robo đang vận động vậy. Sau khi xác định người đang cười kia đúng là người vợ yêu quý…

- Ôi! Không ngờ mình bị mắc bệnh mộng du… Chắc phải lát nữa mới tỉnh… Phịch!

Vừa nói, thân hình lại lả xuống, nằm bẹp xuống giường ngáy khò khò. Sau khi ngáy chán chê cả nửa phút, hình như nhớ đến cái gì, lại nhảy dựng lên túm cái chăn trùm kín người, nằm ngay ngắn y như tư thế trước khi Hoàng Tuyết Nhu đi vào, giọng ngáy lại được tiếp tục, đều đều và có nhịp điệu hơn bao giờ hết.

Hoàng Tuyết Nhu: "…"

P/S: Chương sau có lẽ sẽ làm tý sắc hỷ…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Cần Người Khác? Dâm Tặc?

Buổi chiều đã dần dần trôi qua, căn nhà cũ nơi đây đột nhiên trở nên có hương có vị hơn rất nhiều. Kể cũng đúng thôi, Trần Nam đang cố gắng nấu mấy món cơm ngon, còn Hoàng Tuyết Nhu thì lại liên tục tạo ra những sản phẩm siêu độc hại. Hai thứ mùi vị trộn vào nhau như vậy mà không có hương có vị thì như thế nào mới có hương có vị đây?

Hôm nay, sau khi "mộng du" một lượt, Trần Nam nghỉ ngơi thêm một chút rồi mới tỉnh lại. Lý do tỉnh lại cũng vô cùng hợp lý, khi mà đột nhiên người vợ thân yêu của hắn lại đổi nghề sang bác sĩ, hết vạch mắt hắn ra lại cạy mồm cạy mép, miệng lẩm bẩm cái gì mà "mộng du nặng", "tự luyến nặng" … Đã thế còn nở một nụ cười giễu cợt đập thẳng vào mắt Trần Nam, làm hắn không thể nào không dựng dậy để thanh minh: "Anh khỏi rồi! Khỏi thật rồi mà…"

Sau đó, Trần Nam đột nhiên nhân phẩm bạo phát, lấy ra một đống đồ đạc, nguyên liệu rồi tuyên bố xanh rờn: "Tối nay anh mời em một bữa cơm."

Hoàng Tuyết Nhu từng thấy hắn cũng nướng thịt, nhưng không biết hắn còn có thể nấu cơm. Trần Nam lại chẳng thấy gì lạ, kiếp trước làm trai F. A nhiều rồi, không ai chăm sóc thì mình phải tự phục vụ thôi. Tuy không phải là cực kỳ ngon lành nhưng có thể nói là không tệ.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi đau khổ khuyên can Hoàng Tuyết Nhu nên học nấu cơm vào bữa khác, Trần Nam rốt cuộc có thể tập trung vào làm đồ ăn. Bữa cơm làm cũng khá đơn giản, bởi nguyên liệu hầu như đã bị Hoàng Tuyết Nhu "vô tình" đáp vào thùng rác sạch, cho nên Trần Nam cuối cùng chỉ làm được hai đĩa mỳ xào, thêm ít thịt bò và nước tương, cộng thêm hai chén trà pha chút đường, thế là đủ. Tiếp theo lại trình bày gọn gàng lên bàn, thắp hai ngọn nến, thế là đã có một bữa cơm lãng mạn nhẹ nhàng tình cảm rồi.

Hoàng Tuyết Nhu nghi ngờ nhìn vào đĩa mỳ xào kia. Làm gì có loại mỳ nào mà không có nước? Lại còn làm với dầu mỡ thế này? Nhìn thì cũng đẹp mắt, liệu có ăn được không? Hoàng Tuyết Nhu rất là nghi ngờ về trình độ nấu nướng của Trần Nam.

Trần Nam không giải thích, mọi sự giải thích đều là thừa thãi khi mà sự thật sẽ nhanh chóng được chứng minh. Hắn chỉ rất là tao nhã kéo ghế cho Hoàng Tuyết Nhu, tận tay rót trà cho nàng, sau đó mới ngồi vào vị trí của mình. Đưa tay lịch sự nói:

- Nào! Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!

Hoàng Tuyết Nhu càng thêm nghi ngờ, có câu "vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo", tên này đột nhiên hôm nay chăm chút mình từng tý một, chắc chắn là có vấn đề! Phải bình tĩnh, không được để tên này dắt mũi!

Nghĩ thế, nàng chưa ăn mà hỏi thẳng:

- Rốt cuộc là anh muốn làm gì? Úp úp mở mở! Ghét!

Cái câu "ghét" cuối cùng kia đột nhiên kéo dài ra, giống như yêu tinh trong người nàng đang bộc phát vậy, làm trái tim nhỏ bé của Trần Nam dần dần mất bình tĩnh. Nhưng hắn vẫn cúi đầu ăn mỳ, lúng búng một mồm nói:

- Cứ ăn đi xem có hợp khẩu vị không! Dù sao cũng là tâm ý của anh cơ mà, em còn sợ chịu thiệt gì với anh hay sao?

https://thuviensach.vn

Lời nói vô cùng ủy khuất, Hoàng Tuyết Nhu nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, nhưng vẫn phản bác một câu:

- Chịu thiệt với anh còn ít hay sao?

Cuối cùng, bữa ăn lãng mạn cũng được diễn ra trong vui vẻ, hai người vừa ăn vừa tán dóc mấy chuyện ba lăng nhăng, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà. Trần Nam vốn biết cô nàng kia thích ngọt, vì thế trước đây thử cho đường vào trà cho nàng uống, không ngờ từ đó cô nàng mê tít, lần nào uống trà mà không bỏ đường là không nhịn được.

Sau khi ăn uống xong xuôi, không khí giữa hai người đột nhiên trở nên nghiêm trang hơn bao giờ hết… Hoàng Tuyết Nhu biết hắn có việc gì đó muốn nói, không hề lên tiếng đánh vỡ không khí này. Chẳng bao lâu sau, đột nhiên Trần Nam nắm chặt lấy tay nàng, đôi mắt tỏ ra thâm tình nhất có thể, giọng nói trầm trầm tha thiết:

- Em…

- Dạ… - Hoàng Tuyết Nhu xấu hổ bẽn lẽn nói.

- Anh có một thứ quan trọng nhất trong đời muốn trao cho em. – Trần Nam bắt đầu bày tỏ cõi lòng.

- Gì vậy anh?

- Em không được từ chối nhé!

- Ừ! Em không từ chối đâu! – Hoàng Tuyết Nhu bị thần sắc của hắn làm cảm động rối tinh rối mù, đầu óc mờ mịt đồng ý.

- Anh… - Trần Nam hít sâu một hơi, giống như chàng trai lần đầu tỏ tình với bạn gái:

https://thuviensach.vn

- Anh muốn trao tấm thân trong sạch này cho em! Em phải thương tiếc anh đó nha… (TG: ngã)

- Vâng… (Tg: ngã tập hai)

Đột nhiên, Hoàng Tuyết Nhu hồi phục thần trí, như nhận ra có điều gì đó không đúng ở đây. Đang định phản ứng lại thì đột nhiên thấy cơ thể nong nóng, đã bị tên kia áp sát từ bao giờ, cái đầu xấu xa đã rúc vào bên cổ nàng, vừa hun vừa hít hà liên tục, làm cơ thể Hoàng Tuyết Nhu nhồn nhột như bị điểm trúng huyệt đạo, nhất thời mềm nhũn cả ra, không biết khí lực bay mất nơi nào.

Nàng như mất đi quyền kiểm soát, mơ mơ màng màng bị bế bổng lên, sau đó bị nhẹ nhàng đặt lên giường, mặc cho tên ghê tởm nào đó tận tình nghịch ngợm.

Một… hai… ba…

Dưới nền đất đã được quét sạch bụi, từng kiện từng kiện quần áo nhẹ nhàng phiêu dật phủ xuống, giống như từ cõi tiên lạc trần, chính thức đọa lạc.

Đầu tiên là áo ngoài, một lớp, hai lớp…, vô số lớp. Trần Nam chảy mồ hôi ròng ròng, thầm oán giận thế giới này thời trang lạc hậu, lại thích thắt lắm nút. Tiếp theo là chiếc váy dài màu lục nhạt cũng không thoát khỏi số phận. Rồi chiếc yếm nhỏ thêu hình một tên khốn nào đó làm động tác O. K… Ố ồ, cái gì thế kia? Không ngờ… thật không ngờ ở đây cũng có loại quần trong suốt như vậy… đây là ăn cắp bản quyền, ăn cắp trắng trợn, Triumph chúng tôi muốn kiện tới tòa oán vũ trụ… (Mặc dù éo biết nó có sản xuất hàng này không nhưng cứ chém gió như thế nhé)

Chẳng mấy chốc, Hoàng Tuyết Nhu đã cảm thấy cả người nhẹ đi, mất mọi trói buộc, thân thể người con trai kia cũng đã nóng hầm hập, chủ động áp sát vào người nàng. Hoàng Tuyết Nhu dù mọi khi vẫn cho hắn đùa

https://thuviensach.vn

nghịch như vậy, nhưng nàng biết chuyện hôm nay khác, khác rất xa. Nhất thời bối rối làm nàng chẳng biết phải làm sao.

- Anh yêu em lắm! Trao cho anh nhé! – Trần Nam cũng đã không còn cợt nhả nữa, thâm tình nói.

- Vâng…

- Vậy anh vào được không?

- Vâng…

- Anh vào nhé…

- Vâng…

- Vào nè…

- Vâng…

Mặt Trần Nam bây giờ đã đen thui, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, gợi ý vậy rồi mà cuối cùng vẫn không hiểu là sao? Hắn chỉ đành đau khổ cầu xin:

- Chị cả ơi! Làm ơn tách hai chân ra chút được không vậy?

- Vâng…

Trần Nam: "…"

Sau một hồi khuyên can hết sức hết lòng, cuối cùng Trần Nam cũng đã tách được đôi chân trắng nõn thon dài kia ra, con rắn hung tợn đã tức giận đến tím tái cả mặt mày, cuối cùng cũng có thể tìm được một cái động thần tiên để nó thỏa sức tung hoành.

Hoàng Tuyết Nhu rên lên một tiếng đau đớn, cảm thấy hai bên đùi có thứ gì đó chảy ròng. Nàng cảm thấy trong người nóng cháy, giống như

https://thuviensach.vn

muốn thiêu đốt hoàn toàn tâm hồn thiếu nữ.

Trần Nam vốn định tiếp tục di chuyển nhưng đôi chân ngọc ngà kia đã quấn chặt lấy eo hắn, không cho di chuyển. Trần Nam cúi xuống tiếp tục chơi đùa chỗ khác, dịu dàng nói:

- Đau hả?

Hoàng Tuyết Nhu đã rơm rớm nước mắt, gật nhẹ đầu, nhưng cơ thể cũng dần thả lỏng ra. Trần Nam mỉm cười, bắt đầu công tác cày cấy.

Chỉ một lúc sau, Hoàng Tuyết Nhu đã cảm thấy hết đau, khoái cảm cũng dần dần tìm đến. Nhưng đây là lần đầu, áp lực với một người con gái trong trắng là rất nặng, nàng nhanh chóng không chịu nổi, nhanh chóng cầu xin tha thứ.

Còn Trần Nam lúc này, hắn đang chính thức cảm nhận được sự khoan khoái khi vừa đột phá, vừa làm việc này, không chỉ vui phía dưới mà cả phía trên cũng sung sức bừng bừng. Khác với cô nàng đã rên rỉ kiệt sức dưới thân, hắn có cảm giác ngày càng sung mãn.

Dương khí lúc này đang dần dần bộc phát, nhưng lại được một cỗ khí tức mát lạnh truyền từ dưới lên làm dịu lại. Vậy mà bây giờ, Trần Nam mới chỉ đi được một nửa chặng đường thì đột nhiên thấy nguyên âm của Hoàng Tuyết Nhu biến mất, hình như đã tiêu hao sạch. Tỉnh thần lại, thấy cô gái mạnh mẽ ngày nào đang tội nghiệp gắng gượng dưới thân, hắn không khỏi thấy thương xót. Bất chấp việc mình đang thấy hỏa khí ngày càng vượng, xộc thẳng lền đầu, hắn không hề do dự mà rút khỏi cuộc chơi.

- Xin lỗi… - Trần Nam nhẹ nhàng vuốt ve má Hoàng Tuyết Nhu, ôn nhu nói.

Hoàng Tuyết Nhu vừa rồi thấy hắn vẫn còn rất mạnh bạo, không hề có chút xu thế ngừng lại, nhưng lại vì mình mà cưỡng chế bản thân. Nhìn lại

https://thuviensach.vn

đã thấy khuôn mặt hắn vặn vẹo thống khổ, cả tay lẫn lồng ngực đều như bốc cháy, không khỏi sợ hãi thốt lên:

- Anh làm sao vậy? Đột phá Đệ Nhất mà tại sao lại thế này? Anh… như thế này nguy hiểm lắm, đừng lo cho em, hay là anh cứ tiếp tục đi! Em chịu được… chịu được mà!

Trần Nam sầu khổ lắc đầu:

- Vô ích thôi! Em… em không đủ nguyên âm! Có tiếp tục thì cũng chỉ hại thân thể em mà thôi! Để anh thử áp chế…

Vừa nói đến đó, đột nhiên Trần Nam phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu nóng rực đến mức bốc khói, chỉ vừa chạm vào nền nhà đã bốc sạch hơi nước, khô cứng lại thành một vệt đen xì.

“Áaaaaaa!” Hoàng Tuyết Nhu hoảng sợ che miệng, âm thanh đã mang theo tiếng khóc:

- Anh… anh đừng dọa em! Làm sao bây giờ! Đừng dọa em mà… - Đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó:

- Anh bảo em không đủ nguyên âm phải không? Vậy thì đi tìm! Em sẽ tìm cho anh! Vì anh, dù có làm việc thương thiên hại lý gì em cũng chấp nhận! Công đức lực này là anh cho em, dù có mất sạch nó thì có sao, dù có hao tổn đến mức phải xuống địa ngục thì em cũng làm…

Vừa mới đứng lên, nàng đã thấy thân thể bị giữ chặt, Trần Nam mắt long sòng sọc nhìn nàng:

- Im ngay! Thương thiên hại lý? Việc giết người anh cũng từng làm, việc bày mưu hại người anh cũng từng làm! Nhưng không cho em làm những việc đó là vì cái gì? Giữ cho tay mình sạch sẽ đi! Để một mình anh nhúng chàm là được rồi…

https://thuviensach.vn

- Nhưng… - Còn định nói thêm gì nữa, Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên thấy gáy tê rần, thân thể mềm nhũn, mất đi tri giác.

- Xin lỗi! Đừng trách anh! Trước sau cũng phải làm dâm tặc một lần, anh không để vấy bẩn tay em đâu!

Dứt lời, thân hình như quỷ mị biến mất trong màn đêm.

Lúc này, bên ngoài bầu trời rét lạnh, gió tuyết thổi như cắt da cắt thịt con người ta. Nhưng giữa không khí ấy, một người con gái gầy gò mặc quần áo mỏng manh, thần tình hoảng sợ đang cố gắng chạy trối chết. Hai bàn chân trần đã rướm máu nhưng nàng không để ý, đôi mắt đẫm lệ nhưng nàng vẫn cố cắm đầu mà chạy, không hề quay mặt lại.

Ở phía sau, tầm hơn mười người thần tình dữ tợn, khá nhiều kẻ thân hình vạm vỡ khỏe mạnh như trâu đang lùng sục theo dấu chân để lại trên tuyết. Mặc dù gió rất mạnh, dấu chân nhanh chóng bị vùi lấp, nhưng những kẻ này vẫn có thể chia nhau ra để tìm kiếm dấu vết sót lại.

Ánh lửa bập bùng, tiếng quát tháo, chửi bậy có vẻ đặc biệt chói tai trong cái màn đêm khu ổ chuột hoang vắng này. Cô gái không nghe, không biết, nàng chỉ chạy mà thôi.

Đột nhiên, cô gái thấy dưới chân mất thăng bằng, giống như vấp phải cái gì đó. Nàng không kềm chế được mà ngã nhào về phía trước, cả người ê ẩm không chịu được.

Ánh lửa bập bùng, một khuôn mặt chằng chịt sẹo ngang sẹo dọc đập vào mắt nàng. Cô gái hoảng sợ tuyệt vọng, nhưng dường như sức lực đã mất hết, nàng chỉ có thể bi thống, oán hận nhìn chằm chằm vào người đã ngáng chân nàng mà thôi.

- Ma ma phải bỏ ra năm vạn kim tệ mới mua được ngươi! Vậy mà ngươi lại dám trốn! Đúng là muốn chết. – Tên vạm vỡ quát lạnh, cùng với đó là

https://thuviensach.vn

tiếng bước chân sột soạt và nhiều ánh lửa tụ tập từ khắp nơi lại đây. Hắn nói:

- Mang cái mền nào dày dày cuốn nó lại! Mang về lành lặn cho ma ma, nếu không thì chết cả lũ.

Cô gái ngơ ngác nơi đó, giống như mất hết hồn vía. Đám người kia cười khinh thường, mền đã được chuẩn bị sẵn sàng để "gói ghém" …

Nhưng… sự việc hình như không như được chúng nghĩ, cũng giống như Trần Nam tối nay không được suôn sẻ như hắn vẫn hằng mong ước…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Một Đêm Hai Người! Lĩnh Ngộ Thành Công

Những tên vạm vỡ vẫn còn giữ sự đắc ý trên mặt, nhưng tất cả đã dần dần gục xuống giữa trời đông giá rét. Dù cho người kia vẫn còn chút lý trí, cố tình giữ mạng cho chúng, nhưng cứ nằm ngoài trời trong thời tiết này, dù chúng có khỏe mạnh thì cũng chỉ có tu vi tầng một, là người bình thường, sớm muộn cũng mất mạng mà thôi.

Cô gái kia thấy những người truy đuổi mình đều đã ngã gục, đôi mắt ánh lên chút hy vọng, bên cạnh nàng, một cây đuốc cắm xuống mặt tuyết, phát ra những tia sáng lờ mờ chiếu rọi lên khuôn mặt người phía trước, cũng là người đã cứu nàng.

Cô gái ngước nhìn hắn, khuôn mặt thật quen thuộc, nàng đã từng gặp một lần, bóng dáng hắn đã gây được ấn tượng trong lòng nàng, muốn quên cũng không quên được.

Ấn tượng của nàng về hắn không phải là khuôn mặt, không phải ngoại hình, cũng không phải là cách nói chuyện, mà là âm thanh của hắn, tiếng nhạc của hắn dường như chứa một thứ năng lượng rất hùng hậu, đánh thẳng vào tâm linh nàng, âm thanh ấy rất dí dỏm, rất thú vị, nàng dường như có thể nhìn ra được một phần tính cách của hắn vào lúc ấy. Nàng… chính là cô gái geisha hồi trước đã hỏi thăm Trần Nam, cô gái Phù Tang xinh đẹp tên là Kiko.

https://thuviensach.vn

Kayano Kiko, từ nhỏ nàng đã có một khả năng đặc biệt mà không ai biết, nàng có thể cảm nhận được âm thanh của tự nhiên, cảm nhận được âm thanh của muôn loài, giống như hòa mình với thiên nhiên vậy. Chính vì thế mà tiếng đàn của nàng mới hút hồn không biết bao nhiêu đàn ông trong thành Quan Tây, cũng vì cái năng lực đặc biết ấy, Kiko đặc biệt thấu hiểu tâm tình của mỗi người, làm cho mỗi người được nàng bồi rượu đều vô cùng sảng khoái, giúp nàng kiếm được rất nhiều tiền.

- Là anh đó sao? Thật tốt! – Chính bản thân Kiko cũng không biết tốt ở chỗ nào. Mấy ngày nay nàng đã gặp quá nhiều biến đổi, quá nhiều tuyệt vọng rồi. Giờ đây, khi một người cũng coi như quen biết xuất hiện trước mặt nàng, nàng đã coi hắn như một cọng cỏ cuối cùng mà bám víu lấy.

Kiko cố lết từng bước tới trước mặt hắn, muốn nói lời cảm ơn. Nhưng đột nhiên, hắn lại ôm chầm lấy nàng, hôn lên đôi môi đã tím tái vì lạnh của nàng. Nhưng… người hắn thật là ấm! Được hắn ôm, Kiko cảm thấy như mọi sự giá lạnh của thời tiết lẫn cả sự giá lạnh của lòng người đều được sưởi ấm, thậm chí là đánh tan…

Trong tâm hồn Kiko vẫn đang cố phản kháng, nhưng thân thể gầy yếu kiệt sức của nàng lại không nghe lời nữa. Cô gái trẻ cố gắng rên lên mấy tiếng “dừng lại” yếu ớt, nhưng dường như âm thanh của nàng chỉ đủ cho gió lạnh ngoài kia cuốn đi mà thôi.

Nàng bị hắn cuốn lấy, dần dần đẩy ngã xuống đất. Thật kỳ diệu, mặt đất vốn đầy tuyết nhưng chỉ cần chạm vào cơ thể hắn là đã tan chảy, sau đó bốc hơi, tạo thành một khoảng đất khô ráo. Từng kiện quần áo mỏng manh trên người Kiko đang rời xa nàng, nhưng nàng không thấy lạnh, người hắn nóng quá…

Khi bàn tay nóng rực của Trần Nam lướt qua vai sau bên phải của thiếu nữ, thân thể nàng hơi run lên, giống như chỗ đó có cái gì làm tâm linh nàng

https://thuviensach.vn

đau đớn. Trần Nam lại không để ý, nếu không đã bĩu môi khinh thường hình xăm con bướm kia cũng quá thô thiển rồi.

Bầu ngực căng tròn, hồng hào rung rinh như hai chú thỏ con sợ hãi chờ sói đến ăn thịt. Thân hình dù mảnh mai nhưng lại rất trắng, da thịt cũng coi như đầy đủ. Vài cọng cỏ đen đang xấu hổ nằm rạp xuống, hay là chúng nó đã bị gió đông kia uy hiếp nên phải thần phục? Thiếu nữ cố gắng rụt rụt thân hình lại, nhưng sức lực nàng không còn nhiều, Trần Nam cũng đã nóng đầu, không có ý định thương tiếc nàng giống như Hoàng Tuyết Nhu. Đôi chân trần vẫn còn xước xát bị mạnh mẽ tách ra, Trần Nam đã tiến vào, tiếp tục công tác "đột phá bình cảnh" đã bị ngắt quãng.

Đêm nay, Kiko là thiếu nữ thứ hai đã rên lên đau đớn dưới thân Trần Nam. Trong nội tâm nàng không biết có cảm giác gì nữa đây? Hôm nay vốn muốn trốn chạy để tránh bị làm ô nhục, dù có chết cũng coi như phản kháng một lần, không hề hối tiếc. Chẳng phải tổ tiên Samurai đã từng dạy tinh thần võ sĩ đạo là như thế hay sao? Nhưng không ngờ cuối cùng vẫn rơi vào kết cục này!

Nên hận sao? Nhưng Trần Nam đã cứu nàng! Vừa nãy nếu không có hắn thì nàng cũng sẽ thất thân bởi con heo ghê tởm kia… Thôi thôi… dù gì ta cũng không ghét hắn. Ta sẽ cho hắn lần đầu bằng cả nội tâm, coi như ta đã sa đọa một lần, còn ngày mai… thôi thì để mai tính tiếp vậy…

Nghĩ đến đó, thiếu nữ Phù Tang bắt đầu tự chủ điều chỉnh tư thế, làm sao để cho mình đỡ thống khổ nhất, lại tạo được nhiều khoái cảm nhất cho cả bản thân lẫn hắn. Âm thanh rên rỉ cao vút kích thích vào thần kinh Trần Nam, làm hắn cảm thấy như muốn lên tiên, hỏa khí hừng hực cũng bắt đầu được phát tiết. Thiếu nữ dưới thân tận tình phối hợp, nguyên âm cuồn cuộn truyền sang làm tu vi hắn dần dần tăng tiến, cơ thể giống như tường hòa hơn rất nhiều, cả thể xác và tinh thần giống như hòa nhập với thiên nhiên…

----Hết sắc rồi anh em êi ----

https://thuviensach.vn

Màn đêm lạnh lùng cuối cùng cũng biến mất, từng ánh ban mai yếu ớt chiếu sáng mặt đất cái ngõ khu ổ chuột. Lúc này trời còn lạnh, vài tên ăn mày chui rúc trong khu nhà này cũng không ngu mà chạy ra đường chịu tội, chỉ chăm chăm cuốn lấy tấm chăn rách nát, ôm lấy nhau mong chút hơi ấm bình yên.

Lúc này, trên con đường ngõ nhỏ hẹp ấy, thiếu nữ ngồi co chân bó gối, cúi đầu khóc nức nở. Không biết nàng khóc vì cái gì mà đau đớn thế? Aiz, khóc như vậy mà không có Bụt hay thần tiên nào xuất hiện, có còn thiên lý hay không?

Bụt thì không có, nhưng dâm tặc lại có một tên. Hiện giờ Trần Nam đang đau khổ chịu trận, cố gắng khuyên can nhưng thiếu nữ vẫn không dừng khóc, dường như cả cái cơ thể mảnh mai này đều làm từ nước, chảy mãi không hết vậy.

- Thôi nào! Tôi phải làm thế nào thì em mới hết khóc đây? Tôi biết tôi sai, tôi có lỗi, chính tôi làm em không thể làm thiếu phu nhân Lâm gia, tôi xấu, tôi đáng chết, em muốn làm gì tôi thì làm! Thôi được rồi, khóc thì cũng được, nhưng em cũng phải mặc quần áo vào chứ. Thời tiết bây giờ lạnh lắm.

Nhắc đến ba chữ “thiếu phu nhân”, dường như thiếu nữ lại nghĩ đến chuyện gì, tiếng khóc càng thêm thương tâm, càng thêm ủy khuất. Nàng dù đã từng là một geisha nhưng dù sao cũng mới nhập đạo được hai tháng mà thôi, còn từ nhỏ nàng đều được chăm chút, dù ma ma có hơi nghiêm khắc, nhưng có bao giờ cho nàng chịu ủy khuất như thế này đâu?

Thấy thiếu nữ càng khóc càng dữ, càng khóc càng cường đại. Trần Nam suy sụp. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, hung hăng đè thiếu nữ ra, cầm từng kiện từng kiện quần áo mặc vào cho nàng, sau đó lại lấy ra cả bộ quần áo ấm, mặc đầy đủ vào cho nàng. Cuối cùng bế bổng cả thân thể mảnh mai của Kiko lên, mang nàng về căn nhà mà hắn đang ở lại.

https://thuviensach.vn

- Anh muốn mang tôi đi đâu? – Thiếu nữ cuối cùng cũng ngừng khóc, giọng nói mang theo âm thanh nức nở hỏi. Trần Nam chỉ nghe ra trong đó rất nhiều bất lực và yếu ớt, còn sự oán hận sao? Chỉ có chút ít mà thôi.

- Em nên tự hỏi mình đi! Khóc khóc khóc cái gì? Bây giờ chỉ biết khóc thì còn làm được gì? Chừng nào em chưa tự quyết định được thì tôi làm người giám hộ, ngoan ngoãn mà nghe lời đi! – Trần Nam hung hăng nói, giống như đang dạy dỗ đứa bé con lạc đường nào đó vậy.

- Đúng thế! Tôi nên đi đâu bây giờ? – Nghe Trần Nam nói, Kiko cũng mờ mịt tự hỏi, thần tình hoang mang như mất sạch phương hướng.

- Chẳng phải em là thiếu phu nhân Lâm gia sao? Tối qua sao… ấy ấy không khóc, không được khóc! Cẩn thận tôi cởi quần ra đánh vào cái mông nhỏ của em đó nghe chưa?

Trần Nam đang nghi hoặc hỏi thì lại thấy thiếu nữ rơm rớm nước mắt, bất đắc dĩ vừa cầu xin vừa dọa nạt một câu.

Trần Nam về đến nhà, thấy bên trong vẫn yên ắng, có lẽ tối qua mình ra tay hơi nặng, Hoàng Tuyết Nhu chưa tỉnh lại được. Hắn cũng không lo lắng Hoàng Tuyết Nhu bị làm sao, bởi hơi thở của nàng truyền vào cảm nhận của hắn vẫn đều đều đầy khỏe mạnh.

Trần Nam bế Kiko vào một căn phòng dưới lầu một, vận khí thổi phù một cái, tất cả bụi bặm trong phòng đều bị đánh tan. Hắn lại gẩy tay, một bộ chăn mền mới khá xa hoa đã được bày lên giường, thay thế đám chăn mền bụi bẩn rách nát. Tất cả động tác của hắn đều lọt vào mắt thiếu nữ, nếu là mọi khi nàng đã thốt lên kinh ngạc, nhưng bây giờ thì nháy mắt cũng không thèm. Hắn nhẹ nhàng đặt Kiko lên đó, đắp chăn cẩn thận, lại chạy ù xuống bếp, lấy nốt chỗ mỳ xào còn lại tối qua, vận công nhanh chóng làm nóng lại, lại làm nóng thêm một tách trà, cẩn thận mang vào phòng của Kiko.

https://thuviensach.vn

- Dậy ăn chút gì đi! Có lẽ em cũng đói rồi! – Trần Nam nhẹ nhàng nói.

Không chút phản ứng.

Trần Nam nhíu nhíu mày, bưng đĩa mỳ đến bên cạnh giường, kéo cái ghế ngồi xuống, tận tình khuyên bảo:

- Em có muốn gì thì cũng phải ăn chứ? Không ăn làm sao mà chịu được! Ngoan, ăn chút đi rồi tôi trị liệu mấy vết thương cho em, sẽ không còn đau đớn gì nữa đâu!

Vẫn chỉ là im lặng.

Trần Nam thở dài, biết bây giờ Kiko đang có khúc mắc trong lòng, nhất thời không mở ra được. Hắn biết, tình trạng như nàng bây giờ không có người chăm sóc là không được, bởi người trong tình trạng xấu lúc nào cũng cần người chăm sóc, kể cả về thân thể và tinh thần. Nếu không có ai quan tâm, Kiko chỉ có hai kết cục, một là chết, hai là tính tình biến đổi, trở nên tồi tệ vô cùng, có lẽ là lạnh lùng không thể thân cận, hoặc là độc ác oán hận tất cả mọi thứ trên thế gian.

Trần Nam không nói thêm gì nữa, đưa một thìa mỳ vào miệng, nhai kỹ một lượt, sau đó bất chấp Kiko nghĩ thế nào, hắn dùng phương pháp đơn giản nhất là miệng đối miệng truyền sang cho nàng, đưa tay vuốt cổ họng một cái là thông xuống, không cần nàng phải đồng ý hay không. Làm thế thêm vài chục lần, bát mỳ cuối cùng cũng hết. Lại thêm một ngụm trà ấm cho thông họng, Trần Nam gật gật đầu, thu dọn lại rồi lui ra.

- Àiz! Tình hình không khả quan nha! Đến một chút phản kháng cũng không có, giống như xác chết vậy! Từ sáng tới giờ chỉ hỏi đúng một câu mang đi đâu, sau đó là không thêm câu gì luôn. Làm thế nào bây giờ?

Vứt hết suy nghĩ sang một bên, Trần Nam trước hết kiểm tra tình huống của mình. Sau một lúc, hắn không khỏi mừng rỡ, đầu óc cũng trở nên thanh

https://thuviensach.vn

minh, bớt u ám hơn vừa rồi nhiều.

Khí cực dương trong cơ thể đã bành trướng mạnh, nhưng lại tồn tại một vùng khí âm lạnh hòa cùng với đó, làm thân thể hắn ôn hòa hơn trước nhiều. Có xu thế như âm dương dung hòa, tương hợp với thiên địa, đúng như cảnh giới Bất Diệt Thần trong truyền thuyết.

Chỉ là khí cực âm còn rất yếu, có lẽ phải thực hiện cực dương sinh âm thêm một thời gian mới có thể chính thức thành công đạt tới tu vi Bất Diệt Thần. Cũng may, Trần Nam đã chính thức lĩnh ngộ, tối qua nhờ có nguyên âm của Hoàng Tuyết Nhu và Kayano Kiko trợ giúp mà hắn mới có thể làm cực dương sinh âm tới sáu lần, từ đó bắt được quy tắc của việc này. Chỉ cần thêm một thời gian liên tục thao tác, liên tục chuyển giao nữa là hắn sẽ trở thành Bất Diệt Thần chân chính, cũng chính là cảnh giới vô địch trong thế giới này.

Nhớ đến Hoàng Tuyết Nhu, lòng hắn không khỏi ấm áp. Vì hắn mà nàng có thể chấp nhận làm bất cứ việc thương thiên hại lý nào! Bản tính nàng lương thiện như thế, nói ra được câu đó thì phải yêu hắn tới mức nào đây chứ?

Chỉ là… bây giờ mình lại có lỗi với Nhu, còn có lỗi với cả Kiko! Cả hai bên đều là chủ nợ, mình là con nợ, làm sao bây giờ?

- Mẹ kiếp! Đàn ông dám làm dám chịu! Tội vạ đâu anh mày chịu hết. Cùng lắm thì anh mày tự thiến hai hạt đậu đưa mỗi em một viên xem như đền bù là được chứ gì? Xem lúc đấy có ai dám nhận không…

Trần Nam hung hăng thầm thề, không biết anh tác giả đã phục hắn sát đất, giống như mặt trăng thần phục mặt trời, như con dân thần phục quân chủ, như… Thôi kệ cha anh tác giả! Bây giờ Trần Nam cần phải đi xem Hoàng Tuyết Nhu, giải thích chuyện này cho nàng rồi kiếm cách mà giải quyết hậu quả đã…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Kẹt Giữa Hai Cô Gái

Trần Nam cất bước lên tầng hai, mở cửa căn phòng mà hắn đã ở chung với Hoàng Tuyết Nhu hai ngày nay. Cất bước vào phòng, cõi lòng hắn không khỏi thấy hơi nặng nề, nhưng hắn không định né tránh, bởi việc này có muốn giấu cũng không được. Kể từ cái lúc đánh ngất Hoàng Tuyết Nhu rồi bỏ chạy ra ngoài, hắn đã lường trước tình huống này rồi.

Làm dâm tặc cũng không phải là dễ, mà làm một tên dâm tặc tồn tại lương tri thì đúng là khó khăn trùng trùng. Trần Nam lúc ấy đầu óc đã mơ hồ, chỉ là dương khí xộc lên đầu, lại vừa thu được nguyên âm của Hoàng Tuyết Nhu nên hắn có cảm ứng rất mạnh với nguyên âm, vì vậy mới xác định được mục tiêu để đi tìm.

Nếu đêm qua có gặp phải Thị Nở trong truyền thuyết thì Trần Nam cũng tình nguyện làm Chí Phèo! Rất may cho hắn, hắn đã gặp được Kayano Kiko, một cô gái rất xinh đẹp, thậm chí không thua gì Hoàng Tuyết Nhu, hơn nữa lại nhớ rõ được mặt hắn, hắn lại tình cờ cứu nàng khỏi một rắc rối nào đó… Tất cả kết hợp lại tạo thành một kết quả vẫn có thể cứu vãn. Còn cứu vãn được không thì phải xem nỗ lực của Trần Nam lớn đến mức nào.

Bước tới bên giường, nhìn thiếu nữ xinh đẹp như thiên sứ đang yên lặng nằm đó, lòng Trần Nam không khỏi thấy bình yên. Dù thế nào đi nữa thì nàng vẫn sẽ ở bên hắn chứ? Đúng không? Hắn tin nàng! Thực sự tin tưởng

https://thuviensach.vn

nàng sẽ không kích động rồi làm mọi chuyện thêm trầm trọng. Bởi trên thế giới này, chỉ có Hoàng Tuyết Nhu là người thực sự thấu hiểu hắn!

Bàn tay nhẹ nhàng xoa lên thái dương Hoàng Tuyết Nhu, lại nhấn huyệt nhân trung mấy lần, cuối cùng nàng cũng có phản ứng, dần dần hé mở đôi mắt xinh đẹp kia ra.

Người đầu tiên mà Hoàng Tuyết Nhu nhìn thấy khi mở mắt chính là Trần Nam, mà người đầu tiên nàng nghĩ đến cũng là hắn. Hoàng Tuyết Nhu ngồi bật dậy, sốt sắng sờ khắp thân thể của thiếu niên, giọng nói gấp gáp hỏi:

- Anh không sao chứ? Anh có bị thương chỗ nào không? Hôm qua anh có biết em lo lắng thế nào không? Sao anh lại dám làm thế với em? Anh thật quá đáng…

Trần Nam cảm động suýt nữa rớt nước mắt. Thấy chưa? Vừa tỉnh lại là đã nghĩ cho mình, lo lắng cho mình! Trên đời kiếm đâu ra người vợ như thế đây? Kiếm ở đâu ra?

- Xin lỗi! Nhưng anh cũng chỉ vì muốn em không phải làm việc trái lương tâm mà thôi! Em là một cô gái lương thiện, dù rằng thỉnh thoảng hơi nóng nảy nhưng em thực sự rất lương thiện. Anh không muốn em làm việc gì để phải áy náy cả đời… Yên tâm đi! Anh không sao rồi, hiện giờ anh rất khỏe! Thấy không, anh ôm em thật chặt… thật chặt mà!

Hoàng Tuyết Nhu nghe thấy hắn đã không sao thì thở ra một hơi, lòng cũng thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Đột nhiên nàng nhíu nhíu cái mũi nhỏ, như nhớ ra việc gì đó cực kỳ cực kỳ cực cực kỳ nghiêm trọng, nhanh chóng đẩy hắn ra, sẵng giọng hỏi.

- Bây giờ không sao hả? Vậy thì khai mau, tối qua anh đã làm gì? Mùi trên người anh là thế nào? Đừng có quên cái mũi của em rất tinh, dù trên

https://thuviensach.vn

người anh còn dày đặc mùi… mùi giữa em và anh! Nhưng mà cái hương thơm lạ kia thì không thể sai được. Rốt cuộc anh đã làm gì hả?

- Anh… - Trần Nam thở dài một cái, quyết định nói thật.

Bốp.

Đầu trúng một cái vỗ đau đớn, Trần Nam ủy khuất mà không dám kêu ca, chỉ trơ mắt nhìn Hoàng Tuyết Nhu bắt đầu phát tiết sự bất mãn.

- Đồ ngu! Ngu! Ngu! Anh đúng là quá ngu! Anh… mày làm tao tức chết rồi thằng nhóc kia. Tối qua ai dạy mày đánh ngất tao hả? Mày nghĩ tao ngu đến mức đi làm việc gì đó thất đức để hao tổn mất tí xíu công đức lực kia à? Mày thì giỏi, tao biết mày có công đức lực mạnh, có hao tổn chút xíu cũng không sao rồi! Nhưng mà mày có biết dùng óc không thế? Mày không biết ở ngoài cái ngõ này là khu vực nào hả? Chính là khu kỹ viện to nhất cái thành An Huy này đấy thằng ngu! Tuy tao ghét kỹ viện, nhưng tao cũng thừa biết trong đó không thiếu gì kỹ nữ còn trinh cho mày phát tiết! Chỉ cần bỏ nhiều tiền một chút là xong, danh chính ngôn thuận mà không có hậu hoạn gì về sau, xong việc bỏ đi mà không cần lăn tăn một tý nào. Giờ thì hay! Tự cho mình là đúng, đánh tao ngất xỉu, sau đó mày ra ngoài làm hại đời con gái nhà nào hả? Mày có biết trinh tiết với con gái quan trọng thế nào không? Mày định xử lý thế nào? Tao ghét mày! Ghét mày! Ghét mày… hu hu…

Trần Nam nghe lời nàng xong mà tý nữa ngã ngửa, mồ hôi chảy ròng ròng. Không ngờ cô nàng này còn cường hãn như vậy, đã thế tối qua còn nói mấy câu thâm tình như “thương thiên hại lý vì anh” đó làm gì?

Mẹ! Mẹ nó! Lúc đó đầu óc tao cũng có bình thường quái đâu? Mày nói ra câu thương thiên hại lý xong là tao xác định mẹ nó phương hướng làm việc xấu rồi, vậy thì chả chạy ra đường làm bậy thì làm gì? Con ranh này,

https://thuviensach.vn

mày giỏi! Lần này tao không tranh cãi với mày, nể tình vừa rồi mày lo lắng cho tao, giờ cho mày phát tiết. Làm bạn mày cũng là tao số khổ mà…

Phát tiết một hồi xong, Hoàng Tuyết Nhu nhào vào ngực hắn nức nở, mãi đến tận trưa mới nín lại. Khuôn mặt lem luốc như mèo hoa, vẫn còn nấc nghẹn vài cái hỏi hắn:

- Cô gái kia là ai? Anh định làm thế nào?

Trần Nam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Anh cũng chẳng biết làm thế nào bây giờ! Cô ấy là Kayano Kiko, là cô gái tự giới thiệu là thiếu phu nhân Lâm gia mà chúng ta đã từng gặp lần trước. Nhưng hình như cô ấy gặp phải chuyện gì đó, tối qua nhẽ ra là lễ thành thân của cô ấy nhưng anh lại thấy cô ấy bị người rượt đuổi, quần áo cũng vô cùng mỏng manh, diêm dúa chứ không phải là loại quần áo tân nương màu đỏ kia. Hiện giờ cô ấy như người mất hồn, tạm thời anh cũng chả biết phải làm sao! Bảo bỏ rơi cô ấy thì anh không nỡ, anh nghĩ em hiểu con người anh, chắc cũng chẳng lạ gì đáp án này! Nhưng mà…

- Anh muốn nhận cô ta? – Hoàng Tuyết Nhu bình tĩnh nói.

Trần Nam gật đầu cười khổ:

- Nhưng mà cô ấy chưa chắc đã chịu theo anh là thứ nhất! Thứ hai là anh rất lo em không chấp nhận cô ấy. Anh… anh tạm thời cũng chưa nghĩ ra cách gì. Anh rất tôn trọng em, nhưng anh nghĩ em nên gặp cô ấy một chút, rồi anh sẽ chờ quyết định của em… Được không?

Nhìn thấy Trần Nam đang chột dạ thương lượng mình về vấn đề này, Hoàng Tuyết Nhu không khỏi nhớ về cha mình. Hồi bé nàng không có cha, chỉ có một mình mẹ tần tảo nuôi nàng, cho đến năm bốn tuổi, cha nàng, cũng chính là Hoàng Thanh Giang mới đến gặp mẹ nàng, sau đó cha mẹ hình như nói chuyện gì đó, và mẹ quyết định dẫn nàng về nhà họ Hoàng.

https://thuviensach.vn

Cũng vì lý do đó mà Hoàng Tuyết Nhu không có tính cách giống những người họ Hoàng khác, bởi cơ bản là nhận thức đầu tiên của nàng đều do mẹ dạy cho, họ Hoàng trong mắt nàng cũng không phải là thứ gì quá quan trọng giống như những kẻ cuồng gia tộc khác, giáo điều của họ Hoàng và nhận thức của nàng qua khác nhau rồi.

Lần đó, Hoàng Thanh Giang dẫn mẹ nàng về, không ngờ người vợ chính thức lúc đó của ông ta ra vẻ không đồng ý. Nàng còn nhớ người phụ nữ đó cũng không có gì đáng trách, bởi bà chưa từng chửi bới mẹ Hoàng Tuyết Nhu một câu nào, chỉ hỏi một câu duy nhất:

- Tại sao trước đây ông không nói cho tôi?

Lúc đó Hoàng Tuyết Nhu không hiểu ý nghĩa thực sự của câu hỏi, còn cho rằng nói trước hay nói sau thì chẳng phải vẫn là mang về hay sao? Nhưng bây giờ nàng mới hiểu, bà ta chỉ mong muốn có một sự giải thích, một sự tôn trọng, chỉ mong Hoàng Thanh Giang để tâm đến cảm xúc của mình, an ủi mình đôi chút mà thôi.

Vậy mà lúc ấy, Hoàng Thanh Giang chỉ lạnh lùng nói:

- Đàn ông tam thê tứ thiếp là bình thường! Tôi muốn rước ai về mà còn phải trình bày với cô nữa hay sao? Cô nên biết bổn phận của mình, an an ổn ổn mà chăm sóc cho thằng Vũ đi. (Vũ là anh trai của Hoàng Tuyết Nhu, nhưng đã được đưa vào sâu trong dòng tộc bồi dưỡng đặc biệt).

Sau lần đó, Hoàng Thanh Giang chăm chút mẹ nàng từng chút một, chiều chuộng mẹ nàng như bảo bối, bỏ mặc người đàn bà đó. Cho đến khi người phụ nữ yếu đuối đó sầu khổ mắc bệnh nặng thì ông ta mới qua xem, nhưng cũng đã muộn, bà ta qua đời khi Hoàng Tuyết Nhu bảy tuổi, cũng là ba năm sau đó.

Hồi nhỏ thì không nghĩ gì cả, bởi nàng chỉ quan tâm đến mẹ mình mà thôi. Nhưng bây giờ chính bản thân mình cũng gặp phải tình huống như

https://thuviensach.vn

thế, Hoàng Tuyết Nhu không khỏi cảm thấy người đàn bà đó thật đáng thương.

Nếu năm đó Hoàng Thanh Giang có thể xử sự giống với Trần Nam bây giờ thì tốt biết mấy! Ít nhất thì người đàn bà đó cũng không chết, Hoàng Hải Vũ cũng không vì thế mà oán hận mẹ mình từng ấy năm cho tới giờ.

Thấy Trần Nam vẫn đang mong ngóng đằng kia, Hoàng Tuyết Nhu cũng biết hắn khó xử, không định làm khó hắn nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đi theo Trần Nam xuống nhà nhìn cô gái kia một chút.

…

Bước chân vào căn phòng kia, Hoàng Tuyết Nhu nhìn thấy được khuôn mặt xinh đẹp đã từng gặp qua một lần kia. Chỉ là lúc này, sắc mặt nàng tái nhợt không còn chút huyết sắc, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt, hình như vừa mới khóc xong. Hoàng Tuyết Nhu nhìn qua Trần Nam, nhưng thấy hắn cũng đang vẻ mặt khó hiểu cùng lo lắng, cũng không tiện hỏi thêm cái gì.

“Sao lại thế này? Vừa rồi vẫn còn khá lắm mà! Sao sắc mặt bây giờ lại kém như vậy!”

Nhìn thấy hai người đi vào, lại nhìn thoáng qua Hoàng Tuyết Nhu, Kiko chợt gượng người ngồi dậy. Trần Nam nhanh chóng chạy lại định đỡ nàng, nhưng Kiko lại bất ngờ gạt ra, thần tình lạnh nhạt nhìn hắn. Tâm thần của Trần Nam run lên, cảm thấy cô gái kia như có chuyển biến rất lớn, nhưng không biết chuyển biến ở chỗ nào, chỉ biết là chuyển biến này có chiều hướng xấu!

Trong sự kinh ngạc của Trần Nam, Kayano Kiko kiên cường ngồi dậy, bước xuống giường, sau đó hơi run run bước từng bước tới trước người Hoàng Tuyết Nhu.

Sau đó…

https://thuviensach.vn

Nàng chậm rãi quỳ xuống, cúi đầu xá một cái chân thành nói:

- Mo shiwakearimasen (Thật xin lỗi)

Trần Nam cũng hơi hiểu, có lẽ đây là lễ tiết xin lỗi chân thành của người Phù Tang, không phải là biểu lộ ý thần phục hay sợ hãi gì đó. Nhưng Hoàng Tuyết Nhu lại hiểu lầm, cuống quýt đỡ Kiko lên, dìu nàng lên giường, trách móc nói:

- Đừng làm mấy việc ngốc nghếch như vậy! Muốn xin lỗi hay làm gì thì cứ đợi khỏe lại, chúng ta cùng ngồi nói chuyện với nhau một chút là được rồi!

Nhưng Kiko lại cố chấp nói:

- Tôi thực sự muốn xin lỗi chị, cũng không còn mặt mũi nào nhìn thấy chị nữa. Chị yên tâm, người như tôi không xứng ở lại đây, không xứng để chị phải nổi giận với anh ấy. Tôi sẽ đi, xin chị cho tôi một chút thời gian, đến tối nay tôi sẽ đi, chị không còn cần phải gặp lại tôi nữa!

Hoàng Tuyết Nhu thấy phản ứng của nàng như vậy thì lại càng không đồng ý, càng thấy nàng đáng thương, đã mất đi tấm thân trong trắng, lại đi xin lỗi mình là sao? Đây là cái đạo lý gì vậy? Rốt cuộc cô bé ngốc nghếch này nghĩ cái gì vậy?

- Thôi, đừng nói nữa! Kiko hình như ít tuổi hơn chị, gọi em là em nhé! Em nên nghỉ ngơi một chút đi, đợi khi nào khỏi hẳn rồi nói sau, đừng làm mấy việc ngốc nghếch như thế nữa. Để chị đi làm chút gì cho em ăn…

Trần Nam xoa xoa mồ hôi, ăn phải đồ ăn Hoàng Tuyết Nhu nấu không phải ốm đau nữa mà là chết chắc rồi.

Kiko thở dài một hơi, dường như có tâm sự gì đó! Giọng nói cầu xin:

https://thuviensach.vn

- Chị có thể cho tô… cho em nói chuyện với anh ta một chút không? Em có chuyện muốn nói riêng với anh ấy!

Hoàng Tuyết Nhu thâm ý nhìn thoáng qua Trần Nam, cuối cùng gật đầu lui ra ngoài trước, lưu lại căn phòng cho hắn và Kayano Kiko.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Quậy Tung Lâm Phủ

Em muốn đi? Tại sao? Tại sao em lại phải xin lỗi? Người có lỗi là tôi! Em đâu có lỗi gì?

Hoàng Tuyết Nhu đã đi khỏi, Trần Nam tranh trước bày tỏ nghi vấn của mình. Trong lòng hắn lại thầm thấy có cơ hội, bởi cuối cùng Kiko cũng chịu nói chuyện, không phải sự chán chường tuyệt vọng như sáng nay nữa.

Sắc mặt Kayano Kiko trở nên khổ sở, cố nén nước mắt lắc lắc đầu:

- Anh… anh cũng không có lỗi! Nếu không phải anh thì tối qua tôi cũng gặp phải tình cảnh thế này thôi! Thậm chí còn thảm hại hơn gấp trăm ngàn lần, muốn sống không được, muốn chết không xong! Thực tế, tôi còn phải cám ơn anh vì anh đã cứu tôi…

- Sao lại thế? Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì vậy? Đầu óc em có còn bình thường không? – Trần Nam nóng nảy nhảy dựng lên, sốt sắng đưa tay sờ trán nàng xem có bị sốt không mà nói nhảm như vậy.

Nhưng Kiko lại một lần nữa gạt tay hắn ra, suy sụp nói:

- Những lời chị ấy nói với anh… tôi đã nghe thấy rồi!

- Những lời nào? – Trần Nam sửng sốt hỏi lại.

https://thuviensach.vn

- Tôi đã nghe thấy chị ấy mắng anh, mắng rất to. Còn nghe thấy chị ấy nói vốn muốn mua trinh tiết của kỹ nữ để anh phát tiết. Tôi… hức… tôi là kỹ nữ! Tôi chỉ là một con kỹ nữ đê tiện mà thôi! Oaaa… hu hu… Tôi thật sự là kỹ nữ… tôi không xứng, tôi không xứng để anh phải chịu cơn giận của chị ấy đâu…

Tiếng nói ngắt quãng trong nước mắt, thân thể mảnh mai của thiếu nữ run lên từng đợt, Trần Nam thấy chua xót trong lòng. Lần trước gặp được nàng, nàng còn rất vui tươi, thậm chí là hơi tinh nghịch, nhưng sao bây giờ lại đầy mặc cảm và thống khổ thế này? Hắn giang tay ôm nàng vào lòng, ấm giọng khuyên can

- Em bình tĩnh lại đi! Em là một nghệ giả! Nghệ giả chỉ bán tiếng cười, bán tiếng đàn và bán tiếng hát! Nghệ giả chân chính không phải là cái gì đê tiện! Em không phải kỹ nữ! Tại sao lại tự nói mình như vậy? Em đã giao tấm thân trong trắng cho tôi cơ mà! Em đê tiện ở chỗ nào?

Kiko lại càng khóc thương tâm hơn, thần tình có dấu hiệu điên loạn:

- Không phải! Tôi là kỹ nữ! Thực sự là kỹ nữ! Tôi đã không còn là nghệ giả như trước đây nữa rồi… Anh không hiểu! Anh không hiểu! Anh không hiểu đâu! Họ coi thường tôi, cho rằng tôi là đồ kỹ nữ đê tiện! Tôi đã cố giải thích, nhưng họ lại bán tôi vào kỹ viện đó, để cho tôi hết đường chối cãi! Họ đánh tôi! Họ xăm tiêu ký của Hồ Điệp Viện lên người tôi! Anh xem đi! Anh nhìn đi! Có đúng là hình xăm hồ điệp đỏ hay không? Tôi là kỹ nữ! Hu hu… Họ muốn bán cái thân này của tôi! Muốn tôi tiếp khách! Anh đã cứu tôi… anh làm thế với một con kỹ nữ, không cần phải áy náy gì, anh cứ kệ tôi như chị ấy nói đi! Dù gì cái thân này sớm muộn cũng là để cho người ta chà đạp mà thôi! Có thể giao lần đầu cho một người mà tôi không ghét, tôi đã mãn nguyện lắm rồi! Tôi…

Tiếng nói ngắt quãng chẳng đâu vào đâu, âm thanh của Kiko ngày càng nhỏ, cuối cùng đôi mắt nàng mờ đi, nằm xuống chìm vào giấc ngủ. Trần

https://thuviensach.vn

Nam bất đắc dĩ thở dài, vừa rồi nếu hắn không kịp dùng thuật thôi miên để ổn định tâm thần cho nàng thì Kiko đã chính thức phát điên mất rồi…

Từ những lời nói rời rạc của nàng, Trần Nam cũng đã nhìn ra phần nào sự thật. Nàng cũng là cô gái số khổ, vì xuất thân thấp hèn, có lẽ còn do là vì người Phù Tang nên bị người trong Lâm gia không chấp nhận. Vậy cái lễ thành thân của đại thiếu Lâm gia là thế nào? Hắn ta kết hôn với ai? Thôi cũng không cần để ý, bởi chắc hẳn đó là một cuộc hôn nhân vì lợi ích mà thôi. Nếu tối qua Kiko không gặp hắn, vậy có lẽ cuộc đời nàng đã rơi vào vực sâu đen tối, muôn kiếp không ngóc đầu lên được, cũng sẽ lại là một cuộc đời hồng nhan bạc phận giống như Thúy Kiều mà thôi.

Không được, đã gặp được Trần Nam siêu cấp đẹp trai, siêu cấp thiện lương, siêu cấp dại gái… à nhầm, siêu cấp thương người này thì không thể để nàng chịu khổ nữa. Bởi chính bàn tay ka sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng…

Bước ra khỏi phòng, Trần Nam thấy Hoàng Tuyết Nhu vẫn đứng đợi ngoài đó. Thấy hắn, nàng nhanh chóng lên hỏi:

- Sao rồi?

- Ngủ rồi! – Trần Nam trả lời ngắn gọn, hơi do dự một chút rồi nói.

- Anh có việc cần nói với em.

Dứt lời, Trần Nam dẫn đầu đi lên lầu, chui vào phòng…

Sau khi Hoàng Tuyết Nhu nghe xong phán đoán của hắn về chuyện của Kiko, thần sắc nàng trở nên phức tạp. Sau khi suy nghĩ một hồi, nàng vẫn chưa thể ngoan tâm hạ quyết định được, cuối cùng chỉ nói:

- Em cần suy nghĩ nhiều hơn! Cho em vài ngày được không?

https://thuviensach.vn

Trần Nam biết Hoàng Tuyết Nhu cũng rất khó xử, hắn chẳng thể nào chỉ vì mình mà bắt ép nàng phải theo ý mình. Hắn tin, Hoàng Tuyết Nhu là một cô gái hiểu chuyện, nàng cuối cùng cũng sẽ đưa ra được đáp án chính xác nhất mà thôi…

- Ừ! Em có lẽ cũng hơi mỏi mệt rồi! Hôm qua anh hơi quá tay, có lẽ bây giờ em vẫn còn nhức đầu đúng không? Thôi ngủ đi, để anh hát ru cho em nghe nhé!

- Vâng!

Hoàng Tuyết Nhu cũng thấy đầu hơi đau đau, có lẽ là do trúng đòn hôm qua, hoặc có lẽ do phiền muộn. Nàng ngoan ngoãn nằm xuống, hưởng thụ sự săn sóc ôn nhu của Trần Nam.

Ơi hoa tôi là này đóa hoa thơm

Ố tình là con bướm lượn

Ố tình là con bướm dạo ối a...

Bớ cái duyên có a ru hời

Tôi ơ hỡi bớ cái duyên có a ru hời

Bướm lượn là bướm ôi a nó bay…

(Hoa thơm bướm lượn – Anh Khang)

Tiếng ru nhẹ nhàng, trầm ấm truyền vào trong tai Hoàng Tuyết Nhu, từng từ từng từ như có ma lực, làm sự nặng nề trong tâm trí nàng dần dần biến mất, đầu óc như trở nên trống rỗng, cuối cùng không nhịn được mà nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ ngon lành.

https://thuviensach.vn

Trần Nam nhìn thiên sứ đã lại trở về giấc mộng, mỉm cười nhẹ nhõm. Cũng may hồi trước học thôi miên đủ sâu, bên giờ dùng đến trị liệu tâm lý và thuyết phục người khác cũng dễ dàng hơn. Ít nhất có thể tạo tâm tình bình tĩnh cho đối phương, khiến cuộc nói chuyện dễ dàng hơn nhiều khi đối phương kích động.

Hiện giờ, hai cô gái đều đã nghỉ ngơi, mọi chuyện của hai nàng đều sẽ chỉ do một mình Trần Nam hắn lo liệu. Nhất là Kiko, bây giờ nàng cứ như người mất hồn, cơ thể lại yếu, mọi việc đều cần hắn dụng tâm chăm sóc.

Nhìn lại nhẫn không gian, nguyên liệu làm thức ăn chẳng còn gì cả. Trần Nam quyết định đi ra ngoài kiếm chút gì bổ sung trước đã. Dù hiện tại hắn đã sắp thành Bất Diệt Thần, Hoàng Tuyết Nhu cũng có tu vi Lực Bạt Sơn Hà nhưng đều không phải là không cần ăn, chỉ là ăn ít hơn rất nhiều, bởi theo lý thuyết thì cơ thể cần một số chất, mà chất này lại không có trong không khí, cũng tức là không thể nhờ thổ tức hấp thu được, chỉ là cơ thể hoạt động hầu hết lại nhờ năng lượng ở các dạng chân khí, các chất này tiêu hao quá ít nên không cần ăn mà thôi. Như hắn thì có nhịn đói khoảng năm mươi một trăm năm gì đó cũng không vấn đề, còn Hoàng Tuyết Nhu thì có thể nhịn cơm khoảng một hai năm.

Nhưng mà Kiko cần ăn, hơn nữa cần ăn rất nhiều đồ bổ cho lại sức nha. Không thể không lo được.

Nhưng đi một vòng, Trần Nam cuối cùng thất vọng phát hiện, mua thực phẩm thực sự là cả vấn đề nan giải. Lễ thành hôn của đại thiếu Lâm gia kéo dài tận ba ngày, trong ba ngày này thực phẩm và mọi trù sư (đầu bếp) trong thành An Huy đều bị điều động đến Lâm phủ, đúng là bá đạo tới cực điểm.

Trần Nam tức giận đùng đùng, cuối cùng quyết định vào vơ vét đồ bày tiệc của Lâm phủ một phen! Con mẹ nó, mày giàu à? Mày bá đạo à? Ông mày không có ăn thì cũng cho chúng mày chết đói! Đồ chó đẻ! Mẹ kiếp, dám bắt nạt Kiko nhà tao, cứ chờ đấy cho ông mày! Khinh thường nghệ giả

https://thuviensach.vn

chân chính thì thôi, lại còn dám đánh đồng nàng với kỹ nữ! Chờ tao cho từng thằng nhà mày nằm dưới đế giày của nàng thì ngồi đó mà khóc.

Đột nhập vào Lâm phủ một phen, Trần Nam chưa vội vơ vét mà đi hỏi thăm một chút trước. Thế mới biết được Lâm đại thiếu đúng là có mang về nhà một cô gái Phù Tang vào nửa tháng trước, nói rằng muốn nạp nàng làm thiếp. Gia chủ thấy Kiko là người Phù Tang, nội tâm vốn đã không thích, nhưng vì chiều con nên cũng chưa đến mức bày bất mãn ra mặt.

Nhưng sau này lại nghe thấy nàng ta vốn là một "nghệ giả", cái nghề mà tao nhã, nhưng thực ra cũng chỉ là ca hát bán rẻ nụ cười, có khác gì loại kỹ nữ cao cấp, chỉ bán nghệ không bán thân đâu? Hôn kỳ của đại thiếu Lâm gia cũng sắp đến, hôn thê lại là người của Triệu gia, một trong bốn gia tộc đứng đầu vương quốc Tổ Hán, dù chỉ là bàng chi, trong gia tộc không có địa vị gì nhưng so với Lâm gia đã cao hơn nhiều rồi.

Nạp thiếp cũng không có gì, người không phong lưu uổng thiếu niên, nhưng nạp thiếp ngay trước hôn kỳ nửa tháng đã là quá đáng một lần, thân phận của người được rước về lại đê tiện không chịu nổi như thế, có khác gì tát vào mặt Triệu gia đâu?

Triệu gia mất mặt, Lâm gia sống không yên a!

Đại thiếu nghe đến đấy thì sợ vỡ mật, không dám trái lời cha, nhanh chóng sắp xếp đưa Kiko ra ngoài, định áp dụng sách lược "kim ốc tàng kiều". Nhưng trong Lâm gia dường như có tai mắt của Triệu gia, vị tiểu thư kia không hiểu sao lại biết được chỉ sau hai ngày. Vốn đã đến thành An Huy để chuẩn bị thành thân, nàng nhanh chóng nhảy ra gây khó xử. Với bản tính đại tiểu thư chanh chua không ai bằng, nàng mắng chửi Kiko giống như nàng là loại đê tiện đến chó lợn cũng không bằng. Kiko tuy biết mình yếu thế, nhưng cũng không muốn chịu sỉ nhục to lớn như vậy nên mới giải thích hai câu. Không ngờ chỉ thế mà tiểu thư kia nhảy lồng lên,

https://thuviensach.vn

quyết định ném nàng vào kỹ viện, cho nàng thành kỹ nữ thật sự, hết đường chối cãi.

Đáng giận nhất là đại thiếu kia, không ngờ yếu đuối không dám phọt ra dù nửa cái rắm, đã thế còn ngoan ngoãn giao giấy bán thân của Kiko bên Phù Tang ra, chắp tay dâng lên cho "hôn thê". Vậy là số mệnh Kiko không còn do mình làm chủ nữa.

Vốn ở Phù Tang, Kayano Kiko được rất nhiều người ái mộ, dù chỉ làm nghệ giả hai tháng nhưng đã tích cóp không tồi, thêm khoảng nửa năm nữa là đủ chuộc lại cái thân này. Nhưng vì lời ngon tiếng ngọt của tên kia, lại vì hắn cũng mê ca nhạc, yêu động vật nên mới đồng ý để hắn chuộc thân giúp rồi đi theo hắn. Giờ tiền bạc nàng để trong Lâm phủ, cơ bản coi như mất, chẳng ai cho rằng một kỹ nữ là có tiền. Vậy là nàng chính thức trở thành hai bàn tay trắng, số mệnh phiêu du bị người ta thao túng.

Nghe hết mọi chuyện, Trần Nam đưa ra một quyết định cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ có tính nhân văn.

Quậy! Không quậy mả cha nó lên là không được! Mẹ kiếp, ông mày không giết người, nhưng cho một số thằng đốn mạt không được sống tốt thì thừa sức.

Vì thế, ngày vui của Lâm phủ chính thức trở thành một ngày u ám nhất trong gia sử của tộc.

Đầu tiên, tất cả đồ ăn thức uống, dù đã được chế biến hay là nguyên liệu thì cũng biến mất sạch. Nhiều khách quan nơi đây đã chờ đến đói lả mà vẫn không có gì vào bụng, gia chủ tức giận chạy tới phòng bếp thì chỉ thấy cả một cảnh gà bay chó chạy… à nhầm, gà chó cũng không tha thì làm gì còn để mà bay với chạy?

Tiếp theo, bí khố của gia tộc cũng bị quét sạch, một thứ cũng không để lại, mà dù có để lại đi nữa thì cũng chỉ có vài con ruồi con nhặng hay vài

https://thuviensach.vn

cục đá, mấy hạt cát mà thôi.

Kế đến, ba lão tổ của gia tộc đang vui chơi nhảy múa lưng tưng bừng, đột nhiên mỗi người bị gõ một côn, ngất xỉu đương trường. Khi phát hiện ra thì ba lão tổ đáng kính đã bị lột sạch quần, tồng ngồng ra đó, mông đít mỗi người nở vài bông hoa, vừa thảm hại vừa buồn cười.

Cuối cùng, tân lang còn chưa kịp động phòng đã bị ném vào trong một cái cũi lớn cùng với tên hộ vệ thân yêu lúc nào cũng đi bên cạnh hắn. Lúc bị phát hiện, cả hai đã trúng xuân dược nặng, đang miệt mài hì hục người đưa kẻ đẩy, người thở hồng hộc kẻ la thảm thiết. Còn tân nương? Nàng rất hạnh phúc khi không bị làm sao, cũng tại Trần Nam lười động thủ với đàn bà nên chỉ trói nàng vào một cái cọc, điểm vài huyệt đạo làm nàng không nhắm mắt vào được, đầu óc giữ thanh tỉnh, mặt hướng thẳng về phía "hiện trường chiến đấu" của tân lang và hộ vệ…

Lúc này, cả lễ thành hôn của Lâm gia coi như hỏng triệt để, gia tộc cũng gặp đả kích nặng nề. Người người hoang mang, nhà nhà sợ hãi. Tộc trưởng tự hỏi không biết là ai đã làm ra chuyện này? Mỗi lần tưởng tượng lại thần sắc của con trai sau cái lần ấy, ông không khỏi thấy rùng mình, da nổi hết cả gai ốc, thấy cúc hoa bên dưới rúm ró lại, hình như nhiều ra vài nếp nhăn…

Còn về thủ phạm chính Trần Nam của chúng ta lại đang tích cực "hành thiện tích đức", tiền bạc rải đầy đường như rác rưởi. Tất nhiên, hắn chỉ làm việc khi đã dịch dung đàng hoàng, nếu không bị nhận ra thì hỏng bét.

Vì vậy, ở khu phố nghèo đói nhất thành An Huy hôm nay đột nhiên xuất hiện một cuộc mưa tiền, vàng bạc rơi leng keng đầy rẫy ngoài phố, nhặt mãi cũng không hết. Lúc người Lâm gia chạy đến nơi thì tài phú đã mất đi bảy tám phần. Gia chủ Lâm gia lão lệ tung hoành, đau khổ phân phó hạ nhân ra vét nốt chỗ tài sản còn lại. Vốn định tàn nhẫn phân phó người đi uy hiếp đám dân chúng kia giao đồ ra, nhưng nghĩ lại vị "cao nhân tuyệt thế"

https://thuviensach.vn

nào đó vẫn lảng vảng đâu đây, cuối cùng đành nuốt cái ý tưởng này lại vào bụng, ủ rũ cúp đuôi mang chỗ vàng bạc ít ỏi kia trở lại Lâm gia…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tuyết Nhu Nhượng Bộ

Lâm gia vẫn đang trong tình trạng đề phòng tuyệt đối, thậm chí còn phái người đi bẩm báo với Triệu gia bên trên. Hơn nữa, gia chủ Lâm gia còn khuếch đại thủ phạm là một tên thập ác bất xá, mặt mày dữ tợn, tu vi cao tuyệt, đã thế tính tình còn biến thái, có ham mê với đàn ông. Lại khóc lóc kể lể không biết bao nhiêu gia đình hộ vệ, thậm chí cả gia súc giống đực trong Lâm phủ cũng bị làm ô uế. May mà Trần Nam không biết, không thì không quậy tung Lâm phủ lên một lần nữa là không được.

Có người hỏi phong cách làm việc của Trần Nam là gì? Hắn sẽ bẽn lẽn trả lời rằng: tui rất thiện lương, tui là thanh niên nghiêm túc, không làm việc trái lương tâm á! Nhưng trong lòng lại thầm hô hoán: ném đá giấu tay, phải tuyệt đối giấu kín cái tay thì mới có thể chọc ngoáy đám người khốn kiếp kia từ trong bóng tối được.

Nhưng ít nhất, Trần Nam tự nhận việc mình làm không thẹn với lương tâm. Lâm gia thực tế cũng không phải thứ gì tốt, bọn chúng bao sạch đồ ăn và trù sư trong thành An Huy, lại mời một đám khách đầu trâu mặt ngựa đến tiêu thụ. Tiệc cưới kéo dài ba ngày, chưa kể mời thêm vài "bữa ăn thân mật" sau khi cưới để tiễn đưa các vị khách, vậy thì tình trạng này cũng phải kéo dài ba ngày. Trong ba ngày này, dân chúng trong thành biết ăn cái gì? Ra quán không có, nguyên liệu tươi cũng không, họ chỉ có thể uống gió đông mà sống qua ngày mà thôi.

https://thuviensach.vn

Phá tiệc cưới sớm một ngày, cho dân chúng có cái ăn một ngày a…

Sau khi dịch dung rồi làm vài trận mưa tiền, Trần Nam lại bí mật lẻn về căn nhà kia, bày ra một bữa ăn thịnh soạn, cuối cùng lên gọi Hoàng Tuyết Nhu xuống ăn.

Vốn định gọi cả Kiko, nhưng dường như nàng đã trở lại trạng thái mất hồn như trước. Trần Nam đúng là bó tay chịu trói. Lúc này, Hoàng Tuyết Nhu lại đứng ra thử khuyên nàng. Chỉ là, Hoàng Tuyết Nhu còn chưa kịp nói câu gì thì Kiko đã trùm kín chăn lại, lí nhí nói vọng ra: “Tôi không xứng… tôi có lỗi với chị… tôi không dám gặp chị…”

Trần Nam cười khổ, Kiko bị Lâm gia đả kích quá nặng, tạo thành ám ảnh trong lòng mất rồi! Đã thế nàng lại bị khắc dấu hồ điệp đỏ lên vai, là biểu tượng cho kỹ nữ. Nàng vẫn nhớ như in cái cảm giác đứng trước cả trăm ngàn người, để họ ngắm, họ đánh giá, họ tranh nhau trả tiền, giống như mình là một món hàng vậy.

Trước đây, thiếu nữ vẫn rất ngây thơ, cho rằng nghệ giả không phải là việc gì đáng xấu hổ, bởi ở Phù Tang, nàng được rất nhiều người tán tụng, nghe rất nhiều lời ngon tiếng ngọt. Nàng lại mới chỉ vào đời có hai tháng, đâu biết được thế gian này thực tế là như thế nào?

Cho đến khi gia chủ Lâm gia nói thẳng trước mặt nàng: “Cô còn nói nghệ giả cái gì nữa? Chỉ là loại kỹ nữ bán nghệ không bán thân, làm điếm còn lập bàn trinh tiết mà thôi!” Lúc đó, tâm hồn nàng như choáng váng, thế mới biết mình nhỏ bé thế nào, Lâm gia sao? Nơi đó thực sự không phải thế giới của nàng, nơi đó người ta có tiền, chỉ cần vung tay là mua mười nghìn tám nghìn “nghệ giả” như nàng cũng không có vấn đề gì…

Vậy là, nhiệm vụ chăm sóc cho Kiko lại do Trần Nam đảm nhận. Rất kỳ lạ, khi Trần Nam tiến tới thì nàng lại thả lỏng người, dường như trở lại thành con búp bê vô hồn không có phản ứng vậy. Mặc cho hắn mớm đồ ăn,

https://thuviensach.vn

mặc cho hắn dựng lên dựng xuống, quăng quật thế nào nàng cũng không phản ứng dù chỉ một chút. Nhưng ít ra, cô nàng này cũng không làm cho Trần Nam quá khó xử, ví dụ như lúc Trần Nam dựng nàng dậy, cởi quần rồi vứt nàng lên trên cái bô, nàng rất phối hợp mà đào thải những thứ không cần thiết…

Trần Nam đầu óc toàn sương mù, chẳng hiểu đàn bà là cái giống gì mà khó hiểu như thế. Rốt cuộc nàng nghĩ cái gì? Muốn cái gì? Đậu móa… tại sao ka không phải là đàn bà? Ách… như thế hình như có gì đó không ổn nha!

“Chắc nàng cho rằng mình cũng có lỗi với nàng nên không phản đối mình đền bù nha…” Trần Nam chỉ có thể tự thuyết phục mình như thế.

Vậy là Trần Nam đáng thương bắt đầu cuộc sống của ông chồng nội trợ. Ngày thường dọn dẹp, chuẩn bị đồ ăn cho cả hai cô gái. Sau đó rảnh thì lại ra ngoài thành nghe ngóng xem đường đi đến Kinh Đô thì lối nào là dễ đi nhất. Bởi muốn đi đường dễ dàng thì không chỉ cần bản đồ, mà còn cần xem xét xem thành nào dễ đi qua, thành nào đang đề phòng, nơi nào có bệnh dịch lớn nhỏ, khá nhiều thứ cần để tâm.

Dù sao thì Trần Nam vẫn là một thanh niên nghiêm túc, không thích dùng năng lực bừa bãi không đúng lúc đúng chỗ a… Hơn nữa có lẽ còn cần mang theo Kiko, đâu thể vận dụng sức mạnh để mang nàng bay qua bay lại được?

Mà Hoàng Tuyết Nhu hình như vẫn còn giận hắn, hoặc là nàng đang suy nghĩ đắn đo hết cả thời gian trong ngày, vì thế người biết hoạt động duy nhất trong cái nhà này chỉ còn mình Trần Nam mà thôi.

Ba ngày sau…

Trần Nam đã chịu kiếp sống culi được ba ngày, thông tin cần hỏi thì cũng hỏi xong, tuyến đường đi đã được xác định rõ ràng. Có lẽ cũng có thể

https://thuviensach.vn

lên đường được rồi.

Trần Nam đẩy cửa bước vào, rất tự nhiên nói:

- Bé cưng… Anh nghĩ không nên trì hoãn thời gian nữa! Ngày mai tiếp tục lên đường thôi. Anh cũng mua được xe ngựa mới rồi, cứ dẫn Kiko theo nhé! Dù sao cũng không thể bỏ mặc cô ấy ở đây được.

Nói rất to, thực tế là cố ý cho Kayano Kiko nghe thấy, coi như thông báo trước cho nàng.

Nhưng nói xong lại chẳng thấy bất cứ phản ứng gì, Trần Nam kỳ quái leo lên tầng hai, bước vào phòng liếc mắt tìm kiếm.

Đột nhiên, hắn thấy có người bắt lấy tay mình, kéo vào bên trong, chẳng mấy chốc đã bị ném lên giường.

Hoàng Tuyết Nhu hôm nay mặc rất mỏng, chỉ có chiếc áo yếm màu lam và một chiếc quần lụa mỏng tang, thậm chí có thể nhìn xuyên qua quần, thấy được bên dưới có khu rừng hắc ám nào đó…

Hoàng Tuyết Nhu cuồng nhiệt hôn hắn, hôn miệng, hôn má, hôn mắt. Thấy hắn vẫn đang ngơ ngác không có phản ứng gì, nàng đỏ mặt sẵng giọng:

- Anh phát ngốc cái gì?

Thấy Trần Nam đã hồi phục lại thần trí, Hoàng Tuyết Nhu chợt rúc vào ngực hắn, động tình nói:

- Yêu em đi!

Mỹ nữ dâng tận mồm, không ăn thì thành đàn bà mất rồi! Trần Nam lật người một cái đã đè thân hình mềm mại kia xuống, hít một hơi đầy hương thơm ngạt ngào, hắn thuần thục cởi bỏ đồ đạc trên người Hoàng Tuyết Nhu,

https://thuviensach.vn

bàn tay hư hỏng du lịch khắp nơi trên làn da mịn màng. Dần dần xuống dưới… không ngờ nơi ấy đã là một mảnh đầm lầy, Trần Nam vô sỉ giơ tay lên cười hắc hắc:

- Xem ra chỉ cả của anh cũng không nhịn được rồi nha! Nào… xin anh đi rồi anh cho!

Hoàng Tuyết Nhu xấu hổ lấy hai tay che mặt, lí nhí nói:

- Còn lâu!

Trần Nam khoanh tay, đùa cợt nhìn nàng. Quả nhiên, chỉ một lúc sau, Hoàng Tuyết Nhu đã gượng gạo nói với giọng cầu xin: “Cho em đi mà!”

Trần Nam thỏa mãn vô cùng, quyết định đề thương xung trận, chẳng mấy lâu sau, căn phòng đã tràn ngập xuân sắc, âm thanh tiêu hồn phát ra may mà không có tên đàn ông nào nghe thấy, nếu không thì một cơ số tên đã được nếm trải cảm giác: “Đạt khoái cảm nhờ âm thanh” mất rồi.

…

Hai giờ sau.

Mây mưa đã tan đi, Hoàng Tuyết Nhu đã cống hiến hết sức lực, thân thể mềm nhũn, lười biếng nằm trên giường như một chú mèo đáng thương. Bầu ngực căng tròn hổn hển lên xuống, mặt đầy ráng hồng xuân tình, khóe môi nhếch lên ngọt ngào, biểu hiện giống như thiếu phụ nhận được sự tưới tắm đầy đủ, sung túc.

Nhưng Trần Nam thì hùng phong vẫn còn bừng bừng, con rắn tức giận ngóc đầu lên như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn người khác một cái. Hoàng Tuyết Nhu liếc qua cái thứ của nợ làm mình vừa yêu vừa hận kia, nũng nịu bóp một cái mắng:

https://thuviensach.vn

- Đồ quỷ! Lâu như thế rồi mà vẫn không mệt là sao? Mệt chết chị đây rồi! Không tiếp mi nữa! Không chịu được nữa rồi.

Trần Nam bị bóp một cái đau điếng, thầm hít một ngụm khí lạnh, giọng cầu xin:

- Chỉ cả tha cho em đi mà! Cái này quan trọng, không đùa được! Nhất quyết không được đùa! Nếu nó mà hỏng là sau này chị cả mất vui đó nha!

- Hứ! Hỏng thì thôi, ai thèm? – Hoàng Tuyết Nhu đỏ mặt gắt, nhưng bàn tay nhỏ bé cũng đã buông tha Trần Nam, trước khi đi không quên búng lên đó một phát cho bõ ghét.

Hưởng thụ khoái cảm sau cao triều, cảm nhận cả sự ôn nhu, vuốt ve của hắn, Hoàng Tuyết Nhu cảm thấy mũi hơi cay cay, rúc vào ngực hắn nói:

- Em thật vô dụng phải không?

- Gì? – Trần Nam không hiểu mô tê gì hết…

- Em không thỏa mãn được anh! – Hoàng Tuyết Nhu thở dài:

- Em nhận được mọi thứ tốt từ anh! Bí tịch, chiêu thức, cả nhẫn không gian nữa! Anh quan tâm em, chăm sóc em, giúp em lúc em thấy khó khăn, che chở em khi em thấy bất lực, anh có thể cười khi em vui, lo lắng khi em buồn! Nhưng em chẳng cho anh được gì, chỉ duy nhất có thân thể trong sạch này mà thôi. Ấy vậy mà em cũng không thể thỏa mãn được anh, em vô dụng lắm phải không?

- Em không…

Không chờ hắn nói hết, Hoàng Tuyết Nhu đã ngắt lời:

- Anh hãy tiếp nhận Kiko đi!

https://thuviensach.vn

Trần Nam ngẩn ngơ…

- Em nghĩ kỹ rồi, anh tiếp nhận cô ấy đi! Là anh có lỗi với cô ấy! Cô ấy thật đáng thương, bây giờ mà rời anh ra thì cô ấy sống thế nào? Hơn nữa… ít nhất thì em và cô ấy có thể thỏa mãn được anh, phải không?

Trần Nam không biết phải nói gì! Nhẽ ra nghe nàng nói, hắn phải vui vẻ lắm chứ? Tại sao hắn lại thấy đau lòng cho nàng thế này.

- Em đồng ý với anh rồi! Nhưng hứa với em, không được có lần thứ hai, không được xuất hiện một Kayano Kiko thứ hai nào nữa, được không?

- Ừ! Anh thề! – Ngàn vạn ngôn ngữ, Trần Nam cũng chỉ có thể tổng kết lại trong một câu này mà thôi.

Nghe thấy hắn đã đồng ý, Hoàng Tuyết Nhu thỏa mãn gật nhẹ đầu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ… không thỏa mãn được hắn chỉ là cái lý do thô thiển mà nàng tìm cho chính mình mà thôi. Trong lòng nàng, có lẽ cam chịu một lần, chỉ một lần duy nhất này thôi, để rồi nàng vẫn giữ được hắn, lại giúp được một cô gái mệnh khổ. Hắn hứa rồi, sẽ không có lần thứ hai đâu! Nàng tin hắn sẽ làm được. Hắn… là thanh niên nghiêm túc… một người thực sự luôn nghiêm túc với lương tâm và tình cảm!

Hoàng Tuyết Nhu là một cô gái thông minh, nàng có thể đoán ra, nếu mình làm căng chuyện này lên thì kết cục sẽ là gì. Nàng không muốn thế, vì vậy, nên chỉ có thể lựa chọn như bây giờ mà thôi.

Trần Nam thương yêu nhìn khuôn mặt thiên sứ ấy, trong lòng tự nhủ: “Sẽ không có lần thứ hai đâu.”

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Kiko Về Tay

Buổi trưa xuân sắc đã qua, buổi chiều mùa đông lại đến.

Hoàng Tuyết Nhu vẫn ngủ ngon lành, tâm thần dường như thật nhẹ nhõm, bớt đi được gánh nặng nào đó. Nhìn nàng ngủ say, Trần Nam thấy lòng mình yên bình thật nhiều, thật nhiều…

Nhẹ nhàng ngồi dậy, đắp lại tấm chăn che đi thân thể hoàn mỹ của nàng, Trần Nam lại tiếp tục công việc mà hắn vẫn làm bao ngày nay.

Giờ này đã đến lúc cho cô bé tội nghiệp kia ăn cơm rồi. Kiko cũng thật ngốc, hôm nay cố ý nói lớn cần phải rời đi, hy vọng nàng sẽ đưa ra quyết định. Trần Nam hy vọng nàng sẽ là một cô gái biết suy nghĩ, bởi nếu lên đường mà lại mang theo nàng thì nàng sẽ là gánh nặng, vậy thì có lẽ, hôm nay sẽ là cơ hội thật tốt để thuyết phục nàng.

Còn nếu nàng vẫn thẫn thờ, cứ cố tự phong bế mình như vậy thì Trần Nam cũng chịu, đành phải tiếp tục cố gắng vì cách mạng mà thôi! Nếu một cô gái đang bất lực, cần người quan tâm như thế mà hắn cũng không nhảy vào được cõi lòng nàng thì mấy năm kinh nghiệm tán gái ở Trái Đất cũng quá bỏ đi rồi.

https://thuviensach.vn

- Nào… đến giờ ăn rồi! – Trần Nam bưng một bát cháo sườn nóng hổi vào phòng, hô hoán như đang chăm sóc trẻ mẫu giáo vậy.

Thuần thục đỡ Kiko dậy, Trần Nam dịu đang đút từng thìa cháo cho nàng. Thật kỳ lạ, hôm nay thiếu nữ không dùng thái độ bỏ mặc hắn tự tung tự tác như mấy ngày trước, mà lại rất ngoan ngoãn há miệng, nuốt hết cháo xuống. Trần Nam thầm thấy vui vẻ trong lòng, xem ra cả Kiko cũng đã có quyết định rồi, cơ hội đúng là do mình tạo ra a! Chỉ cần mình quyết định phải đi một cái, phá vỡ cái thế cân bằng hiện tại đi là hai cô gái này đều phải đưa ra câu trả lời thôi.

Sau khi đút hết bát cháo, lại cho nàng uống vài ngụm trà tráng miệng, Trần Nam mỉm cười nói:

- Chờ anh đi dọn dẹp mấy thứ rồi sẽ quay lại với em!

Nói xong xoay người đi ra ngoài, để lại Kiko vẫn ngồi nguyên như thế cho dễ xuôi thức ăn.

Đưa mắt nhìn bóng lưng thiếu niên, ánh mắt Kiko trở nên phức tạp trùng trùng, rồi lại ánh lên vẻ cảm động, nhưng nhiều hơn là thứ gì đó… thật giảo hoạt.

Khoảng nửa tiếng sau, Trần Nam đã làm xong hết chuẩn bị cho việc xuất hành ngày mai, lúc này quay lại tiếp tục chăm sóc Kiko. Trên tay hắn vẫn đang cầm cái bô đồng quen thuộc mấy ngày nay.

Trên mặt thiếu nữ chợt nhảy lên ráng hồng, môi mấp máy muốn nói cái gì đó, nhưng Trần Nam đã nhanh tay bế bổng nàng lên, thuần thục bỏ chiếc quần lụa, rồi cả quần trong của nàng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trên chiếc bô đồng ấy.

Kiko thẹn thùng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn phối hợp cho xong màn này. Trần Nam đứng bên cạnh chợt nhíu mày, mấy ngày nay hình như hơi

https://thuviensach.vn

sơ ý, không tắm rửa gì cho Kiko, vừa rồi… hình như có mùi lạ a…

- Mai đi rồi! Em nên tắm rửa một chút! Chờ anh nhé!

Trần Nam đặt thiếu nữ lên giường, mang cái bô ra vứt vào góc nhà vệ sinh, sau đó nhanh chóng quay lại. Tay xoa xoa nhẫn một cái, giữa căn phòng đã xuất hiện một cái bồn tắm xa hoa, rõ ràng làm hoàn toàn bằng ôn ngọc, là loại ngọc giữ ấm quý giá, vạn kim tệ cũng không mua được một khối nhỏ. Trần Nam vốn chôm sạch bảo khố của Lâm gia, không ngờ lại có nguyên khối ôn ngọc lớn như vậy, quyết định mang đi khắc thành bồn tắm. Bây giờ mới đập thô, tạo được cái dáng bồn tắm chứ muốn điêu khắc hoàn thành thì còn cần một thời gian nữa.

Bồn tắm xuất hiện, cũng không biết nước ở đâu ra đã được đổ đầy bồn, Trần Nam xòe tay nhúng vào trong một chút, khói đã bốc nghi ngút để chứng tỏ độ ấm trong của nước.

Thiếu nữ ngồi bên giường, nhìn thấy cái bồn bằng ôn ngọc kia, đôi mắt nàng hơi cụp xuống, không biết nghĩ cái gì. Trần Nam đưa tay gỡ nút thắt trên áo Kiko, dần dần gỡ bỏ hết trói buộc trên người nàng. Thân hình mảnh mai hơi run lên, như nhớ lại cái cảm giác hôm ấy, nhưng nàng không hề phản kháng, cũng không thấy có chút áp lực hay sợ sệt nào.

Thân thể mềm mại được tiếp xúc với nước nóng, dòng nước ôn nhuận như sưởi ấm cõi lòng nàng. Kể từ khi bước chân lên vùng đất này, không, phải là từ nhỏ tới giờ mới đúng, từ nhỏ tới giờ mới có một người đầu tiên đối tốt với nàng như thế.

Cảm nhận bàn tay như có ma lực của hắn đang lướt trên thân thể mình, gột rửa đi những thứ ô uế, vấy bẩn của nhân gian, lỗ chân lông thả lỏng, cõi lòng thư thái, Kiko cuối cùng không kìm nén nổi, nước mắt lại ứa ra, run giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao phải đối tốt với em như vậy? Em và Lâm gia là người của hai thế giới, nhưng anh còn là một thế giới xa xôi hơn Lâm gia rất nhiều! Em biết, từ cái lúc anh cứu em, đưa em về, rồi cả những thứ thần kỳ mà anh bày ra trước mắt em nữa. Em… em chỉ là một đứa con gái thấp hèn, là cặn đáy của xã hội thôi! Anh đối với em tốt như vậy, bây giờ em cũng không biết phải làm sao bây giờ! Em có xứng để anh phải làm vậy không?

- Có! – Trần Nam dứt khoát gật đầu.

- Tại sao?

- Vì tôi thiếu nợ em! Vậy nên tôi muốn chăm sóc em cả đời! Để em khoái hoạt cả đời, không ưu tư về những vấn đề trần tục dơ bẩn kia nữa!

- Anh yêu em sao? – Kayano Kiko chợt quay người lại, nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi.

- Không! – Trần Nam vẫn trả lời rất ngắn gọn, không hề có một chút do dự.

- Vậy anh làm vậy là vì cái gì? Anh không yêu em thì cứ bỏ mặc em đi!

- Tôi thương em!

- Thương hại? – Đôi mắt của thiếu nữ đã ảm đạm xuống.

Trần Nam nhìn nàng, tay vẫn tiếp tục công tác tắm rửa, miệng nhẹ nhàng giải thích:

- Yêu em? Tôi không dám nói như vậy khi trước đó chỉ gặp em có hai lần, trong đó một lần là cướp đi sự trong trắng của em! Hơn nữa, tôi là một người nghiêm túc trong tình cảm, người tôi yêu chỉ có một mà thôi, vĩnh viễn cũng chỉ yêu có một người! Nhưng tôi nghĩ, tôi rất thích em, thích em vì em xinh đẹp, thích em vì sự vui tươi, lại có phần nghịch ngợm của em

https://thuviensach.vn

trước đó. Tôi thương em vì em đã phải chịu nhiều đau khổ, tiếc em vì một đóa hoa rạng rỡ như em không đáng bị chà đạp như thế, muốn giữ lấy em là vì dục vọng chiếm hữu của đàn ông. Vì vậy, tôi đối tốt với em, bởi tôi muốn em trở thành người thân thuộc bên người tôi, muốn em ở bên cạnh tôi, để em không chịu đau khổ nữa. Do đó…

Trần Nam thở ra một hơi, phun ra ba chữ cuối cùng:

- Theo anh nhé!

Lại bồi thêm mấy chữ:

- Anh sẽ tốt với em suốt đời.

Thiếu nữ nghe hắn nói, đôi mắt đã lập lòe lệ quang. Hình như một tình yêu đẹp không phải là thứ dành cho nàng thì phải. Nhưng đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, sự bình yên thật sự cũng chỉ đến với Kiko khi được ở bên hắn. Cuộc đời của một người con gái cũng chỉ mong hai chữ bình yên, lại có một người đàn ông thương mình, che chở chắn gió cho bản thân, vậy đã là quá đủ rồi.

Không nói gì, Kiko chợt đứng lên khỏi bồn tắm, vòng tay ôm lấy cổ người con trai kia, dâng hiến đôi môi mềm mại cho hắn. Cánh tay nhỏ bé lại chủ động mò mẫm quần áo của Trần Nam, giúp chúng được tự do theo làn gió.

Trần Nam dở khóc dở cười, chẳng lẽ con gái ra quyết định chuyện gì đó xong là đều đè đàn ông ra hãm híp hay sao? Sáng nay Hoàng Tuyết Nhu đã thế, giờ đến cô nàng yếu ớt như thủy tinh này cũng dám chủ động cưỡng bức mình! Thiên lý ở đâu? Có còn thiên lý không?

Rồi sau đó…

https://thuviensach.vn

Thôi thì lại một màn mây mưa cuồng phong bạo vũ, kết cục là Trần Nam thỏa mãn, mặt đầy hồng quang nán lại trên giường, tiếp tục đùa nghịch thân thể thiếu nữ đã chịu thua kia. Bản thân hắn cuối cùng cũng đã đạt được cảm giác lên tiên lần đầu tiên trong đời. Ôi! Ta thật hạnh phúc a…

Nghĩ lại cái màn vừa rồi và cả màn sáng nay, Trần Nam không khỏi nghĩ hươu nghĩ vượn… Hoàng Tuyết Nhu đúng là mang đủ bản sắc con gái dân tộc Âu Tiên, vẻ ngoài thì có thể nóng nảy, đanh đá, nhiều tiểu thư, công chúa còn cưỡi lên đầu lên cổ chồng, nhưng cứ lên giường là lại ngoan ngoãn như chú mèo con, nằm im re để cho đàn ông thao túng cuộc chơi. Nàng như vậy làm người ta rất có cảm giác chinh phục, Trần Nam có thể vênh mặt mà nói: “Cho em hung hăng, tối nay lên giường lại chẳng ngoan ngoãn nghe lời?”

Còn Kiko thì lại mang bản sắc điển hình của con gái Phù Tang, bề ngoài có thể ngoan ngoãn, thậm chí rất biết chiều chồng, thương con, là loại hiền thê lương mẫu điển hình, nhưng đã lên giường là hư đốn không chịu nổi, lúc nào cũng muốn tìm tòi thứ mới, làm sao để mình cũng được thỏa mãn, mà người đàn ông của mình cũng được thỏa mãn. Móa… phụ nữ như thế còn làm đàn ông mất hồn hơn. Nói chung, người phụ nữ mà ở ngoài một kiểu, bên trong một kiểu thì đúng là cực phẩm trong cực phẩm, làm đàn ông có cảm giác thành tựu khi có thể thay đổi được con người nàng bằng bản lĩnh của bản thân vậy.

- Anh… anh Nam! Từ nay về sau em sẽ theo anh… Dù anh có đối xử với em thế nào, em cũng không oán không hối. Nếu thực sự sau này anh nghĩ lại, thấy thân phận của em không còn xứng với anh nữa… Ưm… Đừng mà…

- Biết sợ thì đừng có nói mấy câu ngốc nghếch kia nữa! Nếu không tối nay tiếp tục làm, làm cho đến khi nào em quên hết trời đất, bỏ béng cái tư tưởng không thực tế kia đi thì thôi. – Trần Nam hung hăng hôn một cái rồi uy hiếp.

https://thuviensach.vn

- Anh thật không nói lý! – Kiko đỏ mặt, chui vào ngực hắn trốn tránh sự trừng phạt.

- Em mới không nói lý! Lần sau cái gì mà không nghĩ ra được thì cứ nghe lời anh, anh không bao giờ hại em đâu. Em đúng là con bé ngốc, haiz… đời tôi sau này phải chạy vạy chăm bẵm cho hai con ngốc rồi! Thảm a…

- Anh… - Kiko chợt nỉ non nói:

- Em nghe ma ma ở Hồ Điệp Viện nói, em sẽ chỉ xứng làm thứ đồ chơi cho đám quyền quý thôi! Nhưng chỉ sau mấy ngày mà mọi chuyện đã khác quá… Gặp được anh, rồi được anh ôm vào lòng, có lẽ là điều may mắn nhất của em kiếp này…

- Ừ! Biết may mắn thì đừng có bỏ qua, nếu không là bị trời phạt đó nghe chưa?

- Biết rồi!

- Ngủ đi, mai lên đường! Nhớ lễ phép và ngoan với chị Nhu một chút. Cô ấy là người tốt, nếu không phải cô ấy, có lẽ ai cũng sẽ hành xử như cô tiểu thư Triệu gia kia mà thôi.

- Vâng… em biết! Từ giờ tất cả đều nghe theo lời anh…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Không Tư Chất? Câu Thông Thiên Địa

Sáng hôm sau.

Một chiếc xe ngựa cao lớn, nhưng vẻ ngoài lại bình thường đang rong ruổi cất bước rời xa thành An Huy. Dạo này, thành An Huy có vẻ giới nghiêm hơn rất nhiều, người ra người vào đều bị kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt, đó cũng là thủ đoạn tự bảo vệ của Lâm gia.

Họ cũng chả mong gì đến việc bắt được hung thủ kinh khủng kia, mục đích chặn đường này chỉ là giữ lại những kẻ đã cầm tài sản của Lâm gia, không cho tẩu tán ra khỏi thành.

Dù tạm thời do còn nghi ngờ người kia còn ở trong thành, Lâm gia không dám manh động, nhưng chờ khi mọi việc lắng xuống, chắc chắn họ sẽ tiến hành thu hồi tài sản. Dù việc thu lại tiền bạc rất khó, nhưng vẫn làm được, chưa kể thu hồi bảo vật thì là việc rất khả thi, bởi chúng đều khá dễ nhận ra.

Nhưng chắc Lâm gia sẽ phải thất vọng thôi, bảo vật gì có vẻ giá trị thì "cao nhân" đều biển thủ sạch, làm gì còn thừa cho họ cơ chứ?

Trần Nam cũng không định động Lâm gia nữa, thấy họ canh phòng nghiêm ngặt thì chỉ bĩu môi khinh thường, bản thân hắn xách hai con ngựa,

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu thì ôm Kiko, cả hai loáng cái đã bay ra khỏi tường thành, chẳng ai hay biết.

Sau khi ra khỏi thành, Trần Nam lại thả xe ngựa ra, sắp xếp đàng hoàng rồi đủng đỉnh lên đường.

Trong xe.

- Nè! Em làm sao mà cứ cúi đầu thế? Chị đáng sợ lắm hả? – Hoàng Tuyết Nhu dở khóc dở cười hỏi cô bé ngốc kia.

- Em… em… - Kayano Kiko lúng túng lắp bắp, hai tay đã xoắn chặt lấy góc áo, nhất thời không biết phải làm sao.

- Thôi nào! Chị đâu có ăn thịt em đâu? Chị là Bạch vũ thiên sứ siêu cấp thiện lương, siêu cấp xinh đẹp, người gặp người mến. Dung quang tỏa khắp không gian, nhất thống thiên hạ… Á, nhầm sang Tiếu Ngạo Giang Hồ rồi. Ý chị là chị rất là tốt bụng và dễ gần á!

Hoàng Tuyết Nhu khoe khoang một trận, hứng trí bừng bừng tý nữa thì nhầm lời thoại. Nhưng cô bé kia chỉ ngước đôi mắt ngập nước nhìn nàng, rất là tội nghiệp. Hoàng Tuyết Nhu mặt trở nên hắc ám, dí sát lại gần Kiko, hỏi:

- Em không tin?

- A không! Em…

- Không tin chị đánh mông em! Có tin không?

- A em tin! Tin mà! Chị Nhu siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp thiện lương, dung quang tỏa sáng nhân gian, nhất thống thiên hạ… á, nhầm sang Tiếu Ngạo Giang Hồ… A… em không có ý bắt chước chị… Ách, em… em…

https://thuviensach.vn

Kiko đáng thương, cảm thấy bao nhiêu tài ăn nói của nghệ giả giờ bay đi đâu mất, có cảm giác như bà hai gặp bà cả, số phận đã chịu áp chế, chỉ mong có ai đó thương xót vào bênh vực mình một phen.

- Láo! Em làm như thế mà được à? Cần phải chấn chỉnh lại ngay! (Câu này ai nghe quen không =)))

Bên ngoài vang lên âm thanh trầm trầm rất chi là uy nghiêm, Kiko có cảm giác bầu trời tươi sáng. Anh Nam đúng là đàn ông a! Có thể bảo vệ mình a! Anh Nam vạn tuế, anh Nam uy vũ…

Bốp…

Âm thanh chát chúa đã đánh tan ảo tưởng về siêu cấp anh hùng Trần Nam trong lòng Kayano Kiko, Hoàng Tuyết Nhu đã nổi giận đùng đùng chui ra khỏi xe, vỗ một phát cực kỳ tươi sống lên đầu tên kia, giận dữ châm chọc:

- Này thì láo này! Ai cho cưng cái gan phản kháng lại chị hả? Hả? Lần sau phải ngoan một chút thì chị mới thương nghe chưa? Hư đốn là ăn đòn.

- Phản đối bạo lực gia đình! Đả đảo! Á… cẩn thận không anh tụt quần đánh vào mông em! Ái đau… đừng bóp chỗ đó, không lần sau nó báo thù là em không còn khí lực mà đi lại đâu… Oái oái… anh thua, anh thua rồi, tha cho anh… Bạo lực gia đình muôn năm, nữ quyền vạn tuế… nữ hoàng tha cho tiểu nhân a…

Một hồi kêu la thảm thiết vang lên ngoài cửa, Kiko ngồi bên trong càng thêm luống cuống. Đại anh hùng gì mà thảm thế này? Ôi, hình như mình nhầm người rồi? Ấy… tội nghiệp anh ấy quá nha…

Kiko cũng chui ra khỏi thùng xe, đập vào mắt là khung cảnh vô cùng thảm thương, đại anh hùng ôn nhu phong độ đâu còn đó, chỉ còn một tên nhãi nhép đang bị đại mỹ nữ xách tai, vỗ liên tục vào đầu, nhưng bàn tay

https://thuviensach.vn

ghê tởm kia vẫn cố chấp bóp bóp xoa xoa thêm mấy cái lên bộ phận căng tròn của mỹ nữ, có chết cũng phải chiếm thêm ít tiện nghi.

Kiko đáng thương, nàng lại tưởng đó là thật, sợ Trần Nam vì mình mà ăn đòn, nhanh chóng chạy tới tách hai người ra, chắn trước mặt Trần Nam, hiên ngang không sợ chết nói:

- Đừng đánh anh ấy mà! Có đánh thì đánh em đi…

Hai người nhất thời ngạc nhiên sững ra đó, Trần Nam đột nhiên nhào lên, ôm chầm lấy cái eo nhỏ xinh của Kiko, bắt cóc nàng vào trong thùng xe, tiếng cười dâm đãng truyền ra:

- Ha ha… Kiko thật ngoan, thật dũng cảm nha! Biết bảo vệ lang quân nha! Có tình có nghĩa nha! Ui, yêu em chết mất, hun một cái nào, chụt chụt…

Kiko còn chưa hiểu rốt cuộc là thế nào, thân thể đã bị con sói kia xâm phạm nghiêm trọng, Hoàng Tuyết Nhu tức giận nhảy vào chấn chỉnh tác phong, không ngờ cũng bị rơi vào miệng sói, cả hai nàng dồn dập thở dốc, mặt bắt đầu đỏ ửng, quần áo bắt đầu lệch ra khỏi vị trí.

Một lúc sau, Trần Nam vác theo cái mũi nhét bông, vẫn còn rướm máu tiếp tục nhiệm vụ đánh xe. Vừa nãy đùa quá trớn, làm rách quần của Hoàng Tuyết Nhu, sau đó nóng đầu thế nào mà lại cúi xuống táp một cái. Đã thế cô nàng Kiko kia còn không biết phối hợp, đột nhiên xấu hổ hét ầm lên, khiến thần trí vợ cả thanh tỉnh, thế là nguyên một chiêu Quyền giáng vào mặt hắn, tý nữa thì gãy mũi.

Trong xe, không khí có vẻ hơi xấu hổ, nhưng qua màn nháo loạn vừa rồi, quan hệ giữa ba người đã xích lại gần nhau hơn. Hai cô gái quần áo xộc xệch, từng mảng xuân quang trắng nõn lộ ra, cuống quýt che lại, Hoàng Tuyết Nhu còn rách nguyên cái quần, phải ngượng ngùng mà ra ngoài cầu xin tên khốn kia cung cấp.

https://thuviensach.vn

Sau đó, hai cô gái bắt đầu trò chuyện thân mật hơn, chẳng mấy chốc đã nói đến thiên nam địa bắc, chém gió tung cả nóc nhà. Sau một lúc, Trần Nam chợt chen vào:

- Kiko này! Em năm nay bao nhiêu tuổi!

Móa, con gái người ta đã chịu theo hắn rồi mà vẫn chưa biết bao nhiêu tuổi, đúng là quá vô lý mà!

- Em… em mười bảy! – Kiko trả lời, đồng thời đưa mắt ý hỏi hai người thì sao.

- Chị mười chín tuổi! Hơn em hai tuổi! – Hoàng Tuyết Nhu thoải mái nói.

Trần Nam cụp mi sụp mắt, nghiêm trọng hỏi:

- Sinh nhật ngày bao nhiêu?

Kiko thầm cảm động, không ngờ hắn quan tâm mình đến mức ấy!

- Nghe ma ma nói, trước đây trên người em có cái khánh bạc, nhưng sau đó người bán em đã mang cái khánh đi, trên đó ghi ngày sinh là 13 tháng 12 năm 38. 205. Hiện giờ đang là tháng 1 năm 38. 223, em mới đón sinh nhật mười bảy vào tháng trước á!

Lịch của thế giới này không tính theo kiểu công nguyên như Trái Đất, mà tính bắt đầu từ đời vua. 38 là đời vua thứ 38 của Âu Tiên, trị vì đến hiện tại là năm thứ 223 nên số năm sẽ là 38. 223.

Trần Nam ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Kiko, nhìn đến mức khiến nàng sợ hãi, cuối cùng, hắn đột nhiên ngã ngửa ra gào khóc.

- Oa oa… sao ai cũng lớn hơn tui zậy nè? Tui làm em út mà sao lại phải phục vụ hai chị thế này? Không chịu, không chịu! Chị Nhu lớn nhất, phải

https://thuviensach.vn

chăm chút các em đi chứ… Còn chị Kiko nữa… đến làm bổn phận người chị đi… oa oa!

Kiko trợn tròn mắt, dở khóc dở cười nhìn tên dở hơi này, đành phải đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Hoàng Tuyết Nhu. Cô nàng ngổ ngáo kia chỉ cười khinh thường một cái:

- Tên nhóc này sinh nhật ngày 3 tháng 3 năm 38. 206, tính đến bây giờ thì cũng sắp đủ mười bảy tuổi. Hắc… trẻ nhỏ phải nghe lời, biết điều thì ra ngoài đánh xe cho hai chị đi! Nếu không…

Nhìn cái nét mặt tà ác kia, Trần Nam vô thức kẹp hai chân lại, chạy trối chết ra ngoài.

Nhưng chỉ một lúc sau, Trần Nam đã chạy ngược trở vào, sờ loạn khắp người Kiko một trận, động tác nước chảy mây trôi, nhanh như chớp giật. Hai cô gái còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ngưng trọng nói:

- Vấn đề lớn rồi!

Hoàng Tuyết Nhu mờ mịt hỏi:

- Chuyện gì?

- Sao lại như vậy? Một chút căn cốt tu luyện cũng không có, tư chất là bằng không! Dù cho có trong thời kỳ dậy thì thì cũng không thể tu luyện được, dù cưỡng ép đến đâu cũng không được!

- Ý anh là… - Hoàng Tuyết Nhu dè dặt nói, không dám khẳng định.

- Kiko không có căn cơ, tư chất bằng không! Không thể tu luyện! – Trần Nam nghiêm trọng nói.

- Không thể nào! – Hoàng Tuyết Nhu nhảy dựng lên:

https://thuviensach.vn

- Dù có kém cỏi đến đâu thì chắc chắn cũng có chút tư chất! Tại sao Kiko lại không có chút tư chất nào? Anh có nhầm không vậy?

Trần Nam cũng hy vọng chuyện này không phải thật, đưa tay kiểm tra một lần nữa, lần này còn dùng công đức lực nhiều hơn cả vừa rồi để tham trắc, nhưng kết quả vẫn là như vậy.

Kiko lúc này vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, yếu ớt hỏi:

- Không thể tu luyện… có sao không?

- Có sao! Sao rất nặng đấy! – Trần Nam nói:

- Anh không định gây áp lực cho em làm gì, nhưng đây là một việc nghiêm túc! Anh và chị Nhu đều là người tu luyện! Anh không rõ sinh mạng của bọn anh dài đến đâu, nhưng có lẽ ít nhất cũng phải là một vạn tuổi! Nhưng em lại là người phàm… em hiểu rồi chứ! Nên bây giờ phải nghĩ biện pháp càng sớm càng tốt, anh đã nói muốn chăm sóc em, không thể để em đến mấy chục năm sau đã đi mất, còn để lại anh ngồi thương nhớ được!

Kiko nghe đến đó, sắc mặt đã trắng bệch, thần tình căng thẳng. Vốn nàng không nghĩ đến vấn đề này, bởi quan niệm từ nhỏ của nàng đã là sinh lão bệnh tử, cùng nắm tay người thương, già đi rồi chết. Nhưng… đến hai mươi năm sau, nàng trở nên già cỗi trong khi hắn vẫn trẻ trung như vậy, dù hắn không nói gì thì nàng có đủ dũng khí ở bên hắn hay không?

Không khí trầm trọng, không ai nói gì, hai chú ngựa vẫn miệt mài kéo xe đi trên con đường độc đạo, tiếng vó cộp cộp như từng nhát búa đập vào cõi lòng yếu ớt vừa mới được cứu rỗi của thiếu nữ Phù Tang.

- Không đúng! – Trần Nam chợt vỗ đùi một cái, nói ra phán đoán của mình:

https://thuviensach.vn

- Thế giới này là thế giới của người tu luyện! Dù thân thể có kém tới đâu thì cũng phải có chút căn cốt! Ông trời rất công bằng, không phải là công bằng về xuất thân hay là công bằng về thành quả, mà là công bằng về cơ hội. Ông trời sẽ không tước sạch cơ hội của bất cứ một ai. Em đã không có căn cốt, vậy chắc hẳn sẽ có một năng lực đặc biệt nào đó, chắc chắn sẽ có một loại đường lối riêng dành cho em! Nói cho anh, em có năng lực đặc biệt nào không?

Dù nói chắc chắn như vậy, nhưng trong lòng Trần Nam cũng chột dạ vô cùng.

Kiko trầm lặng một chút, suy nghĩ thật kỹ rồi mới rụt rè nói:

- Em nghĩ là có…

Trần Nam kích động.

- Từ nhỏ em đã có thể nghe và cảm nhận được rất nhiều âm thanh! Chỉ cần em dụng tâm cảm nhận một chút là có thể hiểu được một thứ gì trong đó. Một lần khi cảm nhận được một bức thư pháp, người viết ra nó đã nhận xét rằng em thư pháp thật cao, có thể thấy được ý cảnh trong đó, nhưng lúc đó em đâu có hiểu thư pháp thế nào? Chỉ là tự dưng tập trung rồi có linh cảm mà thôi! Sau đó, em còn quan sát cả các loại tranh, các cảnh vật, thậm chí cả một vài thiên tai, chỉ cần tập trung một chút là em đã có thể cảm nhận được cái gọi là ý cảnh trong đó rồi. Cũng vì lý do đó mà ngày đầu tiên gặp anh, em nghe thấy được ý cảnh trong lời nhạc của anh, do đó mới tới làm quen…

- Cảm nhận được ý canh! – Trần Nam hai mắt sáng rực:

- Câu thông thiên địa!

- Câu thông thiên địa? – Hai cô gái cùng nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Nam hắng giọng, chuẩn bị lên mặt dạy bảo hai cô nàng ngốc nghếch thiếu kiến thức này…

- Nghe cho kỹ nè…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Mục Tiêu Bị Truy Nã!

Trong xe ngựa, giọng nói của Trần Nam đang từ tốn phát ra như kể chuyện ma Nguyễn Ngọc Ngạn…

Trên thế giới này có rất nhiều công pháp khác nhau, đẳng cấp thì xếp từ thấp đến cao là Binh Tịch, Bảo Tịch, Linh Tịch, Tiên Tịch và Thần Tịch, cũng tương ứng với năm cấp của tu vi, tu vi cấp nào thì có thể sáng tạo ra bí tịch cấp đó.

Trên thực tế, chỉ có Tiên Tịch và Thần Tịch mới thực sự được gọi là công pháp được sáng tạo ra, ba đẳng cấp tâm pháp còn lại hầu hết là tàn thiên, hoặc là công pháp được người ta lĩnh ngộ ra từ tàn thiên của công pháp cấp Tiên và Thần, như Thủy Ngọc Công của họ Trần là được lĩnh ngộ ra từ một phần của Thủy Ngọc Thần Công vậy.

Mấy thứ anh nói bây giờ chỉ đúng với bí tịch được sáng tạo thực sự, tức là Tiên Tịch và Thần Tịch, và cũng chỉ đề cập đến bí tịch tâm pháp, chứ bí tịch chiêu thức thì không tính, nên có chỗ nào không đúng thì chắc chắn là do bí tịch không đủ cấp, hoặc không đúng loại. Nhớ rồi chứ?

Bí tịch trên thế giới này hầu hết đều có đặc trưng riêng của mình, giống như loại công pháp cấp Thần của Dương gia Hán Tổ này, anh không biết bí tịch đó tên là gì, nhưng đường lối rõ ràng là Trận Đồ Chiến, là phương

https://thuviensach.vn

pháp nội ngoại song tu. Luyện loại bí tịch này thì có thể đột phá bình cảnh cấp Tam Hoa Ngũ Khí dễ dàng hơn nhiều, bởi nội ngoại đều đã tương dung ngay từ khi mới luyện công rồi. Hay lại ví như bí tịch Quyến Lữ Hợp Bích công của thằng Lữ và bé Hà, hai người cùng tu luyện, tâm ý tương thông nên có thể lĩnh ngộ đột phá tầng ba và tầng bốn dễ dàng hơn trước.

Mấy bí tịch này có loại yêu cầu thể chất đặc thù, có loại thì không yêu cầu điều đó, nhưng có một điểm chung là: không bí tịch nào giúp người ta dễ dàng đột phá lên tầng năm! Tất nhiên ngoại trừ Đệ Nhất của anh. Nhưng… thể chất của Kiko… nếu, anh nói là nếu tìm được công pháp thích hợp thì có thể làm được điều đó!

Lại nói đến năng lực đặc biệt của Kiko, đó là câu thông thiên địa! Đây là năng lực mà chỉ đẳng cấp Bất Diệt Thần mới có. Kiko có thể làm được, nhưng không thể nào phát ra uy lực gì, đó là bởi vì cô ấy không biết làm cách nào mà thôi.

Vốn dĩ anh cho rằng có thể dạy Kiko cách sử dụng năng lượng này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này rất không thực tế. Bởi cơ thể cô ấy chỉ là phàm thai, sử dụng năng lượng của cả thiên địa này là quá sức, chỉ cảm nhận thì không sao, nhưng nếu muốn thao túng nó thì chỉ có kết cục người mất thân vong mà thôi.

- Dừng… dừng! – Đột nhiên, Hoàng Tuyết Nhu ngắt lời, mờ mịt hỏi:

- Rốt cuộc anh muốn nói cái gì? Lúc thì năng lực chỉ của Bất Diệt Thần, lúc sau lại không thể sử dụng…

- Thì cứ nghe anh nói nốt đã nào! – Trần Nam bất đắc dĩ nói:

- Nói cho ngắn gọn, Kiko không cần luyện bất cứ một bí tịch tâm pháp nào, bởi điều đó chỉ là vô ích mà thôi. Kiko, năng lực của em có thể giúp em có được nguồn năng lượng vô cùng vô tận, nguồn năng lượng thuần chính nhất của thiên địa. Điều mà em cần bây giờ là bí tịch chiêu thức, là

https://thuviensach.vn

phương pháp dẫn đạo nguồn năng lượng đó để rèn luyện thân thể của em, còn cả phương pháp để sử dụng năng lượng thiên địa này tạo thành uy lực rạch trời phá đất. Hiểu rồi chứ?

Kiko vốn có năng lực thông linh thiên địa, lời của Trần Nam dù đầy huyền cơ, nhưng nàng chỉ dụng tâm cảm nhận một chút là đã thông thấu bảy tám phần. Nàng đầy chờ mong nhìn Trần Nam:

- Anh có bí tịch đó sao?

- Không có! – Trần Nam giang tay, rất vô trách nhiệm trả lời.

"Bốp!" Hoàng Tuyết Nhu tức giận vỗ vào đầu hắn một cái:

- Không có mà chém tung cả trời đất lên! Lại còn vênh váo cái gì? Nhìn gì mà nhìn? Yêu không mà nhìn?

Trần Nam bó tay chịu trói, vô lực giải thích nốt:

- Ít ra còn biết được chút thông tin phải không? Đợi làm xong việc này, anh sẽ dẫn hai em đi tìm bí tịch dạng đó! Ở Âu Tiên không có thì đi sang Tổ Hán, ở Tổ Hán không có thì đi tìm ở Allades. Còn nếu cả Quân Vương đại lục này không có thì anh sẽ tìm sang Quyền Hoàn đại lục! Thời gian vẫn còn rất nhiều, chúng ta vừa tìm, vừa du lịch, chẳng phải rất tốt hay sao? Loại bí tịch có thể trong thời gian ngắn tạo ra một truyền thuyết cấp Bất Diệt Thần thế này, nếu có thì chắc chắn phải có người biết. Còn nếu thực sự không có, cùng lắm thì anh lại tổn hao công đức, giúp em luyện Đệ Nhất…

- Đừng nói linh tinh! – Hoàng Tuyết Nhu ngắt lời:

- Hồi còn nhỏ dại dột, tổn hao một nửa công đức lực, làm đến khi đột phá phải hao phí gấp đôi nguyên âm mà anh vẫn còn chưa chừa hay sao? Công đức lực là thứ để lôi ra đùa giỡn hả? Bây giờ anh mà tiếp tục hao tổn, với cái mức độ hòa hợp thiên địa như anh thì càng dễ trúng phải trời phạt,

https://thuviensach.vn

bởi việc đó cơ bản chính là “thất đức” nghiêm trọng. Anh không hiểu hay sao?

Trần Nam cũng gật đầu, lái sang chuyện khác:

- Tóm lại, hai em cứ yên tâm! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

- Vâng! – Kayano Kiko gật đầu kiên định nói:

- Em tin anh!

…

Hai tháng sau.

Ba người Trần Nam đã bôn ba thêm hai tháng, cuối cùng cũng đến được kinh thành của vương quốc Tổ Hán.

Kể ra cũng đáng châm chọc cho một mầm non đất nước, đến thủ đô đất nước mình còn chưa đi qua, vậy mà lại bén mảng đến kinh thành của nước hàng xóm. Aizz, thế hệ bây giờ thật là vô tâm a…

Sau khi bước vào trong thành một cách hợp pháp, thật sự rất hợp pháp mà, chỉ là đóng tiền vào thành gấp hai mươi lần người khác, vừa cống hiến cho kho bạc vừa làm vui lòng lính gác thành, không hợp pháp thì là cái gì?

Đi thuê tạm một phòng lớn, gửi cái xe ngựa, Trần Nam tung tăng dẫn hai nàng đi dạo kinh đô, xem phong thái nơi đây thế nào.

Không thể không nói, vương quốc Tổ Hán là một vương quốc rất hùng mạnh về cả văn hóa và thực lực. Kiến trúc nơi đây cực kỳ đồ sộ và khí phái, mang đậm phong cách phong kiến của Trung Hoa trên Trái Đất.

Trước hết là về chạm khắc, tất cả đều có quy củ. Trên góc của mái nhà đều được khắc các loại kỳ thú, như là huyền quy, tỳ hưu… Nhà càng quyền

https://thuviensach.vn

quý thì càng có nhiều con vật, nguyên liệu làm mái nhà cũng dần dần quý giá hơn, từ ngói thường, ngói lưu ly, rồi đến các quan to thì có thể dùng ngọc thạch, thậm chí là phỉ thúy để làm mái nhà.

Ngoài ra, các nhà quyền quý lại hay đặt sư tử trước nhà. Sư tử mang đậm phong cách của Tử Cấm Thành trên Trái Đất, con cái ngồi bên trái, đặt chân lên con sư tử con đang chơi đùa, là tượng trưng cho việc chăm lo con cái thật tốt, còn sư tử đực ngồi bên phải đạp lên quả cầu tròn, tượng trưng cho quyền lực.

Các nhà có quyền đều xây cực kỳ bề thế, phân khu cũng cực kỳ nghiêm ngặt với ba lớp nhà.

Lớp trong cùng cực kỳ xa hoa và bề thế, là nơi ở của chủ nhân, ngoài ra còn cho cả các a hoàn tùy thân hoặc thư đồng hầu đọc sách của các công tử tiểu thư ở cùng. Bọn a hoàn thư đồng này đều được hưởng đãi ngộ cực kỳ sang quý, hầu như không khác gì các tiểu thư công tử thông thường cả.

Lớp thứ hai là bọn người hầu khoảng từ mười đến mười lăm tuổi, nhiệm vụ chính là hầu hạ đám người hầu được bên trong cùng kia, đồng thời coi như là lớp dự bị, bất cứ lúc nào cũng có thể được chọn để vào ở bên lớp nhà bên trong.

Lớp cuối cùng chính là loại hạ nhân cấp thấp nhất, chuyên phục vụ mọi thứ tạp vụ, quét dọn, nói chung là bất cứ việc gì nặng nhọc cũng do họ làm. Ngoài ra còn có nhiệm vụ là hầu hạ đám người ở trong lớp viện thứ hai, nhưng trong đó hầu hết lại chính là con cái của họ nên không có gì phải dị nghị cả.

Nhìn cái đám kiến trúc này, Trần Nam không khỏi nhớ đến một chút kiến trúc của Âu Tiên, hình như đều là dạng nhà gạch, đá mang kiến trúc Phật giáo kết hợp với kiểu biệt thự của phương Tây. Trong bách khoa toàn thư có nói, Âu Tiên ban đầu chỉ là một nước nhỏ, nhưng từ khi vương quốc

https://thuviensach.vn

xuất hiện một vị lão tổ Bất Diệt Thần thì bắt đầu lặng lẽ bành trướng trong im lặng, đến khi vương quốc Phật Giáo hùng mạnh ở phương Nam đột nhiên tham gia tranh đoạt gì đó, tổn hại nặng, Âu Tiên thừa dịp đứng lên dựng nước. Do đó thực lực của Âu Tiên có thể mạnh mẽ, nhưng về văn hóa thì thua xa Tổ Hán và Allades, nói trắng ra thì có vẻ quá tạp nham, dung hợp nhiều văn hóa.

Tham quan chán rồi, hai cô gái bắt đầu phát huy bản tính con gái mà muôn đời khó sửa.

Mua sắm.

Mua sắm điên cuồng.

Trần Nam rất bất đắc dĩ phải đi làm hộ hoa sứ giả kiêm cu li xách đồ. Cũng tại ở đây đông người, không tiện làm "ảo thuật" giấu đồ đi, hai cô gái cũng không đồng ý hắn cất đi, phải đợi về nhà cho họ kiểm kê chán chê rồi mới cho cất.

Đang lúc đi mua sắm, đôi tai linh mẫn của Trần Nam đột nhiên nghe được một tin khiến hắn không thể không chú ý.

Ở bên đường, một tên mập mạp, tay đeo đầy nhẫn có vẻ nhà giàu mới nổi đang ngồi khoe khoang với bạn của hắn, giọng nói không quá to, hình như cũng không dám công khai bình luận về chuyện này:

- Nghe nói gì chưa? Hạ đại thiện nhân đột nhiên bị phát lệnh truy nã, tiền thưởng cực cao. Nghe nói bắt sống được hắn sẽ được thưởng một triệu kim tệ, nhưng nếu kẻ nào mà dám giết hắn thì hoàng gia sẽ phát lệnh tru di cửu tộc… Ta nghe người ta đồn, hình như trong hoàng gia có kẻ tham lam tài phú của Hạ đại thiện nhân nên mới rắp tâm bày mưu kế này để hãm hại. Vậy thì những người như chúng ta cũng phải cẩn thận, không khéo đến ngày nào đó hoàng gia lại để mắt đến chúng ta, vậy thì nguy to…

https://thuviensach.vn

- Nói nhỏ thôi! Chuyện này bàn tán thầm thì được, để người ta nghe thấy đi báo quan thì chẳng phải chết cả lũ hay sao? Luật pháp ở cái vương quốc này thì ai cũng biết, phạm lỗi gì thì vẫn còn đường sống, bởi có thể bỏ tiền ra chuộc tội, nhưng nếu phạm vào hoàng gia dù chỉ nửa chữ thì cũng giết không tha…

Nghe đám người kia đàm tiếu, Trần Nam bắt đầu nhíu chặt lông mày! Họ Hạ? Lại được mệnh danh là đại thiện nhân? Chết tiệt! Đó chẳng phải là người mà mình cần tìm hay sao? Sao tự dưng lại bị truy nã? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Trần Nam cuống quýt ra hiệu cho hai cô gái, hai nàng thấy mua cũng đã đủ rồi nên gật đầu hiểu ý, nhanh chóng kéo nhau về căn phòng đã thuê.

Vào phòng, Trần Nam bỏ đống đồ kia xuống giường, bảo hai cô gái hắn có chút việc, cần đi nghe ngóng một chút rồi về ngay. Sau đó bỏ ra ngoài.

Trần Nam lôi trong người ra một túi nang, là ông bác giao cho hắn, dặn khi nào đến nơi hãy mở ra xem, để tránh đọc trước mà lại nhỡ miệng để lộ thông tin gì đó trên đường đi thì không hay.

Trong túi ghi rõ ràng thông tin của mục tiêu đầu tiên: “Abas Hà! Là con lai giữa người Âu Tiên và người Allades! Được người của họ Mạc quốc trụ cứu sống khi còn trẻ nên thần phục bọn họ, do có tài về ăn nói và làm ăn nên được phái sang vương quốc Tổ Hán để làm tình báo cho họ Mạc, đổi tên thành Hạ Tam Gia. Gần đây người của hoàng gia Âu Tiên để ý đến Hạ Tam Gia là vì hắn là người thân của “mục tiêu cuối cùng”, định đưa hắn về làm thuyết khách. Nhưng không ngờ Hạ Tam Gia đã cắm rễ ở đây, dù thuận tiện làm tình báo nhưng cũng bị người giám thị, nếu tự dưng bỏ đi như vậy thì chắc chắn bị nghi ngờ, bị phái người đuổi giết. Họ Mạc đã chấp nhận từ bỏ cứ điểm tình báo này, nhưng Hạ Tam Gia thì khó mà thoát thân, do đó mới phái Trần Nam sang tiếp ứng.”

https://thuviensach.vn

- Chẳng phải nói ở nguyên đó thì không bị phát hiện sao? Tại sao bây giờ đã bị truy sát như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tìm Thấy Hạ Tam Gia

Việc Trần Nam làm đầu tiên đó chính là đột nhập vào quan phủ.

Việc truy nã này dù được ai quyết định thì người phát thông cáo cũng là quan phủ. Đầu tiên cần phải lần ra đầu mối xem tại sao lại bị truy nã thế này đã, đồng thời ở chỗ quan phủ có thể tìm ra manh mối của Hạ Tam Gia, rút ngắn rất nhiều thời gian tìm kiếm hắn.

Thảo nào hôm nay vào thành hơi khó khăn, còn người ra thành thì không có một mống, bởi thành này đã cấm người ra khỏi thành, dù là bất cứ ai, hơn nữa trên cổng thành còn có cao thủ tu vi tầng ba đứng giám sát. Xem ra Hạ Tam Gia vẫn còn trong thành, hoàng gia này cũng quá bá đạo đi, chỉ vì một Hạ Tam Gia mà đã làm phiền tất cả dân chúng trong thành, chẳng lẽ hắn lại quan trọng đến như vậy? Không đúng nha, dù Hạ Tam Gia có làm tình báo khủng khiếp đến đâu thì cũng chỉ lấy được các tin tức ngoài lề, còn việc siêu cơ mật thì có vẻ hơi khó khăn với hắn mà…

Đột nhập vào quan phủ, tấm bảng thông cáo cao đến hơn ba mét đã đập vào mắt Trần Nam, trên đó có hình truy nã của đủ loại tội phạm, từ giết người cướp của cho đến trộm cắp lừa đảo. Nhưng lớn nhất chính là bức tranh một ông lão mặt đầy nếp nhăn, mắt khá sâu, không giống người Tổ Hán, mũi cao và mặt nhiều vết đồi mồi, bên dưới ghi rõ thông tin: Hạ Tam Gia, 60 tuổi, có nghi vấn tuổi thật ít nhất đã trên 400, mang tu vi Lực Bạt

https://thuviensach.vn

Sơn Hà mà lại giấu diếm thiên hạ, có âm mưu bất chính, tội ác tày trời. Nhưng vì đã vơ vét quá nhiều tài sản của quốc gia nên cần thẩm vấn kỹ càng để truy tra... Bắt sống tên này được thưởng 1 triệu kim tệ!"

Trần Nam nhíu mày! Mang tu vi Lực Bạt Sơn Hà mà giấu diếm là tội ác? Cái lý do chó má gì vậy? Đây chắc chắn là kiếm cớ, hay là hoàng gia cho người đến định thu nạp nhưng lão ta phản kháng, làm hoàng gia mất mặt nên mới bị như thế này? Cũng không đúng… hay lão ta bị phát hiện là nội gián rồi? Aiz… đau đầu quá, chẳng có cách nghĩ nào vẹn toàn! Thôi không sao, đã làm tình báo thì chắc chắn là có ký hiệu, đi điều tra xem lần cuối lão xuất hiện là ở đâu đã.

Lại đi sâu vào bên trong, nhảy vào phòng ghi chép của sư gia. Trần Nam lục tìm những tài liệu lưu giữ khoảng một tháng gần đây. Chỉ cần lục lọi một chút đã tìm ra, lần cuối Hạ Tam Gia xuất hiện chính là ở biệt viện của hắn, là một khu trang viện tinh trí nằm ở phía Tây Nam thành.

Đi vào bên trong, Trần Nam đưa mắt nhìn quanh một vòng, nơi đây được chia làm hai khu vực rất rõ ràng, một khu thì còn nguyên, đình đài lầu các vẫn ung dung tồn tại, còn một khu thì tan hoang đổ nát, hình như đã xảy ra chiến đấu kịch liệt, hai người đều có tu vi cao cường nên đã tạo ra tình cảnh này.

Trần Nam nhìn chằm chằm vào cái đống đổ nát kia, chẳng mấy chốc sau đã nhìn ra chút môn đạo.

Ở đó dù tan hoang không chịu nổi, vết phá hoại còn mới, có lẽ mới hôm qua hôm kia nên chưa ai dọn, nhưng theo những bộ ký tự ám hiệu mà họ Mạc đã cống hiến, sau đó ông bác đưa cho Trần Nam thì những thông tin để lại nơi đây lại được giải mã nhanh chóng.

Vài tấm gỗ rải rác, nhưng nhìn kỹ thì lại được xếp rất đều nhau, đếm đi đếm lại một hồi, cuối cùng Trần Nam cũng hiểu được trong đó một chữ:

https://thuviensach.vn

Động.

Kế đến là một tấm rèm che, tấm rèm bị rách một miếng hình tam giác sắc lẹm ở góc trên bên trái, do rèm có hình thêu nên vấn đề xác định chiều thuận chiều ngược rất đơn giản, ý của tấm rèm này có nghĩa là vị trí Tây Bắc kinh thành, tiếp theo lại có thêm một vết cháy nham nhở ở bên góc dưới bên phải, có nghĩa là ở góc Đông Nam trong tòa kiến trúc nơi đó.

Ở cuối cùng trong đống đổ nát là hai cây trụ to đùng tựa vào nhau, một cây thì bị che đầu, một cây lại ló ra một đoạn, Trần Nam hướng mắt nhìn theo hướng chỉ của cây cột ló ra đó, chỉ thấy đó là vị trí trên nóc nhà, thuộc phần kiến trúc chưa bị tàn phá. Nhưng mái nhà này cũng bị vỡ mất một góc, chỉ còn lại duy nhất hình khắc một con cá vàng nơi đó.

Trần Nam diễn giải hết, kết quả đưa ra là: Tây Bắc Thành, kiến trúc có khắc cá vàng trên mái nhà, góc Đông Nam tòa kiến trúc, một cái Động!

Trần Nam không thể không thừa nhận, ký hiệu để lại này cũng thật là rắc rối, nếu không có bảng giải mã từ trước thì hắn cũng chịu chết. Hy vọng giờ đây Hạ Tam Gia vẫn còn an toàn, nếu không thì phiền lắm.

Nhún mình một cái, Trần Nam đã xuất hiện ở Tây Bắc kinh thành, nơi đây là một khu vực giành cho thế hệ trung lưu, nhà cửa không quá to cũng không quá nhỏ, mọc san sát nhau. Đưa mắt nhìn quanh một lượt, chỉ có duy nhất một hộ có khắc hình cá vàng trên mái nhà, Trần Nam không hề do dự bay lên trên không kiến trúc đó.

Đưa mắt xuống bên dưới, Trần Nam nhanh chóng tập trung vào góc Đông Nam của kiến trúc, nơi đó có một dòng suối nhỏ chảy qua, xung quanh xây đình nghỉ mát, cầu qua suối, các loại đường lưu thông đều xây ở dạng cầu, nhưng có một đặc điểm, đó chính là vây quanh một hòn giả sơn rất lớn, có lẽ phải cao trên năm mét.

https://thuviensach.vn

Bên dưới hòn giả sơn có một con đường thông qua, nhìn khá tối, Trần Nam thậm chí có thể nghe được âm thanh rền rĩ của người đàn bà nào đó bên trong. Hình như đang lợi dụng trời đêm để hú hí với ai đó.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện hai người khác, một nam một nữ đang dắt tay nhau đi tới. Trần Nam nhìn người đàn ông kia là trung niên, chắc khoảng bốn mươi, người phụ nữ thì còn trẻ, chắc cỡ hai lăm hai sáu, cả hai đều không tu luyện nên có lẽ là tuổi thật. Hai người đang dắt tay nhau cười mờ ám đi tới chỗ cái hòn giả sơn đó.

Có trò hay!

Trần Nam mập mờ cười hi hí, híp mắt rình rập xem mấy người kia sẽ ra sao.

- Á đù…

- Đậu mợ đứa nào vậy? Đã dặn không cho ai vào đây cơ mà! Ơ… ơ… lão gia… thiếu phu nhân! Ách… tiểu nhân… tiểu nhân thấy Trương thị khó chịu trong người nên ra đây hỏi thăm, tiện thể xem xét xem có chữa được ngay không! Ha ha… tiểu nhân cáo lui… hai người vui vẻ… Ách… tiểu nhân cáo lui…

- Đứng lại! – Người phụ nữ trẻ vừa rồi đã giãy khỏi tay người trung niên từ lúc nào, nghiêm chỉnh đứng nơi đó như một bà chủ đích thực, sẵng giọng nói:

- Nửa đêm nửa hôm dám ra đây thông gian với nha hoàn trong phủ! Ngươi giỏi lắm! Nếu không phải tối nay ta không ngủ được, cùng cha chồng ra đây đàm luận một chút chuyện nhân sinh… ấy nhầm, là tình thế thiên hạ thì ngươi và đồ dâm phụ này không biết đã đi xa tới đâu rồi? Người đâu? Bắt bọn chúng lại, xử trí theo gia pháp cho ta!

https://thuviensach.vn

Người trung niên kia cũng nghiêm mặt vuốt vuốt râu, thần thái cứ như Bao Thanh Thiên thiết diện vô tư không dung thứ cho tội ác. Nghe nữ nhân nói xong thì chỉ gật đầu, tức giận phất tay đi mất.

Đợi người đã đi hết, Trần Nam mới mò xuống bên dưới, nhìn vào cái động đen thui kia, vận tâm cảm ứng. Chẳng mấy chốc sau, hắn đã gật đầu xác nhận, chính chỗ này rồi! Bởi bên dưới là rỗng không, có lẽ là thông đạo xuống hầm. Xây nơi đây lại tối tăm, không ai để ý được đến cái cửa động ấy.

Đặt tay xuống bên dưới, Trần Nam đã bắt được ngay điểm tựa, đang định kéo cái cửa lên thì đột nhiên tay tuột ra mất, suýt chút nữa thì ngã chổng vó lên trời. Nhìn nhìn bàn tay, hắn khóc không ra nước mắt, rõ ràng là "sản phẩm" mà đôi gian phu dâm phụ kia để lại làm hắn trượt tay mà! Ta khinh! Của bé Nhu yêu mến đúng là mỹ vị nhân gian, sao cái thứ này của các ngươi lại hôi thối thế chứ? Không biết thối tha cũng là một tội ác sao?

Sau khi chật vật lật được cái nắp hầm lên, Trần Nam chui tọt xuống dưới, không quên đóng cửa lại, tiến từng bước vào căn hầm.

Bên dưới tối om om, không chút ánh sáng, nhưng Trần Nam vẫn nhìn rõ mồn một, thậm chí còn nghe được cả tiếng nhóc nhách ở đâu đây!

Ta khinh! Chỗ này không phải ổ mại dâm chứ? Sao ở trên cũng có, bên dưới cũng có thế này? Mình vào nhầm chỗ à?

Đi sâu vào bên trong, khi nhìn thấy cái cảnh kia, Trần Nam nhất thời ngã ngửa.

Hắn nhìn thấy gì, một lão già mặt mũi hèn mọn, vô cùng hèn mọn, trên người mọc hai cái tay, một cái cầm đạo cụ ký ức đặt lên trán, nhắm mắt hưởng thụ gì gì đó, tay còn lại để ở trong quần, lùng sục giống như dã thú đang tìm đường đột phá.

https://thuviensach.vn

Trần Nam thiếu chút nữa ngất xỉu đương trường, cảnh này cũng quá kích thích thị giác, cũng quá ác tâm đi! Sao trên đời lại có thứ sát khí cường đại như vậy? Bất Diệt Thần mà còn mém ngất xỉu, cho người thường vào đây thì chẳng phải tim ngừng đập đột quỵ tại chỗ hay sao?

- Móa! Giơ tay lên! Ngươi đã bị bắt! – Trần Nam tức giận hô lên một câu khẩu hiệu, hằm hằm nhìn vào lão già kia.

- Tốt! Nghe lời lắm! Ê ê… không được đưa lên mũi! Huệ… ta… con mẹ nó! Các hạ quá cường đại, tại hạ cam bái hạ phong! Ặc ặc… tha cho ta đi!

Lão già kia sau khi hít một hơi thật dài, động tác như nước chảy mây trôi, sau đó lại đưa cánh tay kia lên vuốt vuốt chòm râu không tính là dài, mỉm cười hiền từ nói:

- Ngươi là ai? Tìm ta có chuyện gì?

- Muốn tìm em gái không? – Trần Nam bắt đầu sử dụng ám hiệu quy định trước.

- Có! Em gái ở đâu? Có xinh không? Ách… ngươi nói cái gì? À… à… Ý ta là: “Tìm em gái khó! Nhận còn khó hơn! Còn cần ngươi giúp!”

Trần Nam gật đầu xác nhận ám hiệu thành công, bắt đầu công việc hỏi han:

- Ta nói nè lão Hạ! Ngươi làm ở đây bao nhiêu năm vẫn không sao! Tại sao đến bây giờ lại đột nhiên bị phát hiện, mà lại đúng cái lúc ta đến đây thế này?

Lão Hạ cũng đã biết đây là người mình, không tính giấu giếm:

https://thuviensach.vn

- Ta cũng biết làm sao được? Rõ ràng là vẫn hành xử như mọi ngày, chỉ chờ ngươi đến đây dẫn lão già này đi là được, sớm ngày gặp được em gái, lại được về cố hương, không cần phiêu bạt đất khách nữa! Không ngờ đột nhiên hoàng gia Tổ Hán làm khó, điều tra tường tận về ta, sau đó còn phá tan cứ điểm tình báo mà ta gây dựng, cuối cùng truy sát ta. Nếu không phải lão Hạ cũng có tu vi Lực Bạt Sơn Hà thì đã ngã xuống từ lâu rồi.

- Khoan! – Trần Nam ngưng trọng đặt tay lên môi:

- Có người tới đây! Ngươi có cho ai biết nơi mình trốn, hoặc là có ai biết về ký hiệu của ngươi để lại hay không?

- Không! – Hạ Tam Gia lắc đầu quầy quậy:

- Ký hiệu ta để lại thì chỉ có tổng bộ họ Mạc mới rõ ràng, những người ở cứ điểm này không ai biết! Rốt cuộc có chuyện gì?

Trần Nam đột nhiên trở nên lạnh lùng, mắt lóe lên hỏa quang:

- Có người tới đây! Rất nhiều người! Hiện tại đã xuống hầm rồi! Hơn nữa trang bị rất đầy đủ, lại mang cả lưới pháp bảo, rõ ràng là muốn bắt người.

- Không thể nào! Ký hiệu đó cực kỳ bí ẩn! Cả căn hầm này cũng bí ẩn không kém! Ai mà có thể phát hiện ra nhanh như vậy chứ? Trừ phi… - Lão già la ầm lên, cực kỳ khó tin

- Trừ phi họ Mạc có nội gián! – Trần Nam cười lạnh:

- Mọi việc mà ta muốn làm, mọi thông tin về ngươi thì chỉ có ta, ông bác, hoàng đế và tộc họ Mạc được biết. Ta chỉ có thể nghĩ như thế mà thôi! Nhưng giờ không phải lúc nói nhảm, kiếm cách thoát đi trước đã.

https://thuviensach.vn

Trần Nam nói xong, đột nhiên móc ra một quả gì đó, ném ra ngoài một cái, đột nhiên thứ kia phát nổ, không gian trở nên mù mịt trong khói bụi…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Trốn Đi!

Với năng lực của Trần Nam thì hắn có thể bạt một chưởng giết sạch lũ người kia, nhưng làm thế quá thất đức rồi, chưa kể chuyện này có thể đánh động đến lão già Bất Diệt Thần khốn kiếp của Tổ Hán. Vẫn câu nói cũ, năng lực phải dùng đúng lúc đúng chỗ, không phải là để lạm dụng!

Thực tế xử lý chuyện này rất đơn giản, Trần Nam đã bắt chước cách làm của Ninja, tung bom khói mù mịt, sau đó dùng tốc độ còn nhanh hơn tia chớp kéo lão già Hạ Tam Gia ra ngoài. Đợi đến khi bụi khói tan hết, đám người kia chỉ còn biết trơ mắt nhìn cảnh tượng trống không bên dưới.

- Mẹ! Muốn bắt người? Còn phải xem các người muốn bắt ai đã! – Trần Nam rất hống hách, khinh thường xì mũi với đám ngốc kia.

Sau đó, hai tên mất nết một già một trẻ bắt đầu dắt díu nhau trở về nhà trọ.

- Nè! Lão Hạ, à không, có lẽ nên gọi lão là Lão Hà mới đúng. Hiện giờ xem ra chuyến đi này không bình yên nha! Bây giờ vương quốc Tổ Hán cũng nhảy vào cuộc, xem ra lần này cả ba vương quốc lớn cũng bắt đầu xảy ra tranh chấp rồi!

Lão Hà cũng gật đầu, nghiêm trọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Rốt cuộc thằng nhóc ngươi nói cái gì?

Trần Nam: "…"

Trần Nam có xúc động muốn khóc, hắn không biết mình có tìm nhầm người không nữa đây! Cái vấn đề này mà lại không biết? Mà không biết thì cũng thôi, lại còn ra vẻ nguy hiểm, trương cái mặt nghiêm túc kia ra làm gì?

- Rốt cuộc lão có biết tôi đến đây đưa lão đi làm gì không vậy?

- Tìm em gái! – Hạ Tam Gia trả lời ngon lành.

- Em gái lão là ai? – Trần Nam gào lên.

- Không biết!

Trần Nam ngất xỉu, hắn vốn nghĩ mình là người nguy hiểm nhất trên Sinh Tồn Tinh rồi, không ngờ còn có một đối thủ cường đại như vậy! Hắn từ trước đến nay chỉ nhận thua duy nhất với ba người, đó là ông bác, Hoàng Tuyết Nhu và Kayano Kiko, đến bây giờ thì nhân vật thứ tư đã xuất hiện! Trần Nam có cảm giác mình thật là nhỏ bé, thật thiếu hiểu biết! Xem ra còn cần học hỏi nhiều a…

Trần Nam chán nản, chẳng thèm nói thêm gì với tên này nữa, trong lòng thầm nhớ lại giới thiệu sơ sơ về "mục tiêu cuối cùng".

Noya Hà, em gái ruột của Abas Hà, tuổi ước chừng trên 400, tu vi: Tam Hoa Tụ Đỉnh.

400 tuổi đã sở hữu tu vi Tam Hoa Tụ Đỉnh, có thể nói là một thế hệ tuổi trẻ tài cao, cơ duyên vô cùng mạnh mẽ. Có những người từng đột phá tầng ba từ năm hai mươi hoặc ba mươi tuổi, giống như tên Trịnh Bảo Lâm mà

https://thuviensach.vn

Trần Nam từng hạ gục, nhưng có khi đến chết cũng không thể đột phá được tầng bốn.

Muốn đột phá thì cần có cơ duyên, không phải cứ đột phá sớm là có thể nhanh chóng đạt được tầng tiếp theo. Thường thì tuổi thọ của một tu sĩ tầng ba là một ngàn tuổi, và hầu hết mọi người đột phá được lên tầng bốn chỉ sau tám trăm tuổi.

Đột phá được: trời cao biển rộng, không đột phá được: về với cát bụi.

Tầng một tầng hai là phàm thân, sống khoảng trăm tuổi là hạnh phúc, tầng ba là thân thể đã cải tạo qua, sống lâu gấp mười lần là một ngàn tuổi, nhưng đột phá lên tầng bốn thì đã là tiên thể, không phải gấp mười lần nữa mà một ngàn nhân một ngàn, tức là một triệu tuổi. Còn tầng năm thì lại tiếp tục bình phương lên… tuổi của hành tinh này có khi còn chưa nhiều như vậy, vì thế người ta mới gọi người có tu vi tầng năm là Bất Diệt Thần.

Lại nói tiếp, không cần biết tuổi của Noya là già hay trẻ, chỉ cần biết nàng có tu vi tầng bốn là đủ rồi.

Tu vi tầng ba thì ở ba nước lớn đều không thiếu, đến cái thành nhỏ như thành Thanh Yến mà còn có sáu người, nhưng tu sĩ tầng bốn thì lại luôn trong tình trạng thiếu thốn. Mỗi một lần một tu sĩ tầng bốn xuất hiện là lại được ba hoàng tộc lớn mời chào điên cuồng, và tất nhiên là lần này cũng thế.

Noya Hà là người mang huyết thống của cả Allades và Âu Tiên, vì vậy hai nước đều danh chính ngôn thuận mà nói ra những lời đường mật, tình cảm để mời chào nàng. Hai lão già Bất Diệt Thần kia còn tự thân đứng ra nói chuyện với nàng, nhưng cô gái này hình như vẫn luôn do dự. Thực tế, nàng cũng rất muốn được gia nhập một thế lực mạnh, nhưng nàng còn phân vân giữa hai bên nha.

https://thuviensach.vn

Vì để tránh chiến đấu vô nghĩa không cần thiết, hai lão già kia đã định ra được phương thức tranh giành, bao gồm hai tiêu chí, và Trần Nam thì đang đi làm cái nhiệm vụ thực hiện cả hai tiêu chí này.

Có người sẽ nói tại sao vương quốc Tổ Hán không xuất hiện ở đây? Lý do quá đơn giản, cả hai lão già kia đã thống nhất hắt hủi Tổ Hán ra khỏi cuộc chơi. Bởi phong cách làm việc của Tổ Hán quá âm độc, đó chính là không ăn được thì đạp đổ. Allades và Âu Tiên tranh nhau thì còn có cơ hội mà rước nhân tài về, chứ cho Tổ Hán vào thì quá phiền phức, lũ âm độc đó mời chào được thì thôi, chứ không mời chào được thì sẽ không từ mọi thủ đoạn để hủy diệt thế lực mới đó.

Lại nói tiếp, Trần Nam nghĩ rằng ông bác kia hơi bị sơ ý rồi.

Tự dưng muốn rước về một người có tu vi tầng bốn, cũng có nghĩa là sẽ cho một thế lực mới gia nhập vào bộ máy quyền lực của Âu Tiên, những dòng tộc quốc trụ kia ngồi yên được hay sao?

Lần này, có khi không phải là họ Mạc có nội gián, mà là bản thân họ Mạc đã bán đứng Hạ Tam Gia, à không, nên nói là thí Hạ Tam Gia đi để diệt trừ mối họa của mình mới đúng. Trần Nam rất nghi ngờ về khả năng này, bọn người quyền quý kia chẳng phải thứ tốt gì, có khi họ Mạc đã thông báo về thông tin của Noya cho Tổ Hán, sau đó tiện mồm bán luôn Hạ Tam Gia đi, xong việc mà rảnh tay.

- Thôi kệ bà nó đi! Anh mày đây còn chưa ngán bất cứ thằng nào! Cản được anh mày thì nhào vô!

Trần Nam phì một tiếng cho đỡ bất mãn, không ngờ ông bác kia thật quá không biết giữ lời, rõ ràng bảo đã lo liệu hết phiền phức cho mình mà sao vẫn loạn cả lên thế này? Về trả nhiệm vụ xong có khi phải tăng giá, đòi thêm vài thứ hữu dụng mới được.

https://thuviensach.vn

- Hêy! Lão Hà! Giờ cửa thành khắp nơi bị phong tỏa rồi, ông có đường nào đi ra không? Không thì tôi sẽ tự nghĩ cách.

Trần Nam vốn chỉ định hỏi cho vui, không ngờ lão Hà thực sự gật đầu, tự tin nói:

- Đường ra khỏi thành thì không cần lo! Ta đã chuẩn bị từ lâu rồi! Chỉ là nếu ta thoát đi thì chắc chắn bị truy nã, thậm chí là truy sát. Năng lực của ta lại không phải là quá cao minh, nếu thực sự ra khỏi thành thì nửa bước cũng khó đi. Nhưng nếu ngươi đã đến đây thì ta không cần lo lắng nữa, ta tin rằng chủ công sẽ không tin nhầm người.

Trần Nam ừ một tiếng, cũng chẳng thèm nói phán đoán về họ Mạc cho tên đáng thương này. Cứ cho hắn giữ cái ảo tưởng về chủ công tốt bụng cũng tốt.

Chạy về đến phòng, dựng hai cô gái dậy khi bầu trời còn chưa sáng, Trần Nam dùng thái độ nhanh nhẹn nhất để hoàn thành mọi thao tác thu dọn đồ, dẫn người đến đường ngầm mà lão Hà đã nói.

Đến khi trời sáng, một chiếc xe ngựa đã dần dần rời xa khỏi kinh thành, chỉ là lần này ngựa chạy nhanh hơn rất nhiều, gần như phi nước đại. Ở đầu xe, một thiếu niên tuấn lãng vừa đánh xe, vừa ôm ấp một đại mỹ nhân thơm ngào ngạt. Người đi qua chỉ biết ghen tỵ, hâm mộ mà không biết rằng Trần Nam ôm Kiko để bảo hộ nàng không bị mỏi mệt khi đi đường dài với tốc độ cao.

Mặc dù đoàn người Trần Nam đã đi rất nhanh, nhưng dù sao cũng không nhanh bằng phi hành, người của vương quốc Tổ Hán chẳng mấy chốc đã đuổi đến nơi. Lúc này, Hạ Tam Gia mới nhảy dựng lên oa oa nói:

- Mẹ! Ngươi đúng là thằng dại gái! Dại gái không chịu nổi! Đã bảo để bé con này lại kinh đô cũng được, ngươi đưa ta trốn nhanh đi rồi quay lại đón là xong. Ngươi cứ cố chấp mang con bé này theo, giờ mới đi được hai

https://thuviensach.vn

tiếng đã bị đuổi kịp, cứ thế này thì trên đường đi sẽ dính phải bao nhiêu vật cản chứ? Ê ê, ngươi có nghe không vậy?

Trần Nam mặc kệ lão già lảm nhảm kia, quắc mắt nhìn lại đám người sau lưng, chỉ lạnh lùng cười mỉa một cái.

Trần Nam không hề lộ mặt, chỉ đưa một bàn tay ra, nắm chặt lại, miệng quát một tiếng: "Thực!" Sau đó lại nhanh chóng quay về vị trí, không thèm làm thêm phản ứng gì.

Hạ Tam Gia đã cuống lắm rồi, đang định bỏ qua tên khốn vô dụng này để chạy giữ mạng, không ngờ cảnh tượng trước mắt lại có thể diễn ra, làm lão trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy đám tu sĩ phía sau đang bay vù vù, cực kỳ phong độ, đột nhiên tên nào tên nấy như đâm phải tường thép, mặt mũi bầm dập, sau đó lặng lẽ trượt xuống, da thịt ma sát với "bức tường ảo" còn vang ra những âm thanh rít rít đầy ảo diệu. Cuối cùng cả đám choáng váng nằm dưới đất, muốn đứng lên cũng không được.

- Sao hả lão già? "Thực" của cậu đây cũng không phải trò đùa, bức tường kia tuy sớm muộn cũng tan biến, nhưng nếu kẻ nào mà động vào nó thì sẽ phải chịu lực phản chấn gấp một vạn lần, dù không chết thì cũng bị thương không nhẹ đâu! Nếu lão không tin thì có thể thử… hắc hắc. Còn không dám thử thì từ giờ trở đi ngồi im cho cậu, mẹ kiếp, cất ngay hai con mắt kia đi, đừng có nhìn vào hai bé cưng của cậu. Nếu không thì cậu móc mắt lão ra đó!

Chiếc xe ngựa vẫn phi bay bay, Hạ đại thiện nhân đáng thương cuối cùng lại phải chịu cảnh tượng còn thê thảm hơn cả khi trốn dưới hầm. Động đậy không được, nói chuyện không cho, ngay cả đi vệ sinh cũng bị bắt làm tại chỗ, cuối cùng sợ tới mức thụt cả vào. Trời ơi… thiện nhân ta đây đã gây ra nghiệt gì a?!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tuyết Nhu Tập Dợt. . .

Đám người Trần Nam một đường tiến tới, không gì cản nổi, động thái ở nơi đây cũng đã lọt vào mắt của mấy tên đứng đầu Tổ Hán, dẫn tới sự chú ý của họ, quy mô phục kích càng ngày càng lớn, tu sĩ tầng ba xuất hiện ngày một nhiều.

Nhưng đột nhiên, hôm nay Trần Nam phát hiện một chuyện cực kỳ quái lạ.

Đó là hôm nay, hình như Tổ Hán đã "cắt giảm lao động" thì phải, số người tập kích không còn là bốn năm tu sĩ tầng ba như mọi khi nữa, mà chỉ có đúng hai người mà thôi.

Trần Nam nhìn chằm chằm vào đám người kia, trong lòng nổi lên sự suy tư.

Hiện tượng này khá giống với khi hắn muốn xuất chiêu chí mạng trong giao đấu, thường thì phải tích tụ lực lượng mất một chút thời gian, vậy thì chiêu thức mới đủ uy lực để hạ gục đối thủ. Trần Nam không tin cả cái vương quốc Tổ Hán này mà lại chỉ có ngần ấy tu sĩ tầng ba, hơn nữa từ đầu tới giờ hắn chưa từng giết một ai cả, nếu ông bác nói đúng, với phong cách làm việc của lão già kia thì chuyện này chưa thể xong được, thủ đoạn ngăn

https://thuviensach.vn

cản đối thủ có thêm trợ lực là tu sĩ tầng bốn mà chỉ có bấy nhiêu đây thôi sao?

Trần Nam lười biếng dựa lưng vào thành xe, hứng thú nói với với Hoàng Tuyết Nhu:

- Bé cưng, hay em ra tiếp họ một chút đi! Bao năm anh chăm em lớn thế này… ấy nhầm, là bao năm tu luyện đến tu vi này mà chiến đấu ít quá cũng không hay. Hiện giờ có đối thủ rất vừa sức, lại có anh ngồi đây bảo kê, em ra tiếp bọn họ vài chiêu. Hey, lão Hạ (từ giờ thống nhất gọi lão Hạ)! Ông cũng ra tiếp một người đi, tôi cần nghỉ ngơi một chút, phía trước có lẽ có người tiếp chúng ta, hơn nữa cũng không ít đâu.

Trần Nam nói xong liền nhắm mắt lại, không để ý đến xung quanh nữa. Lão Hạ dù hơi bực mình nhưng cũng không phản kháng gì, đi theo Trần Nam mấy ngày nay, lão đã được chứng kiến năng lực kinh khủng của hắn. Tu sĩ tầng ba như lão trước mặt hắn có lẽ một cái búng tay cũng không chịu nổi. Nếu không phải Trần Nam không thích giết người linh tinh thì vương quốc Tổ Hán đã phải chịu thiệt lớn rồi.

Hoàng Tuyết Nhu thấy hắn đã nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không nói thêm gì nữa. Nàng cúi người nhặt lấy bộ đồ trùm kín người mà Trần Nam đã để từ trước, trên áo được Trần Nam sử dụng Hư để lưu lại thủ đoạn, người bên ngoài kia có tưởng tượng mấy cũng không thể biết được chân dung thật sự của nàng.

Còn Hạ đại thiện nhân? Tất nhiên là bị hắt hủi, tay không ra trận rồi!

Hai người đuổi đằng sau kia vốn là lão tổ của Trình gia trong ngôi thành phía trước. Hôm nay đột nhiên nhận được lệnh từ bên trên xuống, bảo họ ra đây ngăn cản mấy người này một chút, vừa kéo dài thêm chút thời gian cho phía trước chuẩn bị, vừa là tránh để cho đám người đó nghi ngờ. Nhưng cảm ứng của Trần Nam đã vượt xa sự suy tính của chúng, tuy không nhìn

https://thuviensach.vn

rõ mồn một tình hình phía trước nhưng vẫn có thể biết được nơi đó có khá nhiều nguồn năng lượng mạnh mẽ dao động, không phải giăng lưới chờ mình lao vào thì là cái gì?

Mấy ngày nay Trần Nam không hề ngủ, lại sử dụng Thực liên tục, dù hắn vẫn còn rất sung sức nhưng tinh thần cũng hơi uể oải. Tiện cơ hội này nghỉ một chút, chuẩn bị ứng phó đám phía trước, lại rèn luyện khả năng cho Hoàng Tuyết Nhu luôn.

Hai lão tổ Trình gia những tưởng mình cũng sẽ gặp tình trạng giống những người đi trước, đó là bị một chiêu ngăn cản, nhưng theo kinh nghiệm đã đúc kết, chỉ cần không đến quá gần đám người kia thì tên quái vật trong xe sẽ không rat ay, vì vậy bọn họ vẫn luôn giữ khoảng cách khoảng hai dặm với xe ngựa của Trần Nam.

Nhưng lần này tình thế lại thay đổi, không ngờ trong xe lại có người nhảy ra ứng chiến. Hai lão tổ hơi sững sờ, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ tên quái vật kia tiêu hao quá độ, kiệt sức rồi?

Mặc kệ, nhiệm vụ của họ là kéo dài thời gian, nếu đã có người ứng chiến, tu vi lại không cao hơn bọn họ thì cần gì phải lo lắng?

Hai lão tổ nhìn nhau một cái, nháy mắt đã hơi tách nhau ra, tạo thành một trận thế hai người, vừa không làm vướng tay chân nhau khi chiến đấu, vừa có thể trợ giúp nhau đối phó đối thủ. Hai người đã phối hợp với nhau từ lâu, bài này quá quen thuộc rồi.

- Này bé con! Ngươi quen chiến đấu kiểu gì hả? – Hạ Tam Gia dường như cũng không phải là gà mờ, vẻ mặt ngưng trọng đầy cơ trí hỏi Hoàng Tuyết Nhu.

- Phòng thủ phản công! – Hoàng Tuyết Nhu cũng không thèm nói nhiều với lão già mất nết này.

https://thuviensach.vn

- Phòng thủ phản công? – Hạ Tam Gia nghĩ ngợi một giây rồi mới hiểu ra đó là ý gì, gật gật đầu phân phó.

- Hai lão già kia sử dụng chính là chiến thuật một công một thủ! Tên bên trái gầy gò là chủ công, tuyệt chiêu của lão chính là Thông Sơn Quyền, cực kỳ cương mãnh và uy lực, nghe nói có thể dùng một quyền đánh ra một thông đạo xuyên núi. Còn tên hơi mập bên phải lấy phòng thủ là chính, ý đồ cầm chân đối phương và chịu đòn cho chủ công. Bây giờ chúng ta sử dụng chiến thuật giống bọn chúng, năng lực của bản thân ta vốn là khắc tinh của những kẻ chuyên phòng thủ, chỉ cần năm phút ta chắc chắn đánh bại được tên mập kia, sau đó hai chúng ta vây công tên chủ công còn lại! Bé con ngươi có cầm chân được hắn hay không?

Hoàng Tuyết Nhu trước còn hơi khinh thường lão già mất nết này, nhưng nghe hắn nói xong thì mới biết lão già này cũng không phải là đồ tầm thường, chỉ nhìn thoáng qua mà đã nhìn thấu được chiến thuật của đối phương, đây là khả năng quan sát nhạy bén mức nào chứ?

- Được rồi! Tôi sẽ cầm chân tên gầy kia, lão phải nhanh chóng đánh bại đối thủ đó.

Nói xong, Hoàng Tuyết Nhu nhún người một cái đã đến trước mặt của lão gầy, thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm lão.

Nhưng nhìn thì vẫn là nhìn, Hoàng Tuyết Nhu không quên mục đích của mình chính là cầm chân, không đánh mà kềm chế được đối thủ chính là thượng sách. Hơn nữa sở trường của bản thân nàng chính là phòng thủ phản công, chủ động tấn công chẳng phải là tìm ăn đòn hay sao?

Trong khi bên này đang gườm nhau, tình huống bên kia đã vô cùng ác liệt, Hạ Tam Gia điên cuồng tấn công đối thủ, thứ mà lão sử dụng không phải là quyền cước thông thường, mà là một bộ chỉ pháp. Nếu Trần Nam ở đây thì đã ngạc nhiên thốt lên: “Nhất Dương Chỉ” rồi. Bộ chỉ pháp này là

https://thuviensach.vn

công pháp theo đường Nội - Tinh, là khắc tinh của những công pháp phòng thủ. Dù lên đến đẳng cấp Lực Bạt Sơn Hà, sự khắc chế lẫn nhau của các loại công pháp đã bị giảm bớt, nhưng nó vẫn còn tồn tại đó, không ai có thể thay đổi.

Liếc qua tình huống bên kia, lão già gầy sắc mặt biến đổi, lão đã nhận ra người đồng bạn của mình sớm muộn cũng thất bại, thậm chí bị tổn thương. Không thể rề rà thêm nữa, lão vận khí hét lớn một tiếng, quyền đầu nắm chặt phát ra từng tiếng răng rắc, thân hình co lại, hung hãn xuất chiêu về phía đối thủ.

Hoàng Tuyết Nhu đã diễn luyện chiêu thức của Huyền Nguyệt Băng Quyết không biết bao nhiêu lần, nhưng chính thức chiến đấu thì chẳng được mấy lần, bàn tay hơi gượng gạo xòe ra, tạo thành các đường cong uyển chuyển. Đây chính là phương thức phòng thủ độc đáo của Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết trong học viện Đô Thành, không phải là luyện cho bản thân cứng như đá, mà là luyện sao cho thân thể mềm mại như tơ lụa, dù có trúng đòn thì sự mềm mại đó cũng làm tiêu thất đến tám phần lực đạo, còn hai phần lực đạo thì có thể dùng các loại thủ pháp khác nhau để phá giải.

Lão già kia tấn công càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng thân thể của Hoàng Tuyết Nhu lại cứ như cá trạch, đánh trúng cũng không tạo được bao nhiêu tác dụng, nhưng chỉ cần lão lơ là đôi chút là đôi tay trắng nõn kia lại trở thành độc xà đòi mạng, luôn luôn lăm le muốn kích vào chỗ hiểm của lão.

Lão có cảm giác có lực mà không có chỗ dùng, buồn bực vô cùng, chợt nhớ lại tình cảnh năm đó, không khỏi giận giữ thốt lên:

- Ngươi là người của học viện Đô Thành nước Âu Tiên! Đây là cách chiến đấu của Tĩnh Nguyệt Tiên Quyết, bảy trăm năm trước chính thứ công pháp khốn kiếp này đã thất bại dưới tay ta, bây giờ ngươi lại dám sử dụng nó! Đúng là muốn chết!

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu chợt ngạc nhiên, thân hình hơi khựng lại. Mắt lão già kia sáng lên, biết thủ đoạn của mình có tác dụng, dù lời nói kia có ngược lại hoàn toàn so với sự thật thì đã sao? Chỉ cần lợi dụng ra thời cơ này là được rồi.

Liệt Sơn Quyền!

Lão già kia hét dài một tiếng, quyền thế như thái sơn áp đỉnh, công kích thẳng về phía khuôn mặt được giấu kín của Hoàng Tuyết Nhu. Cô nàng này dù kinh nghiệm có non nhưng năng lực phản ứng cũng không tệ, chỉ chốc lát đã hồi thần, thấy lão già kia hèn hạ như vậy, nàng tức muốn thổ huyết, trong lòng đã chửi ầm lên:

- Khốn nạn! Hạ lưu! Khuôn mặt đẹp này còn để cho thằng nhóc kia ngắm, làm nhóc kia si mê tiểu thư đây! Ngươi lại dám công kích vào đây! Đúng là quá không để mặt mũi cho người ta mà!

Nhưng nghĩ thì nghĩ, tình huống nguy hiểm như vậy nàng cũng không muốn đùa giỡn, ban tay chợt biến chiêu, bàn tay xòe căng như cánh hoa kia chợt chụm lại, tạo thành hình trảo, trên cánh tay nổi lên từng đợt khí màu lam nhạt băng lạnh, móng tay chợt như sắc nhọn ra, cực kỳ độc ác bấu xuống, như muốn bóp nát tay của lão già.

Quyền trảo giao nhau, Hoàng Tuyết Nhu rên lên đau đớn, bay ngược ra đằng sau, khóe miệng đã mím lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra vết máu chảy dài bên mép. Lão già kia cũng kinh hãi rụt tay lại, thấy trên đó nổi lên năm cái lỗ sâu hắm, máu không chảy ra mà đóng băng lại, dường như còn dần dần đóng băng lên phía trên cánh tay.

Hít một hơi lạnh, lão già chợt vận khí ngăn chặt sự phát tán, đề phòng nhìn chằm chằm vào Hoàng Tuyết Nhu đối diện.

Hoàng Tuyết Nhu đã vững vàng đứng lại, khóe mắt liếc qua xe ngựa, thấy Trần Nam vẫn đang cổ vũ nhìn mình, lòng tin vốn đã bị đả kích của

https://thuviensach.vn

nàng lại sống dậy, dường như còn mạnh hơn bao giờ hết. Dưới bụng đột nhiên dâng lên một luồng khí nóng rực làm Hoàng Tuyết Nhu có cảm giác như máu mình đang sôi sục. Nàng chợt thấy thật khó kềm chế, mạnh mẽ phất một chưởng về phía đối thủ.

Đây cũng là lần đầu tiên mà nàng tấn công, chiêu thức cũng là thứ mà Trần Nam dạy nàng, là Chưởng trong Đệ Nhất.

Chưởng vừa ra, khí tràng xung quanh như xoắn lại, không gian như bị tích tụ vào một chỗ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung ra, tạo thành sức sát thương chí mạng cho đối thủ. Lão già kia kinh hãi, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, nhanh chóng lộn một vòng, chật vật tránh khỏi Chưởng.

Ầm...

Lão già né được chứ cảnh vật đằng sau lão thì không, thế của Chưởng không hề dừng lại, vẫn hung mãnh lao thẳng về phía trước. Xa xa phía kia có một cái gò đất, chưởng thế không hề sai lệch đánh thẳng lên đó, nhất thời cát đá bay mù mịt, dưới chân rung chuyển như động đất vài trăm độ rích te (chém đấy). Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó, Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên như hóa cuồng, Chưởng được đánh ra liên tục, lão già kia chưa né xong chiêu này đã bị chiêu sau ập đến, phải chật vật lắm mới né hết được, lại tổn thất thêm vài ngụm máu tươi.

Thấy đối phương như mất đi lý trí, lão già không hề bi quan cho rằng mình sẽ thua, mà lão đã nhìn ra cơ hội trong đó. Thừa dịp Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên “nhỡ tay” đánh trượt một chưởng, lão cáo già nhanh như chớp vọt tới áp sát nàng, quyền thế tích tụ mọi sự tức giận và buồn bực nãy giờ hung hăng đánh ra, nhằm thẳng về phía trái tim Hoàng Tuyết Nhu, muốn một chiêu lấy mạng nàng.

Nhưng...

https://thuviensach.vn

Kẻ điên kia đột nhiên như khôi phục lý trí, rất linh xảo nghiêng người sang bên trái, bàn tay kia lại sử dụng trảo công vừa nãy làm cho lão già sợ vỡ mật. Nhưng lần này, bàn tay kia không còn băng lãnh như vừa nãy, cũng không có cảm giác đau đớn khi da thịt bị đâm thủng, mà chỉ có một cỗ lực đạo không mấy mạnh mẽ lôi người lão đi, giống như tiếp sức cho lão vậy.

Thân hình lão già tiếp tục lao về phía trước theo quán tính, dù muốn dừng lại nhưng cỗ lực đạo từ bàn tay kia lại như tiếp thêm vào, hóa giải mọi cố gắng của lão.

Khi thân hình lão lướt qua thân thể người kia, một vòng cung bí ẩn được tạo nên bên dưới áo choàng, giọng điệu uyển chuyển như thì thào vào tai lão:

- Ta... vẫn luôn chờ cơ hội!

Oành...

Âm thanh như thiên thạch va vào trái đất, chấn cho lỗ tai của Kiko đáng thương đằng kia rung lên bần bật, may mà có Trần Nam ở đó, nếu không cái màng nhĩ xinh xinh của nàng đã nứt toác ra rồi.

Va chạm làm mọi thứ trong khu vực gần một trăm mét xung quanh bị lật tung lên, thổi bay như cuồng phong bão táp, mặt đất lún xuống tạo thành cái hố sâu cả mười mét, kéo dài ra bán kính một trăm mét xung quanh, bên dưới còn lộ ra vài cục quặng kim loại đang sáng lên màu vàng óng ánh...

Dưới cái hố như quái vật ấy, Hoàng Tuyết Nhu đủng đỉnh phủi tay, kiêu ngạo đá thêm cho lão già kia một cước, làm lão ngất xỉu không dậy nổi, sau đó xoay người bỏ đi, không cần biết bộ xương già đáng thương dưới kia đã bị gãy mất mấy cái...

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Scandal Lớn Nhất Tổ Hán

Hoàng Tuyết Nhu đắc ý phủi phủi tay, cất bước rời khỏi cái hố to đó. Vừa lên được bên trên đã thấy Hạ Tam Gia biểu tình ngốc trệ đứng đó, mắt đờ đẫn, khóe môi giật giật, thậm chí nước mũi cũng đã chảy ra vài giọt, không biết do thần kinh ảnh hưởng hay do bụi đất bay vào mũi nữa.

Lão Hạ vốn dự định sớm hạ gục đối thủ, sau đó sang trợ giúp Hoàng Tuyết Nhu, nhưng không ngờ cô nàng này đột nhiên như nổi khùng, phát ra động tĩnh lớn như vậy, làm lão không thể không hoảng hồn nhìn lại. Nếu là đối thủ khác, vào trường hợp đó thì lão đã chết vài lần rồi, nhưng mà lão béo kia lại là một kẻ chuyên phòng thủ, tấn công chẳng đâu vào đâu nên cuối cùng thua ngược, bị lão Hạ điểm một cái vào giữa trán, suýt nữa thì lủng óc. May mà lão Hạ thấy Trần Nam không giết người nên cũng thôi không thống hạ sát thủ đó.

Hoàng Tuyết Nhu kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ, lắc mông đi về phía xe ngựa. Lão Hạ cuối cùng chỉ biết cười khổ đi theo.

Nhưng cô nàng kiêu ngạo kia vừa chui vào xe là đã đổi bộ mặt khác, nũng nịu chui vào lòng tên thú vật nào đó, oán trách nói:

- Chồng yêu ơi! Em đau quá à…

https://thuviensach.vn

Trần Nam cũng rối rít hưởng ứng, lùng sục xem bé yêu nhà mình đau chỗ nào, cuối cùng lôi cả Kiko đang bị đau tai vào, nháo thành một đoàn. Lão Hạ đang định đạp chân bước lên, cuối cùng lại ngượng ngùng hạ xuống, mặt tím tái đứng bên ngoài.

Nháo nhào một lúc xong, Hoàng Tuyết Nhu mới nhíu mày, sờ sờ dưới bụng mình, có vẻ hơi khó chịu nói:

- Bây giờ nói nghiêm túc! Vừa nãy đột nhiên em cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên từ dưới đan điền, không biết đó là cái gì mà làm cho em có cảm giác sôi sục, muốn điên cuồng mà phát tiết. Sau khi thoải mái sử dụng Chưởng, lại dùng chiêu Nhu Thuật mà anh dạy đập cho lão già kia một cái, cảm giác khó chịu đó mới dừng lại. Đến bây giờ thì em lại cảm thấy khí lực sung mãn, cực kỳ thoải mái, giống như vừa luyện công đột phá vậy. Rốt cuộc là thế nào?

Trần Nam cũng hơi khó hiểu, đi tới bắt lấy tay Hoàng Tuyết Nhu, truyền cảm ứng vào xem xét. Sau khi lượn một vòng cuối cùng hắn mới nở một nụ cười quỷ dị:

- Là nguyên dương!

- Nguyên dương? – Hoàng Tuyết Nhu khó hiểu hỏi lại!

- Cùng loại với nguyên âm! Nhưng là của anh truyền cho em! – Trần Nam lại mờ ám bổ sung.

Mặt Hoàng Tuyết Nhu bỗng chốc đỏ hồng, thẹn thùng liếc qua Kiko bên kia, thấy nàng vẫn đang ngơ ngác, cố gắng vỗ vỗ cặp tai nhỏ cho thông thì không khỏi thở phào. Gắt giọng một cái rồi không thèm để ý đến tên mặt dày kia nữa.

Nhưng Trần Nam vẫn chưa định bỏ qua như vậy, bởi chuyện này rất là… nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

- Năng lượng đó không phải là trò đùa đâu! Hiện giờ nó vẫn đang ở trong cơ thể em và có thể bộc phát bất cứ lúc nào, đây không phải là chuyện hay ho gì. Nhưng anh có thể giúp em loại bỏ nó ra ngoài rất dễ dàng, vấn đề là… - Trần Nam khốn nạn cố tình kéo dài giọng, lôi kéo sự chú ý.

Cuối cùng Hoàng Tuyết Nhu vẫn phải chịu thua, ngoan ngoãn quay đầu lại phụng phịu nói:

- Vấn đề gì? Anh khốn kiếp, anh xấu xa! Cướp người ta đi thì thôi, lại còn lưu lại cái thứ khốn kiếp kia lại em! Anh…

Mới nói một nửa đã thấy lời của mình mờ ám, Hoàng Tuyết Nhu thức thời ngậm miệng lại. Trần Nam cũng ngó lơ, tập trung vào chính sự.

- Vấn đề ở đây là loại bỏ thứ đó thì quá lãng phí, không bằng hấp thụ nó mới là chính đạo. Giống như anh hấp thu nguyên âm vậy, em cũng có thể hấp thu nguyên dương. Chỉ là do tu vi chênh lệch đôi chút nên anh làm dễ dàng hơn em mà thôi!

- Hấp thu? Chẳng phải anh nói nó sẽ bộc phát à? Hấp thu bằng cách nào? – Hoàng Tuyết Nhu rất là tức giận đáp, chẳng biết tức giận vì hắn trả lời không hợp lý hay là thẹn quá hóa giận.

- Dùng dược vật chứ sao! Thế giới này là nơi của người tu luyện, thứ gì thì thiếu chứ dược vật thì không thiếu nha! Mặc dù bây giờ anh không có nhiều dược vật, cũng lười đi kiếm, nhưng chẳng phải phía trước có người chuẩn bị dâng lên cho chúng ta hay sao? Bây giờ kiếm dược vật có tính lạnh, giúp em kềm chế nguyên dương kia lại, sau đó tập trung hấp thu, à, tốt nhất là chọn một cơ hội giao đấu với đối thủ tầng bốn. Bởi tâm pháp mà em luyện đều là loại Ngoại – Tinh, mà nguyên dương này lại là thứ bồi bổ nội tức, vì vậy hấp thụ nó xong thì em sẽ có cơ hội rất lớn đột phá lên tầng bốn, giờ phút đó mà kiếm một đối thủ tầng bốn để em vừa phát tiết hỏa khí,

https://thuviensach.vn

vừa lĩnh ngộ từ đối phương thì là tuyệt vời nhất. Đó, thấy hợp lý chưa? Thấy hứng thú chưa?

Hoàng Tuyết Nhu như ngửi được mùi ngon, mắt sáng rực nhìn hắn, gật đầu như gà mổ thóc, đâu còn cái vẻ hờn dỗi vừa rồi. Trần Nam rất là đắc ý nở nụ cười, giống như tài năng dỗ vợ của mình đã được khẳng định vậy. Chỉ có duy nhất Hạ đại thiện nhân là tội nghiệp, từ đầu tới giờ đều phải chịu đãi ngộ không ra gì.

----Vạch kẻ ngang trong truyền thuyết đây----

Chút việc như vậy vẫn chỉ là món điểm tâm, hành trình của đám Trần Nam còn cần tiếp tục, vì vậy, đến sáng hai ngày sau, họ đã áp sát tới biên giới của Allades và Tổ Hán, chỉ còn khoảng năm dặm nữa thôi là họ sẽ rời khỏi cái đất nước này.

Trên đường đi, đối thủ xuất hiện rất thưa thớt, dường như chỉ nhảy ra làm tốt thí vậy. Kết quả là Trần Nam rất vô nhân đạo vơ vét hết mọi thứ trên người họ, nhưng đám người này có tu vi cao cường thì cũng đâu có mang được nhiều thứ đâu! Do đó việc kiếm trác này cũng chẳng được bao nhiêu.

Thực tế, người của vương quốc Tổ Hán dường như đã biết trước mục tiêu của họ, biết trước họ cần đi qua cửa khẩu này, vì vậy nên đã chặn trước ở đó, còn đám người phái ra này thì chỉ coi như thám báo, truyền tung tích của họ về mà thôi. Không thể không nói, người cầm quân của Tổ Hán cũng khá cao minh, biết rằng chia nhau ra truy đuổi như vậy rất vô ích, chỉ tổ cho đối phương thịt từng đám một nên mới áp dụng cách này.

Đã đi đến bước này, Trần Nam cũng bắt đầu cảm thấy thật chán nản, mang người, đánh nhau, cướp bóc, rồi lại bị truy đuổi, đánh nhau, cướp bóc. Rất là nhàm chán và vô vị, thời gian đó ôm mỹ nhân thơm ngào ngạt

https://thuviensach.vn

vào lòng, khinh bạc một chút, cởi vài cái nút, có cái để mút, đi ra từng chút, đi vào là lút… Ách… hình như mình lại nổi máu rapper rồi a…

Nhưng, hình như đám phía trước kia cũng không phải là nhàm chán như vậy.

Không ngờ có cả tu sĩ tầng bốn!

Mẹ kiếp! Trên đường đi hạ nhiều tu sĩ tầng ba như vậy, đám người này hẳn cũng phán đoán thực lực của mình ít nhất là tầng bốn nên mới phái tên này. Xem ra chuyến này vui rồi! Tu sĩ tầng bốn chỉ có trong bốn đại gia tộc của Tổ Hán, nghe nói đất nước này giàu nứt đố đổ vách, mỗi gia tộc có hai lão tổ tầng bốn, vị chi là tám người, vậy mà đã bảy người trong số đó có không gian trữ vật. Hy vọng lần này không đen tới mức gặp phải tên nghèo túng không có hàng kia, nếu mình may mắn… he he, cướp bóc tên này một vố là giàu to rồi!

Đi thêm một lúc, Trần Nam đã bắt đầu nhìn thấy cái dải đen kịt phía trước. Nơi đó toàn người là người, gần như đã che kín cả cửa khẩu đi sang Allades, tính ra chỗ đó ít nhất phải có hơn ba vạn người, hầu hết là tu sĩ tầng hai, có khoảng năm ngàn tu sĩ tầng ba, còn có cả một tên thủ lĩnh có tu vi tầng bốn. Xem ra lần này bọn họ tính chơi lớn rồi! “Tu sĩ tầng bốn” như mình đây, cộng thêm cả Hạ Lão Tam có em gái tầng bốn đứng sau nữa, hai người mình kể cũng quá giá trị đi à nha.

- Người trong xe ngựa nghe đây! Các ngươi đã hết đường thoát thân rồi! Khôn hồn thì bó tay chịu trói, theo ta trở về gặp Thần Đế, nếu các người biết điều, ta sẽ cầu tình cho các ngươi để giữ lại cái mạng này. Hơn nữa còn được vương quốc Tổ Hán cung phụng, hưởng đủ mọi quyền lợi, vinh hoa, việc gì phải cố chấp chống đối?

Tên thủ lĩnh tầng bốn kia rất hiên ngang phát biểu, giống như một thuyết khách chuyên nghiệp vậy. Thấy Trần Nam nhìn chằm chằm vào hắn,

https://thuviensach.vn

mắt đảo quanh giống như đang do dự, tên thủ lĩnh không khỏi thấy đắc ý về tài ăn nói của mình. Thấy chưa? Bọn người vô dụng kia ngã xuống cả đám mà vẫn vô ích, mình nói hai câu mà đã xong việc, có ai hơn được ta chứ?

Nhưng nếu hắn biết nãy giờ Trần Nam vẫn đang lùng sục trên người hắn xem có không gian trữ vật không, chắc hắn tức đến phát khóc mất.

- Sao? Ngươi còn do dự cái gì? Chẳng nhẽ như thế còn chưa đủ cho ngươi hay sao? Ngươi còn muốn cái gì thì mới đồng ý? – Tên thủ lĩnh lại tiếp tục hành trình thuyết khách.

- Ta muốn không gian trữ vật của ngươi nha! – Trần Nam sáng mắt lên, thần tình tham lam nói.

Trần Nam vừa nói xong, tên kia chợt cảnh giác hẳn lên, bàn tay vô thức hơi níu lấy cái thắt lưng nạm ngọc của mình. Trần Nam hưng phấn, ra là cái thắt lưng! Con mẹ nó ngươi giấu cũng quá kỹ đi!

Không nói hai lời, thân hình Trần Nam biến mất một cách ảo diệu, thoáng chốc sau đã xuất hiện lại chỗ cũ, đắc ý giơ cái thắt lưng kia lên giống như ngư dân vừa bắt được con cá to nào vậy. Tên thủ lĩnh nghi hoặc nhìn vào thứ trong tay Trần Nam, sau một lúc mới nhớ ra nó là cái gì. Thần tình đại biến sờ xuống bên dưới, không ngờ lại thấy hơi man mát, chiếc quần tơ lụa được đặc chế của hắn không có thắt lưng chống đỡ, không biết đã tuột xuống bên dưới từ bao giờ…

Trần Nam vừa gọi Hoàng Tuyết Nhu ra, đột nhiên nàng hét lên kinh hãi, che mắt chui tọt vào trong, Kiko lại kỳ quái nhìn theo ánh mắt nàng, sau khi nhìn thấy cái vật kia, không khỏi hừ khinh thường một tiếng.

Cái gì thế kia? Trần Nam cũng mờ mịt quay đầu lại, nhất thời sắc mặt tím ngắt như quả cà, dường như có thứ gì sắp bộc phát không kềm nén được nữa vậy…

https://thuviensach.vn

Trần Nam đã thấy cái gì đây?

Hắn có thể miêu tả thế nào? Chim trắng mồ côi? Chim non rời tổ? Hay là gà trụi lông?

Mẹ kiếp! Không ngờ tên kia không mặc cái gì bên dưới! Đã thế chỗ đó lại bé tẹo như cục kẹo, còn không có một chút lông cánh nào, cảnh tượng không hề được che giấu bày tồng ngồng ra đó. Một tu sĩ tầng bốn… lộ hàng trước mặt bao nhiêu người khâm phục hắn… Ách… Trần Nam có thể tượng tượng được, có lẽ đám người kia sẽ cảm nhận giống như hắn kiếp trước khi tìm ra được clip xì căng đan hót của Vàng Anh vậy…

Scandal! Mẹ, đây tuyệt đối là Scandal hàng đầu của vương quốc Tổ Hán! Ách… tranh thủ lúc quần chúng đang ngỡ ngàng, đang thỏa thuê chiêm ngưỡng thần tượng, mình cũng nên rời đi thôi…

Trần Nam không dám phát ra một âm thanh gì, chỉ sợ sự tĩnh lặng này bị phá vỡ thì nguy to. Hắn rón ra rón rén từng bước, một tay ôm Hoàng Tuyết Nhu, một tay ôm lấy Kiko, còn hai cái chân thối tha kẹp vào cổ lão Hạ, chốc lát đã biến khỏi vị trí cũ, lao thẳng sang bên kia biên giới.

Đột nhiên, trong đám người bên dưới có kẻ thét lên kinh hãi, đưa tay chỉ về phía bóng đen đang phi hành của đám người Trần Nam. Đoàn người cũng như tỉnh táo lại, tên nào tên nấy nhao nhao lên móc ra cung nỏ, người có tu vi tầng ba thì nhanh chóng tích tụ năng lượng, phát ra từng chiêu thức mạnh mẽ tấn công đám Trần Nam.

- Đậu má! Sao không xem tiếp đi! Hét cái tiên sư nhà chú à? – Trần Nam cáu giận nói. Nhất thời không suy nghĩ được nhiều, hắn vận đầy khí vào ngực, thổi mạnh một cái xuống bên dưới.

Chỉ thổi một hơi duy nhất…

https://thuviensach.vn

Trời đất như biến chuyển, từng tiếng gió rít vốn dĩ phải rất nhỏ, giờ đây lại kinh khủng như tiếng sấm giữa trời quang. Những chiêu thức, nỏ tiễn của đám tu sĩ kia thì như con cháu gặp tổ tông, vừa đụng vào đã tan biến, như chưa từng được sinh ra vậy.

Phành! Ầm ầm…

Luồng khí kia xộc thẳng vào trong lòng đất, giống như đã kích trúng phải cái gì đó. Mặt đất đột nhiên rung lên bần bật, hai dãy núi bên cạnh đột nhiên như nứt toác ra, từng tảng đá to cỡ con voi thi nhau lăn xuống dưới. Đám người kia sợ vỡ mật, nhao nhao chạy trối chết. Bên trên đỉnh núi, từng mảng băng tuyết đã bắt đầu bong ra, từng dòng dung nham nóng cháy đỏ như lửa bắt đầu phun trào, đại tự nhiên bắt đầu nổi giận, phát huy ra tư thế hủy thiên diệt địa.

Trần Nam trợn mắt, không ngờ mình đánh bậy đánh bạ mà lại đúng phải mạch dung nham ngầm! Đây là cái vận *** chó gì thế? Nhưng đây cũng không phải việc của mình, đám người kia chạy còn nhanh hơn cả loài bốn chân nào đó, còn chưa đến lượt mình quan tâm cho chúng. Còn việc ở đây thì cứ để cho đám người Tổ Hán dọn dẹp a…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thần Đế Của Tổ Hán

Đám người Trần Nam trợn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh hỗn loạn bên dưới. Cuối cùng vẫn là Trần Nam bình tĩnh lại đầu tiên, tỉnh bơ xoay người đi mất.

- Đạo hữu dừng bước…

Cái gì?

Trần Nam giật mình, không ngờ nơi đây còn có một kẻ ẩn mình sâu như vậy, đến cảm ứng lực của mình mà cũng không phát hiện ra hắn! Nếu người kia không lên tiếng mà lại đột nhiên xuất chiêu đánh lén… Trần Nam chợt cảm thấy gáy toát mồ hôi lạnh.

Xoay người lại, chỉ thấy nơi đó có một người đàn ông cỡ hơn ba mươi tuổi, thân hình cao ráo, khuôn mặt tuấn dật lại mang theo sự già dặn và cơ trí, tràn đầy phong thái minh quân thiên cổ. Trần Nam chỉ liếc qua, không ngờ không thể nhìn thấu tu vi của người kia! Trong lòng hắn chợt hiện lên ba chữ: Bất Diệt Thần.

Là lão già Thần Đế của Tổ Hán sao? Sao hắn lại tới đây?

Dường như biết Trần Nam đang nghĩ gì, người đàn ông kia nhẹ nhàng chắp tay giới thiệu:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo là Hiên Viên Thái! Vốn đã xuất gia tu đạo từ lâu, nhưng vẫn dính quá nhiều tục trần, được đám con cháu xưng là Thần Đế.

Lời nói rất bình thản, không hề nhìn ra tâm tình của hắn có tức giận hay không. Trần Nam trầm mặt một lúc lâu, nhưng vẫn không biết phải nói cái gì bây giờ. Với người yếu hơn, nếu không vừa mắt thì hắn có thể đạp vào mặt đối thủ mà dạy cho một bài học, nhưng người này tính trên đẳng cấp tu vi thì không thua gì mình, tính trên chiến đấu thì có đến tám phần là mình thua, Trần Nam cũng không thể nào hành xử lỗ mãng được.

Có nói hắn là hèn nhát, là khi yếu sợ mạnh cũng được. Nhưng đời sống hiện thực cũng là như thế, muốn người khác tôn trọng bản thân thì ít nhất phải có được một trong hai thứ: nhân phẩm hoặc thực lực. Nhân phẩm của người kia thì Trần Nam không dám khẳng định, nhưng thực lực thì tuyệt đối đáng tôn trọng.

- Ta chỉ muốn hỏi: đạo hữu là ai? – Hiên Viên Thái thấy đối phương không nói gì, lại tiếp tục nói.

Trần Nam đảo đảo tròng mắt bên dưới tấm áo choàng, đột nhiên mỉm cười nói:

- Bản tính ta rất lười biếng, chỉ thích tiêu dao, không thích phiền phức, vì vậy… đạo hữu có thể gọi ta là Lãn Ông!

- Lãn Ông sao? – Người đàn ông trầm ngâm một lúc, đột nhiên lắc đầu than nhẹ:

- Bản tính lười biếng? Thích tiêu dao? Bên người lại có kẻ mang thân thể thông linh thiên địa! Người mang thân thể thông linh thiên địa có thể cảm nhận được bản tính của người khác trong điều kiện nhất định, nếu nàng đã muốn đi theo đạo hữu, vậy thì đạo hữu chính là người có tâm vô tạp niệm. Đạo hữu chỉ có thể là một trong hai loại người: loại người tâm tính tà ác, làm việc không từ thủ đoạn nhưng không bao giờ biết áy náy.

https://thuviensach.vn

Hoặc là loại người bản tính tiêu dao phóng khoáng, không bao giờ làm trái lương tâm, không bao giờ phiền chán vì những việc không liên quan tới mình… Trên đời này... có lẽ chỉ có người ấy mới có thể làm được…

Trần Nam đầu đầy sương mù, chả hiểu tên kia đứng đó ra vẻ cao thâm cái gì. Nhưng ít nhất hắn vẫn hiểu được Kiko có thể đi theo hắn là vì nàng cảm nhận được tâm tính của hắn, ngoài ra… hình như đại thiếu gia Lâm gia không phải là loại người không làm trái lương tâm nha! Vậy ra tên đó chính là loại người tâm tính tà ác, làm việc không thèm áy náy! Chỉ là… rốt cuộc "người ấy" là ai? Giống ta lắm sao?

- Rốt cuộc đạo hữu muốn cái gì? – Trần Nam hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

Người đàn ông kia lấy lại sự bình thản, ung dung nói:

- Vốn ý định ban đầu của ta là chiêu nạp đạo hữu! – Hiên Viên Thái dừng lại một chút:

- Nhưng khi nhìn thấy đạo hữu ở đây, ta nghĩ điều đó là không thực tế chút nào. Đạo hữu đã có lòng từ bi, không hề hạ sát bất cứ một người nào trên quốc thổ của ta, xin đa tạ đạo hữu! Xin đạo hữu đi thôi, nếu có lần sau bước lên vương quốc này, chỉ xin đạo hữu hãy báo trước với ta một tiếng, đích thân ta sẽ chào đón, luận đạo với đạo hữu. Nhưng nếu đạo hữu vẫn thích dùng thái độ lén lút như vậy… Xin lỗi, ta chỉ có thể coi đạo hữu là kẻ địch của Tổ Hán!

Trần Nam cũng không ngạc nhiên lắm về cách xử lý của Hiên Viên Thái, mọi người đều đã đến cái tu vi này rồi, không phải cứ nói đánh là đánh, bởi việc hạ sát đối thủ trong chiến đấu là quá khó khăn, nếu để đối thủ chạy mất, sau đó điên cuồng trả thù từ trong bóng tối thì đúng là không thể lường được. Còn nếu chỉ là việc tranh đấu thế lực, thủ hạ hoặc con cháu gì đó đoạt đi đoạt lại có tổn thất thì cũng không sao, bởi trong mắt mấy lão

https://thuviensach.vn

Bất Diệt Thần này, thế sự cũng chỉ như bàn cờ, mình có thể tham gia, có thể điều khiển, nhưng có tổn thất thì cũng chả sao, vì thứ mất đi cũng chỉ là mấy quân cờ mà thôi.

Nếu vương quốc Tổ Hán mà bị tổn hại nặng, có lẽ Hiên Viên Thái sẽ ác liệt với Trần Nam một chút, nhưng hắn đã nương tay như vậy rồi, Hiên Viên Thái cũng không phải là đồ con lừa ưa nặng, trong lòng lão biết rõ nên áp dụng thái độ ứng xử với mỗi người thế nào. Sống lâu như vậy rồi, nếu còn không biết đối nhân xử thế để tránh thiệt thân thì đúng là nên đập đầu vào khối đậu hũ chết quách cho xong.

- Đa tạ! – Trần Nam cũng không có ý định dây dưa gì với lão già Hiên Viên này, nhanh chóng xoay người định rời đi.

- Xin đạo hữu hãy hoàn trả không gian yêu đái của Chu lão gia lại cho ta! Ta sẽ hoàn trả lại cho hắn.

Trần Nam vốn định ém nhẹm chuyện này rồi chuồn thẳng, không gã kia đã già mà không hề lú lẫn, vẫn nhớ như in trong đầu.

Hiện giờ Trần Nam cũng không định làm căng, hơn nữa cái không gian này có lấy cũng chẳng làm gì, đồ đạc quý giá trong đó hắn đã vơ gần hết rồi, dứt khoát quăng luôn lại cho Hiên Viên Thái, sau đó vận khí zọt lẹ.

Hiên Viên Thái tiếp nhận lại yêu đái, nhưng lão không biết trước đó trong yêu đái có cái gì, vì vậy cũng không biết sự gian xảo của tên khốn kia. Đến khi trả lại cho Chu lão gia thì mọi chuyện coi như đã rồi, người đã chạy mất, còn có thể bắt đền ai nữa đây?

Trần Nam xách theo ba người, phi tốc độ nhanh nhất có thể (có thể ở đây là mấy người kia có thể chịu), chỉ mất khoảng mười phút đã chui vào ngôi thành tiếp theo, là một ngôi thành Allades đầu tiên mà Trần Nam được tiếp xúc.

https://thuviensach.vn

Theo như hiểu biết của Trần Nam, người Allades nguyên thủy vốn sống trên đại lục Quyền Hoàn, là người da trắng, nhưng đã lai rất nhiều đời với người da vàng di cư từ đại lục Quân Vương sang. Người Allades do có dòng máu phương đông, vì vậy đã bắt đầu tôn sùng đạo quân vương, không thích trò chơi giành qua giành lại của các quý tộc vương tước thời phong kiến cổ đại bên Quyền Hoàn, từ đó bắt đầu thực hiện cuộc di cư vĩ đại nhất trong lịch sử Allades, cuối cùng đổ bộ lên đại lục Quân Vương này.

Trải qua bao gian khó nguy nan, anh hùng xuất hiện lớp lớp, rồi lại từng thế hệ ngã xuống, cuối cùng người Allades cũng có được một quốc gia của mình, có được một nơi mà họ có thể phát huy tất cả bản sắc dân tộc mà mình có.

Ấn tượng đầu tiên mà Trần Nam có được khi bước vào ngôi thành này chính là hai chữ: Hồi Giáo!

Người Allades trong thế giới này có lẽ là một phiên bản khác của người Tây Á trên Trái Đất, tôn sùng Hồi Giáo, quy củ nghiêm ngặt, nhất là với phụ nữ, hơn nữa sự cuồng tín của họ đã đạt đến mức độ mà Trần Nam không thể tưởng tượng nổi.

Người mà họ sùng tín được gọi là Thánh Giả Allah, là người Allades đầu tiên đặt chân lên đại lục này. Nghe nói ông ta là một thế hệ Thánh Thần đích thực, tu vi đã vượt qua cả Bất Diệt Thần, đạt đến một mức độ cường hãn không thể chống lại. Nhưng không hiểu tại sao sau này lại biến mất! Trần Nam nghe thấy cái chuyện này mà cứ tưởng chuyện đùa, bởi bản thân hắn đã luyện đến đại thành của Đệ Nhất, cũng có nghĩa là đã đạt tới giới hạn của Sinh Tồn Tinh, Bất Diệt Thần là đẳng cấp cao nhất mà hắn có thể đạt đến, vậy cái Thánh Thần kia là cái định nghĩa quái quỷ ở đâu ra vậy?

Cũng vì sự sùng kính với Thánh Giả Allah, người Allades vô cùng trung thành với hoàng gia, bởi hoàng gia này vốn là hậu duệ của Thánh Giả, là

https://thuviensach.vn

những người mang huyết mạch của Thần Thánh, là những người mang ý chí của Thần Thánh, là sứ giả của người, là kẻ phát ngôn của người…

Người trong ngôi thành này ai nấy đều ăn mặc kín bưng, đàn ông nhìn như củ tỏi nhiều lớp vỏ, đàn bà thì chẳng thấy đường cong nào quyến rũ, đôi khi còn thấy ai cũng giống như ai, chẳng có gì đặc trưng để nhận biết nữa.

Ngôi thành này là một nơi cách khá xa trung tâm đất nước, vì thế các quy định của Hồi Giáo cũng không quá nghiêm ngặt, phụ nữ ra ngoài đường hầu hết mặc đồ Hijab, là loại quần áo chỉ quấn khăn lên đầu và để lộ mặt, chứ không hề giống những người theo Hồi Giáo cực đoan như khu gần trung tâm. Ở nơi đó, có khi phụ nữ phải mặc Burka, là trang phục đội cái mũ trùm đầu, có lưới che kín mặt giống như người luyện hiệp kiếm đạo bên Nhật Bản vậy! (Các bạn có thể tham khảo các loại trang phục hồi giáo ngay dưới chương)

Về kiến trúc thì khá giống với đạo Phật, hầu hết là loại nhà mái vòm, trên có đỉnh nhọn. Nhưng khác ở chỗ hầu hết kiến trúc đều có xây những ngọn tháp cao chót vót ở xung quanh, Trần Nam cảm tưởng hình ảnh đó giống như cái đài phóng tên lửa vậy.

Ở giữa thành có một tòa kiến trúc cực kỳ đồ sộ, từ nơi xa cũng có thể nhìn thấy. Những ngọn tháp xây xung quanh tòa kiến trúc này có lẽ cũng phải cao gấp rưỡi nơi khác, nơi đó không chỉ có mái vòm, mà còn có các loại kiến trúc cột đan xen, nhìn cực kỳ chắc chắn và vuông vức.

Hôm nay, người đi đường có vẻ vắng hơn nhiều, Trần Nam tai thính có thể nghe ra âm thanh ồn ào phát ra từ chính tòa kiến trúc chính giữa kia, xem ra hiện tại đang là thời điểm hành lễ chung của Hồi Giáo, còn nơi kia chính là Thánh Đường rồi!

https://thuviensach.vn

Hiện giờ đã bước chân lên vương quốc Allades, nhưng Trần Nam chả thấy có chút hứng thú đi tham quan nào cả. Kiến thức ở trên Trái Đất làm hắn không ưa Hồi Giáo cho lắm. Không phải là vì họ không tốt, cũng không phải là do họ xấu xí, trái lại, những nước ở vùng Cận Đông đều có ngoại hình cực kỳ xinh đẹp, thậm chí có thể nói là đẹp nhất thế giới. (Trung Đông là vùng Ả Rập đều đen thùi lùi nên không nói, Cận Đông là vùng ở phía Bắc của Trung Đông)

Người Cận Đông đều có nước da trắng, là huyết thống của phương Tây, nhưng thân hình lại cực kỳ uyển chuyển và nhu mỹ chứ không thô như người da trắng, vốn là nét đẹp muôn đời của Phương Đông. Mũi họ đều cao, mắt sâu, con ngươi nhiều người rất huyền bí với màu lục bảo, có khi là màu vàng kim nữa

Vì thế mới có vụ trai đẹp bị trục xuất… Trần Nam đảm bảo, phụ nữ của vùng Cận Đông cũng có dung mạo tương xứng với tên đó. Chỉ là do sùng Hồi Giáo nên toàn che mặt, không mấy ai thấy mà thôi.

Còn vì tại sao Trần Nam biết được phụ nữ Cận Đông đẹp, đơn giản là "Lần thứ ba bị lừa tình", hắn đã gặp phải cái thằng gay kia ở trong nhà vệ sinh công cộng bên Iran, cũng vì quen biết nên thằng đó mới cho Trần Nam xem clip quay trộm trong nhà vệ sinh, nơi mà phụ nữ đều bỏ khăn che mặt… Ôi… thật là nhớ cảm giác đó nha!

Lại nói về vụ không ưa Hồi Giáo, đơn giản là vì tính cách hắn phóng khoáng không thích trói buộc, vậy mà cái giáo phái này lại quá lắm quy củ áp đặt, nếu không tuân theo thì còn bị coi là vi phạm pháp luật nữa. Người thì đi đâu cũng bịt kín mít, đã thế trong ngày còn phải năm lần hành lễ cực kỳ phiền phức. Hơn nữa người nào người nấy sùng đạo như đồ điên, nói gì thì nói chứ đả động đến thánh Allah là cả đám bu vào chửi như xối vào đầu ngay.

https://thuviensach.vn

Trần Nam hứng thú rã rời, hai cô gái bên cạnh giờ phút này cũng cực kỳ khó chịu, bởi vừa bỏ áo choàng ra một cái là vài người đang đi trên đường đột nhiên quay lại kỳ quái nhìn hai nàng, cuối cùng hai nàng như bị kiến đốt lại phải trùm mũ lại, giống như mình phạm tội gì không bằng!

Dứt khoát không thèm đi đâu nữa, cả bốn người thống nhất cho Hạ Tam Gia dẫn đường, đi tìm địa điểm tiếp ứng của Âu Tiên trong thành này dựa vào những ký tự để lại. Trần Nam đã ngán lắm rồi, thầm nghĩ sớm hoàn thành cái nhiệm vụ quỷ này cho xong, sau đó tập trung đi tìm bí kíp cho cô bé Kiko, ít nhất khi ấy sẽ tự do thoải mái hơn, không có cái cảm giác trách nhiệm chết tiệt này.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Noya Hà

Trần Nam đang chán phát chết với cái đất nước chán chả buồn chết này, đột nhiên lại nghe được một tin tức vô cùng đáng mừng, ít nhất theo hắn là như thế.

Kế hoạch đã thay đổi, Noya Hà hiện tại không còn ở trên đất của vương quốc Allades mà đã di chuyển về hướng Đông Nam, đi sang nước Lưỡng Hà, là một đất nước có biên giới tiếp giáp với cả ba nước lớn, nằm lọt thỏm chính giữa. Vì vậy hành trình của đám Trần Nam không còn phải đi sâu vào Allades nữa, mà sẽ đổi hướng về phía Đông Nam.

Vốn dĩ trước đó Noya Hà đã định gia nhập vào vương quốc Allades, vì vậy di chuyển sang đây để nói chuyện một chút, nhưng đột nhiên "ông bác" của Trần Nam lại ngáng một chân vào, đưa ra điều kiện không hề kém cạnh gì, làm cho Noya Hà rất "khó xử".

Trong khi Noya đang phân vân, hai người đứng đầu, cũng chính là hai lão Bất Diệt Thần đã tranh nhau loạn cả lên, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì. Cuối cùng, chính Noya Hà đã đưa ra hai tiêu chí để quyết định xem bản thân nên gia nhập vào bên nào.

Và hai tiêu chí đó hiện đã nằm trước mặt Trần Nam, tất cả đều được ông bác ghi rõ ràng trong chiếc túi nang thứ hai mà Trần Nam đã nhận được

https://thuviensach.vn

trước đó.

Tiêu chí thứ nhất: Noya Hà có một người anh trai, năm xưa do trốn chạy truy sát mà bị lạc mất từ năm sáu tuổi. Chỉ cần bên nào tìm được tung tích của anh trai Noya Hà, cũng chính là Abas Hà – Hạ Tam Gia là nàng sẽ suy xét gia nhập vào bên đó.

Tiêu chí thứ hai: Chính là hai bên phái ra một người dưới ba mươi tuổi có tu vi cao nhất để tranh tài với nhau, bên nào thắng thì lại có thêm một điểm ưu thế nữa. Bởi theo lời Noya Hà nói thì: "Năm hai sáu tuổi tôi đã đột phá tới tu vi Lực Bạt Sơn Hà, vì thế trong lòng tôi cũng có ngạo khí. Nếu một quốc gia mà không có được một người vượt qua được tôi, vậy thì tôi gia nhập vào đó cũng chẳng có gì thú vị. Tất nhiên, tôi biết việc mạnh mẽ khi có tu vi tầng ba không đồng nghĩa với việc có thể đột phá tầng bốn, nhưng ít nhất thì người trẻ tuổi của quốc gia tôi gia nhập phải làm cho tôi hài lòng."

Trần Nam đọc xong mấy dòng này, trong lòng cảm thấy buồn cười. Noya này tâm kế cũng quá nặng đi! Không ngờ lại dám dùng cách này để nâng giá trị bản thân trước mặt hai lão già Bất Diệt Thần kia, lại dám cho họ tranh giành nhau để có được nàng.

Còn ông bác…

Trần Nam nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng biết được, hóa ra ông ta đây là đang lợi dụng thằng cháu này nha! Noya muốn nâng giá trị bản thân, ông ta lại lôi mình ra như một đòn áp chế nàng. Vậy mà lúc nhờ vả thì xoen xoét cái gì mà "Vốn định cho Trịnh Bảo Lâm đi thi đấu, nhưng do nhóc đã cho nó một vố nên không còn ai nữa, nhóc phải chịu trách nhiệm." Mẹ, chẳng phải nhìn thấy năng lực của mình, cho mình lên đài để áp Noya một đầu hay sao?

https://thuviensach.vn

Mẹ kiếp! Dưới ba mươi tuổi đạt được tu vi tầng bốn! Cả cái thiên hạ này có được mấy người? Ít ra Trần Nam còn chưa nhìn thấy một ai cả! Vương quốc Allades chắc gì đã có được kẻ như thế, lôi mình ra chẳng phải để cho chắc ăn hay sao?

Nhưng bây giờ… hình như mình cũng là Bất Diệt Thần nha!

Nhảy lên chiến đấu với một kẻ yếu hơn, đã thế còn chẳng quen biết, chẳng thù hận gì với mình. Như thế vui lắm hả?

Hơn nữa, còn một điều rất là đáng ngờ.

Ông bác kia cố hết sức, dốc hết năng lực để chèo kéo Noya. Vậy tại sao khi nhìn thấy mình lại chẳng nhắc gì đến việc lôi kéo? Hầu hết chỉ nói chuyện phiếm, cho công pháp, sau đó nhờ vả… Còn việc mời chào phục vụ thì tiệt không đề cập!

Móa! Mấy lão già này suy nghĩ cũng quá phức tạp, éo thèm nghĩ nữa!

----Vạch kẻ ngang trong truyền thuyết ----

Vậy là hành trình của đám người Trần Nam đã được đổi hướng, đi về phía nước Lưỡng Hà, nằm giữa ba quốc gia lớn.

Nơi đây là một nước nhỏ, văn hóa lai tạp giữa ba nước xung quanh, trong nước có một tộc đứng đầu, nghe nói có tới năm lão tổ tu vi tầng bốn, tạo thành thế lực không nhỏ, vì vậy mà Lưỡng Hà mới có thể tồn tại giữa cái khu vực bị bao vây thế này.

Lưỡng Hà là phần còn sót lại của văn hóa vương quốc Phật Giáo năm xưa, nhưng người ta không theo đạo Phật, mà lại theo đạo Hindu. Phong tục không rõ lắm, nhưng nghe nói công pháp của họ là trường phái Yoga, chú trọng luyện thân dưỡng thần, tăng cường tuổi thọ. Vì thế nên nếu có hai người tu vi ngang nhau, người Lưỡng Hà bao giờ cũng có tuổi thọ dài hơn

https://thuviensach.vn

khoảng ba phần, tỷ lệ đột phá tu vi cũng nhờ đó mà cao hơn các nước khác. Nhưng do vị trí địa lý nên vẫn thường xuyên bị áp chế, đất nước không lớn mạnh hơn được.

Lúc này, đám người Trần Nam đã đến được nơi hẹn trước, là một tòa biệt viện… nói cho chính xác thì là biệt thự mới đúng, một tòa biệt thự theo kiến trúc kiểu Phật Giáo, bên trong có khoảng gần một ngàn phòng lớn nhỏ, một đại sảnh rộng hơn ba ngàn mét vuông, và đó cũng là nơi cuộc tỷ thí được diễn ra với sự giám sát và kiềm chế của các Bất Diệt Thần.

!??

Hai lão kia cũng đến sao?

Không ngờ lại vì chuyện này mà động thân! Xem ra hai lão già kia thực sự coi trọng chuyện này rồi.

Chiếc xe ngựa vốn dĩ cao lớn, giờ đây đứng trước căn biệt thự này thì lại trở nên nhỏ bé như con kiến gặp con voi. Lão Hạ dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, thần tình tỏ ra nghi hoặc và ngơ ngác, không hiểu tại sao lại ở đây. Thực tế là vì Trần Nam đã dùng thuật thôi miên xóa sạch những phần ký ức về sức mạnh của hắn trong đầu lão. Việc này càng ít người biết càng tốt, hơn nữa lão Hạ với Trần Nam cũng chẳng thân mật gì, vì vậy cho lão quên đi là gọn nhất.

Người xuống xe tiếp theo là Trần Nam, hắn rất tao nhã đưa tay đỡ lấy Hoàng Tuyết Nhu, giống hệt một quý tộc có gia giáo bài bản, cô nàng kia cũng phối hợp vô cùng, uyển chuyển lắc thân bước xuống bên dưới.

Đỡ Hoàng Tuyết Nhu xuống xong, Trần Nam vẫn đứng đó chờ Kiko ra khỏi xe, nhưng trong xe vẫn chỉ loáng thoáng âm thanh loạt xoạt của quần áo ma sát. Trần Nam kỳ quái, cô nàng này lại làm cái gì rồi?

https://thuviensach.vn

Một lát sau, một bàn tay nhỏ xinh trắng như đông tuyết thò ra khỏi màn xe, kế đó là một ống tay áo rộng thùng thình, có thể nhìn xuyên qua đó thấy được cánh tay băng cơ ngọc cốt bên dưới đang ẩn hiện. Trần Nam nuốt một ngụm nước miếng, mắt sáng rực rỡ nhìn vào bức mỹ nhân đồ đang dần hé lộ giữa ánh trời quang.

Ở nơi đó, Kayano Kiko giống như tiên cô mặt nước, ôn thục, nhu nhuyễn. Trên người mặc bộ Kimono màu lam nhạt, mái tóc búi gọn ra đằng sau, để lộ cần cổ trắng nõn. Nàng đứng đó, khí chất phát ra như muốn làm mềm xương bất cứ một tên đàn ông có mắt nào, ngay cả Trần Nam cũng không ngoại lệ. Trong lòng hắn không khỏi nghĩ lại sự hư đốn của cô nàng này khi chung chăn gối, thằng em phía dưới đã dựng ngược lên vì bất mãn thằng anh nghĩ bậy nghĩ bạ về chị dâu nó…

Nhìn Trần Nam ngơ ngác đứng đó, Kiko đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu, càng làm tôn lên khí chất mềm yếu từ trong xương cốt của nàng. Giọng nói líu ríu như tiếng hót vàng oanh vang lên bên tai Trần Nam như tiếng nhạc làm thức tỉnh tâm hồn hắn:

- Đẹp không? Em tự may đấy!

- Đẹp! Đẹp! Không ngờ Kiko ngoan còn may vá đẹp như vậy! Đây là khúc vải mua lần trước phải không? Nhưng mà em may lúc nào…

- Lúc không có mặt anh… - Kiko lí nhí nói, giọng điệu đã trở nên u oán:

- Thời gian đó thì nhiều lắm…

Trần Nam hơi xấu hổ, hình như từ khi mình bắt được cô bé này xong thì chưa quan tâm gì nhiều tới nàng, mới có hơn một tháng mà đã trở thành oán phụ rồi! Aiz… đúng là bận rộn hại người nha, vẫn là cuộc sống nhàn hạ tiêu dao tốt nhất!

https://thuviensach.vn

Vì cảm thấy có lỗi, hôm nay Trần Nam đặc biệt săn sóc với Kiko, làm cho Hoàng Tuyết Nhu bên kia bĩu dài môi bất mãn, cuối cùng Trần Nam lại phải chật vật chạy sang dỗ dành. Chạy qua chạy lại một lúc lâu, cuối cùng dứt khoát ôm eo cả hai nàng, thần tình tung tẩy đi vào bên trong đại sảnh.

Vào bên trong, Trần Nam chỉ cảm nhận được sự tồn tại của một người duy nhất. Đó là một người con gái trẻ nhìn qua khoảng hai sáu hai bảy tuổi, thân hình được bộ đồ rộng che giấu hết, nhưng Trần Nam vẫn có thể tưởng tượng ra sự chín mọng như mật đào bên dưới đó, bởi vì luồng sóng trước ngực kia vẫn hơi nổi lên, quần áo có rộng cũng không che hết được.

Cô gái đó có làn da trắng, không phải là trắng kiểu người da vàng, mà đúng là chủng tộc da trắng bên phương Tây. Mũi cao, mắt sâu và có màu lục bảo, hình như… đôi mắt này có màu giống với lão Hạ! Chắc hẳn đó là "bà già giả nai" Noya Hà rồi!

Vốn tưởng trông phải giống trung niên, có khi là bà già nào đó, không ngờ lại vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy! Nghe nói Noya Hà đột phá tầng ba năm hai sáu tuổi, năm nay mới hơn bốn trăm tuổi đã đột phá tiếp lên tầng bốn, là một người có phúc duyên thâm hậu, mạnh hơn nhiều so với tên tu sĩ tầng bốn tự xưng là lão Dương mà Trần Nam đã giao đấu trước đó.

- Các người là người của Âu Tiên? – Noya Hà đứng nơi đó, có vẻ ác cảm nhìn chằm chằm vào ba người Trần Nam, ánh mắt đặc biệt tập trung lên người của Hoàng Tuyết Nhu!

Trong mắt của Noya, Trần Nam chỉ có tu vi tầng hai vô cùng thấp kém, cũng là do tu vi nàng kém hơn hẳn nên không nhìn ra được sự thật, còn về Kiko thì hoàn toàn là người thường, không đáng để trong lòng. Chỉ có Hoàng Tuyết Nhu tu vi tầng ba, lại còn trẻ như vậy mới là tâm điểm chú ý.

"Người do Âu Tiên cử ra đây sao? Tu vi cũng đạt được yêu cầu, chỉ là không biết năng lực chiến đấu như thế nào! Nhưng… tại sao lại có quan hệ

https://thuviensach.vn

với một tên kém hơn như thế? Hơn nữa còn để cho hắn có người đàn bà khác, mà lại còn kém cỏi như vậy? Chẳng nhẽ cô ta không có một chút ngạo khí nào hay sao? Thiên phú tốt như vậy, tại sao lại chịu nhục nhã như thế? Mất mặt, quá mất mặt!"

Càng nghĩ càng thấy bực bội! Trong lòng Noya, một người đàn bà như Hoàng Tuyết Nhu để ý đến Trần Nam đã là phúc khí của hắn, không ngờ tên kia còn dám trăng hoa… Thật quá đáng giận! Quá sỉ nhục tôn nghiêm của phụ nữ!

- Muốn lên tranh đấu sao? Hai người kia cũng không phải hạng xoàng! Để ta thử tài ngươi một chút! – Noya Hà nói xong, thân hình đã vọt lên, tấn công thẳng về phía Hoàng Tuyết Nhu.

Trần Nam đột nhiên mắt sáng rạng rỡ, như nhìn ra cơ hội gì đó. Bàn tay quỷ quái vuốt ve cái eo nhỏ của Hoàng Tuyết Nhu một cái coi như cổ vũ, sau đó nhanh chóng buông ra, kéo tay Kiko né sang một bên bằng tốc độ nhanh hơn thỏ, làm Noya Hà càng thêm khinh bỉ tên đàn ông hèn nhát ra mặt.

"Hai người kia? Tại sao lại là hai người? Chẳng phải bên Allades chỉ phái một người thôi sao?" Trần Nam đứng đó nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ thêm, mọi chuyện đều có sự thực giải đáp, việc hắn cần tập trung bây giờ là trận đấu sớm giữa Hoàng Tuyết Nhu và "bà già" kia kìa.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hoàng Tuyết Nhu Đột Phá!

Hành động của Noya Hà cũng không phải là lần đầu diễn ra, "hai đối thủ" còn lại cũng đã được nếm qua màn thử sức này, mục đích của Noya Hà là để "xem xét xem" người đó có đủ tư cách thi đấu hay không. Nếu người thi đấu mà kém hơn nàng hồi trẻ quá nhiều thì tốt nhất là quên đi.

Vốn dĩ màn này phải áp dụng lên người Trần Nam mới đúng, nhưng do ngay từ đầu Noya Hà đã nhận định nhầm, cho rằng người lên thi đấu là Hoàng Tuyết Nhu, vì vậy mới có tình huống bây giờ.

Do Noya Hà cũng chỉ là thử sức, không hề nặng tay, vì thế Hoàng Tuyết Nhu chỉ cần vận dụng Bộ, kết hợp với chiêu thức trong Huyền Nguyệt Băng Quyết là đã dễ dàng né sang một bên, cánh tay thuần thục hạ xuống muốn bắt lấy chân của Noya, sử dụng phép tá lực đả lực vật ngã đối thủ xuống.

Nhưng tốc độ của Noya nhanh vô cùng, Hoàng Tuyết Nhu còn chưa kịp bắt giữ thì chân nàng đã thu lại, vững vàng đạp lên mặt đất, một quyền tích tụ đầy sức lực xuất ra từ eo, đánh thẳng về phía lồng ngực đang cúi thấp của Hoàng Tuyết Nhu.

Phanh

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu mới đó đã trúng chiêu, đau đớn rên lên một tiếng rồi lui lại ba bước. Dù không bị thương thế gì, nhưng lồng ngực đã thấy tưng tức, hơi thở khó khăn hơn trước rất nhiều.

- Ngươi chỉ có thế thôi sao? Vậy thì tốt nhất nên về đi!

Noya lạnh lùng nói, nếu như "hai đối thủ" kia ở đây thì đã thở phào nhẹ nhõm, đồng thời khinh bỉ Noya, bởi vì đối với hai người kia, nàng cũng sử dụng câu nói kinh điển này.

Hoàng Tuyết Nhu không phục, vừa rồi chẳng qua chỉ là sơ ý, không phán đoán được tốc độ của đối thủ nên rơi vào thế bị động, nếu không làm gì có chuyện bại nhanh như vậy.

Hoàng Tuyết Nhu không biết, nếu trong chiến đấu thật mà phán đoán sai như vậy thì hậu quả sẽ khó mà lường được, đôi khi rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục, Noya Hà đây là đang làm việc tốt, là đang giáo huấn cho nàng một bài học.

Nhưng may mắn, đây không phải là chiến đấu thật, Hoàng Tuyết Nhu vẫn có cơ hội thể hiện lại, nàng chợt hét một tiếng, vận khí tràn ngập cơ thể, bắt đầu dồn lên tấn công. Ấy, một chiêu Quyền có vẻ cực kỳ mạnh mẽ đã tập kích về phía cổ của Noya! Ôi, trượt rồi! Á… Hoàng Tuyết Nhu lại trúng thêm một đòn vào bụng, đánh tan khí tràng của nàng. Nào, lại tiếp tục vận khí, tiếp tục tấn công, từng chiêu thức quá bá đạo, Chưởng, Cước, Quyền đều được sử dụng. A… hoan hô trúng vào tay trái của đối thủ rồi!

Noya Hà đang bình thản chống đỡ, động nhiên thấy tay hơi rát, cúi xuống nhìn thì đã thấy ống tay áo bị xé toạc ra, lộ ra phần da thịt trắng hồng bên dưới. Nàng hơi buồn bực phất tay một cái, đánh trúng vai trái của Hoàng Tuyết Nhu rồi lãnh đạm nhìn lại:

- Rất khá! Không ngờ ngươi lại có thể đánh trúng được ta! Xem ra…

https://thuviensach.vn

Nhưng chưa nói xong, Noya đã cảm thấy rét lạnh trong lòng, thân thể hơi run lên, kinh hãi nhìn về phía Hoàng Tuyết Nhu đối diện.

Chỉ thấy cô gái kia giờ phút này vẫn đang ôm vai cúi đầu, nhưng quần áo đã bay phần phật dù không có gió, khí tràng phát ra xung quanh khủng bố đến mức Noya cũng cảm thấy bị đè ép. Giọng nói kia đã không còn trong sáng, thanh thúy như lúc trước, trở nên khản đặc và đầy âm sâm quỷ quái:

- Cảm giác này… - Hoàng Tuyết Nhu vừa nói vừa ngẩng đầu lên, đôi mắt đã trở nên sắc lạnh như đao kiếm, thậm chí có thể thấy được vài vệt xám ngắt quỷ dị bên trong đồng tử. Nàng nhếch mép, hàm răng đã rướm máu tươi để lộ ra giống như một nữ Satan đang giáng thế trần ai…:

- …Thật tuyệt!

Hoàng Tuyết Nhu nói đến đó, chợt phất tay lấy ra một khối băng hình trụ, bên trong giữ một cây thực vật màu lam nhạt, nhìn vẫn còn khá xanh tươi. Nàng không hề trì hoãn bóp nát lớp băng kia, sau đó nuốt cây nhỏ vào bụng. Cây thực vật đó mới chỉ tỏa ra một chút hàn khí rất nhỏ mà chu vi mười mét xung quanh Hoàng Tuyết Nhu đã như đóng một lớp sương dày, không gian bị che kín càng trở nên quỷ bí.

Yaaaa…

Một tiếng thét chói tai phát ra từ trong làn sương, một bóng hình màu hồng vọt ra nhanh như điện xẹt. Tròng mắt Noya co rút lại, nhưng phản ứng cũng cực kỳ nhanh chóng, chỉ chớp nhoáng đã xuất hiện ở mười mét phía trên không.

Cúi mắt nhìn xuống, không ngờ vị trí của nàng giờ đây đã nứt toác ra như thủy tinh, đang từ tốn liền lại. Trong lòng Noya cảm thấy kiêng kỵ, phía dưới kia là nền đá đặc chế, đã được gia cố pháp lực của Bất Diệt Thần,

https://thuviensach.vn

không ngờ đòn thế ấy lại có thể làm nền đá rạn nứt như vậy, uy lực phải kinh khủng thế nào chứ?

Noya vốn đang tính cách đánh lén một đòn từ trên không, nàng vẫn còn cho rằng đối thủ không thể nào bắt được tung tích của mình, bởi vừa rồi nàng đã dùng đến toàn bộ tốc độ.

Nhưng giờ phút này, sự phán đoán của Noya đã hoàn toàn sai lệch, Hoàng Tuyết Nhu kia quay vụt đầu về phía nàng, khóe môi nở một nụ cười lạnh lẽo, bàn chân xinh đẹp đạp một cái đã xuất hiện ngay sau lưng Noya, một cước chéo một trăm hai mươi độ đã nhằm thẳng về phía thái dương của nàng.

Pặc…

Noya tập trung tinh thần, tâm thần thanh tĩnh hơn bao giờ hết, một chưởng đã đưa lên che trước thái dương, vững vàng chặn đứng Cước của Hoàng Tuyết Nhu. Nhưng đột nhiên, Noya cảm thấy dưới eo tê rần, thân thể không chịu kềm chế mà vọt thẳng sang bên trái, đập mạnh vào tường nhà phát ra âm thanh như đất rung núi chuyển.

Noya thấy thân mình đau đớn, xương cốt như muốn rạn nứt, trong lòng chợt dâng lên sự giận dữ khôn cùng. Lần này, nàng không hề dung tình, tiến lên, vận hết sức lực xuất ra từng chiêu thức cực kỳ độc ác, từng quyền từng cước và vào đối thủ dường như có tiếng nổ vang ầm ỹ. Trần Nam phán đoán, đây có lẽ là phương pháp nén năng lượng vào quyền cước, chờ khi va chạm vào đối thủ thì sẽ nổ tung ra, tạo thành sát thương và lực chấn cường đại cho đối thủ, tất nhiên bản thân Noya cũng phải chịu không ít.

Nhưng không ngờ, phương pháp này của nàng lại bị bé Nhu hóa giải dễ dàng, bởi Hoàng Tuyết Nhu vốn có sở trường là phòng thủ phản công, hơn nữa Huyền Nguyệt Băng Quyết vốn là tu luyện cho thân thể mềm dẻo, hóa

https://thuviensach.vn

giải lực va chạm của đối thủ, vì vậy va chạm giữa hai người không hề kịch liệt, dẫn đến năng lượng tích tụ cũng khó mà nổ mạnh gây sát thương.

Noya càng đánh càng tức giận, càng đánh càng khó chịu, nhưng nàng vẫn không hề mất lý trí, trong đầu đã nổi lên một phương pháp đánh bại đối thủ.

Tốc độ của Noya chợt trở nên hơi trì hoãn, một cước chợt tung ra với tốc độ chậm hơn trước vài phần. Quả nhiên, Hoàng Tuyết Nhu không bỏ qua cơ hội, sử dụng một đòn Nhu Thuật eo, xoay người ném thẳng thân thể của Noya xuống bên dưới.

Oành… Thân thể mềm mại của Noya đã đập thẳng xuống nền đá, đau đớn vô cùng, đầu óc của nàng lúc này như căng ra, tập trung hơn bao giờ hết.

Từ trên không, Hoàng Tuyết Nhu mạnh bạo dồn hết sức mạnh vào nắm tay, tung ra một Quyền liệt địa, nhắm thẳng vào vị trí của Noya, tốc độ di chuyển đó cũng nhanh vô cùng, làm mắt của Noya như hoa lên mãnh liệt.

Phịch…

Một đòn đã tích tụ bao nhiêu sức lực, bao nhiêu nín nhịn của Noya, không hề lưu thủ chút nào, nhắm thẳng vào giữa bụng Hoàng Tuyết Nhu.

Hoàng Tuyết Nhu chợt cảm thấy người run lên, thần trí mờ đi, khí tức trong người có dấu hiệu tán loạn. Nhưng lực quán tính cùng với lực lượng đã xuất ra không thu hồi được, quyền thế vẫn lao vù vù về phía dưới như mãnh thú hạ phàm.

Oành…

Nền đá đáng thương vừa mới liền lại hết, còn chưa kịp ổn định đã phải chịu thêm một kích trời giáng. Lần này nó vang lên một tiếng trầm muộn,

https://thuviensach.vn

tuy rằng không hề nứt ra như trước, nhưng dường như nền nhà đã sụt xuống cả nửa mét, tạo thành một cái hố nho nhỏ nơi đó.

Dưới hố, Noya Hà hơi ngơ ngác kinh sợ nhìn lên phía trên, giống như không thể tin được. Quyền vừa rồi… không ngờ còn mãnh liệt gấp mười lần trước đó, làm phán đoán của nàng đã hoàn toàn chệch đi. Vốn tưởng rằng một quyền của mình có thể đánh gục đối thủ ngay tức khắc, không ngờ quyền thế vẫn tiếp tục đi xuống, không hề trì hoãn. Nếu không phải do đối thủ đã mất tri giác, đòn đánh không chuẩn và bị mình dễ dàng né đi thì…

Cảm nhận thân hình mạn diệu kia đang đè lên người mình, Noya Hà cảm thấy có chút khó hiểu, kinh sợ, nhưng còn có rất nhiều là không đành lòng.

Noya Hà đang định đẩy đỡ Hoàng Tuyết Nhu dậy, đột nhiên thấy trên người nhẹ đi, cô gái đó đã được tên con trai hèn mọn hoa tâm mang đi mất, hơn nữa còn là rất thân mật bế đi. Trong lòng của Noya chợt cảm thấy tức giận, không biết là vì cái gì, khi nàng nghe tên đó hỏi thăm mình có sao không, nàng có cảm giác khó chịu vô cùng, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi phủi quần áo đứng dậy, xoay người đi tới kéo anh trai đang đứng ngốc ngốc bên kia rồi đi mất.

À… cũng đừng nói Noya đánh nhau trước rồi mới hỏi anh trai là thế này thế nọ… Thực tế nàng rất quan tâm anh trai, nhưng vừa nãy Hạ Tam Gia chạy lăng quăng bên ngoài nên chưa vào đại sảnh này, đến giữa trận mới đi vào nên Noya không tiện dừng lại. Nếu lão Hạ vào từ đầu thì nàng đã bỏ kệ đám Trần Nam mà chạy ra nhận thân rồi.

Trần Nam cũng chẳng để ý người phụ nữ điên khùng này thêm làm gì, trong lòng chỉ còn tràn ngập vui sướng khi chứng kiến Hoàng Tuyết Nhu chính thức lột xác, tiến lên tầng bốn Tam Hoa Ngũ Khí. Mặc dù quá trình này có hơi đau đớn, nhưng việc giao đấu trong lúc đột phá này đã giúp cho

https://thuviensach.vn

nàng rất nhiều, cảnh giới đã được củng cố đôi chút rồi, không lo lắng về việc ngộ nhập vào con đường lệch lạc nào khác.

Bế thân hình đã mềm nhũn của Hoàng Tuyết Nhu, Trần Nam vui vẻ nói với Kiko:

- Về thôi! Chiều nay em và anh xuống bếp làm đồ ăn mừng chị Nhu đột phá! Tối nay không say không ngủ! Yê…

- Hoan hô! – Kiko cũng nhảy lên vui sướng, cứ như người đột phá là nàng vậy:

- Tối nay em sẽ làm hải sản mừng chị Nhu! Chị Nhu thích ăn nhất là tôm hùm hấp rượu do em làm đó! Hi hi.

Bóng ba người líu ríu dần khuất nơi cuối đường, để lại đằng sau vài cặp mắt nghi hoặc, tiếc nuối và ngạc nhiên. Không cần phải nói, Trần Nam thừa biết là mấy lão già kia cũng đã chạy tới, đồng thời phát hiện ra hắn. Chỉ là tất cả không nói ra mà thôi.

Nhưng…

Tại sao Thần Đế của Tổ Hán cũng đến? Tại sao hắn cũng đến đây?

Đúng rồi, trước đó chẳng phải nghi ngờ họ Mạc ở Âu Tiên đã bán thông tin hay sao? Hiên Viên Thái có đến cũng không có gì lạ. Vậy thì… “hai đối thủ” mà Noya Hà nói, chẳng phải là nói cả Tổ Hán vào hay sao?

Cũng được, mặc kệ bọn chúng đi! Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là xong, để tâm thêm ai bớt ai làm gì cho mệt a…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đến Lúc Thi Đấu!

Màn đêm đã dần buông xuống trên đất nước Lưỡng Hà, lúc này, Hoàng Tuyết Nhu vốn đang miên man ngủ chợt thấy thân thể hơi nhột, từng dòng nhiệt khí đang thấm nhuần vào thân thể nàng, dẫn lực lượng bên trong nàng di chuyển dọc theo kinh mạch, dần dần cải tạo từng cơ quan, từng bộ vị. Cái cảm giác thay da đổi thịt ấy mới tuyệt vời làm sao… Hoàng Tuyết Nhu không nhịn được mà rên lên một tiếng, từ từ mở mắt ra.

Trước mặt nàng là một căn phòng rộng rãi, thoáng khí, hiện giờ nàng đang nằm trên một chiếc giường gỗ, có màn che theo kiểu cổ. Bên giường có ai đó đang ngồi, hai bàn tay ma quái đang lướt qua mỗi tấc da thịt của Hoàng Tuyết Nhu, dẫn đạo cho nàng cải tạo thân thể, tiến hành quá trình lột xác.

Hoàng Tuyết Nhu giật mình, thân hình căng cứng, nhưng khi nhìn rõ gương mặt quen thuộc của tên nhóc nhà mình, nàng mới thở phào, thân hình cũng mềm ra, hưởng thụ sự săn sóc của hắn.

- Nè! Tỉnh rồi thì chủ động dẫn dắt năng lượng đi! Con mèo lười này muốn anh mệt chết sao? – Trần Nam thấy nàng tỉnh lại, sau đó lại lười biếng nhắm mắt hưởng thụ, không khỏi bất mãn kháng nghị.

https://thuviensach.vn

- Ứ ừ! Mệt sao chết được anh đâu? Người ta đang thoải mái, thêm chút nữa đi mà! – Hiếm có dịp được hưởng thụ sự chăm sóc như thế, Hoàng Tuyết Nhu không khỏi giở chiêu thức làm nũng chưa bao giờ thất bại của mình. Quả nhiên, tên kia cuối cùng chỉ đành ngậm miệng, tiếp tục công tác tẩm quất mát xa…

Cứ thế thêm một lúc, Hoàng Tuyết Nhu chợt ngửi thấy mùi thơm nào đó đang xông vào mũi mình. Nàng không khỏi hơi rướn đầu hít hít hai cái, nhất thời mắt sáng lên, thân thể như tràn đầy sức lực, nhảy dựng dậy chạy tót ra ngồi vào bàn.

- Oa! Kiko lại đích thân làm Tôm Hùm Hấp Rượu nha! Món này của Kiko là số một á! Không khó ăn như đồ của tên nào đó!

Trần Nam đằng sau mặt đã đen thui! Hồi trước nàng tự mình nấu ăn xong không nuốt nổi, được hắn làm cho ít mỳ gì gì đó là đã hạnh phúc giống như lên tiên, giờ đây lại dám quay ra chê bai đồ ăn hắn nấu! Đúng là qua cầu rút ván, ăn ngon là quên chồng mà! Không được… phải chấn chỉnh!

Kiko cũng cười ngọt ngào một tiếng, vui vẻ nói:

- Chị Nhu thích thì ăn thêm một chút cũng được! Nguyên một con tôm hùm thế này ba người chúng ta cũng khó mà ăn hết mà…

- Ừm ừm… món này ngon nè! Còn cả món này nữa! Oa… còn có cả sushi cá hồi vịnh Thương Long nữa nè! Ui ui… hôm nay chị Nhu có lộc ăn rồi nha! – Hoàng Tuyết Nhu vừa ngấu nghiến ăn tôm hùm, vừa thò bên này gắp bên kia, mỗi thứ ăn một ít.

Trần Nam lắc đầu che mặt, ra vẻ tôi không quen biết cô nàng này, làm Kiko bên kia che miệng cười khúc khích.

https://thuviensach.vn

Kìa… nhìn đi! Nhìn cho kỹ đi! Bạch vũ thiên sứ ở đâu? Hoàng đại tiểu thư ở đâu? Khí chất quý tộc của ta đâu? Trả lại thiên sứ cho ta! Oa oa… Ở đằng kia là con nhóc ngổ ngáo nhà nào mới được ra tỉnh chứ có phải là thiên sứ trong lòng ta nữa đâu!

Trần Nam ngồi xuống bàn, vẻ mặt ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Hoàng Tuyết Nhu, không ngờ cô nàng kia còn tranh thủ đưa hai ngón tay ra làm thủ thế Victory, hiển nhiên nhận định rằng mình quá xinh đẹp, làm cho Trần Nam thần hồn điên đảo, si mê như điếu đổ…

Thực tế, Trần Nam bây giờ rất bất đắc dĩ, chẳng biết phải ăn cái gì bây giờ!

Trên bàn này chỉ có ba món, một là món sushi cá hồi thì hắn không ăn được, đơn giản là hắn không thích đồ sống cho lắm, nhưng món này lại là đồ khoái khẩu của Hoàng Tuyết Nhu. Món thứ hai thì là canh rau cải nấu, đúng phong cách dân dã Âu Tiên, thứ này là do Kiko mới học, cũng vì thế nàng không biết rằng canh rau cải chả bao giờ ăn với hải sản cả, mà nếu không ăn hải sản, chẳng nhẽ lại cho cơm vào chan canh rau không hay sao? Còn món cuối cùng thì chính là con tôm kia, chẳng qua nó đã bị tàn phá thảm hại, thịt bên trong bị vét gần hết làm Trần Nam há mồm thở dốc, chỉ còn lại ít vỏ bên ngoài… chắc phần cho Trần Nam mang đi nấu canh tôm à?

Thấy cái dáng vẻ chật vật ủy khuất của Trần Nam, Kiko phì cười một cái, mọi khi mà có tình huống này là tên kia đã nhảy xổ vào tranh đoạt với chị Nhu, sau đó chí chóe một hồi rồi lại tự đưa ra từng món ngon đút tận miệng cho bé cưng, nhưng hôm nay hình như hắn ra tay chậm, cuối cùng bị giành hết, đành phải ngơ ngác ngồi đó…

Theo giải thích hàng ngày của Trần Nam thì đó là: bữa cơm không quan trọng, với anh thì không ăn vài năm cũng không sao, nhưng đã ăn là phải có không khí!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà… hôm nay bị thua trắng như vậy thì còn không khí cái gì a…

Trần Nam bi phẫn vô cùng, đang định quyết tâm cho cô nàng kia lần sau thua không còn manh giáp. Đột nhiên bên mũi ngửi thấy mùi thơm ngát, mắt hắn sáng lên như đèn pha, nước miếng bắt đầu tiết ra, vừa quay đầu đã thấy Kiko đáng yêu hiểu lòng người đang cười tủm tỉm nhìn hắn, trên tay bưng một bát mỳ trang trí cực kỳ tinh xảo, khói bay nghi ngút, vừa nhìn đã muốn ăn rồi.

- Biết anh thích ăn mỳ nên em làm món mỳ Udon Inaniwa của Phù Tang này cho anh ăn thử! Nếu không ngon thì anh cứ nói, lần sau em sẽ cố gắng hơn…

Còn chưa nói xong thì má đã bị hôn một cái, bên tai truyền đến âm thanh: “Yêu em nhất!”, sau đó tay trống trơn, tên kia đã ngồi vào bàn húp soàm soạp, có vẻ cực kỳ chuyên nghiệp!

Kiko xoa xoa bên má, mỉm cười ôn nhu, sau đó lại đi mang cho mình một bát mỳ y như vậy, ngồi xuống thưởng thức.

- Nè nè… Hôm nay vui, uống chút rượu nhé! Không chơi ép rượu ra ngoài, ai làm thế là đồ cún con! – Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên ngừng tay, lên tiếng đề nghị. Không thèm chờ hai người kia phản ứng đã ngửa cổ uống luôn một chén.

Kiko mỉm cười, rót rượu cho Hoàng Tuyết Nhu, cho Trần Nam rồi cho mình, động tác như nước chảy mây trôi. Sau đó, nàng chợt bưng một chén tới bên Trần Nam, người cúi thấp xuống làm lộ ra cảnh vật gì đó bên dưới bộ đồ kia, giọng điệu vô cùng lả lơi, mềm yếu:

- Quan khách! Kiko kính ngài một chén được không?

https://thuviensach.vn

Trần Nam tý nữa thì phun máu mũi! Đây… đây mà ôn nhu cái gì? Rõ ràng là một cô nàng geisha hồ ly tinh được đào tạo bài bản, chuyên môn cướp mất hồn phách đàn ông mà!

Hồn của Trần Nam đã bị câu mất, cuối cùng cũng đã sụp đổ hình tượng thanh niên nghiêm túc, liên tục rót rượu, liên tục uống. Hai cô gái cũng không kém cạnh gì, người này một chén thì người kia cũng một chén, uống tới thiên nam địa bắc, rối tinh rối mù cả lên.

Ăn uống xong cũng đã đến nửa đêm, dưới đất đã xếp hơn chục vò rượu. Trần Nam thì chỉ hơi chếnh choáng, nhưng Hoàng Tuyết Nhu thì còn chưa hoàn toàn thành tiên thể, đã say đến mức nằm rạp ra bàn, còn Kiko thì khỏi phải nói, tửu lượng của nàng dù có luyện đến mức đăng phong tạo cực thì cũng phải chịu giới hạn thân thể, người đã sớm mềm nhũn ở nơi nào rồi.

Trần Nam men rượu lên đầu, lại nhìn thấy hai mỹ nhân say túy lúy đằng kia, đầu óc chợt trở nổi lên ý nghĩ hoang đường nào đó. Cười hắc hắc bế bổng Hoàng Tuyết Nhu lên, chân đạp một phát đã lật cả cái khăn trải bàn bằng chất liệu chống thấm ra ngoài, bát đĩa gì thì cũng gói ghém trong đó hết.

Cười râm đãng vài tiếng, Trần Nam đặt Hoàng Tuyết Nhu đã mềm nhũn kia lên bàn, bàn tay con heo đã lần mò các nút thắt, chẳng mấy chốc đã có được một món cừu non trắng nõn ở trên bàn tiệc.

Xua quân chiếm đóng ngay tại chỗ, nếu là mọi khi thì Hoàng Tuyết Nhu đã kháng nghị bằng mọi cách, bắt hắn đưa lên giường cho “kín đáo” rồi. Nhưng hôm nay, nàng lại vô cùng phối hợp phát ra những âm thanh tiêu hồn thực cốt, lại thêm chủ động bám lấy cổ hắn, dâng hiến cặp môi mềm mại như anh đào…

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Tuyết Nhu đã thành đống bùn màu đỏ hồng, lại đến lượt cô bé Kiko đáng thương bị lôi vào cuộc, tiếp tục cuộc chinh

https://thuviensach.vn

phạt.

Bên ngoài cửa, một bóng hình màu đen đứng đó, cánh tay giơ lên dường như muốn gõ cửa, cuối cùng vì nghe thấy âm thanh bên trong nên đành dừng lại, sắc mặt tím ngắt xoay người đi. Vừa rời khỏi, miệng lại vừa lẩm bẩm: “Quá mất mặt! Quá hoang đường! Quá hổ thẹn cho nữ nhân...”

Mấy ngày sau…

Sau cái vụ một chọi hai đêm ấy, Hoàng Tuyết Nhu chợt trở nên thẹn thùng, cứ thấy Trần Nam cười cười gì đó là lại chột dạ, nghĩ hắn muốn trêu chọc mình… Nếu để hắn kể ra mấy thứ đêm đó… xấu hổ chết người!

Lại nhìn đến Kiko, thấy cô nàng kia vẫn y như cũ, hiền thục đoan trang không hề một chút thay đổi, trong lòng Hoàng Tuyết Nhu không khỏi cảm thán, vẫn là Kiko lợi hại a… đêm đó hình như cô nàng này còn phóng đãng hơn mình gấp vài lần, vậy mà giờ đây đứng trước mặt hắn vẫn coi như chẳng sao, mặc cho hắn trêu đùa thế nào thì cũng chỉ hơi đỏ mặt cúi đầu, sau đó thì đâu lại vào đấy.

Đặc biệt nhất là ngay ngày hôm sau, đột nhiên “bà già” Noya kia lại chạy đến kéo Hoàng Tuyết Nhu đi, hình như bàn luận chuyện gì đó, khi về thì cả hai mặt mày hớn hở, thậm chí còn gọi chị xưng em như thân mật suốt từ bao giờ vậy. Nhưng chỉ cần nhìn thấy Trần Nam là Noya lại lạnh lùng hẳn, không thèm nói gì mà quay mặt rời đi, để lại Trần Nam vẻ mặt khó hiểu, cả Hoàng Tuyết Nhu vẻ mặt cổ quái nhìn đi nhìn lại Trần Nam từ trên xuống dưới.

Trần Nam khó hiểu vô cùng, nhưng nhìn khí tức của bé Nhu ngày càng ổn cố, hiện giờ tu vi đã cực kỳ mạnh mẽ, hơn trước cả mấy chục lần, chỉ cần đúc kết thêm vài ngày, cùng lắm là một tuần nữa là sẽ trở thành một tiên nhân Tam Hoa Ngũ Khí chân chính, vậy nên hắn cũng chẳng hỏi nhiều,

https://thuviensach.vn

chắc chắn Noya kia đã dẫn Hoàng Tuyết Nhu đi để giúp đỡ nàng ổn định tu vi rồi.

Đến giờ phút này, thời khắc thi thố cũng tới gần, Trần Nam thuần thục khoác bộ áo choàng kia lên người mình, Hoàng Tuyết Nhu và cả Kiko, cùng nhau bước ra đại sảnh.

Sở dĩ phải khoác áo là vì giấu mặt trước lão già Thần Đế kia, lần trước khi hai cô gái giao đấu, Trần Nam đã nhận ra được lão từ rất sớm, nhanh tay trùm được cái mũ lên đầu nên không hề bại lộ. Còn về Noya… quên đi! Trần Nam cũng đã biết được chuyện hồi nhỏ của nàng qua miệng của Hạ Tam Gia, hai người này cực kỳ chán ghét Tổ Hán, vì vậy không cần lo Noya miêu tả diện mạo của hắn cho tên Thần Đế kia.

Khi đám người Trần Nam tới, những người khác đều đã đến đông đủ. Ở giữa đại sảnh giờ đây đã được dựng lên một cái đài thi đấu rộng thênh thang, xung quanh có bốn cột trụ được khắc trận pháp phong ấn của ba Bất Diệt Thần kia, chỉ cần họ truyền lực lượng của bản thân vào đó là không gian trên đài sẽ được gia cố vững chắc, không lo sụp đổ.

Trên đài đã đứng sẵn hai người thanh niên, một nam một nữ. Nam thanh niên là người Allades, trên đầu đội cái mũ đúng kiểu Hồi giáo, khuôn mặt trắng, có để một chút râu quai nón mờ mờ dọc theo hàm, trông khuôn mặt cực kỳ anh tuấn và nam tính, không hề ẻo lả như mấy tên thư sinh. Còn người con gái chắc chắn là người của Tổ Hán, về dung mạo thì Trần Nam không bình luận nhiều, chỉ có thể nói là đẹp, có lẽ không thua gì Hoàng Tuyết Nhu, nhưng nếu mà hắn dám biện chứng vài câu để giải thích thì chắc chắn là sẽ bị cô nàng kia cho vài đạp.

Người con gái đó mặc cung trang màu lam đậm, có lẽ là người hoàng gia Tổ Hán, theo quy định bên đó thì cung trang càng đậm, thân phận càng cao quý, cô gái này có lẽ là công chúa!

https://thuviensach.vn

Cô gái kia thì đang hàm tình nhìn về phía nam thanh niên, nhưng tên kia cũng không có phản ứng gì. Cô gái cũng ngại ngùng, giữ đúng khí chất thục nữ nên không dám mở mồm bắt chuyện, không khí khá yên tĩnh và xấu hổ.

Trần Nam vươn vai một cái, đang định bước lên đài, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm làm hắn sửng sốt:

- Lãn Ông! Chẳng lẽ ngươi định lên đó so đo với hai đứa trẻ hay sao? Dù ta cũng đã nhận ra, tuổi của ngươi chẳng lớn đến đâu, nhưng không ngờ được ngươi thật sự chưa đến ba mươi tuổi! Ồ… chỉ là đến tu vi như ngươi rồi, về địa vị thì cũng đã ngang với lão tổ tông của chúng, ngươi hà tất chấp nhặt vào đó làm gì?

Người lên tiếng chính là Thần Đế Hiên Viên Thái, thực tế chỉ là truyền âm cho một mình Trần Nam mà thôi.

Trần Nam khó chịu nhìn về phía chỗ ẩn thân của mấy lão già kia, đang định phản bác thì lại nhìn thấy "ông bác" đang cười khổ nhìn mình, ra hiệu đồng ý với chuyện này, đồng thời làm động tác mời hắn lên cùng vị trí với bọn họ.

Trần Nam nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng cũng cảm thấy chẳng có gì thú vị nữa, liếc qua Hoàng Tuyết Nhu, chợt nổi lên ý tưởng, ra hiệu cho nàng lên đài mà thi đấu, đúng với mong muốn của "người chị em" Noya thân yêu luôn! Còn bản thân hắn thì tung mình di chuyển, chốc lát sau đã xuất hiện bên cạnh ba lão già Bất Diệt Thần nhàm chán…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Truyền Thừa Của Tiêu Dao Tử?

Đúng là ba ngày không gặp đã phải nhìn người với cặp mắt khác. Mới đó còn dùng danh nghĩa tiền bối nói chuyện, nhưng giờ đây thì chúng ta đã là kẻ ngang hàng. Đạo hữu thật làm cho người ta phải cảm thán… - "Ông bác" lên tiếng chào đón đầu tiên, cũng không hề thân mật mà lại ra vẻ khách sáo, thực tế là vì ông đã nhận ra Trần Nam muốn che giấu thân phận ông ta chỉ tiếp tay cho hắn mà thôi.

Trần Nam đã muốn giấu, mà mình lại chọc ngoáy vào thì chẳng phải làm hắn bất mãn hay sao? Hơn nữa cho hai lão già kia biết sự thật về hắn thì mình cũng làm gì có lợi lộc gì? Phối hợp với hắn là chuẩn không cần chỉnh nha…

Trần Nam hiểu ý gật đầu, vốn định nói gì đó thì lại dừng lại, bởi bên người ông bác, một người đàn ông Hồi Giáo, mặt như Osama bin Laden, râu xồm xoàm rậm rạp đã lên tiếng nói trước, giọng nói ồm ồm làm tai Trần Nam cứ ông ông tác hưởng, tý thì ngã ngửa.

- Ta không quen đạo hữu! Nhưng như lời của lão Hiên Viên thì đạo hữu cũng chưa đến ba mươi. Ở tuổi này thì rất khó đạt được tu vi như đạo hữu… Ta nghĩ, có lẽ đạo hữu đã nhận được truyền thừa nào đó, giống phương thức truyền thừa đạo thống, bí mật thiên cổ của Quyền Hoàn Đại Lục chăng?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông kia vốn định nói: “Không thể nào đạt được”, nhưng nghĩ tới minh chứng sống đang đứng bên cạnh mình nên thức thời sửa lại lời.

- Truyền Thừa Đạo Thống? Bí mật thiên cổ của Quyền Hoàn? – Trần Nam đã đổi giọng thành khàn khàn, nghi hoặc hỏi.

Ông bác rất phối hợp tiếp lời ngay:

- Truyền thuyết là năm xưa, Quyền Hoàn đại lục có tranh đấu mãnh liệt nổ ra, các Bất Diệt Thần cũng bị kéo vào. Lúc đó, có một vị Bất Diệt Thần khi đến thời khắc vẫn lạc, đã dùng bí thuật để truyền thừa đạo thống lại cho một người thanh niên trẻ, tạo nên một Bất Diệt Thần chưa đến ba mươi tuổi. Chuyện cũng đã xảy ra hơn mười vạn năm, hiện giờ người đó cũng giống như chúng ta, là một lão tổ tông đứng sau nội các của đế quốc Thiên Đức, một trong những đế quốc mạnh nhất bên Quyền Hoàn. Vốn trước đây đại lục chúng ta mạnh hơn Quyền Hoàn một bậc, nhưng từ sau khi đại chiến tranh Quân Vương xảy ra, hai Bất Diệt Thần cùng vẫn lạc, cũng là vì không có phương pháp truyền thừa này nên thực lực của chúng ta bị sụt giảm mạnh, đến giờ đã tạo thành thế cân bằng với bên kia, dần dần đi vào quỹ đạo yên bình…

Ông bác không nói nữa, không khí lại trở nên trầm mặc, Trần Nam cười xòa một tiếng:

- Các người muốn nghĩ thế nào cũng được! Giờ phút này, chúng ta cũng đã gặp mặt ở đây, có lẽ các người đang e ngại ta, chờ mong ở ta… Nhưng xin lỗi, đừng lôi ta vào công việc của các người! Xã hội tuy rằng vẫn còn rất nhiều kẻ rác rưởi, nhưng nói chung là còn yên bình lắm. Tu vi của ta là để tự bảo vệ, cũng không có ý định làm rối loạn sự yên bình này, vì vậy… tốt nhất mấy người nên coi ta chưa từng tồn tại, để im cho thằng nhóc còn trẻ dại này chơi bời thêm vài chục triệu năm nữa đi…

https://thuviensach.vn

Nói xong, không hề lưu luyến xoay người ngồi vào một cái bồ đoàn nhỏ lơ lửng trong không gian, bàn tay tò mò sờ sờ trận pháp nối liền bồ đoàn với mấy cột trụ phong ấn bên dưới. Hình như ba lão già này đã cố tình chuẩn bị sẵn cho hắn nên mới thừa ra một cây cột trụ phong ấn như vậy, Trần Nam cũng không ngại mà tìm hiểu công nghệ một phen.

Ông bác lắc đầu cười khổ, đi vào bên cạnh Trần Nam, kéo cái bồ đoàn của mình rồi ngồi xuống, hai người kia cũng chọn riêng bồ đoàn cho mình, tách ra hai vị trí xa xa.

Thấy mọi người đã có khoảng cách vừa đủ, ông bác bắt đầu truyền âm nói chuyện với Trần Nam:

- Bây giờ nên xưng hô thế nào đây? Là đạo hữu, hay là…

- Như trước đi bác thân mến! Hắc, thằng cháu này cũng không phải loại người dễ trở mặt thay đổi như vậy! Tu vi thì là một chuyện, nhưng quan hệ giữa người và người thì lại là chuyện khác. Nếu chúng ta đã thực sự kết giao, vậy thì xưng hô sao cho vừa lòng cả hai là được rồi nha! – Trần Nam cười nhẹ nói.

- Vậy được rồi! – Ông bác cũng đã đến tu vi này rồi, sao còn câu nệ như người thường được nữa:

- Nhóc đúng là làm cho ta ngạc nhiên! Trước đó, ta chỉ nghĩ nhóc là một thiên tài, đạt được đến tầng bốn đã là không thể tưởng tượng được rồi. Còn việc đột phá tầng năm… ta nghĩ nhóc còn cần phấn đấu nhiều, có khi bằng tuổi ta cũng không đột phá được! Bởi... nhóc biết rồi đấy, đột phá tầng bốn sớm cũng không đồng nghĩa với đột phá được tầng năm!

- Ế… - Trần Nam chợt như phát hiện ra đại lục mới:

- Bằng tuổi bác? Bác bao nhiêu tuổi? – Trần Nam nghi hoặc hỏi! Ông bác này nhìn qua cũng khoảng bốn mươi, nhưng bố ai mà biết tuổi thật là

https://thuviensach.vn

bao nhiêu chứ?

- Ờ… - Ông bác đưa tay bấm bấm đếm đếm một lúc, lại xòe cả bàn chân thối ra đếm đếm, cuối cùng ngưng trọng nói:

- Sau bao tính toán gian nan trắc trở, hao phí hết đầu óc, cuối cùng ta cũng đã tính ra… Ta chắc khoảng hơn năm trăm ngàn tuổi nha!

- Ta ngất! – Trần Nam trợn mắt, nhìn ông bác như nhìn quái vật! Bác… ách… có đến tổ tiên vài vạn đời của thằng cháu cũng không bằng tuổi bác đâu bác ơi!

- Hừ! – Ông bác bĩu môi, khỉnh bỉ định lực kém cỏi của Trần Nam một phen:

- Cũng không phải thứ hiếm lạ gì! Chỉ tính riêng Âu Tiên thôi đã có hai lão già tầng bốn hơn tuổi ta rồi đó! Nên nhớ tu vi tầng bốn có tuổi thọ là một triệu, còn tầng năm là một triệu nhân một triệu. Ngươi có biết lão khủng bố Boquesto Mohamed, thường gọi là Thần Boques kia bao nhiêu tuổi không? Ít nhất cũng là ba trăm triệu tuổi, còn lão già Hiên Viên Thái kia, nhìn thì trẻ trung chưa đến ba mươi, nhưng ít nhất cũng phải hơn một tỷ tuổi rồi! Mẹ kiếp, dù lão mới sống hết một phần ngàn sinh mệnh nhưng mà tính ra cũng già khú đế ra rồi, lại còn thích giả nai, ta khinh!

Lần này Trần Nam chịu thua thật rồi, không ngờ mấy lão già này thực sự "già" như vậy! Móa… tưởng tượng sau này mình cũng giống như mấy lão, nhìn như thanh niên mà thực tế tuổi còn xưa hơn cả Trái Đất, lúc đó nếu đi cưa cẩm một tiểu cô nương… Ách, tội lỗi a…

Trần Nam xoa mồ hôi, thầm nghĩ may mà thế giới này cũng chỉ có khoảng vài chục lão tầng bốn, hiếm đến mức phải tranh đoạt, còn tầng năm thì đếm trên đầu ngón tay. Nếu không cả một đám sống dai như đỉa, người bên dưới lại cứ sinh đẻ ầm ầm không chịu kế hoạch hóa… Vậy thì cái Sinh Tồn Tinh này cũng sắp đến thời khắc "sinh tồn" rồi a.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Noya Hà cũng đã bước vào đại sảnh, kiếm một chỗ ngồi xuống, tán thưởng nhìn Hoàng Tuyết Nhu trên đài. Hôm nay lại mạnh gấp rưỡi hôm qua rồi, cô nàng này tiến bộ thật nhanh nha.

Lại đưa mắt nhìn quanh, không thấy Trần Nam đâu, chỉ thấy Kiko mặc bộ áo choàng ngồi bên đó, Noya không khỏi bất mãn hừ lạnh. Trong lòng không hiểu sao loại người như Trần Nam lại quyến rũ được cô gái tốt như Hoàng Tuyết Nhu, mà hết lần này đến lần khác còn như bỏ bùa, mặc cho nàng có khuyên thế nào thì Hoàng Tuyết Nhu cũng như bỏ ngoài tai, chỉ cười nhẹ không phản bác.

Thấy chưa? Người ta thi đấu mà tên đó cũng không đến xem, đây là đàn ông hay sao?

Bên trên, Âu Vĩnh Lạc, cũng chính là ông bác chợt mỉm cười trêu chọc Trần Nam:

- Ba lão già bọn ta cố hết sức mà cũng chỉ để giành giật một tu sĩ tầng bốn, trong khi thằng nhóc ngươi chỉ cần chơi bời lêu lổng, ăn không ngồi rồi mà cũng có thể giành được cô bé kia về tay! Ừ, lần trước nhìn thấy cô bé đó cũng đã nhận ra nàng là thiên tài số một số hai rồi, không ngờ giờ đã sắp đến tầng bốn! Ồ, cô bé này không còn là xử nữ, tu vi lại đột nhiên tăng mạnh như vậy! Không phải nhóc hiến thân đồng nam cho nàng đó chứ? Khà khà…

Trần Nam thầm đỏ mặt một phen, trong lòng thầm mắng lão già thành tinh, không nhịn được mà phản bác:

- Sao bác biết? Ngày xưa chắc cũng hiến thân đồng nam cho cụ bà nào đó, giúp người ta tăng tiến tu vi nên mới tường tận vậy phải không?

- Khụ khụ…

https://thuviensach.vn

Mặt ông bác đen như cái đít nồi, dường như quả tim đen nào đó vừa bị bóp trúng, không biết phản bác bằng cách nào nên chỉ ho khan cho lấy lệ. Trần Nam khinh thường bĩu môi, đấu với cậu à? Da mặt còn non nha…

Trần Nam nhàm chán gục đầu nơi đó, liếc mắt nhìn trận đấu bên dưới thì hầu hết là soi mói xem Hoàng Tuyết Nhu có làm sao không, có bị hớ hênh gì không, ngoài ra thì không lo mấy về việc nàng bị thương. Tu vi dù chưa hoàn toàn là tầng bốn, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn tầng ba vài chục lần, hiện giờ có đánh thì cũng chỉ là luyện tay, cho cách khống chế lực lượng thêm thuần thục mà thôi, chứ nếu Hoàng Tuyết Nhu muốn thắng thì chỉ cần một chiêu là đủ.

Xem chán rồi, Trần Nam như nhớ ra cái gì đó, mở lời hỏi Âu Vĩnh Lạc:

- Bác nè, bác có biết loại bí tịch nào dành cho người có năng lực thông linh thiên địa mà lại không có thiên phú gì trong người hay không? Là loại bí tịch dùng năng lượng thiên địa để thấm nhuần thân thể đó!

Ông bác đột nhiên giật mình nhìn hắn, suýt nữa buột miệng ra thông tin gì đó rồi lại kiềm chế được, trầm giọng hỏi:

- Người thông linh thiên địa? Nhóc… rốt cuộc nhóc biết có người như vậy ở đâu hay sao?

Thấy vẻ mặt trầm trọng của ông bác, Trần Nam cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt dưới áo choàng không nhịn được mà liếc qua Kiko, tỉnh bơ hỏi ông bác:

- Người như vậy thì sao? Cháu chỉ là nghe nói, cũng đâu có biết!

Ông bác ngưng mắt nhìn hắn thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi, như nhớ lại gì đó:

- Nhóc đã từng đi qua Phù Tang chưa?

https://thuviensach.vn

- Rồi ạ! – Trần Nam lễ phép đáp, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ, còn rinh thêm giải thưởng là một cô bé đáng yêu nữa kìa.

- Thông linh thiên địa là một huyết thống cực kỳ đặc thù, cũng cực kỳ hiếm có của người Phù Tang. Có lẽ phải tới sáu vạn năm nay chưa từng nghe nói tới bất cứ một thông tin gì về loại người này.

- Sáu vạn? – Trần Nam hít một hơi, chẳng phải thời điểm mà Phù Tang xuống dốc cũng là sáu vạn năm trước hay sao?

- Chắc nhóc cũng đã biết về đại chiến Quân Vương năm đó! Đúng vậy, Bất Diệt Thần của Phù Tang chính là một người con gái, là thê tử của Thiên Hoàng, cũng là người có được thân thể thông linh thiên địa. Nhóc biết không? Người mang thân thể này từ trong cốt tủy đã như khắc sâu lạc ấn, chỉ có thể chấp nhận đi theo loại người có tâm vô tạp niệm, không bao giờ làm trái bản tâm. Cũng là loại người hoặc chí tà chí ác, bản tâm vốn đã hắc ám, hoặc tâm tịnh vô vi, tiêu dao thiên địa, không để lương tâm bị biến mất. Năm đó, người con gái ấy đã chọn nhầm người, Thiên Hoàng chính là loại người hắc ám và ham mê quyền lực đến cùng cực, rồi mới bị lão già Mohamed kia lợi dụng, tự đưa thê tử mà hắn yêu nhất xuống địa ngục, chính mình cũng bồi táng theo.

- Thân thể thông linh thiên địa? Bất Diệt Thần? Chẳng lẽ… thực sự có phương pháp rèn luyện đó hay sao? Bác! Bác nói cho cháu đi! Rốt cuộc ở đâu?

Âu Vĩnh Lạc quái dị nhìn vẻ kích động mừng rỡ của hắn, nghiêm túc nói:

- Nói cho nhóc cũng không có gì, bởi với tu vi bây giờ của nhóc, chỉ cần bỏ ra một lời hứa, đi hỏi bất cứ một ai trong hai lão già kia thì chắc chắn sẽ có câu trả lời mà thôi. Nhưng ta muốn nhóc nói cho ta, người con gái có cơ thể thông linh thiên địa kia là ai?

https://thuviensach.vn

- Sao bác biết là con gái? – Mới nói đến đó đã biết mình lỡ mồm, chẳng phải bảo rằng chỉ nghe nói, không biết là ai hay sao?

Ông bác đã biết thừa cái tâm tư bé tẹo của hắn, tỉnh bơ hỏi:

- Người có thân thể này chỉ có thể là nữ! Bởi nữ nhân có tâm hồn nhạy cảm hơn đàn ông rất nhiều, việc cảm nhận mọi thứ cũng dễ hơn đàn ông chúng ta! Nếu như không phải do tiên thiên có hạn, lại khó có được điều kiện tu luyện tốt nhất, nữ nhân đột phá đến tầng bốn cũng chẳng có mấy người, nếu như số nữ nhân có tu vi tầng bốn nhiều một chút nữa, vậy thì những lão tổ Bất Diệt Thần này sẽ toàn là nữ nhân chứ không phải là bọn ta nữa rồi.

Trần Nam gật đầu, cũng không tính giấu ông bác nữa:

- Cô ấy… theo cháu rồi!

- Hở! – Ông bác vốn đã đoán ra trước, nhưng nghe hắn khẳng định xong thì lại cố tình nặn ra cái biểu tình trợn mắt há mồm, lúc sau mới thở dài:

- Người như thế… lại đi theo tên có tâm hồn tà ác như nhóc… Aiz… tai họa a!

Mặt Trần Nam đen thui! Ta rõ ràng là người lương thiện, là thanh niên nghiêm túc nha! Đi theo ta rồi cũng sẽ là người lương thiện, đi giúp người còn không hết, có hại ai bao giờ đâu? Sao trong miệng lão lại thành tà ác, lại thành tai họa hả?

- Là cô bé đang ngồi dưới kia sao? – Ông bác tập trung tinh thần liếc qua một cái, Trần Nam thấy lão đang định vận lực phá pháp lực che giấu của mình thì cuống quýt dúi cho lão cái kính lúp, cầm lên soi một cái là nhìn xuyên qua pháp lực của hắn luôn, không cần phải phá.

Ông bác nhìn xong rồi đột nhiên tấm tắc khen:

https://thuviensach.vn

- Thằng nhóc này vậy mà có diễm phúc nha! Cô bé xinh đẹp như vậy, nhìn qua thì vẫn còn rất trong sáng, hơn nữa thần thái rất ôn nhu, không có sự kiêu căng của tiểu thư quen được chiều chuộng. Cũng tốt nha, nếu nhóc đã thực sự muốn giúp nàng… vậy thì được, nhóc dẫn nàng đi nhận truyền thừa của Tiêu Dao Tử đi!

- Tiêu Dao Tử? – Trần Nam sửng sốt, cái tên này hình như đã nghe được ở đâu đó! Đúng rồi, chẳng phải là người sáng tạo ra Kinh Đào Chưởng Pháp của nhà họ Từ thành Thanh Yến hay sao? Truyền thừa? Truyền thừa gì?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Truyền Thuyết Về Tiêu Dao!

Tiêu Dao Tử? Ông ta chẳng phải là là một Tiên nhân hay sao? Tại sao lại có truyền thừa? Lại còn là truyền thừa cho người có thân thể thông linh thiên địa? – Trần Nam ngờ vực trùng trùng hỏi.

- Ai nói với nhóc ông ta chỉ là tiên nhân? – Ông bác nghi hoặc nhìn Trần Nam một cái, lại nói tiếp:

- Có lẽ nhóc nhầm với tên Tiêu Dao Tử nào đó, bởi sau khi ông ta biến mất, có một số kẻ không tự lượng sức cũng đã mạo danh ông ta. Hoặc là nhóc có thể nghe được một phần về truyền kỳ của ông ta khi còn trẻ, bởi ông ta từ khi còn là tu sĩ tầng ba thì đã nổi danh khắp thiên địa này rồi.

Truyền thuyết của Tiêu Dao Tử thì nhiều lắm, nhưng cũng chỉ nói vắn tắt là ở chỗ tiêu dao, và không bao giờ chịu trói buộc. Tính cách của ông ta cực kỳ giống với nhóc, chỉ là nhóc rất biết ẩn nhẫn, che giấu mũi nhọn vào bóng tối, còn ông ta lựa chọn cách quang minh lỗi lạc, đúng phong cách quân tử mà thôi.

Lại nói tiếp, thời đại của ông ta có lẽ còn lâu hơn Hiên Viên Thái nhiều, lúc đó thế cục chưa hoàn chỉnh như bây giờ, các thế lực tranh đấu khắp nơi, bất cứ một lực lượng mới nào xuất hiện, nếu không thần phục các thế lực đó thì chỉ có đi vào con đường bị hủy diệt. Đạo lý của cả Sinh Tồn Tinh đó

https://thuviensach.vn

là: “Thuận cường thì sống, nghịch cường thì chết!”, mà kể cả cho đến bây giờ thì vẫn là như vậy, nhưng mức độ không mãnh liệt như thời cổ đó mà thôi.

Do tính cách tiêu dao, vì vậy nên Tiêu Dao Tử không thần phục bất cứ một thế lực nào. Nhưng trong cái thời loạn như thế, đi đến đâu cũng chỉ gặp những kẻ ham đấu đá, không có chỗ bình yên cho ông ta. Vì vậy chính bản thân Tiêu Dao Tử đã dùng chính đôi tay mình, chinh phục cả thiên địa. Giết sạch tất cả những kẻ có ham muốn quyền lực, những kẻ mang sức mạnh trong người! Thời đó, chính vì sự căm thù tranh đấu mà ông ta đã hạ sát tất cả những người có võ lực trên Sinh Tồn Tinh, ma tộc, yêu tộc, thần tộc, tiên tộc, tinh linh, … tất cả đều phải chết, giết sạch không còn một mống! Ngươi có tưởng tượng ra được tình cảnh ngày đó, cả thiên địa chỉ còn có người thường hay không?

Trần Nam lắng lặng lắng nghe, trong đầu tưởng tượng đến tư thái hào hùng của Tiêu Dao Tử, tư thái coi rẻ sinh linh, diệt sát tất cả những thứ bẩn thỉu trong thiên địa, mang lại sự bình yên mà ông ta mong muốn.

Âu Vĩnh Lạc nhìn thần sắc của Trần Nam, gật đầu nói tiếp:

- Tiêu Dao Tử vốn thuộc Tiên Tộc, không phải nhân loại, nhưng chính Tiên Tộc lại là chủng tộc hiếu chiến và dã tâm nhất, cũng là chủng tộc sụp đổ đầu tiên trên Sinh Tồn Tinh này. Ngoài ra các tộc khác cũng có đến gần như 99% là người tu luyện, chỉ có nhân loại là yếu đuối, hầu như toàn người thường nên mới không bị chết bao nhiêu. Tiêu Dao Tử hồi đó đã bị chửi bới là ma đầu, là diệt chủng, nhưng ông ta mặc kệ, cứ thẳng tay mà tàn sát. Đến cuối cùng, các tộc cũng chỉ còn lại một chút huyết mạch để lại, lai tạp với nhân loại để duy trì nòi giống. Người Phù Tang vốn là hậu duệ của Thần tộc, và thông linh thiên địa chính là huyết thống cường đại nhất mà Thần tộc sở hữu năm xưa…

https://thuviensach.vn

Lại nói tiếp, sau thảm họa đó, chỉ có duy nhất một tộc không bị tổn hao gì, giữ nguyên được nguyên khí, đó chính là Hồi Tộc. Sở dĩ họ được giữ nguyên là vì trong tộc có một người sánh ngang được với Tiêu Dao Tử, là vị Thánh Giả huyền thoại thứ hai thời đó: Thánh Allah. Cũng chính là tổ tông của Mohamed, người sáng lập ra vương quốc Allades.

Chuyện về hai vị thánh này thì ta cũng không biết nhiều, chỉ biết họ từng đánh một trận thiên hôn địa ám, phá vỡ cả đại lục năm xưa để tạo thành hai mảnh đông tây. Nhưng sau đó hai người lại trở thành bằng hữu, chia nhau giám sát hai đại lục. Allah ở phía Tây, Tiêu Dao phía Đông.

Nhưng cuối cùng, Allah lại thích đạo quân vương, tự mình luân hồi chuyển thế, dẫn dắt Hồi tộc di dân sang đại lục Quân Vương này. Còn Tiêu Dao Tử lại chán ghét đạo Quân Vương, thích tự do hơn nên di dân hậu duệ Tiên Tộc sang đại lục Quyền Hoàn bên đó. Đúng là một chuyện làm người ta không biết phải nói gì…

Vốn ban đầu hai vị thánh này đã hủy toàn bộ kinh thư bí tịch, triệt đường tu luyện. Nhưng qua thời gian, loài người tranh đấu thì vẫn hoàn tranh đấu, chỉ là đã có quy củ hơn rất nhiều, thế cục cũng ổn định, cân bằng, vì vậy mới một lần nữa ban phát đủ loại bí tịch xuống trần gian, cho loài người bớt khổ, bởi thực sự dân chúng thời ấy so với bây giờ thì chỉ có thể nói là “ăn lông ở lỗ” mà thôi.

Còn về truyền thừa mà nhóc muốn! Đó lại là một câu chuyện khác! Số là Tiêu Dao Tử tính tình khá phong lưu, bên người tổng cộng có khoảng hơn bảy mươi thê thiếp đủ các loại, hơn bảy mươi người đều là Bất Diệt Thần! Ta nói là Bất Diệt Thần đó, nhưng về sau tất cả đều đã biến mất cùng ông ta.

Tiêu Dao Tử lúc đó yêu một cô gái phàm trần, là người Phù Tang, lại mang thân thể thông linh thiên địa, tiên thiên không thể tu luyện. Vì thế ông ta mới bế quan tìm cách cho nàng, sáng tạo ra được phương pháp dẫn

https://thuviensach.vn

năng lượng thiên địa bồi bổ thân thể. Chỉ tiếc, ông ta bế quan đúng ba trăm năm, đến lúc ra được thì người con gái đó cũng đã thành nắm xương khô mất rồi, có muốn phục sinh cũng không nổi. Lúc ấy mới xây dựng truyền thừa để lại, để cho những người có cảnh ngộ giống cô gái kia, nếu may mắn nhận được truyền thừa này thì không còn cần hối tiếc nữa…

- Vậy… nơi đó ở đâu? – Trần Nam lên tiếng hỏi:

- Còn cả Thánh giả là thế nào?

- Hắc hắc! – Ông bác chợt cười quái dị, ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn về phía Trần Nam, làm hắn rùng mình mấy cái. Chờ đến khi Trần Nam chuẩn bị lấy cớ đau bụng xin đi chỗ khác, ông bác mới nói ra:

- Thánh giả là đẳng cấp trên Bất Diệt Thần, còn về việc đột phá tới đó thì nhóc nên quên đi, chính hai vị thánh đã đưa ra lời nói, Sinh Tồn Tinh không thể dưỡng dục ra thêm bất cứ thánh giả nào nữa rồi! Còn về nơi đó… cái này thì ít người biết lắm nha!

Trần Nam quắt mặt lại, bất mãn phì một tiếng:

- Có gì hiếm! Cùng lắm sang kia hỏi lão Boques, không thì Hiên Viên Thái!

- Ấy ấy! – Ông bác tủm tỉm giữ hắn lại:

- Sang bên đó là thiệt lắm nha! Bây giờ có một cách, nhóc nhìn thấy con bé Noya kia không? Nó cũng là một người biết rõ chuyện này! Chỉ cần nhóc cạy miệng được nó thôi là được, dù có mất điều kiện thì một tu sĩ tầng bốn lúc nào chả ra giá rẻ hơn tầng năm, đúng chưa? Còn ta… hắc hắc, vụ này ta không nói đâu!

Trần Nam trợn mắt, không thèm để ý đến lão già này nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này, kết quả bên dưới cũng đã quá rõ ràng, Hoàng Tuyết Nhu chân đạp nam nhân, tay vỗ đầu nữ nhân, tư thái như một chị cả dạy dỗ đàn em mất nết. Vừa cười đắc ý vừa làm thủ thế thắng lợi với Noya, ý nói sau này chúng ta là người cùng quốc tịch rồi á!

Noya cũng nở nụ cười vui vẻ. Sau khi tiếp cận với Hoàng Tuyết Nhu, nàng đã thầm quyết định sang Âu Tiên rồi, một phần là vì thích cô bé này, một phần là vì Hoàng Tuyết Nhu cũng là một thiên chi kiêu nữ, thậm chí còn vượt qua cả chính Noya, ngưu thì phải tầm ngưu, Noya cũng muốn có một người chia sẻ cho đỡ tịch mịch nha.

Sinh mạng của Noya nàng dài lắm, chỉ cần khoảng mười năm gặp Hoàng Tuyết Nhu một lần là đủ rồi. Chứ nếu giờ sang nước khác, nàng sẽ trở thành nhân vật trung tâm, mà theo nàng nghĩ thì Hoàng Tuyết Nhu chắc chắn sẽ trở thành nhân vật trung tâm của Âu Tiên, hai người muốn gặp nhau… khó lắm!

- Nè! Người vợ nhỏ của nhóc thắng rồi đó! Bây giờ Noya chính thức thuộc về nhóc…

Thấy Trần Nam đang hung dữ trừng mắt nhìn mình, như con mèo bị giẫm phải đuôi, ông bác cười làm lành sửa lời:

- Noya chính thức thuộc về Âu Tiên chúng ta! Nhóc hãy giúp ta hộ tống nàng về Âu Tiên, được không?

- Sao còn phải hộ tống? Cô ta có chân, tự biết đi chứ! – Trần Nam tức giận nói.

Âu Vĩnh Lạc rất quái dị liếc qua Hiên Viên Thái, Trần Nam chợt hiểu ra, hóa ra là sợ lão Hiên Viên ra tay ngầm nha! Còn bản thân Âu Vĩnh Lạc thì vốn đã dự định ở lại đây cầm chừng với Boquesto Mohamed rồi. Hai lão già này đều không phải hạng lương thiện, việc trên đường đi ra tay hủy diệt

https://thuviensach.vn

mầm non cũng không có gì lạ, dù sao đây cũng là vì lợi ích quốc gia mình, không cần phải quá câu nệ nhân nghĩa đạo lý.

Thở ra một hơi, Trần Nam hầm hừ nói:

- Giúp nốt lần này thôi đó! Chúng ta hết nợ!

Ông bác cười khổ gật đầu.

Trần Nam quay người bước đi, chợt như nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi:

- Một câu hỏi cuối cùng, tại sao trước đó bác lại đối xử với cháu như vậy? Ý cháu là khác hoàn toàn với Noya!

Ông bác lại vuốt vuốt cằm, dường như không tự ý thức được ở đó không có râu, thẳng thắn nói:

- Lôi kéo tình cảm mà thôi!

- Lôi kéo tình cảm? – Trần Nam nghi hoặc hỏi.

- Nhóc khác với Noya! Cô ta là người coi trọng lợi ích, vì vậy đã cố tình lộ phong mang của mình ra, coi như tự "đấu giá" bản thân mình. Việc của ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền. Nhưng nhóc thì khác, lợi ích với nhóc có lẽ không nhiều giá trị như vậy, trong tâm niệm của nhóc, hình như mọi thứ đều trong tầm với, nhóc có thể tự làm được mọi việc! Đừng hỏi tại sao ta biết, ta sống năm trăm ngàn năm nay cũng không phải sống uổng. Ban đầu ta muốn mời chào nhóc, vì vậy nên mới dùng chiến thuật tình nghĩa này, nhưng có lẽ bây giờ điều đó không thực tế nữa rồi. Chỉ là, ta vẫn rất vui khi có được tình hữu nghị của nhóc.

- Vậy nếu năng lực của thằng cháu này không ra sao thì sao?

- Vậy nhóc đừng mơ nhìn thấy được một cái lông của ta! Muốn được ta để mắt đến thì phải có tài, nếu nhóc là kẻ vô dụng, vậy ta cũng đâu có biết

https://thuviensach.vn

nhóc là ai đâu mà đối xử?

- Vậy nếu một ngày thằng cháu này trở nên vô dụng thì sao? – Trần Nam lại hỏi tiếp, hắn thề, đây là câu cuối cùng rồi.

- Cái đó thì còn tùy tình huống! - Ông bác lạnh nhạt trả lời:

- Ta sẽ giúp nhóc, cũng có thể trả giá vì nhóc nếu như cái giá đó không quá cao. Nhưng nếu vì nhóc mà làm ảnh hưởng đến Âu Tiên hoặc thứ gì đó quá quan trọng với ta, ta chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi!

Trần Nam mỉm cười, thỏa mãn gật đầu rồi xoay người đi mất! Có lẽ, rất nhiều kẻ cảm thấy cái câu trả lời này rất không có nghĩa khí, nhưng đối với Trần Nam thì đã quá đủ rồi. Trong lòng mỗi người đều có cân nhắc nặng nhẹ riêng, trong lòng ông bác, Âu Tiên là hàng đầu, ông bác có thể nhớ chút tình nghĩa ít ỏi mà giúp hắn là tốt rồi. Nếu ông bác dám nói vì hắn mà bỏ Âu Tiên, hắn sẽ mắng ông bác dối trá, hoặc là mắng não tàn, sau đó… sau đó thế nào thì cứ để sau rồi tính đi.

Nhìn theo bóng lưng Trần Nam, ông bác vui sướng mỉm cười, hơi đắc ý nhìn qua hai lão già còn lại, thỏa mãn chứng kiến được biểu tình ngưng trọng và tính toán của bọn họ.

Hai lão già này còn tinh ranh hơn cả Âu Vĩnh Lạc, có lẽ đã nhìn ra uy hiếp của Trần Nam không lớn, chỉ cần không chọc hắn là không sao. Nhưng… lần này Âu Tiên lại có thêm trợ lực mạnh mẽ, con bé lên thi đấu kia… chỉ cần một thời gian ngắn nữa là cũng sẽ tấn cấp tầng bốn! Xem ra lần này tình thế đại lục sẽ hơi biến động, cần nhanh chóng thông báo cho đám người dưới để tính toán chi tiết mới được!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hiên Viên Chặn Đường

Trận đấu kia đã xong, nhiệm vụ của Trần Nam cũng hoàn thành, đã đến lúc trở về Âu Tiên rồi.

Mình đi cũng đã gần một năm, không biết thằng Lữ và bé Hà tu luyện ra sao rồi? Còn cả cha mẹ nữa, hồi ở học viện thì vẫn là trong nước, không thấy nhớ mấy, giờ đây đi lòng vòng qua gần chục quốc gia, cảm giác yêu gia đình tha thiết cứ lớn vởn trong đầu hắn, đuổi cũng không đi!

Kiko giờ cũng theo mình rồi, nên về nhà thông báo với cha mẹ, cầu sự chúc phúc của họ mới đúng là đạo làm con a…

Trong lòng cảm hoài một trận, Trần Nam leo lên xe ngựa, chuẩn bị làm nghĩa vụ phu xe.

- Khoan đã! – Lúc này, Noya chợt đứng ra cản hắn lại:

- Cô có việc gì? – Trần Nam đang có việc muốn hỏi, thái độ cũng phải tử tế một chút, huống chi mọi khi hắn vẫn rất lịch sự với nàng, chưa từng thất lễ.

- Ta muốn tìm Tuyết Nhu! – Noya lạnh lùng thốt ra một câu, sau đó nhanh chóng ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

- Ừ! Vậy thì cô chờ một chút, cô ấy đang thu dọn bên trong, sắp ra rồi! – Trần Nam nói.

Sau đó…

Không khí thật trầm lắng, họa chăng chỉ có vài tiếng chim hót véo von lướt qua bầu trời.

- Cô Noya…

- Gọi ta là Hà tiểu thư! – Noya Hà ngắt lời:

- Ngươi còn chưa có tư cách gọi tên của ta!

Trần Nam chán nản gật đầu, ở bên Âu Tiên, việc gọi tên là rất bình thường, như gọi anh Nam, chị Nhu gì đó thì chỉ cần quen biết là gọi được ngay, thậm chí "ông bác" bây giờ cũng được Trần Nam gọi là bác Lạc, cũng chẳng sao. Nhưng ở bên Allades và cả Tổ Hán, phong tục là gọi họ, chỉ có người thân mật mới được gọi tên, đây cũng là phong tục chung của hầu hết các quốc gia, chỉ có Âu Tiên hình như là ngoại lệ…

- Được rồi! Hà tiểu thư, tôi có chuyện muốn hỏi cô…

- Ta không muốn trả lời! – Noya rất lạnh lùng ngắt lời.

Trần Nam câm nín. Cũng không nói gì thêm, biết dưa xanh hái không ngọt, chuyện này cứ phải từ từ bình tĩnh đã…

Chẳng mấy chốc sau, Hoàng Tuyết Nhu và Kiko đã chạy ra, Noya đi tới, rất tự nhiên kéo tay Hoàng Tuyết Nhu đi, liếc thấy Kiko bên cạnh, lại nhìn nhìn Trần Nam, cuối cùng cười nhạt một tiếng, kéo luôn cả hai sang xe nàng ngồi, bỏ Trần Nam trơ mắt ếch ở lại.

Trần Nam buồn bực muốn chết, nhưng cũng chả thèm chấp nhặt với đàn bà, nhất là với loại người chẳng tiếp xúc thêm bao lâu này. Thêm một thời

https://thuviensach.vn

gian nữa là ai đi đường nấy, dây dưa với cô ta làm cái gì nha…

Trần Nam vốn định đánh xe nhanh một chút, nhưng chiếc xe ngựa đằng sau lại đi chậm như rùa bò. Bất đắc dĩ, hắn lại phải đi chậm theo để chờ. Dù sao trên đó vẫn còn hai cô bé nhà mình, đâu bỏ đi được.

Đến buổi tối, hai cô nàng kia lại vui vẻ chạy về bên cạnh Trần Nam. Thần thái kia… ách, còn cả cái tư thế hay cười trộm đó nữa, thế là thế nào? Trần Nam tò mò muốn chết, vừa mở miệng hỏi nãy nói chuyện gì đã bị phán một câu xanh rờn: “Nói xấu anh!”

Thế là thế nào? Đi sang bên đó là để nói xấu người nhà? Có lẽ nào lại như rứa? Có cái lý nào lại như rứa? Trần Nam tức giận vô cùng, nhanh chóng tóm Kiko bắt đầu học hư đốn kia ra, đặt nàng lên đùi rồi vỗ cho mấy cái vào mông, coi như nghiêm khắc giáo huấn. Không ngờ cô nàng kia lại nũng nịu uốn éo vài cái, miệng ỏn ẻn nói: “Anh đánh người ta đau quá à… xoa cho em đi!”

Mẹ… mẹ kiếp! Càng ngày càng quá đáng! Đúng là quyến rũ trắng trợn mà! Không thể nào như thế được, phải… phải… phải phát triển mạnh hơn nữa! Như thế này là chưa đủ a!

Sáng hôm sau.

Noya Hà qua rất sớm, muốn đón hai cô gái sang bên kia. Lúc này, hai nàng còn chưa ngủ dậy, Trần Nam chỉ một mình đánh ngựa, thấy Noya đứng đó đợi, tư thế không có người là ta không đi, Trần Nam cũng chỉ biết mặc kệ nàng.

- Hà tiểu thư…

- Đừng nói chuyện với ta!

https://thuviensach.vn

Buổi tối, hai cô gái lại chạy về, thần tình vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau nữa…

- Hà tiểu thư…

- Hừ!

Sáng hôm sau nữa nữa nữa nữa nữa….

- Hà tiểu thư!

Không hề phản ứng.

- Tôi muốn hỏi cô một chuyện.

Vẫn không có phản ứng gì.

- Cô có biết thứ công pháp nào đó có thể trực tiếp dẫn năng lượng thiên địa để cải tạo thân thể không?

Trần Nam bắt đầu nói lòng vòng, bởi theo đúng phong cách của Allades, nói cho chuẩn là phong cách của Quân Vương đại lục thì nói chuyện gì cũng phải lòng vòng, không bao giờ nói vào chuyện chính, nếu không sẽ bị nhận xét là người bỗ bã, sẽ thất bại trong giao tiếp, mà Trần Nam bây giờ thì đang cần giao tiếp với Noya nha.

Tâm linh của Noya chợt nổi lên sự cảnh giác, bởi chuyện này đối với nàng là một vấn đề nhạy cảm. Nàng chợt nhìn Trần Nam từ trên xuống dưới một lần, chợt khinh bỉ nói:

- Ngươi muốn tìm công pháp đó? Đồ không biết tự lượng sức! Không biết có bao nhiêu kẻ mạnh hơn ngươi gấp ngàn vạn lần đã táng thân vì thứ đó mà không biết rằng, thứ đó đối với họ cũng chỉ là gân gà mà thôi! Chỉ

https://thuviensach.vn

bằng ngươi mà cũng muốn luyện loại công pháp thành thần đó hay sao? Si tâm vọng tưởng!

Trần Nam câm nín một trận, muốn giải thích gì đó, nhưng nhìn cái thái độ "ta không thèm nghe" của Noya, cuối cùng chỉ lẳng lặng bỏ qua.

Bề ngoài thì vẫn coi như biết kềm chế, nhưng trong lòng Trần Nam đã chửi ầm cả lên. Cô thì biết cái đếch gì, không biết rằng xung quanh chúng ta vẫn luôn có một kẻ kinh khủng ẩn nấp, lúc nào cũng muốn cho cô đi chầu trời hay sao? Đồ không biết tốt xấu! Không có ta ở đây thì cô đã toi mạng cả nghìn lần cũng không đủ.

Một tháng sau…

- Hà tiểu thư… - Trần Nam lúc này đã có vẻ thiếu kiên nhẫn, bởi giờ phút này bọn họ đã bước qua biên giới Âu Tiên được vài ngày, cũng sắp về đến kinh đô của Âu Tiên rồi, về đến đó mà không hỏi được thì lại phải kiếm đường khác. Cứ nghĩ đến việc hỏi ông bác rồi để lão ra vẻ thần bí này nọ, Trần Nam lại hận đến nghiến răng.

- Tôi biết cô không thích tôi! Nhưng chuyện này không phải tôi hỏi cho tôi, mà là…

- Im đi! – Noya lạnh lùng ngắt lời:

- Ta cũng thấy khó chịu với ngươi lắm rồi! Kẻ thấp hèn như ngươi có tư cách gì mà chiếm lấy Tuyết Nhu? Con người thì hoa tâm, tu vi thì thấp kém hơn nàng cả vạn lần. Tâm tính cũng tham lam bỉ ổi, ngươi hỏi chuyện đó không phải cho ngươi, vậy ngươi hỏi cho ai? Chẳng phải những kẻ như ngươi luôn có ước mơ mạnh lên hay sao? Cơ hội trước mắt mà ngươi dâng được cho người khác sao? Ta còn lâu mới tin!

Trong lòng Noya nổi lên sự khinh bỉ mãnh liệt, khoảng năm năm trước, khi nàng mới đột phá tầng bốn, trong tâm tư đã nổi lên ý tưởng gia nhập

https://thuviensach.vn

vào Âu Tiên hoặc Allades, Tổ Hán thì miễn đi, bởi ngày xưa cha mẹ nàng từng bị bắt làm nô lệ ở Tổ Hán, sau đó bị truy đuổi, cũng vì thế mà nàng và anh trai mới lạc nhau. Mấy ngày nay hỏi han anh trai vào buổi tối, thế mới biết ông anh này đã gian khổ thế nào, lại nghĩ đến chuyện mà mình từng gặp, nàng không khỏi cảm thán thở dài một hơi.

Lại nói tiếp về lúc đột phá, do có tâm tư kia nên nàng đã cố tình triển lộ phong mang, nâng cao giá trị bản thân, không ngờ lại lộ ra thông tin về việc nàng nhận được một chút truyền thừa nhỏ còn sót lại của thánh Allah. Không ít người biết, năm xưa thánh Allah và Tiêu Dao Tử từng làm bạn tốt hàng tỷ năm, rất nhiều bí mật chia sẻ với nhau. Truyền thừa của Allah và Tiêu Dao Tử đã nhiều lần xuất thế, và lần nào trong truyền thừa người này cũng có một số thông tin để tiếp nhận truyền thừa của người kia, dù có lúc hữu dụng có lúc không nhưng nói chung là có giá trị.

Truyền thừa của thánh giả, dù chỉ một chút thì cũng đủ dùng cả đời rồi, giống như Noya vậy, chỉ một truyền thừa nhỏ cũng đã giúp nàng đột phá tầng bốn, thậm chí thuộc dạng rất khó thất bại trong đồng cấp.

Và tất nhiên, trong truyền thừa lần này cũng có thông tin về truyền thừa của Tiêu Dao Tử, mà còn là truyền thừa cực lớn, theo lời đồn thì truyền thừa này đã xuất hiện từ lâu lắm rồi, chỉ là không có một ai tiếp nhận được. Noya đã nhận được thông tin về truyền thừa này, nhưng trong đó không có cách tiếp nhận, mà chỉ có "điều kiện tiếp nhận" mà thôi.

Đó chính là thân thể thông linh thiên địa! Một thứ quá hư vô, chẳng biết tìm ở đâu ra.

Nhưng cũng chỉ ví tý thông tin chẳng đâu vào đâu đó mà một đám tham lam lại dám làm khó nàng, làm Noya đại khai sát giới một trận. Trong số những người nàng giết, có không ít kẻ có tu vi "ngang với Trần Nam" mà lại mang tâm tư tham lam vọng tưởng không biết tự lượng sức.

https://thuviensach.vn

Vì thế, giờ đây, nàng đã coi Trần Nam chính là loại người này!

Trần Nam cũng mất hết kiên nhẫn rồi.

Mẹ kiếp, nốt hôm nay là trao trả mày về địa phương rồi! Bố cũng éo thèm hỏi mày nữa, cùng lắm mặt dày dây dưa lấy ông bác xấu tính kia là được! Nhưng bố ghét cái thái độ! Được rồi, mày là người Allades, bên đó nói tiếng Anh phỏng? Bố là người văn minh, bố dùng nhạc dạy đời mày một chút!

Trần Nam hắng hắng giọng, gằn từng chữ:

- Tôi cũng chẳng muốn hỏi cô nữa! Không cần cô phải khó chịu, từ ngày mai chúng ta không cần gặp lại nhau nữa rồi! Nhưng trước đó, tôi chỉ có mấy lời muốn nói với cô mà thôi…

Trần Nam như làm ảo thuật, lấy ra một cái dụng cụ hình hộp, màu đen đen xỉn xỉn, nếu có người Trái Đất thì có thể nghi ngờ nó là cái loa, nhưng người nơi đây thì chịu chết.

Trần Nam gắn một viên đạo cụ ký ức vào đằng sau, và “loa” bắt đầu phát nhạc.

Noya ngạc nhiên nhìn vào thứ kia, tò mò muốn chết mà cũng ngại mặt mũi không thèm hỏi. Lúc này, tiếng hát lanh lảnh của Trần Nam đã vọng tới:

You like the way it feels

When nobody will reply…

…to your questions? (Cô có thích cái cảm giác khi chẳng có ai trả lời câu hỏi của cô không?)

Do…

https://thuviensach.vn

You like the way it feels

Whenever you ignore me (Cô thích cái cảm giác khi bơ tôi lắm hả?)

Makes me wild, makes me crazy (Làm tôi giận dữ, làm tôi phát điên)

I… (Tôi..)

Don't like the things you do (Không thích điều mà cô làm)

Don't like what you become (Không thích cái thứ mà cô biến thành)

Don't like what you do to me (Không thích điều mà cô làm với tôi)

You're already gone (Cô biến đi đi…)

You… (Cô…)

You think you know it all (Cô nghĩ cô biết tất cả)

You think you hold the key to life (Cô nghĩ cô có chìa khóa của cuộc sống)

And it's questions (Nhưng điều đó còn cần nghi vấn)

But you… (Nhưng cô…)

You've got a lot to learn (Cô còn cần học hỏi rất nhiều)

Stop thinking of yourself (Đừng tự nghĩ về mình nữa)

You're making me lose my head (Cô đang làm tôi mất kiềm chế)

You're already gone (Cô biến đi đi…)

https://thuviensach.vn

Noya Hà nghe xong lời bài hát, thâm tâm chợt giật mình, nghĩ nghĩ lại một chút, dường như cũng giống như hắn nói. Nhưng nàng là người trọng sĩ diện, có lý nào lại đi nhận sai trước một kẻ mà nàng khinh bỉ? Đang định lên tiếng mỉa mai, chợt nghe thấy âm thanh vọng lại sau lưng.

Nơi đó có người? Là ai? Sao ta không cảm nhận được?

Bộp bộp bộp!

- Không ngờ Lãn Ông mà cũng thích ca hát, lại còn là thứ nhạc kỳ lạ như vậy! Bội phục, bội phục!

Phía trước xe ngựa, Hiên Viên Thái đã vững vàng chặn đường, thần thái thân thiện giống như một gã tiếp thị nào đó đang thương lượng về sản phẩm vậy.

- Ồ! Đạo hữu cớ gì chặn đường ta? Có việc gì thì cứ nói thẳng ở ngay đây! Với quan hệ của chúng ta mà còn cần câu nệ hay sao?

Hiên Viên Thái đã đen cả mặt, trong lòng không biết có chửi rủa Trần Nam dối trá đểu giả hay không. Nhưng chỉ trầm ngâm một chút đã đưa ngón trỏ chỉ vào Noya:

- Ta muốn nàng!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Vị Trí Của Truyền Thừa

Cô ta? – Trần Nam ra vẻ ngạc nhiên, sau đó hứng thú hỏi tiếp:

- Hình như có gì đó nhầm lẫn ở đây thì phải? Ông muốn cô ta thì đi mà hỏi, trách nhiệm của ta không bao gồm việc xen vào đời tư của cô ấy.

Noya Hà nghe Trần Nam nói thế, trong lòng thầm hiểu: “Tên nhát chết, thấy phiền phức là tránh sang một bên. Cũng đúng, ta cũng chẳng mong ngươi tốt được đến đâu!”

Hiên Viên Thái lạnh nhạt gật đầu, đưa mắt nhìn qua phía Noya.

Không khí chợt như ngưng kết lại, Hiên Viên Thái đã cố ý tỏa ra chút uy áp Bất Diệt Thần, đè nén lên người cô gái. Nàng chợt thấy máu như đông lại, khó vận chuyển vô cùng. Trong lòng Noya kinh sợ, hình như đã đoán được thân phận thật sự của người này.

Nàng đã gặp qua Bất Diệt Thần của cả Âu Tiên và Allades, chỉ còn một người chưa gặp. Vậy… hẳn là ông ta rồi! Nhưng… tại sao lại gọi Trần Nam là “đạo hữu”? Vậy là thế nào?

Nhưng chưa phải lúc suy xét điều này, Noya chợt khom người hành lễ một cái, cung kính nói:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối! Nếu như vãn bối không nhầm thì ngài là Thần Đế của Tổ Hán. Mặc dù rất hân hạnh khi được tiền bối để mắt đến, nhưng vãn bối đã đồng ý gia nhập vào Âu Tiên! Cũng chỉ còn hai ngày nữa là đến được kinh thành rồi! Xin tiền bối đừng làm khó.

Lời nói rất uyển chuyển, nhưng Hiên Viên Thái đã nhận ra được ý tứ trong đó. Liếc qua thấy Trần Nam vẫn lười biếng xem kịch, lão chợt hừ một tiếng:

- Đừng mang Âu Vĩnh Lạc kia ra dọa ta! Bây giờ ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi có gia nhập vào Tổ Hán ta hay không?

Noya cúi đầu không nói, hiển nhiên là giữ nguyên thái độ vừa rồi.

- Tốt! Tốt lắm! Nếu là bình thường, kẻ dám chống đối ta như ngươi đã phải xuống mười tám tầng địa ngục rồi!...

Hiên Viên Thái cười lạnh hai tiếng, chợt xoay người ra hỏi Trần Nam:

- Lãn Ông đạo hữu! Ta có chút việc riêng với nữ nhân này! Đạo hữu có thể không xen vào hay không? Lần này là Hiên Viên ta nợ đạo hữu một nhân tình!

Hiên Viên Thái khách khí nói, không biết Noya Hà đứng bên cạnh đã kinh sợ gần chết! Sao tình huống lại không đúng như vậy? Tên kia… tên kia rốt cuộc là ai? Hiên Viên Thái khách khí với hắn như vậy là vì cái gì? Không đúng, gọi là đạo hữu, trừ phi là ngang hàng về lực lượng… hắn… chẳng lẽ…

- Ồ! Nhân tình lớn tới đâu vậy? Liệu ta muốn hỏi đạo hữu vài trăm câu cho tăng hiểu biết, đạo hữu cũng trả lời hết chứ? – Trần Nam cười tủm tỉm, ngồi gẩy gẩy móng tay nói.

https://thuviensach.vn

- Chỉ cần không liên quan tới cơ mật của Tổ Hán, bất cứ việc gì ta biết cũng sẽ nói cho đạo hữu! – Hiên Viên Thái có vẻ hơi vui mừng gật đầu. Xem ra lần này hành động của mình là đúng rồi! Quan hệ giữa Lãn Ông và Âu Vĩnh Lạc cũng không phải chặt chẽ như vậy.

Trần Nam liếc qua Noya, cười ha hả vài tiếng, há mồm làm ra vẻ định thống khoái đồng ý. Noya đột nhiên cuống lên, nàng không muốn đi theo Hiên Viên Thái, nhìn thái độ vừa rồi của lão là đủ biết mình sẽ chẳng có quả ngon gì mà ăn. Hiện giờ Hiên Viên Thái có vẻ kiêng kỵ Trần Nam, Noya trong giây phút cấp bách đã coi hắn là cọng cỏ cứu mạng rồi:

- Khoan đã! Chuyện ngươi muốn biết ta sẽ nói cho ngươi! Ngươi không được phép… ngươi đừng đồng ý với ông ta!

Trần Nam không cười to nữa, chợt đổi này nụ cười rũ rượi, giống như cười nhạo Noya vậy, phì một tiếng nói:

- Thấy tôi nói cô có đúng không? Cô chưa nắm giữ được chìa khóa của cuộc sống này đâu! Có rất nhiều việc cô không biết, không thể khống chế. Bản thân tôi cũng ít khi dùng cái thái độ bất hảo như vậy với người khác, trừ khi người ta mạo phạm đến tôi! Nhưng tôi nghĩ rất kỹ, chưa thể hiểu được tôi đã mạo phạm cô ở chỗ nào! Thôi được rồi, cô đã không muốn đi theo ông ta, mà tôi lại từng đồng ý với Âu Vĩnh Lạc, vậy nên cô không cần phải lo bị ép buộc nữa…

- Đạo hữu đừng quyết định nhanh như vậy! – Hiên Viên Thái ngắt lời:

- Có lẽ… ta còn có một số thứ làm cho đạo hữu hứng thú thì sao! Tổ Hán của ta truyền thống lâu đời, đảm bảo có nhiều bảo vật hơn Âu Tiên, Âu Vĩnh Lạc đồng ý với đạo hữu thứ gì, ta sẽ dâng tặng đạo hữu gấp đôi.

- Đạo hữu đang chia rẽ ta và Âu Vĩnh Lạc? – Trần Nam vẫn cười tủm tỉm, giữ nguyên sự tự tin hỏi lại.

https://thuviensach.vn

- Có gì đáng để chia rẽ đây? – Hiên Viên Thái chắp tay sau lưng, mắt hơi ngước lên trời, tự tin nói:

- Quan hệ giữa những Bất Diệt Thần chúng ta cũng chỉ như vậy mà thôi, hôm nay là bạn, ngày mai là thù, đến ngày kia lại bắt tay làm anh em! Vấn đề là xem kẻ nào là mạnh nhất, bởi kẻ mạnh nhất lúc nào cũng bị những người còn lại liên thủ kềm chế. Quan hệ của đạo hữu và Âu Vĩnh Lạc là chuyện giữa hai người các ngươi, chuyện giữa chúng ta cũng chẳng liên quan gì đến Âu Vĩnh Lạc cả. Tất cả, chỉ trong một ý niệm của đạo hữu mà thôi.

Trần Nam hứng thú gật đầu như gà mổ thóc, gật đến mức Hiên Viên Thái còn tưởng hắn đồng ý cả hai tay thì cái mồm thối của hắn lại làm cho Hiên Viên Thái sững sờ:

- Hay! Hay! Ngụy biện quá hay! Thật khâm phục đạo hữu.

- Đạo hữu thực sự muốn đối đầu với ta? – Hiên Viên Thái trầm giọng hỏi.

- Đừng có chụp mũ như vậy! Ta chẳng muốn đối đầu với ai cả, bây giờ ta đang làm nhiệm vụ của mình, thực hiện lời hứa của mình, nhưng chính đạo hữu lại xen vào đưa ra điều kiện! Xin lỗi, ta đã nói không thích đi vào bất cứ vòng tranh đoạt nào, nhưng nếu đạo hữu cứ thích ép buộc, vậy thì ta cũng chỉ có thể bồi tiếp mà thôi! Đạo hữu biết đấy, ta là người tiêu dao, ít phải lo lắng đến thứ gì khác, nhưng đạo hữu thì còn rất nhiều thứ phải để tâm nha…

- Ngươi đang uy hiếp ta? – Hiên Viên Thái đã lạnh lùng hẳn, cau mày nói.

- Lại chụp mũ rồi! – Trần Nam xua tay liên tục:

https://thuviensach.vn

- Đừng từ bụng ta suy ra bụng người, ta chỉ có ý tốt nhắc nhở đạo hữu một sự thật mà thôi. Ta đã nói rồi, ta không muốn tranh đoạt gì với các người cả, nếu hôm nay đạo hữu cứ nhất nhất muốn động đến tiểu Noya nhà bọn ta, vậy… có lẽ nên đấu một trận nha!

- Được! – Hiên Viên Thái không chút do dự gật đầu:

- Đã lâu rồi không hoạt động tay chân, đấu một trận cũng tốt!

- Ấy không không! – Trần Nam lại lắc đầu nguây nguẩy:

- Ai nói là đánh nhau? Ta còn non và xanh lắm, nếu giờ đánh với đạo hữu thì có đến tám phần là thất bại, vậy đi, phương thức thi thố do ta định ra! Đạo hữu thua thì đi ngay, ta thua thì ta mặc kệ đạo hữu, muốn làm gì thì làm!

Hiên Viên Thái nhíu mày, để ngươi định ra cách thi đấu thì chẳng phải ta thiệt to hay sao?

- Vậy nếu ta không đồng ý? – Hiên Viên Thái hỏi lại.

- Vậy thì cứ đánh một trận thôi! Nhưng đây không phải là công bằng so đấu, vì thế Âu Vĩnh Lạc có nghe được tiếng gió mà chạy đến thì đạo hữu cũng đừng lấy làm lạ! Ta không dám mạnh miệng đánh bại được ai cả, nhưng bảo đánh cầm chừng… vậy thì cả cái Sinh Tồn tinh này có lẽ không có ai không mất đến nửa ngày mà đánh bại được ta!

Hiên Viên Thái đã hơi giận dữ trong lòng, nhưng biết đây là cách cuối cùng rồi. Dù sao không diệt được Noya thì lão cũng có hàng loạt đối sách khác với Âu Tiên. Nhưng nếu làm cho tên này tức giận, trời mới biết có hậu quả gì.

- Chuẩn bị chưa? – Trần Nam vươn vai một cái, nhảy phốc xuống dưới xe, đủng đỉnh đi đến bên cạnh Hiên Viên Thái.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Thái không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Trong lòng lại thầm nghĩ, xem ngươi có trò gì hay, không tin ngươi làm được mà ta không làm được!

Tiếp theo…

Hiên Viên Thái trợn lồi cả mắt, tý nữa rớt ra ngoài, miệng há hốc có thể nhét vừa quả trứng.

Noya Hà lấy tay che mặt, miệng hét ầm lên, mỗi tội các ngón tay hình như có khe hở ty hí…

Trong xe chợt lộ ra hai cái đầu nhỏ xinh, đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía trước. Sau đó lắc đầu chán nản quay mặt đi, ra vẻ tôi không quen biết con người này.

Chỉ thấy Trần Nam đột nhiên cởi thắt lưng, vạch quần để lộ ra cái đồ đạc to to nào đó, tất nhiên giờ phút này nó đang ỉu xìu như sợi bún, cần nâng đỡ mới yếu ớt ngẩng đầu lên được. Trần Nam cười đắc ý một tiếng, vận khí đầy bàng quang, phụt thẳng lên đỉnh núi hướng bắc.

Chiu…

Một đường thẳng xinh đẹp được tạo ra, dưới ánh sáng bình minh dường như phản chiếu ánh sáng thật là diễm lệ. Người thường không nhìn thấy, chứ Hiên Viên Thái và Noya thì có thể thấy rõ, tia nước kia bắn thẳng lên đỉnh núi, xuyên một cái lỗ nhỏ lên hòn đã đóng băng trên đó, cuối cùng hạ lạc đâu đó thì không biết…

Ở bên kia đỉnh núi có một đạo quan, các đạo sĩ đang nối nhau gánh nước lên đỉnh, vừa là luyện tập, vừa là lao động. Con đường núi vòng quanh vòng quanh như hình xoắn trôn ốc, từng tầng từng tầng.

https://thuviensach.vn

Chợt, một tiểu đạo sĩ thấy có nước gì đó rơi thẳng lên đầu mình. Nước dọc theo mặt chảy xuống dưới, tạo thành hình tượng thảm hại của tiểu đạo sĩ. Hắn tức giận liếm mép, hình như có vị mằn mặn nha… sau đó tiểu đạo sĩ ngẩng đầu lên chửi ầm ĩ:

- Đậu bà thằng nào trên đó gánh nước ngu để rớt lên đầu tao hả?

Không ngờ ở tầng trên cũng có một kẻ đồng cảnh ngộ, đang ngửa đầu chửi ầm ĩ lên phía trên, và cả phía trên, phía trên nữa… có đến gần mười tên đạo sĩ đang ngửa đầu lên chửi bậy.

Bên kia núi!

- Đạo hữu quá lợi hại, thần công vô địch! Bần đạo cam bái hạ phong a… - Hiên Viên Thái cười khổ, chắp tay nhận thua. Không biết cái từ "lợi hại" này là khen thật hay khen da mặt hắn kinh khủng quá nữa.

Trần Nam còn trẻ trâu, có thể mất mặt, nhưng lão già khú đế như Hiên Viên Thái, ngồi địa vị chí tôn lâu vậy rồi, có thể nào giống hắn được đây?

Hết cách, Hiên Viên Thái cuối cùng cười khổ bỏ đi, trong lòng đã nổi lên trăm ngàn kế sách để ứng đối với Âu Tiên…

Có lẽ… nên lôi Allades vào để cùng chung đối thủ a…

Thấy Hiên Viên Thái đã đi, Trần Nam nhảy phốc lên xe, quất mạnh lên mông ngựa một cái, tiếp tục hành trình.

Một lúc sau…

- Nè! Người cũng đi rồi, che cái gì che nữa? – Trần Nam bất mãn nói

- Không phải cũng vì cô hả? Không làm thế thì thua chắc, những gì tôi làm được, có khi lão già kia còn làm tốt hơn! Vì thế đó là cách duy nhất rồi!

https://thuviensach.vn

- Ừ… - Noya lí nhí nói, sau đó lại im lặng.

Một lúc sau, trong xe ngựa đã nổi lên âm thanh sột soạt, hai cô gái kia đang thay quần áo, sắp ra rồi.

Trần Nam liếc Noya một cái, lạnh nhạt nói:

- Giờ thì nói đi!

- Nói gì? – Noya nghi hoặc.

- Điều mà tôi muốn biết!

Noya im lặng vài giây, cuối cùng thành thật nói:

- Ở trên quần đảo Song Tử, nằm giữa đại lục Quyền Hoàn và Quân Vương! Nơi đó là một truyền thừa cực lớn của Tiêu Dao Tử, nghe nói đã xuất thế từ sáu vạn năm trước, cũng là vì có một người nhận được truyền thừa vô tình kích hoạt các cơ quan. Quần đảo Song Tử có tổng cộng ba mươi sáu đảo, trên mỗi đảo đều có một chút truyền thừa, nhưng không ai biết ở đâu mới là truyền thừa chân chính. Dù thế, trên quần đảo Song Tử khắp nơi đều là bảo vật, rất nhiều tu sĩ tầng ba tầng bốn của cả hai đại lục đã vì những bảo vật này mà tranh đoạt sứt đầu mẻ trán, cuối cùng hoặc chết vì bị giết, hoặc chết vì cơ quan bẫy rập trùng trùng trong truyền thừa. Nhưng họ không biết, nếu thực sự là người thích hợp nhận truyền thừa này thì chỉ cần một đường đi tới và tiếp nhận, không cần lo lắng về bất cứ nguy hiểm gì cả.

- Cám ơn! – Trần Nam gật đầu nói một tiếng, sau đó tiếp tục đánh xe ngựa.

- Anh… không hỏi xem loại người có thể nhận truyền thừa là như thế nào sao? – Noya từ nãy đến giờ cứ như đổi thành người khác, thái độ khác hoàn toàn, làm Trần Nam rất không quen. Trần Nam cũng chẳng muốn dây

https://thuviensach.vn

dưa nhiều với người đàn bà đầy tâm kế này, chúa mà biết được cô ta chuẩn bị khai thác gì từ mình! Vì thế chỉ hờ hững lắc đầu:

- Không cần! Tôi vốn chỉ cần biết truyền thừa ở đâu, cô còn nói thêm cho tôi biết truyền thừa thực sự ở nơi đó là như thế nào, vậy là tốt lắm rồi. Cầm lấy đi, đây là một chiếc bối giáp, tôi biết cô dùng quyền là chính, điểm yếu là sau lưng, đây coi như là quà đáp lễ cho câu trả lời của cô…

Nói xong, Trần Nam nhắm mắt lại, không có phản ứng gì nữa. Cho đến khi Hoàng Tuyết Nhu và Kiko chạy ra, ánh mắt kì quái của Noya vẫn hơi lưu lại trên mặt hắn, cuối cùng mới quay đầu trở về xe của mình.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Gặp Lại Em Trai

Ngày hôm sau.

Một ngày này, Noya không còn áp dụng thái độ lạnh lùng với Trần Nam nữa, nhưng chính hắn lại mặc kệ nàng, chẳng thèm để tâm.

Cho đến khi đưa nàng đến tận hoàng cung Âu Tiên, Trần Nam vẫn đóng miệng kín như bưng, trao trả Noya lại cho Âu Vĩnh Lạc, Trần Nam chính thức kết thúc được nhiệm vụ của mình. Từ nay, hắn lại là người tự do!

Kế hoạch tiếp theo, Trần Nam đã dự trù đầy đủ rồi.

Đầu tiên là về học viện thăm em trai Trần Lữ, sau đó, nếu có thể thì dẫn cả Trần Lữ về thăm nhà một thể. Hiện giờ Trần Lữ ở đó cũng hơn một năm, tính theo lịch học (hai năm bằng một năm học) thì vẫn chỉ là học sinh năm đầu, dường như còn có một cơ hội xin nghỉ về nhà thì phải!

Còn về việc về nhà trước… không phải Trần Nam chưa từng nghĩ, nhưng như thế chẳng thuận đường tý nào, bởi học viện Đô Thành gần kinh đô này hơn thành Thanh Yến rất nhiều.

Đi vài ngày đường, cuối cùng ba người Trần Nam đã trở về được học viện Đô Thành. Nhìn học viện vẫn đồ sộ như trước, Trần Nam cũng thấy có chút hoài niệm. Quay đầu nói với Kiko:

https://thuviensach.vn

- Đây là nơi mà anh và chị Nhu từng học tập! Coi như là sư môn của bọn anh! Thế nào? Rất đẹp phải không?

Kiko gật đầu, mỉm cười hứng thú quan sát chung quanh. Trần Nam nghĩ một chút rồi nói với Hoàng Tuyết Nhu:

- Bây giờ anh đi gặp thằng Lữ! Kiko không phải là học sinh ở đây, không nên đi vào sâu bên trong. Em dẫn cô ấy vào khu tiền, tốt nhất là đi gặp hiệu trưởng đi. Lâu ngày không gặp em, có lẽ ông ấy cũng nhớ lắm rồi!

Hoàng Tuyết Nhu thấy cũng có lý, nhẹ nhàng gật đầu rồi kéo tay Kiko đi thẳng vào sân trong, về phía phòng hiệu trưởng.

Trần Nam nhìn theo bóng hai cô gái, thấy hai nàng vừa tách khỏi hắn đã thì thà thì thầm dường như có rất nhiều bí mật riêng tư thì không khỏi buồn cười. Lắc lắc đầu, Trần Nam đạp từng bước tiến về phía ký túc xá của ban 1, đi tìm thằng em trai thân yêu của mình.

Vào đến đây, Trần Nam chợt hơi ngẩn ra, bởi ký túc xá lúc này đang chật ních người, kẻ chen người chúc, có kẻ kêu gào cổ vũ, có kẻ bĩu môi khinh thường. Trần Nam chẳng hiểu gì, kéo bừa một gã đang kêu gào to nhất lại, hỏi ra mới biết, hóa ra là thiên tài số một của ban 1+ đang nhận thư khiêu chiến của người khác, đã đánh đến quỷ khốc thần sầu, thiên hôn địa ám, hiện giờ đang bắt đầu chiếm thượng phong…

Mấy lời chém gió phía sau, Trần Nam chẳng có hứng nghe nữa. Liếc liếc xung quanh, thấy tầng trên tầng dưới, kể cả các ngọn cây cũng bị ngồi kín, hắn nhất thời buồn bực chả biết phải làm sao. Cuối cùng, Trần Nam quyết định làm chuyện “thất đức” một lần, đạp một phát vào một cái cây to tướng gần đó, làm cả đám học sinh đang chồm hỗm bên trên chợt rụng xuống như sung rụng. Không bỏ lỡ thời cơ, Trần Nam nhanh như sóc trèo lên, chiếm cứ một chỗ, chễm chệ ngồi như chuyện đương nhiên.

https://thuviensach.vn

Đám học sinh kia đột nhiên bị rơi xuống làm cho đầu óc choáng váng, đến lúc tỉnh lại thì trên cây đã chật kín chỗ, làm chúng khóc không ra nước mắt, thầm oán giận tên hung thủ khốn nạn nào ra tay độc ác như vậy.

Trần Nam ngồi trên cây, híp mắt nhìn vào giữa sân.

Ở nơi đó, một thiếu niên khoảng mười bốn tuổi, tay cầm cây trường đao gỗ còn cao hơn hắn một cái đầu đang tung hoành ngang dọc, đánh cho cả một đám người vây công như hoa rơi nước chảy. Trần Nam chỉ cần nhìn thoáng qua là biết, đó chính là em trai Trần Lữ của mình.

Đã là thiên tài số một của ban 1+ rồi sao?

Cái thằng bé này… chẳng lẽ lại là loại ngựa non háu đá hay sao? Chưa gì đã lộ phong mang, đánh đấm trước mặt cả thiên hạ như vậy… Aiz!

Thôi thôi… dù dùng Thúc Trưởng Đan nên bề ngoài to cao, nhưng thực ra nó mới có mười hai tuổi thôi mà! Trên đời này đâu phải ai cũng là kẻ quái dị như mình đâu!

Trần Nam đang quan sát thi đấu, đột nhiên lại nghe thấy hai người ngồi bên cạnh hứng thú bàn luận:

- Thằng nhóc này cũng đủ khủng bố nha! Ngay từ lúc mới vào học viện đã dắt tay một tiểu mỹ nữ, đánh khắp ngang dọc cả đám năm nhất! Đến hai tháng trước lại đột phá lên tầng hai, chính thức trở thành viên ngọc chói sáng của cả học viện này, đưa ra lời cuồng ngôn: “đồng cấp vô địch thủ”. Nghe nói tuổi thực của tên này chỉ mới là mười hai, còn kém khi Bạch Vũ thiên sứ xuất đạo tận hai tuổi. Có không ít kẻ đã so sánh nó với Bạch vũ thiên sứ rồi đó…

- Im đi mày! Bạch vũ thiên sứ là thần tượng trong lòng tao, thằng nhóc loắt choắt kia là cái thá gì mà đòi sánh với nàng?

https://thuviensach.vn

- Vậy mỹ nữ bên cạnh thằng nhóc đó thì sao? Nghe nói là đột phá cùng lúc với nhau, mỹ nữ đó cũng đủ để mày nghĩ lại rồi chứ?

- Ờ… nếu là bé đó thì còn có thể suy xét.

- Nhưng… tại sao chiêu thức của thằng đó kinh khủng như vậy. Năm người kia đều có tu vi Trăm Ngàn Vạn Địch, không kém gì nó, vậy mà lại bị nó dùng một thanh đao đánh cho hoa rơi nước chảy. Rốt cuộc đó là loại công pháp gì? Chẳng lẽ là cấp Linh? Không, có lẽ phải là cấp Tiên!

- Nhỡ cấp Thần thì sao?

- Thôi đi! Mày có tin không?

…

Trần Nam lắng lặng nghe đám người kia đàm luận, trong lòng dần nổi lên nỗi ưu tư. Em trai giờ đây có quá nhiều hào quang quanh người, lại xuất hiện tính cách "tự phụ". Cái gì mà "đồng cấp vô địch thủ" chứ? Chưa nói đến việc người có thể đánh bại nó chắc chắn là có, công pháp của nó cũng có nhược điểm, có khắc tinh chứ đâu phải vô địch? Mà cứ cho là vô địch thật đi nữa, phô trương như vậy để được cái gì? Được sự ghen tỵ của người khác? Được phiền phức không ngừng nghỉ hay sao?

Trần Nam còn đang suy nghĩ, chiến đấu bên dưới đã kết thúc. Trần Lữ dùng một chiêu Trảm Tướng, bổ thẳng vào gáy ba đối thủ đã xuống sức kia, đánh chúng ngất xỉu, dành được chiến thắng cuối cùng.

Tiêu sái thu đao lại, Trần Lữ ngạo nghễ ưỡn ngực, khinh khỉnh nhìn xuống đám người bên dưới, giọng nói dường như đã trầm hơn xưa kia rất nhiều, lại vang vọng nữa:

- Còn có ai nữa không?

https://thuviensach.vn

Bên dưới im lặng! Hôm nay Trần Lữ đã đánh bại không dưới năm mươi người, nhưng thần tình vẫn lạnh nhạt như vậy, vẫn thoải mái như vậy. Giờ đây mà lên có thắng hắn cũng không vẻ vang gì, mà thua thì lại vô cùng mất mặt.

- Không còn ai nữa thì từ nay chúng mày tránh xa chị Hà ra cho tao! Đừng để tao phải nhắc lại một lần nữa! Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tao tiếp nhận khiêu chiến! Lần sau bất cứ một thằng nào đến làm phiền tao, việc đầu tiên tao làm là đập cho nó nhừ tử, sau đó báo cáo viện trưởng để chúng mày ra trường sớm vài năm hết! Nghe cho rõ đi, tao không nói đùa đâu!

Nói xong Trần Lữ lạnh lùng xoay người, đang định đi xuống bên dưới, đột nhiên lại nghe bên tai có tiếng hét kinh hãi. Vừa quay đầu lại đã thấy một bóng người lao nhanh về phía mình, một quyền như cương thiết đã chuẩn bị đáp thẳng vào lưng hắn.

- Thằng chó đẻ! Mày kiêu cái mẹ gì? – Một kẻ cao lớn, cơ bắp gấp đôi Trần Lữ đã lao lên, mặt dữ tợn quát.

Trần Lữ có bao nhiêu sức thì tự hắn biết, đấu năm mươi người, thắng được đã là miễn cưỡng, giờ đây mọi điều kiện trong người đều giảm sút mãnh liệt, không thể nào đón đỡ được chiêu thức đánh lén bất ngờ kia nữa.

Vụt

Bốp

Phịch phịch…

Chuỗi âm thanh liên tiếp như đánh thẳng vào tâm linh những người ở đây, hiện trường lặng ngắt như tờ, nhiều kẻ đã há mồm, nhưng không hề phát ra một chút âm thanh nào, chỉ có thể ngốc nghếch đứng đó.

https://thuviensach.vn

Bên người Trần Lữ, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một bóng hình mảnh khảnh màu vàng. Nàng mặc quần áo bó sát, có vẻ rất gọn gàng và năng động. Trên tay nàng cầm một thanh kiếm gỗ, hơi cong cong, Trần Nam liếc qua, thấy quen quen thế nào ý, hình như là loại kiếm Katana bên Phù Tang mà? Đúng rồi, loại công pháp hộ vệ hồi trước xin được cho bé Hà là học sử dụng loại kiếm này hay sao?

Vừa rồi, hiện trường có lẽ chỉ có Trần Nam thấy rõ, Đàm Thu Hà đạp một bộ pháp khinh linh, lướt đến cạnh Trần Lữ, thân hình trùng xuống, tay phải nắm lấy chuôi kiếm gỗ giắt bên người. Sau đó, vụt một tiếng, thanh kiếm đã xuất ra chém thẳng vào cằm của tên đánh lén, đánh hắn bay ngược ra ngoài. Cuối cùng, cô nàng kia làm một động tác rất tiêu chuẩn, mài lưỡi kiếm lên miệng vỏ bao, sau đó đút lại vào trong vỏ.

Không nói một lời, Đàm Thu Hà kéo tay Trần Lữ lầm lũi bỏ đi. Lúc này, đám người mới như vỡ òa ra, thi nhau đàm luận xem đòn vừa rồi là thế nào? Sao lại có thứ kiếm pháp nhanh như vậy? Rốt cuộc hai người này là thế nào? Họ tu luyện cái thứ quái quỷ gì vậy?

Đàm Thu Hà đỡ Trần Lữ trở về phòng của hai người, vừa bật đèn lên, chuẩn bị đặt Trần Lữ lên giường, đột nhiên một âm thanh bình thản truyền đến từ sau lưng làm hai người giật cả mình:

- Làm người nổi tiếng thật vui nhỉ?

- Anh!

- Anh cả!

Cả hai người chợt vui vẻ reo lên, thái độ lầm lũi lạnh lùng vừa rồi biến đi đâu mất, trở nên hạnh phúc như hai con chim nhỏ lao thẳng vào ngực Trần Nam, một người thì khóc, một người thì cười, làm Trần Nam có bao điều muốn ý kiến chợt như biến mất vô tung vô ảnh:

https://thuviensach.vn

- Thôi nào… thôi nào! Còn bé lắm đấy mà còn làm nũng anh!

- Anh cả! Anh biến mất đâu gần một năm nay? Em và nữ nhi nhớ anh lắm! Không có anh ở đây, thỉnh thoảng thì là lão già kia, thỉnh thoảng thì là viện trưởng, tuần nào họ cũng đến hành hạ bọn em một trận sống dở chết dở! Hu hu… chỉ có anh cả là tốt với bọn em nhất!

Nghe Đàm Thu Hà khóc lóc kể khổ, Trần Nam dở khóc dở cười, biết rằng ông bác kia và viện trưởng có lẽ đặt rất nhiều kỳ vọng vào hai đứa nhóc này, vì vậy mới dụng tâm lương khổ bồi dưỡng bọn chúng. Không ngờ lại bị nhận định thành đồ hung thần hại người… đúng là đủ đáng thương!

- Chị Hà! – Trần Lữ kéo kéo áo Đàm Thu Hà, yếu ớt phản bác:

- Thực ra… sư phụ cũng tốt lắm mà! Công pháp của em và chị đều là do sư phụ tặng cho, đừng nói ông ấy là lão già này lão già nọ…

Sư phụ? Lại còn công pháp là do sư phụ tặng cho?

Trần Nam há mồm thở dốc, có cảm giác muốn chạy về kinh đô búng trứng Âu Vĩnh Lạc vài trăm cái cho bõ ghét.

Con mẹ nó, tranh thủ khi mình vắng nhà, dám thu em trai mình làm đồ đệ! Mẹ nó! Con mẹ nó! Thủ đoạn lôi kéo quan hệ giỏi a! Lại còn công pháp hoàn toàn do sư phụ tặng cho? Đậu mợ, công pháp đó là do anh mày bán mạng cho ông ta gần một năm nay mới đổi về đó em trai thân mến ạ! Sao giờ mày nỡ lòng nào phủ nhận hết công lao của anh? Híc… anh muốn khóc… bé Hà khóc thì có anh dỗ, giờ anh mày khóc thì ai dỗ bây giờ? Thôi, anh éo thèm khóc nữa đâu, hu hu!

Sau khi khóc thầm một trận trong lòng, Trần Nam bắt đầu trở lại vấn đề chính, đó là về cách hành xử rất không hợp lý của em trai. Nhưng hắn còn chưa mở mồm, Trần Lữ đã nhanh nhảu nói trước:

https://thuviensach.vn

- Có phải anh đã nhìn thấy cách em làm vừa rồi và cảm thấy không đồng ý đúng không?

Trần Nam giật mình, thằng ôn này hiểu lòng người từ khi nào vậy? A a… cha mẹ có phúc nha, đẻ ra hai thằng con đều thông minh như vậy! Thằng anh thì khỏi nói rồi, không ngờ thằng em bây giờ cũng tinh minh như quỷ…

- Sư phụ đã nói: “Anh trai con là một thằng âm hiểm xảo trá, thích ném đá giấu tay! Vì thế hành động quang minh lỗi lạc, khoái ý ân cừu như vậy trong mắt nó chính là ngu không gì bằng. Đảm bảo nó mà thấy con thế này thì chắc chắn sẽ có một số ý kiến không lành mạnh! Tốt nhất là không được nghe lời nó. Một đại tướng thật sự thì có thể giảo trá trong chiến trường, nhưng cách sống phải luôn luôn quang minh lỗi lạc, biết phục những kẻ cần phục, khinh những kẻ cần khinh, thế mới có thể phục chúng được!”

Trần Nam khóc không ra nước mắt, trán toát mồ hôi hột.

Vừa khen thằng này khôn ngoan xong, giờ đây nó đã chửi thằng vào mặt mình! Aiz, oan nghiệt, thật là oan nghiệt mà! Âu Vĩnh Lạc! Thằng cháu này muốn liều mạng với bác! Còn cả thằng ôn kia nữa, đúng là… đúng là thằng phản phúc a…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Thành Thanh Yến Có Chuyện?

Trần Nam chán chường, bây giờ mới biết ý kiến của mình hình như cũng không mấy giá trị với thằng em này nữa rồi!

Hắn giờ đây mới nhận ra một sự thật, ước mơ của Trần Lữ không giống hắn, vì vậy cách hành xử cũng không thể nào giống hắn được! Muốn làm một tướng quân mà lúc nào cũng giấu tài, vậy thì làm sao có thể thống lĩnh kẻ khác được? Muốn giấu tài, tốt nhất chỉ nên làm quân sư mà thôi!

Hơn nữa, theo như cách mà "sư phụ" Trần Lữ, cũng chính là ông bác kia nói, Tướng Quân Lệnh của Trần Lữ là phải luôn luôn giao chiến, luôn luôn đối đầu, chà đạp tất cả đối thủ để mạnh lên. Hắn triển lộ phong mang, đối thủ sẽ tự động tìm đến hắn, làm bao cát cho hắn tập luyện. Nhưng nếu Trần Lữ đến những thử thách nhỏ như đám bạn đồng lứa này cũng không thể vượt qua, vậy thì tốt nhất nên bỏ qua giấc mộng của mình đi!

Giấc mộng của Trần Lữ hắn lẽ nào lại rẻ tiền như vậy thôi sao? Hắn không từ bỏ dễ như vậy, vì thế, hắn điên cuồng tu luyện, điên cuồng giao đấu, thậm chí dám phát ra cả lời cuồng ngôn "đồng cấp vô địch thủ", mục đích chính là lôi kéo người khác giao chiến với mình, hơn nữa tự làm mình nổi bật hơn những kẻ khác, từ đó thu phục được nhân tâm của một số người từ ngay trong học viện này, mai sau có thể giúp ích cho sự nghiệp của hắn.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, người ghen tỵ với Trần Lữ có vô số, nhưng người khâm phục, muốn kết giao hắn cũng không phải số ít, hiện giờ Trần Lữ đã có khá nhiều giao tình trong cái ban 1+ này, cả học sinh năm nhất hay năm bốn gì cũng có.

Hơn nữa, được chân truyền của Âu Vĩnh Lạc, vốn là một đại tướng tự thân lĩnh sa trường năm xưa, giờ đây Trần Lữ cũng có kiến thức không tệ về quân sự, về cái nhìn thế cục cũng rõ ràng hơn một chút, không phải là thằng bé lơ ngơ để anh trai giúp đỡ sắp đặt mọi chuyện như xưa kia nữa.

Trần Lữ nói:

- Theo lời sư phụ, bảy đại tộc quốc trụ trước đây gần như lũng loạn mọi quyền lực, từ chính trị đến quân sự, thương nghiệp, mà điều đó làm cho sư phụ rất khó chịu. Vì vậy người mới lập ra học viện Đô Thành này, ẩn giấu các cao thủ tầng bốn của hoàng gia vào đó để làm hiệu trưởng, đích thân hoàng gia giám sát học viện cùng tìm kiếm nhân tài. Mục đích của người chính là đào tạo thế lực hàn môn, cân bằng lại với các dòng tộc lớn mạnh kia.

Bản thân em và anh vốn là một đệ tử của đại tộc, sư phụ nói, nếu sau này em có thể phát triển cao hơn, chắc chắn họ Trần quốc trụ sẽ nhúng tay vào làm khó, hoặc là bắt em phục vụ cho bọn họ, hoặc là dùng cớ phản phúc, uống nước không nhớ nguồn gì đó để làm em thân bại danh liệt. Mà họ thì chỉ quan tâm đến lợi ích của dòng tộc, việc chinh chiến bảo vệ quốc gia này trong mắt họ chỉ là trò chơi lợi ích mà thôi.

Em cũng biết sư phụ nói đúng, bởi chỉ họ Trần của chúng ta cũng đã có thái độ như vậy rồi. Em không muốn phục vụ cho đại tộc, vì vậy em chỉ có thể tự tạo dựng sự nghiệp cho mình, bắt đầu ngay từ bây giờ, việc em cần làm chính là kết giao với những nhân tài, thiên tài ở trong học viện này! Tạo dựng được điểm tựa cho mình mai sau.

https://thuviensach.vn

Trần Nam lẳng lặng lắng nghe, người đã ngồi lên giường, chân khoanh lại, đầu gục xuống. Trong lòng thầm thở dài. Nữ nhi ngày nào giờ đã bắt đầu trưởng thành rồi, con đường của nó không giống mình, bản thân mình cũng đâu phải kẻ trải đời, nhìn thấu mọi thế sự nhân sinh đâu? Mình không có kinh nghiệm già dặn như ông bác kia, có lẽ… lời ông ta khuyên là đúng, còn cách sống của mình… thôi đi, mỗi người đều có cảnh ngộ của riêng mình thôi mà.

- Ừ! Anh hiểu rồi! Anh cũng chẳng muốn ý kiến gì thêm nữa, chỉ là, anh nghĩ rằng tốt nhất em nên thỉnh giáo viện trưởng hoặc sư phụ em về cách đối nhân xử thế thêm nữa. Bởi con đường của em cần phải thu được lòng người, cần phải cẩn thận trong ứng xử, không giống như anh, dù làm mất lòng một số người, nhưng cũng không có nhiều điều phải lo lắng. Chỉ là, em nên nhớ anh mãi mãi là anh trai của em, nếu có lúc nào thực sự khó khăn, không giải quyết được, em hãy bóp nát cái đạo cụ ký ức này, lúc đó, anh sẽ tới giúp em!

Vừa nói, Trần Nam vừa cọ cọ lên chiếc nhẫn cưới hình rồng bên tay trái, lấy ra hai chiếc dây chuyền hình hai nửa trái tim, mỉm cười trao tận tay Trần Lữ:

- Em giữ một nửa, còn một nửa đưa cho người mà em thấy xứng đáng! Thứ này được anh đặc chế giống như cái kính ảo cảnh kia, dùng đạo cụ ký ức để điều hành hoạt động, tác dụng của nó là truyền tin. Nếu bóp nát nó thì tín hiệu có thể truyền khắp cả tinh cầu này, đến được với anh, còn nếu khống chế bình thường, hai cái có thể liên hệ với nhau trong vòng một nghìn dặm, tốt nhất mỗi lần dùng xong nên để im khoảng hai ba tiếng để hồi phục năng lượng, hiểu rồi chứ?

Trần Lữ cảm kích nhận lấy, lại không hề do dự chạy đến bên Đàm Thu Hà đã đỏ mặt cúi đầu, tự tay đeo lên cổ cho nàng, miệng cười hì hì thích thú.

https://thuviensach.vn

----Vạch kẻ ngang thần thánh ----

- Chị Nhu! Chị không trách em đấy chứ?

Ở một góc khác của học viện, Kiko và Hoàng Tuyết Nhu đang sánh vai dạo bước. Giờ phút này, Kiko có vẻ xấu hổ, chột dạ cúi đầu, không dám nhìn về phía trước.

Hoàng Tuyết Nhu liếc một cái, thấy Kiko ra vẻ đáng thương, cuối cùng lộ ra một nụ cười:

- Em… con quỷ nhỏ tinh quái này! Đừng ở đây làm ra vẻ đáng thương với chị nữa! Ha ha… xem cái vẻ mặt ngốc nghếch của em kìa… ha ha…

Kiko đã xấu hổ đến đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cúi đầu không nói gì.

- Em tưởng rằng tên kia không biết sao? Ngay từ ngày đầu tiên em chấp nhận đi theo hắn, hắn đã biết tỏng trong đầu em nghĩ cái gì rồi! Chẳng qua tên dại gái đó thấy em thực sự đáng thương, hơn nữa hắn cũng thích em, nên mới tình nguyện bị lừa một lần, hơn nữa còn im lặng mà hứng hết tất cả đó. Ngốc ạ!

Kiko đang đỏ mặt, đột nhiên màu máu như rút đi sạch sẽ, chỉ còn lại vẻ tái nhợt hoảng sợ, nàng thất thanh la lên:

- Anh ấy biết? Nhưng mà… vậy anh ấy có cho rằng em là đồ đàn bà âm hiểm xảo trá hay không? Em… anh ấy không thích Noya vì chị ta quá tâm cơ! Anh Nam… hức… Em… em cố tình ra vẻ đáng thương như vậy cũng chỉ vì muốn tới bên anh ấy thôi! Em… em không biết tại sao! Lúc đó em đã có ý định tự sát, nhưng cứ mỗi lúc như thế thì lại như có âm thanh khác thúc giục trong đầu, như nói rằng anh ấy là người thích hợp nhất với em, đi bên cạnh anh ấy mới có hạnh phúc. Ở bên cạnh anh ấy, máu của em như chảy nhanh hơn, đầu óc cũng thanh minh hơn bao giờ hết, em… em không

https://thuviensach.vn

biết! Cảm giác đó trước đây cũng có ở trên người Lâm thiếu gia, nhưng không mãnh liệt như vậy. Em…

Nói đến đó, trong giọng đã có âm thanh nức nở, Hoàng Tuyết Nhu nhẹ nhàng vỗ vai nàng an ủi:

- Chị không biết vì cái gì, nhưng tên đó hình như rất sợ bị lừa gạt, đặc biệt là bị con gái lừa gạt, hơn nữa hình như còn có sự cảnh giác bản năng với nữ tính. Hì hì… hồi trước nếu không phải bà chị này liều mạng quyến rũ, liều mạng nói ra tất cả thì tên đó đã chạy đi mất rồi!

Nói đến đó, Hoàng Tuyết Nhu lại đỏ mặt, như nhớ lại chuyện mất mặt nào đó:

- Nhưng thực tế thì hắn cũng là người cực kỳ mềm lòng, em thấy đấy, từ trước tới giờ hắn cũng ít khi giở trò bạo lực, đòi đánh đòi giết. Đặc biệt với mỹ nữ thì hắn lại càng mềm lòng, mà nếu hắn nợ một mỹ nữ nào đó thì là vô cùng mềm lòng! Hắn… chấp nhận bị em lừa một lần, để em đi bên cạnh hắn, cũng không cần biết mục đích của em là gì. Nhưng chị biết, trong lòng tên đó luôn mong muốn, em làm vậy là vì muốn ở bên hắn, chứ không phải là vì thứ gì đó của hắn. Nếu một ngày nào đó, em thực sự muốn bỏ hắn đi, hắn sẽ không trách em, nhưng cũng không bao giờ muốn nhìn thấy em nữa! Tuy rằng chuyện này chưa được chứng minh, nhưng với hiểu biết của chị về hắn, chắc chắn hắn sẽ làm như vậy! Hi hi…

Không thể không nói, trực giác của nữ nhân quá lợi hại, mà một người hiểu thấu Trần Nam như Hoàng Tuyết Nhu thì phán đoán còn lợi hại hơn nữa.

Trần Nam chính xác chính là loại như vậy, dại gái số một! Đời trước bị lừa tình sáu lần, lần cuối coi như không tính, nhưng năm lần trước đó, hắn chưa từng làm gì tổn hại đến mấy người đã lừa gạt hắn. Cơ bản hắn cảm

https://thuviensach.vn

thấy không đáng, hơn nữa, làm tổn hại đến người kia, vậy thì chính mình cũng bị thương tổn, đâu có gì hay ho đâu mà làm?

Quan điểm mà Trần Nam cho là huyền thoại nhất, cũng là thứ mà hắn luôn lấy ra tự an ủi, đó là: “Bỏ tao đi, mày mất đi một người thật tình với mày, còn tao chỉ mất một kẻ đã lừa gạt tao mà thôi!”

- Thôi! Em yên tâm đi! Nếu như em thật lòng với hắn thì chẳng còn gì cần lo lắng nữa! Hì hì… chẳng phải cứ như bây giờ rất tốt sao? – Hoàng Tuyết Nhu mỉm cười nói, tung tăng chạy vào cửa phòng hiệu trưởng.

Ở phía sau, Kiko cảm kích nhìn theo bóng dáng của nàng, lại nhìn theo phương hướng mà Trần Nam biến mất, trong lòng thầm thề: “Em chỉ gạt anh một lần! Duy nhất một lần đó mà thôi!”

Chiều hôm đó.

Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên kéo Trần Nam ra ngoài, thần tình vô cùng ngưng trọng.

- Có chuyện xảy ra rồi! – Hoàng Tuyết Nhu nói.

- Chuyện gì? – Trần Nam mờ mịt, nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Hoàng Tuyết Nhu, trong lòng cũng thầm thấy không ổn.

- Là thành Thanh Yến! – Hoàng Tuyết Nhu lại nói ra thêm một chút tin tức.

- Cái gì? – Trần Nam nhảy dựng lên, trong lòng như có lửa đốt, thành Thanh Yến có làm sao thì hắn cũng mặc kệ, nhưng ở đó có cha mẹ hắn, còn cả cha mẹ Hoàng Tuyết Nhu nha! Không lo lắng sao được.

https://thuviensach.vn

- Anh bình tĩnh lại nghe em nói đã! – Hoàng Tuyết Nhu đè vai hắn lại, thấy Trần Nam đã từ từ ngồi xuống dưới thảm cỏ, nàng mới kể lại mọi chuyện từ đầu…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Làm Cỏ Thành Thanh Yến

Vừa rồi em đi gặp hiệu trưởng rồi. Biết em và anh đã trở về, hơn nữa tu vi của em đã đột phá, ông cũng vui mừng lắm. Nhưng ông đã đưa cho em một tin tức xấu về thành Thanh Yến.

Chuyện là từ một năm trước, nhà họ Trịnh đã bắt đầu áp dụng kế hoạch trả thù điên cuồng với thành Thanh Yến chúng ta, mục đích chính là vì báo thù cho thằng cháu trai Trịnh Bảo Lâm của dòng họ.

- Cái gì? – Trần Nam nhảy dựng lên:

- Sao nhà họ Trịnh lại dám trả thù thành Thanh Yến? Chẳng nhẽ không có ai ngăn cản bọn chúng hay sao?

- Ai ngăn cản? – Hoàng Tuyết Nhu hít sâu một hơi, cố nén phẫn nộ trong lòng xuống để nói tiếp.

Trần Nam cũng gục đầu xuống, đúng nha, ai ngăn cản bây giờ? Họ Trần quốc trụ sao? Quên đi, cái thành Thanh Yến nhỏ như vậy, có đáng cho họ trở mặt với họ Trịnh không? Họ Trịnh chỉ cần đến tận cửa, đưa cho họ ít lợi ích, coi như “mua đứt” thành Thanh Yến, vậy là xong, mọi chuyện đã trong tầm kiểm soát của họ Trịnh.

https://thuviensach.vn

- Anh cứ bình tĩnh nghe em nói đã! Ban đầu lão tổ của họ Trịnh rất phẫn nộ, định chính tay hủy diệt thành Thanh Yến. Nhưng lại bị viện trưởng cùng với lão tổ họ Trần ngăn lại. Mặc dù lão già họ Trịnh lấy cớ đây là ân oán riêng tư, không liên quan đến họ, nhưng hai người kia đã lấy cớ rằng sức mạnh của hắn quá lớn, có thể gây hậu quả nghiêm trọng cho người vô tội, không cho lão đích thân ra tay. Vì vậy, lão già họ Trịnh chỉ có thể phái thế lực của mình, điên cuồng tấn công thành Thanh Yến. Cũng nhờ thế mà thành Thanh Yến mới có cơ hội chống trả, giữ vững được một năm nay, nhưng tình huống giờ đây cũng bất ổn lắm rồi! Viện trưởng bây giờ cũng không tiện xen vào, bởi thân phận của ông là người hoàng gia, nhúng tay vào rất có thể làm cho các đại tộc nổi lòng cảnh giác…

- Vậy… bố mẹ anh… cả bố mẹ em có sao không? – Trần Nam nóng ruột hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

- Theo thông tin mới nhất gần đây thì bọn họ vẫn không sao, nhưng áp lực phải chịu cũng vô cùng lớn. Họ Trịnh yêu cầu giao bọn họ ra, đồng thời trói chúng ta lại tới thỉnh tội. Cha em là tộc trưởng họ Hoàng, vì thế có thể chống trả được chuyện này, còn bên cha chồng thì có bác cả lo lắng dùm, lại có cha em ngầm ủng hộ nên vẫn có thể cầm cự. Nhưng áp lực trong tộc ngày càng lớn, có lẽ họ không khống chế được bao lâu nữa rồi.

- Không chống đỡ được bao lâu sao… - Trần Nam lẩm bẩm trong miệng, cái trán hình như càng ngày càng nóng, giống như một ngọn núi lửa phẫn nộ sắp phun trào. Miệng hắn đột nhiên nhếch lên nụ cười đầy khát máu, gằn giọng nói:

- Được! Được lắm! Họ Trịnh thật là giỏi! Còn cả Trần quốc trụ nữa? Tưởng rằng ra vẻ cản trở lão già tầng bốn kia lại nghĩa là vẫn còn có ân tình với thành Thanh Yến hay sao? Lão bán thành Thanh Yến đi rồi, thấy viện trưởng đứng ra ngăn trở thì cũng thuận nước theo mưa mà thôi! Còn cả đám họ Trần và họ Hoàng đáng chết kia nữa! Dám ép buộc cha mẹ ông mày đây ra chịu chết! Được rồi… dù sao chúng bay làm thế cũng là quá

https://thuviensach.vn

hợp tình hợp lý, rất đúng với định nghĩa lợi ích dòng tộc! Nhưng thế thì ông cũng đếch có trách nhiệm phải giúp đỡ chúng mày. Cứ ngồi mà chờ chết đi, khặc khặc! Còn họ Trịnh…

Trần Nam nói đến đó, sắc mặt đã dần trở lại bình thường, từ từ gật đầu với Hoàng Tuyết Nhu:

- Mai chúng ta về nhà!

Hoàng Tuyết Nhu cũng ngoan ngoãn gật đầu, hỏi tiếp:

- Vậy còn Kiko…

- Việc này gấp lắm, để cô ấy ở lại đây, nhờ viện trưởng sắp xếp một nơi yên tĩnh một chút là được! Dù sao chúng ta cũng không đi đâu lâu! Mẹ kiếp, trong ba ngày… chỉ cần ba ngày thôi, tất cả chúng mày sẽ biết cái gì gọi là tai họa!

Dứt lời, Trần Nam xoay người đi thẳng về ký túc xá của em trai. Vốn định mang nó về nhà, nhưng xảy ra chuyện như vậy, tốt nhất không nên làm nó bận tâm thêm làm gì, Trần Lữ còn chưa đến tuổi tham dự mấy chuyện này. Trong lòng Trần Nam cũng thầm đồng ý cách làm của viện trưởng, đó là không cho Trần Lữ biết!

Đến phòng của Trần Lữ, nói lời từ biệt ngắn ngủi, mặc cho em trai có tha thiết xin về cùng thế nào, Trần Nam cũng viện cớ còn cần tu luyện chăm chỉ, còn có nhiều đối thủ phía trước để từ chối. Cuối cùng Trần Lữ chỉ còn biết cúi đầu nghe lời, không nói thêm gì.

Đợi Trần Nam đi khuất bóng, Trần Lữ mới ảm đạm cúi đầu, giọng khổ sở:

- Em biết… chắc chắn có chuyện gì đã xảy ra mà, phải không? Mới sáng nay anh còn có ý định đưa em về nhà cùng anh, nhưng bây giờ…

https://thuviensach.vn

Cũng tại em quá yếu đuối, quá vô dụng…

Chợt, Trần Lữ cảm thấy bàn tay mình ấm áp hơn, một thứ nhu nhuyễn đã nắm lấy tay hắn, giọng điệu ôn nhu vang lên từ phía sau:

- Đừng buồn, chẳng phải chúng ta còn tương lai rất dài hay sao? Dù thế nào đi nữa, Hà vẫn mãi ở bên Lữ, cũng tiến cùng lùi với Lữ mà, đúng không? Rồi sẽ đến lúc, chúng ta sẽ làm được những điều mà anh cả không thể làm được, sẽ giúp đỡ được anh cả thôi!

- Ừ! Em tin chị…

- Từ sau đừng gọi chị nữa! Gọi tên thôi được không?

- Vâng… thưa chị!

"…"

Trần Nam ra khỏi ký túc xá ban 1+, lại chạy về hướng đông nam, gặp Kiko nói tạm biệt một lượt, sau đó lại xin phép viện trưởng một cái, đến khi trời gần tối thì đã bắt đầu xuất phát, trở về thành Thanh Yến.

Lần này, hai người Trần Nam đã vận dụng pháp lực để phi hành, tốc độ cực nhanh, chỉ cần mất một ngày rưỡi, tức là sáng sớm ngày thứ hai đã tới nơi. Nhìn cổng thành Thanh Yến, Trần Nam cũng thấy hơi giật mình, nó đâu còn vẻ uy nghiêm kiên cố xưa kia, giờ đây chỉ là một đống đổ nát hoang tàn, chỗ lủng chỗ sạch, trông thấy mà thương.

Bước vào thành, khung cảnh không còn náo nhiệt như ngày nào nữa, dân chúng đều nơm nớp lo sợ trốn trong nhà, chỉ sợ có ôn thần nào đó chú ý tài sản, hoặc là con gái nhà mình, kéo đến chiếm đoạt thì chỉ có nhà tan cửa nát.

https://thuviensach.vn

Trần Nam dùng thần thức kéo dài ra khắp thành Thanh Yến, chợt thấy trong lòng hơi chấn động. Không ngờ có hai mươi tu sĩ tầng ba, nhiều gấp ba lần tu sĩ tầng ba của thành Thanh Yến. Tu sĩ tầng hai thì nhiều vô số kể, gần như đã tạo thành đội quân đóng trong thành. Trần Nam nhìn qua, đã thấy hai tộc họ Hoàng và họ Trần đều có người tấn công, muốn phá trận pháp hộ tộc của bọn họ, hơn nữa còn có kẻ đứng ra khuyên bảo, muốn họ giao người ra rồi ngoan ngoãn đầu hàng, sẽ không phải chịu khổ chịu tội…

Bên trong họ Trần và họ Hoàng, giờ phút này hình như vẫn đang tranh cãi um sùm vì việc có giao người ra hay không, nhưng trận thế của phe phản đối giao người hình như ngày càng yếu ớt, để bên kia cả vú lấp miệng em.

Trần Nam cười lạnh một tiếng, liếc qua Hoàng Tuyết Nhu, thấy nàng đang ra tay đánh hạ cả một đám tiểu tốt, bởi bọn này đang vác hai cô nương trên vai, hình như mới bắt được, chuẩn bị làm chuyện xấu xa gì đó.

- Giết sạch bọn chúng đi! Tất cả tu sĩ tầng hai họ Trịnh trong thành này, đừng để một tên nào sống sót! Còn bên phía họ Hoàng và họ Trần thì để cho anh, được chứ?

- Nhưng mà… - Hoàng Tuyết Nhu hơi do dự.

- Yên tâm đi, bọn người này có rất nhiều kẻ rác rưởi, giết bọn chúng là tích đức, khỏi phải lo thất đức. Còn nếu em thực sự không thích giết người, vậy thì quên đi! Cứ để anh giải quyết sạch là được. – Trần Nam hờ hững nói, rất có xu thế coi mạng người như cỏ rác.

- Ừ! – Hoàng Tuyết Nhu cuối cùng gật đầu:

- Không thất đức là được rồi! Mà dù cho đây có là việc thất đức nghiêm trọng, em cũng sẽ chia sẻ với anh!

https://thuviensach.vn

Nói xong, nàng chợt cười sáng lạn, đeo chiếc mặt nạ lông vũ lên mặt, sau đó xoay người đại khai sát giới.

Trần Nam nhìn nàng một lần nữa, sau đó cũng tung mình lướt về phía Trần phủ.

Lúc này, người trong Trần Phủ đang tranh cãi mãnh liệt, hầu như tất cả người họ Trần từ lớn tới nhỏ đều tham dự, chỉ có hai lão tổ đang chèo chống trận pháp hộ tộc là không tham gia vào đó.

Lúc này, tiếng nói đòi giao người đang tràn ngập cả đại sảnh, bên phía phản đối chỉ còn lại sáu người, đó là cha mẹ hắn, ông bác cả, hai người vợ của ông cùng với một cô gái, đó là Trần Huyên, chị họ của Trần Nam.

Trần Nam thầm cảm động trong lòng, không ngờ ông bác mà mình vẫn cho là thích tính toán kia lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, đến giờ phút cuối vẫn cố gắng bảo vệ cho cha hắn.

Trần Nam thực sự có lẽ đánh giá quá sai lầm về ông bác cả này rồi, dù ông ta thích tính toán, thích chiếm lợi thật, nhưng nếu em trai cũng không bảo vệ được thì chiếm lợi có ý nghĩa gì nữa đây?

Đám người đang tranh cãi say sưa, đột nhiên cả mặt đất rung lên ầm ầm một lúc, hai vị lão tổ đang chèo chống trận pháp hô lên đau đớn, phụt ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt họ đại biến, bi phẫn gào lên:

- Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là kẻ nào đã phá trận pháp của chúng ta? Là cao nhân nào? Xin được gặp mặt.

Không có ai trả lời bọn họ, không gian lặng ngắt như tờ, đám người họ Trần mặt xám như tro tàn. Nhìn lại đằng sau, sắc mặt lại càng khó coi hơn, bởi sáu người dám chống đối họ không biết đã biến mất từ bao giờ.

https://thuviensach.vn

Bên Hoàng phủ cũng xảy ra chuyện tương tự, nhất thời cảnh tượng biến thành gà bay chó chạy, người tẩu tán khắp mọi nơi, kiếm đường sống sót.

Trận pháp đã bị phá, các lão tổ cũng thương tổn, họ Trần và họ Hoàng còn có lực phản kháng gì nữa đây?

Trên bầu trời Trần Nam đứng sóng vai với Hoàng Tuyết Nhu, mặt cười lạnh lẽo:

- Đây là cái gọi là dòng tộc là số một hay sao? Dòng tộc có thể mang lại lợi ích, mang lại sự hưởng thụ cho bọn chúng thì mới đang bảo vệ mà thôi! Bọn chúng có thể hy sinh tiền, hy sinh người thân, thậm chí hy sinh tính mạng của vài người, nhưng bảo bọn chúng chịu chết vì dòng tộc thì… đúng là vô vọng. Nhìn cái đám ô hợp, thi nhau chạy trối chết kia, còn có kẻ nào để tâm về dòng tộc hay không? Vậy mà dám bảo cha mẹ chúng ta hy sinh để bảo vệ dòng tộc, không biết xấu hổ!

Trần Nam cực độ khinh bỉ mỉa mai, cảm thấy đáng xấu hổ cho bọn người dối trá đạo đức giả này! Dòng tộc? Dòng tộc là đếch gì khi nó không còn giá trị lợi ích?

Hoàng Tuyết Nhu thở dài một hơi, nhìn họ Hoàng và họ Trần dần dần bị tru sát, nàng không đành lòng nói:

- Thôi! Anh giúp bọn họ một lần này đi! Cứ cho là chúng ta chẳng có quan hệ gì, vậy thì tai họa này cũng là anh đem đến cho họ. Người là ích kỷ, bọn họ lựa chọn như vậy có lẽ cũng là thường tình. Người đáng chết cũng đã chết, nhưng trong hai tộc vẫn còn người vô tội. Chẳng nhẽ tai họa anh mang đến cho họ, họ không giúp anh thì là đáng chết hay sao?

Trần Nam hơi sững ra đó, nhất thời chẳng biết phản bác thế nào. Đúng a, tai họa này vốn từ mình mà ra, bọn họ không bảo vệ mình, vậy là sai hay sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà…

Trần Nam vốn muốn tự kiếm cớ, đám người này hồi trước vẫn còn muốn xen vào chuyện của hắn, bởi hắn là người trong tộc, vậy mà giờ đây có chuyện lại quay ngoắt đi, cư xử như người ngoài, vậy mà cũng được sao?

Thôi thôi… Trần Nam chán ghét phất tay hai cái, nhất thời một cơn cuồng phong bạo vũ giáng xuống dưới thành Thanh Yến, chỉ mất mười giây đã xay nát tất cả thế lực họ Trịnh thành mạt phấn,, nhưng người còn sống của hai họ lại không tổn hao gì thêm, khỏe mạnh đứng đó.

Một lát sau, hai bóng người như ảo ảnh biến mất nơi cuối trời, mặc kệ tiếng la hét sung sướng khi thoát chết sau tai nạn của đám người kia. Âm thanh phiêu lãng thì thầm trong gió:

- Anh không muốn lộ diện khi cứu cha mẹ sao?

- Thôi không cần! Họ đã muốn giấu chúng ta, cho chúng ta yên tâm làm học sinh ở Đô Thành, vậy anh cũng chẳng có lý do gì cho bọn họ biết về việc anh đã và đang làm, để họ lo lắng cho anh cả. Trong mắt họ, anh và em tốt nhất nên là đôi vợ chồng son đang trên con đường trưởng thành, chỉ cần lặng lẽ giúp họ là được rồi.

- Thông điệp anh để lại cho họ, liệu họ có hiểu không?

- Anh chỉ nói họ nên lên kinh thành. Với trí tuệ của cha vợ và bác cả, có lẽ không khó để hiểu dụng ý thực sự của bức thông điệp đó. Còn họ có nghe hay không, vậy đó lại là lựa chọn của họ, con cái như chúng ta có quyền gì mà can thiệp đây?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hủy Họ Trịnh

Thành Thanh Yến đã bị dọn sạch, lúc này, Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu lại dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía thành Dương Trịnh. Là thành bảo của riêng họ Trịnh quốc trụ, theo vị trí bắc đẩu thất tinh của bảy dòng tộc lớn, thì họ Trịnh đứng thứ sáu ứng với sao Khai Dương, vì thế lấy tên thành là Dương Trịnh.

Các ngôi thành của bảy dòng tộc cũng sắp xếp theo hình bắc đẩu thất tinh, vị trí thứ sáu ứng với cái đuôi của "cái đấu", vì thế nó nằm ở tít phía nam, xa xa kinh thành vốn nằm giữa bốn ngôi sao đứng đầu.

(Hình thất tinh giống hình cái thìa hoặc cái đấu các bạn có thể tham khảo ở: http://vi. wikipedia. org/wiki/Sao_B%E... 4%90%E1%BA%A9u)

Đến buổi chiều, Trần Nam cuối cùng đã tới được thành Dương Trịnh.

Nhìn kiến trúc đồ sộ, còn to lớn gấp mười lần thành Thanh Yến, trong lòng Trần Nam cười lạnh liên tục. Các người khá lắm! Hôm nay cho các người biết tai họa là như thế nào!

Quét mắt nhìn lướt khắp cả Trịnh phủ một lượt, Trần Nam nghiêng đầu phì mũi một cái, xem ra cái dòng tộc này cũng đủ nát, bên trong kẻ nào kẻ nấy tu vi cao ngất, nhưng lại luôn ẩn nhẫn ám toán người khác. Trần Nam

https://thuviensach.vn

dù cũng ẩn giấu, nhưng hắn không bao giờ chủ động hại ai cả, nhưng đám người này thì lúc nào cũng sẵn sàng hãm hại "họ hàng" của mình để giành được lợi ích lớn nhất. Trịnh Bảo Lâm… hắc, hắn so với đám bên trong kia thì cũng thường thôi!

Chỉ là… nếu Trịnh Bảo Lâm đã không phải là loại quá quan trọng, vậy tại sao họ Trịnh lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Lão tổ họ Trịnh kia cũng đâu phải là đồ điên như vậy đâu?

Trần Nam híp mắt nhìn xuống bên dưới, thấy được cảnh tượng tàn khốc bên trong, khi mà một nữ nhân đang gian xảo bỏ thuốc gì đó vào bát canh, sau đó mang sang đưa cho một bà bầu uống. Bà bầu kia cũng không phải hạng vừa, đã mai phục sẵn người ở đó, bắt quả tang người kia ngay tại trận, sau đó đưa cho dải lụa trắng bắt thắt cổ tự sát…

Cái cảnh này hình như giống thứ gọi là "hoàng cung" mà Trần Nam xem được trên Trái Đất nha.

- Thật rác rưởi! – Trần Nam hừ một tiếng, hai cánh tay chắp lại, năng lượng thiên địa dần dần xoáy lại trên tay hắn, phát ra những luồng hào quang lấn át cả thiên không.

Trên bầu trời, ánh tà dương vẫn đang liếc xéo xuống mặt đất, một người gia đinh họ Trịnh chợt thấy trời đất tối sầm lại, ngửa mặt lên trời, hắn hoảng sợ thấy được một bóng đen đang dần dần bành trướng, che lấp cả thanh thiên. Dân chúng trong thành Dương Trịnh cũng nhao nhao lên, nhiều kẻ đã hoảng sợ quỳ xuống van cầu trời xanh đừng giáng tai họa, năm nay họ đã phải chịu đủ lắm rồi, nếu còn tai họa nữa thì dân chúng nơi đây chỉ có thể bỏ xứ mà đi thôi…

Trong Trịnh phủ, không ít người mang tu vi tầng hai, tầng ba đã ngửa mặt lên trời, nhìn kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

https://thuviensach.vn

- Lão tổ! Lão tổ tông…

Nhiều kẻ đột nhiên kinh ngạc nhìn lão tổ tông đang hoảng hốt bay ra, nhưng lời của bọn họ không hề được lão tổ tông đáp lại. Họ kinh ngạc khôn cùng, rồi đột nhiên cảm xúc như rơi xuống địa ngục, sau lưng rét lạnh.

Chỉ thấy lão tổ đột nhiên bi thiết gào lên: “Đừng….”

Sau đó, bầu trời như đổ sập xuống, luồng ánh sáng chói lòa dần che kín cả nhãn cầu bọn họ, sau đó nhập vào trong não, làm đầu óc họ trở nên trống rỗng như tờ giấy, tri giác đã hoàn toàn tan biến.

Trong Trịnh phủ thì cảm nhận như thế, còn người dân bên ngoài lại thấy được một kỳ cảnh khác, thậm chí không ít người đã hô lên: “Thần tích”, “Thần phạt”, “Thiên khiển”. Mỗi người một kiểu.

Chỉ thấy từ trên bầu trời xa xa, một quả cầu ánh sáng màu lam nhạt dần xuất hiện, ngày càng bành trướng, màu sắc cũng đậm đặc hẳn lên.

“Địa Kính Phản Thiên Quang” Trần Nam chợt gào lên một tiếng, tay phải rướn lên phía trước, như dồn chút năng lượng cuối cùng cho chiêu thức.

Quả cầu kia chợt như bị chọc thủng, từng luồng ánh sáng lam chói lòa chiếu thẳng về phía Trịnh phủ. Ánh sáng chạm vào mặt đất, nhưng không hề lan tỏa ra xa khỏi Trịnh phủ, mà chỉ càn quét bên trong đó một vòng, sau đó tất cả ánh sáng hủy diệt kia giống như gặp phải tấm kính, bắn ngược lên bầu trời theo góc 90 độ, tạo thành một thế chữ V khổng lồ trong không gian.

Hai cột sáng, giống như cột chống trời đột nhiên mọc lên giữa thành Dương Trịnh, âm thanh rít gào của năng lượng, tiếng nổ ầm ầm do không khí bị nóng lên quá nhanh, tất cả tạo thành cảnh tượng kinh hoàng như

https://thuviensach.vn

ngày tận thế, rồi sau đó sự hủy diệt lại đột nhiên buông tha trần gian, bắn thẳng về phía bầu trời.

Thảm họa qua đi, từng tia sáng kia bắt đầu nhỏ lại, cuối cùng tiêu tán trong thiên địa. Trịnh phủ nơi kia nhìn từ ngoài vẫn nguyên vẹn, không có một tý sứt mẻ, nhưng người bên trong gần như đã bốc hơi sạch sẽ, chỉ còn lại khoảng ba bốn trăm người, nhưng hầu hết đều là người hầu, gia đinh nha hoàn không một chút tu vi. Còn tất cả những người nào có thể tu luyện… tất cả đều đã tiêu tán!

- Gào…. – Một âm thanh như dã thú phát điên đột nhiên vang lên giữa trời đất. Lão tổ họ Trịnh điên cuồng lao về phía hai người Trần Nam, sắc mặt vô cùng dữ tợn và tuyệt vọng, có xu thế muốn liều mạng đồng quy vu tận.

Trần Nam mệt mỏi nhìn qua Hoàng Tuyết Nhu một cái, cô nàng nhanh chóng hội ý gật đầu, tiến lên nghênh chiến với Trịnh lão tổ.

Lúc này, Trịnh lão tổ vẫn chưa thực sự hiểu điều gì xảy ra, lão vừa rồi còn đang ngồi sung sướng ngắm nhìn đống chiến lợi phẩm mà mình chiếm được, nhưng đột nhiên thấy năng lượng thiên địa đang dao động kịch liệt, vừa lao ra đã chứng kiến cảnh tượng như ngày tận thế kia. Tận mắt chứng kiến người nhà, con cháu, tất cả tương lai của họ Trịnh đều biến mất, chỉ còn lại một đám hạ nhân thấp hèn, lão không khỏi bi phẫn trong lòng, tiến lên liều mạng với hai tên sát tinh đáng chết cả ngàn lần kia.

Lúc này, tên sát tinh có vẻ cực kỳ lợi hại kia đã suy yếu, cũng là cơ hội duy nhất để lão báo thù, còn không lợi dụng thì đợi đến bao giờ.

Nhưng… lão có muốn tiếp xúc lại gần cũng không được.

Đối thủ trước mặt lão, con bé nhìn qua rất non nớt kia cứ bám nhằng nhằng như keo con voi, lão nghênh chiến thì nó lại trơn như trạch, có đánh thế nào cũng bị triệt tiêu gần hết lực đạo. Lão tổ họ Trịnh đã mất đi lý trí,

https://thuviensach.vn

chỉ biết công kích điên cuồng, càng đánh càng tức, càng đánh càng loạn, cuối cùng bị Hoàng Tuyết Nhu dẫn dụ, đi vào thế cục cầm chân của nàng.

- Khốn kiếp! Đi chết đi cho ta! – Lão tổ họ Trịnh hét lên trong cơn cuồng nộ, một quyền tích tụ oán hận giáng thẳng vào đầu Hoàng Tuyết Nhu. Nhưng chờ đợi lão chỉ là hai bàn tay dẻo kẹo kia, cùng với đó là một lực lôi kéo cường đại, vứt cả thân thể lão về phía sau, bắn đi như đạn pháo vậy…

Hiện giờ, lão tổ họ Trịnh cũng đã hơi bình tĩnh lại một chút, thở hổn hển chất vấn:

- Tại sao? Vì cái gì lại hủy diệt cơ đồ của ta? Rốt cuộc chúng ta có thù oán gì?

Hoàng Tuyết Nhu thương hại nhìn lão, mỉa mai nói:

- Vậy vì cái gì mà ngươi muốn hủy diệt họ Trần và họ Hoàng thành Thanh Yến?

Trịnh lão tổ trong cơn kích động, không hề do dự gào lên:

- Mấy con kiến mà cũng dám so sánh với họ Trịnh bọn ta hay sao? Các người muốn giết thì giết, đừng có sỉ nhục ta!

Hoàng Tuyết Nhu câm nín, hết chỗ nói về sự ngông nghênh ngang ngược của tên khốn kiếp này, liếc qua Trần Nam, thấy hắn đã phục hồi gần xong. Nàng lắc lắc đầu cười lạnh:

- Ngươi muốn diệt dòng tộc bọn ta, giờ bọn ta diệt trừ lại ngươi, vốn là thiên kinh địa nghĩa, có cái gì mà phải bàn tán nữa hay sao?

Trịnh lão tổ chợt trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Đầu óc đột nhiên như thông linh, Trịnh lão tổ hoảng hốt một trận, cuối cùng mới cười thảm:

- Ra là vậy… ra là vậy! Hóa ra từ đầu tới cuối, ta cũng chỉ là bị tính kế thôi sao? Ha ha… nực cười, thật là nực cười mà!

Nói xong, tay đã đưa lên, định vỗ gáy tự sát.

- Dừng! – Trần Nam chợt trợn mắt lên, thì thầm một tiếng, âm thanh mang theo lực lượng rót thẳng vào tai của Trịnh lão tổ.

Thuật thôi miên đã bắt đầu được áp dụng, bây giờ tu vi của Trần Nam đã là Bất Diệt Thần, việc khống chế một tu sĩ tầng bốn cũng không có gì lạ, chỉ là không được lâu lắm, tầm một phút mà thôi…

- Tại sao lại tấn công thành Thanh Yến? – Trần Nam nhanh chóng hỏi, hắn đã bắt đầu nghi ngờ mục đích tấn công thành Thanh Yến ngay từ khi đặt chân đến Trịnh phủ này rồi.

- Lợi ích! Họ Mạc đã cho ta rất nhiều lợi ích! Muốn ta tấn công thành Thanh Yến, sẵn lúc đó ta cũng đang rất phẫn nộ vì thằng nhóc con Trần Nam nhỏ nhoi, dám cậy việc cưới được một con bé thiên tài mà làm càn, đổ vấy lên đầu cháu trai Trịnh Bảo Lâm của ta, làm lão viện trưởng kia phế nó đi, cuối cùng làm ta trở mặt với lão… - Trịnh lão tổ đờ đẫn trả lời.

Họ Mạc sao?

Trần Nam lại một lần nữa nhắc lên quan hệ với họ Mạc, tại sao những tên này cứ luôn thích chọc vào mình là thế nào? Xem ra lần này nên đi qua họ Mạc một chút, xem rốt cuộc bọn chúng có mục đích gì.

- Rốt cuộc họ Mạc muốn làm gì? – Trần Nam hỏi tiếp.

https://thuviensach.vn

- Ta biết làm sao được đây? – Giọng nói của Trịnh lão tổ hơi run run, có xu hướng tỉnh lại:

- Họ Mạc rất giàu có, bọn chúng ở gần kinh đô hơn họ Trịnh ta rất nhiều. Mạc Xuân, Mạc lão tổ có thể cho ta lợi ích, hắn là tiền bạc, hắn là pháp bảo, hắn là quyền lực! Và ta đã gật đầu! Chỉ có thế mà thôi! Chẳng nhẽ chỉ một cái thành Thanh Yến cỏn con, diệt thì diệt đi, ta còn cần phải suy xét xem có hậu quả gì hay sao? Nhưng không ngờ…

Trần Nam im lặng.

Hắn không biết phải nói gì nữa.

Chẳng lẽ trong mắt của Trịnh lão tổ này, lợi ích quan trọng đến vậy hay sao? Vì nó mà xứng đáng chà đạp lên người khác vậy hay sao?

Hãy nhìn cái thành Dương Trịnh này đi, khi nhà họ Trịnh bị diệt, bao nhiêu dân chúng hò reo sung sướng. Bọn họ ở thành Dương Trịnh đã phải chịu không biết bao nhiêu bóc lột, chỉ vì sự tham lam vô độ của Trịnh lão tổ này, và cả tộc họ Trịnh đều là như thế. Bọn chúng tranh đoạt trong nhà chưa đủ, lại còn vơ vét bên ngoài để lấy tiền vốn tranh đoạt bên trong… Aiz… chẳng lẽ một đám danh gia vọng tộc trên thế gian này đều chỉ một dạng như vậy hay sao?

Trịnh lão tổ giờ đây đã tỉnh táo lại, nhớ lại những gì mình đã nói ra, trong lòng lão không khỏi bi phẫn trùng trùng. Ở cái giờ phút cuối của cuộc đời này, lão đột nhiên trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Nhìn vào ánh mắt thương hại của Trần Nam, lão chợt mỉm cười thều thào:

- Đừng nhìn vào ta như thế! Chúng ta khác nhau nhiều lắm, ngươi – và ta. Ta có thể có thứ mà ta muốn, không quá khó khăn đâu! Còn ngươi? Tay ngươi mãi mãi cũng chỉ trống trơn mà thôi!

Nói đến đó, hai mắt lão đã trợn lên, tuyệt khí bỏ mình.

https://thuviensach.vn

Trần Nam khó hiểu quay đầu lại nhìn Hoàng Tuyết Nhu:

- Tay anh mà trống trơn sao?

Hoàng Tuyết Nhu nghe xong câu kia cũng cười rũ rượi, lắc đầu nói:

- Đúng là một lão già ngu xuẩn, đến chết cũng không chịu hối cải! Hắn tưởng rằng anh là loại người chính nhân quân tử hay sao? Nếu muốn có được tài phú, tên lưu manh nào đó không bao giờ chủ động đi cướp, mà lúc nào cũng dụ dỗ người khác cướp mình, sau đó danh chính ngôn thuận mà cướp ngược. Đây chẳng phải món sở trường của anh hay sao? Ha ha…

Trần Nam mỉm cười, vứt cái xác Trịnh lão tổ kia đi như vứt một đống rác, hô hoán đuổi theo đòi đánh mông cô nàng dám cả gan nói xấu mình kia.

Còn nhà họ Mạc sao? Thôi tha cho các người, nhưng riêng tên khốn kiếp Mạc Xuân thì không sống yên được đâu!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Rời Khỏi Âu Tiên

Ngày hôm sau.

Cả giới cao tầng Âu Tiên đột nhiên như gặp siêu động đất, tất cả đều thấy hoảng sợ bất an trong lòng.

Từ tối qua, bọn họ đều nhận được hai tin tình báo vô cùng khủng bố, có thể nói là uy hiếp trí mạng cho bọn họ.

Tin thứ nhất, tộc họ Trịnh, ứng với sao Khai Dương trong thất tinh đã bị toàn diệt, không còn một người họ Trịnh nào có tu vi mà có thể sống sót, nhưng kẻ còn lại toàn là người thường, một chút uy hiếp cũng không có.

Tiếp ngay sau đó, họ Mạc xếp thứ năm, ứng với sao Ngọc Hoành cũng không thể thoát nạn, tuy rằng trong tộc không tổn hao gì, nhưng lão tổ Mạc Xuân tu vi tầng bốn của họ đã bị giết chết, xác ném ngay trước cửa phủ, không khác gì một đống rác rưởi.

Không mấy ai biết lý do là gì, nhưng nhiều kẻ tin tức thông linh đã đi điều tra những việc mà họ Trịnh làm trong thời gian gần đây, sau đó lại moi ra được tin tức những kẻ tấn công thành Thanh Yến đều chết không còn một mống, vì vậy rất nhiều đầu mâu đều chĩa về phía thành Thanh Yến. Năm lão tổ tầng bốn còn lại đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, rất nhiều việc

https://thuviensach.vn

trước đây muốn làm, đột nhiên suy nghĩ lại thấy quá đắc tội người khác, cần phải suy nghĩ cẩn thận hơn.

Còn lúc này, Trần Nam đang ngồi đối diện với ông bác Âu Vĩnh Lạc, về phần Hoàng Tuyết Nhu đã trở về học viện trước chờ hắn rồi.

- Nhóc lần này làm hơi quá rồi… một ngày làm thịt hai thế lực mạnh nhất của Âu Tiên, nhóc thương cái thân già này một chút được không? – Âu Vĩnh Lạc nhấp một ngụm trà do Noya đưa qua, quắt cả mặt lại, đau khổ nói.

Trần Nam bĩu môi:

- Thôi đi bác ơi! Chẳng phải thằng cháu này làm thế, bác vẫn còn có thể tâm bình khí hòa ngồi đây nói chuyện hay sao? Đừng cho rằng cháu không biết bác nghĩ cái gì, chẳng phải cũng muốn giáo huấn bọn ngang ngược kia một phen, cho bọn chúng cúp cái đuôi lại hay sao? Nhưng bác lại sợ làm quá lên, bọn chúng chó cùng rứt dậu làm loạn Âu Tiên nên vẫn do dự chứ gì? Dù gì cũng chỉ diệt đi hai tên tầng bốn, vài chục tên tầng ba! Có cần phải khổ sở như vậy không?

Âu Vĩnh Lạc trợn mắt, vỗ bàn đánh bốp một cái, chỉ thẳng vào mặt Trần Nam mà quát:

- Hai tên tầng bốn? Vài chục tên tầng ba? Thằng ôn này! Mày muốn chọc tao tức chết hả? Cả cái vương quốc Âu Tiên này cũng chỉ có bảy lão già tu vi đó mà thôi! Mày… aiz, sao ta lại quen cái thứ yêu nghiệt như thằng nhóc này chứ? Giờ muốn làm gì nó cũng khó a…

Trần Nam lười biếng duỗi cái lưng, ngáp một cái rồi phản bác:

- Bác đừng tưởng thằng cháu này không biết trong lòng bác nghĩ gì! Âu Tiên vốn có bảy tu sĩ tầng bốn, nhưng giờ đây lại có thêm Noya Hà, hai người kia có khi còn tính cả Nhu bé nhỏ nhà cháu vào lực lượng trung kiên

https://thuviensach.vn

của Âu Tiên. Do đó Âu Tiên có xu thế trở thành thế lực mạnh nhất đại lục, và tất nhiên là hai nước kia sẽ bỏ hiềm khích để chèn ép Âu Tiên, thay vì Âu Tiên cùng Allades chèn ép Tổ Hán như trước đây, đúng chưa?

- Rồi sao? – Ông bác cũng giãn mặt ra, nở nụ cười bí ẩn với Trần Nam, ánh mắt không hề che giấu sự thưởng thức.

- Giờ thằng cháu này dọn hộ bác hai khối u. Bác nên biết họ Trịnh là họ tham lam nhất, cũng xảo trá nhất, ờ, bác hình như cũng biết thằng Trịnh Bảo Lâm kia vốn dĩ là nội gián được cài vào học viện Đô Thành phải không? Còn về họ Mạc sao? Tính toán của họ Mạc đó là làm suy yếu các tộc khác bằng mọi thủ đoạn, đồng thời không để bất cứ thứ gì làm cản trở quyền lực của mình. Từ trong miệng tên khốn Mạc Xuân kia, cháu cũng moi ra không dưới mười lần bán thông tin cho hai nước còn lại nhằm chèn ép thế lực trong nước. Lần này hắn cũng bán cả cháu đi luôn rồi, trước khi cháu đi thực hiện nhiệm vụ, mọi thông tin về cháu đã bị điều tra rõ và bị bán mất, do đó hai lão già kia cũng đã hiểu rõ thân phận của Trần Nam này rồi. Việc cháu cố ý che giấu trước đó đã trở thành vô ích!

- Nhưng Mạc Xuân cũng đủ đáng thương, rõ ràng Hiên Viên Thái mua thông tin của hắn, đoán ra được cháu là Bất Diệt Thần mới nhưng lại không nói cho Mạc Xuân, chỉ nói rằng cháu ít nhất có tu vi tầng bốn, vì vậy mới lén đưa được người ra khỏi Tổ Hán, phá kế hoạch của Mạc Xuân. Tên họ Mạc này vì thế mới nghĩ ra kế mượn dao giết người, thuê họ Trịnh làm khó họ Trần và họ Hoàng, một là trả thù cháu, hai là mượn tay cháu gây tổn thất cho họ Trịnh. Nếu cháu thực sự là tầng bốn, lúc đó cả hai đánh tới thiên hôn địa ám, còn có thể ngồi xuống mà moi móc ra được Mạc Xuân hay sao? Hắc… tên này giỏi thật, tính kế lúc nào cũng là mượn dao giết người, nhưng lần nào cũng thành công! Chỉ tiếc…

Âu Vĩnh Lạc nghe hắn nói một thôi một hồi, rất là tán thưởng gật đầu:

- Ta nghĩ nhóc nên đi làm một chính trị gia đi là vừa!

https://thuviensach.vn

Trần Nam nghe thế liền hoảng sợ nhảy dựng dậy, liên tục xua tay. Mấy cái thứ này là hắn học tập trong Tam Quốc, lại thêm tính đa nghi thích suy đoán nên mới hiểu chứ có tài năng mẹ gì đâu? Hơn nữa, mọi chuyện hắn cũng dùng vũ lực để giải quyết, giải quyết xong thì mới moi móc thông tin làm sáng tỏ sự thật, nói tục một tý thì là vuốt đuôi chứ có tác dụng mẹ gì?

Thấy cái vẻ mặt như gặp quỷ, chỉ cần thêm một chút là nhấc chân bỏ chạy của hắn, Âu Vĩnh Lạc thật sự không biết nói gì. Quyền lực là thứ bao kẻ mong muốn, vậy mà thằng nhóc này lại sợ như ôn dịch, còn có thiên lý không?

Noya đứng bên cạnh kia còn đang tưởng tượng về phong thái ngạo thị thiên địa, san bằng cường quyền của Trần Nam, đột nhiên thấy hắn hành động như con thỏ xám thế kia, không nhịn được mà phì cười ra tiếng. Rồi lại nhanh chóng bịt miệng lại, vai run rẩy vì nín nhịn trong bụng.

- Cười gì mà cười? – Trần Nam trợn mắt một cái, bất mãn ngồi xuống, quay mặt không thèm nhìn hai cha con xấu xa này (Âu Vĩnh Lạc đã nhận Noya làm con gái nuôi). Tư thái giống như thằng nhóc hờn dỗi, khiến hai người kia càng nín nhịn thêm khổ sở.

- Giờ nhóc tính sao? – Âu Vĩnh Lạc hỏi.

- Còn sao nữa? Giúp bác thì giúp cho chót thôi! Hai lão già kia kiêng kỵ bác có thực lực mạnh mẽ, có thể liên kết chống đối, vậy thì cháu đã làm cho thế lực của bác yếu đi. Nhưng tình hình trong nước bây giờ cũng chưa ổn định cho lắm. Vậy thì chúng ta diễn một màn kịch, bác và cháu đánh một trận, cháu thua, bị bác đuổi giết ra khỏi Âu Tiên. Nhờ đó, mấy dòng tộc lớn còn lại có thể tạm thời cúp cái đuôi lại, bởi chỉ có bác ở đó thì bọn họ mới cảm thấy an toàn, đúng chưa? Hơn nữa còn tạo ra được tình huống hai bác cháu ta bất hòa vì việc cháu chém giết vô độ, không nể mặt bác, cho hai lão già kia thả lỏng thêm một chút nữa, vậy là bác có thể yên tâm mà ngồi ổn định Âu Tiên, được chưa?

https://thuviensach.vn

Trần Nam giang hai tay ra, nói như chuyện bình thường, nhưng Noya và Âu Vĩnh Lạc hai mắt đã sáng ngời, liên tục gật đầu:

- Cao! Thật là cao!

- Cháu định đi tới quần đảo Song Tử, có lẽ cũng không về được trong thời gian ngắn! Trước khi đi đã giúp bác đến vậy rồi, vậy thì… - Trần Nam bắt đầu ngập ngừng đưa ra ý kiến.

- Yên tâm đi! Cha mẹ hai bên của nhóc, cả em trai em gái của nhóc nữa, ta sẽ chịu trách nhiệm với họ! Đảm bảo họ sẽ có cuộc sống như họ mong muốn, nếu họ có thể giúp ích cho Âu Tiên, ta sẽ không bạc đãi bọn họ đâu!

Trần Nam gật gật đầu, cười nhẹ một tiếng:

- Bác đừng làm ra vẻ mình bị thiệt! Em trai và em gái của thằng cháu này đều là đệ tử ruột của bác, chắc chính bác cũng đã biết được tiềm lực của chúng nó! Thằng Lữ sau này muốn làm tướng quân, lẽ nào lại phục vụ cho quốc gia khác hay sao? Bác cứ cố gắng mà mài giũa nó đi ha…

Âu Vĩnh Lạc bị nói toạc tâm sự ra, nhưng cũng không hề thấy vẻ xấu hổ gì, chỉ mỉm cười hiền lành gật đầu, giống như một ông lão vô cùng phúc hậu vậy.

Vậy thế là, kịch bản bắt đầu được thực hiện, ngay ngày hôm sau, trên bầu trời Âu Tiên đã diễn ra cuộc chiến kinh thiên địa, khiếp quỷ thần của hai Bất Diệt Thần. Người thường thì chỉ thấy hoảng sợ, nhưng đám tu sĩ thì lại thấy vô cùng phấn khích, cái cơ hội cả vạn năm cũng không có một lần, cơ hội được chứng kiến Bất Diệt Thần tranh đấu giờ đây đang xuất hiện trước mặt họ, đây là cơ hội để họ tham ngộ, cũng là dịp để mở rộng tầm mắt, tăng kiến thức, sau này còn về khoác lác tán gái… Ách!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, trận đấu kết thúc bằng kết quả Bất Diệt Thần từ ngoài đến bị đánh bại, ủ rũ chạy mất với lời thề không bao giờ bước chân vào Âu Tiên trừ phi được Âu Vĩnh Lạc cho phép!

Ôn thần đã đi, bầu trời quang đãng. Những lão tổ vẫn nơm nớp lo sợ mấy ngày qua kia chợt thở ra một hơi, kẻ nào kẻ đấy nháo nhào đi chuẩn bị đồ tiến cống, chuẩn bị vào hoàng cung diện kiến Thần Hoàng của Âu Tiên…

Còn ôn thần kia thì sao? Ai mà dám chọc hắn chứ? Nếu hắn đã thề không bước vào Âu Tiên, vậy thì chắc chắn là không bước vào, lời thề của Bất Diệt Thần cũng phải có giá trị vô song! Giờ đây hắn đã đi, vậy thì tốt nhất đừng có làm hắn chú ý đến Âu Tiên này nữa.

Vậy là, vương quốc Âu Tiên lại trở về nhịp sống bình thường trước đây, thậm chí còn bắt đầu khởi sắc, bởi các đại tộc vẫn luôn tranh đấu đến thiên hôn địa ám kia đột nhiên ngoan ngoãn lại rất nhiều, không cãi lại các chính sách của hoàng gia như trước. Âu Tiên bắt đầu bước vào một thời kỳ mới…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Quần Đảo Song Tử

Ba năm đã trôi qua, bầu không khí này vẫn lặng lẽ ở một số nơi, náo nhiệt ở một số chỗ, ở chỗ này có vài cụ già chết đi, ở chỗ kia lại có vài em bé sinh ra do cha mẹ quên kế hoạch hóa…

Các đại tộc ở Âu Tiên đã dần dần quy củ hơn trước, không dám ngông nghênh bá đạo, coi trời bằng vung nữa. Các chính sách cải cách của hoàng gia cũng nhân cơ hội này mà thực thi.

Trước khi ra đi, Trần Nam đã từng gợi ý một câu cho Âu Vĩnh Lạc: "Đất nước chỉ có thể đi lên khi mà mọi người được bình đẳng về cơ hội!"

Con người sinh ra có hoàn cảnh thế này thế khác, kẻ giàu, người nghèo, nhưng từ xưa tới nay, cứ kẻ giàu thì lại có điều kiện để giàu thêm, bởi họ có tiền vốn, có quan hệ, có điểm tựa sau lưng, nhiều kẻ ăn chơi trác táng chẳng ra gì, nhưng nhờ có một ông bố tốt, một huyết thống đẹp mà lại có thể làm đến chức tướng soái hay thượng thư gì gì đó.

Còn những người nghèo thì sao? Dù có tài năng đi nữa thì cũng không thể nhận được sự ủng hộ, sự đào tạo tốt nhất, làm tài năng bị thui chột. Mà kể cả có được đào tạo đi nữa thì cũng không thể chen chân vào cái triều đình toàn mùi quyền lực kia nổi. Đúng là quá bi ai cho một quốc gia a…

https://thuviensach.vn

Các đại tộc, từ trước tới nay vẫn luôn "đì" đệ tử hàn môn, sau đó lại nhét những thằng bất tài nhưng thân thuộc với mình vào chính quyền. Nếu như tên kia biết an phận mà làm cho đủ số thì tốt, còn nếu hắn gây ra lỗi lầm gì đó, vậy thì cái cớ "phế hắn không ai làm" sẽ được chưng dụng ngay. Thực tế cũng đúng vậy thôi, bởi người làm được đều đã bị bọn chúng "đì" sạch rồi, còn đâu mà chạy tới phục vụ cho hoàng gia chứ?

Trần Nam đã làm rất đẹp, một lúc chà đạp hai đại tộc nát bét như bã chè, hơn nữa lý do gì cũng không nói ra, để cho Âu Vĩnh Lạc bịa đặt nói: "hắn căm thù đại tộc, muốn toàn diệt các ngươi!", các đại tộc còn lại sợ hãi đái ra quần, chỉ sợ Âu Vĩnh Lạc không bảo vệ mình nữa thì nguy to! Cuối cùng đành cố cắn răng mà cúp đuôi làm người, nôn ra phần lợi ích "vốn thuộc về chúng".

Ba năm qua đi, thế cục giữa ba quốc gia lớn cũng bắt đầu có chuyển biến. Lần trước lão Boquesto đã định liên kết với Tổ Hán để chèn ép Âu Tiên, nhưng sau sự kiện Trần Nam, lão lại đổi ý, nhảy sang bắt tay lại với Âu Vĩnh Lạc, chống đối Tổ Hán.

Hiên Viên Thái vì thế mà vô cùng tức giận, trong thâm tâm lão cũng đã đoán ra được bảy tám phần sự thật về cái màn kịch của Trần Nam, thầm mắng hai tên khốn giảo hoạt, lại mắng cả Boquesto ngu ngốc.

Thực tế, Boquesto làm sao mà không đoán ra được cái màn kịch này chứ? Số tuổi ba trăm triệu của lão cũng không phải là số ảo! Nhưng cái mà lão cần chính là cân bằng thế lực, hiện tại Tổ Hán vẫn là mạnh nhất, vì thế cần chèn ép Tổ Hán, đợi sau này Âu Tiên mà mạnh lên, vậy thì lão lại quay sang cùng chèn ép Âu Tiên, đồng thời học tập phương thức tự làm mạnh mình của Âu Tiên luôn, đó chính là phép cân bằng thế lực, cũng là chính sách tự cường mà Boquesto lựa chọn.

Tình hình bên trên căng thẳng, làm bên dưới cũng căng thẳng theo, xung đột bắt đầu xảy ra nhiều hơn trước rất nhiều. Chiến tranh quy mô nhỏ

https://thuviensach.vn

giữa Âu Tiên và Tổ Hán cũng đã xảy ra không dưới năm lần, làm ba nước ở giữa họ cũng phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Trong ba nước đó, Phù Tang ở gần Tổ Hán hơn, đã bị bọn chúng lợi dụng mang ra làm pháo hôi mà vẫn phải nín nhịn, lại thêm việc thù oán giữa hai nước năm xưa, vì thế có cùng chiến đấu thì cũng không thể nào mà hòa hợp. Cuối cùng Phù Tang tức giận phản lại Tổ Hán, đầu nhập vào phe của Âu Tiên, quyết tâm giúp Âu Tiên thống nhất cả ba nước trung lập.

Cũng tương tự như Phù Tang, nước Sa Phi nằm ở sát Âu Tiên cũng phải chịu áp lực không nhỏ, mặc dù Âu Tiên chưa từng làm họ tổn thất gì, nhưng khi nghe được phong thanh Phù Tang muốn trợ giúp Âu Tiên thống nhất, giới cầm quyền của Sa Phi cũng không ngồi yên được, vì vậy chủ động tìm kiếm sự ủng hộ từ Tổ Hán, chèo chống quân đội Âu Tiên, đồng thời quấy nhiễu đám Phù Tang quỷ lùn, không cho chúng quậy phá mình.

Còn một nước cuối cùng nằm ở giữa… thôi quên đi, đó là một nước yếu, chỉ trong vòng một tháng đã bị Sa Phi và Phù Tang chia cắt, trở thành lãnh thổ của hai nước đó.

Chiến tranh bắt đầu nổ ra, Âu Tiên và Tổ Hán đang chạy đua thời gian, xem ai có thể chinh phục được đồng minh của đối thủ trước, sau đó trợ giúp đồng minh của mình ổn định. Và trong cái thời điểm xung đột lãnh thổ thế này, một huyền thoại họ Trần bắt đầu xuất thế, người ta nói hắn tay cầm Càn Khôn Trường Đao, bên người có một nữ chiến binh luôn dùng iaijutsu huyền thoại của Phù Tang thủ hộ (iai là thuật rút kiếm samurai). Hắn, ban đầu chỉ là một tiểu kỵ binh, nhưng chỉ bằng ngựa và đao lại tung hoành trận mạc, đánh đâu thắng đó. Tướng Quân Lệnh đã từng phai nhạt trong lịch sử từ mười vạn năm trước bắt đầu tái hiện nhân gian.

----Ai gạch kẻ ngang đê: 182----

https://thuviensach.vn

Chuyện trên đại lục Quân Vương giờ đây cũng chẳng mấy liên quan về nhân vật chính của chúng ta nữa rồi.

Từ ba năm trước, hắn đã bắt đầu hành trình của mình, đi xuyên qua Lưỡng Hà, sau đó lại bôn ba suốt cả chiều ngang của Allades, cuối cùng hắn cũng ra được đại dương Đông Tây!

Vốn ban đầu Trần Nam định tham quan Allades một trận, nhưng thực sự luật pháp và quy củ ở cái đất nước này làm hắn như phát điên. Ở các vùng gần biên giới thì không sao, đi vào bên trong một chút thì bắt đầu chứng kiến được sự cực đoan của Hồi Giáo. Đám ba người Trần Nam đã không dưới ba lần bị quan phủ truy bắt vì "sỉ nhục tín ngưỡng" của họ.

Mà lần đó cũng có cái gì đâu? Chẳng phải đưa Hoàng Tuyết Nhu đi mua sắm, sau đó tiện mồm chê bộ Burka của họ mà mặc vào thì như quái vật biển hay sao? Mẹ, thẩm mỹ người ta khác, chê một chút đã làm sao mà nhặng cả lên?

Lần thứ hai là đi qua "thánh địa" của họ, lúc này, từng đoàn người đông như kiến cỏ bắt đầu tụ tập về đó hành hương. Trần Nam chỉ có đứng ở góc đường nhìn ngó hứng thú, chỉ trỏ một chút mà đã có cả một đám nhảy ra nói họ bất kính với Thánh Thần, cuối cùng đuổi Trần Nam chạy trối chết, khác nào chó nhà có tang? Lúc đó hắn đã bất mãn chửi ầm lên, mắng một lũ "biến thái", "cuồng đồ" gì gì đó.

Những lúc như thế, hai cô gái chỉ có đứng bên cười khúc khích, trong lòng biết hắn cũng không có thực sự tức giận mấy người bình thường kia, nếu không thì thảm họa đã xảy ra rồi.

Còn lần thứ ba, thứ tư… thôi thì toàn lý do chẳng đâu vào đâu, nói ra chỉ tổ mất mặt!

Thôi… dông dài quá nhiều rồi, chúng ta bắt đầu đến với quần đảo Song Tử, quần đảo lớn nhất, cũng là nơi phức tạp nhất cả Đông Tây dương bao

https://thuviensach.vn

la. Nơi không có chính quyền, không có luật pháp, chỉ có tranh đoạt. Nơi được mệnh danh là một giới tu luyện theo kiểu nguyên thủy với đúng nghĩa đen của nó.

Nơi đây là một quần đảo nằm chính giữa hai đại lục Quyền Hoàn và Quân Vương… ồ, nói cho đúng thì nó gần Quân Vương hơn khoảng một ngàn dặm, nhưng tính giữa đại dương bao la này thì cũng không đáng để tâm.

Sở dĩ gọi là quần đảo Song Tử là bởi vì quần đảo này có hai chủ đảo lớn nhất, diện tích gần tương đương nhau, nếu tính toàn bộ cả hai chủ đảo này thì có lẽ lớn bằng nửa vương quốc Âu Tiên, không hề nhỏ một chút nào.

Ngoài chủ đảo ra thì quần đảo Song Tử còn có hai mươi mốt hòn đảo nhỏ hơn, gọi là đảo nhánh.

Nơi đây nằm giữa hai đại lục, lại là mỏ báu vật khai thác mãi không hết, vì thế tu sĩ khắp bốn phương tám hướng mà có chút máu mạo hiểm, thích tranh đấu trong người thì đều tìm đến nơi đây.

Cũng vì hỗn tạp như vậy, rất nhiều thế lực đã ra đời, muốn khống chế quần đảo Song Tử trong tay. Tất nhiên, các thế lực này cũng có bóng dáng của mấy nước lớn đằng sau nên mới có thể vững chắc nắm quyền được.

Trần Nam đi vào đây, thấy cũng có phần nào giống bên Hoa Kỳ, bởi những kẻ tự nhận là “đồng hương” thì thường tụ tập vào một chỗ với nhau, tạo thành thế lực và chiếm giữ các hòn đảo, cộng đồng chống đỡ các thế lực bên ngoài, hơn nữa có thể giúp đỡ và bảo vệ nhau. Kiểu này thì cũng khá giống thể loại thành lập phố người Hoa, hoặc là việc người Việt Nam tập trung đông đúc ở Cali bên Hoa Kỳ vậy.

Khi mà Trần Nam đặt chân lên quần đảo này, thần kinh của hắn rơi rung lên, mặt mũi ngạc nhiên nhìn về phía Tây Nam quần đảo. Nơi đó hình như

https://thuviensach.vn

vừa có một dao động hơi quái dị, nhưng lại nhanh chóng vụt tắt, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Nhìn qua Kiko, thấy nàng như vẫn không cảm thấy gì, Trần Nam nghĩ có lẽ đó không phải là truyền thừa mà nàng cần rồi, vì vậy cũng bỏ qua không thèm để ý nữa.

Hòn đảo đầu tiên mà bọn Trần Nam lựa chọn đó chính là đảo Long Quân!

Theo truyền thuyết năm mươi xuống biển, năm mươi lên non được lưu truyền nơi đây, những người trên đảo Long Quân đều là người có nguồn gốc từ Âu Tiên, cũng coi như đồng hương của Trần Nam. Lựa chọn lên đây đầu tiên là chính xác nhất.

Hiện tại đã là một tháng sau khi Trần Nam đặt chân lên đảo rồi. Nhưng tin tức về truyền thừa vẫn không có gì cả. Trần Nam cũng không gấp, cứ tính trung bình tìm kiếm một đảo hết hai tháng, hai mươi mốt đảo mất khoảng bốn mươi hai tháng, còn hai chủ đảo mất thời gian thêm tý nữa, cùng lắm là mất tầm năm năm, chắc chắn sẽ tìm ra, nếu mình may mắn thì có khi vài tháng nữa là thấy thôi.

Hơn nữa, Kiko sau một tháng cảm nhận, cuối cùng cũng thấy được thứ gì đó kêu gọi từ phía Tây Bắc, xem ra đó chính là nơi mà bọn họ muốn tìm rồi!

Ở đây một tháng, Trần Nam cũng đã quen được một người khá nhiệt tình, gọi là Trương Văn Cam. Khi nghe được cái tên này, Trần Nam tý nữa thì nhảy dựng lên bỏ chạy. Cuối cùng hỏi ra, tên Cam này là con cả, gọi là Hai Cam chứ không phải là con số kinh khủng nào khác…

Hai Cam là một người hay nói và giao tiếp rộng, nhìn thấy đám người Trần Nam có thể gọi là cũng hợp mắt, không phải loại ngổ ngáo ngông nghênh giống lũ trẻ trâu trên đảo này, vì vậy mới chủ động đến kết giao.

https://thuviensach.vn

Địa điểm thì là một “quán bar” khá sang ở trên đảo này, cũng là nơi mà Trần Nam hay tới để tìm hiểu tin tức.

Quán bar là cái gì sao? Tất nhiên là… bar rồi! Loại hình thế này được lưu truyền rất phổ biến ở bên Quyền Hoàn, sau đó theo đám người phương tây kia đổ bộ lên quần đảo Song Tử. Hiện nay đã trở thành một loại hình ăn chơi đập phá không thể thiếu của đám người liếm máu sống qua ngày nơi đây rồi.

- Xin lỗi chú rồi! Anh sắp bị bồ đá! Việc chú nhờ anh không thể nào tập trung hoàn thành được! Hay thư thư cho anh thêm vài ngày được không? – Lúc này, Hai Cam đang dùng vẻ mặt suy sụp ngồi trước mặt Trần Nam, miệng đắng chát tố khổ.

- Sao? – Trần Nam nhấp một ngụm nước cam, tò mò hỏi.

Chuyện của tên Hai Cam này, Trần Nam cũng bắt đầu hiểu ra phần nào. Hắn có có cô bồ, sống cùng nhau cũng gần mười năm rồi. Hai Cam này thì suốt ngày chạy ra đường lo chuyện bao đồng, kết giao bằng hữu gì gì đó, hơi bê trễ việc tán tỉnh người tình. Ban đầu thì chưa sao, giờ lâu quá rồi thành ra nát bét, muốn sửa cũng không được nữa. Tình nhân kia nói chán hắn tận cổ rồi, suốt ngày chì chiết này nọ, nhưng tạm thời vẫn chưa đá hắn, hình như là ngại thế lực và bạn bè của Hai Cam nên không dám nói ra. Chuyện này làm hắn thấy phiền muộn không thôi. Còn phiền muộn vì cái gì… đây là vấn đề tế nhị nha!

- Giờ anh muốn thế nào? Nói ra đi! Em giúp anh! Sau đó anh tập trung làm hộ em thứ mà em muốn, ok?

Hai Cam bỗng chốc mắt sáng ngời, liên tục gật đầu kể lể…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Giới Thiệu Người

Tiếng kể lể khổ sở của Hai Cam đang chen lẫn giữa dòng nhạc xập xình phiêu lãng trong cái quán bar này.

- Chú biết không! Anh sống với nó mười năm nay, giờ cũng thấy ngấy tận cổ ra rồi. Tính của anh thích lo chuyện bao đồng, chạy qua chạy lại kết bạn thì mới vui. Mà nó thì lúc nào cũng bắt anh ở nhà, lại còn đòi sinh con cho anh nữa! Chú chắc cũng hiểu được phần nào tính anh, anh không thích trẻ con tý nào, thậm chí còn ghét cay ghét đắng, giờ bảo anh ở nhà chăm trẻ con thì giết anh đi còn hơn!

- Thế sao không chia tay bà nó đi nhanh? – Trần Nam bĩu môi:

- Chỗ này cũng sống thoáng hơn bên Quân Vương nhiều lắm cơ mà, cũng không có đăng ký kết hôn gì, anh thích thì cặp kè, không thì mỗi người một nơi! Chẳng phải ở đây người ta toàn thế hay sao?

Hai Cam ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trần Nam, khâm phục nói:

- Chú cũng hiểu biết quá ha! Xem ra chúng ta là đồng đạo á!

Trần Nam trợn mắt, bất mãn kháng nghị:

https://thuviensach.vn

- Im! Đừng có đánh đồng em với anh! Em là thanh niên nghiêm túc, em với hai bé cưng có giấy chứng nhận đàng hoàng, được luật pháp Âu Tiên chứng nhận! Em còn có nghệ thuật để giữ gìn gia đình, hiểu chưa? Không giống mấy kẻ tùy tiện như các người, lúc nào cũng chỉ thích làm theo ý mình, đến lúc cái đuôi xấu xa bị đối phương bắt được thì cũng là lúc mỗi thằng một ngả! Đúng là… trẻ trâu!

Hai Cam cũng xấu hổ gãi gãi đầu, ở quần đảo Song Tử này làm gì có luật pháp gì đâu? Thích thì cứ sống thử, không thích thì thôi, chia tay tiêu sái. Tu sĩ ở đây mạng sống dài dằng dặc, thời gian có thừa thì đi kết giao, hoặc là tầm bảo, việc gì mà quỵ lụy tình cảm lắm cho mất thời giờ? Còn cái thứ gọi là "nghệ thuật giữ gìn gia đình"? Mẹ, đó là thuyết pháp của các đôi vợ chồng già! Anh mày đây tính ra mới có hơn bốn mươi, trong giới tu sĩ thì vẫn là trẻ con trong trẻ con, việc quái gì mà phải tìm hiểu cái đấy?

- Giờ anh muốn sao? Nói nhanh đi cho nó vuông đi má!

Hai Cam thở dài một hơi, ưu tư nói:

- Anh muốn chia tay a…

Trần Nam ngã ngửa, nước cam văng tung tóe lên mặt, vô cùng chật vật. Cuối cùng nhảy dựng lên gào rú, át mất cả tiếng nhạc:

- Chia tay thì chia mẹ đi! Ra đây giả bộ ưu tư cái gì nữa? Anh đùa em à? Muốn ăn đòn…

- Ấy ấy! – Hai Cam cười làm lành:

- Chú cứ bình tĩnh nghe anh nói nốt đã nào! Chú biết đấy, anh không phải là thằng ác tâm, hoàn toàn không biết nghĩ cho người khác. Dù gì cũng ở với nhau mười năm nha, cạn tình thì cũng còn nghĩa, anh cũng không muốn chia tay xong nó lại coi anh là kẻ thù. Chú biết đấy, đàn bà là sinh vật phức tạp nhất trên đời, nó muốn chia tay thật đấy, nhưng mà là nó đá anh.

https://thuviensach.vn

Còn nếu mà anh đá nó, mặt mũi nó vứt đi đâu? Chẳng thù ghét anh thì là gì nữa?

- Mẹ! Chẳng phải sợ đám hồ bằng cẩu hữu kia chửi anh là thằng Sở Khanh hay sao? – Trần Nam bất mãn lẩm bẩm, dường như nói trúng tim đen của gã nào đó, làm hắn toát mồ hôi to như hạt đậu, gương mặt cứng ngắc.

- Vậy "nó" rốt cuộc là ai? – Trần Nam hỏi.

Hai Cam chột dạ xoa xoa tay, mắt liếc liếc về phía trên một cái đài cao. Trên đó có một cô gái trẻ, nhìn qua cỡ tầm hơn hai mươi, khuôn mặt cũng coi như mặn mà, thanh tú. Cô đang cầm cái đạo cụ khuếch âm, vừa hát vừa nhảy múa, cổ động không khí cho cả quán bar này. Nhiều kẻ bên dưới đã hò reo ầm ỹ, liên tục quát to "chị Huyền", coi như cổ vũ nàng.

- Tên là Huyền, chủ cái quán bar này, cũng là ca sĩ được chào đón số một trên đảo Long Quân…

Trần Nam lười biếng dựa lưng lên ghế, trong lòng nghĩ nghĩ một chút. Ca sĩ à? Vậy thì cảm nhận về âm nhạc sẽ vượt trội hơn người khác, chia tay mà dùng nhạc… kể cũng được! Đạo nhạc thì lại là sở trường của mình…

Trần Nam liếc liếc một chút khuôn mặt Hai Cam, gật gật đầu, sau đó thò tay vào trong áo lấy ra một thứ tròn tròn dẹt dẹt, màu đen, dính lên mép của Hai Cam, tạo ra một cái nốt ruồi nhân tạo chỗ đó. Cuối cùng gật gật đầu nói, bài sau anh lên luôn đi, em ngồi đằng sau hát, âm phát qua cái nốt ruồi này, anh chỉ cần nhái miệng theo là được rồi. À… tốt nhất anh ngồi đánh hộ em mấy thứ nhạc cụ tạo âm tiết này, để em ngồi đằng sau đánh đàn và nhép cho anh là xong.

Hai Cam cảm kích gật đầu, biết Trần Nam này khá là bí ẩn, có được vài thứ kỳ quái mà lại cực kỳ hữu dụng. Có lẽ là hắn nhặt được bảo bối ở đâu đó a, trên quần đảo này tưởng thiếu gì chứ không thiếu dị nhân.

https://thuviensach.vn

Tiếng ca hát trên đài đã kết thúc, tiếp theo chỉ là mấy thứ nhạc tự do xập xình, tạo không khí cho người ta nhảy nhót, nếu có ai thích thể hiện giọng hát thì có thể lên làm vài bài, còn được tặng hoa hay được tặng gạch thì còn phải phụ thuộc vào tài năng bản thân nữa.

Thừa dịp này, Hai Cam và Trần Nam đã nhảy tót lên đài, lôi ra vài thứ nhạc cụ, mỗi người một nửa. Hai Cam cầm đồ gõ nhịp, còn Trần Nam đánh đàn.

- E hèm! – Hai Cam rất chuyên nghiệp hắng giọng, gây sự chú ý:

- Tiếp theo… xin gửi tới các bạn, các quý vị một bài tình ca mới do chính tay Cam viết! Bài này cũng không hẳn là tình ca, nói cho chính xác thì là lời nội tâm mà tôi muốn nhắn nhủ đến một người con gái. Xin em hãy hiểu cho anh, hãy sống tốt em nhé! Xin quý vị lắng nghe ạ…

Bên dưới đài đã dần yên tĩnh lại, thỉnh thoảng mới có một màn dùng ca nhạc thể hiện tình cảm thế này, có người háo hức, có người lại chờ đợi tên kia làm trò hề, không ít kẻ đã chuẩn bị gạch đá đầy bồn đầy bát, chuẩn bị tung hết lực tay để tặng cho ca sĩ đểu trên đài.

Tiếng nhạc đã dần dần vang lên, đầu tiên là mấy tiếng gõ nhịp, sau đó lại là tiếng đàn cổ, không phải tiếng ghi ta hay piano thịnh hành nhất, mọi người không khỏi hơi thất vọng, không phải kiểu nhạc đờn ca tài tử hay cải lương nghe mà buồn ngủ đó chứ?

Nhưng… khi tiếng ca phát lên, khi từng dòng âm thanh hội tụ, khi mà tâm tình của ca sĩ hòa vào bài hát, mọi người lại triệt để thay đổi cách nhìn:

(Bài này ạ: http://www. nhaccuatui. com/bai-hat/ch... Pr2zQI-uD. html Bài này là được đạo nhạc của jay, nhưng sau đó còn bị cu Nam đạo tiếp phát nữa)

Nói ra vậy thôi, câu biệt ly ta đã ko chung đường.

https://thuviensach.vn

Có đau thì đau, nhưng còn hơn phải vấn vương thêm chi.

Vì người cứ cố giấu tiếng nói chẳng còn yêu nữa đâu, kết thúc thế thôi cho ko bận tâm về nhau.

Nhớ khi được yêu, khi được thương, khi được con tim người,

Giờ thì tan nát bao mộng ước đã trôi xa đi đâu, thôi thì câu nói chia tay, anh sẽ nói thay cho em người ơi

Có lúc anh luôn hỏi lòng, làm sao để yêu em,

Cố gắng nhưng không ích gì, vì em chẳng yêu anh,

Từng đêm khuya vắng ở bên cạnh anh nhưng em cô đơn?

Thì thôi còn quen làm chi cho đớn đau.

Kết thúc cho nhanh mối tình, để giải thoát cho nhau,

Nước mắt không rơi nữa rồi, vì anh sẽ quên em,

Lời ca anh viết với bao hạnh phúc bên em khi xưa, đành xóa trong hư vô...

….

Lời ca dần dần đi đến đoạn cuối, khi hát nốt câu “Chỉ có tôi yêu thôi”, nước mắt rất là phối hợp chảy dài hai bên má Hai Cam, làm bao người bên dưới động lòng trắc ẩn, vài cô gái nhạy cảm đã rơm rớm nước mắt, thương thay cho một người đàn ông cao thượng… Rốt cuộc là đứa con gái nào ăn ở thất đức, lại bỏ lỡ người đàn ông tốt như thế a…

Ở phía sau màn, cô ca sĩ tên Huyền kia cũng đã sương mù đầy khóe mắt. Mấy lần định nhảy ra an ủi Hai Cam, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vô số lần,

https://thuviensach.vn

lại sờ sờ xuống bụng mình, nàng chỉ biết cười khổ, không nỡ lòng nào chạy ra giúp hắn đăng cơ ngôi vị "chúa tể của những chiếc vỏ".

Hai Cam dùng khóe mắt liếc liếc qua cánh gà, thấy Huyền vẻ mặt thương cảm đứng đó, không hề có chút oán hận nào, trong lòng có vẻ đắc ý vô cùng. Lại cảm kích giơ ngón tay cái với Trần Nam, coi như lần này thành công, chia tay một cú quá xinh đẹp nha!

Mẹ kiếp, em muốn chia tay mà không nói, anh cố nén lòng chia tay dùm em! Cao thượng đến thế thôi chứ còn đến đâu? Ôi… mình phục mình quá!

Trần Nam cũng cười thầm, mặt ngoài lại ra vẻ an ủi vỗ vai Hai Cam, miệng thì thầm:

- Anh lại là người tự do rồi! Giờ thì giúp em làm cái đạo cụ ký ức về từ điển ngôn ngữ sáu dân tộc chiếm đóng quần đảo Song Tử được rồi chứ?

- Đương nhiên! Chiều đưa qua luôn cho chú, anh chỉ còn thiếu mỗi tiếng Triều nữa thôi.

Buổi chiều.

Hai Cam lại bước vào trong quán bar, hưởng thụ mọi sự tán thưởng và khen ngợi của những người xung quanh. Đắc ý nghĩ thầm tý nữa có lẽ nên tán tỉnh vài em vui đùa chơi, giờ mà không có đàn bà bên người thì cũng chán, tình một đêm hai đêm gì đó cũng không tệ a!

Chẳng mấy lâu sau, hắn đã tìm thấy Trần Nam đang ngồi uống nước cười đùa với hai mỹ nữ. Hai Cam nhanh nhảu chạy tới gần, thân thiện chào hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chào chú em! Chào hai em dâu! Mấy ngày không gặp, anh thấy Kiko càng ngày càng đẹp đó nha!

Hai Cam cũng không phải là nói mát, thực sự mấy ngày nay Kiko cảm thấy tâm thần mình cực kỳ thư sướng và thả lỏng, giống như tìm được thuốc kích thích nào đó vậy. Tình trạng của nàng làm Trần Nam lo sốt vó mấy ngày, không biết cô nàng khờ khạo này có vô tình hít phải cần hay đá gì đó không…

- Em thì không đẹp hả? – Hoàng Tuyết Nhu bên cạnh hừ một tiếng bất mãn.

Hai Cam giật mình, nhanh chóng cười nịnh nọt:

- Đương nhiên, đương nhiên! Tên kia chăm bẵm thì ai mà chả đẹp, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đẹp chim sa cá lặn luôn á!

Hoàng Tuyết Nhu nghiêng đầu một lúc, tâm cũng đỡ bất mãn, nhưng vẫn lẩm bẩm:

- Đẹp với nghiêng thành có liên quan gì? Bây giờ em dù không đẹp nhưng mà đánh một chưởng cũng nghiêng được thành nha…

Hai Cam toát mồ hôi hột, không đôi co với con bé bạo lực này, chỉ cẩn thận lấy ra một đạo cụ ký ức nhỏ, đưa cho Trần Nam:

- Ký ức về sáu ngôn ngữ chính anh đều đã tổng hợp lại hết đây cho chú rồi. Cũng phải nhờ vả thêm vài người giao tiếp nhiều thì mới hoàn thành được, vậy nên mới mất cả nửa tháng. À… bây giờ chú định đi đâu, quan hệ của anh cũng khá được, nhỡ đâu có thể giúp ích cho chú!

Trần Nam vui vẻ nhận lấy “kim từ điển” sáu ngôn ngữ thần thánh kia, mỉm cười gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Em định đi theo hướng Tây Bắc, đảo Sechu, đó là khu vực thế lực của người Triều Ly bên Quyền Hoàn phải không?

- Ừ! – Hai Cam gật đầu:

- Bên đảo Sechu anh cũng có quen một người, tên đó từ năm tám tuổi đã đi theo cha hắn thám hiểm đủ các di tích truyền thừa. Dù chưa từng vào thử sức một lần nào, nhưng quan sát và tổng hợp kinh nghiệm của người khác thì rất nhiều. Nếu chú đến khu vực bờ Tây quần đảo, tìm tên này là tốt nhất, bởi các đảo ở bờ Tây đều có dấu chân của hắn rồi. Việc tìm kiếm các di tích sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Trần Nam vui mừng trong lòng, quen biết một người quan hệ rộng đúng là có lợi nha, vốn phải tốn công tốn sức đi tìm vị trí di tích, nếu giờ đây có một người hiểu biết chỉ dẫn, đúng là tiết kiệm thời gian hơn rất nhiều.

- Vậy tên đó là ai? Liên hệ bằng cách nào?

Hai Cam lấy giấy bút ra, ghi vài chữ rồi dặn dò:

- Park Ji Jie! Thường gọi là Dì Dê, người Triều Ly. Địa chỉ là abc xyz, đảo Sechu, thường thì tên này sẽ ở nhà sáu tháng, ra ngoài bôn ba sáu tháng. Tính ra thì cũng đến bảy tám năm không gặp hắn rồi, nếu em mà gặp được thì cho anh gửi lời hỏi thăm nhé. Với cả anh nói trước, tên này là một người Triều Ly truyền thống điển hình, cực kỳ nóng tính, hơn nữa lại gia trưởng, không thích nói chuyện với phụ nữ, vì vậy nên nếu có đi tìm hắn thì tốt nhất là…

Thấy hai cô gái kia đang căm thù trừng mắt nhìn mình, Hai Cam rất thức thời câm miệng, uống nốt cốc nước rồi đứng dậy rời đi…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Park Ji Jie! Bất Diệt Thần Rơi Từ Trên Trời Xuống

Đảo Sechu.

Đây là một hòn đảo nằm về phía Tây Bắc của quần đảo Song Tử, khí hậu lạnh lẽo, thích hợp với tu sĩ vốn sống ở vùng lạnh, như Triều Ly chính là một ví dụ điển hình nhất.

Từ xa, Trần Nam đã ngửi thấy mùi cháy khét dày đặc trên đảo, thần tình của hắn không khỏi trở nên ngưng trọng. Bởi trên đảo kia đang có chiến đấu, hơn nữa còn là chiến đấu kịch liệt.

Nhìn tít ra phía xa hơn nữa, ở bên bờ đối diện của đảo Sechu, hàng trăm con thuyền lớn nhỏ, đủ loại kích cỡ đang áp sát lại, từ trên thuyền xạ kích từng đợt tên đã được gia công thành Binh Khí, thậm chí còn có mấy kẻ dùng Bảo Khí để bắn tên. Tên dính lửa, khi chạm vào mặt đất thì đột nhiên nổ tung ra xung quanh, giống như bom xăng vậy, lửa lan ra bốn phương tám hướng, tàn phá nhà cửa nghiêm trọng.

Thần sắc Trần Nam biến đổi mạnh mẽ, quay đầu lại nói với Hoàng Tuyết Nhu:

- Em ở đây bảo vệ Kiko, nếu có bất cứ thuyền nào nhằm vào các em thì cứ đánh đắm nó là được, bọn người này biết bơi, khỏi phải lo cho bọn

https://thuviensach.vn

chúng. Anh lên đảo tìm Park Ji Jie một chút, hi vọng hắn không sao!

Hoàng Tuyết Nhu gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trần Nam xoay người đi, nhún mình một cái đã lướt lên trên đảo.

Tìm đúng địa chỉ nhà đã nhận được, Trần Nam không khỏi lòng nóng như lửa đốt.

Nơi đây mà còn gọi là nhà sao? Đây gọi là cái bếp củi cũng không đủ. Lửa đang cháy hừng hực, bốc lên bên trên ngày càng nhanh. Hơn nữa, lửa này còn được dung nhập công lực thuộc tính hỏa, không phải cứ cho nước vào là dập được, tình thế đang vô cùng nguy cấp.

Đưa thần thức quét ngang tòa nhà này một phen, Trần Nam nhanh chóng cảm nhận được hơi thở yếu ớt bên trên tầng hai, thần tình hắn trở nên vui mừng, thân thể lao vọt đi.

Hai giây sau, Trần Nam xách theo một người đàn ông trung niên, cỡ tầm năm mươi tuổi xuống. Nhẹ nhàng đặt ông lên mặt đất, Trần Nam không khỏi nghi hoặc, theo lời Hai Cam thì Park Ji Jie cũng bằng tuổi hắn, tức là hơn bốn mươi, tu vi cũng là tầng ba, không kém. Theo lý đó thì dung mạo không thể nào già nua như vậy được chứ?

Mặc kệ, cứu người trước đã!

Trần Nam đặt tay lên ngực người trung niên, đề khí thông huyết cho lão. Chẳng mấy chốc sau, ông ta mờ mịt mở mắt ra, há mồm định nói gì đó thì lại nhận ra trong cổ họng mình dày đặc tro bụi, luống cuống đến ho khan liên hồi.

Trần Nam hớn hở, đang định mở mồm ra hỏi thăm gì đó, đột nhiên hắn thấy sau lưng tê rần, thân thể không nhịn được mà bay vọt đi, phổi như rách ra, gan như teo lại, lục phủ lộn tùng phèo cả lên.

https://thuviensach.vn

Thân thể Trần Nam bay vun vút trong gió, lướt qua rặng cây, lướt qua các tòa nhà, bắn thẳng ra bờ biển, xu thế không hề ngừng lại, ma sát mạnh với mặt biển tạo nên một đường rẽ sóng kỳ ảo, giống như chẻ đôi mặt biển ra vậy.

Ầm…

Một chiếc thuyền xấu số đã đụng phải viên đạn pháo Trần Nam, cả thân thuyền nổ tung ra như bị đánh bom, từng bóng người khua tay chân loạn xạ bay tứ tán lên trời, sau đó tủm tủm rơi xuống nước như mưa rào mùa hạ.

Trần Nam đau đớn chống tay lên một tấm ván gỗ, mắt hằm hằm nhìn về phía đảo Sechu, trong lòng không khỏi chấn động.

Bất Diệt Thần!

Á đù! Sao ở đây lại có Bất Diệt Thần? Mẹ kiếp, có phải thế giới này loạn bà nó hết rồi không? Là ai? Rốt cuộc là ai?

Híp mắt nhìn về phía kia, Trần Nam đã nhìn thấy được chân dung của Bất Diệt Thần vừa đánh lén mình.

Đó là một người có dung mạo thanh niên, khoảng hai lăm tuổi, tóc đen, mắt đen, đã thế còn một mí, nhìn qua cũng khá ưa nhìn, không xấu cho lắm. Nhưng lúc này thần tình hắn hung tợn vô cùng, mắt đã trợn tròn, vô cùng phẫn nộ. Trần Nam nhìn thấy hắn đỡ người trung niên kia dậy, nghe nghe nhìn nhìn, bắt mạch vài cái, sau đó lại trừng mắt nhìn về phía mình.

Vèo…

Mặt biển lại một lần nữa chịu hành hạ nghiêm trọng, một bóng đen vọt thẳng xuống vị trí của Trần Nam vừa rồi, xung đột còn mạnh gấp mười lần vừa nãy. Sóng biển bắn lên cao hơn năm mươi mét, gào thét lao ra mặt biển, nhấn chìm không biết bao nhiêu chiến thuyền.

https://thuviensach.vn

Còn Trần Nam, hắn đã vận dụng Bộ bay lên trời, tránh thoát một đòn ác ý kia. Khóe môi hắn giật giật, thần tình cũng trở nên bực bội.

Tên này quan tâm đến người trung niên, rõ ràng quen biết lão. Mình đã cứu lão, không được đền đáp gì thì thôi, tại sao lại phải chịu cảnh ngộ này chứ?

Mẹ kiếp! Có còn đạo lý gì không?

Thấy tên kia vừa tung ra một đòn hết sức lực, lao thẳng xuống đáy biển, hiện giờ đang luống cuống không biết phải dừng lại thế nào, khóe miệng Trần Nam nổi lên nụ cười mỉa:

- Đậu móa! Hóa ra là một thằng a ma tơ, lực thì lớn nhưng không biết dùng! Ông cũng éo hiểu sao mày lại là Bất Diệt Thần được! Tiên sư cha mày, ăn đòn cho nhớ đi đã…

Trần Nam lao vút đi như mũi tên ánh sáng, chìm xuống mặt biển mà không gây nên một tý sóng gió nào, chỉ mất nửa giây đã áp sát đến bên cạnh thanh niên kia.

Đưa tay bắt lấy gáy hắn, Trần Nam tức giận liên tục đập đầu hắn xuống đáy biển, làm bùn cát dưới đó bị khuấy động, đáy biển đã đục ngầu như chưa bao giờ được đục. Người từ bên trên nhìn xuống chợt kinh hãi lạnh mình, tưởng tượng như bên dưới có hai con hải thú khổng lồ đang vật lộn, trong lòng bọn họ không khỏi cảm thấy như ngày tận thế vậy.

Lũ người bên trên bị sóng biển ngầm từ dưới phả lên quay như chong chóng, thầm kêu khổ kêu sở, không ít những tên đàn ông trai tráng, ngày thường tự nhận mình đã xem đủ các loại kịch bản sến súa, giờ đây đã được thể nghiệm cảm giác hôn nhau dưới nước để giữ sinh mạng là thế nào. Tưởng tượng hai tên đại hán, mồm miệng đầy râu ria xồm xoàm sáp vào nhau. Ớ… thôi anh không tả nữa!

https://thuviensach.vn

Một lúc sau…

Sóng gió chợt yên bình lại, một bóng đen vọt khỏi mặt biển, lơ lửng trên bầu trời, thần tình thỏa thuê đắc ý nhìn chằm chằm xuống bên dưới.

Một lúc sau, một cái đầu lấp ló lên trên mặt biển, sau đó đến ngực, thắt lưng… ố ô, sao hai tay hắn lại đang ôm chặt lấy "ngã ba Đồng Lộc" thế kia? Ở đó vừa xảy ra xung đột hay sao?

Trần Nam đứng trên trời, thở hổn hển nhìn xuống bên dưới nói:

- Sao hả? Nước làm cái đầu mày bình tĩnh lại rồi chứ? Muốn đánh tiếp hay muốn nói chuyện?

- Mẹ kiếp! Tất nhiên là… - Người thanh niên bên dưới chửi bậy một câu bằng tiếng Triều (thực ra là tiếng Hàn theo nhận thức của Trần Nam):

- …nói chuyện rồi.

Trần Nam bĩu môi, còn tưởng mày hùng hổ thế nào chứ? Hắc hắc… vừa rồi dám đấm vào ngực ông, cho mày một cước vào ngã ba là còn nhẹ đấy!

……

Tối…

- Xin lỗi! Tôi đã hiểu nhầm cậu! Mong cậu tha thứ vì đã mạo phạm! Lúc đó… cũng tại tôi lo cho cha quá.

Trong ngôi nhà đã được Trần Nam dùng pháp lực dựng lại dễ dàng, người thanh niên kia đang quỳ trên thảm, xá đầu xin lỗi hắn. Đây không phải là Trần Nam ép buộc gì, mà nó vốn là một lễ tiết xin lỗi trịnh trọng ở Triều Ly, tỏ ý mình đã sai, cực kỳ hối hận. Cái lễ tiết này khá giống ở Phù Tang, Kiko cũng không cảm thấy gì, nhưng Hoàng Tuyết Nhu đã chọc chọc liên hồi vào lưng Trần Nam, ý bảo hắn nhanh đỡ người ta dậy đi.

https://thuviensach.vn

Trần Nam đưa tay đỡ người thanh niên ngồi dậy, bất mãn nói:

- Dì Dê à! Đây không phải là tôi chán ghét gì anh, nhưng anh đừng có nóng tính thiếu suy nghĩ như vậy được không? Lần này may đụng phải tôi, nếu đụng phải người nào khác, với cái cú đấm đó anh đã đủ cho người ta chầu ông bà rồi, còn ở đây mà chờ anh xin lỗi à?

Vâng, người thanh niên Bất Diệt Thần này không phải ai khác, chính là Park Ji Jie, biệt danh: Dì Dê. Còn người trung niên kia là cha hắn: Park Ji Sung… Ách, cái này… Trần Nam hơi bị câm nín khi biết sự thật phũ phàng đó.

Còn về việc tại sao hắn lại trở thành Bất Diệt Thần, đó lại là một sự trùng hợp khác, mà nguồn cơn sâu xa lại đến từ chính bản thân Trần Nam!

Park Ji Jie hơi xấu hổ, liếc ông bố đang hằm hằm nhìn mình, giống như đang nói mày mà không làm cho người ta hết giận thì liệu hồn. Park Ji Jie không khỏi kêu khổ trong lòng.

Trần Nam thấy cái tư thái của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên tâm trêu đùa, cười khẩy một cái nói:

- Có phải theo kịch bản truyền thống, anh sẽ ra tay trong cơn kích động, sau đó lỡ tay giết mất người tốt. Cuối cùng dập đầu tạ lỗi trước một phần người đó, xin thề cả đời sẽ phụng dưỡng cha mẹ hắn, chăm sóc anh em hắn, ờ…

Trần Nam vốn định lỡ miệng nói luôn cả vợ con vào, nhưng liếc liếc bên cạnh, lại cảm thấy lời đó rất là không ổn. Vợ con nhà mình cần quái thằng nào chăm sóc?

Park Ji Jie xấu hổ cúi đầu không nói.

https://thuviensach.vn

- Tôi hỏi thật nhé… lúc nào anh cũng hành xử thiếu suy nghĩ như vậy sao?

Park Ji Jie không biết nói gì, Park Ji Sung đã không nhịn được, đứng ra nói hộ cho con:

- Cậu Trần, thằng bé này thừa hưởng tính cách bộp chộp đó từ tôi! Cậu có trách thì trách tôi không biết dạy con đi…

Nói đến đó, mặt Park Ji Sung đã hơi quắt lại, ở Triều Ly, người ta coi trọng giáo dục lắm, một người phải chấp nhận rằng con mình không có gia giáo là một chuyện mất mặt vô cùng. Nhưng người Triều Ly còn coi trọng cái mà họ gọi là "liêm sỉ" hơn cả gia giáo, nếu mình sai thì phải xin lỗi, đó là văn hóa đã ngấm vào máu của họ rồi.

Trần Nam liếc liếc hai cha con này, cười nhẹ hỏi một câu bâng quơ:

- Bác Sung, cháu hỏi cái này có lẽ hơi vô lễ, nhưng mà… thật sự cháu rất tò mò. Ở Triều Ly có bao giờ xảy ra chuyện các đại thần… à không, các đại biểu quốc hội đánh nhau khi đang họp không?

Park Ji Sung hơi nhướn mày, vẻ mặt ngạc nhiên:

- Cậu Trần đã từng đi qua đế quốc Triều Ly chúng tôi sao? Chuyện này đã từng xảy ra hai lần… nhưng cũng khá lâu rồi!

Trần Nam híp mắt lại, trong bụng đã cười khùng khục.

Xem ra Triều Ly này đúng là phiên bản của đất nước củ sâm con bà nó rồi!

Biết tại sao phim Hàn Xẻng dài không?

Ờ, thì là do đạo diễn câu giờ a!

https://thuviensach.vn

Câu giờ? Nhưng cũng phải lấy cớ gì mà câu chứ? Cớ vớ cớ vẩn thì làm gì có người xem!

Cớ mà đạo diễn dùng chính là tâm sinh lý đặc thù của mấy ông Triều Ly này a!

Người khi sinh ra thì chưa nhận thức được bao nhiêu, nhân cách của con người còn sơ khai, chia làm mấy loại bản tính. Và bản tính này thì tùy vào sinh lý và huyết mạch mà họ chảy trong người.

Đó là bốn loại: Hoạt, Hỏa, Trầm, Ưu!

Trần Nam đã từng học tâm lý cơ bản, và nhận thức được một phần về tâm lý con người. Theo đó, người Hàn thì hầu hết lại có bản tính là Hỏa, tức là cực kỳ nóng tính, nóng vội, làm việc nhiều khi thiếu suy xét, dẫn đến những hậu quả không ngờ được, mà cũng vì không suy xét kỹ, việc mà họ làm nhiều lúc không triệt để, dây dưa liên hồi hết chuyện này đến chuyện khác, vì vậy mà phim Hàn mới dài lê thê như vậy.

Bản tính của con người là như vậy, nếu giáo dục tốt, người ta cũng có thể thay đổi được. Giống như Trần Nam chẳng hạn, trên Trái Đất, "hắn" vốn có bản tính Hoạt, tức là dễ giao tiếp, kết bạn, giống với Hai Cam. Nhưng trải qua mấy vụ lừa tình, giờ đây hắn lại trầm tĩnh và khó kết giao hơn rất nhiều, đó là tác động của thời gian vào bản tính.

Nhưng nói gì thì nói, bản tính ban đầu vẫn khó có thể thay đổi, người Hàn Quốc thì lại có huyết mạch Hỏa rất mạnh, vì vậy mà họ nóng tính, bộp chộp. Chuyện các đại biểu quốc hội đánh nhau chí chóe, cả Trái Đất chắc chỉ có Hàn Quốc mới xảy ra được.

- Không nói đến chuyện đó nữa! Hôm nay tôi đến đây là muốn anh Park giúp đỡ một chút. Tôi muốn đi tìm một vài di tích truyền thừa, đảo Sechu này chính là nơi đầu tiên mà tôi lựa chọn. Tôi được anh Hai Cam giới thiệu

https://thuviensach.vn

tới đây, nói rằng anh có thể chỉ điểm cho tôi vị trí chính xác của các di tích, đỡ mất thời gian rất nhiều, anh có thể giúp tôi chứ?

Park Ji Jie nghe được chuyện này, đầu lại ngẩng cao lên, ngực ưỡn ngạo nghễ. Tay vỗ vỗ ngực, hắn tự tin nói:

- Được rồi! Rất nhiều người đã từng nhờ tôi làm chuyện này, nhưng lần nào cũng phải có phí tổn. Lần này tôi nợ cậu một ân tình, tôi sẽ giúp miễn phí cho cậu, chúng ta xóa bỏ hiềm khích, coi như quen biết nhau a… Nếu có dịp sau mà cần đến, cậu cứ đến tìm tôi là được.

Nói xong Park Ji Jie vươn tay ra rất hữu hảo. Trần Nam mỉm cười bắt tay lại, trong lòng lại thầm cảm thán, tên này vẫn còn rất "bình dân" nha! Không biết hắn làm cách nào mà thành Bất Diệt Thần? Tò mò chết ta… tò mò chết ta rồi!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tìm Truyền Thừa

Sáng hôm sau.

Với tác phong làm việc tên lửa của người Triều Ly, không mấy ngạc nhiên về việc bọn người Trần Nam xuất phát sớm như vậy.

Vốn dĩ Park Ji Jie không thích làm việc chung với đàn bà, nhưng từ đầu đến cuối, hai cô gái kia đều im thin thít, không hề đả động gì đến hắn, chỉ lẳng lặng đi theo Trần Nam. Vì vậy nên Park Ji Jie cũng không tiện nói gì các nàng, việc của hắn chỉ là hợp tác và chỉ dẫn cho Trần Nam, vậy là đủ rồi.

Tìm hiểu về các di tích trên mười đảo phía Tây này lâu năm rồi. Park Ji Jie không còn lạ gì hoàn cảnh nơi đây nữa. Chẳng mất bao lâu đã dẫn đám người Trần Nam đến một sơn cốc gần như khép kín xung quanh, chỉ có một lối vào duy nhất là cái thông đạo hun hút như hũ nút, giấu sâu dưới hàng tá lớp dây leo chằng chịt.

Trần Nam thấy Park Ji Jie dẫn mình vào đây, mày hắn hơi nhíu lại, bởi nhìn từ bên ngoài, hắn không hề cảm nhận được một chút khí tức nào giống di tích cả. Nhưng nhìn qua Kiko, thấy mắt nàng lại hơi sáng lên, tâm tình kích động, Trần Nam lại cố nén sự nghi hoặc trong lòng xuống.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua thông đạo, trước mặt đám Trần Nam là một thung lũng cực kỳ nên thơ, xung quanh bị bốn vách núi bao bọc, không hề chịu ảnh hưởng môi trường bên ngoài, khung cảnh không hoang tàn như ngoài kia, mà lại khá bình yên, gần gũi với thiên nhiên hơn.

Trần Nam giật mình, ngó quanh cái thung lũng này, không ngờ cảm giác đã hoàn toàn khác biệt với nhìn từ ngoài vào, ở phía bên sườn núi phía Bắc có dao động năng lượng cực mạnh, rõ ràng có bố trí trận pháp và cơ quan. Tại sao từ bên ngoài lại không nhìn thấy? Chẳng lẽ thủ đoạn của thánh giả lại cao minh đến như vậy? Chỉ một trong số hàng tá trận pháp của Tiêu Dao Tử, lại qua bao nhiêu năm như vậy rồi, tại sao vẫn có thể che giấu hoàn toàn cảm quan của mình?

Đang suy nghĩ, ống tay áo Trần Nam đã bị người kéo kéo. Quay đầu lại, thấy Kiko đã đứng đó, khuôn mặt tha thiết nhìn hắn, chỉ chỉ lên phía một cửa động ở trên sườn núi.

Trần Nam mỉm cười, đưa tay ôm ngang eo nàng, tung mình bay lên trên đó, hai người Hoàng Tuyết Nhu và Park Ji Jie cũng nhanh chóng đuổi theo, không rời nửa bước.

Lên cái động kia, Trần Nam quét thần thức ra xung quanh, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm. Trong này không có ai cả, là thời điểm thích hợp cho Kiko đi vào trong. Hắn vốn định vào theo Kiko, nhưng nghĩ lại, thủ đoạn của thánh giả, mình làm sao mà lách qua được? Truyền thừa này vốn dĩ là dành cho người có thân thể thông linh thiên địa, mình cứ cố cưỡng ép vào theo thì hậu quả khó mà lường được.

Quả nhiên, cô nàng này không làm cho Trần Nam lo lắng, nàng nhắm mắt cũng có thể di chuyển giống như trong nhà mình vậy. Trực giác và huyết mạch dẫn dắt làm nàng gần như không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì, thân thể khinh linh giống như một con bướm bay lướt qua từng lớp từng lớp trận pháp.

https://thuviensach.vn

Kiko đã đi vào, lúc này, Park Ji Jie chợt nhíu mày ngó quanh, nghi hoặc nói:

- Tại sao lại không có ai? Dù nơi này đã qua nhiều năm, được nhận định là bị khai thác gần hết bảo vật, nhưng ngày thường vẫn có một số kẻ tới đây tham tường trận pháp và cơ quan, tăng trưởng kiến thức! Tại sao bây giờ lại không có ai cả? Thật kỳ quái!

Trần Nam cũng nghe thấy lời hắn nói, cũng không khỏi suy tư:

- Anh nói ngày thường cũng có người tới đây tham tường? Vậy nếu tham tường xong thì họ đi đâu? Ra bên ngoài hay là…

- Bên dưới kia có một ngôi làng, là của thổ dân bản địa trên đảo này, thời xưa các tu sĩ đến chiếm đóng đảo, buộc họ phải dồn vào đây trú ngụ. Theo tôi biết thì thổ dân đó có thể điều động được một phần trận pháp trong di tích, do đó mới bảo tồn được chính mình, tạo hiệp nghị với các tu sĩ. Hiện giờ chuyện đã qua nhiều năm, ân oán cũng phai nhạt, vùng đất này đã nghiễm nhiên trở thành nơi của thổ dân rồi, tu sĩ có mệt thì cũng có thể mang theo các loại vật phẩm vào ngôi làng đó trao đổi…

- Xuống dưới xem chút đi! – Trần Nam liếc qua di tích, cảm thấy Kiko nhất thời cũng không ra được, mở miệng đề nghị Park Ji Jie.

- Ừ! – Park Ji Jie cũng có chút giao tình với người bản xứ nơi đây, cũng muốn xuống xem bọn họ một chút.

Ở một góc khác của sơn cốc.

Một ngôi làng thô sơ, nhà toàn lợp tranh nứa có vẻ khá nổi bật giữa rừng cây. Nếu là bình thường, Trần Nam không khó để phát hiện ra ngôi làng này, nhưng trận pháp đã hạn chế cảm quan của hắn rất nhiều, không thể nào nhận biết xa như thế.

https://thuviensach.vn

Lúc này, trong ngôi làng đó là một khung cảnh trầm trọng, người người nhíu mày, có kẻ toát mồ hôi, có kẻ đang thiếu kiên nhẫn.

Trong đó, một tên sĩ quan người Triều Ly đang nóng vội gí đao lên cổ của một ông già đen đúa, mắt trợn lên quát:

- Nói ngay! Rốt cuộc ông có chịu giao phương pháp khống chế trận pháp ra đây hay không?

Ông già quật cường nhìn lại hắn, giọng điệu lạnh nhạt nói:

- Sáu vạn năm trước đây, các người đã dồn ép chúng ta phải trốn vào nơi chật hẹp này. Bọn ta đã nhượng bộ một lần, đã vậy còn phải trả giá thảm trọng để có được một mảnh đất dung thân. Giờ đây, ngươi lại ỷ mình có tu vi tầng bốn, phá được trận pháp kia rồi tới uy hiếp bọn ta, nghĩ rằng bọn ta lại khuất phục hay sao? Nằm mơ!

Sĩ quan kia thấy người đàn ông vẫn cứ cứng đầu cứng cổ, không chịu khuất phục, trong lòng không khỏi giận dữ. Hắn đã mất đi kiên nhẫn, giơ đao lên muốn chém thẳng vào cổ ông già trong ánh mắt kinh hoàng và phẫn nộ của bao nhiêu thổ dân đã bị bắt trói.

Beng…

Một âm thanh thanh thúy vang lên, cây đao Linh khí kia vừa giơ lên giữa chừng đột nhiên đổi hướng, sau đó gãy đôi ra như đồ hàng mã. Sĩ quan cảm thấy tay tê rần, lịch bịch lùi lại vài bước, sắc mặt kinh hãi nhìn xung quanh.

Nhưng tầm nhìn của hắn còn chưa ổn định, một bàn tay cứng như sắt thép đã đè lên cổ hắn, nhấc bổng hắn lên rồi lao mạnh đi. Sĩ quan chợt thấy như trời đất quay cuồng, phía sau gáy không biết đã đập vỡ bao nhiêu cây cối, đến khi đụng đến vách đá, làm rung rinh cả ngọn núi một chút thì hắn mới “được” dừng lại.

https://thuviensach.vn

Sĩ quan cố gắng lắc lắc cái đầu, nhìn lại người kia, chỉ thấy đó cũng là một người Triều Ly giống mình, hắn không khỏi thều thào nói:

- Ah… không! Rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy?

- Tại sao lại phải uy hiếp bọn họ? Tại sao lại đối xử với họ như vậy? – Park Ji Jie tức giận nói.

- Cậu… cũng là người của đảo Sechu phải không? Cậu có biết quân của Huang Chun Tae đang tấn công chúng ta nhằm độc bá thế lực Triều Ly ở quần đảo này không? Chúng ta cần có trận pháp này để thủ hộ, tôi… tôi có thể bảo vệ tất cả mọi người, bảo vệ người đã tin tưởng tôi, bảo vệ cả bộ lạc này nữa! Tôi chỉ cần trận pháp đó mà thôi. – Sĩ quan gắng gượng nói.

- Ông nói như chúa cứu thế vậy… Nhưng thực tế ông đang muốn giết chết bọn họ! – Park Ji Jie cau mày phản bác.

Lực đạo ở bàn tay hơi tăng lên một chút, người đàn ông trợn trừng mắt lên, cố gắng nặn ra toàn bộ khí lực:

- Đúng thế, nhưng vì họ sẽ không nghe tôi nói! Và… có lẽ… ngay cả cậu cũng vậy…

Tiếng nói ngày càng thều thào, giống như sắp tắt thở vậy. Park Ji Jie còn đang trầm tư, bên vai đã bị Trần Nam vỗ vỗ một cái. Hắn vô thức buông lỏng tay ra, sĩ quan rơi xuống đất, hít lấy hít để như chưa bao giờ được hít, hắn đột nhiên cảm thấy sao mà bầu không khí này đáng yêu thế, mặt đất này đáng yêu thế, còn cả… thanh niên kia nữa, hắn cũng thật là đáng yêu!

Trần Nam lắc lắc đầu mỉm cười, ngồi xổm xuống bên người sĩ quan:

- Tôi biết ông muốn cái gì! Ông muốn bảo vệ chính mình, sau đó tiện thể bảo vệ cả đám người kia nữa phải không? Ồ… hình như ông muốn nói

https://thuviensach.vn

câu đó với thứ tự ngược lại thì phải? Được rồi, không bàn luận vấn đề này! Tôi chỉ muốn nói… cách làm của ông quá nóng vội rồi!

Trần Nam bấm bấm vào một thứ bên tai, làm nó phiên dịch lời mình muốn nói ra tiếng Triều, cuối cùng trúc trắc phát ra miệng.

- Nóng vội sao? – Người đàn ông lắc đầu cười khổ:

- Huang Chun Tae sẽ cho tôi thời gian sao?

Trần Nam cười hì hì, tiếp tục chỉ giáo như một danh gia về quân sự:

- Ông thật đần, người ở đây vốn không kỳ thị gì việc các ông ở lại đây cả. Ông cứ ở với họ đi, trận pháp vẫn luôn ở bên ông. Hơn nữa, địa hình nơi này chẳng phải là tuyệt hảo để phòng thủ hay sao? Chẳng lẽ ông là một sĩ quan mà không biết cái gì gọi là đánh du kích hay sao? Không biết cái gì là vườn không nhà trống hay sao? Chuyển hết đồ bên ngoài kia vào đây, tặng cho thổ dân một phần, ông sẽ có tình hữu nghị của bọn họ, đồng thời bỏ lại cái đảo rỗng tuếch cho đối thủ. Bọn họ xâm chiếm ông mà lại không nhận được gì, chẳng phải là thiệt hại của bọn họ sẽ tệ lắm hay sao?

Trần Nam nói hăng say vô cùng, nói đến chỗ đắc ý lại vỗ vỗ đùi vài cái. Nhìn ánh mắt thán phục như nhìn quái vật của Hoàng Tuyết Nhu, Park Ji Jie và cả sĩ quan kia, mũi hắn sắp phổng lên tận trời mất rồi. Oái oái… nổ! Nổ…

- Tôi chỉ nói đến thế thôi, việc của mấy người, tôi cũng không tiện quản. Nhưng nói thật với ông, đôi khi giết người không phải là biện pháp tốt đâu! Còn nếu muốn giết, thì phải giết cho đẹp, phải làm sao cho tất cả mọi người kinh sợ về sự tàn bạo của ông, chứ chỉ giết mấy kẻ trói gà không chặt như thổ dân này, ông có được cái gì chứ?

Lời vừa dứt, Trần Nam đã mỉm cười xoay người, tung mình bay lên sườn núi. Bởi trên đó đã phát ra từng luồng âm thanh ầm ầm, giống như có

https://thuviensach.vn

cánh cửa đá nào đó đang mở ra.

Trần Nam mỉm cười, chào đón Kiko đã nhận truyền thừa xong… Á đù, sao không hề có một chút khí tức nào như vậy? Không hề giống với một người nhận được truyền thừa nha? Ách… cô bé kia đang tội nghiệp đứng đó… thực sự không có chút tu vi nào hả?

Cuống quýt lao xuống bên người Kiko, lấy ra một cái áo khoác choàng vào cho nàng. Trần Nam hơi xót xa xoa xoa hai tay đã lạnh ngắt của thiếu nữ, đau lòng nói:

- Sao vậy? Em chưa nhận được truyền thừa sao?

Kiko lắc lắc đầu, nhưng thần sắc vẫn rất sáng lạn và hưng phấn…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Sáu Samurai Huyền Thoại! Truyền Thừa Thực Sự

Trong đó… không phải truyền thừa của Tiêu Dao Tử! – Kiko nói ra một câu làm Trần Nam sửng sốt, Park Ji Jie đứng đằng sau đột nhiên nóng nảy nói:

- Cô nói cái gì? Không phải truyền thừa của Tiêu Dao Tử? Ý cô nói tôi lừa gạt các người hả? Cô có tin…

- Từ từ! Từ từ! – Trần Nam nhíu mày vỗ vai Park Ji Jie, buồn bực nói:

- Anh có bình tĩnh lại được không? Cái tính tình bộp chộp đến lúc nào mới sửa được hả? Không nghe Kiko nói hết được hay sao?

Park Ji Jie nghe được lời nói có chứa thuật thôi miên của Trần Nam, tâm tình cũng hơi bình tĩnh đôi chút, không nói gì mà chỉ hậm hực nghe con bé kia giải thích.

Kiko hơi rụt rụt người, đáng thương núp vào sau lưng Trần Nam như chú gà con cần bảo hộ. Trần Nam mỉm cười bóp nhẹ tay nàng cổ vũ, Kiko cuối cùng cũng kể ra được mọi chuyện là thế nào:

- Trong đó vốn dĩ là truyền thừa phụ của Tiêu Dao Tử, có chứa một ít đan dược và pháp bảo. Nhưng mà đã bị người ta lấy đi hết rồi. Và người lấy đi đó chính Bất Diệt Thần duy nhất trong lịch sử Phù Tang, hình như…

https://thuviensach.vn

hình như còn là tổ tiên của em, em không rõ lắm, nhưng chắc là có liên quan đến huyết mạch của em. Trong đó chỉ có một đoàn ký ức đã xâm nhập vào đầu em rồi, đồng thời còn có một cái dây chuyền có hình cây đàn tranh và sáu thanh kiếm nữa… Anh xem đi!

Trần Nam mặc kệ kiếm kiếc chìa khóa gì, nghe thấy có ký ức xâm nhập vào đầu Kiko, thần tình hắn hơi biến đổi, cuối quýt đè nàng ra mà kiểm tra, miệng liến thoắng:

- Em có cảm thấy có gì khác thường không? Có thấy khó chịu không? Cảm giác có khác mọi ngày không? Mà cái kia là ký ức chứ có mang theo ý chí gì không hả? Aiz… nói em cũng không hiểu, mẹ kiếp… đừng có bảo là đoạt xá đó!

Trần Nam bắt đầu hơi hoảng, cái trò làm truyền thừa xong chờ người đến đoạt xá này xảy ra trong tiểu thuyết nhiều lắm rồi, không biết ở đây có cái tình tiết máu chó như thế hay không? Thật là đáng sợ a… Hối hận… thật quá hối hận mà. Sao lại đi tin tưởng cái tên Tiêu Dao Tử kia chứ?

Kiko thấy hắn lo sốt vó lên như thế, trong lòng chợt thấy ngọt ngào, đột nhiên cười hi hi thơm lên má hắn một cái, nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm đi! Em vẫn là Kiko của anh mà! Trong đó chỉ còn lại một đoàn ký ức tàn dư, bao gồm các kiến thức, các trải nghiệm và một ít tâm nguyện của người quá cố, cũng không có gì xấu đâu! Cũng vì người để lại những thứ này là người có thân thể thông linh, có thể khống chế cả truyền thừa nên em mới được kêu gọi tới đây trước. Bây giờ thì em cũng biết được truyền thừa ở đâu rồi, còn cả cách tiếp nhận nó nữa. Anh xem đi, chìa khóa này chính là thứ để mở cánh cổng truyền thừa đó!

Trần Nam nghe nàng nói xong mới thấy tâm tình hơi thả lỏng một chút, nhưng đột nhiên thần kinh lại hơi nổi lên cảnh giác, nhìn vào Kiko nói:

- Hay là… đừng nhận nữa?

https://thuviensach.vn

Trần Nam bắt đầu thấy lo lắng rồi, truyền thừa truyền thẹo gì thì cũng là đồ trên trời rơi xuống… Mẹ, nhỡ đâu đúng là đoạt xá… Aiz, mình bị làm sao vậy? Mọi khi đâu phải người thiếu quyết đoán và nghĩ nhiều thế này!

- Sao thế? – Kiko kỳ quái nhìn hắn, sau một lúc lại như nghĩ ra cái gì:

- Em biết anh lo cho em! Nhưng mà… em không thích lúc nào cũng để anh phải lo lắng như thế! Vì em mà anh lúc nào cũng phải ngồi trên xe ngựa chậm rì rì, vì em mà lúc nào anh cũng phải phân tâm để chăm lo. Em… em nghĩ, dù không giúp gì được anh, thì cũng không thể làm gánh nặng cho anh được. Hiện giờ anh không thấy phiền, nhưng lâu dần, thời gian sẽ làm anh thấy phiền thôi, lúc đó anh sẽ chán em, ghét em… Em muốn ở bên anh, không phải chỉ là một kiếp người trăm năm như thế, em muốn mình có tu vi cao, có thể sống lâu một chút để ở bên anh mãi mãi… Truyền thừa này cũng không có nguy hiểm như anh nghĩ đâu, chẳng phải sáu vạn năm trước, Shien đã trở thành Bất Diệt Thần hay sao?

Trần Nam hơi ngẩn ra, trong lòng thấy phức tạp.

Ừ, bây giờ thực sự hắn không thấy phiền gì khi ở bên Kiko, bởi hắn chưa thực sự gặp một thời khắc khó giải quyết nào cả.

Nhưng tới một lúc nào đó, nếu hắn thực sự gặp phiền phức, mà lại còn cần phân tâm ra lo cho Kiko, liệu lúc đó hắn còn dám to còi nói như vậy không?

Ờ… nghệ thuật giữ gìn gia đình có nói, vợ chồng phải tương xứng, ít nhất là không trở thành gánh nặng cho nhau, vậy thì gia đình mới vững chãi được!

Nghệ thuật đúc kết như thế, hắn là không sai a…

Còn cả Shien? Hình như là Bất Diệt Thần Phù Tang năm xưa. Ừ, cô ta thành công, vậy chắc chắn Kiko cũng có thể thành công!

https://thuviensach.vn

Vậy là đám người Trần Nam lại nhanh chóng khởi hành, đi đến một hòn đảo ở phía Tây Nam, mà theo như lời của Kiko, nơi đó chính là truyền thừa chân chính.

Khi nghe đến đảo Tây Nam, sắc mặt của Park Ji Jie hơi biến đổi, sau đó lại phức tạp ngậm miệng không nói gì. Trần Nam cũng đã nhận ra được tình cảnh đó, trong lòng không khỏi hơi động.

Ngày đầu tiên bước lên quần đảo này… có năng lượng mạnh mẽ dao động ở Tây Nam… Tên này lại đột nhiên trở thành Bất Diệt Thần, rõ ràng nghe Hai Cam nói trước đó hắn chỉ là tu sĩ tầng ba! Vậy thì… có phải là do Bất Diệt Thần nào đó dùng truyền thừa đạo thống hay không? Vậy thì tại sao người đó lại vẫn lạc? Quái… quá kỳ lạ!

Trần Nam nổi lên hàng loạt thắc mắc trong đầu! Nhưng cuối cùng cũng nuốt vào trong bụng, chuyện riêng của người ta, hắn còn chưa rỗi hơi đến mức dây dưa vào.

Bước chân lên hòn đảo ở phía Tây Nam, Trần Nam cũng chỉ nghe loáng thoáng được nó là thế lực của đế quốc Anh Lan bên Quyền Hoàn, là một trong ba thế lực lớn Triều Ly, Thiên Đức và Anh Lan.

Bước chân lên đây, Trần Nam cảm thấy có điều gì đó thật khác thường…

Đó là… cái thứ cảm giác như năng lượng trong không gian bị vặn loạn đến rối tinh rối mù. Rõ ràng do người nào đó dùng đại thần thông gây nên hậu quả, khiến nơi này trong thời gian ngắn không thể điều động năng lượng thiên địa, tu sĩ vào đây thì cũng không thể nào tu luyện được.

Trần Nam nghĩ nghĩ, lại càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình, hắn là “truyền thừa đạo thống” rồi.

https://thuviensach.vn

Đưa Kiko đến một cái cây cổ thụ cao đến gần hai mươi mét, Trần Nam hơi ưu tư nhìn theo bóng nàng dần khuất bên trong thân cây. Hoàng Tuyết Nhu bên cạnh dịu dàng nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng an ủi.

Chợt, Park Ji Jie bên kia sắc mặt biến đổi mạnh mẽ, trở nên vô cùng dữ tợn. Hắn quay ngoắt về phía một con đèo ở xa xa, điều động hết tốc lực bay về phía đó. Trần Nam sửng sốt, do dự nhìn qua phía gốc cây, lại nhìn theo bóng Park Ji Jie một chút, cuối cùng ra hiệu cho Hoàng Tuyết Nhu ở đây trông chừng, có gì thì dùng đạo cụ truyền âm báo cho mình. Bản thân hắn lại vọt đi theo Park Ji Jie.

----Vạch kẻ ngang ngu si trở lại ----

Việc ở bên ngoài giờ đây đã không còn liên quan gì đến Kiko nữa, nàng đang nghe theo tiếng gọi của tâm linh, hướng về phía sức mạnh vốn dĩ dành cho mình.

Cả chặng đường đi, tâm tình Kiko có vẻ hơi không giữ được bình tĩnh, cái khung cảnh của sáu vạn năm trước cứ hiện ra trong óc nàng, thôi thúc nàng nhận lấy truyền thừa này, sau đó trở về thực hiện một tâm nguyện cuối cùng của người kia… Chỉ một tâm nguyện đó mà thôi… Kiko nàng có thể làm được! Có thể làm cho người quá cố kia yên nghỉ.

Sáu vạn năm trước…

Thời đó, nước Phù Tang vừa mới được thành lập khoảng ngàn năm, văn hóa còn quá thô sơ, người tu luyện ít ỏi. So với các nước như Tổ Hán hay Âu Tiên thì chỉ có thể coi như ăn lông ở lỗ. (Nhắc lại một chút, người mà Tiêu Dao Tử yêu là người có huyết mạch Thần tộc, còn Phù Tang là do hậu duệ sau này lập nên, do huyết mạch giống nhau nên được người đời sau quy kết thành người Phù Tang cả)

Thời đó, Phù Tang không bị các thế lực lớn chú ý, các cuộc chiến cũng chỉ diễn ra ở mức tu sĩ tầng hai mà thôi. Và trong cái thời đại đó, Phù Tang

https://thuviensach.vn

xuất hiện sáu chiến binh kiệt xuất nhất, được mệnh danh là Sáu Samurai huyền thoại.

Sáu người đó luôn luôn che mặt, giữ sự bí ẩn của mình đằng sau bộ giáp. Không ai biết họ tên thật là gì, dung mạo ra sao, thậm chí là nam là nữ cũng không biết. Chỉ biết được danh xưng thường ngày của họ là Shien, Kizan, Kageki, Mizuho, Shinai và Enishi.

Sáu chiến binh này làm nên huyền thoại không phải là vì từng người mạnh tới đâu, mà là vì tính đoàn kết, đồng đội của họ đã đạt đến mức đăng phong tạo cực.

Kỹ năng chung mà họ đều có, đó chính là "dũng khí". Nếu có đồng đội ở bên, "dũng khí" sẽ tăng mạnh và sức tấn công của họ cũng được đề cao trên diện rộng, đó là đặc trưng thứ nhất.

Ngoài ra, mỗi người còn có khả năng của riêng mình.

Kizan, là người dũng cảm nhất, quan tâm đến các em nhất. Kỹ năng của hắn là cảm ứng và dịch chuyển tức thời. Chỉ cần một đồng đội nào gặp nguy hiểm, hắn sẽ ngay lập tức cảm nhận được rồi xuất hiện bảo vệ đồng đội của mình

Kageki, ngược hoàn toàn với Kizan, hắn là người nhát gan nhất, chỉ có ở bên đồng đội, thanh kiếm trong tay của hắn mới có thể cầm vững. Tuyệt kỹ của hắn chính là "triệu hồi", có thể trong tức khắc triệu tập người đồng đội gần mình nhất tới để cùng chiến đấu.

Mizuho, nàng vốn là một cô gái, tình tính hỏa liệt, sức chiến đấu tầm trung, nhưng lại có khả năng đó là tế máu của mình hoặc đồng đội để tạo ra sức tấn công chí mạng, hủy diệt đối thủ trong nháy mắt. Một tu sĩ tầng ba đã từng khinh định mà táng thân dưới chiêu thức này của nàng. Tính tình hơi ích kỷ, dù có kỹ năng giống Kizan nhưng chỉ ra tay khi em trai mình gặp nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Shinai, em trai của Mizuho, có thể dùng máu của mình để phục hồi sinh lực cho đồng đội tức thì, nếu kết hợp với chị mình là Mizuho, máu của hắn vừa có thể dùng để huyết tế, vừa có thể chữa trị đồng đội. Ngoài ra còn có kỹ năng giống bà chị mình, nhưng cách làm cũng giống hệt, chỉ xuất hiện khi chị Mizuho gặp nguy hiểm.

Enishi, tên này nhân duyên kém nhất trong Sáu Samurai, chỉ vì kỹ năng của hắn… Hắn có thể hủy diệt hồn phách của hai người không có ác cảm với mình, sau đó xuất ra một chiêu đánh bay đối thủ ra khỏi chiến trường, ít nhất cũng phải bay đi hơn một vạn dặm. Mặc dù hồn phách này chỉ có mình hắn cảm nhận được, người khác cũng không thấy, nhưng cứ tưởng tượng một ngày, mình đã chết đi rồi lại bị người ta đánh thêm một đòn cho hồn phi phách tán… người khác không khỏi rùng mình.

Còn lại cuối cùng chính là Shien, cũng chính là đội trưởng của cả đám. Không ai có thể ngờ, nàng lại là một cô gái thiên kiều bá mị, khác nào tiên tử trần gian. Shien không có chiến lực mạnh mẽ, nhưng lại là người có đầu óc nhất, điều hành cả nhóm tốt nhất, ngoài ra còn có khả năng hóa giải mọi loại tà thuật hoặc tác dụng xấu mà đồng đội phải chịu! Sở dĩ có khả năng đó, chính là vì nàng có thân thể thông linh thiên địa!

Đúng vậy! Shien chính là hoàng phi của Thiên Hoàng thời đó, cũng là Bất Diệt Thần duy nhất trong lịch sử Phù Tang. Sau khi nhận được truyền thừa, chính nàng đã trở lại nâng cao chiến lực của tất cả đồng đội, tạo thành huyền thoại Sáu Samurai, đưa Phù Tang lên một tầm cao mới. Chỉ tiếc…

Lại nói tiếp, lúc đó Shien không biết gì nhiều về truyền thừa này, nàng chỉ nghe theo tiếng gọi của tâm linh, đi về phía Tây rồi ra đến Đông Tây dương. Ngoài ra, đi với nàng còn có Mizuho, cô gái không biết nàng là thân nữ, lại đem lòng yêu thương đội trưởng cơ trí và lãnh khốc của mình!

Cho đến khi tiếp nhận truyền thừa này… Shien đã suýt nữa táng mạng.

https://thuviensach.vn

Như đã nói từ trước, Thiên Hoàng thời đó là người có bản tính chí tà chí ác, Shien ở lâu bên hắn, tà khí cũng đã dính vào người. Cuối cùng bị phong ấn sàng lọc đầu tiên của truyền thừa bài xích, khiến huyết mạch nàng đảo lộn, nguy hiểm vô cùng.

Lúc đó… áo giáp của nàng đã bị đánh tan nát, lộ ra thân nữ nhi. Mizuho nhìn thấy rõ trong mắt, nội tâm bàng hoàng và tuyệt vọng vô cùng…

Khi đó, Mizuho đã đưa ra một quyết định thật… ngu xuẩn. Nàng đã tế toàn bộ huyết mạch của mình, làm cái giá để hủy diệt đi phong ấn sàng lọc kia. Mặc dù uy lực mà nàng tạo ra không thể thực sự phá hủy phong ấn của Tiêu Dao Tử, nhưng cũng làm nó hơi dao động, tạo thời cơ cho Shien lách qua cái phong ấn đơn giản nhất đó. Còn các tầng phong ấn sau, mọi điều kiện của nàng đều đủ đáp ứng, có thể dễ dàng đi qua được.

Lần đó, Shien mạnh mẽ nhất đã ra đời, nhưng Mizuho lại chết đi! Để rồi sau đó, con gái của Shinai lại thay thế nàng, trở thành Mizuho đời kế tiếp…

….

Nắm chặt chìa khóa trong tay, nhìn chằm chằm vào phong ấn đầu tiên đằng kia. Kiko thầm cầu nguyện:

- Anh Nam là người tốt! Không phải là kẻ tà ác cùng cực! Mình sẽ không gặp phải tình trạng như Shien… sẽ không đâu…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Lại Là Bất Diệt Thần?

Bên ngoài truyền thừa.

Hoàng Tuyết Nhu đang bình tĩnh đứng canh trước gốc cây kia, một số kẻ không có mắt, đi qua muốn trêu ghẹo nàng đều bị ăn một cước vào mồm, rụng vài cái răng rồi thất thểu đi mất. Thế mới biết đây là cú có gai… à nhầm, hoa hồng có gai nha!

Ở trên sườn con đèo kia, ba bóng người đang đứng thẳng tắp như ngọn thương trước gió. Trong đó một người là Trần Nam, một người là Park Ji Jie, còn một người lại là một người đàn ông tóc vàng, mắt màu lam, làn da trắng hồng, trên mặt có vài vết tàn nhang, vẻ ngoài áng chừng chưa đến ba mươi đang lạnh nhạt đứng đó.

Từ người đàn ông kia, Trần Nam không nhìn ra bất cứ một sự nguy hiểm hay ác ý nào, có chăng chỉ là phong thái cao quý, lại có cái cảm giác rất thân thiện, khi mà người kia không hề kiêu căng, mà lại luôn khiêm nhường, bình tĩnh.

- Xin hỏi! Hai anh có chuyện gì không? – Người đàn ông kia dùng tiếng Anh rất tiêu chuẩn và dễ nghe, Trần Nam kiếp trước cũng khá môn ngoại ngữ, cho nên việc giao tiếp với anh ta cũng không quá khó khăn.

https://thuviensach.vn

Nhưng chưa đợi Trần Nam lên tiếng, Park Ji Jie đã nóng nảy nhảy dựng lên:

- Sao ngươi dám động đến mộ phần của ông ấy?

Người đàn ông hơi ngạc nhiên, phút chốc lại hơi mỉm cười:

- Ồ, xin lỗi nếu như tôi làm cho anh tức giận! Nhưng Isaac Lee là một người có thân phận cao quý. Một tháng trước, tôi đã cảm nhận được khí tức của ông ấy suy yếu vô cùng, vì vậy mới tới đây xem sao mà thôi…

- Vậy tại sao ngươi lại dám động đến mộ phần của ông ấy hả? Nếu ngươi dám lừa ta thì đừng trách! – Park Ji Jie gào lên giận dữ, dường như người trong nấm mồ kia là người quá quan trọng với anh ta, không một ai được phép mạo phạm vậy.

Trần Nam chớp chớp mắt, trong lòng cũng đã nổi lên phán đoán sơ bộ. Tạm thời hắn vẫn đứng khoanh tay nơi đó, chờ đợi diễn biến của mọi chuyện rồi mới suy xét xem nên làm gì.

- Cậu là người được Isaac Lee chọn làm người thừa kế sao? Không tệ, không tệ, thực sự tính cách giống hệt với ông ấy! Nóng nảy, bộp chộp, nhưng lại sống rất có tình nghĩa. Nhưng cậu có biết không? Isaac Lee rất yêu quý quê hương mình, lòng tự hào về dân tộc của ông cũng rất cao. Hồi trẻ, ông đã từng nói: dù có chết cũng muốn chết trên đất của quê nhà, vì vậy mà trên chiến trường, ông ấy không bao giờ để quân mình bị tổn thất dù chỉ một phần lãnh thổ, vì chỉ sợ ngày mai mình chết, vùng đất đó sẽ không còn là của Triều Ly nữa.

- Vậy thì sao? – Park Ji Jie cũng đã bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm về phía người đàn ông kia.

- Xin đừng nhìn tôi như kẻ thù như vậy! Ồ, tôi xin lỗi một lần nữa, là do tôi sơ suất! Xin giới thiệu một chút, tôi là Joe Winsor, là một Thân Vương

https://thuviensach.vn

ở đế quốc Anh Lan, là bạn tốt của Isaac Lee… hay nói cho đúng thì tôi là cháu họ của ông ấy. Chỉ là qua nhiều năm như vậy rồi, thân phận chênh lệch thế tục đó không còn quá quan trọng. Tôi nghĩ rằng anh cũng nên nhận thức lại một chút, tôi chỉ muốn đưa di thể của ông ấy về lại quê hương để an táng mà thôi!

Park Ji Jie đã triệt để trầm mặc, trong lòng hơi suy nghĩ.

Theo hắn nghĩ, người chết rồi, chôn cũng đã chôn rồi, có cần thiết phải làm phiền đến ông ấy hay không?

Nhưng… mình chỉ gặp Isaac Lee có đúng nửa ngày, bị ông ta xoay như chong chóng, sau đó lại tiến hành truyền thừa đạo thống, mình có thực sự hiểu ông ấy không? Hình như trước khi nhắm mắt, ông ấy đúng là có di nguyện gì… mình… ôi! Phải làm sao bây giờ!

- Thôi thì vậy đi! Nếu có thể, vậy cậu với tôi cũng coi như ngang hàng, tôi với cậu đánh một trận. Nếu cậu thắng, tôi dẫn cậu đưa ông ấy về Triều Ly an táng. Nếu tôi thắng, cậu mang theo ông ấy đi theo tôi về Triều Ly giúp ông ấy an nghỉ, được không?

Trần Nam suýt chút nữa ngã dập mặt, cái thằng này nãy giờ còn đang giả vờ cao quý, phút chốc đã giảo hoạt như tiểu hồ ly, mẹ… có còn công lý không? Trong lòng hắn lại cười ầm lên, đây mà là Bất Diệt Thần à? Joe Winsor? Thật thú vị! Không cần biết con người thật của hắn thế nào, nhưng chỉ riêng cái bản mặt thân thiện xen lẫn tý giảo hoạt nhỏ nhoi kia của hắn, Trần Nam đã thấy có hảo cảm rồi.

- Ờ… được! Chiến thì chiến!

Trần Nam đang ngã sấp mặt, vừa định lật người lên cho đỡ đau, đột nhiên nghe câu trả lời của Park Ji Jie xong thì não bộ đình trệ, nhất thời không thể phản ứng được gì nữa.

https://thuviensach.vn

Bốp…

Cái mặt đáng ghét của Trần Nam đã tiếp xúc thân mật với mặt đất, bụi cát tha hồ xộc vào mồm, không biết có ông nông dân nào giẫm phải cái gì đó xong tha lôi lên đèo này không, nếu mà có thì…

Trần Nam khóc như mưa, đau khổ ôm cái mũi ngồi chồm hỗm xuống, tức giận nhìn vào hai tên dở người đằng kia, thầm oán bọn chúng dám hãm hại mình bằng những trò vô lại.

Á đù… Thằng họ Park… vậy mà đồng ý!

Không đợi Trần Nam kịp kháng nghị hay nhắc nhở cái gì, Joe Winsor đã lao lên, tung một cước vào thẳng thái dương của Park Ji Jie.

Bốp. Ầm…

Park Ji Jie kia tay chân luống cuống, nhất thời không phản ứng kịp, đầu trúng một cước làm hắn choáng váng, thân thể bay xuyên qua ngọn núi, bắn thẳng vào trong khu rừng dừa phía bên kia.

Trần Nam ngồi đó, bĩu môi nhìn hai tên kia đánh nhau. Hắn không can thiệp, vì thực sự hắn không thấy Joe Winsor có một chút ác ý nào. Có lẽ, hắn đang muốn thử truyền nhân của Isaac Lee, hoặc là tranh thủ chỉ giáo Park Ji Jie nha.

Trần Nam hứng thú nhảy tót theo, để xem Park Ji Jie ăn hành như thế nào.

Quả nhiên…

Hành quá nhiều, có hàng rổ hàng rổ, liên tục nhét vào mồm của Park Ji Jie.

Đúng là nhét thẳng vào mồm, đúng nghĩa đen luôn!

https://thuviensach.vn

Joe Winsor đang sử dụng cái gì? Hắn sử dụng chính là quyền Anh, ừ, theo Trần Nam thì là như thế. Đòn ra chân đầu tiên chỉ là thử nghiệm một tý, có ý nương tay mà thôi.

Tên này sử dụng quyền Anh giác đấu, không phải là quyền thể thao có nhiều luật lệ như vậy. Bộ pháp của Joe Winsor cực kỳ cao minh, chỉ cần Park Ji Jie tấn công là hắn lại lùi lại, sau đó lại áp sát trong nháy mắt, tung hàng loạt cú đánh vào mặt đối phương.

Trần Nam nhìn Park Ji Jie ăn hành mà thấy tội nghiệp thay cho hắn. Bản thân lại tự sờ sờ lên mặt, thầm nghĩ: đánh với tên này chắc phải mang mặt nạ sắt, có câu đánh người không đánh mặt, tên này ra vẻ cao quý mà đánh nhau lại chẳng cao quý mẹ gì cả!

Chẳng mấy chốc sau, Park Ji Jie đã mặt mũi bầm dập, máu mũi chảy ròng ròng, mắt thâm sì thành gấu trúc. Joe Winsor ở kia lại liên tục kích thích hắn:

- Sao thế? Nghĩ rằng nhận được đạo thống của Isaac Lee thì là vô địch rồi sao? Cậu còn cần học nhiều lắm. Tốt nhất là nên trở lại Triều Ly, học tập các bí tịch mà ông ta để lại thêm vài trăm năm nữa rồi ra đây đánh với tôi!

Park Ji Jie nghe lời hắn châm chọc, lòng hiếu thắng từ sâu trong tâm khảm lại nổi lên, tức giận gầm rú điên cuồng tấn công Joe Winsor.

Đã bắt đầu nóng nảy, đòn thế của Park Ji Jie càng thêm loạn tùng phèo. Joe Winsor lắc đầu, trong lòng thầm than vãn sao lão già kia chọn người mà cũng là một con trâu nước giống hệt lão thế nhỉ? Tâm lý đã trở nên buồn bực.

Chán chả buồn chết, Joe Winsor quyết định ra đòn kết liễu, thừa dịp Park Ji Jie vừa tung một quyền, còn chưa kịp thu lại, hắn cúi thấp người,

https://thuviensach.vn

đấm móc một phát từ dưới lên trên. Nếu dính đòn này, Park Ji Jie chắc chắn ôm hàm vài tháng, có muốn đánh nhau cũng khó.

Pặc…

Một âm thanh da thịt chạm vào nhau, nhưng không hề có tiếng đụng xương như Joe Winsor nghĩ. Ngẩng đầu lên, chỉ thấy người thanh niên ngã dập mặt vừa rồi đã đứng chặn trước mặt Park Ji Jie, bàn tay xòe ra thành chưởng, vững vàng đỡ một quyền kia cho hắn.

- Cậu… cũng có hứng thú tập dợt một chút hả? – Joe Winsor rất chi là thân thiện, hữu nghị nói.

Trần Nam còn chưa trả lời, Park Ji Jie đã bất mãn tru lên:

- Tránh ra! Để tôi đập cho thằng khốn này một trận.

Trần Nam đen mặt.

Joe tái mặt.

Trần Nam nhe răng ra, thật là dữ tợn nhìn Joe Winsor, gằn giọng nói:

- Anh đừng có đánh hắn nữa…

Joe Winsor giật nảy mình, đề phòng che ngực lui lại hai bước, giống như tiểu cô nương sắp bị xâm phạm, Trần Nam cười lạnh lùng bồi nốt câu:

- … Việc đó cứ để tôi!

Nói xong, thắt lưng đã vặn một cái, một quyền hàm chứa bao cay cú táng thẳng vào má của Park Ji Jie đáng thương.

Trong ánh tà dương hoàng hôn, một khung cảnh thật là ảo diệu diễn ra bên bãi biển. Một tên đàn ông tóc vàng mắt xanh đang trợn mắt há mồm,

https://thuviensach.vn

tay chân lõng thõng nhìn khung cảnh phía trước, thỉnh thoảng lại sợ hãi nuốt vài ngụm nước bọt.

Ở trước mặt hắn, hai bóng người chống chéo lên nhau, trong đó một bóng người lên tục vung tay vung chân, cứ nhằm thẳng mặt đối thủ mà táng, một câu cũng không thèm nói. Còn người bên dưới thì chỉ che mặt kêu la thảm thiết, nhưng mãi mà vẫn không được tha thứ.

Trần Nam đánh từ chiều đến tận tối, thấy cũng đã tay sướng chân rồi mới phủi phủi tay, đắc ý tiến về phía Joe Winsor, lịch sự đưa tay mời mọc:

- Đi! Tôi mời anh uống nước, chúng ta ngồi nói chuyện đàm đạo một tý.

Còn Park Ji Jie đáng thương, dù đã được buông tha nhưng hắn vẫn như chim sợ cành cong, không dám buông tay che mặt ra, chỉ lúng búng hừ hừ trong miệng:

- ần am, ả ăng ô ia, ồi ác ười ẽ ị uyền ủa… (Trần Nam, cả thằng Joe kia, rồi các người sẽ bị nguyền rủa – theo tác giả phiên dịch được thì là thế ^^)

…

Tối buông xuống.

Bốn bóng người ngồi bên gốc cây cổ thụ, dựng tạm một cái ô không biết lấy đâu ra, bàn ghế đã sắp xếp sẵn, đồ ăn thức uống đầy đủ y hệt một bữa tiệc.

Trên bàn Joe Winsor liên tay liên mồm mà "xiên" món sushi do Kiko đã làm từ trước, liên tục khen lấy khen để:

- Ngon! Thật là quá ngon! Ăn đồ bên đại lục Quyền Hoàn lâu quá rồi, mà có khi cả trăm năm nay chẳng ăn uống gì. Không ngờ ở bên đại lục kia

https://thuviensach.vn

vẫn còn người làm sushi ngon như vậy! Aiz… vẫn nhớ cái cảnh sáu vạn năm trước được ăn món sushi của cô bé Shien kia a…

Trần Nam máy động, tranh thủ bắt đầu hỏi han về chuyện sáu vạn năm trước.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thành Công Rồi Sao?

Ồ! Cậu không biết về chuyện của Shien sao? Phải chăng cậu là người mới xuất hiện? Tôi nhớ khoảng hai vạn năm trước, chuyện này vẫn còn được lưu truyền cơ mà! – Joe Winsor nghi hoặc nhìn Trần Nam, sau đó lại bồi thêm một câu:

- Nếu tôi có mạo phạm gì thì cho tôi xin lỗi!

Trần Nam mỉm cười, lắc đầu rất là tiêu sái, miệng chém gió vù vù không biết ngượng, làm Hoàng Tuyết Nhu bên cạnh có cảm giác gió lùa đến rùng mình:

- Ờ… tôi tính ra cũng mới có một vạn tuổi chứ bao nhiêu đâu…

“Quá ghê tởm!”

Mi một vạn tuổi? Vậy tiểu thư đây chẳng phải là lão quái vật một vạn linh hai tuổi à? Khốn kiếp! Không biết xấu hổ!

Hoàng Tuyết Nhu ngồi bên cạnh đã đỏ hồng cả mặt, bí mật bấu mạnh vào sau lưng Trần Nam một cái, làm hắn suýt nữa thì la hoảng lên.

Joe Winsor hình như cũng không quá để tâm đến vấn đề tuổi tác này, chỉ cười nhẹ kể lại truyền thuyết của sáu Samurai năm xưa.

https://thuviensach.vn

Kể đến đoạn Shien đánh đông dẹp bắc, uy phong bát diện, Joe Winsor không khỏi tiếc nuối thở dài:

- Chỉ tiếc rằng cô ấy lại đi theo nhầm người. Một tên Thiên Hoàng kém cỏi, chỉ có tu vi tầng ba, tâm địa lại tham lam không biết thế nào là đủ, sao lại xứng với cô ấy chứ? Mẹ kiếp, cũng chính vì hắn mà Shien phải táng mạng khi chưa tới hai trăm tuổi! Bất Diệt Thần sống không được hai trăm tuổi, đúng là quá nực cười mà!

Trần Nam híp híp mắt nhìn Joe Winsor, rất là nghi ngờ việc hắn mang lòng ái mộ cô gái nào đó… Hắc… xem ra mị lực của Shien kia cũng không tồi a…

- Tại sao năm đó Shien lại vẫn lạc sớm như vậy? – Hoàng Tuyết Nhu ngồi bên cạnh Trần Nam không nhịn được hỏi.

- Ồ! Tiểu thư xinh đẹp cuối cùng cũng chịu lên tiếng với tôi rồi, thật là vinh hạnh! Nếu tiểu thư đã muốn biết, một quý ông như Joe tôi không thể nào không đáp được. Như tôi đã nói rồi đấy, chuyện này là do Thiên Hoàng kia gây ra.

Ba người kia vẫn giữ im trật tự, lắng nghe Joe nói tiếp.

- Thiên Hoàng kia tính toán thật hay, muốn liên kết với đế quốc Thiên Đức bên Quyền Hoàn chúng tôi, tạo thành gọng kềm chia nhau khống chế cả hai đại lục. Hắn cũng quá không biết tự lượng sức rồi, cho rằng có một người vợ tốt là có thể khống chế cả thiên hạ hay sao? Tưởng đây vẫn là chiến tranh của người thường như hắn hay sao? Nực cười nhất là vì thuyết phục đế quốc Thiên Đức, hắn lại chấp nhận chi nửa quân đội của mình ra để chi viện cho bên đồng minh. Hắc… cuối cùng thì sao chứ? Shien… và cả sáu Samurai huyền thoại của bọn họ đều bỏ mạng vì bị vây công. Lão già của đế quốc Thiên Đức cũng vì quyết định sai lầm của tổng thống lúc đó, bất đắc dĩ phải lao ra nghênh chiến, cuối cùng phải bồi mạng để làm ta

https://thuviensach.vn

và Isaac Lee trọng thương, sau đó truyền thừa đạo thống lại cho tên đứng đầu Thiên Đức bây giờ.

- Khoan! – Trần Nam ngắt lời:

- Tại sao lại như vậy? Tôi nhớ rõ mà, chuyện truyền thừa đạo thống của đế quốc Thiên Đức chẳng phải xảy ra cách đây mười vạn năm hay sao? Mà chuyện của Phù Tang lại là sáu vạn năm trước!

- Mười vạn? Ai nói với cậu như vậy? – Joe Winsor kỳ quái hỏi:

- Tôi cũng đoán ra được rồi, hẳn là một trong ba tên đứng đầu của Quân Vương phải không? Mấy tên đó lúc nào cũng muốn đứng trên đầu của Quyền Hoàn đại lục, ngay cả lịch sử cũng thích bóp méo để lãi ra bốn vạn năm tình huống Quyền Hoàn suy yếu, Quân Vương hưng thịnh. Thực tế thì sao? Sáu vạn năm trước, Quân Vương đại lục lần lượt xuất hiện hai Bất Diệt Thần, nhưng lại đánh nhau chí chóe rồi chết mất hai người. Còn Quyền Hoàn chúng tôi dù chỉ có ba người, nhưng luôn luôn có thể truyền thừa lại. Tôi thừa nhận, người Quyền Hoàn có quan niệm thực dụng, khó cảm ngộ để đột phá tầng năm hơn bên Quân Vương, nhưng nhờ có phép truyền thừa đạo thống, Quyền Hoàn chưa từng kém Quân Vương một ly một tý nào!

Trần Nam dở khóc dở cười, không khỏi nghĩ lại vẻ mặt nghiễm nhiên của ông bác khi kể cho mình chuyện này. Ắc, không biết ai mới là người nói thật nha! Nhưng kể ra nghe Joe Winsor nói thì có vẻ hợp lý hơn nhiều á…

Nói chuyện thiên nam địa bắc xong, Joe lại đổi chủ đề:

- Xin lỗi cậu Trần, chuyện này tôi hỏi thì có vẻ vô lễ, nhưng mà… sau này cậu có dự định gì? Ý tôi là cậu muốn gây dựng sự nghiệp như thế nào?

Đến rồi đến rồi!

https://thuviensach.vn

Trần Nam hơi nhướng mày, biết ngay trước sau tên này cũng lôi kéo cái chủ đề khốn kiếp này ra nói.

Kể cũng phải thôi, mọi tình huống trên đại lục bây giờ đều cực kỳ cân bằng, mọi thế lực đang cố chuẩn bị các chính sách để tự phát triển nguyên khí quốc gia. Việc đột nhiên xuất hiện một thế lực mới hoặc là một thế lực cũ nào đó bị mất đi là cực kỳ không an toàn, có thể gây ra tranh chấp bất cứ lúc nào. Điển hình chính là cuộc chiến lan tràn từ sáu vạn năm trước!

Cũng vì việc này mà khi Joe Winsor cảm nhận được ông chú Isaac Lee của mình vẫn lạc, hắn đã không ngần ngại đường xa mà chạy đến tận đây, mong muốn tìm được di thể của lão chỉ là một phần, quan trọng nhất chính là tìm được truyền nhân của ông ta, dẫn về tọa trấn đế quốc Triều Ly. Tình huống hiện nay đang rất cân bằng, đế quốc Anh Lan cũng đang tập trung phát triển nhanh chóng, cái mà Joe Winsor cần chính là sự ổn định, vì vậy sự có mặt của Park Ji Jie là vô cùng quan trọng.

Trần Nam nhấp một ngụm trà, cười thản nhiên nói:

- Tôi thì có sự nghiệp gì đây? Anh thấy đấy, tôi rất ham chơi, thích đi du lịch, lại thích lo lắng những chuyện nhỏ nhặt không đâu vào đâu. Tôi chỉ muốn tự bảo vệ bản thân rồi dẫn người mình yêu đi tìm hiểu từng ngóc ngách trên thế giới này. Vậy là đủ rồi á! Nếu thỉnh thoảng gặp kẻ nào quá khổ cực, quá đáng thương, tôi có thể ra tay giúp người đó. Nếu gặp phải cái thứ người khốn kiếp, phá hoại mỹ quan thành phố thì cứ một chưởng, phế sạch bọn chúng đi là xong! Chẳng phải rất vui sao?

- Thật? – Joe Winsor ngỡ ngàng hỏi lại.

- Thật! Nếu không thật thì thế nào mới là thật?

- Ừ… - Winsor cũng không nói thêm gì về vấn đề này, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, tên này hình như vẫn không bỏ được tật liến thoắng cái mồm, phút chốc đã chuyển ra hỏi Park Ji Jie:

- Rốt cuộc chú tôi đã xảy ra chuyện gì?

Nói đến đây, Park Ji Jie không khỏi hơi thương cảm:

- Tôi cũng không rõ nữa, lúc ấy tôi đang đi tìm hiểu về di tích trên đảo này, đột nhiên bị một đám người truy sát, hình như có hứng thú với quyển ghi chép của tôi. Cuối cùng thì bị dính một chưởng, suýt nữa mất mạng. Chính ông ấy đã cứu tôi, bảo tôi giống ông ấy rồi vừa tiến hành truyền thừa, vừa kể lại một số chuyện cho tôi. Theo ông ấy nói thì một tháng trước, ông ấy đang nghiên cứu thuật chiêm tinh do Tiêu Dao Tử để lại trong di tích này. Thuật chiêm tinh ấy vô cùng cao minh, nhưng ông ấy cũng nắm được vài phần hỏa hầu.

Ông ấy đã tìm được thuật chiêm tinh này từ hồi còn trẻ, nghiên cứu đến giờ cũng thật lâu rồi. Nhưng thực sự ông ấy chỉ cảm thấy tính toán được tốt nhất khi ngồi trong di tích này. Hôm ấy, ông Lee đang tính toán đến số mệnh của quần đảo này trong vòng một trăm năm nữa, đã tính đến tận cùng, sắp ra được kết quả chính xác rồi thì đột nhiên thiên địa biến đổi, vật đổi sao dời, cắt đứt mọi liên kết của ông ấy với số mệnh, khiến ông Lee hao tổn nặng nề. Cuối cùng mới xảy ra chuyện này.

Trần Nam nghe đến đó, mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Hắn nghĩ rằng… chuyện này liên quan tới mình rồi!

Chẳng phải trong tiểu thuyết, nhưng kẻ mà khác người, có liên hệ với thế giới khác thì số mệnh của họ không ai có thể nắm bắt hay sao?

Lại thêm chuyện hôm đó, khi mình vừa bước lên quần đảo Song Tử thì dao động năng lượng kia lại trở nên bất thường… Mọi chuyện liên kết với nhau thành một logic quá rõ ràng rồi.

https://thuviensach.vn

Thôi kệ bà, tốt nhất là giấu đi tự mình hiểu a… Nói ra bây giờ mất hết cả tình cả nghĩa, không hay a… Thiện tai thiện tai, không ngờ mình lại có ngày phải giấu diếm một sự thật thế này! Ôi… thất đức quá mà!

Màn chém gió đã xong, mấy nhân vật của chúng ta cũng đã chờ đợi ở nơi đây được ba ngày.

Park Ji Jie thực tế cũng không biết Kiko vào đó để làm gì. Tác phong của hắn khá rõ ràng, không tò mò vào những việc không liên quan tới mình. Việc của hắn chỉ là dẫn đường, không phải việc gì thương thiên hại lý, việc gì phải xen vào những chuyện không đâu?

Còn Joe Winsor, vốn là một lão quái già dặn, khi nghe tới Kiko chỉ là một cô gái bình thường, lại có thể vào trong di tích truyền thừa này tới ba ngày, sắc mặt của hắn không khỏi hơi cổ quái. Nhưng hắn cũng không tiện hỏi han, chẳng phải chỉ cần ngồi lỳ đây chờ đợi là mọi bí mật sẽ được bật mí hay sao?

Trời đã tối… hôm nay bầu trời không trăng, không sao, có vẻ còn hơi u ám, giống như muốn mưa to vậy.

Trong cái khung cảnh không có ánh sáng ấy, Trần Nam vẫn trước sau như một, lặng lẽ ngồi chờ bên cạnh cây cổ thụ kia. Hoàng Tuyết Nhu cũng dịu dàng ngồi kế bên, cái đầu nhỏ tình cảm dựa vào vai hắn, giống hệt một đôi vợ chồng nồng nàn, ấm áp.

Đúng lúc này…

Bầu trời đột nhiên hơi lóe sáng những tia chớp to như cột đình, ngoằn nghoèo như những con độc xà đang lăm le thế gian này. Trần Nam ngước ngước lên trời một chút, sau đó lại thờ ơ mặc kệ ông trời phát khùng kia, tiếp tục nhìn chằm chằm vào bên trong cây cổ thụ.

https://thuviensach.vn

Oành!

Tiếng sấm sét nổ vang trên bầu trời, tia sáng phản xạ cắt qua mặt Trần Nam, làm con mắt hắn lóe sáng. Khuôn mặt hắn dường như cũng vì những ánh sáng này mà biến sắc, trở nên hoảng sợ vô cùng.

Cái gì thế kia?

Tia sét đó giáng thẳng xuống ngọn cây, làm trên đó cháy xém như than củi. Chỉ là… tia sét tại sao không hề bành trướng xuống bên dưới như bình thường? À… đây là truyền thừa cơ mà! Cũng đúng thôi!

Nhưng…

Tia sét ngày càng nhiều, cứ thi nhau mà giáng xuống ngọn cây ấy. Cả cây cổ thụ cũng rung lên bần bật, phát ra từng tiếng răng rắc như đang gãy vỡ vậy. Trần Nam hoảng sợ đứng ngoắt dậy, đang định bất chấp mọi thứ để lao vào bên trong lôi cô bé kia, đột nhiên một màn trước mắt lại làm hắn sáng rực rỡ hai mắt.

Chỉ thấy ngọn cây đột nhiên rắc một tiếng, vỡ tan ra thành từng mảnh vụn. Từ trên ngọn cây, một luồng sáng chói cường liệt phản xạ ra, thậm chí còn lất át cả ánh sáng của tia chớp trên trời. Những tia chớp giống như gặp đại địch, tan biến trong nháy mắt.

Ánh sáng từ trên ngọn cây phát ra càng ngày càng kinh khủng, bắt đầu lan tràn ra khắp cả hòn đảo nhỏ này… lại tiếp tục bành trướng, ngày càng xa, ngày càng xa. Không ít con gà trống vừa ngủ được một tý đã phải lật đật đứng dậy, rướn cổ lên mà gào, trong lòng đã chửi thầm thằng chủ khốn nạn lại thắp đèn trêu đùa bản năng của loài gà!

Ầm…

https://thuviensach.vn

Một bóng trắng xuyên qua ngọn cây, xuất hiện trên bầu trời. Tất cả mọi hào quang, tất cả mọi điều thần kỳ đều tập trung trên người nàng, giống như nàng là trung tâm của cả thế giới. Nàng là quyền năng, nàng là sức mạnh, nàng là tất cả những điều đẹp đẽ nhất trên nhân gian.

Ánh sáng đó… xuyên qua tất cả giới hạn, đánh tan cả mây mù đang lững lờ chân trời kia, giống như thiên gia đã muốn đổi chủ. Nàng chợt ngẩng cao đầu, thét dài một tiếng chấn rung thiên địa. Ánh sáng ấy cũng mạnh mẽ hơn bao giờ hết, xuyên thẳng qua đáy biển sâu cả vạn mét, làm những sinh vật quen hắc ám nơi đáy biển chợt hoảng loạn bơi tứ tán, giống như cô gái thích mặc lớp quần áo bí ẩn đột nhiên bị lột trần trụi ra vậy.

Kiko… em… thành công rồi sao? Liệu em có thay đổi gì không?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Song Kiếm Của Shien? Lời Hứa Đàn Ông

Ngao ô…

Hào quang chói lóa trên người Kiko đã dần tán đi mất, bầu trời lại trở về cảnh đêm vốn có của nó. Chỉ là… thứ ánh sáng vừa rồi đã kích thích thị giác của không ít người. Khắp cả quần đảo Song Tử, từng đoàn từng đoàn tu sĩ đang lũ lượt kéo tới, tụ tập về hòn đảo phía Tây Nam này.

Trên bầu trời đã không còn mây đen, mặt trăng và sao trời bắt đầu ló rạng, dè dặt mà ngắm nhìn xuống nhân gian, muốn chứng kiến tình cảnh tiên tử xuất thế là như thế nào.

Dưới mặt biển đen kịt như màu mực kia, một cái đầu trọc lốc khổng lồ cao đến hơn trăm mét trồi dậy, đôi mắt hung tàn đã đỏ đậm đầy sự khát máu, tiếng gầm rú vang trời vừa rồi cũng là do nó phát ra, nhằm thị uy với kẻ đã chọc giận nó.

Nó là một hung thần ở vùng biển này, sống dưới đáy biển sâu vạn mét, nó ở đây đã rất lâu rồi, cũng sinh ra được chút linh trí, biết cách hấp thu thủy khí dưới đáy biển để tăng cường sức mạnh, kéo dài sinh mệnh bản thân. Nhưng không ngờ hôm nay, khi mà nó đang ngấu nghiến một con cá mập xấu số, đột nhiên lại cảm thấy ánh sáng cường liệt mà cả mặt trời cũng

https://thuviensach.vn

không thể sánh được. Ánh sáng đó chiếu thẳng vào mắt nó, làm thị giác vốn quen bóng đêm của nó bị thương tổn, thậm chí còn chảy ra máu tươi.

Vì vậy, quái vật này cực kỳ tức giận, không hề do dự trồi lên mặt biển, muốn trả thù kẻ đã làm tổn thương nó.

Đoàn tu sĩ đang tranh nhau đổ dồn về hòn đảo, đột nhiên nhìn thấy cái đầu khổng lồ hung tàn kia. Nhiều kẻ có chút hiểu biết đã hét ầm lên: Kraken! Là Kraken đó!

Trần Nam cũng nhíu mày xoay lại nhìn, chỉ thấy cái đầu kia rõ ràng là đầu một con bạch tuộc khổng lồ, các xúc tu đang điên cuồng nhấp nhô trên mặt biển, tạo động lực để nó tiến về phía này. Chỉ tiếng gào rú kinh thiên động địa kia thôi đã làm cho không ít tu sĩ tu vi thấp chết ngất đi. Đến Hoàng Tuyết Nhu đứng bên cạnh Trần Nam cũng nhíu mày, chán ghét bịt chặt hai cái tai nhỏ lại.

Grao… krec…

Âm thanh đầy cổ quái, nhưng trong hơi thở đầy mùi máu tanh của Kraken, không một kẻ nào dám cười. Không ít tu sĩ đã bắt đầu kiếm đường chạy đi mất, bảo vệ cái mạng mình trước đã rồi bàn sau.

Kiko vẫn đang lơ lửng trên bầu trời, trên người không mặc bộ kimono hoặc là bộ váy dài mà Trần Nam tặng cho nữa, mà là một bộ giáp màu bạc sáng lóa, bó sát vào thân thể nàng, tạo ra một hình tượng nữ tướng anh tư bừng bừng, tràn đầy chiến lực.

Kiko vừa mới tiếp nhận truyền thừa xong, hấp thu sấm sét đến tấn công mình, nhân cơ hội đó mượn tất cả năng lượng thiên địa từ sấm sét để cải tạo thân thể tới mức tận cùng. Vừa mới thoát ra khỏi di tích thì đã thấy một luồng sát khí tanh hôi đập thẳng vào mặt, nàng không khỏi nhíu mày, nhìn chằm chằm vào con Kraken hung tợn kia.

https://thuviensach.vn

- Có lẽ mày thừa sức để hạ ba bốn tu sĩ Tam Hoa Ngũ Khí một lúc, nhưng… tao muốn biết mày có thể chịu được chiêu này không không?

Vừa lẩm bẩm, hai thanh kiếm sáng lóa hàn quang không biết đã xuất hiện trên tay nàng từ bao giờ. Tư thế cầm kiếm cũng vô cùng cổ quái, một thanh cầm thuận, một thanh cầm nghịch. Joe Winsor đứng bên Trần Nam đột nhiên sắc mặt đại biến, hô to: “Shien?”

Hai thanh kiếm sáng lóa hàn quang, đột nhiên bị chém ra với tốc độ nhanh như chớp, kiếm mang kéo dài cả chục dặm, như cắt ngang qua mặt biển. Từng luồng từng luồng kiếm quang đan xen vào nhau, tạo thành cái lưới dày đặc không lối thoát. Con Kraken kia lại vừa vặn sa vào cái lưới đó, chỉ kịp gào thét hai tiếng, sau đó im bặt.

Kiếm mang kia vô cùng sắc bén, chém trong không gian chỉ phát ra những tiếng gió rít rất nhẹ. Chỉ sau năm giây, tất cả kiếm quang đã tan biến, mặt biển trở nên tĩnh lặng như chưa từng có gì xảy ra. Chỉ là… nếu ai mắt tinh thì có thể thấy những mẩu thịt bạch tuộc rất nhỏ đang lững lờ trôi theo từng làn sóng, nước biển vốn sạch sẽ đã bị nhuốm lên màu đỏ, nhưng lại bị màn đêm này che giấu thật kín đáo mà thôi.

Trần Nam, Park Ji Jie, Joe Winsor và cả Hoàng Tuyết Nhu nữa, bốn người trố mắt nhìn màn biểu diễn xinh đẹp của Kiko. Chỉ bằng năm giây đó, nàng đã vô tình đánh tan dũng khí của tất cả những kẻ tham lam muốn kiếm lợi từ nàng. Hòn đảo này giờ đây đã yên tĩnh như chết, những kẻ nhanh chân đến đầu tiên, giờ đây lại hận sao cha mẹ lại sinh ra mình thừa mất ba cái chân, chạy nhanh như vậy làm cái gì?

Thân thể phiêu lãng của Kiko dần dần hạ xuống, bộ giáp màu bạc cũng thu mất vào chỗ nào đó, chỉ để lại bộ váy dài màu trắng tinh khôi đang bay phần phật theo gió. Nhìn Kiko đứng đó, giờ đây nàng như mất đi sự nhu nhược, yếu đuối hàng ngày, lại trở nên cao ngạo, lạnh lùng như sương

https://thuviensach.vn

tuyết. Nàng giống một tiên tử, vốn thuộc về trời cao chứ không phải là của nhân gian đầy khổ ải này.

Kiko rất tao nhã, rất cao ngạo tiến từng bước đến trước mặt Trần Nam, trên mặt không hề có một chút biến hóa nào. Thần kinh Trần Nam như căng ra, trong lòng hơi nhói nhói lên vì lý do nào đó. Nhìn cái thần thái xinh đẹp của Kiko, không hiểu sao hắn lại thấy xa lạ, đau lòng!

Kiko đã đứng trước mặt Trần Nam, thần tình vẫn lạnh lùng như vậy nhìn hắn, không khí thật căng thẳng, khóe môi Trần Nam giật giật, định nói ra lời gì đó, rốt cuộc lại thôi.

Chụt…

Trần Nam muốn khóc… Ơ ngọt quá…

Hắn bị cưỡng hôn, ôi… không thể nào! Đây rõ ràng là lần đầu tiên của ta mà! Lần đầu tiên bị cưỡng hôn á!

Nếu là mọi khi, có khi tên khốn này đã lu loa lên đòi đền bù thiệt hại. Nhưng hôm nay hình như hắn lại quên mất nhiệm vụ cao cả ấy, nhất thời chỉ biết ngơ ngác đứng nơi đó.

Kiko đứng đối diện nhìn thấy cái mặt phát ngốc của hắn, không khỏi phì cười ra tiếng:

- Anh ngốc cái gì vậy? Vừa mới trêu anh một chút mà đã chưng ra cái vẻ mặt đưa đám đó rồi! Hi hi… mọi khi chẳng phải lúc nào cũng tuyên truyền về tâm tính phải có hàm dưỡng hay sao?

Đưa tay sờ sờ khóe môi vẫn còn lưu lại mùi hương thơm ngát, Trần Nam nhất thời vô cùng tức giận.

https://thuviensach.vn

Mịa… hóa ra dám làm màu trêu thiếu gia đây! Từ lúc nào mà Trần Nam hắn lại bị con gái xoay mòng mòng như vậy? Quá mất mặt, không thể tin được! Anh phải páo chùuuuuuuuuu.

Và thế là, tên dâm tặc nửa mùa Trần Nam hung hăng cưỡng hiếp đôi môi nhỏ của tiên tử mới hạ phàm. Đã thế tiên tử còn vô cùng phối hợp ôm lấy cổ dâm tặc, hưởng thụ một nụ hôn say đắm nồng nàn. Không biết quý ông Joe Winsor đằng kia đã ngã ngửa ra đó, bốn vó chổng lên trời không hạ xuống được…

Mấy kẻ vốn nổi máu tham đằng kia đang kêu khổ không ngừng, chợt thấy tiên tử bị một tên dâm tặc khóa trụ, cơ hội trời cho như thế mà còn không chạy thì bọn chúng cũng uổng sinh ra có chân rồi! Tên nào tên nấy chạy còn nhanh hơn cả loài bốn chân nào đó, nào còn dáng vẻ cường giả thống trị một phương.

- Ưm… thôi mà! Anh xấu! Ở đây có nhiều người như vậy… Ưm ưm cum cum…

Á…

Trần Nam la thảm một tiếng, ôm "ngã ba Đồng Lộc" lui lại phía sau, thảm trạng khác nào Park Ji Jie mấy ngày trước. Mắt hắn trợn lồi cả lên, ngón trỏ đang chỉ về phía Kiko dần dần đã đổi thành ngón giữa chỉ thẳng lên trời…

Sáng sớm…

Tiếng gáy của mấy chú gà trống lại một lần nữa vang lên, lần này bọn chúng rất là tình nguyện gáy, không còn oán thán ông chủ bất lương dám bật đèn troll gà như đêm qua nữa.

https://thuviensach.vn

Mấy người Trần Nam đã lại ngồi dưới cái "quán nước vỉa hè" dựng tạm kia, bắt đầu nghe về cuộc hành trình của Kiko.

Nghe ra thì cũng chẳng có gì mấy, Kiko đi bên Trần Nam, được tiếp xúc rất nhiều với công đức lực, lại được bản tính tiêu dao của hắn làm ảnh hưởng, mọi tiêu chí đều tương thích với tiêu chuẩn của Tiêu Dao Tử, không hề bị bài xích ở bước đầu tiên giống như Shien.

Bên trong truyền thừa kia cũng không phải là đan dược thần kỳ gì, mà đúng là thứ Trần Nam muốn, chỉ có một phương pháp dẫn động thiên địa linh khí cải tạo thân thể, chỉ có duy nhất một thứ đó mà thôi.

Kiko đã nhanh chóng lĩnh ngộ được, lại dùng ba ngày để dẫn động linh khí thiên địa cải tạo khối thân thể này, tiến tới tương hợp với trời đất, đạt được cấp độ Bất Diệt Thần trong thời gian ngắn ngủi.

Còn về chiêu thức kia sao? Nó vốn ở trong đoàn ký ức mà Kiko đã nhận được lúc trước. Đó chính là ký ức của Shien để lại trước khi vẫn lạc, được một hậu nhân của Shinai nhận được và đặt vào bên trong truyền thừa nhánh, chờ người có duyên đến nhận.

Vì vậy, có thể nói Kiko bây giờ chính là một phiên bản khác của Shien, từ cách tu luyện, từ thể chất cho đến chiêu thức chiến đấu. Chỉ khác ở chỗ, nàng vẫn là Kayano Kiko, người nàng yêu không phải Thiên Hoàng, mà là tên vô lại nào đó mà thôi.

- Anh có thể đừng nhìn tôi như vậy được không? – Kiko hơi nhíu mày nhìn về phía Joe Winsor, nói thử một câu tiếng Phù Tang xem sao.

Không ngờ tên kia thế mà hiểu được lời nàng nói, chợt như tỉnh ngộ, nhận ra mình thất thố, hắn hơi xấu hổ nói:

- Xin lỗi… tôi… tôi thực sự cứ nghĩ cô là Shien…

https://thuviensach.vn

- Không phải! – Kiko rất kiên định lắc đầu:

- Anh có biết Mizuho không? Cô ấy cả đời chỉ yêu duy nhất một người, vì vậy mà đã dùng cái tu vi tầng hai của mình, sáng tạo ra loại kỳ thuật tâm thệ. Người sử dụng loại thuật này tự thề nguyền với con tim của mình, suốt đời suốt kiếp chỉ yêu một người, nếu phản bội lại lời thề ấy, con tim sẽ vỡ tan mà chết. Nhưng… Mizuho lại nhận ra người mà mình yêu lại không thể nào đến với mình, nàng đau khổ, nàng tuyệt vọng, rồi nàng đã hy sinh cả tính mạng của mình để bảo vệ cho người ấy một lần cuối cùng, cũng là bảo vệ cho tình yêu của mình được trường tồn, bảo vệ tình yêu không bị lay động khi lý trí của nàng đang can thiệp vào nó…

- Ý cô là… - Joe Winsor hơi chần chừ nói.

- Shien đã từng dùng thuật đó với bản thân, tuyên thệ tình yêu với Thiên Hoàng, vì vậy cô ấy có thể hy sinh vì người mà mình yêu. Tôi… cũng giống như cô ấy, nhưng người mà tôi tuyên thệ lại là người đang ngồi bên cạnh tôi đây. Anh ấy không giống với Thiên Hoàng, vì vậy… tôi cũng không giống với Shien! Anh hiểu rồi chứ?

Winsor cúi đầu, không nói lời nào.

Trần Nam ban đầu còn mờ mịt, nhưng hắn biết Kiko nói thế là vì đã cảm nhận được tâm tình của Winsor, đó vốn là năng lực của nàng mà. Đến khi mà Kiko nói hết, Trần Nam mới nhận ra được tình huống này là thế nào.

Không máu chó như vậy chứ?

Tên Joe này hình như thật sự có tình cảm với Shien, không phải bây giờ đang chuyển sang…

Cắt đứt suy nghĩ của hắn, Joe Winsor chợt ngẩng đầu dậy, nở nụ cười sáng lạn như bình minh, nhẹ nhõm nói:

https://thuviensach.vn

- Cũng không có gì… Tôi chỉ là hơi hoài niệm chuyện cũ, thấy tiếc cho một đời của cô gái si tình kia mà thôi. Cô ấy hy sinh vì một người không xứng đáng… thật sự rất đáng tiếc. Có lẽ… cô thật sự không giống cô ấy.

Nói đến đó, Joe lại quay qua nhìn Trần Nam:

- Nhưng thực sự… tôi cũng không phục cậu cho lắm! Tôi dám chắc, bây giờ cậu không thể đánh lại tôi. Dù tôi công nhận sức mạnh của cậu, nhưng tôi vẫn nắm chắc tám phần đánh bại cậu! Tôi từ nhỏ đã sống trong giới quý tộc của Anh Lan, vẫn luôn nhớ kỹ phong tục quê hương mình, và giờ tôi lấy tư cách một người đàn ông, khiêu chiến cậu một cách công bằng. Chúng ta không thù không oán, tôi chỉ muốn chứng minh về danh dự của mình mà thôi! Cậu có chấp nhận hay không?

Trần Nam cười nhạt một tiếng:

- Chẳng phải anh nói có nắm chắc tám phần đánh bại tôi hay sao? Trận đấu này là công bằng à?

- Vậy được! – Winsor gật đầu một cái:

- Tôi sẽ chờ cho đến khi cậu nghĩ rằng có thể chống lại tôi. Đến lúc ấy, cậu hãy đến xứ Lance ở Anh Lan tìm thân vương Winsor này!

- Được! – Trần Nam mỉm cười gật đầu. Trong lòng lại nghĩ: đến lúc đó mang mi ra làm bao cát tập dợt luyện tay cũng không tệ nha:

- Đây là lời hứa của hai người đàn ông!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Bản Chất Của Chiến Tranh!

Beep! Beep…

Trong thần kinh của Trần Nam nổi lên một chút tín hiệu. Sắc mặt của hắn trầm xuống, hơi lo lắng nói:

- Thằng Lữ phát ra tín hiệu! Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng phải giờ phút này nó vẫn đang học trong Đô Thành hay sao?

Trần Nam lúc này đang lười biếng phơi nắng trên một con tàu xa hoa. Thứ này là hàng tốt, đã được đặc chế thành Linh Khí, Trần Nam đã phải dằn vặt lương tâm cả ngày rồi mới cướp nó từ một tên giàu nứt đố đổ vách trên quần đảo Song Tử.

Hiện giờ ba người Trần Nam đều đã là tu sĩ đứng đầu Sinh Tồn tinh, nhưng thói quen rề rà hưởng thụ vẫn khó mà thay đổi được. Dù sao ba người đều còn trẻ, thứ mới lạ trong mắt họ còn nhiều lắm.

Mục tiêu của ba người hiện tại là bắc cực rồi nam cực, định đi xem khung cảnh băng tuyết là thế nào. Giờ Trần Nam đã lo xong chuyện của Kiko, bắt đầu chuyển sang chăm bẵm cho Hoàng Tuyết Nhu. Bởi nàng vốn luyện Huyền Nguyệt Băng Quyết, vì vậy lên hai cực này kiếm dược vật tính lạnh để đề cao tu vi là tuyệt vời nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng mới đi được nửa đường, Trần Nam đã nhận được lời kêu gọi của em trai. Trong lòng hắn, chuyện gì thì chuyện chứ người thân luôn là quan trọng nhất. Đi chơi không lúc này thì cứ để lúc khác, chứ người thân gặp chuyện mà không tới thì hối hận cả đời.

Nói với hai cô gái một tiếng, Trần Nam tung mình bay ra khỏi thuyền, hai cô gái gật đầu một chút, sau đó nhanh chóng bay theo. Ba bóng người dần dần biến mất nơi cuối trời, giống như cảnh tam tiên quá hải trong truyền thuyết.

Năm ngày sau.

- Sao hả? Mới di chuyển kiểu này trong thời gian dài, chắc chưa quen phải không? – Trần Nam ân cần hỏi Kiko.

- Vâng! – Thiếu nữ xanh xao gật đầu:

- Hơi chóng mặt, nghỉ một chút là được!

Trần Nam đỡ lấy nàng, quay ra nói với Hoàng Tuyết Nhu:

- Hay là hai em về nhà thăm bố mẹ trước đi! Anh bây giờ đi tìm thằng Lữ trước xem có chuyện gì! Cái thằng bé này, chắc chẳng có chuyện gì quá khó khăn đâu, để một mình anh lo là được rồi!

Hai cô gái nghĩ thấy cũng đúng, đồng loạt gật đầu rồi đỡ nhau di chuyển về phía một cửa phủ khá đồ sộ phía nam kinh thành.

Trần Nam xác định vị trí lại một chút, sau đó đi ngược về hướng bắc, thoáng chốc đã chui vào hoàng cung Âu Tiên.

Không hề dừng lại, thân hình hắn như quỷ mị lướt đi, vượt qua đủ loại cung điện, xâm nhập vào sâu bên trong cấm địa hoàng cung. Cuối cùng đáp xuống một cái đình nghỉ mát ven hồ.

https://thuviensach.vn

Trong cái đình đó, Trần Lữ đang đáng thương quỳ sụp dưới đất, liên giọng cầu xin Âu Vĩnh Lạc điều gì đó. Nhưng ông bác lại không hề đồng ý, chỉ bảo hắn đứng lên đi, chuyện này còn cần suy xét…

Trần Nam khó hiểu nhíu nhíu mày, rốt cuộc Trần Lữ có việc gì mà phải cầu xin ông bác dữ vậy? Đã thế còn truyền tin gọi mình về?

- Đứng lên! – Trần Nam thình lình xuất hiện nơi đó, lạnh lùng nói với Trần Lữ.

Trần Lữ giật nảy hết cả mình, đột nhiên nhìn thấy người tới là anh trai mình, không khỏi mừng rỡ hô lên:

- Anh…

- Đứng lên ngay lập tức! Sư phụ mày đã nói mày đứng lên nói chuyện, vậy mà mày lại cứ thích hèn mọn quỳ ở đó cầu xin, đó là cái lý gì? Anh đã từng dạy mày làm như thế bao giờ chưa?

Vừa hùng hổ bên mồm, Trần Nam lại vừa lén truyền âm:

- Thằng ngu! Xin xỏ có hàng tá thủ đoạn, việc éo gì phải quỳ hả! Mà mày gọi anh thì cứ chờ anh tới giải quyết, chuyện có gấp đến thế hả?

Trần Lữ bị mắng như xối nước vào đầu, cuối cùng chật vật đứng dậy, bẽn lẽn đứng một bên.

Trần Nam hài lòng gật đầu, rề rà hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Trần Lữ đứng đó chà chà chân, nghe Trần Nam hỏi thì mới hít một hơi, kể lại mọi chuyện từ đầu.

https://thuviensach.vn

Hóa ra từ nửa năm trước, Trần Lữ đã bắt đầu xin nghỉ học tạm thời ở Đô Thành, đi đầu quân, làm một tiểu binh rồi chinh chiến sa trường. Đánh đâu thắng đó, đạt được danh xưng: Càn Khôn Tướng!

Vốn dĩ có rất nhiều kẻ không phục hắn, muốn dùng thủ đoạn để "dìm", nhưng Trần Lữ lại được ông bác kia ủng hộ, chẳng mấy chốc đã có tư cách vào triều bàn quốc sự. Tất nhiên, hắn chỉ đứng ở vị trí thấp nhất, coi như đứng ngắm nhìn tham khảo mà thôi.

Cho đến một tuần trước, hoàng đế Âu Tiên đột nhiên đưa ra một lời thông báo long trời lở đất:

Âu Tiên và Tổ Hán đã chính thức tuyên chiến, cũng có nghĩa là vòng xoáy chiến hỏa đã bắt đầu! Việc chiến tranh thế này cũng đã diễn ra không dưới mười lần trong một vạn năm nay, người ta cũng không thấy quá kỳ lạ về việc này nữa.

Đáng chú ý nhất chính là thái độ của Allades, bọn họ đã mang quân sang ủng hộ Âu Tiên, nhưng lại lén bán rất nhiều vũ khí, pháp bảo cao cấp cho Tổ Hán, thái độ giống như định làm ngư ông đắc lợi vậy.

Nói chung đây là các loại ứng xử đối ngoại của giới cao tầng, không mấy liên quan đến Trần Lữ, cái mà hắn muốn chính là được ra trận!

Trần Lữ đã đánh rất nhiều trận đánh nhỏ, các loại tướng lĩnh tầng hai đã gặp quá nhiều, nhưng tầng ba lại gặp rất ít. Ở cái chiến dịch lớn như thế này, tướng lĩnh tầng ba sẽ xuất hiện từng người từng người một, cũng là thời khắc huy hoàng nhất của chiến tranh. Đối với một người mang tâm của tướng quân, Trần Lữ nào có lý bỏ qua?

Nhưng Âu Vĩnh Lạc lại không đồng ý cho hắn ra trận. Lý do cũng không nói, điều này làm Trần Lữ rất không phục, bắt đầu áp dụng chiến thuật keo con voi với ông ta. Chỉ tiếc, Âu Vĩnh Lạc là lão quái vật, tuổi cả

https://thuviensach.vn

một bó to, so độ kiên nhẫn với ông ta khác nào múa rìu qua mắt thợ? Cuối cùng Trần Lữ vẫn thất bại cho tới tận bây giờ.

Trần Nam trừng mắt nhìn Trần Lữ một cái, trong lòng lại thấy dở khóc dở cười với độ cùi mía của em trai. Vừa định quay ra nói chuyện với Âu Vĩnh Lạc một chút, đột nhiên trong đầu lại nổi lên âm thanh của lão:

- Tối nay dạ đàm trên lầu Trích Tinh. Rồi nhóc sẽ tự hiểu tại sao ta phải làm như vậy!

….

Trần Nam liếc qua em trai, cuối cùng gật đầu với ông bác kia, dẫn Trần Lữ đi mất:

- Anh… sao anh không nói giúp em?

- Mai rồi anh giải quyết cho mày! Bây giờ về nhà chào hỏi hai chị dâu đi! Mà bé Hà đâu?

- Hà ở nhà bồi bố mẹ rồi. Cũng lâu lắm rồi bọn em mới về đây mà…

- Ừ… thôi về nhà trước đi.

….

Buổi tối.

Sau khi về nhà thăm bố mẹ một chút, lại giới thiệu kỹ càng cho hai cụ về Kiko. Trần Nam lại lặng lẽ bỏ ra khỏi nhà, đi tới lâu Trích Tinh để tham dự cái gọi là “dạ đàm”.

Đến lầu Trích Tinh, Trần Nam không khỏi sửng sốt một chút, bởi bên trong đó có vài người mà Trần Nam cho rằng “không thể xuất hiện”.

https://thuviensach.vn

Nơi đây chỉ có một cái bàn tròn, đã ngồi gần kín người, chỉ còn thừa đúng một chỗ duy nhất, có lẽ là dành cho mình đây. Nhưng… sao cả Hiên Viên Thái, Boquesto cũng tới? Còn hai người trung niên ngồi gần bọn họ nữa, trang phục đó… chẳng phải là đế vương của hai quốc gia kia hay sao?

"Rốt cuộc là thế nào? Ba nước muốn khai chiến, nhưng cao tầng thì lại ngồi đây dạ đàm? Chuyện quái quỷ gì thế này?"

Trần Nam ngồi vào chỗ của mình, thật là trùng hợp khi mà cái ghế của hắn lại có chỗ tựa, khác với những cái ghế còn lại, vị trí lại là ở giữa hai người Âu Tiên và hai người Tổ Hán, đối diện hai người Allades.

Boquesto mỉm cười gật đầu với Trần Nam, sau đó lên tiếng tuyên bố:

- Nếu Trần đạo hữu đã tới đây. Vậy thì chuyện này sẽ do cậu ấy làm chứng! Cậu ấy cũng là chủ tọa của dạ đàm hôm nay, không ai có ý kiến gì chứ?

Năm người còn lại đồng loạt gật đầu, biểu thị không có ý kiến gì.

Trần Nam mờ mịt hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Âu Vĩnh Lạc chống tay lên bàn, giải thích một chút:

- Hôm nay ba nước chúng tôi dạ đàm ở đây để bàn luận một chút về tình thế giữa ba nước, đồng thời nói cho thỏa đáng phương pháp giải quyết. Vốn chuyện này không liên quan gì tới đạo hữu, nhưng Âu Vĩnh Lạc này rất mong đạo hữu có thể nể mặt làm chứng cho chúng tôi. Những điều đạo hữu muốn biết, nghe xong chuyện này thì sẽ hiểu thôi.

Trần Nam trầm ngâm một chút rồi gật đầu, lười biếng tựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần như không để tâm đến chuyện này nữa. Thực tế thì

https://thuviensach.vn

lại dỏng tai lên nghe rốt cuộc là có trò mèo gì ở đây.

Hiên Viên Thái liếc qua Trần Nam một cái, sau đó cao giọng nói:

- Theo bần đạo thì lần này cũng làm giống như những lần trước, việc phải bàn cũng không còn nhiều nữa. Lần chiến tranh gần đây nhất là Âu Tiên đấu với Allades, Tổ Hán đứng giữa và chịu ít thiệt hại nhất. Lần trước Allades đã thua, bị tổn hại nặng nhất nên lần này là Allades đứng giữa, Âu Tiên và Tổ Hán tranh đoạt, được rồi chứ?

- Được! Tôi đồng ý!

- Tôi cũng đồng ý!

Hai Bất Diệt Thần kia lần lượt lên tiếng đồng ý.

Trần Nam ngồi đằng kia đã hơi nhíu mày lại, nhưng vẫn chưa lên tiếng. Sự thật đằng sau chiến tranh đại lục sao? Rốt cuộc… chiến tranh thực sự là trò chơi của mấy lão già này… Thực sự là như vậy sao? Chẳng nhẽ bách khoa toàn thư nói đúng, mấy lão già này tu luyện đến váng đầu, thực sự coi mạng người như cỏ rác rồi?

- Lần này Tổ Hán sẽ cử ra hai tu sĩ tầng bốn, tầng ba khoảng năm trăm người! Hai vị vừa lòng rồi chứ? – Hiên Viên Thái lạnh nhạt nói.

- Âu Tiên cũng cử ra hai tu sĩ tầng bốn, tầng ba chỉ có ba trăm người! Các vị cũng biết đấy, lần trước Âu Tiên chúng tôi đã tổn thất đến gần năm mươi tu sĩ tầng ba rồi… - Nói đến đó, Âu Vĩnh Lạc lại hơi đánh mắt qua phía Trần Nam.

- Vậy được! Ba trăm tu sĩ tầng ba của Allades sẽ sát nhập vào phe của Âu Tiên. Theo luật lệ cũ, chuyện này sáu người chúng ta không được phép nhúng tay vào trong thời gian chiến tranh, dù chỉ đưa ý kiến cũng không được. Nếu Allades chúng tôi thấy Tổ Hán yếu thế, mấy đứa nhóc kia có

https://thuviensach.vn

muốn chuyển sang phe Tổ Hán cũng là chuyện bình thường. Cái chúng ta cần là đủ số lượng! Còn phe nào bị tổn thất ít nhất… điều đó còn tùy thuộc vào tài dùng người của mỗi bên, được rồi chứ?

Thấy mỗi một phe đều không có dị nghị gì, Hiên Viên Thái vỗ vỗ tay đứng dậy:

- Vậy là đã thỏa thuận xong! Chúng ta cùng dùng máu ký kết huyết khế, ở đây có Trần đạo hữu làm chứng tất cả mọi điều! Nếu một trong sáu người chúng ta mà nhúng tay vào cuộc chiến nào, tất cả mọi người còn lại đều có quyền hợp lực truy sát, không thể dung thứ!

- Nhóc thấy thật khó hiểu, cũng thấy thật kinh tởm phải không? – Cuộc dạ đàm đã kết thúc, Âu Vĩnh Lạc lại hơi phiền muộn ngồi bên cạnh Trần Nam, lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy! – Trần Nam lắc đầu chán ngán:

- Tại sao… chiến tranh trong mắt mấy người chỉ là trò chơi sinh mệnh thôi sao? Các người làm thế để được cái gì? Để thỏa mãn lòng hư vinh về trí tuệ và quyền lực của mình hay sao?

- Vậy thì nhóc không hiểu rồi! – Âu Vĩnh Lạc thở dài, bắt đầu lời giải thích về sự vô tình trước sinh mạng ấy…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Nghiêm Túc!

Nhóc nghĩ rằng bọn ta biến thái đến mức sử dụng chiến tranh làm niềm vui hay sao? – Âu Vĩnh Lạc cười khổ một tiếng:

- Nếu không phải bị bắt buộc, bọn ta đâu có làm như vậy chứ?

- Bắt buộc? – Trần Nam nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Âu Vĩnh Lạc.

- Nếu bọn ta không làm thế, vậy thì tất cả tu sĩ sẽ chết, các sinh vật biết tu luyện đều phải chết, ta chết, nhóc chết, tất cả Bất Diệt Thần cũng không thể thoát được. Vì vậy… bọn ta không thể không làm như thế!

Trần Nam kỳ quái nhìn vào ông bác, sau đó bắt chước y hệt câu nói mà Park Ji Jie đã từng dùng:

- Bác nói như chúa cứu thế vậy! Nhưng giờ đây bác đang muốn giết bọn họ!

- Đúng thế! – Âu Vĩnh Lạc gật đầu:

- Nhưng là họ hy sinh để rất nhiều người khác được sống! Chẳng phải như thế tốt hơn nhiều sao?

https://thuviensach.vn

- Vậy sao bác không tự mình hy sinh đi? – Trần Nam vỗ bàn đánh bốp một cái, tức giận chất vấn.

- Nhóc nghĩ rằng ta tự hy sinh thì ai sẽ tiếp tục làm cái việc này? Ta chết mà ngăn cản được chuyện tồi tệ này thì ta cũng tự sát từ mười vạn năm trước rồi! Không cần thằng nhóc như mi nhắc nhở!

Trần Nam trở nên ỉu xìu, ngồi xuống ghế chán nản hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

- Là Long Tổ!

- Long Tổ? – Trần Nam nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Âu Vĩnh Lạc.

- Đó là tổ tiên của tất cả những loài bò sát trên thế gian này, là một con rồng có hai đầu, một đầu có mỏ ngắn, cổ đầy vảy đen, mỏ quặp như đại bàng, là đầu của rồng có cánh phương Tây, đầu còn lại lại đầy vảy vàng kim, có bờm sư tử, sừng hươu, là đầu một con rồng phương Đông. Năm xưa, Long Tổ là sinh vật mang tu vi duy nhất thoát được sau đợt thảm sát của Tiêu Dao Tử, vì thế mà nó mang lòng thù hận mãnh liệt với thế giới này.

Long Tổ rất giảo hoạt, nó đã ẩn giấu kỹ suốt hàng tỷ năm, chờ cho đến khi Tiêu Dao Tử biến mất khỏi thế giới này, nó mới lòi đầu ra và bắt đầu một cuộc thảm sát. Nhưng khi đó, thánh Allah còn ở lại Sinh Tồn tinh đã ra tay chấn áp nó, Long Tổ do trốn tránh quá lâu nên không rõ ràng lắm về thánh Allah, dễ dàng bị đánh bại rồi bị phong ấn. Chính thánh Allah cũng đã biến mất hoàn toàn sau chuyện đó, kết thúc thời đại Thánh giả trên Sinh Tồn Tinh này.

- Vậy bây giờ thì sao? – Trần Nam đã ngửi ra được mùi nguy hiểm nào đó.

https://thuviensach.vn

- Con rồng khốn kiếp đó, vị trí của nó không ngờ lại là vách ngăn giữa thiên địa. Nghe nói chỗ đó là nơi duy nhất trên Sinh Tồn Tinh mà thiên địa giao dung, sinh ra thiên địa linh khí cung cấp cho thế giới này. Vì cái vị trí đó bị nó bịt kín, vì vậy mà tu sĩ chúng ta sẽ không có thiên địa linh khí để sử dụng, tất cả mọi người, dù tu vi cao thấp cũng sẽ dần kiệt quệ mà chết, không có ngoại lệ.

Còn nhớ năm đó, khi bọn ta phát hiện ra sự tồn tại của con rồng kia, tất cả các Bất Diệt Thần đều tụ tập lại để mong tiêu diệt nó. Nhưng con rồng đó quá khó tiêu diệt, muốn giết chết nó phải chặt được hai cái đầu xuống cùng một lúc, nếu không đầu bị chặt sẽ mọc lại chỉ trong chớp mắt. Nhưng bọn ta không làm được, sự phối hợp của bọn ta không cao đến như thế, đã vậy còn kẻ này đề phòng người kia, không thể làm đến mức như thế được.

Cuối cùng, bọn ta đều bại lui trở về. Nếu không phải có trận pháp của Allah bảo hộ, có lẽ chúng ta đã bị toàn diệt rồi.

Còn nhớ cái thời đó, không biết bao nhiêu tu sĩ đã ngã xuống vì không có thiên địa linh khí. Bọn ta càng nóng ruột đi khiêu chiến con rồng kia, nhưng cuối cùng đều thất bại mà về. Tu sĩ chết càng nhiều, hình như con rồng tà quái đó càng mạnh. Bọn ta đã biết, nó muốn chúng ta chết sạch để hút lấy linh hồn bọn ta, tạo thành sức mạnh cho nó.

- Vậy các người đã ngăn cản nó như thế nào? – Trần Nam to đầu ra, tự đặt mình vào cái hoàn cảnh tuyệt vọng đó, cũng không biết sẽ làm thế nào.

Lúc ấy, cứu tinh thực sự của cả nhân loại đã xuất hiện, hắn là Joe Winsor của đế quốc Anh Lan. Chỉ bằng ba tấc lưỡi, hắn đã liều phán đoán rằng, dù tất cả tu sĩ trên Sinh Tồn Tinh chết đi, con rồng kia cũng không đủ mạnh để phá phong ấn. Quả nhiên, Long Tổ đã bắt đầu dao động.

Sau đó, Long Tổ lại nói rằng, chết hết tu sĩ rồi, nó lại thả thiên địa linh khí ra, đào tạo tu sĩ mới. Lúc ấy, bọn ta đoàn kết đến thần kỳ, đều trăm

https://thuviensach.vn

miệng một lời khẳng định. Chỉ cần bọn ta đến thời khắc cuối, chắc chắn sẽ tự tay hủy diệt sạch mọi bí tịch trên đời, không cho bất cứ tu sĩ nào xuất hiện. Đến lúc đó, Long Tổ cũng đừng có mơ thoát khỏi phong ấn. Quả nhiên, con rồng đó cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Và điều kiện thỏa hiệp chính là: Nó thả linh khí ra, bọn ta sẽ cung cấp vong linh cho nó. Nhưng tất nhiên, cả hai bên đều chỉ cung cấp một số lượng nhất định, coi như kềm chế lẫn nhau, không cho đối phương cơ hội mạnh lên. Nhóc cũng đừng nhìn ta với ánh mắt như vậy, những người chết đi do chiến tranh này đều là tu sĩ. Nếu họ không chết vì chiến tranh, vậy thì chắc chắn sẽ chết vì Long Tổ, vì vậy…

- Vì vậy họ chết một cách vinh quang phải không? – Trần Nam thở dài nói.

Âu Vĩnh Lạc trầm mặc.

- Thật sự khó tiêu diệt con rồng đó đến thế hay sao? – Trần Nam hỏi.

- Thực sự cũng không khó! Chỉ cần chặt hai cái đầu của nó đủ nhanh, không cho một trong hai cái mọc ra là được rồi! Chỉ là… tất cả bọn ta dù có mạnh thì phối hợp cũng không đến được mức như thế, kiểu gì cũng có thời gian chênh lệch, mà cái sự chênh lệch xíu xiu đó cũng quá đủ để cho nó mọc cái đầu kia ra rồi.

- Thực sự không có cách nào? – Trần Nam vẫn không buông tha.

- Có thì cũng có! – Âu Vĩnh Lạc lấy ra một quyển sách nhỏ xíu:

- Nhóc hẳn cũng biết Quyến Lữ Hợp Bích Song Thần Tôn phải không? Họ là hai Bất Diệt Thần duy nhất hy sinh trong lần đó. Để rồi đổi lại được thông tin về cách tiêu diệt Long Tổ, đó là hai người chiến đấu với nó cần có tâm ý tương thông, lại cùng có tu vi Bất Diệt Thần! Hành động của người này không lệch với người kia một ly một tý nào chính là nhờ hai chữ

https://thuviensach.vn

“tương thông” này. Nhưng rất tiếc, sau bọn họ, Bất Diệt Thần là nữ chỉ có duy nhất một người là Shien. Hồi đó, một phần là vì yêu thích, một phần là vì chuyện về thứ công pháp này mà Joe Winsor đã điên cuồng theo đuổi Shien, nhưng cuối cùng chỉ đổi lại sự lạnh nhạt của nàng, bởi nàng đã dùng tâm thệ trên người Thiên Hoàng mất rồi.

Trần Nam tiếp nhận lấy cuốn sổ nhỏ xíu kia, mở ra rồi xem chăm chú. Lúc thì hắn nhíu mày, lúc thì hắn lại giãn lông mày ra, lộ ra sự thưởng thức rõ rệt.

Quyến Lữ Hợp Bích Song Thần Tôn không hổ là đôi thần tiên quyến lữ độc nhất vô nhị trên Sinh Tồn Tinh, mọi lĩnh ngộ của họ đều liên quan đến việc đồng tu cả hai người, không ai bỏ lại ai. Vì vậy tâm ý đã tương thông đến cùng cực, chỉ riêng một ít cảm ngộ và chỉ dẫn về tâm ý trong này thôi mà Trần Nam đã thấy vô cùng ảo diệu rồi.

- Hay là… bác cứ cho thằng Lữ ra trận đi thôi! – Trần Nam suy nghĩ thật lâu, đột nhiên mỉm cười nói.

- Cháu biết, bác đang lo nó gặp nguy hiểm! Nhưng dù lý do diễn ra trận chiến này là gì đi nữa thì đây vẫn là chiến tranh chân chính. Trần Lữ có ước mơ của nó, có con đường của nó, cũng có đạo của riêng nó. Ngăn cản nó thực hiện ước mơ, đó chính là làm hại nó, tạo thành tâm kết cho nó! Trần Lữ ra trận, ít nhất nó có thể giúp cho đồng đội của nó bớt hy sinh, giúp cho dân chúng Âu Tiên ít chịu khổ hơn một chút. Nếu chuyện này đã không tránh được, vậy thì chỉ có thể hạn chế thiệt hại đến mức tận cùng mà thôi!

- Nhưng mà… nếu để nó ra trận, chính nó sẽ phải tự lực cánh sinh. Đừng nghĩ hai lão già kia mời nhóc đến đây chỉ đơn giản là làm chứng, họ đang nhắc nhở nhóc không được phép tham dự vào chiến trường này đó!

- Cứ cho là bây giờ không đi, vậy một ngày nào đó nó ra trận, cháu vẫn phải kè kè bảo vệ nó hay sao?

https://thuviensach.vn

Âu Vĩnh Lạc trầm mặc.

- Trước nay Trần Nam này vẫn liên mồm xưng thanh niên nghiêm túc, nhưng có lẽ vẫn chỉ là nghiêm túc trên mồm thôi! Lần này… thôi thì cháu sẽ nghiêm túc một lần, chiến tranh lần này… cháu không can dự vào nữa!

"Nhưng… Trần Nam này sẽ tự tay chấm dứt đoạn lịch sử dùng chiến tranh để tồn tại, dùng cái chết để sinh tồn này!" Trong lòng Trần Nam nói thêm một câu.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Phiền Phức Chuyện Con Cái

Vậy là, chiến tranh đại lục giữa ba quốc gia: Âu Tiên, Tổ Hán và Allades đã bắt đầu diễn ra. Ngay cả tu sĩ tầng bốn cũng ra trận, tu sĩ tầng ba rất nhiều. Còn tu sĩ tầng hai, tầng một thì vô số.

Trong cái chiến trường ấy, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Và nổi bật nhất trong chiến trường là bốn thiếu niên trẻ trung, sung sức và đầy tính kiệt xuất.

Bốn người này có lẽ Trần Nam cũng chẳng xa lạ gì, bởi hai người trong đó đã là người thân của hắn: Trần Lữ và Đàm Thu Hà. Còn hai người kia thì lại là hai nam nữ thanh niên tranh đấu với Hoàng Tuyết Nhu trong cuộc chiến tranh đoạt Noya Hà.

Bốn người này đều có xuất phát điểm là một tiểu tướng, nhưng giờ đây đều đã có tư cách thống soái vạn quân, có thể nói là hào quang rực rỡ. Tất nhiên, Đàm Thu Hà vẫn luôn đảm nhiệm tư cách là vệ sĩ riêng của Trần Lữ, không cần đảm nhiệm bất cứ việc quân sự nào. Trong mắt nàng, chỉ có duy nhất Trần Lữ mà thôi.

Việc chiến tranh ở ngoài chiến trường ác liệt ra sao thì cũng mặc kệ, chỉ biết là nó không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống ở kinh thành Âu Tiên cả.

https://thuviensach.vn

Nơi đây vẫn phồn hoa, náo nhiệt như ngày nào. Không có biểu hiện gì bất bình thường diễn ra.

Thậm chí, nhiều người còn chẳng biết là có chiến tranh, bởi nói là đại chiến, nhưng so với cả cái nước Âu Tiên to lớn này, cuộc chiến đó thực sự chưa đáng là gì cả. Hơn nữa, đây thực tế chỉ là một cuộc cá cược của ba lão Bất Diệt Thần kia, dù có thua cũng chắc chắn không hề ảnh hưởng gì đến nguyên khí quốc gia. Cái mà bọn họ cần, đó chính là "chết cho đủ số" mà thôi.

Chiến tranh… cũng chỉ là một hồi tranh đấu sự sống của các chiến binh. Có người không hiểu chuyện, nói họ bi ai, bị lừa gạt mà không biết, nói rằng họ ra chiến trường là vì quốc gia, nhưng quốc gia lại lấy đó ra làm cuộc cá cược…

Vậy thì nhầm rồi, họ ra chiến trường, đó là dâng hiến tính mạng để bảo vệ cả cái giới tu luyện này. Nếu họ không chiến đấu, tất cả sẽ chết, cả quốc gia của họ cũng bị hủy diệt, cả nền văn minh Sinh Tồn này cũng sụp đổ về thời nguyên thủy!

Trần Nam cũng đã biết được bản chất thật sự đằng sau cuộc chiến này. Hắn tự nhận rằng mình cũng chán ghét chiến tranh, không muốn điều đó xảy ra, nhưng hiện giờ hắn vẫn chưa có cái năng lực một tay phá hủy hiện trạng này. Vì vậy nên tốt nhất là cứ giữ bình tĩnh mà quan sát, đồng thời tự tu luyện thêm tý nữa. Hắn đang chờ, chờ một ngày mà hắn có năng lực để làm được điều đó, rồi sau đó, hắn sẽ lặng lẽ mà làm… không cần ai phải khen hay chê về việc mình muốn! Hắn chính là loại người như vậy: luôn phấn đấu để thực hiện, không bao giờ lu loa những điều không làm được ra mồm.

Còn nhớ cái ngày hai đứa nhóc kia ra trận, chị Nhu thì tặng mỗi đứa một thanh vũ khí, một bộ giáp, một cặp kính đạo cụ đặc chế giúp phán đoán sơ bộ về độ mạnh mẽ và tính chất công pháp của đối phương, giúp Trần Lữ

https://thuviensach.vn

và Đàm Thu Hà có thể phán đoán tình hình tốt nhất, tránh tổn thất gây ra do thiếu hiểu biết về địch thủ.

Còn chị Kiko thì hàm súc hơn nhiều, chỉ tặng mỗi đứa ba luồng kiếm khí hộ thể, mà có lẽ chúng cũng không biết người chị dâu xa lạ này cài vào người mình lúc nào. Đó là kiếm khí của Bất Diệt Thần, lại là loại kiếm khí đặc thù của Shien, vô cùng sắc bén và bá đạo. Cũng nhờ nó mà hai người có thể lần lượt thoát chết, chui ra khỏi biển máu của chiến trường.

Còn người anh cả yêu quý thì sao? Hắn chả có cái gì cả, chỉ có một lời chúc phúc, lại mời mỗi đứa một bữa ăn, làm cả hai thầm oán ông anh cả keo kiệt. Nào biết đâu Trần Nam sau lưng đã thầm lo lót hết cho chúng, dặn dò Noya Hà nhớ chiếu cố thêm cho chúng trên chiến trường, lặng lẽ nhờ người ta cho chúng điều kiện tốt nhất để thể hiện và học hỏi. Tình cảm của một người đàn ông, có phải bao giờ cũng dễ dàng mà nhìn thấy bằng mắt, nghe được bằng tai đâu?

Chiến trường ác liệt, nhưng cuộc sống của Trần Nam vẫn là như thế, hàng ngày đi ra đi vào, lúc thì dẫn hai người vợ yêu quý đi dạo phố, đi ngắm cảnh. Đã thế, vì để hai cô gái được vui, Trần Nam còn sáng tạo ra hàng tá trò chơi cổ quái mà mới lạ. Giống như Poker, xì zách, quay thưởng. Sau đó bị ông bố vợ Hoàng Thanh Giang nhìn thấy, quyết tâm đầu tư làm hẳn một sòng bạc quy mô khổng lồ, trở thành chỗ đốt tiền cho các quý ông thích thể hiện.

Chỉ là… lúc này Trần Nam và hai cô gái đang cúi đầu ngồi gục trên ghế, giống như mấy đứa trẻ làm chuyện gì sai trái, đang chờ trừng phạt vậy.

Thực ra chuyện cũng chẳng có gì, chẳng phải chỉ là hắn lấy Hoàng Tuyết Nhu đã gần năm năm, lại lấy Kiko gần bốn năm mà chưa có con hay sao? Bộ có con vui lắm hả? Suốt ngày lo sốt vó lên, chạy đông chạy tây vì

https://thuviensach.vn

nó, lại phải suốt ngày nghĩ cách giáo dục nó sao cho tốt, không bị hư hỏng phá làng phá xóm. Bố mẹ của Trần Nam đều đã làm rất tốt việc này, nhưng cũng không có nghĩa là hắn cũng làm được nha!

Trên Trái Đất, đầy cặp vợ chồng trẻ người non dạ, chưa chuẩn bị đủ kiến thức và tâm lý làm cha mẹ, cuối cùng sinh con ra chỉ biết bỏ đấy cho ông bà, bản thân mình thì vẫn vui chơi tung tăng như một thanh niên đúng nghĩa. Vậy thì sinh con làm cái đếch gì? Trần Nam rất tỉnh táo, hắn biết mình vẫn còn đang tuổi chơi bời lêu lổng, với cái tuổi thọ của hắn thì có lẽ phải chơi đến một ngàn năm nữa rồi mới sinh cũng không muộn. Chỉ là lời này mà dám phun ra thì chỉ có nước ăn hành mà sống, ông bà già hắn chắc từ hắn luôn quá.

Vì vậy hai Bất Diệt Thần, một Tiên Nhân chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu, lắng nghe hai "cụ" giáo huấn, lại dạy dỗ đầy đủ về kiến thức làm sao để tính ngày sinh con trai, cày bừa kiểu gì để dễ sinh con nhất. Trần Nam thì còn đỡ, chứ hai cô gái đã đỏ bừng cả mặt, xấu hổ muốn kiếm cái lỗ chui xuống mà không được.

Vừa giáo huấn, Dương Thúy Hiền vừa nhìn chằm chằm vào dáng người hai cô gái, nhất là chỗ vòng ba núng nính săn chắc kia. Khi nhìn qua Hoàng Tuyết Nhu thì có vẻ hơi lắc đầu, còn khi nhìn qua Kiko lại hài lòng hớn hở. Đừng quên, Dương Thúy Hiền có món xem tướng gia truyền, nhìn người rất chuẩn nha.

Cũng may, ba người Trần Nam ngồi kia đều im thin thít, không dám ngó nghiêng gì linh tinh nên cái động tác đó không bị nhìn thấy, nếu không…

Bài giáo huấn buổi sáng đã xong, ba vợ chồng trẻ thất thểu chật vật chạy ra ngoài, để lại "mẫu thân" rất là bất đắc dĩ nhìn sang phía "phụ thân":

- Em đáng sợ thế hả?

- Em đâu có đáng sợ! – Trần Việt Thanh lắc đầu nguây nguẩy:

https://thuviensach.vn

- Mà là cực kỳ đáng sợ!

"…"

Ở một căn phòng khác:

Hoàng Tuyết Nhu: Đi mà! Chị muốn sinh con cho cưng thật mà…

Trần Nam: A di đà phật!

Kiko: Nhìn với ánh mắt mong chờ.

Hoàng Tuyết Nhu: Rốt cuộc là sao? Tao muốn sinh con cho mày mà mày cứ phản đối là thế nào? Muốn bắt chiếc lão Hai Cam hả?

Trần Nam nhìn với ánh mắt kì quái: Sinh xong ai trông?

Hoàng Tuyết Nhu: Tất nhiên là tao rồi! Mày mà trông cái…

Trần Nam: Ờ! Cũng biết được một nửa sự thật đấy! Nhưng mà mày nên trông tao cho tốt đi rồi hãy nghĩ đến trông con! Mày định cho con tao ăn đồ ăn không hợp vệ sinh sống qua ngày à?

Hoàng Tuyết Nhu giận tím mặt, vỗ bàn quát lớn:

- Mày không thích sinh thì tao tự sinh!

Trần Nam cũng tức đỏ cả mặt, vỗ bàn đánh bốp một cái rồi cười tà ác:

- Mày thích thì tự sinh đi! Đấy không phải con tao! Tao nuôi lớn xong ăn thịt cả mẹ lẫn con! Hắc hắc…

- Mày… thằng cầm thú!

- Mày là vợ của cầm thú! Con mày là con của vợ cầm thú!

https://thuviensach.vn

- Thằng khốn… Binh bốp rầm hự bong beng phạch phập fap… (Hình như có gì đó không ổn)

Một lúc sau.

Một cái đầu heo mặt mày bầm dập ngồi trên ghế, tay vẫn chắp trước ngực lẩm nhẩm: Ngã Phật Từ Bi! Bị tát má phải thì nên đưa má trái ra chịu nốt đòn. Chịu khổ để độ hóa chúng sinh! Vô lượng thọ phật a…

Ở bên cạnh cái đầu heo, một bóng hình nhỏ xinh đang dịu dàng cầm khăn lau mặt cho hắn, chốc lát lại chạy sang bên kia an ủi hạ hỏa cho thiếu nữ tức giận. Đúng là hình tượng một cô bé hiền thục nết na. Ta yêu nàng chết mất thôi… Ách… A di đà phật!

- Thôi mà! Hai người lúc nào cũng chí chóe như vậy! Em nghe nói hôm nay có cái hội đấu giá gì đó được tổ chức! Em cũng chưa được xem đấu giá bao giờ, hay chúng ta đi xem một chút có được không?

Trần Nam cảm kích nhìn nàng, rất tiêu sái đứng dậy phủi phủi quần, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiko hôn một cái, rất chi là tao nhã:

- Ồ! Tiểu thư Kayano xinh đẹp, liệu kẻ hèn này có được vinh dự lọt vào mắt xanh của tiểu thư hay không?

Kiko phì cười, còn chưa kịp trả lời đã bị Hoàng Tuyết Nhu kéo lại. Cô nàng tức giận trừng mắt một cái:

- Đừng có mà dụ dỗ em gái tôi!

Trần Nam bĩu môi:

- Thế thì dụ dỗ bà chị được không? – Vừa nói, cái đầu vô lại đã chui vào giữa hai ngọn núi đồ sộ, lắc qua lắc lại trong sung sướng, bàn tay cũng

https://thuviensach.vn

không mấy an phận khi trèo ra sau cái eo nhỏ của người đẹp, dần dần trượt xuống dưới.

- Biến! – Hoàng Tuyết Nhu tức giận vỗ một cái lên đầu tên kia, thân thể uốn éo mãnh liệt nhằm thoát khỏi "gông cùm", nhưng vô tình lại càng tạo thêm khoái cảm cho kẻ nào đó.

Chụt

- Thôi tha cho anh đi mà! – Trần Nam hun một cái thật mạnh, sau đó đáng thương xin tha.

- Đồng ý đi rồi… ưm ưm… khốn nạn…

Buổi tối.

Đây là lúc nhiều người lao động vất vả ban ngày bắt đầu tắt đèn, lên giường rồi đi ngủ, mà không ngủ thì vẫn cứ lên giường để thực hiện công tác ổn định cơ cấu dân số cho đất nước.

Nhưng đối với những người đã sống ăn sung mặc sướng, hưởng thụ đầy quyền lực ở kinh đô này, buổi tối mới chỉ là thời gian để bắt đầu cuộc chơi. Đây mới là thời điểm mà cuộc sống trở nên huy hoàng nhất, xa hoa nhất.

Lúc này, Trần Nam đang đắc ý rảo bước trên đường, trái ôm phải ấp hai người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm không biết bao kẻ nhìn qua phải đố kỵ đỏ cả mắt. Nhưng ở cái đất kinh thành đâu đâu cũng là người quyền quý này, không có bao nhiêu thằng thiếu não đến mức vì gái mà đi gây sự với Trần Nam, người mà chúng không hiểu biết.

Vì vậy, trong lòng Trần Nam đã bắt đầu chửi ầm ỹ mấy thằng tác giả nào xây dựng nhân vật ruồi bọ ngu hơn cẩu ra để làm nền cho nhân vật chính. Nhìn đi, thiên hạ này nhiều người tỉnh táo lắm, đâu phải thằng nào cũng tinh trùng lên não? Đến cái thằng Trịnh Bảo Lâm hồi trước cũng đã

https://thuviensach.vn

phải nghiên cứu hết cả lai lịch Trần Nam rồi mới chọc vào, chỉ tiếc thông tin của nó hơi sai lầm nên dẫn đến thất bại mà thôi.

Thấy hai tiểu mỹ nữ vẫn đang cúi đầu, mặt đỏ rần đầy xuân triều, Trần Nam cười khẩy một cái, thì thà thì thầm:

- Sao hả? Chẳng phải nói muốn sinh con sao?

Hoàng Tuyết Nhu gắt một cái:

- Anh xấu xa! Anh vô lại! Rõ ràng mẹ không dạy như vậy! Anh… anh chỉ lừa được con bé ngốc kia thôi! Lại dám lợi dụng em…

Thấy Hoàng Tuyết Nhu càng nói càng có xu thế bộc phát, Kiko vội chen lời:

- Chị Nhu đừng nói nữa mà! Xấu hổ chết! Cái hội đấu giá đó cũng ở đằng trước rồi, chỗ đó nhiều người hỗn tạp, tốt nhất đừng nói linh tinh!

Hoàng Tuyết Nhu cũng đỏ mặt quay đầu đi, trong lòng lại phì một cái: “Lúc đó thì ai là kẻ phóng đãng nhất? Bây giờ xong hết rồi lại kêu xấu hổ! Ghét!”

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Quá Nguy Hiểm

Trần Nam nhìn nhìn vào bên trong cái hội đấu giá này, nhìn thấy nó cũng rộng thênh thang, ghế ngồi tầng tầng lớp lớp, lại có các phòng bao dành cho "VIP", bên dưới là một sân khấu khá rộng rãi, chắc cũng có diện tích đến một trăm mét vuông. Ừ… trông khá giống một rạp hát Opera thời hiện đại, cũng không tồi.

Trần Nam liếc liếc qua khu phố sầm uất nơi đây, thấy thật nhiều chỗ bán đồ ăn, hình như là dành cho khách mang vào ngồi đấu giá. Người mua thì hầu hết cũng là người đấu giá bình thường, chứ các quý tộc hạng nhất đều được phục vụ chuyên biệt, đâu phải ăn mấy thứ lề đường như vậy.

Trần Nam chớp chớp mắt nhìn xung quanh, đột nhiên mặt mũi sáng ngời, nhanh chóng chạy lại bên một quầy hàng nhỏ, vui vẻ hỏi han:

- Đây là món gì?

- Bắp rang bơ đó! Hàng chất lượng cao! Rất thơm nha! – Một thằng nhóc khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, mỉm cười rất chuyên nghiệp giới thiệu.

- Một bịch bao nhiêu tiền? – Trần Nam hứng thú nói, món này Trần Nam từ bé tới giờ chưa nếm qua, chỉ trong mơ nhìn thấy một hai, cũng

https://thuviensach.vn

không biết hương vị thế nào. Không ngờ hôm nay lại có thể nếm thử nha!

- Mười kim tệ! – Thằng bé kia căng tròn cặp mắt ngây thơ, đưa ra cái giá chặt chém cắt cổ.

Vừa nhìn đã biết cái này là đồ ngáo ộp ăn chơi, không biết tiền là cái gì. Không chém nó thì chém ai nha?

Trần Nam sờ sờ vào ống tay áo, trong lòng thầm thấy không ổn. Năm ngoái tất cả pháp bảo lẫn tiền bạc của hắn đều bị "tay hòm chìa khóa" Hoàng Tuyết Nhu tịch thu. Lý do rất đơn giản, tu vi của nàng đã đủ, dùng được nhẫn không gian rồi nên việc đó phải dành cho nàng.

Chủ gia đình Trần Nam rất bất đắc dĩ, vốn định đi đánh cướp vài phát để lập quỹ đen, mỗi tội cô nàng này lúc nào cũng kè kè bên hắn, có kiếm được cũng bị tịch thu, đúng là bi ai a!

Trần Nam đảo đảo mắt, rất hào phóng ném hắn một đĩnh vàng ngang với một trăm kim tệ lên bàn. Thằng nhóc sáng mắt, nhưng chờ đợi câu nói kinh điển: "Không cần giả lại" mãi mà không thấy, cuối cùng đành phải đáng thương móc ra từng đồng mười kim tệ trả lại Trần Nam.

A… ta đếm, một hai ba mười! Ơ thằng này giả lại hắn một trăm kim tệ nha! Thôi được rồi, thằng nhóc giảo hoạt này đã hiếu kính mình thì mình cũng nhận a…

Trần Nam đút "toàn bộ tài sản" một trăm kim tệ kia vào túi, tiêu sái quay người đi.

- Ấy anh ơi! – Thằng bé gọi giật lại:

- Anh quên bắp rang bơ này!

Trần Nam khựng lại, bàn tay đã siết chặt trong áo.

https://thuviensach.vn

Mình thật là khốn nạn! Sao lại có thể lấy tiền của cậu bé ấy chứ? Trên đời có những người thật là tốt bụng! Mình… lương tâm của mình bị tha đi mất rồi sao? Hức… thật cảm động mà!

Trần Nam rưng rưng nhận lại bịch bắp rang bơ, run run lấy ra một đồng mười kim tệ:

- Vừa… vừa rồi em đưa thừa! Trả lại cho em đây! Mong rằng trên đời này sẽ có thêm nhiều người lương thiện như em nữa.

Cậu bé cũng cảm động cầm lấy mười kim tệ, trong lòng vô cùng cảm kích Trần Nam:

- Thôi anh đưa bịch bắp đây em đổi cho bịch xịn! Bịch này dùng bơ quá đát rồi!

Trần Nam lại một lần nữa bị đả kích về nhân phẩm, tại sao trên đời lại có người tốt đến thế? Mình quá khốn nạn mà! Nắm chặt tay cậu bé, Trần Nam mếu máo nói:

- Thôi đưa đĩnh vàng kia đây anh đổi đĩnh thật cho! (Vừa rồi hết bà nó tiền nên hút vụn vàng sót lại trong nhẫn mạ lên cục đá ạ)

Cậu bé cảm động đến phát khóc, không kềm chế được thốt lên:

- Thôi anh đưa đống kim tệ kia đây em đổi cho tiền thật!

Trần Nam cũng khóc rồi, tại sao càng nói mình lại càng cảm động thế này:

- Thôi anh xin lỗi chú! Ngọc bội của chú đây!

Cậu bé mặt tối sầm, không thể nào tha thứ cho mình, day dứt đưa tới một thứ:

https://thuviensach.vn

- Anh cũng cầm lấy ngọc bội đi, em hối hận lắm rồi!

Cuối cùng, hai tên dở hơi cảm động tới mức ôm nhau khóc ròng ròng, khiến bao kẻ đi qua cũng phải cảm động trùng trùng với tình yêu vượt qua mọi ranh giới này… Ách…

Cuối cùng, Trần Nam sụt sịt nước mắt như mưa mang bịch bắp rang bơ xịn về, mắt đỏ lên nói với hai cô gái:

- Vừa rồi gặp được người tốt a…

Hoàng Tuyết Nhu và Kiko: "…"

Hai nàng thực sự không biết nói gì, chuyện vừa rồi đều đập vào trong mắt hai nàng, biết ngay tên này lại giở thói trẻ con. Nhưng kể ra thằng nhóc kia cũng thật thú vị, không ngờ dám động thủ trên đầu Trần Nam, nhưng thủ pháp của nó đúng là cực kỳ cao minh. Nếu là một tu sĩ tầng hai… không, kể cả tầng ba đi nữa thì cũng có thể bị mất đồ mà không hề hay biết, không biết là ai dạy nó?

Trần Nam mang vẻ mặt kia đi vào trong hội đấu giá, làm cho hai cô gái đằng sau cười đến run rẩy cả hai vai. Hình ảnh xinh đẹp đập vào mắt không ít sắc lang, khiến tuyến nước bọt cả của cả con người lẫn con rắn đều rục rịch muốn động.

Trần Nam vừa bước vào bên trong, đột nhiên đã cảm thấy có một đôi mắt nào đó đang chiếu vào người mình. Hắn không khỏi nhíu mày liếc quanh một cái, khuôn mặt tỏ ra nghi hoặc.

Trên một phòng bao tầng ba, một đám quý công tử ăn mặc xa hoa, đầu tóc gọn gàng, được chải chuốt rất tỷ mỷ, tên nào tên nấy đều khá tuấn lãng và có khí chất. Cầm đầu bọn chúng là một tên mặc đồ trắng, khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười ung dung, quý phái, người đang nhìn vào Trần Nam chính là hắn.

https://thuviensach.vn

Thấy Trần Nam liếc qua, tên đó hơi gật đầu hữu hảo, tay cầm một chén rượu ưu nhã giơ lên mời, sau đó chủ động uống cạn một hơi, coi như có lễ có nghĩa. Trần Nam nghi hoặc, bọn người này… hắn không quen! Thái độ đó rốt cuộc là thế nào?

Nghi hoặc của Trần Nam không phải ấp ủ lâu, bởi ngay sau đó, người ta đã chủ động đến cửa:

- Xin hỏi… ngài hẳn là Trần công tử ở Trần phủ phía nam thành phải không? Đại hoàng tử Âu Phương muốn thỉnh công tử tới gặp mặt riêng một chút. Có thể không?

Trần Nam nghiêng đầu nhìn qua tên mặc trang phục thị vệ kia, nghi hoặc hỏi:

- Chúng ta có quen nhau không?

Nếu là mọi khi, thị vệ đã rắn mặt lại uy hiếp rồi. Nhưng lần này Âu Phương lại dặn đi dặn lại hắn không được phép đắc tội người kia, phải sử dụng thái độ chân thành để mời thỉnh. Vì thế nên thị vệ vẫn rất trấn tĩnh cúi đầu:

- Tuy rằng không quen! Nhưng đại hoàng tử thật sự rất ngưỡng mộ đại danh của ngài! Có tâm muốn kết giao, vì vậy mới cất công chuẩn bị tiệc rượu để chiêu đãi công tử. Mong công tử nể mặt…

Trần Nam cười nhẹ một cái, cuối cùng gật đầu:

- Ừ! Đi gặp một chút xem sao! Hoàng tử nha! Một Trần Nam như tôi mà dám không nể mặt hay sao?

Thị vệ thở phào, đi trước dẫn đường. Trần Nam từ tốn bước theo sau. Kiko đã tiến lên một bước, truyền âm vào tai hắn:

https://thuviensach.vn

- Đại hoàng tử Âu Phương này là một trong số những người nhiệt tình với anh nhất! Đã cho người đến đưa thiệp mời không dưới mười lần. Tự thân bái phỏng ba lần, đều lấy danh nghĩa ngưỡng mộ danh tiếng nên tới bái phỏng!

Trần Nam cười cười gật đầu:

- Anh không thích gặp người lạ. Người ta quen biết rồi thân với nhau là vì một chữ duyên, chứ những kẻ tự dưng chủ động tìm tới, chỉ đích danh muốn gặp anh… vậy thì chắc chắn hắn muốn có thứ gì đó từ Trần Nam này. Người có thể vì tình cờ nhìn thấy mà quen nhau, có thể nhờ một người trung gian mà quen nhau, nhưng không thể nào vì nghe danh mà hội ngộ được! Anh cũng không phải là minh tinh Hàn Quốc, được người khác chủ động vồ vập đến làm quen đâu? Mà kể cả chủ động tới đi nữa, nếu đó là đại mỹ nữ khâm phục phong thái rạng ngời của anh đã đành. Một tên đực rựa thì có cái gì để ngưỡng mộ chứ?

- Cái gì là minh tinh Hàn Quốc? – Hoàng Tuyết Nhu tò mò hỏi.

- Là mấy người tu luyện công pháp hệ thủy, rất giỏi về thủy công đó mà… - Trần Nam hàm hồ nói.

- Không nói thì thôi! Ai thèm? – Hoàng Tuyết Nhu tức giận quay mặt đi.

…

Lên tầng ba…

Đây không phải là phòng bao ồn ào nhiều người kia, mà là một phòng khác, nơi đây chỉ có đúng một mình Âu Phương là ngồi trên bàn, còn lại đều là những người phục vụ. Âu Phương rất tao nhã phất tay cho họ lui ra, mỉm cười đưa tay chào mừng:

https://thuviensach.vn

- Đây hẳn là Trần công tử rồi! Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu! Chỉ tiếc chúng ta mãi vẫn không có duyên gặp mặt. Lần trước tới bái phỏng chỉ có một lần là gặp được vị phu nhân này… Đúng là cao nhân khó bái kiến mà…

Trần Nam tựa tựa vào ghế, thần tình rất là lười biếng. Hắn đang định sắp xếp lời nói lại thì Âu Phương đã ngắt lời trước:

- Có phải Trần công tử cảm thấy tôi rất nhàm chán không?

- Sao lại nói như vậy? – Trần Nam cười hứng thú, hơi rướn người về phía trước. Không ngờ tên này cũng tự biết mình nha, cũng khá đó.

- Tôi thực chất cũng chỉ là một người tầm thường, nhưng nhờ có phụ hoàng và hoàng gia giáo dục tốt nên cũng có chút kiến thức thô thiển. Vừa rồi Trần công tử nghe tôi nói xong, người đã ngửa về phía sau, dáng vẻ lười biếng, đó là biểu hiện của việc nhàm chán với chủ đề giao tiếp, ngụ ý muốn tránh xa cái chủ đề này. Nhưng sau đó, anh lại rướn người về phía trước, mắt hơi mở to hơn, mặt giãn ra, đó là biểu hiện của sự hứng thú, muốn nghe tiếp câu chuyện, tôi nói có đúng không?

- Ồ! – Trần Nam vỗ vỗ tay:

- Không ngờ anh còn hiểu được ngôn ngữ cơ thể! Bội phục bội phục!

- Thôi được rồi! Vốn tôi nghĩ tôi và anh không phải là một dạng người, cũng không muốn tiếp xúc nhiều! Nhưng giờ anh lại nói ra điều mà tôi cảm thấy thú vị, nào, cạn một chén, tôi chỉ uống trà thôi. Rồi anh có chuyện gì thì nói thẳng ra luôn đi. Tôi thực sự thích cách đàm phán của người Allades, có hơi hướng phương Tây, rất trực tiếp chứ không vòng vèo như anh đâu!

Âu Phương hơi ngẩn ra một chút, sau đó cười khổ:

https://thuviensach.vn

- Anh làm tôi bối rối rồi đó! Thực sự thì tôi chỉ nghe phụ hoàng nhắc về anh, nói rằng tôi không được gây ra bất cứ xung đột gì với người của Trần phủ phía nam thành, hơn nữa nếu gây dựng được tình cảm thì càng tốt! Thực sự tôi chỉ muốn làm bạn với anh thôi mà!

- Aàaaaaaaaa… - Trần Nam kéo dài giọng:

- Ra là vậy, anh muốn lôi kéo tôi vào cái vòng xoáy của anh hay sao?

- Ấy ấy… anh đừng nói như vậy! Tôi không có ý đó! – Âu Phương cuống quýt phủ nhận.

Trần Nam cười nhạt một cái, tưởng gì chứ về vấn đề tâm lý, Trần Nam hắn cũng có nghiên cứu chứ đâu phải đồ gà mờ:

- Đầu tiên, tôi xin nói cái nhìn về con người anh một chút! Anh luôn ra vẻ thân thiện, hòa đồng với mọi người. Cái đám người mà anh ngồi cùng trong phòng bao kia, tôi đã nhìn và nghe thấy cả rồi. Có một bên yêu cầu tối đi kỹ viện, chọn mấy cô em xinh đẹp nhất để hưởng thụ, nhưng có một bên lại phản đối kịch liệt chuyện “bại hoại” này, yêu cầu đi lầu Trích Tinh để ngắm trăng ngâm thơ, đàm luận chuyện thương sinh! Ờ… có thể dễ dàng nhận ra đây là hai phe với hai phong cách sống khác nhau.

- Anh muốn giao du với ai, đó là quyền của anh, tôi cũng chẳng phê phán gì cả. Người giao du với tất cả hạng người như anh, tôi cũng không phải là chưa thấy, nhưng hầu hết bọn họ đều tách biệt hai mối quan hệ này ra, đi với bạn mà để chúng nó xung đột thì còn nói làm gì? Nếu anh không làm được điều này, vậy anh có lẽ chỉ là thằng trẻ con vô tư thiếu suy nghĩ, mà rõ ràng anh không phải là loại người như vậy, đúng chứ?

Âu Phương gật đầu, sắc mặt có vẻ khác thường.

- Vậy tôi cũng chỉ có thể tự đưa ra một giả thuyết để thuyết phục mình, và tôi nghĩ giả thuyết đó là thích hợp nhất với anh! Anh… là một kẻ có

https://thuviensach.vn

tham vọng về quyền lực, anh kết bạn là để củng cố thế lực cho mình, và lúc nào anh cũng muốn làm một người cầm đầu không thể thiếu. Nếu hai đám người đó xung đột, vậy anh sẽ đứng giữa làm người hòa giải, tạo thành hiệu quả cả hai bên kềm chế lẫn nhau, sau đó lại lấy anh làm chủ đạo, đúng chứ? Đây là cái thuật đế vương mà tôi đã từng nghe nói, có phải thế không? ĐẠI HOÀNG TỬ?

Ba chữ đại hoàng tử đặc biệt nhấn mạnh, giống như một hồi cảnh báo vang lên trong đầu Âu Phương. Mắt hắn đột nhiên trở nên sắc lạnh, đề phòng nhìn chằm chằm vào Trần Nam.

Tên này… quá nguy hiểm! – Âu Phương nghĩ.

Tên này… lại nguy hiểm rồi! – Hai cô gái nghĩ.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Hoàng Tử Bán Bỏng Ngô

Anh không nói tức là thừa nhận rồi phải không? – Trần Nam tu ực một cái hết cả chén trà, cười tủm tỉm hỏi.

Âu Phương hít một hơi, lấy lại sự bình tĩnh vừa rồi, phong thái cao quý bừng bừng, gật đầu với Trần Nam:

- Anh thực sự rất tài năng! Chỉ bằng quan sát mà đã có thể đọc ra được thứ tôi nghĩ! Vậy… anh nghĩ sao?

- Tôi không thích! – Trần Nam giang tay ra:

- Mấy vòng xoáy tranh đoạt này thật quá nhàm chán! Anh đừng lôi tôi vào trong đó, và một người có tham vọng về quyền lực như anh cũng không phải loại người tôi thích! Vì vậy… xin anh đừng có làm phiền tôi nữa!

Trong lòng Trần Nam thầm khinh bỉ, mẹ kiếp, mấy lão tổ tông kia tranh đoạt anh còn chả thèm dây, cái trò nhàm chán của tụi bây mà cũng muốn kéo anh vào? Si tâm vọng tưởng!

- Trần công tử thực sự quyết định như vậy? – Sắc mặt của Âu Phương giờ đây chẳng nhìn ra biểu hiện gì, bình tĩnh đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Trần Nam nhìn thẳng vào mắt hắn thật lâu, cuối cùng tiêu sái đứng dậy, vươn vai một cái rồi cười khẩy:

- Đừng tưởng anh là chúa tể của thế giới! Anh thì biết cái đếch gì? Anh chỉ là con ếch ngồi đáy giếng, tự cho rằng bầu trời to bằng cái đít nồi mà thôi! Những việc anh làm, anh tính toán, anh tưởng rằng mấy người kia không biết hay sao? Nhầm, nhầm to rồi! Phụ hoàng của anh vẫn đang nhìn vào tất cả những việc mà anh làm, nghe những điều mà anh nói! Anh tưởng mình rất giỏi sao? Những cái thứ anh đang thực hiện chỉ là dành cho đế vương, chứ không phải là dành cho hoàng tử! Cái mà phụ hoàng anh cần ở một hoàng tử là tâm tính tốt, bản chất tốt, chứ không hẳn là người biết tính toán tốt, bởi ông ta có trăm ngàn cách để khai khiếu cho một người. Hắc… anh biết tại sao năm ngoái phụ hoàng anh vẫn tiếp tục sinh tiểu đệ hay không? Đơn giản là vì vài trăm hoảng tử, không có một tên nào làm cho ông ta hài lòng hết! Đã hiểu ra chưa?

Nghe lời Trần Nam nói, sắc mặt của Âu Phương đã tái nhợt, dường như nhận ra một sự thật phũ phàng nào đó. Hắn ngơ ngác ngồi tại chỗ, cho đến khi Trần Nam quay đi, để lại một câu cuối cùng thì đầu óc hắn mới được thức tỉnh:

- Một vấn đề cuối cùng! Tôi không thích dây dưa vào những kẻ ham quyền lực, vì vậy… buông tha cho tôi đi!

Nói xong, Trần Nam tiêu sái đẩy cửa đi ra, bỏ lại cả bàn đồ ăn cùng với một con gà gỗ có làn da trắng hếu…

- Anh nói như vậy không sợ hắn ghi hận hay sao? – Hoàng Tuyết Nhu hơi nhíu mày hỏi Trần Nam.

- Ghi hận? Chỉ nói mấy câu mà ghi hận hay sao? Nếu tên này là loại người như thế thì anh cũng không ngại phế hắn hộ ông bác, khỏi để hắn

https://thuviensach.vn

làm loạn triều đình! Hừ… nhưng anh nghĩ một người như hắn thì tâm tính cũng không nhỏ hẹp tới mức đó đâu, nhìn cái tư thái vừa rồi thì có lẽ hắn đã tỉnh ra rồi, chứ anh chẳng thấy hắn có chút thù hận nào cả…

Kết thúc câu chuyện nhàm chán này, Trần Nam, Hoàng Tuyết Nhu và Kiko kiếm vài cái ghế bình thường ngồi xuống, tham gia đấu giá như những người khác.

Chỉ là… có thực sự như người khác hay không?

Hoàng Tuyết Nhu và Kiko hôm nay bắt đầu biểu hiện đầy đủ bản tính cuồng mua sắm của các bạn nữ. Hai nàng cứ thấy cái gì đẹp, cái gì lạ là mua, không cần biết có tác dụng gì hay không. Mà kể cả không có tác dụng, các nàng cũng sẽ đè tên nào đó ra mà bắt hắn chế thành có tác dụng. Người khổ sở cuối cùng chính là… ôi, thật là đáng thương!

Nhìn hai nàng hớn hở mua điên cuồng, kim tệ mà Trần Nam tích trữ cứ ra đi từng triệu từng triệu một, trong lòng hắn không khỏi chảy máu, mặt xám ngoét. Hai cô gái lại coi đó là chuyện đương nhiên, lấy chồng giàu để làm gì? Không phải là giúp hắn phá bớt hay sao? Giàu quá mà không chi ra cũng là thất đức nha!

Trần Nam trố mắt nhìn hai nàng, chỉ biết vừa ngồi bốc bỏng ngô cho đỡ buồn bực, lúc thì nhẫn kim cương, lúc thì dây chuyền nước mắt mỹ nhân ngư, lúc thì trâm cài tóc hỏa phượng liên châu, lúc lại đai lưng nạm ngọc từng được hoàng phi Phù Tang sử dụng…

Cho đến khi thứ đồ thứ 31/50 được đưa ra, Trần Nam lại đột nhiên nảy lên hứng thú. Mắt đã bắt đầu sáng ngời.

Tiểu thư giới thiệu đứng trên đài nhoẻn miệng cười, giới thiệu vắn tắt:

- Thứ đồ chơi này chính là mẫu súng mới nhất được chế tạo ở tận bên Quyền Hoàn Đại Lục. Nghe nói là do một tu sĩ tầng một sáng tạo ra, có thể

https://thuviensach.vn

gây sát thương cực mạnh, người thường dùng thứ này cũng có thể hạ sát một tu sĩ tầng một. Đây chỉ là bản nguyên gốc được sản xuất hàng loạt bên đó, sức sát thương đối với tu sĩ tầng hai quá kém, nhưng các đại sư luyện khí có thể dùng để nghiên cứu nguyên lý, phục chế thành pháp bảo, giống như rất nhiều đại sư bên Quyền Hoàn đã làm. Do vận chuyển từ bên đó sang đây khá khó khăn, Quyền Hoàn kiểm soát quá nghiêm ngặt nên đây là hàng hiếm! Giá khởi điểm mười triệu kim tệ!

Trần Nam hứng khởi nhìn vào khẩu súng kia, chỉ thấy nó là một khẩu súng có nòng dài, ổ đạn trục quay có thể lắp sáu viên, cả khẩu súng như được mạ vàng, óng ánh vô cùng bắt mắt. Đó chẳng phải là khẩu Colt Anaconda Golden hay sao?

Mẹ kiếp, từ hồi sang đây đến giờ toàn đánh tay không, chưa bao giờ xài vũ khí. Hôm trước nhìn thấy Kiko xài song kiếm Quang Ảnh, cả bộ áo giáp đầy chất chơi kia, Trần Nam mới cảm thấy pháp bảo có tác dụng thế nào.

Tạo hình tượng nha! Rất là ngầu, rất là đẹp zai! Vốn hồi trước Trần Nam cũng định chế tạo một khẩu súng, khổ nỗi hắn chẳng hiểu quái gì về nguyên lý súng ống cả. Trước đây chế tạo cái kính ảo cảnh cũng là do hắn biết được nguyên lý tạo hình ảnh, nguyên lý lưu trữ dữ liệu, nhờ đó mới thành công nha.

Giờ ở đây lại có một khẩu súng! Lại là loại Anaconda ngầu nhất, không mua thì còn để đến khi nào?

Hoàng Tuyết Nhu đang ngồi hưng phấn chém gió tung trời với chị em tốt, đột nhiên thấy chéo áo bị giật giật, không khỏi mất hứng gắt:

- Giật cái gì?

Giật giật…

- Đừng có làm phiền! Trẻ con trẻ nít ra chỗ khác chơi đi!

https://thuviensach.vn

Trần Nam muốn khóc!

Có còn thiên lý không? Muốn tiêu tiền của mình mà còn cần xin phép, đã thế còn bị hắt hủi ra ngoài! Còn có thiên lý không hả giời?

- Chị Nhu… - Cứu tinh của đời Trần Nam đã xuất hiện, làm hắn hận không thể nhào lên hôn Kiko đáng yêu kia mấy ngụm để biểu lộ sự cảm kích:

- Anh Nam kìa…

Hoàng Tuyết Nhu bất mãn quay đầu lại, đột nhiên thấy một đôi mắt to long lanh mọng nước, đôi tay chắp lại như cầu nguyện, khóe môi run rẩy như sắp khóc ra tiếng rồi.

Cõi lòng yếu ớt của Hoàng đại tiểu thư chợt mềm nhũn, ôn nhu nói:

- Ui ui… đừng khóc mà! Cưng sao thế! Ui… chị thương… chị thương!

Trần Nam vốn chỉ là giả vờ, nhưng giờ đây đã muốn khóc thật rồi.

Tại sao… tại sao tôi lại lấy phải một chị gái có tiềm chất mẹ mìn thế này? Hu hu…

Trần Nam như thằng bé uất ức, đáng thương chỉ chỉ vào món đồ mà mình thích đằng kia. Hoàng Tuyết Nhu xùy một tiếng:

- Xời! Tưởng gì chứ thích cái đó thì cứ bảo chị mua cho! Việc gì phải khóc? Ui… thôi nào… chị thương!

Cuối cùng, sau một hồi long tranh hổ đấu, quỷ khiếp thần sầu, Hoàng Tuyết Nhu chỉ đáp đúng một cái giá duy nhất: một trăm triệu! Sau đó không còn ai tranh với nàng nữa, bởi người ta đã rút ra kinh nghiệm: có tranh cũng không lại với bà điên này.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Trần Nam mừng rơi nước mắt nhận lấy món quà mà mình muốn. Hoàng Tuyết Nhu giờ mới có cơ hội tranh thủ biểu hiện mẫu tính mãnh liệt của mình. Vô cùng thỏa mãn mà xoa đầu Trần Nam tội nghiệp. Kiko đứng bên cạnh chỉ biết che mặt lắc đầu, ra vẻ tôi không quen biết hai con người này.

Cuộc đấu giá lại tiếp tục, nhưng những thứ đằng sau hầu hết đều là Linh khí, còn xuất hiện cả một kiện Tiên khí cực kỳ hiếm có, khiến cả hội đấu giá sôi trào lên tranh đoạt. Trần Nam và cả Hoàng Tuyết Nhu chỉ nhàm chán ngồi thêm một lúc, cuối cùng đứng dậy bỏ đi, không để tâm đến nữa.

Nhiều người cũng thấy những thứ kia không phải dành cho mình, đều nhàm chán mà đứng dậy. Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu, Kiko cũng chỉ là ba phần tử trong số đó, chẳng gây ra sự chú ý gì nhiều.

- Ha ha… Không ngờ đường đường hoàng tử Âu Tiên lại phải ra đây làm cái nghề bán đồ ăn vặt này! Mày đúng là nỗi nhục của hoàng gia! Ha ha…

Vừa ra đến ngoài cửa, Trần Nam đã nghe thấy một đoàn tiếng cười vô cùng đáng ghét. Cái giọng điệu khinh thường người khác như vậy, nói người ta là nỗi nhục này nỗi nhục nọ đúng là loại ngôn ngữ mà Trần Nam ghét nhất!

Quay mặt lại, chỉ thấy thằng bé bán bắp rang bơ vừa rồi giờ đây đã bị cả một đám công tử ca vây quanh, thằng bé khổ sở núp vào đằng sau gian hàng, thân thể run rẩy mãnh liệt, giống như cực kỳ sợ hãi. Nhìn cái dáng vẻ của nó, Trần Nam đột nhiên cảm thấy nao nao, đột nhiên lương tâm bị chó gặm… à nhầm, là bị lãng quên bấy lâu đột nhiên trỗi dậy.

Nhưng bản thân Trần Nam cũng không phải là một người thiếu lý trí. Môn tâm lý mà hắn học có một câu rất hay: “Nhân quả không chỉ thể hiện ở luân hồi, mà còn thể hiện trong chính đời sống. Đôi khi thấy một người

https://thuviensach.vn

chịu khổ chịu sở, nhưng chắc gì họ đã thực sự đáng thương! Còn phải xem trước đây họ đã làm điều gì nữa.”

Trần Nam liếc qua một chút, đám công tử ca kia đều là đám người ngồi chung với Âu Phương, theo Trần Nam phán đoán thì hầu hết đều là hoàng tử, là những kẻ ủng hộ Âu Phương, coi như tay chân của hắn.

Nhưng như Trần Nam đã nói từ trước, trong đám người kia cũng không phải chỉ toàn kẻ ăn chơi mất nết, vẫn còn có một số kẻ thanh cao hoặc giả thanh cao. Trong đó, có một tên trông khá bảnh bao và thư sinh đứng ra ngăn cản:

- Thôi đi! Âu Văn hiện giờ đang trong thời kỳ thử thách, chúng ta đã không giúp đỡ nó thì thôi, nếu còn chọc phá nó mà để phụ hoàng biết được thì cả đám sẽ gặp nạn đó! Thôi đi nhanh đi!

Thanh niên vừa nói xong, một kẻ khác đã nhảy ra phản đối:

- Âu Thạch! Anh nói vậy là có ý gì? Thằng nhóc này thân là hoàng tử, cách vượt qua cuộc thử thách này thì thiếu gì? Vậy mà nó lại lựa chọn cách mất mặt như vậy! Tôi giáo huấn nó là giữ lại danh dự cho hoàng gia! Có gì là sai?

Âu Văn, cũng chính là cậu bé bán bắp rang bơ tức đỏ cả mặt, đột nhiên giận dữ hét lên:

- Tôi muốn kiếm tiền như thế nào thì là việc của tôi! Liên quan gì đến các anh? Ngày thường các anh có coi tôi là anh em không? Bây giờ lại dám nói tôi làm mất mặt các anh, đồ không biết xấu hổ!

Trần Nam đứng bên kia đột nhiên nhảy dựng lên hưng phấn! Không ngờ trên đời cũng có kẻ đồng chí hướng với mình nha! Cái loại anh em trong đại gia tộc, đặc biệt là hoàng gia thế này đúng là vô tình vô nghĩa! Thằng

https://thuviensach.vn

nhóc này không ngờ dám nghịch lại bọn chúng… Có tiền đồ! Con mẹ nó quá có tiền đồ!

- Thằng tạp chủng này! Mày dám quát tao? – Tên thanh niên đòi giáo huấn Âu Văn đột nhiên hét lên, bộ pháp vừa nhanh vừa ưu mỹ áp sát thằng bé, muốn cho nó một cái tát trời giáng.

Âu Văn sợ hãi lui lại hai bước, bàn tay run rẩy định bắt lấy thanh đoản kiếm sau lưng, nhưng khổ nỗi toàn bắt trượt, khiến nó càng ngày càng luống cuống.

Trần Nam đang định bắn mấy đồng kim tệ cứu cánh thằng bé, đột nhiên cánh tay bị giữ chặt. Kiko đột nhiên thần tình nghiêm túc cản hắn lại, đôi mắt xinh đẹp đã nhìn chằm chằm vào Âu Văn đằng kia…

- Sao em…

- Đừng ra tay! Lần này nghe em đi! Thằng bé đó… có lẽ phải mạnh gấp ba lần tên kia. Nhưng mà… Anh hãy dụng tâm cảm nhận một chút đi! Màn kịch chính sắp đến rồi!

Trần Nam hơi gật đầu, bắt đầu dụng tâm cảm ứng, chẳng mấy chốc sau, sắc mặt hắn đã trở nên hơi ngạc nhiên, đánh mắt nghi hoặc qua phía Kiko, không hiểu lắm tại sao nàng lại muốn xem cái “màn kịch” huynh đệ tương đấu này!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Kizan Và Kageki!

Hoàng Tuyết Nhu thấy hai người kia nói chuyện cứ mập mà mập mờ, không nhịn nổi mà dùng thần thức điều tra một chút. Và ngay lập tức, nàng đã nhận ra thứ mà họ muốn chờ là gì.

Ở ngoài xa khoảng hơn ba mươi mét, có một người thanh niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo đường hoàng, ăn mặc cũng không quá sang trọng, nhưng nói chung là cũng lịch sự. Trên lưng hắn đeo một thanh kiếm bản, theo Trần Nam nhận xét thì không khác thanh kiếm của Ca Lích trong Dragon ball là bao. (Lúc Ca Lich chém Fi De ý)

Đáng ngạc nhiên chính là cách mà hắn đang di chuyển, khi chân hắn đạp xuống đất, mặt đất như đang biến dạng, tạo động lực mạnh mẽ cho hắn tiến lên phía trước, tốc độ của hắn có lẽ không thua kém gì một tu sĩ tầng ba. Đến khi hắn đạp bước xong thì mặt đất lại trở về bình thường, giống như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Hoàng Tuyết Nhu không chắc lắm, phán đoán một câu:

- Thổ thuật?

- Là những kỹ năng cơ bản nhất của thuật Thổ Độn! – Kiko nhanh chóng tiếp lời.

https://thuviensach.vn

Ở phía bên kia, tên thanh niên cao lớn đang cười lạnh tấn công về phía Âu Văn, thằng bé lại chỉ luống cuống né tránh, không có một chút lực hoàn thủ nào. Đột nhiên, tên thanh niên biến chiêu, chiếc quạt không biết lấy từ đâu đã xòe căng ra, tua tủa từng chiếc sống gai sắc nhọn, đâm thẳng về phía mặt thằng bé.

Người xung quanh đã tránh né ra hết, không dây dưa gì vào mấy hoàng tử thích tranh đấu này. Tên Âu Thạch vừa rồi thấy thanh niên động thủ, cũng không ra tay ngăn cản nữa, chỉ nhíu mày chán ghét rồi đứng sang một bên, ra vẻ ta mặc kệ các người.

Keng!

Cái gì?

Tên thanh niên đột nhiên thấy tay mình tê rần, chiếc quạt trên tay cũng cầm không vững, có xu thế muốn rơi xuống đất. Hắn không khỏi đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy thanh kiếm bản cứng như kim cương kia đã chặn đứng đường quạt của mình, dù có giãy dụa thế nào cũng không gỡ ra được.

- Âu Tùy! Thằng tạp chủng này! Buông ra ngay!

Trần Nam nhướng mày.

Âu Tùy?

Đó chẳng phải là người mà họ Hoàng năm xưa lựa chọn để "bán" Hoàng Tuyết Nhu đi hay sao?

Liếc liếc qua cô nàng kia, chỉ thấy sắc mặt nàng cũng trở nên cổ quái, những cũng chẳng nói gì cả, nàng lặng lẽ mà ôm lấy cánh tay Trần Nam, quan sát diễn biến tiếp theo.

https://thuviensach.vn

- Bắt nạt một thằng bé không muốn hoàn thủ! Mày thấy như thế rất anh hùng sao? – Âu Tùy cứng rắn nói, không hề nhường một bước.

Thanh niên cười gằn một tiếng, dữ tợn nói:

- Mày còn chưa đủ tư cách giáo huấn tao đâu! Nên nhớ thân phận của mày và cả thằng em trai hèn nhát của mày đều chỉ là con của một ca kỹ phiên bang đê tiện! Đừng nghĩ rằng mang họ Âu thì mày đủ tư cách ngang hàng với bọn tao! Còn nữa, thằng em trai hèn yếu của mày không ngờ lại đi tới cái nơi này để bán bỏng ngô! Cái loại thấp hèn làm xấu mặt hoàng gia như nó, người mang họ Âu như tao có thừa tư cách để dạy dỗ lại nó, hiểu chưa?

Âu Tùy vẫn giữ nguyên vẻ mặt cứng như cương thiết kia, đến nhíu mày một cái cũng không có. Hắn lạnh nhạt thốt ra:

- Mày mới là nỗi nhục của hoàng gia đó con lợn!

- Mày nói ai là con lợn? – Thanh niên tức giận gào lên.

- Nói mày là con lợn có khi còn là sỉ nhục loài vật đáng yêu kia đó! – Âu Tùy cười lạnh một tiếng:

- Đệ tử hoàng gia từ mười hai đến mười lăm tuổi đều phải tự thân kiếm được đủ hai trăm kim tệ! Đó là thử thách đầu tiên trong đời của bất cứ một hoàng tộc Âu Tiên nào! Mày có biết tại sao tổ tiên lại đề ra quy củ đó hay không? Là vì họ muốn con cháu mình biết kiếm ra hai trăm kim tệ khó đến nhường nào, để con cháu bọn họ thấu hiểu nỗi khổ nhân gian, biết quý trọng từng chút tài sản một, bởi vì chúng đều là mồ hôi nước mắt của từng con người trên thế giới này. Bọn mày đã từng làm gì? Thằng thì lợi dụng thân phận để cầu các đại thần đấu giá hộ thứ đồ rác rưởi nào đó, bán một thứ đã được hai trăm kim tệ. Thằng thì đi ăn chặn của các anh em khác, hoặc cả thái giám cung nữ cũng không buông tha! Thằng thì vào sòng bạc nhà mẹ đẻ, đóng kịch đánh một ván thắng lớn rồi mang tiền về! Em tao

https://thuviensach.vn

nhát gan, nhưng nội tâm nó thực sự biết tự trọng! Nó bán bỏng ngô thì sao? Đó là đồng tiền do hai bàn tay nó kiếm ra, không phải thứ tiền bẩn thỉu như chúng mày mang về đối phó phụ hoàng!

Trần Nam đứng bên kia tý nữa thì vỗ tay rầm rầm! Mẹ nó, nói quá hay! Âu Tùy này con mẹ nó là tiểu thuyết gia hả? Chỉ tiếc hai tay hắn đã bị hai cô gái kia giữ chặt, có muốn động đậy cũng khó. Vì thế chỉ đành đứng im quan sát.

- Chẳng phải chỉ vì bọn mày quá thấp hèn, không có cách kiếm tiền nào khác hay sao? Ngụy quân tử.

Thanh niên kia cười nhạt một cái rồi phản bác.

- Thằng ngu! – Âu Tùy khinh bỉ "anh em" của mình một trận, đưa tay ra tiếp nhận một cái túi từ tay Âu Văn:

- Nếu thực sự muốn kiếm tiền, vậy thì cái túi này của mày có lẽ cũng gấp đến năm mươi lần tiêu chuẩn rồi!

Thanh niên kia giật mình, sờ sờ bên túi một lượt rồi nhận ra túi tiền của mình đã biến mất tiêu. Hắn giận dữ nhìn về phía hai anh em ghê tởm kia, tay đã không còn quạt, nhưng hắn vẫn vươn quyền tung một cú đấm cực kỳ bất ngờ thẳng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Văn.

Phập…

Cánh tay của thanh niên đã bị một vật chặn đứng lại. Trần Nam đột nhiên mở to mắt, không ngờ thằng bé Âu Văn đột nhiên ra tay, hơn nữa tốc độ lại nhanh vô cùng. Thanh đoản kiếm sau lưng đã được rút ra, một tay cầm kiếm một tay cầm vỏ. Thứ chặn lại cánh tay của thanh niên chính là chiếc vỏ kiếm không mấy sắc bén.

Păng…

https://thuviensach.vn

Âu Tùy giật tay một cái, quyền của thanh niên đã lệch hẳn quỹ đạo, thân thể cũng không chịu khống chế mà ngã nhào ra đất. Hắn thấy đau đớn cả người, nhưng vẫn lật người hòng đứng dậy. Nhưng còn chưa kịp thực hiện thì một tay đã bị vỏ kiếm kia đóng chặt xuống, thanh đoản kiếm sắc lạnh hàn quang kề lên cổ hắn, giống như tử thần đang đòi mạng.

Đám "đồng đội" của thanh niên đột nhiên nhao nhao lên, tên nào tên nấy sắc mặt tái mét nhào lên tấn công hai anh em Âu Tùy, Âu Văn. Hai người liếc nhau một cái, gật nhẹ đầu rồi nhào lên phản công, tung hoành ngang dọc không hề yếu kém một chút nào.

Chỉ thấy kiếm pháp của Âu Tùy cực kỳ nặng nề và chắc chắn, uy lực từng chiêu đều khiến đối thủ kinh hồn bạt vía, chỉ sợ trúng phải là tan tành xác pháo. Phòng thủ quanh người hắn cũng cực kỳ chắc chắn, hạ bàn như bám chặt vào mặt đất, đối thủ phải vô cùng khó khăn mới làm hắn di chuyển được nửa bước nhỏ xíu xiu.

Còn Âu Văn thì lại khác hẳn, kiếm pháp của hắn nhanh như gió, lướt qua lướt lại trong không gian như phong nhận muốn xé nát da thịt người ta. Có lẽ… thực lực của Âu Văn còn kinh khủng hơn cả anh trai Âu Tùy của mình, nhưng… tại sao vừa rồi nó lại chỉ biết yếu đuối lùi bước, không hề phản kháng?

- Quả nhiên như em đã đoán… - Kiko chợt hít sâu một hơi:

- Âu Văn và Âu Tùy là hậu duệ của hai Samurai huyền thoại năm xưa! Âu Văn giống hệt Kageki, kẻ có thực lực kinh khủng nhưng lại nhát gan, không dám đối địch một mình, chỉ khi có đồng đội bên cạnh, dũng khí mới khiến hắn tạo ra được sức tấn công cường liệt nhất, Kageki tương ứng với chữ Phong, tấn công như gió, tàn ảnh sát địch. Âu Tùy lại giống với Kizan, chiến binh chữ Địa, có thuật độn thổ và cảm ứng nguy hiểm đồng đội, có thể tới tương trợ trong thời gian ngắn nhất. Kiếm pháp trầm trọng mà uy lực, không ai dám trực tiếp đón nhận…

https://thuviensach.vn

- Hậu duệ của Samurai? – Trần Nam nhíu mày:

- Chẳng phải họ là hoàng tử Âu Tiên hay sao? Hơn nữa lại cùng một mẹ, sao lại là hậu duệ của hai người

- Chẳng phải vừa rồi đã nói mẹ họ là một ca cơ phiên bang hay sao? – Kiko mỉm cười:

- Năm xưa hậu duệ của Kizan và Kageki đã trốn đi cùng nhau, việc hòa chung huyết thống là quá bình thường. Hơn nữa qua nhiều năm như vậy rồi, việc huyết thống lưu lạc sang Âu Tiên cũng đâu có gì lạ? Em dám chắc, mẹ của hai người bọn họ có huyết thống Phù Tang trong người!

- Vậy còn kiếm pháp? Đây rõ ràng là kiếm pháp cấp Thần, chắc chắn là do Shien cải tiến! Đừng có bảo Kizan và Kageki có thực lực lưu giữ kiếm pháp trong huyết thống! Rốt cuộc là ở đâu ra? – Trần Nam nghiêng đầu hỏi.

- Kiếm pháp sao? Trong ký ức mà em nhận được, chỉ có duy nhất kiếm pháp của Mizuho là đi theo hậu duệ của cô ta, tới quần đảo Song Tử để cất giấu ký ức, sau đó đi theo hướng Tây và biến mất, kiếm pháp của Shien thì để lại trong ký ức, không ai biết được. Còn lại bốn kiếm pháp kia đều tán lạc trên Quân Vương đại lục…, không ngờ hiện giờ cả hai đều xuất hiện cùng một lúc!

- Vậy sao? – Trần Nam trầm ngâm một chút, sau đó cười nhẹ một cái:

- Thôi kệ đi! Tý ra hỏi bọn họ chẳng phải là rõ ràng hết hay sao? Trước em cũng có nói với anh về việc tái hiện lại sáu Samurai, thực hiện ước vọng cuối cùng của Shien phải không? Vậy xem ra công tác của em cũng đã tiến được một bước dài rồi đó!

Trần Nam hứng thú dạt dào dựa vào một cây cột ven đường, chứng kiến cuộc chiến kia đi vào hồi kết.

https://thuviensach.vn

Đám hoàng tử quần là áo lụa kia tuy cũng có tu vi tầng hai, nhưng ở trong cung lâu toàn chỉ ăn với chơi, đâu có chiến đấu bao giờ. Hai anh em Âu Tùy và Âu Văn lại được cao nhân chỉ dạy, đối luyện hàng ngày, kiếm pháp lại là cấp Thần mạnh nhất, chẳng mấy chốc đã đánh cho đám "anh em" kêu cha gọi mẹ.

Cho đến lúc một nhánh quân hoàng kim giáp chuyên bảo vệ hoàng cung tới gô cổ cả đám, mang về dùng gia pháp hoàng gia phán xử thì cuộc chiến mới dừng lại. Thời gian cũng đã muộn, Trần Nam liếc liếc qua vị trí đám người kia biến mất, cuối cùng ôm eo hai mỹ nữ rảo bước trở về nhà…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tái Hiện Huyền Thoại!

Sáng hôm sau.

Cả một đám hoàng tử bị quân hoàng kim giáp lôi ra quảng trường, lấy gậy đánh đến kêu cha gọi mẹ. Tên nào tên nấy đều oán giận trừng mắt nhìn hai anh em Âu Văn và Âu Tùy, nhưng cả hai người đều tỉnh bơ coi như không thấy, bình thản tiếp nhận hình phạt. Âu Văn giờ đây không hề tỏ ra một chút nhát gan nào, dường như, chỉ cần có anh trai ở bên cạnh, nó có thể coi thường mọi khó khăn.

Trên lầu Trích Tinh, Trần Nam đứng sóng vai với Âu Vĩnh Lạc, nhìn xuống cảnh xử quyết bên dưới. Đám hoàng tử đang kêu cha gọi mẹ kia còn chưa lọt vào mắt hắn. Chỉ có hai anh em vẫn đang bình thản kia mới là tâm điểm.

- Hai người đó đều tu luyện công pháp cấp Thần! Chắc bác biết chứ?

Trần Nam ném đá dò đường một câu, xem phản ứng của ông bác thế nào.

- Biết!

Trần Nam hơi bất ngờ, nhưng lại hứng thú hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Vậy bác có biết ai đã truyền thụ kiếm pháp đó cho họ không?

Âu Vĩnh Lạc kỳ quái nhìn về phía Trần Nam, thình lình hỏi ngược lại:

- Nhóc có hứng thú với người đó?

- Ồ! Hình như bác cũng biết một trong hai đại tiểu thư nhà cháu là người Phù Tang mà? Cô ấy nhận ra thứ kiếm pháp đó, vậy nên sinh ra hứng thú mà thôi. – Trần Nam hàm hồ nói.

Nghe đến đây, Âu Vĩnh Lạc chợt à một tiếng rõ dài. Như lơ đãng không để ý hỏi:

- Lần trước nhóc đi quần đảo Song Tử là để tìm truyền thừa cho cô bé đó phải không? Vậy có thành công hay không?

- Cái đó thì bác phải hỏi cô ấy chứ hỏi cháu làm gì? – Trần Nam hàm hồ một câu, Kiko có một quan điểm rất giống với hắn, đó là không thích thể hiện mình trước mặt người khác. Lúc nào không giấu được nữa thì lộ ra, chứ chủ động phô trương không phải là phong cách của nàng.

- Ừ! – Âu Vĩnh Lạc gật đầu một cái, trong lòng thầm khinh bỉ. Tin tức kia đã truyền về cho ta từ đời nào rồi, còn làm ra vẻ thần bí? Ta khinh!

- Nói thẳng với nhóc cũng không sao, kiếm pháp đó là do ta truyền cho hai đứa nó đó!

- Bác? – Trần Nam bất ngờ.

- Đúng thế! – Ông bác gật đầu khẳng định:

- Cả bốn quyển bí tịch của Samurai năm xưa đều rơi vào tay ta!

Trần Nam giật mình, như nhớ đến cái gì đó

https://thuviensach.vn

- Cả bốn quyển? Bé Hà cũng luyện thuật rút kiếm iai, vậy có phải là… Mà không đúng, chẳng phải hai hoàng tử kia phải có huyết mạch Phù Tang mới luyện được thứ này hay sao? Bé Hà thì có liên quan gì?

Ông bác nhìn cái vẻ nghi hoặc trùng trùng của hắn, cười nhẹ giải thích:

- Không chỉ con bé Hà, mà cả Tướng Quân Lệnh cũng là bí tịch của Samurai, được ta dung hợp tinh túy chiến trường của Tướng Quân Lệnh nguyên gốc vào, thành thứ như bây giờ. Những bí tịch này được ta truyền cho khá nhiều người rồi, nhưng hầu hết bọn họ không thể nào phát huy ra được uy lực chân chính của chúng. Ngay cả thằng Lữ, bé Hà cũng chỉ nắm được bề ngoài mà thôi.

Còn về huyết mạch sao? Kizan và Kageki năm xưa có rất nhiều con cháu, vì vậy công pháp của họ đều là bí tịch gia tộc, phải cần huyết mạch mới có thể tu luyện. Còn bí tịch cho bé Hà là của Enishi, kiếm sĩ chữ Quang, dùng tốc độ ánh sáng, một chiêu sát địch. Bí tịch cho Lữ là của Shinai, chiến binh chữ Thủy, đao thế như sóng triều, sóng sau dồn sóng trước cuốn bay sinh mạng địch thủ. Hai người này đều không có nhiều con cháu, Shinai chỉ có duy nhất một đứa con gái là Mizuho đời hai, vì vậy bí tịch của họ không bị biến chuyển thành bí tịch gia tộc, người có thể chất thích hợp là có thể tu luyện thôi.

- Ồ! Ra là thế! – Trần Nam trầm trồ một câu, thực tế cái tai đang nhếch nhếch lên nghe ngóng thông tin nào đó. Cuối cùng mỉm cười một cái:

- Hay là… bác cho cả hai người đó ra chiến trường được không?

Âu Vĩnh Lạc tỏ ra không hiểu hỏi:

- Ý nhóc là gì?

- Bác không thấy để cho những người mang kiếm pháp Samurai cùng chiến đấu sẽ rất tốt hay sao? Hơn nữa Phù Tang hiện tại đang là thế lực ủng

https://thuviensach.vn

hộ chúng ta, bọn họ chẳng phải là những nhân tuyển tốt nhất để duy trì sự ủng hộ đó à? – Trần Nam khoanh tay trước ngực phát biểu.

Ông bác gật gật đầu hứng thú, nhưng cặp mắt gian tà vẫn lượn qua lượn lại trên người Trần Nam, khiến hắn nổi cả da gà.

Dưới quảng trường.

- Âu Văn, Âu Tùy tiếp chỉ! – Một tên thái giám giọng choe chóe phát biểu, đặc biệt nổi bật giữa cái quảng tường toàn âm thanh da thịt này.

- Âu Văn, Âu Tùy thân là hoàng tử, lại không biết kính trên nhường dưới, ẩu đả huynh đệ, …

Một bài điếu văn dài dằng dặc, nhưng chỉ chốt lại một câu: đả thương người là làm sai, chịu phạt ra chiến trường chiến đấu! Khi nào chiến tranh chấm dứt sẽ trở về luận công luận tội…

Nghe xong thánh chỉ kia, Âu Văn suýt nữa tức đến xì khói, nhảy dựng lên định kháng nghị. Nhưng một bàn tay nặng như núi đã đè chặt hắn lại. Nghi hoặc nhìn về phía sau, anh trai Âu Tùy vẻ mặt có vẻ ngưng trọng, nhưng không ngờ trong mắt lại rực rỡ tinh quang, như nhận ra cơ hội nào đó.

Đám người bị phạt kia lại đột nhiên như bị uống thuốc kích dục, đau đớn như giảm một nửa. Nhìn đi nhìn đi, hai thằng khốn kia còn thảm hơn bọn ta nhiều! Trời có mắt a…

- Anh… tại sao anh lại cản em?

Vì đã nhận thánh chỉ kia, hai anh em họ không phải ăn đòn roi thêm nữa. Lúc này, khi đã ra khỏi hoàng cung, Âu Văn mới bất mãn hỏi.

https://thuviensach.vn

Âu Tùy giờ đây đã đổi hẳn vẻ mặt, trở nên vô cùng hưng phấn:

- Thằng ngốc này! Em nghĩ ở lại hoàng cung này thì có tiền đồ gì hay sao? Chúng ta tu luyện bấy lâu nay, vậy mà lúc nào cũng phải đề phòng kẻ khác đâm một dao, bó chân bó tay vô cùng! Em không biết ngụ ý thực sự của thánh chỉ kia hay sao? Sau này sẽ "luận công luận tội", vậy chẳng phải chúng ta đang có cơ hội lập công hay sao? Đây chính là cơ hội của chúng ta! Đừng có không biết điều mà bỏ lỡ mất.

Âu Văn vốn chỉ là hơi trẻ con, thiếu suy nghĩ chứ cũng không phải quá ngu. Nghe anh trai phân tích xong, cặp mắt hắn chợt sáng ngời rạng rỡ, liên tục gật đầu xưng phải.

Nhưng hưng phấn được một lúc, Âu Văn lại chợt ngẩn ra:

- Nhưng mà… chúng ta đi rồi, mẹ làm thế nào bây giờ? Phụ hoàng có lẽ cũng đã quên mất cả chúng ta lẫn mẹ rồi…

Nghe em trai nói thế, trong lòng Âu Tùy cũng chợt nổi lên sự phẫn hận. Nhưng đó cũng chỉ là một chút cảm giác, lý trí của Âu Tùy mạnh mẽ lắm, hắn biết, phụ hoàng dù không quan tâm gì nhiều đến hai anh em hắn thì ông ta cũng có công sinh thành, lại cũng là chính ông ta chi trả để dưỡng dục bọn họ. Nếu không có phụ hoàng, hai anh em họ đã chết đói rồi, còn đâu mà đứng chỗ này phẫn hận ông ta.

Hơn nữa, chỉ có mẹ bọn họ mới có tư cách hận ông ta, bọn họ thì có tư cách gì? Chưa kể vị tổ tông kia còn có công truyền nghệ… Mọi thứ bọn họ có vẫn là hoàng gia cho a…

Về đến căn viện giản dị của mình, Âu Văn và Âu Tùy lại ngạc nhiên nhận ra trong nhà có tiếng cười đùa khúc khích của phụ nữ… Mẹ cười sao? Đã mười năm nay mẹ luôn chỉ cười mỉm, yêu thương nhìn bọn họ, âm thanh vui vẻ ấy… có lẽ đã xa quá rồi.

https://thuviensach.vn

Bước vào nhà, đôi mắt nhỏ của Âu Văn đột nhiên sáng ngời, chỉ đơn giản là vì bên trong phòng đột nhiên xuất hiện hai đại mỹ nhân. Hai cô gái này… Âu Văn cũng nhận ra, đó là người đi bên cạnh "người tốt bụng" sáng nay mà!

Lễ phép chào mẹ một tiếng, Âu Văn vui sướng nhảy ra xoắn suýt làm quen với mỹ nữ, hết hỏi tên lại hỏi nhà ở đâu. Tý nữa thì tác giả phán nó định xin số điện thoại, cũng may mà thế giới này không có món đấy! Hơn nữa, thằng Âu Văn này lại rất dẻo mồm, khôn ranh né tránh chủ đề "tuổi tác", vốn là tối kỵ của phụ nữ a…

Vui đến quên cả trời đất, lúc này Âu Văn mới chú ý đến nét mặt của anh trai.

Âu Tùy giờ đây đang đứng sững ngoài cửa, sắc mặt ngơ ngác như mất hồn mất vía. Đôi con ngươi cứng rắn thường ngày giờ đây đột nhiên như tan ra, lưu luyến nhìn chằm chằm vào gương mặt Hoàng Tuyết Nhu, giống như đang được đi vào giấc mộng…

Âu Văn quay ngoắt lại, nhìn chăm chú Hoàng Tuyết Nhu một lúc, sau đó mới như nhớ ra cái gì.

Một bóng hình xinh đẹp, vui tươi và đầy tính lương thiện dần hiện ra trong óc nó. Âu Văn còn nhớ, anh trai đã từng có thê tử, cũng chính là chị dâu của nó. Ngày xưa, Âu Tùy cũng là một người đàn ông hạnh phúc, nụ cười tràn ngập trên môi chứ đâu phải thứ đầu đá như bây giờ. Chỉ từ khi chị dâu mất đi, hắn mới dần trở nên như vậy, dần chán nản như thế này.

Khi chị dâu mất, tính ra Âu Văn mới chỉ có năm tuổi, cũng tức là bảy năm về trước. Đến giờ thì cũng dần phai nhạt rồi, mãi cho đến khi nhìn thấy biểu hiện của anh trai thì nó mới nhận ra.

- Nguyệt Huyền… là em phải không? Anh…

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu chợt cảm thấy giật nảy cả mình.

Ký ức năm năm trước, khi Trần Nam dùng hết mọi thủ đoạn để lấy được nàng vẫn giống như in trong đầu. Còn nhớ khi ấy họ Hoàng từng nói nàng hơi giống hoàng phi của Âu Tùy nên mới muốn tặng nàng cho hắn… Nhưng nàng không mấy để tâm, nhưng… thực sự giống đến thế sao?

Nhíu nhíu mày, Hoàng Tuyết Nhu vội vàng giải thích:

- Tôi tên là Hoàng Tuyết Nhu! Là thiếu phu nhân của Trần phủ phía nam thành! Có lẽ anh nhận nhầm người rồi!

Âu Tùy đột nhiên đứng sững ra đó, giống như giấc mộng đã bị đánh tan, hắn uể oải tỉnh dậy, nhưng vẫn cố giữ được vẻ bình tĩnh, cười khổ một tiếng:

- Thiếu… thiếu phu nhân? Ồ! Có lẽ tôi nhầm rồi!

Lúc này, một người phụ nữ nhỏ xinh nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi đột nhiên cười nhẹ nói:

- Ồ! Vậy ra Hoàng tiểu thư là thiếu phu nhân của Trần phủ sao? Vậy còn Kayano tiểu thư?

Kiko hơi cúi đầu, hạnh phúc nói:

- Cháu cũng giống như chị Nhu…

- Vậy à… - Người phụ nữ hơi tiếc nuối thở dài. Từ lúc nhìn thấy hai cô gái khuynh quốc khuynh thành này, bà đã nổi lên cái ý nghĩ nào đó. Nhưng… xem ra không thực tế rồi…

- Cũng tại tôi sơ ý quá! Không ngờ ở nơi này lại gặp được đồng hương, lại cũng từng làm một nghệ giả, tôi thật sự vui quá mà quên mất hỏi thân

https://thuviensach.vn

phận hai vị! Nếu hai vị tiểu… hai vị phu nhân thấy không tiện, vậy để hai đứa con vô ý vô tứ kia tránh đi trước…

Hoàng Tuyết Nhu nhìn thoáng qua cái vẻ mất hồn kia của Âu Tùy, nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Vậy cũng được! Thực ra hôm nay bọn cháu tới đây một phần là vì muốn cho Kiko gặp gỡ đồng hương một chút, một phần là vì cháu có chuyện muốn nói với hai vị hoàng tử. Nhưng hai chuyện này không liên quan đến nhau, việc đó cứ để sau cũng được.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Cắt Đứt Si Tâm

Buổi trưa hôm ấy.

Bữa cơm do Kiko và mẹ hợp lực thiết kế đã được giải quyết gọn. Phải nói thực sự hai người rất giống nhau, cực kỳ đảm đang, nhu mì. Hoàng Tuyết Nhu ngồi đó nghĩ nát óc cũng không ra tại sao hoàng đế kia lại nhẫn tâm vứt bỏ nàng ở đây được. Hay là mình tiếp xúc với Trần Nam nhiều, thành ra tiêu chuẩn nhìn người bị sai lệch?

Âu Tùy lưu luyến tiễn hai cô gái kia ra khỏi nhà mình, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng xinh đẹp của Hoàng Tuyết Nhu, trong lòng nổi lên cả trăm ngàn tư vị, không biết phải nói gì.

Nàng… thực sự là thê tử người khác sao? Nàng không phải Nguyệt Huyền! Nàng có cuộc sống của riêng nàng, dù nàng có làm vợ một kẻ tầm thường, mình cũng làm gì có tư cách mà xen vào? Huống chi người nàng lấy lại từng được phụ hoàng nhắc đến, không cho bất cứ hoàng tộc nào đắc tội hắn.

Không thể không nói, Âu Tùy thực sự là một người cực kỳ biết tự trọng, có lẽ là do thấm nhuần tinh thần nghiêm túc của võ sĩ đạo từ người mẹ chăng?

https://thuviensach.vn

- Tối nay, anh và Âu Văn đến sân sau gặp mặt! Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Trong đầu vang lên một âm thanh mềm mại, tâm thần của Âu Tùy run lên, thần tình hoảng sợ. Là truyền âm sao? Mình bây giờ cũng không làm được điều ấy, tu vi của cô gái kia…

- Này… Sao em cứ bắt chị phải đi vậy? – Hoàng Tuyết Nhu bất mãn siết chặt tay cô em Kiko.

- Chị không thấy ánh mắt tên Âu Tùy kia sao? Dụng ý của anh Nam chắc chị cũng biết thừa rồi, chắc hẳn sau này còn phải gặp mặt hắn nữa, vì vậy chị làm thế nào cắt đứt cái tình cảm vừa nhen nhóm kia đi, đừng cho hắn tý hi vọng nào rồi rách việc! Tối nay là cơ hội tốt nhất rồi đó! – Kiko tinh nghịch nói, cánh tay xinh xinh kia rất là hư hỏng cọ đi cọ lại giữa hai ngọn núi đồ sộ của bà chị.

Tối…

Đằng sau căn viện của Âu Tùy, một cái sân không tính là rộng mấy, cũng khá đơn sơ. Nơi đây chỉ có vài thứ đạo cụ rèn luyện, lại có thêm mấy cây trúc đung đưa theo làn gió, xem cũng có vẻ thanh thoát, ưu nhã.

Trên rặng trúc kia, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng nơi ấy, ánh sáng le lói chiếu xuống bóng hình xinh đẹp của nàng. Làn tóc mây bồng bềnh phiêu lãng, tà áo trắng được nguyệt quang soi rọi, như phát ra hào quang bàng bạc, lạnh lùng mà cô ngạo. Âu Tùy vẫn si dại nhìn cô gái ấy, miệng lẩm bẩm: Nguyệt Huyền!

- Biết tôi gọi anh ra đây làm gì không? – Hoàng Tuyết Nhu tạo dựng một hình tượng cực kỳ lạnh lẽo, làm sao cho không cô phụ cái chữ Tuyết trong tên nàng.

https://thuviensach.vn

- Tôi không biết! – Âu Tùy đã thu lại nhãn thần, bình tĩnh nói.

- Cầm lấy đi! – Bốn đạo cụ ký ức màu lam nhạt lơ lửng trôi đến trước mặt Âu Tùy và Âu Văn. Hoàng Tuyết Nhu chợt nở một nụ cười nhợt nhạt, giống như kẻ trên đang nhìn người dưới vậy.

- Đây là cái gì? – Âu Văn ngây ngô cầm lấy, ngó trái ngó phải chẳng hiểu gì.

- Đó là đạo cụ ký ức, hướng dẫn đầy đủ nhất về phương pháp tu luyện kiếm pháp của hai người! Từ cách tu luyện sao cho hiệu quả, đến kinh nghiệm đột phá như thế nào.

Âu Tùy vẫn không tiếp nhận, tay khoanh trước ngực nói:

- Tại sao lại đưa chúng cho bọn tôi? Hơn nữa… tại sao lại là bốn cái?

- Hai người sắp ra chiến trường! – Hoàng Tuyết Nhu vẫn điềm đạm nói:

- Anh cũng nên biết chiến trường rất tàn khốc, có thêm một phần thực lực là có thêm một phần an toàn. Tôi biết kiếm pháp mà hai người tu luyện là gì, và còn biết được ai thích hợp làm đồng đội của anh. Hai người có thể tu luyện theo viên số ba và số bốn, còn số một và số hai thì hãy đem tới cho hai người kia. Rồi anh sẽ hiểu thôi…

Âu Tùy vẫn không tiếp lấy, bình tĩnh nói:

- Tại sao tôi phải tin cô? Rốt cuộc cô làm như vậy là vì cái gì?

- Tôi có bắt anh tin tôi hay sao? – Hoàng Tuyết Nhu vẫn chẳng hề biến sắc:

- Tin hay không thì là quyền của anh! Thân phận hai người kia, tôi đã lưu lại rất rõ ràng trong đạo cụ ký ức rồi. Việc tôi muốn làm cũng đã xong, tạm biệt!

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Hoàng Tuyết Nhu tung mình lên không, tà áo trắng bay phần phật, để lại từng đợt hương thơm thoang thoảng dịu êm. Nhẽ ra nó phải khiến người ta thanh tỉnh, nhưng đầu óc của Âu Tùy lại hơi mê muội:

- Nguyệt Huyền!

Hoàng Tuyết Nhu vẫn lướt đi.

- Nguyệt Huyền! – Âu Tùy lại la lớn hơn. Lần này, Hoàng Tuyết Nhu đã hơi khựng lại.

- Nguyệt Huyền… đừng đi… anh…

Pặc…

Hoàng Tuyết Nhu không biết đã xuất hiện trước mặt Âu Tùy từ khi nào, bàn tay trắng nõn kia bóp thẳng vào miệng hắn, chặn không cho bất cứ lời nào thốt ra. Cánh tay mảnh khảnh kia vậy mà lại có uy lực kinh người, nhấc bổng tên thanh niên lực lưỡng như Âu Tùy lên giữa không trung, mặt mũi đã như sương lạnh, trừng mắt cảnh cáo:

- Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó! Nghe cho rõ, Tên tôi là HOÀNG TUYẾT NHU, là người đã cùng lớn lên rồi kết hôn với Trần Nam của Trần phủ! Tôi ghét nhất cái cảm giác khi bị coi là một người nào đó, có hiểu chưa? Anh nghĩ đến ai thì là việc của anh! Anh có nhìn tôi rồi nghĩ đến Nguyệt Huyền nào đó thì cũng là việc của anh! Nhưng nếu anh dám gọi tôi là Nguyệt Huyền một lần nữa, vậy thì tôi sẽ móc mắt rồi cắt lưỡi anh ra đó. Đừng nghĩ tôi chỉ biết dọa!

Nói xong, Hoàng Tuyết Nhu tàn nhẫn ném phịch Âu Tùy xuống đất, tung người biến mất trong màn đêm. Để lại người đàn ông bị đả kích nặng nề, nhưng đầu óc lại như được đánh hồi chuông cảnh tỉnh. Thần thái trở nên thông suốt, tự mình đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Âu Văn lúc này cũng bẽn lẽn tới đỡ anh trai dậy, giọng điệu hoảng sợ:

- Cô ta… thật kinh khủng! Chẳng giống chị dâu tẹo nào!

Âu Tùy đột nhiên cười nhẹ nhõm:

- Đúng vậy! Cô ấy thực sự không phải là Nguyệt Huyền! Bởi Nguyệt Huyền không mạnh như vậy, không lạnh lùng như vậy, cũng không cao cao tại thượng như thế. Nguyệt Huyền chỉ có một mà thôi, anh lại dám coi người khác là cô ấy… thật sự đã sỉ nhục Nguyệt Huyền… Thôi bỏ đi! Chúng ta cùng nghiên cứu xem mấy đạo cụ ký ức này là thế nào, mấy ngày nữa lên đường thôi.

Ba ngày sau, hai anh em Âu Tùy và Âu Văn chính thức từ biệt người mẹ của mình, lên đường đi chiến trường. Nhìn cái vẻ mặt buồn rầu nhưng lại gượng cười của mẹ, Âu Văn cảm thấy trong lòng đau nhói, chỉ muốn chạy lại ôm chầm lấy nàng. Cũng may, không hiểu sao hôm qua người của hoàng gia lại đột nhiên đến nói muốn đón nàng vào cung, có lão tổ tông ưu ái chiếu cố, không cần phải lo lắng. Hai anh em cũng có thể thở phào, trong lòng cảm kích lão tổ tông đến cùng cực, không những truyền công cho mình, mà còn có thể giúp mình chiếu cố mẹ… đúng là mình thiếu nợ người quá nhiều a…

Họ nào có biết, Trần Nam đã nhỏ máu trong lòng, bị ông bác trấn lột sạch kim loại không gian trong người, sau đó mới bán hai đứa cháu Âu Tùy và Âu Văn này cho hắn, đã thế còn vỗ ngực đảm bảo lo từ A đến Z, không cần Trần Nam phải bận tâm bất cứ thứ gì về tâm lý hay thủ tục của hai đứa cháu đáng thương kia.

Trần Nam đúng là vô cùng bất đắc dĩ, cô nàng Kiko kia đang muốn thực hiện ước nguyện cuối cùng của Shien. Hơn nữa, nàng còn nói việc này là để giúp đỡ hắn trong cái việc mà hắn muốn làm tiếp theo. Trần Nam còn có

https://thuviensach.vn

thể làm gì nữa đây? Chỉ có thể ngoan ngoãn mà đưa túi ra cho ông bác trấn lột thôi.

Mấy tháng sau, hai anh em Âu Văn và Âu Tùy cũng đã tìm được đến chiến trường, lại sử dụng thân phận hoàng tử nên tìm được Đàm Thu Hà và Trần Lữ không mấy khó khăn. Ngay từ giây phút nhìn thấy nhau, cả bốn người đã cảm nhận được cái gì đó thân thiết từ trong khí tức của đối phương, chẳng mấy chốc đã ngồi xuống đàm luận thiên nam địa bắc, hết quân sự đến địa hình. Càng nói càng hăng say, mãi đến tận đêm mới rút ra được.

Còn Trần Nam, lúc này hắn đang điên cuồng tập luyện. Cũng không phải là ngồi bế quan tu luyện nhàm chán, hoặc là đấm đấm đá đá mấy cái bao cát kia. Trần Nam đây là đang tu luyện "tâm ý tương thông" với hai thê tử đáng yêu của mình.

Không thể không nói, Quyến Lữ Hợp Bích… hai người này không hổ là thần tiên quyến lữ. Sống biết hưởng thụ đến cùng cực. Không chỉ là trong cuộc sống đời thường, mà còn trong cả… cái đó… chắc các bạn biết mà! Nhể…

Tâm ý tương thông tức là khi hai người hoàn toàn hiểu thấu tâm trạng đối phương, dù người kia có định làm gì đi nữa thì mình cũng có thể biết chính xác hắn định làm gì, làm thế nào, làm vào lúc nào. Giống như đọc ý nghĩ của nhau vậy. Đương nhiên, cái năng lực này cũng tiêu hao sức mạnh rất nhiều, lúc nào muốn phối hợp thiên y vô phùng thì mới phải dùng tới. Lúc ấy dồn năng lượng vào huyết quản, khiến máu lên não nhanh gấp ba trăm năm mươi lần, thần kinh như căng ra, khả năng phân tích cộng với sự thấu hiểu về người kia kết hợp hoàn mỹ mới tạo ra được cái gọi là "tương thông".

Còn bình thường, máu lên não không nhanh như vậy, cái mức độ hiểu nhau này cũng chỉ là tương đối, ở mức như Hoàng Tuyết Nhu với Trần

https://thuviensach.vn

Nam đã là rất tốt rồi.

Chỉ là…

Tên khốn nạn Trần Nam này rất là nhấn mạnh việc "tương thông" khi "kéo cưa lừa xẻ". Mồm ba hoa đầy châu ngọc, cái gì mà khi nào anh tới thì em lùi, anh lùi thì em tới… hình như có sự nhầm lẫn nào đó?! Nhưng mà tác giả chắc chắn đó chính là tên này đòi luyện "tâm ý tương thông" ở trên giường!

Chỉ là… hai cô gái kia giờ đây cũng đã trở thành thanh niên nghiêm túc! Vô cùng nghiêm túc! Vì thế rất đoàn kết chống lại tên dâm côn bại hoại. Bắt hắn đi cùng luyện kiếm, cùng tập thể dục, thậm chí đi mua sắm cũng dẫn hắn theo. Mục tiêu, đó là khi nào chỉ cần nàng liếc qua một món mà hắn đã biết nàng có muốn mua hay không, sau đó chủ động đi vác về thì là đạt yêu cầu!

Trần Nam nghe xong cái phương pháp tu luyện này, tức giận đến nhảy dựng lên. Cãi nhau chí chóe với Hoàng Tuyết Nhu một trận. Thật là kỳ lạ khi mà hôm ấy, hai người đúng là "tâm ý tương thông" đến cùng cực, khiến Kiko hiền dịu như thế cũng không nhịn nổi mà cười lăn cười lộn:

- Anh (Em) nói cái gì hả? Em (Anh) mà nhầm á?

- Được rồi! Nói cho tử tế! Cách của Anh (Em) mới là chính xác!

- Sao anh (em) cứ chen vào lời em (anh) thế? Được rồi, anh (em) nói trước đi!

…

Một phút im lặng.

- Nói gì đi! – Vẫn là đồng thanh.

https://thuviensach.vn

- Mẹ! Sao mày cứ bắt chước tao thế hả? Mày không nói nữa, để tao!

- Ta nó hanh ến mức ày nhông mắt nhước nược! Ôi mẹ kiếp, sao mày cứ bắt chước taooooo! (Tao nói nhanh đến mức mày không bắt chước được)

- Được rồi, hoãn chuyện này lại! Nói cái gì linh tinh đi… 3 2 1! Tao bị điên!?? Ô địch, sao câu đấy mà mày cũng bắt chước được là thế nào? Tốt nhất là éo nói nữa…

Lại một phút trầm lặng…

- Gâu gâu… Á đù bây giờ còn cả tiếng cờ hó nữa hả? Mày điên bà nó rồi…

- Hừ… - Hai người hằm hè quay mặt đi, chẳng thèm nhìn đối phương… Sau đó thật bất ngờ quay mặt lại:

- Meoooo… Vãi c*t!

Kiko: "…"

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Long Tổ

Tháng 8 năm 38. 230 theo lịch Âu Tiên.

Trần Nam lúc này đã hai mươi tư tuổi, nhưng nhìn bề ngoài vẫn như thằng trẻ con mới lớn. Hoàng Tuyết Nhu và Kiko thì vẫn vậy, trẻ trung, xinh đẹp như cô gái mười tám. Năm tháng trôi qua chẳng là cái gì đối với họ, có lẽ đến vài vạn năm thế thì bọn họ vẫn chỉ như vậy mà thôi.

Luyện tập "tâm ý tương thông" mất vài năm, Trần Nam đã không biết đã trải qua bao nhiêu đau khổ, hai cô gái kia càng ngày càng hư hỏng, lại dám liên kết với nhau để củ hành chồng yêu. Nhưng mà… kể ra ban ngày chịu khổ nhưng ban đêm hưởng thụ lại, cũng không tệ nha! Ờ! Trần Nam rất là khâm phục tài năng của mình, nếu không phải mình sáng suốt, không chỉ rèn ban ngày mà còn rèn luyện vào ban đêm, vậy thì làm sao tiến bộ nhanh được đến thế?

Mấy ngày trước, Trần Nam cùng Kiko mang ông bác Âu Vĩnh Lạc ra làm bao cát. Quả nhiên là loại tâm thuật này đã thành công mỹ mãn. Hai người phối hợp đến mức thiên y vô phùng, xuất thủ không lệch một tích tắc nào. Ông bác đã phải suy tính đi suy tính lại mất mấy ngày rồi mới gật đầu khẳng định, họ đã thật sự thành công!

Có người hỏi luyện công làm gì? Thành công rồi thì sao?

https://thuviensach.vn

Vậy thì Trần Nam sẽ trả lời, hắn muốn làm anh hùng một lần, cùng với đó giúp đỡ ông tác giả Hoàng Ma trở thành anh hùng bàn phím…

Đến cái giờ khắc này, Trần Nam đã đứng giữa ranh giới của trời và đất. Nói ra thì cũng lạ, đây chính là cực bắc của Sinh Tồn Tinh, là điểm chính giữa của bắc cực, cũng là nơi lạnh lẽo nhất trên tinh cầu này.

Theo như Trần Nam cảm nhận, sau đó kết hợp với khoa học Trái Đất thì có lẽ tinh cầu này khá khác biệt, tầng Ozon bị lệch chứ không phải là bao phủ đều trên toàn bộ tinh cầu. Vì vậy tầng Ozon ở cực bắc rất sát với mặt đất, còn ở cực nam thì ngược lại hoàn toàn, xa cách gấp cả trăm lần những nơi khác. Vì vậy người ta mới nói ở cực nam là trời xa đất cách, còn cực bắc là trời đất giao hòa.

Trời đất giao hòa là nơi sản sinh ra thiên địa linh khí, cung cấp cho cả tinh cầu. Còn cực nam, trời xa đất cách lại được mệnh danh là cánh cửa địa ngục, là nơi mà tinh cầu hóa giải những loại độc khí, ma khí, oán khí, nói chung là những năng lượng tiêu cực, ảnh hưởng xấu đến con người đều bị tụ tập về đây, sau đó bị hóa giải. Theo thuyết tâm linh thì nơi đó có đường thông sang thế giới khác, nơi mà sinh vật sống bằng những năng lượng tiêu cực đó, và người ta gọi đó là địa ngục.

Trần Nam thì mặc kệ người ta nói thế nào, tất cả giả thuyết chỉ là để tham khảo, sự thật luôn luôn cần chính bản thân mình xác nhận lấy. Cái gì chưa thấy thì không nên tin hoàn toàn.

Nhưng hôm nay, khi đến cái địa vực trời đất giao hòa này, Trần Nam mới cảm nhận được cái đúng của người xưa. Nơi đây thực sự là xuất xứ của thiên địa linh khí, nồng độ đậm đặc đến cùng cực. Chỉ là bên trong linh khí nơi này lại có một khí tức lạnh lẽo, khắc nghiệt, vì vậy mà không mấy ai dám trực tiếp hấp thu linh khí nơi này. Chỉ có thể đợi khi chúng phân tán ra các địa vực khác, bị thổ nhưỡng từng nơi đồng hóa, trở nên dịu nhẹ hơn thì mới có thể hấp thu.

https://thuviensach.vn

- Sự thù hận… thật mãnh liệt! – Kiko cau mày nói. Thân thể thông linh thiên địa của nàng đã cảm thấy khó chịu với khí tức này ngay từ khi bước chân tới bắc cực rồi.

- Xem ra con rồng đó đúng là không phải thứ gì vô hại, mà là một cục u ác tính của cả Sinh Tồn Tinh này! Aiz… hy vọng lần này chúng ta thành công nha. – Trần Nam híp mắt nhìn xuyên qua làn sương lạnh, chờ mong nói.

- Anh nghĩ mình có bao nhiêu phần chắc chắn? – Hoàng Tuyết Nhu đứng bên cạnh hơi lo âu hỏi.

- Nếu chỉ trông mong vào "tâm ý thương thông" thì có lẽ chỉ có năm phần! Nhưng anh đã cố đề ra thêm phương án B nữa, có lẽ có bảy phần nắm chắc! Nếu hiện giờ có người đẹp nào đó hôn anh một cái thật nồng nhiệt, vậy thì có lẽ là mười phần nha…

Chụt… Hoàng Tuyết Nhu chẳng hề do dự hôn một cái lên môi Trần Nam. Nhưng khuôn mặt lại trở nên hơi buồn bã, nàng thấy giờ phút này mình thật giống bình hoa. Chỉ để trưng bày mà không giúp được gì cho hắn… Giờ đây nàng mới hiểu được cái cảm giác của Kiko trước đây là thế nào. Nhưng Kiko đã chờ được tới ngày này, còn mình… phải tới bao giờ đây?

Kiko đứng bên kia đã tập trung tinh thần cảm ứng được một lúc, chỉ chỉ tay về bên phải nói:

- Chỗ đó là đầu nguồn của mọi năng lượng nơi này. Có lẽ chính là lỗ hổng duy nhất của phong ấn rồi! Chúng ta có lẽ nên nhanh chóng chấm dứt chuyện này đi thôi! Em thực sự thấy không thoải mái!

Hoàng Tuyết Nhu cũng lưu luyến buông tay Trần Nam, gật nhẹ đầu:

- Hai người nên đi nhanh đi! Em cũng thấy… khó chịu.

https://thuviensach.vn

Thực tế giờ phút này Hoàng Tuyết Nhu đang thoải mái muốn chết, khí tức nơi này không thích hợp với rất nhiều người, nhưng với người tu luyện băng công, lại có công đức lực hộ thể như nàng thì năng lượng nơi đây chỉ giống như thuốc bổ, chẳng có tý thiệt hại nào. Nhưng tâm trạng lo lắng làm cho thần kinh Hoàng Tuyết Nhu căng thẳng, cũng rất là khó chịu.

Trần Nam và Kiko nhìn nhau một cái, mọi ý nghĩ giờ phút này đều như được đả thông, hai bóng hình như dính sát lấy nhau, chẳng mấy chốc đã biến mất sau lỗ hổng bên ấy.

Nhưng…

Tính toán mãi chỉ là tính toán, mọi chuyện đều có sự sai lệch giữa thực tế và giả thiết. Giờ phút này, Trần Nam đã chính thức cảm nhận được cái cảm giác khó chịu khi tính sai là thế nào.

Hắn tính sai ở đâu? Hắn tính sai ở chỗ đã đánh giá lệch lạc về con rồng này, hay nói cách khác là quá tin tưởng vào ông bác Âu Vĩnh Lạc cùng đám Bất Diệt Thần trên cả Sinh Tồn Tinh này.

Ông bác đã từng nói với Trần Nam, bọn họ mỗi lần đều tính toán rất kỹ số người chết trên chiến trường, làm sao để cho Long Tổ chỉ đủ năng lượng sinh tồn, không thể mạnh lên. Ông đoán rằng con rồng kia vẫn như cái thời xa xưa ấy, thực lực cũng chỉ là Bất Diệt Thần, chẳng qua có lợi thế về cơ thể và uy áp nên mới chèn ép bọn họ mãnh liệt. Chứ thực tế nếu cẩn thận thì cũng không nếm thiệt hại gì trong tay nó cả.

Ông bác còn dặn, Trần Nam nếu thực sự muốn làm thì nên quan sát cho kỹ, không nên phát ra bất cứ khí tức gì làm kinh động Long Tổ! Đợi đến khi nào quyết tâm cao độ, tập trung đến cùng cực, chỉ cần dùng một chiêu là kết liễu nó ngay tức khắc. Còn nếu không chắc chắn thì nên rút lui an toàn, bởi nếu chọc giận Long Tổ thì cả Sinh Tồn Tinh sẽ gặp nạn.

https://thuviensach.vn

Nhưng… đâu phải bọn họ lúc nào cũng tính đúng? Dù có super soi đến mức nào, số người chết đi vẫn khó mà giống hệt số họ mong muốn. Có đôi lúc bệnh dịch hay thiên tai gì đó cũng có thể làm tăng sức mạnh cho Long Tổ. Mỗi lần chỉ cần một ít, một ít như thế thôi, đã đủ làm nó mạnh lên kha khá rồi.

Trần Nam và Kiko vừa lọt vào trong phong ấn, một tiếng gào oang oang như sấm nổ đã vang lên:

- Cái gì? Lũ tu sĩ ghê tởm các ngươi lại dám đến làm phiền Long Tổ ta? Khốn kiếp! Đồ khốn kiếp! Chẳng phải hiệp ước năm đó đã nói rõ, kẻ nào dám bước chân vào phong ấn này một bước, bản lão tổ sẽ bịt kín thông đạo linh khí, cho các ngươi hao mòn sạch mà chết! Ha ha… vốn định đợi thêm mười vạn năm nữa, khi đó bản lão tổ đủ mạnh, chỉ cần giết hết các ngươi là có đủ năng lượng phá phong ấn! Nhưng nếu các ngươi đã đến sớm mười vạn năm… vậy được! Chuẩn bị chết hết đi!

Trần Nam ngẩn ra, buồn bực nhìn qua Kiko. Không ngờ mình vào lần này vốn chỉ định quan sát kỹ tình hình coi sao rồi mới quyết định. Vậy mà con rồng khốn kiếp kia đã nhận ra mình ngay từ giây phút đầu tiên, vậy thì còn cái vị mẹ gì mà một kích tất thắng nữa?

Trần Nam nhanh chóng khôi phục lại lý trí, ra hiệu chuyển phương án B. Kiko gật đầu hiểu ý, thần tinh ngưng trọng nhìn xuống màn sương khói dày đặc dưới chân mình.

Không gian phong ấn này có lẽ vô cùng rộng lớn, Trần Nam tuy rằng chỉ nhìn thấy toàn sương là sương, nhưng cảm quan của hắn cũng không tệ, cảm thụ được ít nhất cái không gian này cũng phải to bằng một phần ba Sinh Tồn Tinh, không biết thánh Allah đã làm cách nào mà tạo ra nó!

Grao… Grao…

https://thuviensach.vn

Hai tiếng gào thét chói tai làm chấn động cả không gian. Trần Nam trong lòng thầm nhủ "tới rồi", thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm vào đám sương mù đang rục rịch ấy.

Vụt…

Một âm thanh xé gió rất nhỏ thôi, nhưng Trần Nam cũng đã nghe thấy rõ mồn một bên tai. Thân hình chỉ nhoáng một cái đã biến mất, Kiko cũng chẳng chậm hơn hắn một chút nào, cả hai cùng lúc biến mất như quỷ mị vậy.

Ở vị trí kia, giờ phút này chỉ toàn là một màu đen ngòm như mực… được rồi, tầm quan sát xa hơn tý nữa, xa hơn, tiếp tục xa hơn… Cho đến khi đã xa ra đến hơn một dặm, tầm mắt bình thương của chúng ta mới thấy rõ đó là cái gì.

Đó là một cái đầu màu đen kịt, nhìn kỹ lắm mới nhận ra là hình dạng đầu của rồng phương Tây. Sở dĩ phải nhìn kỹ là vì nó quá lớn, chỉ riêng cái đầu ấy đã to bằng quả thiên thạch hủy diệt thời kỳ khủng long, tức là phải rộng ít nhất đến ba mươi dặm rồi.

Con mắt Trần Nam đột nhiên trở nên đen kịt, thăm thẳm như màn đêm, Kiko cũng không khác mấy, chỉ là đôi mắt lại hiện lên màu tím quỷ dị. Hai người đang dùng thuật thiên nhãn để cảm thụ toàn bộ hoàn cảnh, đưa ra sách lược đối chiến tốt nhất.

Cái gì thế này?

Trần Nam phì một tiếng, trong lòng cũng thấy hơi run lên vì độ "khủng bố" của con quái vật này.

Chỉ thấy bên dưới là cả khối thân thể to lớn màu đen kịt như than đá, Trần Nam ước chừng ít nhất nó phải to bằng cả quần đảo Song Tử, tức là lớn bằng nửa Âu Tiên. Cái thân thể ấy rất giống con rồng phương Tây! Hai

https://thuviensach.vn

cái cánh rộng đến mức có lẽ che được cả bầu trời đang hơi rung rinh, vậy mà cảnh tượng bên dưới đã như cuồng phong bão táp, sương mù tán loạn, lộ ra một số bí ẩn bị che giấu.

Trên cái thân thể đồ sộ ấy, những chiếc vảy màu vàng kim óng ánh lại xuất hiện xen kẽ, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy nó như một sợi dây đang quấn quanh thân thể của con rồng kia vậy. Sợi dây ấy kéo dần, kéo dần, kéo dần lên trên.

- Ngao…

Trần Nam và Kiko lại một lần nữa tránh thoát cái đớp bất ngờ của Long Tổ. Cái đầu rồng còn lại sáng rực kim quang, răng không quá sắc nhọn mà lại đều đều như răng ngựa, mắt to gần như lồi ra, dưới miệng có râu dài, sừng hươu, cổ có bờm như sư tử. Đúng là đầu con rồng phương Đông như trong miêu tả. Nếu nhìn kỹ thì cái đầu này và những chiếc vảy vàng trên thân thể Long Tổ xếp thành một đường liền nhau, nhìn tổng thể thì Long Tổ giống như là con rồng đen phương Tây được con rồng vàng phương Đông cuốn quanh thân thể vậy.

Hai cái đầu rồng, hiện tại đang nhìn chằm chằm vào hai con người bé nhỏ, nhưng ánh mắt lại vô cùng đề phòng, kể ra thì cũng hơi nực cười.

Grao! Chết đi…

Hai cái đầu cùng gào thét lên một tiếng, truy đuổi muốn cắn chết hai tên khốn kiếp kia.

Trần Nam và Kiko lại chỉ né tránh, họ đang chờ đợi cơ hội! Một cơ hội thôi…

Khực…

https://thuviensach.vn

Âm thanh giống như một con cờ hó bị xích, muốn cắn người nhưng lại bị xích giữ lại vậy. Trần Nam và Kiko chợt quắc mắt nhìn lại, nhãn thần sáng bừng lên như bắt được thứ đồ rất quan trọng.

Cơ hội… đây chính là cơ hội!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Bốn? Thời Khắc Nguy Kịch!

Trong không gian phong ấn Long Tổ.

Thời gian hiện đang ở thời điểm mà hai người Trần Nam bắt được cơ hội ấy. Cơ hội đầu tiên trong trận chiến này.

Long Tổ đang điên cuồng truy đuổi theo hai người, còn Trần Nam và Kiko thì chỉ lo né tránh và lui lại, gần như không có lực hoàn thủ. Nhưng đột nhiên, thân thể Long Tổ lại khựng lại, trên người hiện ra từng vầng sáng bạc lập lòe như sao đêm. Trần Nam đã đợi cái thời khắc này ngay từ đầu, đó là thời điểm Long Tổ đụng vào giới hạn của phong ấn, bị khựng lại trong một thời gian ngắn.

Không thèm liếc nhìn gì xung quanh, cũng không cần ra hiệu đánh dấu gì, tâm thần của hai người chợt như hòa lại thành một, hành động không hề phân biệt trước sau. Khi Long Tổ vừa đụng phải giới hạn, hai thân hình nhỏ bé kia đã bắn ngược lại như đạn pháo. Từ trong tay Kiko xuất hiện hai thanh kiếm đang phát sáng rực rỡ, rõ ràng là Quang Ảnh của Shien. Trần Nam cũng không thua kém gì, không biết lấy từ đâu ra một thanh kiếm cao gần bằng hắn, trông thân kiếm cũng đơn giản, lưng thẳng, lưỡi cong, nói cho chính xác thì có lẽ là một thanh mã tấu cỡ lớn…

Phập!

https://thuviensach.vn

Hai âm thanh không phân trước sau, cùng phát ra một lúc như hòa lại thành một. Tiếng cắt thật ngọt, thật nhẹ nhõm.

Hai cái đầu một vàng một đen chợt rời khỏi cổ, rơi rụng giữa không trung. Sau đó dần dần hóa thành bụi sáng tiêu tán nơi nào đó.

Hai cái cổ dài ngoằng kia đã mất đi đầu, co rụt lại về phía thân thể, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Thân thể bên dưới cũng đang rung động mãnh liệt, giống như chuẩn bị bạo tạc vậy.

- Vậy là… xong rồi sao? – Trần Nam thở hồng hộc, thống khổ ôm ngực, nhưng miệng vẫn cố lộ ra nụ cười nhăn nhở, hơi khó tin nhìn qua phía Kiko.

- Có lẽ vậy! – Kiko cũng không khác gì, thậm chí khóe miệng đã chảy ra máu tươi, hơi thả lỏng nói:

- Phương án B này tính khả thi khá cao! Phương án cũng đã dự trù từ những người đi trước rồi! Còn phương án C của anh… có lẽ không cần dùng đến nữa.

Trần Nam giờ phút này thấy trong người như phiên giang đào hải, tim gan như muốn vỡ ra. Long Tổ năm xưa đã bị phong ấn, khả năng công kích của nó thật sự không cao, di chuyển cũng bị hạn chế, vì vậy các tu sĩ đều không mấy lo lắng về tính mạng khi giao đấu với nó. Vậy tại sao Quyến Lữ Hợp Bích lại thiệt mạng? Là bởi vì năng lực kinh khủng của con rồng này, đó chính là “lực phản chấn”. Để chặt được cái đầu chết tiệt kia, Trần Nam cũng phải chịu lực phản chấn bằng bảy phần lực tấn công của mình. Mà lực lượng để chặt được cái đầu ấy xuống lớn đến mức nào chứ? Trần Nam thì còn có công đức lực hộ thể nên đỡ hơn, chứ Kiko thì đã bị nội thương không nhẹ rồi.

Ruỳnh… ruỳnh… Ngaoooo

https://thuviensach.vn

Âm thanh chấn động điên cuồng truyền từ dưới lên. Hai người Trần Nam chợt kinh hãi nhìn nhau, đưa mắt lại phía đó, chỉ thấy con rồng kia đã sinh long hoạt hổ trở lại, hai cái đầu to tổ chảng mới mọc ra đang vặn vẹo chào không khí, ánh mắt oán độc vẫn liếc liếc qua hai con kiến nhỏ nhoi bên trên, thần tình cực kỳ khinh miệt.

Cái thân thể đó to bằng một nửa Âu Tiên, vậy thì cái đầu cũng phải to bằng một phần hai mươi Âu Tiên rồi. So với cái đầu chỉ có ba mươi dặm ban nãy thì phải bự gấp trăm ngàn lần. Chỉ là vừa rồi cố gắng vươn lên tấn công hai người Trần Nam nên đầu phải rời xa thân thể, bị teo đi mà thôi.

- Vậy… là sao? – Trần Nam cau mày một cái, khó tin nhìn con rồng quái vật kia.

- Em… không biết! Rõ ràng vừa rồi chúng ta đã phối hợp tới mức tốt nhất có thể, nhát chém không lệch nhau một li một tý nào… tại sao?

Vụt…

Còn đang suy nghĩ rốt cuộc là tại sao, hai cái đầu kinh khủng kia đã lại đuổi lên trên tấn công bọn họ. Trần Nam hít một hơi, cố gắng nén chấn động trong lòng xuống. Thân thể chợt vọt xuống dưới, nhìn qua như một khối sao chổi đang phi xuống địa cầu vậy. Kiko bên cạnh cũng làm y hệt, quỹ đạo rơi xuống tạo thành đường thẳng song song với hắn.

Bây giờ hai người đang bị thương khá nghiêm trọng, tuy rằng với năng lực của Bất Diệt Thần, áp chế lại cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu lại tấn công con rồng kia… vậy thì họ chỉ còn lại một cơ hội duy nhất mà thôi!

Một cơ hội… một cơ hội! Vậy thì phải nhìn nhận cho kỹ, tại sao con rồng này lại vẫn có thể sống? Nếu cứ mù quáng tấn công bừa… vậy thì chỉ tổ táng mạng vô ích giống Quyến Lữ Hợp Bích mà thôi!

---

https://thuviensach.vn

Bên ngoài phong ấn.

Hoàng Tuyết Nhu giờ đang lo lắng, nhưng nàng vẫn chỉ đứng im tại chỗ, cố gắng cầu nguyện cho hai người quan trọng ấy đừng thất bại, nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

Nàng không để ý đến năng lượng bổ dưỡng trong không gian, nhưng chúng lại cứ chủ động xâm nhập vào thân thể nàng, giống như những chú chim non tìm được tổ ấm dành cho mình vậy. Tinh thần Hoàng Tuyết Nhu cũng dần nảy ra những cảm giác kỳ lạ, giống như băng tuyết nơi đây đang kêu gọi nàng, đang nói cho nàng biết điều gì đó…

Sương khói… gió lạnh… băng giá… tất cả như hòa lại với nhau, dẫn dắt tâm thần Hoàng Tuyết Nhu vào phong ấn, nói cho nàng biết tình cảnh bên dưới thế nào… Hai người… tại sao giờ đây lại chật vật như thế? Có vấn đề gì hay sao?

Hoàng Tuyết Nhu lo lắng muốn nhảy dựng lên, bởi trong màn sương lạnh giá mà mờ mịt ấy, nàng chợt cảm nhận được một đôi mắt tàn độc, âm hiểm, nhưng cũng có phần kiêng kỵ đang quan sát hai người Trần Nam.

Dần dần, làn sương như cho Hoàng Tuyết Nhu nhìn xuyên thấu nó, xuyên qua… xuyên qua… nàng như chính là thiên địa nơi đây, mọi việc dần dần sáng tỏ trước mắt!

Nơi đó… một cái đầu nhỏ hơn nhiều so với hai cái đầu rồng kia đang lấp ló, thập thò. Nhìn kỹ thì đó là đầu của con rùa… tròn lông lốc, mỏ hơi khoằm xuống, rõ ràng là đầu của loài rùa biển chậm chạp kia!

Cái đầu đó có lẽ chỉ to khoảng hơn mười dặm, so với hai cái đầu kia thì quá bé nhỏ rồi. Nó đang thập thò ở trong làn sương, cố gắng che giấu chính mình, âm hiểm quan sát hai kẻ lạ mặt đang muốn đối nghịch với nó.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng vẫn đang sáng rõ hơn, tâm thần Hoàng Tuyết Nhu như tan vào thiên địa, nàng biết… đây có lẽ là dấu hiệu của việc thông linh… Nhưng, hai người kia còn đang gặp nguy hiểm, họ tìm mãi mà vẫn không hiểu được nguyên nhân là ở chỗ nào, thân thể lại càng suy yếu, họ đang quyết định hoặc là tấn công tiếp lần thứ hai… hoặc là chuyển sang phương án C? Không được, phương án C quá nguy hiểm!

Tàn nhẫn tự mình thoát ra khỏi cảm ngộ trời cho ấy, Hoàng Tuyết Nhu như kiến ngồi chảo nóng, chân đạp bộ pháp liên hồi, thoáng chốc đã chui vào trong phong ấn, thân thể nhỏ nhắn kia lẩn vào trong sương mù, nhanh chóng di chuyển xuống bên dưới, tiếp cận với bọn Trần Nam.

Rất may cho nàng, Long Tổ đang dồn mọi sự chú ý lên thân hai người Trần Nam, vì vậy sự xuất hiện của nàng không quá gây chú ý cho nó, lại thêm sương mù che chắn, cho nên nàng không hề bị phát hiện.

Nhưng, ngay khi nàng xuất hiện trong phong ấn, tâm linh của Trần Nam đã rung lên bần bật, tâm thần hơi hoảng, nhưng sắc mặt Trần Nam chẳng có gì biến đổi. Tâm ý tương thông… hắn hiểu Hoàng Tuyết Nhu rồi, hiểu được nàng muốn làm gì!

Kiko tuy rằng không tương thông với Hoàng Tuyết Nhu bao nhiêu, nhưng nàng với Trần Nam lại như là một thể, mọi quyết định, mọi suy đoán đều lấy hắn làm trung gian, giao hòa với tâm thần hai cô gái. Quyết sách cuối cùng đã dần hiện lên trong đầu.

Cố gắng lên!

Cả ba đều tự nhủ trong lòng, chỉ cần chờ Hoàng Tuyết Nhu tiếp cận nơi đây, họ sẽ chấm dứt chuyện này… sớm thôi!

Cố gắng… tiếp tục né tránh. Hai cái đầu của Long Tổ giờ đây có cảm giác như mèo vờn chuột, muốn đùa chết hai con kiến không biết tự lượng sức kia. Nếu vừa rồi bọn chúng thoát ngay ra khỏi phong ấn thì vẫn còn cơ

https://thuviensach.vn

hội sống sót, nhưng bọn chúng lại ngu ngốc lao xuống đây chịu chết! Đúng là ngu xuẩn vô cùng.

Mắt rồng kia cũng đã híp híp lại, như khiêu khích nhìn hai người Trần Nam, ý bảo: giỏi thì chặt đầu ta nữa đi! Xem các ngươi chặt được mấy lần? Đồ đáng chết!

Nhưng ánh mắt khiêu khích ấy vừa đưa ra, Long Tổ đột nhiên lại cảm thấy giật mình, bởi Trần Nam đột nhiên nhìn hắn với ánh mắt nhìn thi thể. Nội tâm hơi lóe lên sự cảnh giác, Long Tổ đảo cặp mắt to tướng kia nhìn lướt qua không gian…

Nhưng muộn rồi!

Cái đầu rùa vẫn đang lén lút của nó chợt nghe thấy tiếng gió rít rất nhẹ. Nhưng còn chưa kịp phản ứng gì thì cả ba cái cổ đều đã thấy đau nhói, đầu lìa khỏi xác. Tiếp tục tiêu tán một lần nữa.

Hoàng Tuyết Nhu đứng nơi kia thì không cảm thấy gì nhiều, cái đầu rùa này yếu đuối hơn đầu rồng cả ngàn vạn lần, hơn nữa cũng không có năng lực phản chấn. Chỉ là lực đạo phát ra đã rút đi rất nhiều sức lực của nàng, nhất thời thấy không quen mà thôi.

Nhưng hai người Trần Nam lại cảm thấy như thân thể rã rời, không còn chịu khống chế nữa. Máu tươi từ bên trong đã trào lên cổ họng, không ức chế được mà phun thẳng ra ngoài, tạo thành hai được cong đỏ tươi diễm lệ mà đầy nhẹ nhõm.

- Xiiiii… xiiii… Đồ khốn kiếp! Các ngươi đáng chết cả ngàn lần… Khốn nạn! Ta sẽ không tha cho các ngươi….

Sự bình yên vẫn chưa thực sự xuất hiện… Trần Nam và Kiko uể oải ngước mắt lên, chỉ thấy cao cao phía bên trên, mặt cặp mắt tam giác, một cái đầu tam giác, một cái lưỡi chẻ đôi, hai cái răng nanh dài ngoẳng như

https://thuviensach.vn

thần kiếm… Cái đầu… mẹ kiếp, lại là một cái đầu! Lần này là cái đầu rắn độc to cỡ hai phần ba đầu rồng kia! Mẹ kiếp! Long Tổ, rốt cuộc mày có mấy cái đầu?

Như hiểu được sự khó hiểu và bất lực mà Trần Nam biểu hiện ra, cái đầu rắn khè khè đắc ý:

- Bản lão tổ có tất cả bốn cái đầu! Ma long địa ngục, thiên long bầu trời, địa xà mặt đất và hải quy lòng biển! Nếu cả bốn cái đầu đều đại thành… tất cả mọi thứ trong thiên địa này đều sẽ do bản lão tổ khống chế! Lúc ấy thì Tiêu Dao Tử, cả tên Allah kinh tởm kia cũng đừng hòng làm tróc một cái vảy của bản lão tổ! Đồ khốn các ngươi, lại dám chặt đứt cái đầu rùa chưa tu luyện thành công của ta, cần phải mất một năm mới mọc lại được! Các ngươi đáng chết… đáng chết!

Trần Nam đang lắng nghe lời con rồng kia nói, lại vừa cố gắng vận khí trị thương. Nhưng… sự tỉnh táo của hắn vẫn còn nhiều lắm, mình có thể trị thương, vậy con rồng kia không thể hay sao?

- Cẩn thận! – Trần Nam gào lên một tiếng, lao về phía bên cạnh Kiko bằng hết tốc độ của mình. Trong lòng đã nổi lên phương án C. Có lẽ bây giờ là lúc tốt nhất để thực hiện, nhưng không thể để Kiko dính vào được! Chuyện này đối với cô ấy quá nguy hiểm!

Kiko thần tình hết sức uể oải, cảm ứng lực cũng bị hạ xuống mức thấp nhất, nào còn cảnh giác được gì hơn? Nàng chỉ thấy Trần Nam nóng vội gào lên một tiếng, lao về phía mình. Sau đó trời đất tối sầm lại, mùi hôi hám tanh tưởi xộc vào mũi. Kiko kiệt sức ngất đi, không còn biết điều gì nữa…

- Khôngggggg! – Hoàng Tuyết Nhu đứng ở góc bên kia bi thiết hô lên, dù nàng biết phương án C đang được thực hiện, nhưng Kiko… tên đó lại hết

https://thuviensach.vn

lòng lo lắng cho cô bé ấy, nếu hắn vì nàng mà cũng… phải làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Thành Công Một Nửa! Hôn Mê

Xiii… Tự lo cho mình đi con nhóc! Mi rất khá, dám lợi dụng sương mù che giấu để tiếp cận cái đầu kia! Xiii… không ngờ mi lại có thể hòa hợp với thiên địa nơi này! Nhưng tự mi lại ngắt mình ra khỏi cảm ứng vì hai đứa ngốc kia! Hắc hắc… nếu mi cảm nhận thêm một chút nữa, thấy được đầu rắn này thì có lẽ tụi bay không phải chết sớm… Khặc khặc…

Hoàng Tuyết Nhu giật nảy cả mình, giờ mới nhớ chính bản thân cũng gặp nguy hiểm với cái đầu rắn này! Trong lòng cô gái thấy hơi sợ, mọi khi đều có Trần Nam đứng chắn trước mặt nàng, như chống đỡ cả trời xanh, giờ đây không có bóng lưng của hắn… lòng nàng chợt thấy thật thấp thỏm, chẳng có tý an toàn nào.

Khè…

Đầu rắn khổng lồ kia lao vùn vụt xuống, muốn táp chết Hoàng Tuyết Nhu. Cái đầu tuy khổng lồ, nhưng tốc độ còn nhanh tới mức nàng nhìn không kịp. Thiếu nữ tuyệt vọng nhắm mắt lại, giọt nước mắt đau khổ đã chảy xuôi theo khóe mi…

---

https://thuviensach.vn

Kiko lúc này lại đang chìm vào bóng tối, đầu óc mê muội, không khống chế được. Trong đầu nàng hiện lên những dòng ký ức thật hỗn loạn, ký ức của Shien, ký ức với Mizuho, ký ức khi nàng còn nhỏ, ký ức khi bị bán vào kỹ viện, bị khắc dấu ấn hồ điệp ấy lên người, cả đời cũng không thể xóa bỏ!

Hồ điệp… hồ điệp vẫn còn đó chứ? Em từng muốn xóa nhưng anh bảo đừng xóa, để lại cho đẹp! Ừ… ban đầu em thấy tự ti lắm, bởi em đã từng có cái thân phận nhơ bẩn kia. Nhưng giờ thì em hiểu rồi, dù có xóa hình xăm thì thân phận ấy cũng không đổi được, anh muốn để cái dấu ấn ấy lại để nói với em, dù em từng như thế nào thì anh vẫn ở bên cạnh em, đúng không?

Từng dòng ký ức cứ như lùa về trong óc thiếu nữ, ở bên hắn thật vui, ngày nào cũng có thể cười, có lúc được hắn chăm sóc, ôn nhu, có lúc lại phải chăm sóc hắn như chăm một đứa trẻ… Anh nói, anh thật vui mỗi khi thấy em cười, nhưng anh biết không? Nhìn thấy anh cười em cũng hạnh phúc lắm!

Ký ức lại trở về mấy ngày trước, hắn tự tin tự vạch ra vài kế sách, phương án A, B, C…

- Em có biết không? Ở một truyền thuyết xa xưa, người ta hay đồn đại về một Tề Thiên Đại Thánh! Mặc dù anh thấy nhiều lúc hắn cũng thua, cũng thất bại, hắn không phải mạnh nhất! Nhưng ít nhất anh thấy có một kỹ năng mà người người sợ hãi, kẻ kẻ vãi linh hồn…

Câu chuyện ấy… là về một con khỉ đá. Kể ra nghe cuộc sống của nó cũng nhàm chán thật, ít nhất Kiko cho là thế. Chỉ có tu luyện, đánh nhau, tu luyện… có gì vui đâu? Nhưng mà… cái phương án C bắt chước theo con khỉ đó thì đúng là chỉ có anh Nam mới nghĩ ra được!

A… đau quá!

Kiko hơi nhíu mày, cảm thấy tay trái hơi xót xa, nhưng mới chỉ vừa chớm đau đã bị một cảm giác ấm áp bao bọc lại, thân thể mềm mại cũng bị

https://thuviensach.vn

hai cánh tay ấm áp ôm lấy, che chở kỹ càng.

Tâm linh thiếu nữ chợt sáng bừng lên giây lát, nàng đã nhận ra đó là ai, trong lòng thấy đau nhói, nhưng lại ngập tràn sự cảm động, hạnh phúc. Cuối cùng mọi suy nghĩ đều mất đi, chính thức hôn mê bất tỉnh!

- Khốn kiếp! Con bà nó! Tại sao mày không chủ động nuốt tao? Còn nhằm vào Kiko làm gì?

Trần Nam tức giận chửi ầm ỹ trong lòng, nhưng răng vẫn cắn chặt để không bị thứ độc hại trong này xâm nhập qua đường miệng, lúc đó thì có muốn sống cũng khó!

Vậy rốt cuộc đây là đâu mà lại có thứ độc hại? Câu trả lời chính là trong hệ tiêu hóa của Long Tổ!

Nói cho chính xác thì là vừa rồi cái đầu Ma Long đã được mọc ra, sau đó nuốt chửng lấy Kiko. Trần Nam lao lại phía nàng nên cũng bị nuốt chung, may mà hắn kịp ôm lấy cô bé kia, nếu không thì nàng đã bị ăn mòn thành xương trắng rồi!

Nhưng dù bao bọc cho Kiko, Trần Nam cũng đâu có khá khẩm hơn gì? Hiện giờ hắn đang cố hết sức vận công chống lại dịch tiêu hóa của Long Tổ, ngay cả công đức lực cũng bắt đầu sáng bừng kim quang, tiến hành hộ thể cho hắn. Nhưng ngay cả công đức lực cũng bị ăn mòn, khiến Trần Nam có cảm giác như muốn chết đi cho đỡ khổ.

Nhưng hắn còn chưa chết được… kế hoạch C còn chưa có thực hiện cơ mà!

- Mẹ nó! Thứ dịch này kinh tởm vãi! Tình hình này thì chỉ duy trì được một phút mà thôi!

https://thuviensach.vn

Trần Nam cắn răng, cọ lên nhẫn không gian rồi rút ra khẩu súng Anaconda đã trải qua thiên truy bách luyện, chính thức trở thành Thần khí! Lực lượng dồn lên tay, truyền qua khẩu súng phát ra ánh sáng hoàng kim chói lọi. Trần Nam cứng rắn bóp cò liên tục, từng viên đạn hoa mỹ xả ra như bạo vũ liên hoa, tàn sát bừa bãi trong cổ họng Long Tổ, làm nơi đây máu thịt be bét, chỗ lành chỗ nát như tương.

Bên ngoài kia, cái đầu rắn đang chuẩn bị tấn công Hoàng Tuyết Nhu, đột nhiên khựng cứng lại, đôi mắt tam giác đỏ quạch lên vì đau đớn. Cái đầu khổng lồ giãy dụa như điên loạn, quật lên quật xuống phát ra từng tràng âm thanh phá hoại khủng khiếp. Hoàng Tuyết Nhu vốn đã nhắm mắt chờ chết, nhưng chờ mãi mà chẳng thấy chết, không nhịn được mở mắt ra xem, thần tình không khỏi sững sờ, sau đó lại hơi mừng rỡ.

Bên trong cổ họng kia, Trần Nam đang căng cứng cả người, một cử động nhỏ cũng không dám tùy tiện. Tay phải đã cọ cọ lên nhẫn không gian làm phát ra từng luồng ánh sáng âm u đầy ma quái. Khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo, Trần Nam híp mắt nhìn về phía nơi rộng rãi bên dưới dạ dày kia.

Trong lòng đếm ngược từ mười…

Chín

Tám

…

Hai

Một…

Chết đi con khốn!

https://thuviensach.vn

Trần Nam gào to lên, tay phải ném ra một đống những thứ to tầm bàn tay, nếu đếm kỹ thì phải thấy có đến hàng ti tỉ khối như vậy, chúng tán loạn khắp dạ dày Long Tổ, bám vào trần, bám vào thành dạ dày, có một ít viên không chính xác lắm rơi xuống dưới cái "hồ" dung dịch, nhưng còn chưa bị hòa tan đã nổ tung ra, làm dịch dạ dày sôi trào, lực chấn động cũng làm thành dạ dày hơi xước ra, máu chảy ròng ròng, đã vậy còn bị thứ dịch ăn mòn kia dây vào, có hiện tượng như "loét dạ dày" vậy.

Vừa ném "hàng nóng" ra, Trần Nam đã không hề do dự xách lấy thanh kiếm của mình, đâm thẳng vào vị trí trong cổ họng kia. Một xíu sức lực còn lại đã bị vắt kiệt trong đòn này, Trần Nam bắt đầu có cảm giác chân tay không còn là của mình, đầu óc cũng mất đi sự minh mẫn.

Grao…

Long Tổ chợt gào lên đau đớn, vị trí hai cái đầu rồng chập lại với nhau chợt bị đục thủng một lỗ nhỏ xíu, hai bóng đen li ti bay ra khỏi đó, rớt xuống bên dưới từ độ cao cả ngàn cây số.

Hoàng Tuyết Nhu bên kia nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của Trần Nam, thân hình nhỏ xinh vọt đi như đạn pháo, kịp thời tiếp được hắn. Trần Nam cố gắng nở nụ cười gượng gạo, thúc giục:

- Đi mau! Chạy ra khỏi phong ấn này!

Hoàng Tuyết Nhu còn chưa đợi hắn nói đã vọt đi rồi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

- Đứng… ngao…

Long Tổ vốn định lên ngăn chặn, nhưng đột nhiên lại thấy ruột mình co thắt lại, vài "quả bom" đã phát nổ bên trong, khiến nó quằn quại đau đớn, nhất thời không đuổi theo được.

https://thuviensach.vn

- Nghe cho kỹ đây! Trong dạ dày của mi đã bị ta cài đầy năng lượng hủy diệt! Ta muốn nó nổ lúc nào thì nó nổ lúc đó! Trong đó ít nhất cũng có vài tỉ tỉ khối năng lượng như vậy! Nếu tất cả cùng nổ thì cũng không khác ba Bất Diệt Thần cùng tự bạo bao nhiêu. Ngươi bề ngoài thì mạnh mẽ, nhưng bên trong khác gì bùn đất? Nếu nó nổ ra, ngươi có lẽ không chết, nhưng có đợi đến khi sinh mệnh tàn lụi cũng đừng mong hồi phục! Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn một chút, bọn ta sẽ tha cho cái mạng của ngươi! Hắc… đừng có giở trò, bởi ta có thể cho nổ bất cứ lúc nào đó! Không tin thì cứ thử!

Hoàng Tuyết Nhu đã hiểu được điều Trần Nam muốn nói, thay hắn cảnh cáo Long Tổ một trận, dưới chân vẫn không hề đình chỉ, chạy trối chết bằng tất cả chân mình có. Long Tổ dưới kia cũng đã ngừng lại, ánh mắt thù hận nhìn về phía ba bóng người kia, nhưng nhất thời cũng không dám đuổi theo, phải kiểm tra thân thể mình trước rồi mới quyết định.

Ở một nơi cách đó chừng vạn dặm…

Một người trung niên lực lưỡng đang đầy lo âu trên mặt, hô hoán "đám trẻ" vận động tích cực lên, nếu không tất cả sẽ cùng chết.

Nhìn kỹ, đó là một con tàu phá băng cực kỳ đồ sộ, cả thân tàu đều sáng loáng ánh kim, hình như còn được đại sư chế khí đặc chế, cấp bậc có lẽ lên đến Bảo khí, tính ra thì cũng là bảo vật khó tìm.

Trên tàu, từng đám người chạy qua chạy lại, kẻ kéo buồm người soi đường. Thuyền trưởng đứng trên bánh lái gào thét thi với tiếng gió. Trên đỉnh tàu là chiếc cờ màu đen, lại có hình đầu lâu xương chéo đỏ rực. Nếu người khác nhìn thấy thì có lẽ đã hét ầm lên: "Huyết Sát Hải Tặc" rồi bỏ chạy giữ mạng rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện giờ, đám Huyết Sát Hải Tặc hung hãn thường ngày lại bất lực giữa băng thiên tuyết địa. Chiếc tàu phá băng vốn không ngại bất cứ chướng ngại nào, giờ đây lại kẹt cứng giữa dòng Bắc Băng Dương khắc nghiệt, một ly cũng không di chuyển được. Bão Tuyết vẫn rít gào, cột buồm cũng bị thổi đến nghiêng ngả, nhưng thân tàu vẫn chỉ đứng nguyên tại chỗ.

- Captain! There is a man’s shadow! (Thuyền trưởng! Có bóng người) – Một tên hoa tiêu gào khản cả cổ, thông báo cho tên trung niên lực lưỡng kia.

Trung niên gọi là thuyền trưởng kia cũng là người có tu vi cao nhất trên tàu, nhãn lực không tệ, chỉ cần tập trung nhìn lại đã thấy được một chiếc xe trượt băng đang lao như tên bắn về phía này. Chiếc xe đang lại gần, họ mới nhìn kỹ thấy có một tuyệt sắc mỹ nữ ngồi bên trên, trong tay nàng đang ôm một nam một nữ khác, thần tình cực kỳ lo lắng và hoảng hốt.

Một nam một nữ kia nhìn cũng không tệ, nhất là cô gái, cũng là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, chỉ là sắc mặt hai người giờ đang trắng bệch như giấy, không có chút huyết sắc nào. Khóe miệng thậm chí còn lưu lại vệt máu tươi đông cứng, khá là thảm thương.

Hoàng Tuyết Nhu giờ phút này đang lo muốn chết, cái xe trượt băng này là do Trần Nam chuẩn bị trước khi đi tới đây, vốn định xong việc thì dùng nó dạo chơi một chút, không ngờ giờ đây nó lại là phương tiện cáng thương cho hắn. Không biết Trần Nam tỉnh dậy sẽ nghĩ gì?

Xe này chỉ cần dồn lực lượng vào là chạy được, nhưng Hoàng Tuyết Nhu không dám chạy nhanh, bởi hai người kia giờ đã hôn mê bất tỉnh, khí tức trên người cũng mất sạch sành sanh, giờ chạy nhanh nữa khác nào giết bọn họ? Nàng phải bình tĩnh, thật bình tĩnh! Bao nhiêu lần xem Trần Nam làm việc rồi, nàng phải giống hắn! Không được làm cho chồng yêu thất vọng!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Tỉnh

Cố lên! Mày không được xảy ra chuyện gì đâu đấy! Mày là chồng tao, là chồng tao cơ mà! Mày phải chăm sóc tao cả đời, phải yêu thương tao cả đời! Mày hứa rồi, còn nhớ không? Hu hu… mày mà chết tao làm sao bây giờ?

Hoàng Tuyết Nhu vừa vô thức dồn năng lượng vào chiếc xe trượt, vừa rối loạn thì thào bên tai Trần Nam.

Chợt, nàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là con tàu đồ sộ như quái vật trước mặt. Nhưng trong mắt Hoàng Tuyết Nhu, cái thứ này so với Long Tổ thì là cái đếch gì chứ?

Tuy nhiên, cái mà nàng cần bây giờ chính là một nơi để dừng chân, nàng cần một chỗ để hai người kia nghỉ ngơi, còn nàng chỉ cần ở bên chăm sóc cho họ. Con tàu kia… có lẽ là thích hợp nhất nha!

Trên thuyền cướp biển, thuyền trưởng lực lưỡng nhìn thấy gương mặt thiên sứ của thiếu nữ, thần tình chợt trở nên dâm tà. Vốn dĩ ở cái nơi bị bọc kín này, bọn họ cũng đã tuyệt vọng lắm rồi. Chẳng còn hy vọng thoát thân nào nữa, nếu giờ đây có mỹ nữ đưa đến cửa, tội gì không hưởng thụ một lần trước khi chết a?

https://thuviensach.vn

Còn cái xe kia? Bọn chúng cũng đã ăn cướp trên biển mấy chục năm nay, thứ đồ như chiếc xe đó cũng không phải chưa thấy. Chẳng phải chỉ cần đổ nhiên liệu đặc biệt vào là chạy được hay sao?

Đám hải tặc nhìn nhau một cái, chợt đồng loạt cười khùng khục, ngụ ý "có phúc cùng hưởng" không cần nói cũng biết.

Nhìn thần tình của cô gái kia, hình như gấp lắm rồi, phương hướng lại là thẳng về phía bên này. Thuyền trưởng ra hiệu một cái, hai tên thủy thủ rất ăn ý hạ chiếc thuyền nhỏ xuống, muốn đỡ Hoàng Tuyết Nhu lên. Cô nàng kia vừa mới áp sát, còn chưa kịp lên tiếng gì đã thấy người ta chủ động chào đón, có lẽ nào còn khách sáo vớ vẩn, nàng chỉ nhẹ nhàng ôm hay người kia, đặt chân lên con thuyền nhỏ đó cho người ta kéo lên.

Lên trên thuyền, Hoàng Tuyết Nhu có cảm giác khá là nhẹ nhõm, bởi người trên này ai ai cũng cười thân thiện, giống như rất chào đón nàng.

- Welcome to Gandoft… @#%#$%!

Hoàng Tuyết Nhu nghe tên kia xổ một tràng tiếng Anh mà chẳng hiểu gì, may mắn đạo cụ phiên dịch lần trước Trần Nam để lại vẫn còn đó. Hoàng Tuyết Nhu gắn lên tai, bấm bấm một chút rồi mới nói:

- Xin lỗi! Vừa rồi anh nói gì?

Thuyền trưởng hơi ngẩn ra, nhưng vẫn chưa hết kiên nhẫn, quyết định trêu đùa con bé này tới cùng mới thôi:

- Chào mừng đến tàu Gandoft, hình như mấy người đang gặp nạn, bạn của cô cũng bị thương thì phải! Nào… nào… vào trong khoang tàu trước đã! Dù trước sau chúng ta cũng có thể cùng chết ở đây, nhưng còn hy vọng thì vẫn phải cố gắng, đúng không?

Hoàng Tuyết Nhu nhíu mày:

https://thuviensach.vn

- Cùng chết, là sao?

- Cô không thấy sao? – Thuyền trưởng ra vẻ rất ngạc nhiên:

- Tàu Gandoft đã bị kẹt hoàn toàn giữa biển băng này, không có lối thoát! Thời tiết này… mấy ai có thể chịu đựng? Nếu chúng ta có thể đợi nửa năm nữa, chờ đến mùa hạ, băng tan ra thì còn có cơ hội nha…

Hoàng Tuyết Nhu liếc liếc ra xung quanh, quả nhiên thấy toàn băng là băng. Thần tình của nàng trở nên buồn bực một chút, sau đó nói thẳng:

- Tôi giúp các anh thoát khỏi đây! Nhưng tôi sẽ được làm mọi thứ trên tàu này, không ai được ngăn cản, cũng không ai được làm phiền tôi, được chứ?

- Ồ… được được! – Thuyền trưởng cười nhạo một tiếng, không cho là thật. Con bé con không biết trời cao đất rộng như mi thì giúp được cái gì?

Nhưng chỉ giây lát sau, thần tình của hắn đã như dại ra, bối rối không biết phải làm thế nào. Trong lòng hoảng sợ như gặp quỷ, tim đập thình thịch, chỉ sợ mình mà chịu kích thích gì nữa là vỡ tim mà chết.

Chỉ thấy Hoàng Tuyết Nhu phất tay một cái, một cây roi chín khúc đã xuất hiện trên tay nàng. Cô gái kia hời hợt quất một cái, tiếng gió rít cũng nhẹ nhàng như có như không, ấy vậy mà… vậy mà…

Vậy mà lớp băng dày đến cả vài chục mét nơi này lại chợt như thủy tinh rởm, chỉ vì một quất ấy mà vỡ tan ra, từng tảng băng khổng lồ giống như từng ngọn núi bị một cái quất ấy hất tung lên trời, sau đó rào rào rơi xuống như trời sụp.

Đám hải tặc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, có kẻ đã tuyệt vọng nhắm mắt lại chờ chết. Thuyền trưởng thần kinh cứng hơn một chút, mắt vẫn mở to nhìn trân trân vào khung cảnh hủy diệt trước mặt.

https://thuviensach.vn

Ấy vậy mà cô gái kia lại coi đó chỉ là trò chơi vớ vẩn nhất trên đời, chiếc roi chín khúc quật thêm vài cái nữa, từng tòa núi băng biết bay kia bắt đầu tan nát thành mảnh vụn, rơi xuống sàn tàu phát ra từng tiếng lộp cộp như mưa đá. Dù thế nhưng chiếc tàu này rất chắc chắn, mấy khối băng nhỏ như vậy nào có gây ra được tổn thương gì? Chỉ tội là tàu hơi nặng một chút thôi.

- Được rồi! Các anh cứ lái tàu của các anh đi! Tôi cần yên tĩnh, từ giờ khoang tàu này là của riêng tôi! Đừng cho bất cứ ai làm phiền! – Hoàng Tuyết Nhu bỏ lại một câu, thân hình đã biến mất sau cánh cửa phòng.

- À… được được! Tôi sẽ nghiêm cấm bất cứ kẻ nào… Ôi thánh thần ơi! Con đã gặp phải cái gì thế này? Phải chăng đó là thiên sứ do Chúa trời ngài giáng xuống cứu vớt chúng con? Chúa không bỏ rơi chúng con, từ nay con thề sẽ làm theo lời chúa, trở thành người lương thiện để trả ơn người! Amen Canada Bà Na bánh đa đi đời nhà ma…

Vừa lẩm bẩm xong một câu tụng niệm như khấn tiên sư, thuyền trưởng vui sướng quay lại gào thét với đám thủy thủ:

- Let’s go Lads! Come back home! Hura! Hip hip! Hura! Hip hip! (Tiến lên các cậu bé! Về nhà thôi!)

…

Một tháng sau.

Trần Nam vẫn đang nằm trên chiếc giường mềm mại của Hoàng Tuyết Nhu. Một tháng nay, hắn vẫn nằm im nơi đó, hiền lành và an tĩnh. Có lẽ, ngày thường Hoàng Tuyết Nhu hay ước gì hắn hiền lại một tý, đỡ nghịch ngợm một tý, nhưng giờ thấy hắn “hiền” tới mức này, nàng lại có cảm giác muốn bật khóc.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Trần Nam cả tháng nay vô cùng hỗn loạn, tình trạng giống hệt với Kiko! Có lẽ, những người bị kiệt sức mà ngất đi thì thường bị vậy hay sao đó?

Các cảnh tượng từ nhỏ tới lớn, cảnh tượng bên hai cô gái, cảnh tượng tu luyện. Dần dần lại hòa lại với hai mươi tư năm trong mơ. Tên đó… năm ấy cũng sống đến hai mươi tư tuổi phải không?

Hắn… có một tuổi thơ hạnh phúc, có bố thương yêu, có mẹ chăm sóc, có bố cho tiền, lại có mẹ dạy cách tiêu tiền, bố cho hắn mọi thứ, còn mẹ lại dạy hắn dùng những thứ đó như thế nào… Có thể nói hắn là một đứa trẻ hạnh phúc nhất trần gian, thậm chí còn sung sướng hơn cả trăm ngàn những công tử tiểu thư trong đại thế gia, đại dòng tộc.

Rồi bố mẹ cùng nhau ra đi… hắn mất phương hướng, hắn mờ mịt. Trong cái lúc hắn bất lực nhất ấy, lại từng người từng người tới xát muối vào trái tim yếu ớt kia… Nhưng hắn vẫn rất kiên cường, vẫn rất mạnh mẽ, vẫn bỏ qua mọi buồn đau để nở nụ cười tự thỏa mãn. Hắn… có lẽ hơi tự kỷ, nhưng đó là cách mà hắn tạo ra hạnh phúc cho riêng mình.

Rồi Bụt xuất hiện, cho hắn một niềm tin, cho hắn một ước vọng, một mục tiêu. Hắn dần lấy lại tự tin, lấy lại sự tỉnh táo. Những tưởng hắn sẽ có một cuộc sống đầy tương lai, nhưng cuối cùng cô gái hiện đại sống phóng túng kia lại một lần nữa đưa hắn về địa ngục. Cô ta giả thanh thuần, giả trong trắng, ngay cả cái tấm màng kia cũng là đồ vá lại… Ôi… số mình thật là nhọ a…

Khoan đã! Tại sao lại là “mình”?

Từ trước tới nay ta vẫn cố phân biệt bản thân và hắn. Nhưng càng ngày, ta lại càng trong vô thức coi hắn là chính mình! Vậy là thế nào? Rốt cuộc ta có phải là hắn không?

Thôi kệ cái con bà nó!

https://thuviensach.vn

Trần Nam chửi bậy ầm lên trong lòng, hắn vốn không phải là kẻ thích nghĩ nhiều, thích tự hỏi như vậy! Đối với hắn, mấy cái lý do hay nguyên nhân gì đó vốn chẳng quan trọng. Đoán ra được thì đoán, mà không đoán được thì vứt nó ra sau đầu. Dù sao, cuộc sống phía trước mới là thứ hắn có thể quyết định bằng đôi tay này, chứ quá khứ đâu phải do hắn quyết định đâu?

Cũng vì cái lý do này mà cả "kiếp trước" lẫn "kiếp này", Trần Nam đều bị đánh giá là học sinh yếu kém môn lịch sử! Đơn giản là vì hắn nhận định rằng, lịch sử là một thứ vô dụng nhất đối với bản thân, đó chỉ là thứ để người ta tuyên truyền, thỏa mãn cái lòng tự hào dân tộc đại chúng mà thôi! Hắn biết lịch sử hay không thì có quan trọng mẹ gì?

Bảo hắn là thắng mất gốc? Quên mất tổ tiên hay sao? Thôi quên đi, Trần Nam thà rằng dùng hai bàn tay này tạo ra một tương lai tốt hơn cho con cháu mà không cần chúng nó nhớ đến mình, chứ không có dành công dành sức đi nhớ mấy người đã thành bụi cát đó! Hắn sẽ thay đổi tương lai, chứ lịch sử không thay đổi được thực tại của hắn.

Ờ… có người bảo học lịch sử để học tập người xưa gì gì đó… thôi quên đi. Trần Nam thích học từ đời sống, chứ cứ đọc không như thế thì khác gì đọc tiểu thuyết mạng, cuối cùng cũng chẳng ngấm được bao nhiêu vào cái đầu bé tẹo này.

…

Khung cảnh lại biến đổi, trở về cái ngày mà hắn định đột phá. Nhìn cái mặt thỏa mãn của con bé kia, cả tiếng rên rỉ kích thích đầy chuyên nghiệp nữa. Ôi, sao mà ghét thế? Giờ mà gặp được nó thì… ông không "đâm" chết mày là không được! Đúng… cứ phải cho nó sướng đến chết mới hiểu được vì sao hoa lại màu hồng!

- Đệt con bà! Con bitch lừa tình! Bố hận màyyyyyyyyyyyyyyyyyy

https://thuviensach.vn

Trần Nam gào thét ngồi bật dậy, trán đã toát mồ hôi lạnh, mắt đỏ quạch đầy căm tức.

Yên tĩnh…

Hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng chẳng có ai, Trần Nam ngồi đó, mặt ngơ ngác như một cái mặt troll nào đó trên haivl. Hắn ngồi đó, sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, cuối cùng cũng nhớ ra được mình là ai, còn việc mình đang ở đâu… hỏi chúa nha…

Chống tay định đứng lên, Trần Nam chợt ngẩn ra đó, tại sao chẳng có tý khí lực nào? Cơ thể này… sao lại giống như người thường vậy?

- Anh Nam! Anh tỉnh rồi? Hu hu… anh làm em lo muốn chết!

Vừa mới định lên tiếng hô hào, lồng ngực Trần Nam đã được một khối thân thể nhỏ xinh thơm ngát lấp đầy. Đưa mắt nhìn xuống, Kiko đã nước mắt như mưa rúc vào trong ngực hắn, đôi vai gầy yếu run run, vô cùng đáng thương, khổ sở.

Trần Nam ôn nhu vỗ vỗ vai nàng, nhất thời cũng không biết nói cái gì! Hắn vừa tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy lại là Kiko, điều này làm con tim yếu ớt của hắn mềm như muốn chảy ra. Lại càng thấy thương yêu cô bé ôn nhu, hiền thục mà lại rất biết chiều chuộng này.

Chợt, cái tai Trần Nam hơi nhúc nhích, mặc dù thân thể của hắn giờ đây chẳng khác người thường là bao, nhưng cái âm thanh bên ngoài kia lại lớn quá, hắn có muốn không nghe cũng khó. Chỉ là… sao lại có tiếng hò hét như vậy? Rốt cuộc ta đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Bị Bắt

Đầu hàng đi Hải Tặc Huyết Sát, các người đã bị bao vây! Chống cự vô ích chỉ làm các ngươi bị thiệt hại nặng hơn mà thôi! Nếu đầu hàng sẽ được hưởng lượng khoan hồng của chính phủ Thiên Đức!

Tàu Gandoft giờ đây đang lâm vào tình cảnh cực kỳ nguy khốn, xung quanh nó đã bị bọc kín bởi hàng chục con tàu chiến đồ sộ, có một hai chiếc còn lớn hơn cả Gandoft. Trên những chiếc tàu kia là hàng loạt hải quân của Thiên Đức, người nào người nấy thần tình căm tức nhìn vào con tàu hải tặc đằng kia, chỉ hận không thể chém chúng ra thành ngàn mảnh cho bõ tức.

Hoàng Tuyết Nhu đứng trong một góc khuất, thần tình lạnh lùng hỏi thuyền trưởng Vense:

- Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?

Vense hơi cúi đầu hổ thẹn, lí nhí nói:

- Bọn tôi là hải tặc! Còn bọn họ là hải quân Thiên Đức…

- Được rồi! – Hoàng Tuyết Nhu gật đầu:

- Vậy ra các anh bị truy nã! Xem ra tàu Gandoft này không tiến lên phía trước được nữa rồi! Mà sao làm việc gì không làm, lại đi làm cướp biển!

https://thuviensach.vn

Các người bị bắt cũng đáng thôi! Thôi, tôi đi đây!

Hoàng Tuyết Nhu nhìn thoáng qua dải đất xanh rì phía xa xa kia, hơi bực bội nói, xoay người định đi thẳng.

Vense hơi ngẩn ra, sau đó đau khổ nói:

- Cô nghĩ hải quân Thiên Đức tốt như vậy à? Bọn tôi họ muốn xử chúng tôi là vì tiền thưởng từ quỹ trừ Hải Tặc do cả ba nước lớn lập ra mà thôi. Thực tế bọn tôi rất ít hoạt động ở phía bắc này, vì vậy cũng chẳng có lỗi gì với Thiên Đức cả.

- Nhưng các người vẫn là cướp biển! Cướp ở đâu chả là cướp! Chẳng nhẽ anh không cướp của Thiên Đức thì anh không làm hại người khác hay sao? – Hoàng Tuyết Nhu mất kiên nhẫn nói.

Vense đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, khổ sở cầu xin:

- Bà cố nội của tôi ơi! Bọn tôi từ khi thoát chết khỏi biển băng thì đã thề không bao giờ đi cướp bóc như vậy nữa! Cô tin tôi một lần, cứu chúng tôi đi! Chẳng nhẽ những người muốn hối cải mà cũng không có cơ hội hay sao? Tôi van cô, tôi xin cô mà…

Hoàng Tuyết Nhu vốn là một cô gái thiện lương, nghe hắn khổ sở cầu xin như vậy thì không khỏi mềm lòng. Nhìn về phía trận hình phía trước, nàng nói:

- Vậy sau này các anh định đi đâu?

Vense cuống quýt trả lời:

- Bọn tôi sẽ chạy tới Triều Ly! Bởi mọi khi bọn tôi hay hoạt động ở Anh Lan nên có thể bị họ nhớ mặt! Bờ biển Triều Ly thì nằm hết ở phía Tây, vì

https://thuviensach.vn

vậy bọn tôi chưa từng tới đó bao giờ, có lẽ đó sẽ là một chốn dung thân tốt…

Hoàng Tuyết Nhu trầm ngâm một chút, cuối cùng lạnh lẽo đe dọa:

- Nhớ kỹ lời anh nói! Nếu sau này để tôi biết anh làm thêm bất cứ chuyện hại người nào, vậy thì đừng trách tôi đích thân tới cắt cái đầu anh xuống! Năng lực của tôi thì anh biết rồi đấy!

Vừa nói, nàng vừa lấy ra một chiếc mặt nạ có đính lông vũ màu trắng, đeo lên mặt rồi tung mình bay về phía chiếc tàu lớn nhất bên kia.

Ngay khi Hoàng Tuyết Nhu rời khỏi tàu, thật trùng hợp khi một bóng đen cũng đeo mặt nạ lại lầm lũi trồi lên từ mặt biển, nhanh thoăn thoắt bám vào thành tàu rồi leo lên trên. Lặng lẽ như một bóng ma, không có âm thanh, không có khí tức.

Trong khoang.

Trần Nam đã đứng lên vận động một chút, nhưng cái khối thân thể này vẫn vô lực như vậy, cảm giác như một người thường. Người như hắn xưa nay đều tràn trề sức lực, đến bây giờ rơi vào tình trạng này, Trần Nam có cảm giác như mình đang bị bại liệt vậy.

- Anh… thật sự không vận được chút sức lực nào hay sao? – Kiko rụt rè hỏi.

Thấy Trần Nam gật đầu, nàng cũng thử vung vung tay hai cái, tuy rằng không có uy lực như Bất Diệt Thần, nhưng cũng rất mạnh mẽ và hữu lực. Nàng khó hiểu nói:

https://thuviensach.vn

- Không thể nào! Ngay từ khi tỉnh dậy, em đã cả nhận được có một dòng khí nhỏ yếu trong cơ thể. Chỉ cần dẫn dắt nó một lúc là đã hồi phục được tương đối rồi. Em tỉnh dậy trước anh nửa tháng, đến bây giờ đã hồi phục đến tu vi tầng hai đỉnh, hơn nữa tốc độ khôi phục ngày càng nhanh, theo tính toán thì chỉ cần năm ngày nữa là hồi phục hoàn toàn thôi…

- Nhưng anh chả cảm nhận được tý xíu công lực nào… - Trần Nam buồn rầu nói.

- Không đúng nha! – Kiko lắc lắc cái đầu nhỏ, rất là khó tin:

- Chị Nhu nói rằng, từ sau cái ngày ấy, hào quang màu vàng quanh người anh càng lúc càng đậm đặc. Có lẽ đó chính là biểu hiện của công đức bành trướng. Nhẽ ra phải mạnh lên chứ… tại sao…

Còn chưa nói xong, Kiko đã cảm thấy sau gáy mát lạnh, thiếu nữ phản xạ như điện giật, hai thanh kiếm ánh sáng đã xuất hiện trên tay, thanh cầm nghịch vung ra, làm đòn đánh lén phía sau chệch hướng, thanh cầm thuận cũng không chậm trễ, đâm thẳng một nhát về phía cổ họng đối thủ.

Vụt…

Không ngờ lại trượt rồi!

Kiko hơi kinh sợ, nhưng vẫn cố hết sức mình giao chiến. Trần Nam thì biết mình chẳng giúp được gì, rất ngoan ngoãn mà núp sang một bên, tránh làm vướng tay vướng chân Kiko.

Keng.

Âm thanh va chạm của binh khí lại vang lên. Cả hai đối thủ cùng lùi lại một bước, hằm hằm nhìn nhau. Người đeo mặt nạ kia chợt lên tiếng, giọng nói khàn khàn không biết là nam hay là nữ nữa:

https://thuviensach.vn

- Tên kia… là gì của ngươi? – Không ngờ lại nói tiếng Phù Tang, làm Kiko thấy hơi bất ngờ.

- Chồng! – Miệng thì nói, nhưng tay vẫn không dừng, Kiko dồn hết sức mạnh lao lên phía trước, trong cái không gian nhỏ hẹp thế này, dường như chiến đấu không được thoải mái cho lắm. Kiko cũng đã nghĩ đến việc phá cái cửa kia ra rồi hô hoán người đến giúp, nhưng kẻ che mặt lại chặn đứng nàng lại, có muốn tiến cũng không được.

- Chồng? – Người kia cười nhạo một tiếng:

- Một kẻ vô dụng, phế vật! Đến an toàn bản thân cũng phải giao cho đàn bà? Vậy mà ngươi cũng chấp nhận được hắn hay sao? Đầu óc ngươi có vấn đề, hay hắn đã bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi?

Nghe người che mặt nạ chửi bới Trần Nam, Kiko chợt thấy nóng cả đầu, tức giận lao lên tấn công điên cuồng.

Nhưng nàng mới chỉ xuất được ba chiêu, người kia đã cười mỉa mai một cái, lướt ra đằng sau Kiko, gõ nhẹ một cái lên cánh tay nàng. Kiko kêu lên một tiếng đau đớn, thanh kiếm ánh sáng cũng tan biến thành bụi phấn, cánh tay thõng xuống vô lực.

Kiko hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy kẻ che mặt kia đã xách Trần Nam trên tay từ khi nào, nụ cười khó nghe mà tà ác vang lên như sấm đánh bên tai thiếu nữ:

- Khặc khặc… để ta mang kẻ vô dụng này đi! Bé con ngươi có bản lĩnh thì cứu hắn! Ha ha… ta không tin ngươi có thể bảo vệ hắn cả đời! Rồi ngươi sẽ nhận ra… hắn không xứng đáng với ngươi đâu! Ha ha ha ha….

- Không… - Kiko nóng vội đuổi theo, nhưng người kia đã nhảy ùm xuống biển, mất tăm mất tích, đến một tia khí tức cũng không để lại. Kiko tức giận, trong lòng lại tự trách mình liên hồi! Nếu không phải mình yếu

https://thuviensach.vn

đuối như vậy… nếu mình dụng tâm trị thương hơn một chút, vậy bây giờ đâu chỉ có cái tu vi này? Đâu có bị một tu sĩ tầng ba đùa giỡn như trò chơi, lại mang tính mạng Trần Nam ra để bỡn cợt mình chứ? Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Lúc này, ở phía tàu chỉ huy đang hỗn loạn vô cùng, bởi không hiểu công kích từ đâu ra đã làm đáy tàu bị thủng một lỗ to tướng, nước đang tràn vào nhanh vô cùng. Đã thế thân tàu còn phải chịu trọng kích liên tục, nghiêng ngả không yên. Các thủy thủ, kể cả thuyền trưởng cũng đã rối rít hạ tàu cứu hộ để chạy sang các tàu khác. Tàu chỉ huy bị chìm cũng khiến trận hình hải quân như rắn mất đầu, kẻ muốn tấn công, kẻ lại đợi lệnh, nhất thời rối tinh rồi mù. Tàu Gandoft cũng nhân cơ hội đó mà chuồn lẹ, trước khi đi còn không quên thả lại một cái thuyền cứu hộ nhỏ, hy vọng Hoàng Tuyết Nhu sẽ dùng đến.

----Vạch kẻ ngang siêu đáng ghét tái xuất giang hồ----

Trần Nam buồn bực hừ một tiếng, lắc lắc cái đầu cho đỡ đau điếng, đôi mắt mờ mịt mở ra, ngắm nhìn cái khung cảnh xung quanh này.

Ừ, chỗ này cũng khá sáng sủa, không gian toàn là màu đen, nhìn qua có cảm giác hơi lạnh lùng, hắc ám.

Nếu nhìn kỹ, căn phòng này cũng không phải là loại phòng ở bình thường, mà hoàn toàn cấu thành từ kim loại, hơn nữa còn là loại kim loại cực kỳ cao cấp, còn được gia cố pháp lực và luyện chế tỉ mỉ, từng khối từng khối đều có đường nét cứng cáp, đôi khi còn là sắc cạnh.

Trần Nam hơi cử động thân thể một chút, nhưng rất tiếc cho hắn, giờ đây hắn đang ngồi trên một cái ghế, hai tay trói gô ra đằng sau, muốn nhúc nhích cũng không được. Nơi này sắp xếp như cái phòng ở, nhưng sao lại đối xử với mình như phạm nhân thế? Đúng là cái đồ biến thái không biết thưởng thức mới làm ăn khập khiễng thế này.

https://thuviensach.vn

- Ồ! Anh chàng đẹp trai đã tỉnh dậy rồi hay sao?

Một âm thanh hơi khàn nhưng tràn ngập ấm áp truyền vào trong tai Trần Nam. Hắn có thể nghe rõ ràng, đó là âm thanh của một cô gái, có lẽ cũng không lớn tuổi bao nhiêu, ít nhất nghe giọng nói là như thế. Âm thanh của nàng không phải là loại thánh thót giống như Kiko, mà là loại hơi trầm đầy từ tính, nhưng mà ngữ điệu hình như hơi… hơi "ỏn ẻn", giống như "cô nương" đang dụ dỗ đàn ông vậy. Tất nhiên, Trần Nam giờ này chẳng hiểu nàng nói cái gì, bởi đó là tiếng Thiên Đức, mà hắn thì có biết thứ tiếng đó được bao nhiêu đâu.

Ngước mắt lên, đôi mắt Trần Nam lập lòe vẻ kinh diễm, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Giờ phút này, hắn biết mình đang trong hiểm cảnh, phải từ từ, phải bình tĩnh suy nghĩ đối sách. Hiện tại mình khác nào người thường, không thể lơ là, không thể nào lơ là được!

Cô gái đó nhìn qua cũng trẻ tuổi, chắc cỡ tầm hai lăm hai sáu. Nàng có làn da trắng hồng đặc trưng của dân tộc Thiên Đức, trên mặt không hề có một tỳ vết nào, không tàn nhang, không nốt ruồi. Cái mũi cao, cằm nhọn, nhìn tổng thể thì khuôn mặt có lẽ là hình ovan hay trái xoan gì đó, là dạng diện mạo xinh đẹp và diễm lệ nhất.

Nàng có một mái tóc vàng hoe, sợi tóc nhỏ và mềm mại, tóc để ngắn ôm lấy mặt, mái thẳng và hơi chém, che đi một nửa mặt. Tạo cho nàng hình tượng rất cá tính và mạnh mẽ. Một con mắt để lộ ra có màu lam thăm thẳm như mặt biển bình minh, có vẻ đặc biệt hòa hợp với màu sắc căn phòng này. Chỉ là… đôi mắt ấy đang nhìn Trần Nam hứng thú, như nhìn một món đồ chơi, làm hắn có cảm giác hơi khó chịu.

- Sorry! I don't understand what u say! (Xin lỗi, tôi không hiểu cô nói gì!) – Trần Nam không biết tiếng Đức, nhưng hắn biết tiếng Anh, và hắn hy vọng cô gái kia hiểu hắn nói cái gì, nếu không thì còn tìm hiểu tình hình kiểu đếch gì nữa?

https://thuviensach.vn

- Ohhh! – Cô gái kia ồ lên một tiếng:

- Tiếng Anh Lan à? Một người mang huyết thống phương Đông lại biết ngôn ngữ trên Quyền Hoàn đại lục, anh là người của quần đảo Song Tử sao?

Đôi môi hồng hồng như cánh đào, nhỏ xinh chúm chím kia lại mở ra, giọng nói truyền vào tai Trần Nam như muốn hút sạch hồn phách hắn, dụ hắn nói ra tất cả tâm can của mình.

- Vừa rồi tôi cũng gặp một tên rất tài giỏi, rõ ràng là người Thiên Đức nhưng lại biết tiếng Phù Tang đó thôi! – Trần Nam đã có suy đoán sơ bộ, không ngại mà vỗ mông ngựa thử một phát.

- Ha ha… Miệng anh thật dẻo đấy cậu bé! Không biết bao nhiêu cô gái ngây thơ đã bị anh lừa rồi?

Cô gái lắc lắc vòng eo mảnh và mềm mại như rắn nước kia tiến tới gần Trần Nam, nàng ưu nhã đưa tay vén cái mái dài của mình ra sau tai, đôi mắt hứng thú nhìn Trần Nam. Còn tên kia, không hiểu sao giờ đây định lực lại giảm đi mạnh mẽ, chắc có liên quan đến thực lực thì phải. Trong đầu hắn giờ phút này đang tràn ngập từ tính của cô gái kia, từ vẻ đẹp sâu thẳm hút hồn của phương Tây, mái tóc, đôi mắt, đôi môi, cho đến thân hình uyển chuyển ấy, hình như người phương Tây thường có dáng người thô và đầy đặn. Cô gái này… tại sao lại có thân hình còn mềm mại hơn cả phụ nữ phương Đông như thế? Cô ta rốt cuộc là ai?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hắc Quả Phụ? Emily Morgan

Trong lòng Trần Nam đã đảo qua cả một đám cách ứng xử, cuối cùng cũng trả lời ra tiếng.

Vẻ mặt hắn trở nên hơi khổ sở, cười gượng gạo:

- Tôi thì dụ dỗ được ai chứ? Hình như chị hiểu nhầm tôi gì đó thì phải!

- Ồ không không! Tôi đâu có hiểu lầm gì cậu đâu! – Cô nàng kia lại một lời hai nghĩa, không biết là nàng thực sự không nghĩ xấu gì hắn hay là khẳng định điều mình nghĩ là chính xác đây?

- Được rồi, tại sao cậu lại ở trên tàu của đám Hải Tặc kia? – Cô gái vẫn rất hòa hoãn, nhẹ nhàng quyến rũ tâm hồn của Trần Nam.

- Tôi cũng không biết! Trước đó tôi bị người ta đánh thành bị thương nặng, đến lúc tỉnh dậy thì đã ở trên đó rồi! – Trần Nam tỉnh bơ nói, câu trả lời chín phần là thật, làm người ta không biết đâu mà lần.

- Nói láo! Mi mà không phải hải tặc, nói ai tin? – Cô gái quát lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào Trần Nam.

Trần Nam đã suy tính từ trước rồi, ra vẻ cười khổ bất lực, tùy người xử trí. Đây cũng là thái độ thích hợp nhất mà hắn chọn. Khi mà rơi vào tay

https://thuviensach.vn

người khác, tốt nhất đừng có tỏ ra anh hùng bản lĩnh, chỉ chuốc khổ vào thân, cũng đừng tỏ ra hèn yếu xin tha làm gì, chỉ làm cho người ta thêm chán ghét. Tốt nhất là dùng thái độ khổ sở, cam chịu số phận là ổn nhất, vừa lỳ vừa không quá cứng rắn.

- Vậy tức là cậu không phải là hải tặc? – Cô gái cười hi hi hỏi tiếp, trong lòng đã tin chuyện này đến tám phần, bởi hai người Trần Nam lúc ấy chỉ đứng trong khoang, hơn nữa khí chất cũng chẳng giống đám hải tặc kia tý nào.

"Có thể là hai người này bị bắt! Cô bé kia bình thường thì có lẽ cũng thoát được, nhưng có lẽ vì cái tên vô dụng này mà phải tự ủy khuất mình! Tên này đúng là quá đáng giận!" Cô gái tự cho rằng điều mình suy đoán là đúng, trong lòng lại càng khinh bỉ Trần Nam hơn.

Chỉ là… tiểu thư đây cũng là người không nói đạo lý, nếu hắn đã không phải hải tặc, vậy lấy cớ gì bây giờ? Được rồi, Hắc Quả Phụ cũng không phải là để chưng diện, bà mày cứ dùng bài cũ để xử quyết! Không tin đám đàn ông đê tiện này lại có dị loại! Khặc… rồi thằng mặt trắng này cũng sẽ giống đám quý tộc ngụy quân tử kia, từng tên từng tên ăn quả đắng của bà mà thôi!

Cô nàng kia chợt nở nụ cười quyến rũ, khiến thần tình Trần Nam hơi ngẩn ngơ. Dù gì thì hắn cũng chỉ là chàng trai hơn hai mươi, huyết khí còn căng tràn lắm, ngày thường tu vi cao thì còn áp chế xuống hết được, chứ bây giờ một tia khí lực cũng không có, cảm xúc của hắn mới bày ra một cách chân thật nhất.

Cô gái kia thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên tay vẫn dịu dàng cắt dây trói cho Trần Nam, miệng đầy lời ong bướm:

- Ôi! Anh đẹp trai, em xin lỗi nha! Ngay từ đầu em đã biết anh là người tốt rồi mà, nhưng mà em vẫn không dám lơ là, anh phải thông cảm cho em

https://thuviensach.vn

đó nha!

- Ohhh! – Trần Nam cũng ỡm ờ đáp lại, hiện giờ mình là thịt cá người ta là dao thớt, không thể nào bày tỏ ý kiến nha! Ngươi có thấy con cá nào nằm trên thớt mà bày tỏ ý kiến không? Loe ngoe là ăn nguyên con dao phay vào đầu chứ ý với chả kiến!

Thấy Trần Nam ra vẻ luống cuống, không biết phải làm sao, cô gái chợt cười lạnh lẽo, loại đàn ông như mi ta cũng không phải chỉ nhìn thấy lần đầu, thực tế tên nào chả như tên nào, chỉ cần một lát nữa thôi, cái bản mặt của mi cũng sẽ lộ ra ngoài sáng!

- Em thật sự rất hối lỗi mà, em phải làm sao thì anh mới tha thứ cho em?

Cái giọng điệu kia chợt hơi cao lên, tiếng nói càng ngày càng chảy nước, giống socola mút dở. Trần Nam thầm kêu khổ trong lòng, chẳng biết đây là một con đàn bà dâm đãng thật sự, hay trong này có trá đây?

Thấy Trần Nam vẫn không nói gì, cô nàng chủ động ôm lấy cánh tay hắn, bộ ngực đầy đặn ép chặt vào, khiến Trần Nam cảm tưởng như nó đang nén phổi mình lại, có vẻ khó thở. Cái giọng điệu đầy ma mị kia lại tiếp diễn:

- Anh thấy em có đẹp hem?

- Ờ… ừm… - Trần Nam vẫn chỉ ỡm ờ, không đưa ra biểu hiện gì rõ ràng.

- Hay là… để em hầu hạ anh thật tốt! Cho tới khi nào anh tha thứ cho em thì thôi, có được không?

Dụ dỗ!

https://thuviensach.vn

Con mje nó, đây là dụ dỗ trắng trợn! Nhưng mà… sao trong lòng Trần Nam lại thấy lâng lâng như bay bổng thế này? Một siêu cấp đại mỹ nữ đến dụ dỗ mình, mị lực của mình cũng quá cường đại đi!

Thấy thân thể Trần Nam hơi cứng ngắc, cô gái đã cười thầm trong lòng, nhưng thấy hắn vẫn chưa lên tiếng gì, nàng chợt lạnh lẽo nói:

- Lẽ nào anh không muốn? Chê tôi không xứng hay sao?

Trần Nam rùng mình một cái, trong lòng kêu khổ không thôi! Con mẹ nó, đây là ép người đi vào khuôn khổ mà! Thôi được rồi, anh mày hy sinh nhan sắc một lần… nhưng mà không được tỏ ra vồ vập. Anh đây là bị buộc bất đắc dĩ! Thật sự bất đắc dĩ!

- Chị… đẹp! Thực sự rất đẹp! Là người đẹp nhất mà tôi từng thấy! Nhưng tôi… ực… thực sự sao cô phải làm vậy?

Trong lòng lại thầm nhủ: miễn cưỡng bằng được Kiko và bé Nhu yêu dấu thôi má!

Cô gái chợt ủy khuất cúi đầu, rưng rưng nói:

- Tại người ta thấy anh là người tốt, lại rất có phong độ mà! Hơn nữa em thấy có lỗi với anh nhiều lắm, em chỉ muốn làm cho anh tha thứ cho em thôi…

Trần Nam đã động tâm lắm rồi, nhưng vẫn tự nhủ không thể vồ vập, không thể nào chủ động đồng ý được! Con mẹ nó, tỷ lệ có trá cao quá rồi!

- Hi hi! Vậy em hầu hạ anh, anh không thích hay sao? Hay là anh cứ thử trước đi rồi nghĩ lại, được không? Em có thể làm được rất nhiều thứ nha, anh muốn thế nào em cũng chiều! Chắc chắn sau này anh sẽ không bao giờ quên được ngày này nha…

https://thuviensach.vn

Vừa nói, cô nàng đã chủ động ve vãn, kéo tay Trần Nam về phía cái giường đằng kia. Trong căn phòng này toàn chỉ là màu đen, đến cái đệm trên giường cũng là màu đen nốt, Trần Nam có cảm giác mình đang bị kéo xuống địa ngục vậy.

- Khoan khoan… - Trần Nam cuống quýt hô hoán, trong ánh mắt nghi hoặc và mất kiên nhẫn của cô gái, hắn cố gắng nặn ra vài câu:

- Nhưng mà… ở đây hình như không thích hợp nha! Chỗ này là chỗ nào? Dù có… cũng không thể làm ở cái nơi lạnh lẽo thế này, phải không? Hơn nữa… chị là ai? Hơn nữa chị cũng đâu có biết tên tôi! Tôi tên là Hoàng Ma… vậy còn chị?

Trần Nam chém gió bừa bãi, lôi cả tên của tác giả vào để đặt điều, làm cái tên đang ngồi đánh chữ kia nhảy dựng lên căm tức, hy vọng hắn sớm ngày tinh tẫn thân vong cho rồi.

- Em tên là Emily! – Cô nàng cười quyến rũ một tiếng, trong lòng lại thầm nguyền rủa: “Có xuống địa ngục cũng nhớ lấy cái tên này mà kiếm bạn, không ít kẻ chết giống mi đâu!”

- Vậy… nơi đây là ở đâu? – Trần Nam đang cố gắng moi móc thông tin, nhưng trả lời hắn chỉ là một cái đẩy đầy hung hăng, khiến hắn ngã ngửa lên giường. Trần Nam “hoảng hốt”, có cảm giác mình sắp bị hấp diêm, còn chưa kịp đứng dậy thì thân thể đã bị đè chặt, cô gái kia chẳng hề kiêng dè gì mà ngồi hẳn lên bụng hắn! Mẹ kiếp, sao lại căng và chắc thế này?

Cô nàng Emily kia cười khúc khích, khuôn mặt tuyệt mỹ như hoa bách hợp nở rộ, áp lên ngực Trần Nam, mở mấy cái cúc áo của hắn ra, đôi tay búp măng trắng nõn vuốt ve trên đó, làm Trần Nam có cảm giác nhồn nhột, thằng em yêu quý giờ đây không chịu nghe lời thằng anh, ngóc đầu lên hóng hớt cảnh tượng tiếp theo, xem mình có miếng ăn gì ngon lành không.

https://thuviensach.vn

Cái tay hư hỏng của Trần Nam cũng bắt đầu rục rịch, áp lên ngọn núi cao ngất kia do thám, tìm kiếm đỉnh cao của thân thể.

Chợt…

Trần Nam thấy rùng mình một cái, trên ngực thấy đau nhói. Vừa cúi xuống đã thấy khuôn mặt tuyệt mỹ kia nở nụ cười tà ác như ma nữ, khóe môi vẫn còn vết máu, như một nữ quỷ đang ăn thịt người vậy!

- Chị… muốn làm gì? – Trần Nam dù biết trong này có trá, nhưng không ngờ đến nhanh như vậy, đột ngột như vậy, rốt cuộc bà cô này định chơi đùa cái kiểu gì?

- Tên khốn này! Mi quen tay thật nhỉ! Vậy mà còn giả trang làm người nghiêm túc! Lũ đàn ông đúng là một đám dối trá, tên nào cũng như tên nào! Đi chết đi!

Emily cười gằn một tiếng, trong tay đã xuất hiện một con dao găm sắc lạnh, ác độc cắm thẳng xuống đầu “thằng em” mà Trần Nam yêu quý nhất.

Beng…

Âm thanh như kim loại va chạm vang lên.

Cái gì? Bằng sắt sao?

Trong đầu Emily nổi lên suy nghĩ viển vông đó, cánh tay chợt thấy tê rần, thân thể như chịu trọng kích, lực phản chấn cường đại đánh bay thân thể nàng lên không trung, va thẳng vào trần phòng, khiến mảng kim loại ở đó lõm sâu lại, xung quanh cũng dúm dó. Cô nàng rên rỉ một tiếng đau đớn, sau đó rơi phịch xuống tấm đệm giường, không nhúc nhích được nữa.

Trần Nam thở phào một cái, sờ sờ lên người mình một lượt thì mới nhớ ra, đây là loại pháp bảo phòng ngự có năng lực phản chấn trước đây đã tặng

https://thuviensach.vn

cho Hoàng Tuyết Nhu. Không ngờ nàng lại ngồi tỉ mỉ sửa lại kiểu dáng, sau đó mặc cho mình, oh, có lẽ là Kiko sửa chứ không phải bé Nhu. Vốn từ lúc tỉnh dậy tới giờ chưa có thời gian xem xét, mà với cái tình trạng như hắn thì cũng khó mà nhận ra được bộ đồ này. May mắn a… đúng là mình công đức vô lượng, được trời phù hộ a…

Trần Nam ngồi phắt dậy, giận dữ lật người cô gái kia lên. Dù người nàng vẫn đang vô lực, không cử động nổi nhưng đôi mắt vẫn rất thanh minh, miệng vẫn có thể nói ra tiếng.

Trần Nam gật đầu hài lòng, thứ đồ phòng ngự này cũng không phải tạo ra để làm người ta bị thương, nguyên lý vốn là phản lại lực lượng của đối phương, đưa vào hệ thần kinh làm tê liệt tức thời, không thể cử động, ngoài ra thì không có tổn thương gì.

- Nói! Rốt cuộc cô là ai? Tại sao lại muốn làm hại tôi?

Emily cười lạnh một tiếng:

- Thủ đoạn cao minh lắm! Đàn ông các người đúng là không có tên nào tốt hết! Cái thứ này hắn là ngươi lừa được từ cô gái nào đó phải không? Chứ loại phế vật vô dụng như ngươi, có cố gắng cả đời cũng không có được pháp bảo mạnh như vậy! Ngươi muốn làm gì thì làm! Giết ta đi cũng được, nếu không sau này ta sẽ giết chết ngươi để trả mối thù hôm nay!

- Tôi hình như không quen cô mà! – Trần Nam vẫn cực kỳ khó hiểu, hắn không biết mình đắc tội cô nàng này chỗ nào.

- Hừ hừ! – Cô gái kia vẫn cười lạnh lùng, khiêu khích nói:

- Hắc Quả Phụ Emily Morgan muốn giết người mà còn cần lý do hay sao? Được rồi, lý do là vì ta là Hắc Quả Phụ, là con nhện cái độc ác luôn giết tình nhân sau khi sủng hạnh! Được chưa?

https://thuviensach.vn

- Đó là lý do? – Trần Nam bực bội hỏi lại lần nữa.

- Hừ! Vậy còn lý do nào khác nữa? Đàn ông các người không tham hoa háo sắc thì cũng là loại yêu tiền hơn mạng mà thôi! Vừa rồi chính ngươi đã nổi lên ý nghĩ dâm tà… quên mất cả cô gái đã liều mình bảo vệ ngươi! Giết ngươi chính là tạo phúc đó đồ khốn!

- Mẹ kiếp! – Trần Nam chửi ầm lên:

- Được lắm! Đi khiêu khích đàn ông lại không cho người ta phản ứng lại! Cái lý luận chó má gì vậy? Được rồi, éo nói với cô nữa! Để hôm nay ông cho mày biết, người đầu tiên sủng hạnh Hắc Quả Phụ mà không bị mất mạng đã ra đời rồi đó!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Tích Đức - Thất Đức

Emily Morgan có cảm giác muốn khóc.

Không ngờ bắn nhạn cả đời, giờ lại có lúc bị nhạn mổ mù mắt. Nàng không cam lòng… quá uất ức mà, không ngờ lại bị một tên "thường nhân" yếu đuối chẳng có một chút tu vi nào làm nhục. Nếu để người khác biết chuyện này thì còn mặt mũi nào mà sống nữa?

Đối với Emily nàng, cái việc bị người ta này nọ kia khác cũng không sao, người Quyền Hoàn không quá coi trọng trinh tiết gì đó. Nhưng… vấn đề chính là kẻ kia là ai? Bị một con kiến đè đầu cưỡi cổ, người sống ở địa vị cao như nàng biết giấu mặt vào đâu?

Hàng trăm hàng ngàn suy nghĩ lướt qua não bộ, từng món từng món y phục rơi xuống đất. Cô nàng này ăn mặc cực kỳ nóng bỏng, trên người chính là bộ đồ hải quân màu đen của Thiên Đức, có cả quân hàm cấp thiếu tướng. Bộ đồ bó sát cùng cái váy cocktail ngắn chưa quá đầu gối, thân thể thành thục như trái mật đào của nàng thực sự đã trở thành thứ mồi câu trí mạng cho đám đàn ông "ong bướm" lả lơi.

Thân thể mềm mại đã bị bày ra ánh sáng, Emily chợt thấy tâm thần hơi hoảng, cuống quýt hô lên:

https://thuviensach.vn

- Đừng! Mọi chuyện của chúng ta xóa bỏ, tôi sẽ thả cho anh đi, được chứ? – Trong lòng lại thầm nguyền rủa tên khốn kiếp kia, chờ khi thoát khốn bà đây sẽ cho mày biết địa ngục trần gian là thế nào.

Trần Nam rất là nghiêm túc nhìn nàng, phiền muộn nói:

- Tự dưng bị một ả lẳng lơ bắt cóc, khiêu khích dục vọng của mình lên, sau đó ả ta lại đòi giết mình vì cái tội không chịu được hấp dẫn… Nếu cô là tôi, rơi vào cái tình cảnh ấy thì cô có bỏ qua được không? Mà cái thái độ xin tha của cô là như thế đó à? Làm như tôi phải sợ cô, cầu xin cô tha thứ vậy.

- Cái gì? – Emily tức giận đỏ mặt tía tai, muốn tát cho Trần Nam một cái mà không cử động được:

- Mi còn dám nói thế? Tốt nhất mi nên giết chết ta đi! Nếu không, sau này cả đế quốc Thiên Đức sẽ truy lùng mi tới cùng trời cuối đất! Nếu mi rơi vào tay ta… ưm… ưm… ốn lạn…

Trần Nam kỳ quái nhìn cô gái kia, một tay xoa nắn bộ ngực trắng bóc, một tay mò mò xuống dưới cười nhạo:

- Đừng có ra vẻ là cô chịu thiệt! Nhìn đi, cơ thể này đã nói ra cảm xúc chân thật nhất của cô rồi! Ừm… thật nhiều đấy, tôi còn chưa thấy ai nhiều như cô! Xem ra gọi cô là Hắc Quả Phụ thật không sai, dục vọng rất mạnh! Nơi này lại được chăm sóc rất kỹ, nhẵn nhụi như vậy là để dụ dỗ đàn ông tốt hơn phải không? Hắc hắc…

Emily nghe hắn nói, đột nhiên mặt hơi đỏ lên, trong lòng thầm oán hận tên khốn kiếp kia, lại tự oán hận bản thân định lực kém. Nhưng nàng làm sao mà khống chế được cảm xúc của cái cơ thể này, độ nhạy cảm của mỗi người là khác nhau nha!

https://thuviensach.vn

Emily không biết phải làm sao, cho đến khi tên kia xua quân đánh chiếm, cái khối thân thể đáng chết này vẫn không thể cử động, hơn nữa khoái cảm càng lúc càng dâng trào, chỗ nào bị hắn chạm vào cũng có cảm giác như điện giật, tê dại mà khoan khoái.

Đến cái giờ phút này, Emily mới hiểu cái cảm giác của Trần Nam ban nãy, khi mà bản thân làm thịt cá cho đối phương thao túng trong tay. Nàng thầm thở dài trong lòng, buông tha phản kháng vô ích, chẳng bao lâu sau, tiếng rên rỉ ngắt quãng đã vang lên, lấp kín cả căn phòng đầy u ám này.

Còn Trần Nam thì sao?

Giờ phút này, hắn lại cảm thấy… hối hận.

Mẹ nó, nghe con bé kia nói nó là Hắc Quả Phụ, hắn đã nhận định Emily chính là một dâm phụ, tâm lý biến thái chuyên dụ dỗ đàn ông, hoan hảo xong thì giết. Tình trạng này khá giống với Võ Tắc Thiên trong lịch sử Trung Quốc, cũng chẳng có gì lạ.

Nếu là bình thường, Trần Nam có lẽ đã mặc kệ Emily, bỏ đi thẳng rồi. Nhưng hiện tại lại là thời khắc thực lực hắn bị suy yếu, tâm tính không có mạnh mẽ như trước. Lại thêm việc vừa rồi bị khiêu khích liên tục, dục vọng đã dâng trào, giờ đây, một miếng thịt béo đặt trước mặt hắn, mà ăn xong còn không phải hối lỗi gì hết, có lý nào lại không ăn?

Rõ ràng là cô ta dụ dỗ mình trước cơ mà!

Ban đầu, Trần Nam có cảm giác khoan khoái, thích thú gần chết, vừa có cảm giác hưởng thụ, chinh phục, lại có khoái cảm trả thù. Cô nàng này quả nhiên dục vọng rất mạnh, mới chỉ kích thích bên ngoài đã lên đỉnh một lần, bên trong cũng ướt nhẹp, vô cùng thông suốt, chỉ là… hình như trong này rất hẹp, không giống với một dâm phụ nha!

Ôi đệt…

https://thuviensach.vn

Trần Nam bắt đầu cảm thấy hối hận chính là ở thời khắc này.

Hắn… cảm nhận được nguyên âm!

Bên trong không có thứ rào cản kia, nhưng… nguyên âm lại dày đặc, tinh thuần và mạnh mẽ vô cùng! Nguyên âm của Emily như dòng suối lạnh chảy vào người hắn, bắt đầu tạo dựng năng lượng, tích tụ lại thành một đoàn năng lượng nhỏ bé đâu đó. Trần Nam thầm tiếc nuối, thân thể này thì hấp thụ được bao nhiêu nguyên âm chứ? Hầu như tất cả đều bị hao phí ra ngoài rồi.

Nguyên âm này… ít nhất phải là xử nữ trên năm trăm năm thì mới mạnh như vậy. So với hai cô bé mới lớn như Hoàng Tuyết Nhu, Kiko năm nào thì đúng là một trời một vực. Lãng phí… quá lãng phí a…

Còn một vấn đề quan trọng nhất, Emily đã là xử nữ… ừ, không có màng vẫn có thể là xử nữ được, không có gì lạ, vậy rốt cuộc nàng nói về đám đàn ông bị giết là thế nào?

Trần Nam vừa đưa đẩy, trong đầu vừa suy nghĩ viển vông, nhưng chính vì như thế mà hắn lại "chiến" dai hơn bình thường, làm Emily bên dưới vừa hưởng thụ, lại vừa thấy sức lực bị vắt kiệt, chẳng còn tý khí lực nào.

À phải rồi! Chẳng phải vừa rồi chỉ dụ dỗ mình nổi lên sắc tâm, sau đó là thống hạ sát thủ ngay hay sao?

Trần Nam thầm nhủ trong lòng, cuối cùng cũng hiểu được độ biến thái của cô nàng này, trong lòng trở nên hơi kiêng kỵ.

Mẹ! Biến thái! Quả thực biến con mẹ nó thái rồi! Dụ dỗ đàn ông nổi hứng, nhưng không cho người ta thỏa mãn mà lại giết luôn! Thế thì có xuống địa ngục cũng phải làm quỷ trồng cột, cái ước vọng làm quỷ phong lưu của bao nhiêu kẻ đã bị cô nàng này đánh tan nát rồi a! Đáng giận,

https://thuviensach.vn

không ngờ lại đánh tan giấc mộng của đàn ông! Không được, nhân danh công lý, bần đạo Trần Nam phải báo thù cho các đồng chí!

Hóa tức giận thành động cơ, Trần Nam như máy nổ được tiếp xăng đầy đủ, pít tông dao động với tần số mạnh mẽ nhất có thể. Emily dưới kia chỉ cắn răng tiếp nhận trùng kích, nhưng đến cái thời khắc đỉnh cao ấy, nàng vẫn không thể kềm chế mà phát ra âm thanh cao vút tiêu hồn, truyền vào tai Trần Nam làm cho hắn cũng tuột mất cò súng, phóng thích không biết bao nhiêu sinh vật khốn khổ bị giam cầm bấy lâu.

Việc đã xong, nhưng thân thể Trần Nam vẫn hơi run rẩy, chưa rút chân ra được, bởi chỗ đó đang thắt chặt lại, đợt nguyên âm cuối cùng đang tràn sang người hắn, ngấm dần vào trong kinh mạch, giúp hắn phục hồi được một phần tu vi nhỏ bé.

Trần Nam vui mừng nhảy dựng lên, không biết rằng tất cả "may mắn" của hắn trong ngày hôm nay đều là do công đức lực bành trướng quá mạnh mẽ, khiến vận khí của hắn tăng vọt so với thường ngày.

Chỉ là… công đức lực trên người Trần Nam bây giờ cũng không chịu sự khống chế của hắn, đã thất thoát rất nhiều sang thân thể cô gái kiều diễm kia trong thời khắc giao hòa ấy. Từ cái giờ phút này, vận khí Trần Nam sẽ xấu đi trông thấy, bởi hắn vừa "thất đức", còn cô gái kia sẽ bắt đầu gặp may liên tục, bởi nàng vừa "tích đức".

- Còn chưa chịu rút ra? – Emily lạnh lùng nói, đôi mắt màu lam kia đang hừng hực lửa giận nhìn Trần Nam.

Trần Nam bĩu môi, hờ hững rút ra rồi mặc quần áo đầy đủ lại. Trong lòng hắn vốn nảy ra cái ý nghĩ phế béng cái tai họa này đi, nhưng cứ nổi lên là lại bị chính hắn phủ quyết. Mẹ nó, vừa mới lấy nguyên âm của người ta, giờ lại đòi phế người ta đi là cái lý gì?

https://thuviensach.vn

Trần Nam không biết, đó chính là tác dụng của "công đức lực" vừa thẩm thấu lên người cô gái, hắn chỉ có thể tự an ủi rằng mình quá thiện lương, quá đẹp zai… Nói chung, Trần Nam cũng chẳng ngán Emily tý nào, giờ đây đã có năng lượng nguyên âm làm căn cơ, chặng đường khôi phục của Trần Nam cũng không còn dài nữa đâu.

Còn về việc công đức lực của Trần Nam vì sao mà bành trướng? Đơn giản là vì hắn đánh bại Long Tổ, trong cái thời khắc ấy đã có rất nhiều oan hồn được siêu độ, không bị Long Tổ nuốt mất. Đó chính là hành động công đức vô lượng nha.

Nhưng công đức lực này lại là nguyên nhân cản trở Trần Nam tiếp xúc với thiên địa. Nếu trong thời điểm hắn sung sức, Trần Nam có thể dùng thực lực của mình, làm quen với mức độ công đức lực mới này. Nhưng số hắn quá nhọ, công đức mạnh lên đúng lúc không có thực lực gì, vì vậy có muốn tập làm quen thì cũng không cảm nhận được công đức lực, làm cách nào mà rèn luyện chứ?

Có thể nói, lần này đúng là Trần Nam ăn phải vận phân cờ hó, không những tiêu hao một phần công đức lực, trở về mức ban đầu khi hắn mới tới thế giới này mà còn tạo dựng được một luồng năng lượng căn cơ, không cần mất thời gian để tích tụ. Có năng lượng căn cơ này, hắn sẽ phục hồi nhanh hơn rất nhiều.

- Aiz… làm bậy một lần mà có chỗ tốt thật lớn a! Lần sau có gì làm bậy vài lần nữa chắc anh đây thành thánh mất! Tốt nhất là tình thánh vô địch thiên hạ!

Nếu Hoàng Tuyết Nhu ở đây, nghe hắn nói ra mấy lời này mà không nổi xúc động muốn bóp chết hắn thì mới là lạ. Kể cả Kiko chắc cũng không khác gì, thôi thì cô bé này hiền lành, thiến hắn đi là được rồi a…

https://thuviensach.vn

Mặc lại quần áo đầy đủ, Trần Nam lại áp sát xuống ngực Emily, giọng nói bỡn cợt:

- Giờ thì nói cho tôi biết! Cách ra khỏi đây thế nào?

- Hừ… - Emily hừ lạnh một tiếng, không trả lời hắn.

Trần Nam cười mỉa mai, bàn tay khốn kiếp kia lại lướt khắp người cô gái, giọng điệu mẹ mìn không hề thay đổi:

- Cô nên biết, tính nhẫn nại của tôi rất kém! Nếu cô làm tôi tức giận, vậy thì Hắc Quả Phụ có thể trở thành Hắc Thi Thể đó! Mà có khi không cần cô tôi vẫn thoát được thì sao? Đến lúc đó, thành thị tiếp theo sẽ có một scandal, đó là Hắc Quả Phụ bị ném vào trong cũi cùng một con vật nào đó, dù đã chết nhưng thi thể vẫn bị con vật kia hung hăng dày vò… Hắc hắc… hình như cô cũng là một thiếu tướng, danh tiếng có lẽ không tồi nha?

Emily nghe mấy lời ghê tởm kia, đôi mắt lóe lên sự oán giận mãnh liệt. Nàng hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi chỉ lối:

- Đi ra cửa, rẽ phải rẽ trái rẽ lung tung abc xyz… Sau khi đến phòng chỉ huy, đến bàn điều khiển ấn nút màu xanh, là nút thứ hai dòng đầu tiên, sau đó ấn nút màu đỏ, là nút đầu điên dòng cuối cùng.

Trần Nam mỉm cười hài lòng, tiếc nuối xoa xoa bộ ngực đồ sộ kia vài cái nữa, hôn chụt một cái lên môi cô gái:

- Vậy có phải ngoan không? Nếu muốn báo thù thì cứ đi tìm anh nha! Lúc nào anh cũng sẵn lòng đón tiếp! Nếu em thực sự giết được anh thì tốt, còn nếu em chỉ là vì nhớ anh, muốn tìm đến lao vào lòng anh thì anh cũng không ngại sủng hạnh em thêm một chút! He he…

Trần Nam cười đểu giả, vẫy tay chuồn mất. Để lại cô gái kia điên cuồng chửi bới hắn sở khanh, khốn nạn, lại đe dọa sẽ giết chết hắn này kia.

https://thuviensach.vn

- Mẹ… không ngờ cũng có ngày làm cái việc fang xong té này! Thất đức a! Vô lượng thọ phật tha thứ cho con a! Amen…

Trần Nam lầm lũi tìm đến cái phòng chỉ huy, mặc kệ những lời chửi bới linh tinh vớ vẩn xuất phát từ đâu đó.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Nhọ

Trần Nam lượn lờ một vòng, cuối cùng cũng tìm đến được phòng điều khiển, cũng là phòng chỉ huy theo lời của Emily. Căn phòng này cũng không rộng rãi gì cho cam, phía trước chỉ có một cái bàn máy đầy nút bấm, thiết kế có vẻ hơi thô sơ, đơn giản chứ không hiện đại như Trần Nam vẫn nghĩ. Ừ, phía trước có một cái bồn nước nhỏ, làm nhiệm vụ của màn hình, phản ánh mọi cảnh tượng xung quanh nơi này.

- Tàu ngầm? – Trần Nam ngạc nhiên thốt lên. Đây rõ ràng là một chiếc tàu ngầm được phát triển dựa trên cơ sở pháp bảo. Rõ ràng nhất chính là cái thiết kế thô sơ này, chỉ nhìn qua đã biết điêu khắc và lắp ráp bằng tay, không hề có một thứ máy móc nào can thiệp. Cả cái bồn nước kia cũng là pháp bảo đặc biệt, hình như là lưu ảnh bồn thì phải. Những thứ luyện khí cấp cao thế này vốn là đồ đặc sản của Quyền Hoàn, Âu Tiên không có nha!

Tán thưởng thì tán thưởng, Trần Nam vẫn tập trung quan sát cảnh tượng bên ngoài. Chỉ thấy con tàu này có hình một con nhện biển khổng lồ, nhưng các chân đều bị rút lại hết bên trong, thân tàu thì đang chìm dưới đáy bùn biển sâu, không có một chút khí tức nào. Không gian xung quanh hình như cũng hơi tối, nhưng nhờ có một con cá điện ngủ bên cạnh, Trần Nam vẫn có thể nhìn thấy một hai.

https://thuviensach.vn

Liếc qua cái bàn điều khiển tràn ngập nút bấm kia, Trần Nam chợt cười khẩy một cái, rất là cẩn thận sờ mó nhẫn không gian một lúc lâu. Hiện giờ tu vi hắn thấp quá, may mà nhẫn không gian này đã gắn liền với hắn rất lâu, thấm nhuần năng lượng của hắn nên mới dùng được, không gặp tình trạng như Hoàng Tuyết Nhu lúc trước. Tuy nhiên lấy đồ trong nhẫn cũng khó khăn hơn nhiều, không quá như ý.

Mất cả nửa giờ, Trần Nam mới lấy ra được một vật hình tròn, rõ ràng là cái đạo cụ phiên dịch của hắn. Lần trước đã làm được ba cái, ba người mỗi người một cái, trong này có đầy đủ ngôn ngữ của sáu quốc gia lớn trên Sinh Tồn Tinh, tiếng Thiên Đức cũng là một trong số đó nha.

Lần mò đến nút thứ hai dòng đầu tiên, Trần Nam bắt đầu chú ý vào chữ nghĩa ghi liền với đó.

Auf?

Theo phiên dịch từ tiếng Thiên Đức thì đó có nghĩa là “Lên”, xem ra đây là nút làm tàu nổi lên, cô ta không lừa mình nha!

Trần Nam ấn tít một cái, quả nhiên, con tàu hơi rung động một chút, chân nhện mọc ra, chống xuống mặt bùn rồi bật mạnh lên, giống như bay vụt lên mặt nước vậy.

Trần Nam không đề phòng kịp, bị con tàu dao động làm nghiêng trái rồi nghiêng phải, lăn lốc lốc như con lật đật, cả người đau điếng. Cuối cùng, khi mà hắn vừa tìm ra được một chỗ bám víu thì cái dao động khốn kiếp này lại dừng lại, làm hắn bực bội một phen.

Nhảy tới xem cái bồn nước, Trần Nam gật đầu hài lòng, hiện giờ con tàu này đã nổi sát mặt nước, có thể nhìn thấy được cả bầu trời trong xanh, cả những con tàu xa hoa ngoài kia nữa, xem ra, đây chính là vị trí gần bến cảng rồi, mình chỉ cần lên bờ, sau đó kiếm một chỗ yên tĩnh hồi phục tu

https://thuviensach.vn

vi… Ơ, không được! Bé Nhu và Kiko thì làm sao bây giờ? Không thấy mình, chắc hai cô bé đó lo lắng lắm…

Thôi kệ bà, cứ ra khỏi đây cái đã, xem nào… nút thứ nhất dòng thứ ba, màu đỏ…

Vãi c*t!

Trần Nam tý nữa thì chửi ầm lên.

Zerstörung! Biết nó có cái nghĩa gì không?

Là nút hủy diệt đó!

Mẹ kiếp! Đúng là đồ điên, cái tàu này không biết là pháp bảo cấp độ nào, nhưng chắc chắn là không thấp, ấn hủy diệt xong thì chỉ có nước cả hai cùng banh xác! Mẹ kiếp, con bé kia đúng là điên thật rồi, may mà mình đề phòng, nếu không…

Trần Nam xoa mồ hôi lạnh trên trán, quyết tâm bỏ qua nút màu đỏ kia, lần mò các nút khác.

Offene Tür!

Đây rồi, từ này có nghĩa là mở cửa! Trần Nam nhìn nó có màu lam, có lẽ không phải nút nguy hiểm như màu đỏ kia, hắn ngay lập tức ấn vào, không chút do dự.

Ketttt!

Quả nhiên, Trần Nam đã đoán đúng, con tàu ngầm này cũng không quá phức tạp nha. Chỉ thấy căn phòng này đột nhiên tách đôi ra, nửa trên trần nhấc lên làm nước tràn vào trong, cửa phòng chỉ huy cũng đóng chặt lại để không cho nước tràn vào các khoang khác. Trần Nam nhảy ùm một cái vào

https://thuviensach.vn

trong nước, tay chân khua vài cái đã nổi lên trên bờ, lại được ngắm bầu trời trong xanh, xinh đẹp.

- Trăng hôm nay thật là tròn nha…

Trần Nam nhìn vầng trăng như cái lưỡi liềm trên trời, cảm thán một câu, quên béng vừa rồi vẫn còn thấy trời trong xanh, nước long lanh như thế nào.

Liếc mắt xung quanh, chỉ thấy một con tàu xa hoa đang nhằm về phía mình, hướng đi là về đất liền. Trần Nam vui mừng né sang một bên, sau đó bám vào thành tàu, thoăn thoắt trèo lên như kẻ trộm chuyên nghiệp vậy.

Trên con tàu này cũng khá là nhộn nhịp, chỉ là mọi hoạt động đều diễn ra bên trong hội trường xa hoa kia. Hình như ở giữa tàu còn xây theo kiểu biệt thự ba bốn tầng, có đủ các loại hình giải trí và dịch vụ.

Trần Nam thì chả ham những cái đó, chỉ núp vào một bên và chờ đợi giờ cập bến. Chẳng qua… đôi tai của hắn lại nghe được thứ âm thanh “kiều mị” nào đó. Hình như là đứa con gái đang ra vẻ phản kháng, nhưng thực tế lại mời chào người ta tiến thêm bước nữa… Chuyện nhà người ta, Trần Nam cũng chẳng tiện xen vào, vì thế đành bịt tai chạy sang chỗ khác cho rảnh nợ.

Con tàu này chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã cập vào bến cảng đồ sộ nơi này. Trần Nam giờ đây tu vi đã khôi phục được xíu, nhưng cũng chẳng mạnh đến đâu, hắn không dám nhảy từ trên cao xuống nên chỉ đành xếp hàng, trà trộn trong đám người kia. Nhưng hình như… hắn không biết là mình rất bắt mắt thì phải? Ở cái đất nước Thiên Đức này, người da trắng chiếm tới 98%, còn các chủng tộc khác thì chỉ có làm kẻ dưới, hoặc là có vài ông thương nhân Triều Ly, đại sứ Triều Ly mới có da vàng mà thôi.

Có một sự thật hơi phũ phàng, người Thiên Đức không quá thoải mái với các chủng tộc khác!

https://thuviensach.vn

Trần Nam thì không biết, hắn khá mờ mịt với văn hóa nơi đây, trong đầu lại đang tràn ngập ý nghĩ muốn tìm một chỗ ổn định mà quên mất các kinh nghiệm ứng xử thường ngày. Đáng thương a… tâm lý đã rối loạn thì còn làm với ăn cái gì nữa?

- Đứng lại! – Một người mặc đồng phục quân đội chặn Trần Nam lại, mặt nghiêm khắc nói:

- Thân phận của anh là gì? Tại sao lại trà trộn trong những người này?

- Hả? – Trần Nam ngơ ngác nói, trong đầu lại đang mắng mình ngu xuẩn, vừa nãy không để ý lắm về tình huống xung quanh, còn chưa suy xét gì đã hành động thế này! Aiz, đúng là anh minh một đời, ngu xuẩn một phút a…

- Xin lỗi! Nếu cậu không nói rõ lai lịch của mình, tôi có quyền bắt giam cậu vì lý do nghi ngờ cậu là gián điệp hoặc tội phạm vượt biên! Cậu đi theo tôi! – Người đàn ông cứng rắn nói.

Trần Nam thầm kêu khổ trong lòng, hô to đen đủi quá. Không ngờ chỉ vì sai lầm nhất thời mà rắc rối khôn cùng tới mức ấy!

Đang suy nghĩ nên làm thế nào, Trần Nam chợt trố mắt ra đó, mặt tím như cà, suýt nữa thì cười phì ra tiếng.

Chỉ thấy người đàn ông còn ra vẻ nghiêm nghị vừa rồi sắc mặt đại biến, méo xệch cả miệng, hai “chân trước” đã chạm đất, dùng tư thế cả bốn chân đạp một cái, phi thẳng sang bên phải. Bởi bên trái ông ta lúc này là cả một đoàn người đang xếp hàng, nhảy sang đó là cực kỳ không sáng suốt.

Nhưng bên phải cũng đâu có ngon lành gì hơn, bên đó chính là hướng xuống biển a! Người đàn ông tạo thành một đường hypebol xinh đẹp. Những tưởng có thể tiếp nước an toàn, ngờ đâu, một con sóng vô duyên ập vào bờ, sau đó rút đi làm lộ ra cả một thềm đá lởm chởm.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đang chắp tay chúc xuống, định làm một cú tiếp nước tiêu chuẩn, đột nhiên thấy cái bờ đá kia, sắc mặt hắn trắng bệch ra như tờ giấy, tay chân khua khoắng loạn xạ hy vọng bắt được sợi dây hay cái gì đại loại thế…

Rất may cho hắn, bên dưới kia có một người đàn ông thật "tốt bụng", vô cùng "tốt bụng", người đã dũng cảm lao ra, dùng cả cái bụng nặng bằng nửa thân thể mình để đỡ cho hắn. Hai người tiếp xúc thân mật, miệng dán với nhau, tạo nên một tình cảnh đầy tình cảm, âu yếm đầy lưu luyến giữa hai người đàn ông hữu tình…

Trần Nam còn đang cười nhạo người đàn ông kia, kiếm đường chuồn lẹ thì đột nhiên thấy thân thể mình vọt đi, sau lưng đau đau. Trong cái khoảnh khắc ấy, Trần Nam như nhìn được những ánh mắt cười nhạo của đám người xung quanh, thật là giống ánh mắt nhìn người đàn ông vừa rồi… Quả báo… đúng là quả báo a!

Từ phía sau, một người trùm kín đầu bằng mũ len, giống hệt mấy tên cướp ngân hàng thời hiện đại đang vác một cái ván lướt trên vai, phi hùng hục về phía trước. Trần Nam rất ngáo, lại dám cười nhạo người đàn ông kia mà không để ý tình hình xung quanh, cuối cùng bị hắn húc phải, sau đó kéo theo bước chạy của hắn luôn.

AAAAAAA…

Âm thanh kêu gào xa dần, xa dần, sau đó ùm một cái, lao mạnh xuống biển. Trần Nam thấy đầu óc mình choáng váng, nhưng tay vẫn cố sống cố chết bám lấy tấm ván kia. Người đàn ông không thèm để ý Trần Nam, chỉ dựng cái buồm mini đánh phật một cái, gió biển kết hợp với cánh buồm tạo động lực cho tấm ván lướt đi trên sóng, lao băng băng ra biển.

Trần Nam đột nhiên cay cú vô cùng, không hiểu sao hôm nay mình đen đủi dữ dội, gặp hết cái nhọ này đến cái nhọ kia. Hắn chật vật mãi mới bò

https://thuviensach.vn

lên được cái ván kia, bực tức kéo một phát, người đàn ông bịt mặt không để ý, bị hắn kéo rơi tùm xuống biển, nước bắn tung tóe.

Trần Nam thở hồng hộc bò lên trên tấm ván, bẻ nghoéo cái buồm kia đi, coi cái ván lướt sóng như một cái phao, nằm lên đấy rồi lấy tay chèo lại về bờ, trong lòng chửi bới tên "cướp ngân hàng" khốn nạn kia cả ngàn lần.

Lại một lần nữa bước lên bờ, Trần Nam cảnh giác hơn nhiều rồi. Đợi mãi đến thời điểm đổi ca sáng, nhân viên bảo an nơi đây hơi lơ là, hắn nhanh chóng leo trèo đủ kiểu, nhằm trà trộn vào trong thành thị đằng trước!

- Hắn! Là hắn đó! Bắt lấy hắnnnn.

Một âm thanh cao vút đến vài triệu dexiben làm đôi tai khốn khổ của Trần Nam suýt nữa bạo tạc. Hắn hoảng sợ quay đầu sang, chỉ thấy một ngọn núi thịt khổng lồ, ít nhất cũng cao hơn hai mét đang nhảy rầm rập lên nền đất, đôi mắt u oán nhìn hắn, khiến hắn nổi hết cả da gà da vịt. Trần Nam không nói hai lời, cắm đầu chạy trối chết, nước mắt ủy khuất đã lập lòe bên mi…

Con mẹ nó… tao thật quá uất ức mà… sao lại như thế này? Mẹ nó… tao đã làm gì nên tội mà nhọ thế này…..

Ở phía sau, cục núi thịt kia đang nhảy rầm rập lên báo động, đám bảo an cũng phải vừa nghiêng ngả vừa chạy đến, sau đó dáo dác nhìn xung quanh. Cái âm thanh to đùng kia vẫn đang tra tấn cái thân khốn khổ của họ:

- Bắt hắn lạiiiiiii! Hắn đã xâm phạm tôi, sau đó cướp ván buồm chạy mất! Nếu hắn chịu trách nhiệm thì thôi, tiểu thư đây ủy khuất gả cho hắn! Còn nếu hắn dám nói không thì cứ bắt giam hắn vào ngục, phán tội cưỡng dâm cho ngồi rũ tù! Từ nay khỏi phải làm hại đời ai khác nữa… Bắt lấy hắn nhanh lênnnnn.

https://thuviensach.vn

Trần Nam mặt mũi đen thui, lệ rơi đầy mặt nhưng vẫn không dám đứng lại giải thích! Đúng là… đúng là con mẹ nó quá nhọ! Số đào hoa đáp không đúng chỗ a… mị lực áp dụng nhầm người a… Hu hu… Nhu thân yêu đang ở đâu? Anh nhớ em lắm… hu hu…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Quá Nhọ! Lại Bị Bắt

Biên giới Thiên Đức và Anh Lan.

Một đoàn lâm tặc vừa bị bắt quả tang bên Thiên Đức, giờ đang tìm cách vượt biên qua Anh Lan để tránh nạn. Cái bài tủ này bọn chúng đã làm không biết bao nhiêu lần rồi, chỉ cần qua được Anh Lan, đến thành thị kế tiếp là bọn chúng không còn cần phải lăn tăn gì về vấn đề an toàn bản thân.

Trong cái đoán người ấy, Trần Nam cũng đang trà trộn với tư cách một thằng phụ bếp quèn. Vốn vị trí này là của một thằng câm, dáng người cũng na ná như hắn, hơn nữa làm phụ bếp nhiều nên mặt mày lem luốc bẩn thỉu, trên đầu lại lúc nào cũng đội cái mũ len rách mướp, vì thế chẳng mấy ai trong đoàn lâm tặc này nhận ra hắn.

Còn thằng phụ bếp thật hay sao? Trần Nam rất nhân đạo cho hắn mười kim tệ rồi đuổi đi, cho hắn tự tìm đường làm ăn, đừng đi theo con đường này nữa. Tên phụ bếp câm thấy thế thì mừng rơi nước mắt, mỗi một lần đi lậu thế này, hắn cùng lắm kiếm được năm mươi ngân tệ là nhiều rồi, tự dưng có hắn mười kim tệ, hắn có thể mở một sạp hàng nhỏ, buôn bán sống qua ngày, có khi còn lấy được một cô vợ bình dân nữa cũng không chừng a!

https://thuviensach.vn

Vốn sau cái lần kia, Trần Nam đã bị truy lùng trong thành thị nơi có bến cảng ấy, xem ra núi thịt kia cũng có thân phận không tồi. Những tưởng thoát ra khỏi thành thị kia là an toàn, nào ngờ khắp nơi đều là lệnh truy nã hắn, khuôn mặt hắn được khắc họa sắc nét từng chi tiết, đến cả dáng người hắn như thế nào, còn cả việc hắn có nốt ruồi ở vị trí kín đáo cũng không tha.

Trần Nam nghiến răng nghiến lợi, hắn đã đoán ra, tám phần là do Emily khốn kiếp kia làm! Nàng đã từng nói, chỉ cần nàng thoát ra là cả Thiên Đức này sẽ truy sát hắn, xem ra không phải nói đùa a! Lần này dây vào tổ kiến lửa rồi, không biết cô ả kia có thân phận gì nữa?

Đù móa! Một ngày vợ chồng, ân nghĩa trăm năm nha! Dù tôi với cô mới có hai tiếng vợ chồng, là 1/12 ngày, vậy thì ít ra cũng phải có 8 năm ân nghĩa chứ? Sao chưa được 8 ngày đã cắn tôi thế này! Aiz…

Trần Nam kêu ca thì cứ kêu ca, nhưng giờ phút này hắn vẫn còn tỉnh lắm. Mấy cái trò truy nã này hắn không sợ. Theo kinh nghiệm của Trần Nam thì cứ đi đường ngoại ô, không bao giờ chui vào thành thị, vậy thì cái lệnh truy nã này cũng giảm mạnh về hiệu quả. Quả nhiên, Trần Nam đã lang thang đến hơn nửa tháng mà vẫn không ai bắt được tung tích hắn, có người nhìn qua cũng chỉ nghĩ hắn là ăn mày mà thôi.

Trần Nam đã nghĩ kỹ rồi, quyết định sang Anh Lan lánh nạn! Thiên Đức này không ở được nữa. Tình cờ sao hắn lại nghe được đám lâm tặc này đàm luận, vì thế mới kiếm đường trà trộn vào bên trong, đi theo bọn chúng tìm đường vượt biên.

Quả nhiên, bọn lâm tặc này rất có kinh nghiệm, chọn đường rừng núi không quá khó đi, lại vắng người, không có ai truy đuổi. Chỉ mất thời gian mười ngày mà đã lần mò được sang biên giới Anh Lan rồi. Đấy là còn may cho Trần Nam, cái bến cảng mà hắn cập vào khá là gần biên giới, nếu mà ở

https://thuviensach.vn

vị trí nào khác, Trần Nam có tìm vài năm cũng khó mà thấy đường sang Anh Lan được.

Chỉ là…

Thực sự là Trần Nam quá nhọ, nhọ từ cái mặt cho đến cái số phận. Đúng là thất đức không đùa được a… may mà đó là công đức mới bành trướng, chưa gắn liền với Trần Nam nên có mất đi cũng không có hậu quả nghiêm trọng, nếu không… chắc giờ phút này hắn đã chẳng còn là con người nữa rồi.

Thoát được khỏi Thiên Đức, những tưởng núi cao rừng sâu sẽ mang lại bình yên cho hắn, ngồi hồi phục thêm vài hôm là tốt rồi. Hiện giờ Trần Nam cũng đã tranh thủ được những giây phút rảnh rỗi, ngồi vận công hồi phục, tu vi cũng trở về đến tầng ba, tốc độ khôi phục cũng ngày càng nhanh chóng, ngày trọng trấn hùng phong cũng không còn xa nữa.

Nhưng mà…

Khi Trần Nam bám đít đoàn người kia tiến tới thành thị kế tiếp, hắn lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Hình như ở đây kiểm tra hơi bị nghiêm ngặt nha! Chẳng khác so với các thành thị đang truy nã bên Thiên Đức bao nhiêu…

Trong đoàn lâm tặc cũng có tay mơ giống như Trần Nam, cũng được xếp hàng chót giống như hắn, tên đó không nhịn được hỏi “tiền bối”:

- Sao phía trước lại kiểm tra nghiêm như vậy? Có vấn đề gì không?

- Mày ngu thế? Đây là biên giới giữa hai nước, cần phải kiểm tra kỹ để tránh những nhân vật nguy hiểm của Thiên Đức tràn sang Anh Lan, hiểu chưa? Chúng ta chỉ là lâm tặc tép riu, khỏi phải lo bọn họ bắt bớ. Yên tâm

https://thuviensach.vn

đi, tao đi qua cái thành này cả trăm lần rồi, mày thấy mấy lão đại phía trước kia kìa, có ai biến sắc chút nào không?

Tên gà mờ kia gật gật đầu, ngoan ngoãn không nói gì nữa. Trần Nam cũng thầm thở ra, tự giễu cợt mình đúng là chim sợ cành cong, chẳng có tý sảng khoái nào…

Nhưng mà… chim sợ cành cong đôi khi lại là đúng nha…

Đám người Trần Nam vô cùng hôi hám, bẩn thỉu, vừa đến vị trí cổng thành đã bị giội vài thùng nước vào đầu, tên nào tên nấy ướt như chuột lột. Tên đứng trên thành cao giọng hô:

- Mấy thằng bẩn thỉu kia, nhanh chóng cọ rửa qua rồi vào kiểm tra! Tụi bay không phải là nhân vật nội gián nguy hiểm gì thì có thể thoải mái thông qua! Đừng có vác cái bộ mặt mèo đó vào thành làm mất mỹ quan đô thị!

Đám lâm tặc cầm đầu ngày thường ăn to nói lớn, giờ lại ngoan như cún, cúp đuôi làm theo lời yêu cầu. Chẳng mấy chốc, mặt mũi cả đám đã sạch sẽ hẳn lên, chỉ là cái mùi hôi trên người tạm thời vẫn chưa át đi được.

Quả nhiên, những người gác thành này không làm khó đám lâm tặc, lũ buôn lậu bé tẹo thế này thì có đáng gì đâu? Thế giới này rộng lớn lắm, chỉ vài tên lâm tặc còn chưa đủ sức gây ra hậu quả gì, mà kể cả có thiệt hại chút chút đi nữa thì các đại thần thông chỉ cần phất tay một cái là cây mọc thành rừng, thế giới tu luyện này kỳ diệu lắm. Không giống trên Trái Đất, lâm tặc được coi là một nghề tội ác nhân loại, đáng bị tru diệt cả ngàn lần.

Từng tên, từng tên đi qua, vô cùng trôi chảy, chót lọt. Trần Nam lại càng thả lỏng cảnh giác, trong lòng nhẹ nhõm.

- Đứng lại…

https://thuviensach.vn

“Đù má!” Trần Nam chửi ầm lên. Cả đám đi qua chót lọt, sao đến tao lại bị chặn? Chúng mày bị làm sao vậy? Sao tất cả đều nhằm vào tao?

Tên gác thành chặn Trần Nam lại, sau đó vẫy vẫy cấp dưới, đưa cho hắn một tấm giấy gì đó. Thần kinh Trần Nam căng lên, tim đập thình thịch như muốn nổ. Trong cái sự chán nản và hoảng hốt của hắn, tên gác thành tàn nhẫn quay tấm giấy ra, làm Trần Nam đáng thương gần như muốn sụp đổ!

- Truy nã: Tội phạm cướp bóc Trần Nam, năm trăm tuổi, bề ngoài giống thanh niên hai mươi, cướp bóc mấy trăm năm, làm hại không biết bao nhiêu gia đình nhà tan cửa nát. Ai bắt sống hắn được thưởng mười vạn kim tệ, nhưng yêu cầu là bắt sống, người nào làm hắn thiệt hại tính mạng sẽ bị xử tử hình cả tộc!

Trần Nam vừa mới định khóc ra tiếng, đột nhiên thân hình chấn động, đôi mắt trợn tròn, bởi dưới tờ đơn truy nã kia là một dòng chữ hơi nguệch ngoạc, nhưng lại thật thân thiết.

Người bị hại: Yellow Snow!

Có người hỏi Yellow Snow là cái gì?

Vậy Trần Nam sẽ không ngại mà trả lời, đó là vợ yêu của hắn.

Trước đây, Trần Nam có làm trò đặt tên tiếng anh cho hai cô gái kia. Nhưng cũng chỉ là trò đùa, phiên dịch mấy chữ trong tên các nàng ra mà thôi. Hoàng là màu vàng, tức là Yellow, Tuyết là Snow. Còn Nhu thì Trần Nam định để là Ju, mang nghĩa như Judo hay Jujitsu mà nàng luyện. Nhưng nàng không thích chữ Ju kia lắm, cuối cùng nghe Yellow Snow cũng hay, nên để như vậy luôn, coi như là mặc định.

- Trời cao có mắt a… Cuối cùng thì Trần mỗ cũng biết mình lấy được cô vợ tốt thế nào rồi a… - Trần Nam ngửa mặt lên trời để tạ ơn. Không ngờ cô nàng này cũng thật thông minh, biết dùng cách này để tìm mình! Lại

https://thuviensach.vn

dùng tên tiếng Anh để khỏi dính phải các rắc rối không cần thiết, nghĩ sao khi dùng tên người nước ngoài, lại đi điều động lực lượng của Anh Lan hả? Không sợ người ta có ý kiến sao?

Nhưng… Trần Nam không biết rằng mình vui mừng quá sớm, độ nhọ của hắn vẫn đang còn cao lắm, phải chịu đen đủi đủ một tháng thì hậu quả này mới chấm dứt, giống hệt với hồi bé hắn bị "thất đức". Chỉ là hồi ấy có Hoàng Tuyết Nhu bên cạnh đồng cam cộng khổ, còn bây giờ… aiz… đúng là đen đến chết…

Pặc…

Với cái tu vi tầng ba của Trần Nam hiện tại, không ngờ lại chẳng chịu nổi một kích, cái người đánh lén kia hắn cũng chẳng biết là ai. Đến khi ngã xuống ngất xỉu, trong đầu Trần Nam chỉ kịp lóe lên hai chữ: Tầng bốn!

----Vạch kẻ ngang ngu ngốc đáng ghét----

Trần Nam dần dần mở mắt ra, trong đầu mờ mịt, chẳng biết mình đang ở đâu, bây giờ là ngày tháng năm nào.

Con mẹ nó… sao dạo này toàn bị đánh ngất xỉu thế này? Lần trước là Emily, lần này lại là kẻ nào nữa? Đúng rồi, đó là một tên có tu vi tầng bốn! Khốn kiếp, rốt cuộc là kẻ nào?

Đưa mắt nhìn xung quanh, Trần Nam rất thất vọng khi nơi đây chẳng có tý ánh sáng nào. Thử cựa quậy một chút thì lại phát hiện ra mình bị trói bằng xích sắt. Xích này không ngờ lại cực kỳ rắn chắc, với tu vi tầng ba bây giờ thì không thể ngắt nó ra được.

Không gian xung quanh có vẻ chật hẹp, có thể cảm nhận rõ được tường bao quanh, trần và nền đều được làm bằng đá. Hơn nữa không biết là loại đá gì mà rắn chắc vô cùng, xem ra đây là một cái lao tù nhỏ được đặc chế thành pháp bảo rồi.

https://thuviensach.vn

Mẹ kiếp, trước đến nay mình vẫn hơi khinh pháp bảo, dù có phát minh ra vài thứ nhưng toàn là loại vớ vẩn có công năng vụn vặt. Còn loại pháp bảo hại người, khống chế người khác thế này thì chưa từng để vào mắt, không ngờ bây giờ lại bị nó hành cho chết lên chết xuống! Kể cả lần trước trong tàu của Emily cũng vậy, tất cả đều là pháp bảo để củ hành người khác a…

Cạch…

Một âm thanh nhỏ vang lên, ánh sáng bắt đầu le lói chiếu xuống đầu Trần Nam. Quay đầu lại, chỉ thấy đó là cái cửa sổ kéo nhỏ tý, giống như loại cửa sổ trong lao tù hiện đại vậy, mở ra chỉ lộ được mỗi cái mặt, dùng cho các quản ngục dặn dò phạm nhân vài điều gì đó.

- Dậy rồi hả? Không hiểu cái thứ như ngươi có tư cách gì nữa? Không ngờ lại bắt ta đích thân ra tay! Không biết ngươi may mắn hay là đen đủi, lại dám bước chân lên đúng thành thị mà ta đang tuần tra! Hắc… ngoan ngoãn mà chời đợi số phận đi ha…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Gặp Lại

Thằng nhóc… rốt cuộc mi đã phạm tội gì mà để lão tổ tông kia phải đích thân phát lệnh truy nã, lại còn nhờ vả cả tu sĩ tầng bốn như ta ra tay thế hả? Ta không tin chỉ vì cái tội ăn cướp vơ vét gì đó đâu, có quỷ mới tin được!

Trần Nam muốn ngồi tĩnh tu một chút, nhưng cái tên áp tải hắn cứ lải nhà lải nhải, khiến Trần Nam tức muốn hộc máu.

Lại nói về tình cảnh Trần Nam một chút trước đã.

Số là nửa tháng trước, hai cô gái Hoàng Tuyết Nhu và Kiko tìm mãi không ra hắn, trong lòng lo lắng không thôi. Cuối cùng Kiko quyết định bế quan hồi phục thực lực, đến mười ngày trước thì thành công.

Ngay sau đó, nàng dùng thân phận Bất Diệt Thần đến gặp Joe Winsor, mọi người cũng coi như quen biết, Kiko không giải thích nhiều, chỉ đề nghị Joe giúp đỡ tìm kiếm Trần Nam trên lãnh thổ Anh Lan, còn về bên Thiên Đức thì nàng sẽ nghĩ cách khác.

Không biết là vô tình hay cố ý, Joe Winsor lại xin chữ ký của Hoàng Tuyết Nhu, sau đó phát ra cái lệnh truy nã kiểu này. Lại còn sai cả tên tu sĩ tầng bốn Samuel Gibken này đến truy lùng hắn, đã thế còn chẳng dặn dò gì

https://thuviensach.vn

thêm về việc “thực tế” trong chuyện này, làm Samuel mặc định coi đây là một cuộc truy nã.

Còn Hoàng Tuyết Nhu đáng thương thì lại không biết tất cả những việc Joe Winsor “ngầm làm”, lại cứ nghĩ rằng hắn đang giúp đỡ mình thôi. Nàng sợ nếu mà mình lại chạy ra tìm, đến lúc có tin tức không biết thông báo kiểu gì nên đành ngồi một chỗ, đợi tung tích Trần Nam đưa về.

Trên thực tế, Joe Winsor có vẻ không thích tên Samuel lỗ mãng này cho lắm, lại càng không thể nào thích Trần Nam cho được. Hắn giúp là chỉ vì nể mặt Kiko mà thôi.

Tên Joe này tính toán rất hay, hắn đã đoán ra Trần Nam bị thương, thực lực chẳng ra sao nên hai cô gái mới nhờ người tìm kiếm. Nhưng tốc độ hồi phục của Bất Diệt Thần cũng không phải trò đùa nha. Đến lúc tìm được, một là Trần Nam bị ăn hành, hai là Samuel bị ăn hành, dù thế nào thì Joe Winsor hắn cũng không bị thiệt hại, lại chơi hai tên đáng ghét kia một vố, tội gì mà không làm?

Nhưng ít nhất là hắn cũng không phải là quá xấu, dù xỏ lá ba que một chút nhưng cũng không có lòng muốn hãm hại gì Trần Nam, vì vậy mới cố tình đưa ra sắc lệnh bắt sống, cấm sát hại. Samuel không dám trái, vì vậy Trần Nam vẫn ngồi đây, chỉ tội hơi khổ sở thôi.

Cái tù giam này làm hoàn toàn bằng đá, được chính tay Samuel luyện chế, cả cái xích kia cũng vậy. Cái tù giam này là tù giam di động, có lắp bánh xe và trận pháp hệ phong, chỉ cần Samuel điều khiển một chút là chạy được ngay. Bên trong lại chắc chắn, khiến Trần Nam không chạy ra được.

Nghe thấy tên tứ chi phát triển Samuel hỏi mình, Trần Nam chán nản chả biết trả lời thế nào. Tự bịa đặt tội trạng cho mình? Hay là chối tội nguây nguẩy, kiên quyết nói ta không làm? Trần Nam đã dùng cả hai cách

https://thuviensach.vn

đó rồi, nhưng cái tên đầu óc không bình thường kia lại cứ không tin, ra vẻ thông minh, đa nghi Tào Tháo chất vấn hắn liên hồi.

- Á đù! Thằng này mày lỳ hả? Rốt cuộc mày có trả lời không? – Samuel giận dữ xắn tay áo, hung tợn nhìn về phía Trần Nam.

Trần Nam buồn rầu hết chỗ nói, cuối cùng miễn cưỡng phịa ra một cái lý do ma quỷ cũng chẳng tin được. Vốn nghĩ rằng như mọi ngày, tên kia sẽ hừ lạnh một tiếng rồi quay đi, nào ngờ lần này hắn tức giận đến nhảy dựng lên, quát lớn:

- Mẹ kiếp! Thằng khốn này! Vừa rồi thì ra vẻ không biết, ông mày hỏi lại thì lại đặt điều qua mặt! Mày cho rằng Samuel này là đồ ngu hả? Khốn kiếp, để tao cho mày một bài học!

Samuel người to như con trâu mộng, đột nhiên mở cửa rồi chui vào trong xe tù bé tẹo, chắn hết cả ánh sáng. Trần Nam cảm thấy thật u tối, và cuộc đời hắn giờ đây cũng u tối giống cái không gian này vậy.

Bịch binh bốp rầm uỳnh! Á hự, á họ, á dm, á vcl…

Âm thanh đánh đấm da thịt thật là chát chúa. Trần Nam đáng thương đang được hưởng thụ trận đòn ngọt ngào nhất trong đời, ngọt tới mức hắn thề sẽ trả đủ lại ân đức của Samuel. Trần Nam chảy hết cả nước mắt nước mũi, không biết rằng hắn lại gặp báo ứng, vì cái tội lần trước dám tẩn Park Ji Jie trên quần đảo Song Tử.

Đánh đấm đã đời, Samuel cũng thấy nhàm chán, xoa xoa nắm tay bắt đầu tơi rát, hắn bực bội nhìn Trần Nam đã bầm dập cả người, khinh bỉ nói:

- Ông mày éo thèm hỏi nữa! Mày cứ liệu hồn đấy cho tao! Mẹ kiếp, làm cái việc áp tù này đúng là đen đủi mà! Nếu không phải vì kiện thần khí kia, mày nghĩ ông phải lao tâm khổ tứ thế chắc? Hừ hừ… mà lần này coi như

https://thuviensach.vn

lãi, bộ thần khí trên người mày cũng không tệ, lại có năng lực phản đòn, chỉ là mày quá vô dụng, không dùng được đến 1% sức mạnh mà thôi!

Samuel nhấc chân bước ra ngoài, nghĩ nghĩ một chút, vẫn thấy rất là không cam lòng, quay người lại, tức giận đập bụp một phát vào vị trí "thừa ra" của Trần Nam, tiếng da thịt nghe thật là ngọt, thật là thanh thúy a…

Ngaooooooooooooo… Tiếng tru như dã thú rừng sâu vang lên, Trần Nam vốn đã bị đánh cho kiệt sức, không ngờ cổ họng lại như bạo tạc, phát ra âm thanh còn to hơn cả tiếng nổ C4, khiến chim chóc hoảng sợ bay tứ tán. Samuel thì chỉ cười đắc ý, mặc kệ hắn ngất xỉu ra đấy rồi bước đi.

Thật… thật… con mẹ nó quá tàn nhẫn a…

Trần Nam tỉnh dậy, việc đầu tiên mà hắn làm chính là kiểm tra xem thằng em có bị sao không, có bị tổn thương lông cánh gì không.

Ôi… đúng là trong họa có phúc a… Tuy rằng bây giờ nó cũng bầm dập y như thằng anh nó, nhưng ít ra không bị tổn thương gân cốt gì, hai cái cánh, cũng là động lực của nó thì không sao, may mà được thằng em kia liều mình che chở a… Con mẹ nó… Samuel hả… mày nhớ đó cho ông! Rồi ông sẽ páo chù…

Trần Nam nghĩ thì nghĩ thế, nhưng hắn vẫn cố nén đau, khoanh chân ngồi trị thương và phục hồi tu vi. Vừa rồi bị đánh một trận, Trần Nam đã có cảm giác khí huyết được đả thông, thậm chí còn dồi dào sinh lực hơn cả mấy ngày hôm trước. Xem ra chịu đòn một trận cũng có tác dụng không tệ a…

Năm ngày sau…

https://thuviensach.vn

Trần Nam đang tu luyện đến sướng cả người, đột nhiên thấy ánh sáng cường liệt chiếu vào mắt, khiến hắn không khỏi hơi nheo mày lại, mất một lúc mới nhìn kỹ được chuyện gì xảy ra.

Samuel đứng ở ngoài, liếc liếc qua cái bộ đồ rách rưới của Trần Nam, sau đó cởi xích cho hắn, khinh thường nói một câu:

- Đi ra ngoài nhanh lên! Đến pháo đài của thân vương xứ Lance rồi!

Trần Nam hơi mừng rỡ trong lòng, biết mình sắp được gặp lại Hoàng Tuyết Nhu rồi. Hắn không nói hai lời, nhảy ra khỏi tù giam nhanh như sóc, khuôn mặt hớn hở khiến Samuel suýt nữa tát cho hắn một phát vì tội không biết sợ là gì.

Samuel thô bạo đẩy Trần Nam đi, thấy tên kia ngoan ngoãn phối hợp thì cực kỳ hài lòng, không biết rằng bộ mặt phía trước đã trở nên âm hiểm, khoái trá, giống như sắp báo được đại thù vậy.

- Chồng yêu!

Một giọng nói thanh thúy mà quen thuộc vang lên bên tai. Trần Nam đột nhiên thấy tâm hồn như được sưởi ấm, cái cảm giác xa cách nhau được gặp lại sao mà đáng quý thế!

Vừa quay đầu lại, định giang tay ra đón chào, Trần Nam tý nữa rớt cả hàm ra. Chỉ thấy nơi đó có một cái "tiểu pháo đài" đầy cơ bắp đang chạy hùng hục về phía này, hai cánh tay rộng lớn giang ra, như muốn chụp chết một ai đó. Trần Nam sợ gần chết, nhanh chóng né sáng một bên, may mà pháo đài kia không có nhằm vào hắn, mà là Samuel đằng sau kia, khiến Trần Nam có thể tạm thời thở ra một hơi.

Nhìn cái cảnh một cái pháo đài, một tên tứ chi phát triển đang say đắm nồng nàn, Trần Nam cũng cảm động lắm chứ, suýt nữa thì khóc ra tiếng rồi… Ơ… thế còn cái âm thanh quen thuộc vừa rồi là sao?

https://thuviensach.vn

Quay đầu lại lần nữa, chỉ thấy Hoàng Tuyết Nhu đã đứng ở đó từ lúc nào, đôi vai đang run lẩy bẩy vì cười, mắt híp lại thành hai vầng trăng non, một bàn tay xinh xinh đang cố gắng bịt miệng mình lại, không cho âm thanh phát ra, đỡ phải mang tiếng bất nhã.

Trần Nam mừng rỡ, giống như đứa trẻ tìm được đường về nhà, nhào thẳng vào ngực Hoàng Tuyết Nhu…

Ây… cắt, cắt ngay! Theo kịch bản thì phải là nữ nhào vào ngực nam chứ?

Ê… tên nào dám phân biệt giới tính đó hả? Ông đây chịu ủy khuất cả tháng giời mới được nhào vào ngực vợ yêu quý. Có gì mà không được? Dẹp ngay cái kịch bản vớ vẩn đi!

Bỏ qua hết cả kịch bản lẫn đạo diễn, Trần Nam sung sướng hưởng thụ những thứ thuộc về mình, không biết Hoàng Tuyết Nhu đã mặt đỏ như máu, xấu hổ gần chết, nhưng muốn đẩy hắn ra thì lại không có khí lực, thân thể mềm nhũn như trúng thuốc tê vậy.

- Nhu yêu dấu, Nhu cục cưng, Nhu bảo bối… Anh nhớ em lắm… ui, một tháng không gặp sao nó đã lớn lên một chút rồi nè! Ôi nhớ quá đi!

Hoàng Tuyết Nhu phải vất vả lắm mới đẩy được tên vô lại kia ra, vốn định trách mắng vài câu, nhưng nhìn cái vẻ mặt lem luốc bẩn thỉu, bộ quần áo rách rưới của hắn, nàng không khỏi mềm lòng, lời ra đến miệng lại thành:

- Sao anh lại ra nông nỗi này, rốt cuộc là có chuyện gì?

Nhắc đến đó, Trần Nam mới ủy khuất đầy mặt, rưng rưng kéo tay Hoàng Tuyết Nhu, chỉ thẳng vào mặt Samuel đằng kia, giống thằng trẻ con về mách mẹ vậy. Hoàng Tuyết Nhu vừa thấy hắn tố cáo hung thủ, thần tình chợt tỏ ra giận dữ, vỗ vỗ đầu Trần Nam an ủi:

https://thuviensach.vn

- Thôi thôi, yên tâm nha, để chị báo thù cho cưng…

Vừa mới nói xong, thân hình đã vọt thẳng về phía Samuel, đòn thế chứa đầy lửa giận giáng thẳng vào khuôn mặt vuông vắn của tên tứ chi phát triển.

Trần Nam nhìn lé cả mắt, tu vi mấy ngày nay cũng đã về đến tầng bốn, vốn định chờ gặp Hoàng Tuyết Nhu rồi liên thủ đập cho tên Samuel kia bầm dập, nào ngờ chỉ mình cô nàng hung hãn đó đã đủ sức hù Samuel vỡ mật rồi.

Samuel đột nhiên cứ như gặp phải quỷ đòi mạng, khuôn mặt quắt lại như quả mướp, thậm chí lực hoàn thủ cũng không có, chỉ đứng im tại chỗ ăn đòn. Trần Nam cũng không chịu thua kém, rất vô lại nhảy ra "ăn hôi" vài cú, hơn nữa đặc biệt chiếu cố "huynh đệ" của Samuel, khiến hắn rít gào trong vô vọng.

Samuel chịu đòn đau, khổ sở vô cùng nhưng vẫn cố rên rỉ giải thích:

- Bà cô… tha cho con! Hự… tại không nói trước tên này là ai mà… Con cứ tưởng hắn thật sự là tội phạm, đâu có biết hắn là mặt trắng bà cô nuôi đâu… hự! Tha… cho… con…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Đồ Ăn Đến Miệng Mà Không Ăn Được

Sau khi đập cho tên Samuel đáng hận kia một trận nên thân, Trần Nam đi theo sự dẫn dắt của Hoàng Tuyết Nhu, tiến vào sâu trong pháo đài.

Nếu nhìn bề ngoài, nơi đây thực sự là tường đồng vách sắt, tướng cao hào sâu, không hổ thẹn với cái danh xưng pháo đài. Nhưng vào sâu bên trong mới biết được, đây còn là một tòa lâu đài chân chính, đầy hoa lệ và xa hoa.

Một tòa lâu đài cổ kính với phong cách phương Tây, diện tích của nó có nhìn cũng không bao quát hết, Trần Nam nhìn qua cái độ cao của lâu đài, tính ra thì nó cũng phải bằng cái cao ốc bảy tám mươi tầng trên Trái Đất chứ chẳng chơi, vậy mà thực tế, lâu đài này chỉ có bảy tầng, đủ biết không gian bên trong rộng lớn bao nhiêu.

Lâu đài này có kiến trúc theo thẩm mỹ cân xứng, mái nhà ở hai bên xây thấp, sau đó cao lên ở chính giữa. Cũng chính ở vị trí giữa đó là cái tháp đồng hồ, kiêm luôn tháp canh của tòa lâu đài. Nhìn qua giống như một thanh kiếm nhọn hoắt đang chọc thủng trời xanh vậy.

Trên mái nhà kia, từng bức tượng được dựng đứng sừng sững như thần thủ hộ. Có người cầm giáo, có người cầm cung, có người cầm kiếm, thậm chí có bức tượng còn bị che kín mặt bởi bộ giáp cồng kềnh nữa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu chỉ chỉ mấy bức tượng kia:

- Đây là những vị anh hùng đã tạo dựng lên truyền thuyết của Anh Lan. Năm xưa vũ tộc, cũng tự xưng là Thiên Sứ bị thiệt hại nặng, những người còn lại phối hôn với nhân loại để duy trì nòi giống, những anh hùng này và cả đế quốc Anh Lan đều là hậu duệ của Vũ tộc!

Trần Nam gật gật đầu, chăm chú nghe kể về truyền thuyết năm xưa. Khổ nỗi Hoàng Tuyết Nhu cũng chỉ nghe qua, không nhớ được bao nhiêu cả, cuối cùng nói được một nửa thì dừng lại, lái sang chuyện khác.

- Ôi! Anh bạn, lâu rồi không gặp cậu! Vẫn khỏe chứ?

Một âm thanh vui mừng truyền tới, Trần Nam vừa ngẩng đầu lên đã thấy được khuôn mặt rạng rỡ của Park Ji Jie, hắn không khỏi ngạc nhiên, khó hiểu nhìn thoáng qua Hoàng Tuyết Nhu.

- Ồ! Việc này để tôi nói cho! Là ông Joe Winsor mời tôi tới đây để tham dự hội luận đạo lần này! Hình như ông ta đột nhiên đưa thiếp mời luận đạo cho tất cả Bất Diệt Thần trên thế giới là vì bắt được tung tích của thần long thấy đầu không thấy đuôi nào đó! Bây giờ nhìn thấy anh, tôi mới biết thần long đó là ai! Ha ha… nào, vào đây vào đây! Cố nhân gặp lại, cũng nên ngồi uống vài chén tăng cường tình cảm chứ!

Trần Nam không biết tên Park Ji Jie này có nhìn ra tình trạng của hắn hay không, hay là tên đó nhìn thấy nhưng không để ý? Trần Nam mặc kệ là trường hợp nào, nhưng hiện tại hắn chắc chắn không đi cùng Park Ji Jie.

Trần Nam rất hèn, rất cùi… Đùa thôi, chứ hắn vẫn nghĩ về tên Joe Winsor kia. Tên đó rõ ràng rất xỏ lá ba que, hơn nữa thân phận lại là tình địch của mình, có lẽ nào lại chạy tới trước mặt hắn để ăn hành?

Có một câu gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hiện tại Trần Nam chắc chắn không đấu lại Joe Winsor, dù là đánh nhau hay các trò ba

https://thuviensach.vn

que xỏ lá, vì vậy hắn rất tỉnh táo lựa chọn chạy về phòng bế quan chữa thương. Còn Park Ji Jie, tên này coi như thân thiện, Trần Nam cũng không quá xa cách với hắn, chỉ nói tối nay có tiện thì đến uống vài chén riêng tư mà thôi.

Tình địch… tình địch… Đấu với tình địch thì phải có chiến thuật, không phải cứ anh hùng không sợ chết, lao vào đối nghịch với tình địch là có được thành công! Phải tự tăng thực lực bản thân lên trước mới là vương đạo. Hắc hắc… Trần Nam anh đây kiếp trước kiếp này đều có kinh nghiệm tán gái nha!

Đương nhiên, phương pháp đấu với tình địch này cũng phải dựa trên thực lực và tiềm năng, Trần Nam có thể phục hồi trong thời gian ngắn nên hắn mới lựa chọn tạm thời né tránh. Chứ nếu những anh chàng cùi mía, bản thân không đủ điều kiện, phấn đấu mười năm tám năm mới đuổi kịp tình địch… vậy thì tốt nhất không nên đấu đá với hắn nữa, bởi lúc thắng được thì "gấu" cũng đi mất rồi. Lúc ấy nên chuyển sang chiến thuật "khóa tâm người tình", chỉ cần khóa được con tim nàng, vậy còn sợ gì kẻ địch bên kia mạnh tới đâu?

Tối…

Trần Nam đã chuẩn bị một bàn tiệc gia đình vừa phải, giờ đang ngồi tán dóc với Park Ji Jie. Tất nhiên, hắn vẫn giữ thói quen thanh niên nghiêm túc, chỉ uống trà, nước hoa quả chứ không uống rượu. Cơ bản là Trần Nam không thích mùi rượu, hắn thấy thứ đó chẳng có gì ngon cả.

Tất nhiên, trong một số trường hợp thì vẫn uống rượu, nhưng mà hạn chế tối đa thôi! Trong tâm lý của Trần Nam, những kẻ thích uống rượu thì chỉ có hai loại. Một loại là cảm thấy rượu rất ngon, uống là để thưởng thức, một loại vốn dĩ chẳng thích rượu, nhưng đầu óc lúc nào cũng âm u, luôn tìm rượu giải sầu. Mà Trần Nam không phải là loại nào trong hai loại đó, hắn vừa thấy rượu chán ngắt, vừa căm ghét mấy thằng ngu hơn dog phải

https://thuviensach.vn

mượn rượu giải sầu, vì thế… Aiz… nói chung hắn vẫn là thanh niên nghiêm túc a!

- Chuyện mấy năm nay tôi đã kể hết rồi đó! Vậy còn anh thì sao? – Trần Nam đã kể xong chuyện của mình, giờ đang hứng thú hỏi Park Ji Jie.

- Aiz! Nói ra cũng chẳng có gì nhiều. Từ khi tới Triều Ly, người ta đã cung phụng tôi như tổ tông vậy. Chẳng có ai để nói chuyện, cũng chẳng có ai tâm sự. Mấy người đó cứ như là người hầu vậy, nói cái gì thì nghe cái đó, hành động cứng ngắc, chán! May mà có ông Joe thỉnh thoảng sang thăm và chỉ điểm tôi một chút, lại có cha ở bên cạnh ủng hộ thì mới vượt qua được. Nếu không tôi đã chán đến chết rồi! Còn các loại bí tịch và cảm ngộ của Isaac Lee, tôi cũng đã đọc được gần hết, chỉ là tu luyện thì chẳng tới đâu, tôi còn phải học tập rất nhiều nha!

Trần Nam gật gật đầu, đưa ra lời khuyên:

- Chẳng phải nói lần này tên Joe kia mời các Bất Diệt Thần tới đàm đạo hay sao? Có lẽ anh nên làm tốt quan hệ với Bất Diệt Thần của Thiên Đức xem sao? Tôi nghe nói năm xưa ông ta cũng nhờ truyền thừa đạo thống mà trở thành Bất Diệt Thần, lúc đó ông ta còn chưa tới ba mươi, nhưng ông ta đã vượt qua được, trở thành một bá chủ như bây giờ. Anh nên nói chuyện với ông ta một chút, xem có được kinh nghiệm nào hữu ích hay không?

Park Ji Jie nhanh chóng gật đầu:

- Ông Joe cũng từng khuyên như vậy! Lý do là vì Quyền Hoàn bọn tôi từ xưa tới nay chỉ có ba Bất Diệt Thần, cũng phải nhờ bí thuật truyền thừa đạo thống mới giữ được cân bằng với Quân Vương, vì thế nên cả ông Joe lẫn ông Frank đều hy vọng tôi có thể thành công. Chỉ là… ông ta chắc chắn sẽ muốn nhờ vào việc này để chiếm lợi… Còn tôi phải bỏ ra bao nhiêu thì còn nhờ vào thái độ của chính tôi! Tính tôi thì anh biết rồi đó, nóng nảy,

https://thuviensach.vn

bộp chộp! Vì vậy ông Joe không cho phép tôi đi gặp ông Frank, bởi theo lời ông Joe thì Frank quá giảo hoạt, người như tôi dễ bị ông ta bắt thóp!

Trần Nam đồng ý với quan điểm này, rất là đồng cảm vỗ vai Park Ji Jie. Sau đó lại chuyển sang chủ đề khác như… Dì Dê sống sướng vậy rồi, liệu có ăn no rửng mỡ không? Đã thông đồng với bao nhiêu đàn bà rồi? Chuẩn bị rước tiểu thư nào về chưa? Một đám vấn đề nhạy cảm làm Park Ji Jie xấu hổ muốn chết. Không cần Trần Nam tiễn khách đã chủ động đứng chạy chuồn thẳng rồi.

- Ha ha ha… Cái tên này! Đúng là vô ý vô tứ, nửa đêm thế này rồi mà còn ngồi lỳ ở đây, muốn cản trở vợ chồng người ta ôn chuyện à? Đáng đời mi! Ha ha ha ha….

Nghe Trần Nam cười ngặt nghẽo đằng kia, Hoàng Tuyết Nhu chợt đỏ bừng cả mặt, xấu hổ vỗ vào lưng hắn một cái. Nào ngờ tên kia đột nhiên như trúng trọng kích, lăn lộn ra đất kêu gào vô cùng thống khổ. Cô nàng dù gì cũng quan tâm đến hắn nhất, lại tưởng còn vết thương gì chưa lành, cuống quýt cúi xuống hỏi han hắn, miệng liên mồm xin lỗi.

Nào ngờ, tên vô lại kia đã chờ thời khắc này từ lâu, chớp lấy cơ hội, vòng tay ôm lấy cái eo xinh của nàng, kéo Hoàng Tuyết Nhu xuống đất rồi lăn lộn một vòng. Hai thân thể như dính vào nhau, miệng lưỡi giao hòa vô cùng kiều diễm.

Trần Nam bây giờ đã hứng lắm rồi, cả một tháng chưa được đụng chạm gì, bây giờ có một tuyệt sắc mỹ nữ nơi đây, lại còn tùy cho hắn muốn làm gì cũng được. Không ăn còn đợi đến bao giờ?

Quần áo đã lần lượt rơi xuống đất, làn da mềm mại truyền xúc cảm vào não bộ Trần Nam, khiến hắn càng ngày càng hưng phấn, cu cậu phía dưới cũng bắt đầu lớn lên rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Đến khi Hoàng Tuyết Nhu đã hoàn toàn lõa thể, máu huyết của Trần Nam đã như sôi lên sùng sục, một tay chơi đùa trên thân thể nàng, một tay giật phăng quần áo trên người mình ra. Thằng em được thả lỏng, lại càng nghiêm nghị hơn nữa, ủng hộ thằng anh tiến lên công kích.

Nhưng…

Trần Nam hôm nay thực sự không có lộc ăn rồi.

Vấn đề không phải ở Hoàng Tuyết Nhu, hôm nay nàng rất bình thường, thậm chí hỏa diễm ngầm còn đang bén lên, âm thầm ủng hộ Trần Nam tiến tới. Chỉ là…

- Đù moaaaaaa…

Trần Nam khóc không ra nước mắt.

Thực sự vừa nãy giả vờ bị thương, bây giờ đúng là "bị thương" thật rồi!

Đúng là quả báo! Tất cả đều có nhân quả a!

Cái vết thương "nặng nề" mấy ngày trước của Trần Nam vẫn chưa lành lại, thằng em vẫn đang bầm dập, tím tái nhưng lại tỏ ra nguy hiểm, ngẩng cao đầu hiên ngang. Nhưng bị thương thì vẫn là bị thương, đến cái lúc nó bành trướng mạnh nhất thì sự đau đớn cũng trở nên mãnh liệt nhất.

Thấy động thái của Trần Nam, Hoàng Tuyết Nhu kỳ quái nhìn xuống, nhất thời dở khóc dở cười, lại thấy hơi thương thương. Nàng nhẹ nhàng xuýt xoa thằng bé, không biết càng làm thế thì nó càng kích động, nỗi đau lại càng cường liệt.

Trần Nam có cảm giác khổ cực, giống hệt cái thời gian khi mới cưới vợ. Rõ ràng có bữa tiệc thịnh soạn nơi kia nhưng không thể ăn được… Con mẹ nó, anh hận thằng khốn Samuel kia! Mày không biết chỗ đó là điểm yếu ớt

https://thuviensach.vn

nhất của anh mày, không thể nhanh chóng phục hồi hay sao? Móa! Móa… Anh muốn xử nó lần nữa…

Sáng hôm sau, Hoàng Tuyết Nhu rất thương tiếc Trần Nam, quyết định chuyển sang phòng khác, cách ly hắn một tháng. Trần Nam cũng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, cố chờ cho qua cái thời kỳ khó khăn này.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Ba Cô Gái Gặp Mặt

Mười ngày sau.

Trần Nam lúc này đang buồn bực muốn chết, chán đến mức tay nhặt lá chân đá ống bơ, nhìn thấy ai cũng cảm thấy giống như kẻ thù, chỉ muốn nhào lên cắn cho bọn chúng vài cái cho bõ ghét.

Năm ngày trước, hắn đã bỏ bê cả việc phục hồi tu vi, lấy hết cả dược vật tiêu huyết tiêu viêm để trị liệu cho thằng em. Cuối cùng cũng thu được hiệu quả tốt, thằng em đã trọng trấn hùng phong, sánh vai với thằng anh Trần Nam trở thành cường giả…

Lúc này, hắn vô cùng vui sướng, tung tăng chạy đi tìm Hoàng Tuyết Nhu, hy vọng sơ múi được một tý gì đó. Nào ngờ cô nàng kia đột nhiên trở mặt không nhận người, nghiêm mặt giáo huấn hắn một trầu, nói cái gì mà thương phong bại tục, phóng đãng quên người… Nói chung, Trần Nam đã nghe ra được, cô nàng này đổi ý là vì cảm thấy đang ở nhà người khác, làm ra cái chuyện kia mà bị người ta biết thì có mà… Túm lại là thẹn thùng a!

Trần Nam đã ở bên Hoàng Tuyết Nhu mười hai năm trời, lại cùng lớn lên với nhau, lẽ nào còn không hiểu được nàng hay sao? Hắn biết, lần này cô nàng này làm thật, không thể nào mạnh mẽ tiến tới được. Nếu mà làm nàng giận lên thì nguy to.

https://thuviensach.vn

Vậy mà… vừa về đến phòng, Trần Nam đã gặp một màn làm hắn tý nữa phun máu.

- Anh không hiểu em nghĩ gì nữa! Gã chồng của em là kẻ xấu xa đê tiện như vậy, lại còn là kẻ vô dụng bạc nhược, phải nhờ đến người vợ như em tìm kiếm! Tên đó làm sao mà xứng với em chứ? Về với anh đi, anh sẽ cho em cuộc sống thoải mái và hạnh phúc nhất!

- Anh… anh đừng nói như vậy mà! Dù rằng anh ấy xấu xa, vô dụng thế nào đi nữa thì cũng là chồng em! Anh ghét anh ấy như vậy… hay là thôi đừng gặp anh ấy nữa! Anh đi trước đi, được không?

Trong phòng, một kẻ nào đó đang trắng trợn ve vãn thiếu nữ, và người thiếu nữ ấy lại chính là Kiko! Trần Nam nhức cả trứng ***, nhưng hắn vẫn còn giữ được đầu óc để mà suy xét! Rõ ràng Kiko đã khôi phục tu vi rồi, tại sao lại không đá bay tên đó đi cho rảnh nợ? Lại phải ăn nói mềm mỏng như vậy? Tên đó là ai? Mà hắn nghĩ hắn là cái gì mà đòi xứng với Kiko chứ?

Hơn nữa, sao Kiko lại phải sợ tên đó? Lại dám nói xấu mình! Cái gì mà xấu xa, vô dụng? Mẹ… mẹ nó, quá loạn rồi!

Tuy rằng Trần Nam trong lòng đang kháng nghị ầm ỹ, nhưng trên mặt hắn vẫn rất là bình tĩnh, chẳng có tý biểu hiện nóng vội nào. Trần Nam là một người có giáo dưỡng, là thanh niên có văn hóa, lẽ nào lại hành xử nóng vội như mấy thằng trẻ trâu chứ?

Hắn rất từ tốn gõ cửa cộc cộc hai tiếng. Quả nhiên, âm thanh bên trong im bặt mất hai giây. Sau đó kẹt một cái, cánh cửa đã được mở ra, thân hình nhỏ xinh của Kiko chui tọt vào lòng hắn, đôi tay xinh ôm chặt lấy hắn, thế nào cũng không buông.

Dù nàng có rất nhiều lời muốn nói, muốn xin lỗi hắn vì ngày hôm đó, muốn nói nàng lo lắng thế nào. Nhưng tất cả đã được Trần Nam thấu hiểu, đã được hắn đáp lại thật lặng lẽ bằng nụ hôn nồng nàn. Kiko rất ngoan,

https://thuviensach.vn

không hề phản kháng, cái thân hình nhỏ nhắn ấy như một món bảo bối trời ban, được Trần Nam bao bọc, che chở cho nàng.

Trần Nam đang cười đắc ý, trong lòng thầm khinh bỉ tên tình địch không biết tự lượng sức. Không thấy anh đây vừa mới ra tay đã gạo xay ra cám, ôm người đẹp vào lòng hay sao? Ế… có gì đó không đúng!

Mẹ nó… ở đằng kia… cái mái tóc vàng kim đó, còn cả kiểu tóc ngắn ôm mặt! Quần áo cũng không đúng, rõ ràng là mặc váy mà…

Con mẹ nó! Tại sao cô ta lại ở đây? Con mụ điên biến thái Emily kia…

(Chỗ này giải thích một chút, đoạn hội thoại vừa rồi vốn xưng chị em, nhưng nói tiếng Anh, cũng không khác gì anh em nên Trần Nam hiểu lầm)

Vậy vừa rồi… tại sao cô ta lại khuyên Kiko nên bỏ mình đi, lại còn về với cô ta nữa… Hỏng, hỏng rồi! Con bé này quả nhiên biến thái… không ngờ có chủ ý với Kiko?

Trần Nam bắt đầu nghĩ lại tất cả những cảnh tượng từ lần đầu gặp Emily. Lần đó rõ ràng cô ta là người che mặt kia, vốn định giết chết Kiko, nhưng sau đó lại nương tay. Rồi lại hỏi mình là gì của Kiko, biết được đáp án thì lại bắt mình đi, giở trò muốn hãm hại.

Kết hợp với chuyện cô ta thích làm thịt đàn ông, như có đại thù với đàn ông khắp thiên hạ vậy… Rõ ràng là xử nữ, nhưng lại không có tấm màng kia, hơn nữa dục vọng mạnh như vậy, rõ ràng không phải là loại ngây ngô chưa trải mùi đời… Móa, thật là dạng biến thái đó hả?

Bất quá… con bà nó, sao càng nghĩ mình lại càng hưng phấn thế này? Không được, cô ta không phải đàn bà chân chính… đệch móa, lại còn có phản ứng nữa?

https://thuviensach.vn

Còn về việc vừa rồi tại sao Kiko cố tình không giải thích cho mình khi bị nói xấu, lại còn khuyên Emily rời đi… Quá dễ hiểu rồi, chuyện này giống hệt lần trước, hai cô gái này liên thủ nói xấu mình trước mặt Noya Hà, nhằm tránh cho bất cứ quả bom nổ chậm nào tiếp cận tên dại gái Trần Nam. Chỉ là… hình như hơi muộn nha!

Liếc qua ánh mắt căm tức, đố kỵ kia của Emily, Trần Nam rất là đồng cảm tặng nàng một ánh mắt an ủi. Nhưng rơi vào trong mắt Emily thì đó lại là một lời khiêu khích trắng trợn, không thể chấp nhận được.

Không thể tha thứ!

Emily tức giận vô cùng, nhưng bây giờ đang có Kiko ở đây, nàng không tiện phát tác nha. Từ lúc quen Kiko đến giờ, nàng vẫn luôn dùng tiếng Anh Lan, đến tiếng Phù Tang cũng không dám dùng vì sợ lộ ra thân phận kẻ che mặt ngày đó. Bây giờ mà phát tác thì lộ tẩy hết!

- Cô đây là… - Trần Nam coi như chưa biết Emily, rất nghi hoặc hỏi Kiko.

Cô bé kia nghe hắn hỏi xong, nhanh nhảu trả lời:

- Đây là chị Emily Morgan, là con gái thứ hai mươi của tiên sinh Frank Morgan, người đứng đầu đế quốc Thiên Đức, ngoài ra chị Emily còn là một thiếu tướng quân đội nữa, chị ấy vốn định qua đây để bồi ngài Morgan, nhưng thấy cùng đường với em nên đi chung. Khi em sang đế quốc Thiên Đức tìm anh, không hiểu sao lại thấy lệnh truy nã khắp nơi, người phát lệnh là chị Emily. Tìm đến hỏi thăm thì mới biết hóa ra là hiểu lầm, họ nhầm anh với một tên dâm tặc đã trốn chạy ở bến cảng Grand nên mới truy nã như thế. Sau đó, chị Emily đã đề ra chủ ý giữ nguyên lệnh truy nã này để giúp em tìm kiếm anh, chữ ký của em cũng đã được bổ sung trên khắp các cáo thị, anh không nhìn thấy hay sao?

https://thuviensach.vn

Trần Nam cười hì hì gật đầu, trong lòng lại thấy may mắn mình không đi nhìn mấy cái cáo thị kia. Nếu không khác nào chui đầu vào rọ? Cô nàng Emily kia đang nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn, cô ta không giống Joe Winsor nha! Nếu mà bị cô ta bắt được thì chắc là giết trước, sau đó mang thi thể đến tạ lỗi với Kiko rồi!

Aiz… hai kẻ tình địch, một nam một nữ, hai kẻ đều âm hiểm như nhau, lựa chọn cách truy nã để tìm mình… Con mẹ nó, sao trên đời lại có sự trùng hợp như vậy a?

Emily bây giờ đã lấy lại bình tĩnh, đôi môi hồng kia hé ra, vẫn là giọng nói trung tính như vừa rồi:

- Xin chào! Tôi là Emily Morgan, xin được làm quen với anh!

Cánh tay búp măng trắng nõn kia vươn ra, Trần Nam rất vui vẻ nắm lấy, nụ cười hữu hảo:

- Trần Nam! Thật hân hạnh được quen biết cô!

- Ồ! – Emily ra vẻ hơi ngạc nhiên:

- Tôi cứ tưởng anh tên là Hoàng gì đó cơ đấy!

Trần Nam mặt mũi đen thui.

Lần trước vì câu giờ mà chém gió linh tinh, lấy cả tên tác giả ra. Con bé không thức thời này, nói thế mà để Kiko nghi ngờ thì ai chịu trách nhiệm hả? Hả?

Rất may mắn, Kiko lại hiểu sang một nghĩa khác, giải vây cho Trần Nam:

- À không phải! Họ Hoàng là người chị kia của em, tên là Hoàng Tuyết Nhu mà! Còn anh ấy là chồng em, tên là Trần Nam.

https://thuviensach.vn

- Àaaaaaà! – Emily kéo dài giọng ra:

- Vậy thì do tôi nhầm rồi! Xin lỗi anh nha! Kayano này, chị vẫn thấy có hứng thú với người họ Hoàng kia hơn, hay em dẫn chị đi gặp người đó được không?

Thái độ rất rõ ràng, ta không có hứng thú với tên đực rựa này!

Trần Nam cũng thấy đầu óc mình hơi không đủ dùng rồi. Mặc dù đang tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực tế hắn không bình tĩnh tý nào, hắn cần suy nghĩ một chút nha…

Vì thế, Trần Nam rất là độ lượng phất tay:

- Em đi gặp chị Nhu một chút đi! Nhu cũng nhớ em lắm đó, tiện thể giới thiệu luôn hai cô nàng này với nhau cũng được! Anh muốn nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay không được ngủ, anh thấy hơi mệt.

Kiko nhìn đôi mắt hắn đúng là hơi hiện vẻ mệt mỏi, cũng là vì mấy ngày nay tập trung "trị liệu" chẳng nghỉ ngơi gì. Nàng dịu dàng "vâng" một tiếng, dẫn Emily ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận rồi mới cất bước đi tới phòng của Hoàng Tuyết Nhu.

Trần Nam liếc theo bóng hình hai cô gái kia, hơi mệt mỏi ngáp một cái, sau đó nhắm mắt ngủ thẳng. Vừa rồi vốn định suy tính một chút, nhưng vừa mới nghĩ được nửa phút, hắn đã thấy ong hết cả đầu. Mấy cái chuyện phức tạp này xảy ra đến đâu thì giải quyết đến đấy vậy, tính toán nhiều làm cái mẹ gì? Cái gì mà cũng phải tính toán đầy đủ, vậy tu vi luyện ra vứt cho cờ hó nó ăn à?

- Chị Nhu ơi! Em về rồi nè! – Kiko tung tăng như một con bướm chạy vào tới trước phòng Hoàng Tuyết Nhu, vui vẻ gõ gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu cũng nhanh chóng chạy ra mở cửa, vui mừng ôm Kiko một cái:

- Đã qua thăm anh Nam chưa? Hắn cũng nhớ em lắm đó!

- Rồi ạ! Em vừa mới ở trong phòng anh Nam ra xong! – Kiko nhẹ nhàng nói, quay đầu giới thiệu với Emily:

- Đây chính là chị Hoàng Tuyết Nhu! Chẳng phải chị thấy tò mò lắm hay sao? Hai người làm quen đi!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Mâu Thuẫn Không Tên

Cô đây là… - Hoàng Tuyết Nhu rất là nghi ngờ nhìn về phía Emily, bí mật nhéo nhéo tay Kiko, truyền âm nói:

- Rốt cuộc là thế nào? Cả hai người vừa mới từ phòng tên kia đi ra hả? Chẳng phải đã thống nhất từ mấy năm trước rồi hay sao?

"Thống nhất" ở đây là nhắc tới một hiệp định bí mật của hai cô gái, đó chính là chiến thuật ngăn chặn Trần Nam "thu" thêm phòng nhì phòng tam phòng tứ gì đó. Các nàng sinh ra và lớn lên trên đại lục Quân Vương, cái tư tưởng đàn ông tam thê tứ thiếp rất khó thay đổi, dù bây giờ Trần Nam có thu thêm vài mỹ nữ nữa, các nàng cũng chỉ biết hờn dỗi hắn rồi thôi chứ biết làm thế nào? Chẳng nhẽ lại từ bỏ? Sau đó cho tên kia sống sung sướng với tình địch? Hoặc là bày các trò bi thiết, làm đôi cẩu nam nữ kia ăn năn cả đời?

Nói chung, gặp tình huống máu chó này thì khó xử lắm, vì vậy hai nàng đã tự thỏa thuận ngầm, cố gắng tách biệt Trần Nam khỏi tất cả các mỹ nữ, mà cứ mỹ nữ nào đề cập đến hắn thì cố gắng làm xấu hình tượng tên kia đi, cho người ta hết cả hứng thú với hắn! Quả nhiên, chiến thuật này đã thành công mỹ mãn, điển hình chính là Noya Hà, ngoài ra còn có vài mỹ nữ trong hoàng gia Âu Tiên. đã bị các nàng ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Nếu Trần Nam nghe được cái hiệp nghị này của hai cô bé nhà mình, không biết hắn sẽ nghĩ gì? Cảm thán? Cười? Hay khóc? Xem ra đàn bà trên Trái Đất hay nói xấu đàn ông nhà mình cũng là có lý do nha!

Kiko thấy Hoàng Tuyết Nhu kiêng kỵ nhìn chằm chằm vào Emily, Kiko đành cười khổ giải thích:

- Em cũng đã cố ngăn cản rồi đó chứ! Nhưng mà… Thôi không sao đâu, hình như chị Emily cũng không thích anh Nam lắm, không cần quá lo đâu!

- Cái gì mà không cần lo? – Hoàng Tuyết Nhu nhảy dựng lên:

- Em nhìn cho kỹ đi! Cô ta có cái bộ dáng gì? Ngực lớn như vậy, thân hình… không ngờ lại mặc loại đồ bó kia, lộ hết ra rồi! Em nhìn cô ta có giống con hồ ly tinh chuyên dụ dỗ đàn ông hay không? Tên kia thì em biết rồi đó! Để hắn tiếp xúc với cô ta thì đúng là tai họa! Không được!

Không thể không nói, trực giác của phụ nữ đúng là đáng sợ, vừa mới nhìn qua Emily đã biết đó là tai họa. Chỉ là… hình như nàng nhận ra hơi muộn rồi!

Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù Emily có hơi lệch lạc giới tính một chút, nhưng thực sự nàng cũng là một nữ sĩ, lẽ nào trực giác không nhạy? Nhìn cái ánh mắt kiêng kỵ kia, lại còn cái thái độ thì thà thì thụt với Kiko nữa! Trong lòng Emily như bị kiến bò, ngứa ngáy vô cùng. Lại còn cái tầm mắt nữa chứ, hết trèo lên lại trèo xuống trên thân thể nàng, không biết thế là bất lịch sự hay sao?

Trên hết, lý do làm Emily thấy khó chịu nhất, đó chính là việc bộ ngực của Hoàng Tuyết Nhu đang áp lên trên tay của Kiko!

Mẹ… chỗ đó nhẽ ra phải của ta nha!

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu giờ phút này đang ghen tỵ và kiêng kỵ với dáng người của Emily, nhưng nàng đâu có biết "địch thủ" cũng đang ghen tỵ với thân phận của nàng chứ?

- Xin chào! Tôi là Emily Morgan! Rất hân hạnh được làm quen! – Trong lòng nghĩ thì nào thì nghĩ, nhưng lễ nghĩa vẫn nên giữ cho đầy đủ. Emily chủ động vươn tay ra, muốn làm quen một chút.

Hoàng Tuyết Nhu hơi ngẩn ra đó, mất vài giây mới nhớ được bắt tay là một động tác làm quen phổ biến ở Quyền Hoàn. Nàng hơi do dự một chút rồi vươn tay ra bắt, mở miệng giới thiệu:

- Hoàng Tuyết Nhu!

Lễ nghĩa đã đủ, nhưng hai cô gái kia vẫn chưa buông tay nhau ra, hai đôi mắt như tóe lửa nhìn đối phương, không biết ma sát này đã tạo ra được nhiệt lượng bao nhiêu rồi.

Bắt tay chán chê, Hoàng Tuyết Nhu chợt hỏi một câu vu vơ:

- Cô Emily thật sự rất diễm lệ, không biết đã có chàng bạch mã vương tử nào lọt vào mắt xanh của cô hay chưa?

Emily nhìn thẳng vào ánh mắt kiêng kỵ của nàng, lại liếc liếc qua Kiko, cuối cùng cũng có thể hiểu được cô nàng này đang nghĩ cái gì.

Mẹ kiếp, chẳng phải là sợ mình dây dưa gì với tên khốn kia hay sao?

Hừ, không biết tên đó có mị lực gì mà lại khiến cô chấp nhận tự ủy thân như vậy? Tu vi tầng bốn nha! Ở đại lục này thì tu vi đó có thể làm nghiêng đảo một đất nước rồi.

Nhưng không sao, tên đó… rồi cũng sẽ phải trả giá, sớm thôi!

Emily thầm cười lạnh một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên, trêu tức nói:

https://thuviensach.vn

- Người ta gọi tôi là Hắc Quả Phụ, cô nghĩ chàng hoàng tử nào sẽ đủ bản lĩnh để chinh phục đây?

- Hắc Quả Phụ? Là sao? – Hoàng Tuyết Nhu có vẻ hơi ngơ ngác.

- Là một con nhện cái, sau khi thân thiết với nhện đực xong thì ăn thịt nó để bồi dưỡng bản thân! Cô… hiểu rồi chứ?

Hoàng Tuyết Nhu lại phải mất một lúc mới hiểu hết nghĩa của lời này, dù sao nàng cũng không thông tiếng nước ngoài, cần có đạo cụ phiên dịch nha.

Vừa mới hiểu ra, Hoàng Tuyết Nhu đã hoảng sợ trợn tròn mắt, thái độ lại càng trở nên kiêng kỵ, chân cũng hơi lui lại một bước:

- Như thế… có quá độc ác không?

- Độc ác à? – Emily rất đắc ý khi thấy vẻ mặt hoảng hốt của Hoàng Tuyết Nhu, ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo nói:

- Đàn ông trên đời này chẳng có tên nào là tốt! Chẳng nhẽ còn phải bị động ngồi chờ bọn chúng phản bội mình hay sao? Chi bằng chủ động cho bọn chúng xuống địa ngục hết, vậy là thế giới này sẽ trong sạch thôi! Hừ… những tên mà Emily này giết đi, có kẻ nào không phải là đã có người thương nhớ, nhưng lại phụ bạc bọn họ để chạy theo dục vọng chứ?

Hoàng Tuyết Nhu giật thót cả mình, tưởng tượng đến cảnh cô nàng kia quyến rũ Trần Nam, sau đó ngồi nhai xương hắn rau ráu như nhai bắp cải… Không được, không thể để chuyện đó xảy ra được!

Tuy rằng Trần Nam cũng là một kẻ háo sắc, cũng có tính phong lưu, nhưng hắn vẫn luôn đối tốt với Hoàng Tuyết Nhu nha! Nàng có muốn trăng trên trời thì Trần Nam cũng sẽ tìm cách hái xuống cho nàng! Hoàng Tuyết Nhu không thích hắn có thêm cô gái nào khác là vì tính ích kỷ của phụ nữ,

https://thuviensach.vn

nhưng bảo người ta giết hắn vì cái tội đó thì nhất quyết không được! Bởi ở cái xã hội này, Trần Nam làm thế là chẳng có gì sai trái cả.

Móa… nghĩ linh tinh cái gì vậy? Hoàng Tuyết Nhu tự mắng mình vô ý vô tứ, cố nở nụ cười gượng gạo:

- Thật ra… không phải cứ như vậy đều là xấu xa…

- Đã từng có rất nhiều người phụ nữ ngu ngốc nghĩ như vậy! – Emily chợt ngắt lời:

- Cho đến khi bị phụ tình, kẻ kia đi mất thì họ mới bớt ngu đi được. Nhưng có nhận ra thì cũng đã muộn, cuộc đời họ đã đi vào vực thẳm mất rồi!

Hoàng Tuyết Nhu trợn trừng mắt lên, gằn giọng nói:

- Cô nói ai ngu ngốc?

- Ồ! – Emily cười khúc khích, trong lòng lại bất mãn thái độ của Hoàng Tuyết Nhu. Trước nay ai dám trợn mắt với nàng chứ:

- Tôi nói ai thì có liên quan gì đến cô đâu? Phải chăng cô cũng quen một tên đàn ông nào như thế? Vì vậy nên tự mình hiểu lấy mình rồi sao? Vậy thì cho tôi xin lỗi nha, tôi lỡ miệng!

Đúng là ba người phụ nữ mà họp nhau là thành cái chợ! Hoàng Tuyết Nhu và Emily vừa nhìn nhau đã không hợp mắt. Bởi hai người đều là loại kiêu ngạo, đều không thích nói lý, đều tự cho mình là đúng. Quan trọng, Hoàng Tuyết Nhu dù bề ngoài tưng tửng một tý nhưng bản chất lại rất truyền thống, còn cô nàng Emily này lại là một "dân chơi" thứ thiệt, bốc lửa và hừng hực tâm huyết. Cổ và kim… vốn rất là khó giao hòa a!

https://thuviensach.vn

Tình thế đã trở nên căng thẳng hơn, lại thêm Kiko đứng bên cạnh bối rối khuyên can, cuối cùng ba người loạn thành một đoàn. Về sau, vẫn là Kiko dùng thực lực mạnh mẽ kéo Hoàng Tuyết Nhu vào phòng, lại cười xin lỗi Emily, cuộc mâu thuẫn với lý do chẳng đâu vào đâu này mới kết thúc.

Nhìn bóng dáng hai cô gái kia biến mất sau cánh cửa, Emily chợt nở một nụ cười đầy quỷ dị, cánh tay búp măng kia cũng đã lập lòe hàn quang, hình như giấu diếm một thứ sát khí sắc bén nào đó. Cô nàng xoay lưng bước đi, trở về căn phòng đã được chuẩn bị đầy đủ cho mình.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Cô Nàng Biến Thái

Màn đêm buông xuống, chim chóc về tổ, ánh sáng lờ mờ của vầng trăng non làm khoảnh sân này trở nên âm u, những ngọn cỏ nhỏ bé run rẩy trong gió, nhưng vẫn kiên cường, bất khuất để tồn tại.

Trong bóng tối ấy, một người mặc đồ đi đêm đang khinh thủ khinh cước di chuyển. Dáng người mạn diệu được bó sát trong bộ đồ da cá mập, đôi chân dài thướt tha nhẹ nhàng nhảy múa, khiến cảnh vật nơi đây như có thêm một hình tượng trang trí diễm lệ nhất, cũng có chút sinh động hơn.

Thân thủ người kia không hề tệ, tu vi cũng cực cao, thậm chí đi lại mà không hề phát ra một tiếng động, đến những ngọn cỏ dưới chân cũng chỉ bị rạp xuống một chút, sau đó lại đứng thẳng lên ngóng nhìn phong cảnh màn đêm.

Kettttt

Cánh cửa phòng của Trần Nam đã bị mở ra, sau đó lại nhẹ nhàng đóng lại, căn phòng của hắn vẫn chìm trong bóng tối tĩnh lặng, thứ động tĩnh duy nhất chính là hơi thở đều đều của đàn ông, chứng minh hắn vẫn đang chìm trong cơn ngủ say.

https://thuviensach.vn

- Sao vậy em? – Bên phòng của hai cô gái, Hoàng Tuyết Nhu mơ màng hỏi Kiko. Vừa rồi không hiểu sao cô nàng này hơi giật mình nhấc đầu dậy, khiến Hoàng Tuyết Nhu bị tỉnh giấc.

- Không… không có gì đâu! – Kiko chợt lộ ra sắc mặt cổ quái, thần thái do dự một chút rồi lại nằm xuống ngủ, coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Ừ! Ngủ tiếp đi! Mấy hôm nay không được ôm ai đó đi ngủ, khó chịu chết rồi! Cố chịu nốt vài ngày nữa, rời khỏi đây sớm là được tự do nha!

Nói xong, nàng lại ôm chầm lấy eo Kiko, ngáp một cái rồi ngủ tiếp.

Ở bên phòng Trần Nam.

Trong bóng tối âm u, đôi mắt xanh biếc như biển khơi của người kia hơi lóe lên vẻ do dự, nhưng chỉ đảo đảo mấy vòng đã trở nên hừng hực lửa giận, cùng với đó là sự kiên quyết sắt đá, khó mà thay đổi.

Thình thịch… Thình thịch…

Tiếng tim đập hơi dồn dập lên, đôi mắt màu lam lóe lên từng tia sắc lạnh, trong tay cũng đã xuất hiện một vật sáng lấp lóe, không khó nhìn ra đó là một thứ kim loại bén nhọn vô bì.

Hít…

Một đường dao ngọt lịm đâm xuống, nhằm thẳng về phía trái tim kẻ nằm trên giường. Nhát dao rất độc, rất tinh chuẩn, hơn nữa còn vô cùng lặng lẽ, rất có tiềm chất của sát thủ, một kích nhẹ nhàng tất sát, một chút động tĩnh cũng không để lộ.

Pặc!

Người áo đen đột nhiên thấy cổ tay bị siết chặt, giống như một cây kềm thép vậy, có muốn di chuyển nửa tấc cũng không nổi. Nàng dồn mạnh lực

https://thuviensach.vn

lượng vào tay, giật phăng một cái, nào ngờ "cái kềm" kia đột nhiên thả lỏng, khiến nàng bị hẫng, lui lại tới mấy bước, suýt nữa thì ngã ngửa. May mà năng lực thực chiến của nàng cũng rất cao, không đến mức mất mặt như vậy.

- Sao hả? Mới đó mà đã nhớ nhung anh, muốn tới tâm sự một chút rồi sao?

Trần Nam vẫn nằm trên giường, chân bắt chữ ngũ, vểnh râu cáo lên khiêu khích, rất có phong thái mèo vờn chuột.

- Im mồm! Ai muốn tâm sự với mi? – Người áo đen cất giọng nói hơi khàn của mình phản bác, không cần phải nghi vấn thêm gì nữa, nàng chính là cô nàng Emily Morgan "độc phụ", luôn nung nấu tư tưởng muốn làm thịt Trần Nam, vừa là báo thù vừa là để cướp Kiko tới tay.

Nàng nào có biết, Kiko kia cũng là cao thủ ẩn giấu, trước mặt nàng chỉ biểu hiện ra là tu sĩ tầng ba, nhưng thực tế lại là nhân vật ngang hàng với cha nàng. Và cái việc mà nàng muốn lén lút làm này… ngay từ đầu đã lọt vào mắt Kiko rồi, chỉ là, cô bé kia lại không làm gì, cũng không ngăn cản, cũng không nói cho ai. Đơn giản là vì nàng hiểu lầm chuyện này sang một ý nghĩa nào đó…

Một cô gái Phù Tang truyền thống chân chính không bao giờ trách cứ chồng, bởi trượng phu làm gì cũng là đúng, giống như Shien năm xưa có thể một lòng một dạ ủng hộ Thiên Hoàng vậy. Gia giáo của Phù Tang đã làm cho Kiko có một tính cách rất rõ ràng, nàng có thể chiều chuộng Trần Nam bằng tất cả những gì mình có, hắn muốn làm gì, nàng cũng sẽ không cản, việc nàng làm đó là hết lòng chăm sóc hắn, làm cho hắn cả đời cũng không quên được mình, cả đời cũng không bỏ rơi mình. Vậy là nàng đã là một thiếu phụ Phù Tang hoàn mỹ!

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, cô bé ngốc này còn âm thầm che giấu hộ Trần Nam. Bởi theo nàng, nếu Trần Nam đã muốn nói thì hắn sẽ nói, còn không muốn nói thì sẽ không nói, nàng không muốn tự làm theo ý mình rồi khiến Trần Nam không vui. Aiz… chiều chồng đến mức này rồi thì… ai cũng phải thương a!

Lại trở lại với căn phòng của Trần Nam, tên kia lúc này đang tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên, trợn to mắt cảm thán:

- Ơ… không nhớ anh, không tới để tâm sự, thế em ở đây làm gì?

- Giết mi! – Emily lúc này đang cực kỳ tức giận, không thèm quan tâm suy xét xem tại sao vừa rồi đòn của mình bị cản. Nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm dao lao lên, mục tiêu chính là cái yết hầu lồi ra của Trần Nam.

Tên kia lại chỉ cười nhẹ một cái, ngón trỏ co lại, sau đó búng păng một phát, con dao sắc nhọn trên tay Emily đã tuột khỏi tay nàng, bắn thẳng lên trần nhà. Cô gái kinh hãi, đang định lùi nhanh về sau thì lại thấy cổ tay bị nắm, lực đạo mạnh mẽ kéo người nàng về phía trước, có muốn lùi cũng không nổi. Emily chỉ thấy người mình lộn một vòng, sau đó bị ném thẳng lên trên đệm, đang định giãy dụa đứng lên thì đã thấy chân tay bị đè chặt, không thể nhúc nhích một li.

Con dao kia vẫn đang cắm trên trần nhà, thân dao rung rung không ngớt, vài tia hàn quang lập lòe chiếu sáng lên mặt của nam nhân, làm Emily có thể quan sát hắn kỹ, không còn mờ mịt như vừa rồi.

Hắn… vẫn là tên đàn ông đó! Dung mạo của hắn, nàng cả đời cũng không quên được! Nhưng tại sao… tại sao bây giờ hắn vẫn có thể dễ dàng khống chế mình? Lần trước là nhờ bộ quần áo pháp bảo, hơn nữa do mình bất cẩn không vận công chống đỡ kịp. Nhưng lần này rõ ràng hắn đã chủ động đánh bại mình, hơn nữa còn dễ dàng vô cùng… rốt cuộc là sao?

https://thuviensach.vn

Bên tai cảm thấy nóng ngứa, hơi thở hừng hực của người đàn ông chui vào tai Emily, âm thanh vẫn quen thuộc như thế, làm nàng càng trở nên mờ mịt:

- Thôi nào, đừng xấu hổ nữa! Hay chúng ta ôn lại chuyện cũ một chút, sau đó ngồi tâm sự được không?

Emily vẫn còn chưa hồi thần, nhưng thần kinh nàng vẫn hành động theo phản xạ, cái đầu lắc lắc yếu ớt. Trần Nam không thèm để ý, hai bàn tay hư hỏng đã bắt đầu lướt trên thân thể mềm mại của Emily, bộ quần áo làm bằng da cá mập vốn là liền thân, chỉ có một cái khóa kéo duy nhất bên hông. Trần Nam kéo nhẹ một cái, bộ đồ co dãn đã bật ra, đồi núi vốn bị chèn ép cũng nảy lên mãnh liệt, thể hiện sự khao khát tự do của mình.

- Ồ! – Trần Nam ngạc nhiên một lúc, tý nữa thì chảy máu mũi. Hắn rất là ngạc nhiên phát hiện ra, bên trong bộ đồ bó sát này… chẳng có cái gì khác! Đây là dụ hoặc, dụ hoặc trắng trợn! Ăn mặc kiểu này có khác gì là mời hắn tiến tới đâu? Không được, nhất quyết không được để nàng thất vọng!

Tay làm, hàm vẫn nhai, chính xác thì không phải nhai, nhưng nói chung là miệng có làm việc, Trần Nam thuần thục lột sạch bộ đồ đơn giản kia ra, kích thích thân thể thiếu nữ vô cùng chuyên nghiệp. Chẳng mấy chốc, thân thể nhạy cảm của Emily đã nổi lên phản ứng, hơn nữa còn là phản ứng mãnh liệt, màu hồng cũng lan đến trên má, độ ẩm của thân thể cũng tăng lên rõ rệt, thậm chí còn vì bị hắn kích thích mà đạt đến đỉnh cao một lần.

Cũng vì cái đỉnh cao ấy, Emily đột nhiên rùng mình, thức tỉnh từ trầm tư. Nàng cuống quýt hô lên:

- Từ từ…

- Ồ! Là từ từ chứ không phải đừng! Không sao, anh chờ một chút xem em định nói gì? – Trần Nam đùa cợt một câu, rất là hứng thú nhìn Emily.

https://thuviensach.vn

Cô nàng kia ngồi thẳng dậy, đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm Trần Nam, cũng chẳng ngại ngùng gì về việc thân thể khiến đàn ông nhìn mòn cả mắt kia đang lộ ra ngoài không khí. Nàng ngập ngừng một chút, sau đó nghi hoặc hỏi:

- Mi… thật sự mạnh như vậy? Tại sao trước đây lại phải vờ yếu đuối để trêu đùa ta? Làm nhục một người yếu hơn, mi thấy rất hay phải không?

Trần Nam phì một tiếng:

- Lúc đó là lúc đó! Bây giờ là bây giờ! Lúc đó là thật, bây giờ cũng là thật! Chẳng qua anh bị thương nặng, chưa hồi phục năng lực mà thôi! Đừng có nghĩ rằng anh phải giả vờ để làm mấy trò nhàm chán như vậy! Nếu lần đó không phải có người muốn chủ tâm làm anh mất thân phận đàn ông, vậy thì anh cũng không thừa hơi mà làm thịt lại đâu!

- Vậy bây giờ ta lại đến đây muốn giết mi! Vậy mi cũng muốn giết ta hay sao? – Emily hờ hững nói, dường như chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết.

Trần Nam kì quái nhìn nàng một lượt, nụ cười “đểu giả” vẫn giữ trên môi:

- Giết em? Sao lại phải giết? Anh đã nói rồi, em đến đây là vì nhớ anh, muốn ôn lại chuyện cũ với anh thôi mà! He he, chẳng phải lần này rất giống lần trước hay sao? Nào nào… nói nhiều quá thì trời sáng mất! Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng nha!

Trần Nam xuề xòa cho qua, lại tự bịa ra một cái lý do cờ hó cũng không ngửi được. Nhưng Emily không phải là cờ hó, nàng lại nghe ra được mùi vị trong đó, chẳng phải tên này cũng chỉ là một con ngựa đực, có ham muốn dục vọng với cái thân thể này hay sao?

https://thuviensach.vn

- Khoan đã! – Trần Nam như tên đã lên dây, muốn bắn ra lắm rồi mà cô nàng này cứ cản một cản hai, nhưng hắn vẫn không mất kiên nhẫn, dường như không bao giờ hết hứng thú chơi đùa vậy.

- Sao thế?

- Anh thực sự muốn làm như vậy? Không sợ hai người kia biết hay sao? – Emily cố hỏi nốt.

- Sợ chứ sao không? – Trần Nam gật gật đầu:

- Nhưng có người còn sợ hơn cả anh! Nếu để Kiko biết người đó đến giết chồng yêu của cô bé, vậy thì… hí hí!

- Vô sỉ! – Emily gắt một tiếng, nhưng lại đột nhiên giật mình:

- Kiko biết thì biết, liên quan gì…

Còn chưa nói xong, Emily đã sởn cả da gà khi nhìn thấy ánh mắt soi mói của Trần Nam, giống như muốn nhìn xuyên thấu bản tâm của nàng vậy. Cô nàng chợt hơi cúi thấp đầu:

- Anh biết rồi sao?

- Biết cái gì?

- Biết tôi… đối với Kiko…

- Hả?! – Trần Nam vẫn giả ngu…

Emily chợt cảm thấy nổi giận đùng đùng, nhưng không dám phát tác, nàng cố nén lại mà nói:

- Tôi thích cô ấy!

- À… - Trần Nam rất khốn nạn à một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Tưởng cái gì? Chuyện đấy thì… giờ anh mới biết a!

Emily vốn nghĩ đã bắt đầu đả thông quan hệ với tên này, có thể ngồi đàm phán được, ai ngờ nửa câu sau của hắn lại như ném đá vào hội nghị vậy, khiến nàng tý nữa sôi máu.

Cố gắng kềm chế, Emily đưa ra điều kiện:

- Thế này nhé! Tôi sẽ cho anh tất cả, anh muốn cái gì ở tôi cũng được, muốn tôi làm gì cũng được! Anh nhường Kiko cho tôi, được không?

Trần Nam dở khóc dở cười, chẳng hiểu Emily này nghĩ cái gì nữa. Vấn đề như thế này mà cũng nói ra được? Nàng nghĩ Trần Nam là người thế nào? Kiko là người thế nào?

Thực tế, cũng là do Emily hơi cực đoan, nhìn thấy toàn mặt đen tối của xã hội, trong mắt nàng, việc đàn ông bỏ vợ, thậm chí bán vợ vào kỹ viện để chạy theo dung mạo và thế lực của nàng không phải là ít. Cái việc nhường đi thế này thì có gì mà không được?

- Em tốt nhất đừng nên nói lại chuyện này nữa nha! Em có muốn đến đây với anh thì thoải mái, còn em có đủ bản lĩnh lôi Kiko đi thì cứ việc, anh không cản! Kiko là người, không phải là đồ vật, Trần Nam này còn chưa có quyền quyết định số phận của cô ấy đâu! Bây giờ… ôn chuyện trước đã nha!

Nghe lời Trần Nam nói, trong lòng Emily như bị giáng một kích. Nhưng thấy hắn tới gần, nàng lại cuống quýt cản lại:

- Từ từ… Một vấn đề cuối cùng thôi!

- Ừ! Nói đi em! – Trần Nam vẫn rất hào phóng.

https://thuviensach.vn

- Tôi không muốn bị làm nhục! Hôm nay là Emily Morgan chủ động đến dâng hiến! Anh nghe theo tôi có được không?

Trần Nam chảy máu mũi thật rồi.

Con mẹ nó, có đề nghị mê người đến mức đó hay sao?

Đúng là cô nàng này có đầu óc biến thái thật! Không ngờ kiểu tư duy gì cũng nghĩ ra được! Tội nghiệp nàng a… chắc lúc trẻ từng chịu cú sốc gì lớn lắm thì mới ra nông nỗi này! Không ngờ trước sau vẫn cố chấp vì cái danh dự chẳng đâu vào đâu, cho rằng chuyện bị làm nhục hay không quan trọng hơn trinh tiết! Ách… thật đúng là con mẹ nó… cực phẩm trong cực phẩm nha!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Luận Đạo

Trong căn phòng của Trần Nam, tiếng thở dốc nóng bỏng đã bắt đầu lên đến cao trào. Emily cũng không nhớ nổi mình đã "khoan khoái" đến lần thứ mấy, cái cảm giác được lên mây này bắt đầu thấm nhuần vào cơ thể nàng, như một thứ thuốc phiện, dần dần khiến nàng mất kiểm soát bản thân.

Từ ban đầu chỉ bị động cho hắn công kích, đến bây giờ, nàng lại chủ động tạo ra khoái cảm lớn nhất cho bản thân, tiện thể làm Trần Nam hưng phấn gần chết. Cuối cùng, vẫn là nàng vì hăng quá mà đuối sức, bị hắn đánh cho không còn manh giáp, phải chủ động mở miệng cầu xin.

Cơn mưa rào đã qua, cơn mưa phùn rả rích thêm tý nữa. Trần Nam giờ đang mò mẫm Emily, cố gắng tìm hiểu từng ngóc ngách bí ẩn nhất trên người nàng, miệng hỏi:

- Cảm thấy thế nào?

- Cũng được! – Cô nàng kia dường như khá hài lòng về cách "phục vụ" của Trần Nam:

- Không đến nỗi tệ!

Trần Nam thầm cảm thán, đúng là phương Tây cởi mở nha! Người ta bình thường cũng không mấy nhắc đến chuyện trong phòng thế này, nhưng

https://thuviensach.vn

nếu đã đề cập thì rất tự nhiên, không có gì là xấu hổ hay thẹn thùng cho lắm. Cũng vì thế mà Trần Nam trực tiếp bỏ qua việc cô nàng Emily này có bận tâm về giới tính của mình hay không, bởi nếu có thì cũng ở mức thấp lè tè, có khi nàng đã bỏ qua vấn đề này từ lâu rồi.

- Vậy thì tốt rồi! Bây giờ tâm sự một chút đi! Tại sao em lại thích Kiko? Hơn nữa còn có thể nói ra dạng lời nói như cho anh tất cả để đổi lấy cô bé đó?

Trần Nam hỏi thẳng vào vấn đề chính, làm việc với người phương Tây là hạn chế vòng vo ba lăng nhăng, điều này hắn biết từ lâu rồi.

- Thích còn cần lý do sao? – Emily hơi bất mãn nói.

- Cần chứ! – Trần Nam khẳng định lại một lần nữa:

- Yêu thì có thể không cần lý do, nhưng thích thì cần lý do chính đáng. Chắc chắn phải có ấn tượng gì đó thì người ta mới thích nhau được, đúng không? Trên thực tế, tình yêu cũng có lý do, nhưng vì lý do đó quá phức tạp, người ta không giải thích nổi, cũng không nói ra miệng nổi, vì thế mới gán cho nó cái định nghĩa “khi yêu đừng hỏi tại sao”, thực tế là bỏ qua nghiên cứu về phương diện này mà thôi!

Trần Nam lại một lần nữa ra vẻ nguy hiểm, nói ra một đống triết lý như giáo sư tình d… ý nhầm, tình yêu!

- Không ngờ anh còn là một triết lý gia đó! – Emily cười khẩy một cái, trong lòng bắt đầu nhận thức lại về tên vô sỉ này. Nàng suy tư một chút, sắp xếp lại lời nói:

- Thứ nhất là vì cô ấy rất đẹp, rất đáng yêu! Anh không cảm thấy ở bên một cô bé “nấm lùn” như vậy rất có cảm giác được che chở cô ấy hay sao?

https://thuviensach.vn

- Ừ! Lý do này rất hợp lý! Bởi anh đây cũng có cảm giác đó nha! – Trần Nam rất là đồng tình.

- Thứ hai là về khí chất! Cô ấy rất giống mẹ cả của tôi! Ôn nhu, xinh đẹp và vô cùng hiền thục.

- Thứ ba! Cô ấy rất giống thần tượng của tôi! Cũng là người mà mẹ cả tôn sùng! Là Bất Diệt Thần Shien!

Shien!?

Trần Nam chấn động trong lòng, sao lại có liên quan đến Shien ở đây? Cô nàng này rõ ràng sinh ra ở Quyền Hoàn, huyết thống cũng là Quyền Hoàn, cha là Frank Morgan, sao thần tượng lại là Shien? Hơn nữa…

- Mẹ cả của em là người Phù Tang hay sao?

Emily biết tiếng Phù Tang, biết về Shien, lại nói mẹ cả giống Kiko… tất cả đều quy lại một mối, đưa ra phỏng đoán của Trần Nam.

- Anh cũng không ngu lắm! – Emily cười nhẹ một cái:

- Mẹ cả của tôi là Miho Morgan, là hậu duệ của Mizuho trong sáu Samurai, huyết thống của bà đã lưu lạc trên Quyền Hoàn sáu trăm năm rồi mới được cha tôi tìm thấy, cưới bà về. Mẹ tôi đã mất sớm từ khi tôi còn nhỏ, mẹ cả là người nuôi tôi lớn lên, dạy tôi biết chữ, đốc thúc tôi tu luyện, thậm chí cả bí tịch dùng chủy thủ cũng là bà truyền cho tôi! Từ nhỏ tôi đã nghe bà kể truyện của Shien, giống như kể những câu chuyện cổ tích, và từ đó, Shien chính là thần tượng của tôi!

Trần Nam nghe xong một hồi, trong lòng chẳng biết nên khóc hay nên cười.

https://thuviensach.vn

Năm xưa Mizuho yêu Shien, tự mình tạo ra tâm thệ để chung thủy với Shien, cuối cùng lại vì tuyệt vọng với tình yêu, quyết định tự tận để giúp người mình yêu lần cuối.

Bây giờ lại có Emily, coi như truyền nhân của Mizuho lại thích Kiko, truyền nhân của Shien. Hơn nữa còn bá đạo hơn cả tổ tiên, từ lâu đã khẳng định mình không thích đàn ông, định danh chính ngôn thuận cướp Kiko về cho mình!

- Hỏi nhiều như vậy rồi! Tôi cũng chẳng giấu anh cái gì, giờ thì đồng ý với tôi một chuyện được không? – Emily hình như vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Chuyện về Kiko thì quên đi! – Trần Nam rất tự nhiên mà từ chối.

- Tôi cũng không cần anh phải đồng ý chuyện tối qua! – Emily tức giận phản bác:

- Tôi muốn tới đây nói chuyện với Kiko, anh không có ý kiến gì đấy chứ?

- Ờ! Thế thì tùy em! Anh đã nói rồi, đủ bản lĩnh kéo Kiko ra khỏi anh thì cứ việc! Anh không cấm! – Trần Nam hào phóng trả lời, sau đó lại đột nhiên nghĩ ra cái gì:

- Mà thực ra cũng không cần mất công như vậy! Có một cách rất hay, vẹn cả đôi đường! Không biết…

- Nói thử đi! – Emily bắt đầu nổi tâm tò mò.

Trần Nam đột nhiên cười khùng khục, vô cùng dâm đãng, nhìn chằm chằm vào cặp mông căng tròn của Emily:

- Nói ra có lợi gì đâu? Nếu em đồng ý làm cái chuyện hôm qua chưa làm… Vậy thì anh còn suy xét… Hé hé…

https://thuviensach.vn

Emily đột nhiên che kín mông, nổi giận đùng đùng đứng dậy, vơ lấy bộ đồ da cá mập, nhanh chóng khoác lên mình. Trợn mắt nhìn Trần Nam:

- Cút đi! Tên khốn nạn này! Đừng tưởng mi chiếm được ta hai lần là giỏi! Đợi đi, sẽ có ngày ta đủ thực lực giết mi! Ta sẽ lại tìm đến tống mi xuống địa ngục.

Emily nói xong, lập tức xoay người đi thẳng, trời vẫn chưa sáng, chẳng ai nhìn thấy nàng, đúng là thời điểm tốt nhất để rời đi.

Đằng sau, Trần Nam chợt nở nụ cười kỳ quái, miệng lẩm bẩm:

- Còn chưa tới lúc nói ra mà thôi! Một con ngựa hoang rất dữ dằn, nhưng dục vọng lại mạnh như liệt hỏa! Nếu cô là một người phương Đông, tôi không có chút tự tin nào. Nhưng… một người phương Tây… vậy thì mối thù này cũng không có nặng nề như vậy đâu! Phải không? Cô bé…

Trần Nam huýt sáo vài cái, đếm nhẩm mấy con cừu tưởng tượng ra, đếm được đến con thứ mười thì đã lăn đùng ra ngủ, không thèm để ý những chuyện khác nữa.

Còn về Emily, ngay khi về phòng, nàng đã cởi bỏ bộ đồ kia ra, chui vào phòng tắm tẩy rửa hết ố vật trên người. Ngắm mình trong gương, thân thể ấy thật mạn diệu, đôi chân dài mà đầy săn chắc, khiến bao kẻ si mê, bộ ngực đầy đặn, lại hồng hào, tươi tắn, chứng minh cho sự thanh tân của nàng. Khuôn mặt trái xoan đầy mị lực với đôi mắt sâu, mũi cao, môi mỏng, mày dài và sắc nét. Cái thân thể này là miếng mồi trí mạng, khiến bao nhiêu ong bướm sa bẫy, cuối cùng kẻ thì táng mạng, kẻ thì tàn phế.

Gần sáu trăm năm không thật sự trao mình cho tên đàn ông nào, vậy mà… giờ đây lại bị hắn chiếm đoạt tới hai lần! Nếu xét về một khía cạnh nào đó, hắn lợi hại hơn nhiều những kẻ đã táng mạng kia…

https://thuviensach.vn

Không… không được nghĩ viển vông như thế! Mối thù làm nhục này làm sao mà bỏ được?

Nhưng… ta oán hận hắn là vì cái gì? Chẳng phải là vì tức giận một con kiến dám cưỡi lên đầu con voi như ta hay sao? Chẳng phải vì oán hận hắn đã làm ta phải nhục nhã khi khuất phục một con kiến hay sao?

Giờ đây, hắn không phải con kiến, mà là một con hùng sư kiêu ngạo. Không đúng, là một con dâm trùng đáng hận mới đúng!

Làm sao thế này? Ta chẳng phải đã từng nói với Avril, kẻ nào có bản lĩnh đánh bại ta thì cứ theo bừa hắn cho vừa lòng cha hay sao? Nhưng cái cục tức này làm sao mà nuốt xuống được?

- Không được! Mi còn chưa đủ bản lĩnh đâu! Chờ đi! Rồi ta sẽ đánh bại tên khốn kiếp đó, sau đó lột da rút gân mi ra cho thỏa nỗi hận.

Emily siết chặt nắm tay, chợt thấy lực lượng trong người như sôi trào. Thử vươn tay một cái, nàng thấy tốc độ của mình đã nhanh hơn gấp rưỡi trước kia, nàng không khỏi ngạc nhiên sững người ra đó.

- Được rồi! Dấu hiệu đột phá đã đến rồi! Không lâu nữa đâu, tên khốn kiếp!

Emily hầm hừ một lúc, sau đó đi tới trước bồn, bắt đầu tắm rửa. Nhưng hôm nay hình như không có cảm giác thoải mái như mọi khi?! Tại sao lại không có cảm giác tê tê như điện giật khi bị hắn chạm tới chứ? Đáng chết, tên khốn kia rốt cuộc đã làm gì ta?

Tôi hôm sau…

Emily lại mặc bộ đồ đi đêm kia lên, tiến tới phòng Trần Nam ám sát hắn.

https://thuviensach.vn

Kết quả… không khác hôm qua là mấy, nàng vẫn bị hắn đánh bại trong vòng năm chiêu, sau đó bị chiếm đoạt một lần. Cuối cùng thất thểu ra về.

Nhưng… sau hai lần ám sát thất bại, kinh nghiệm của nàng lại tăng lên rất nhiều, dấu hiệu đột phá lại càng mạnh mẽ. Cho đến ngày thứ ba, Emily vẫn chưa từ bỏ ý định, con dao sắc bén kia vẫn được chủ nhân sử dụng, không sợ thất nghiệp. Nhưng kết quả chẳng khác gì hai ngày trước.

Ba ngày sau…

Đã là ngày thứ sáu kể từ hôm đầu tiên ấy rồi.

Kể từ ba ngày trước, Emily đột nhiên không xuất hiện nữa. Trần Nam bây giờ vẫn phòng không gối chiếc, rõ ràng có hai cô vợ, một tình nhân hờ nhưng lại cô đơn, không biết nên khóc hay nên cười nữa đây?

Cũng chỉ tại cái tư tưởng truyền thống cổ hủ kia! Má nó, không ngờ chỉ vì xấu hổ mà tách rời hắn mình ra! Lại còn lấy lý do là vì lo cho mình, không muốn chỉ vì hứng khởi nhất thời mà thân thể bị tổn thương! Bé Nhu không biết mình đã khỏi từ mười ngày trước rồi hay sao? Thấy đùa nghịch với Emily suốt mà có sao đâu? Rõ ràng là kiếm cớ mà!

Trần Nam cứ thoải mái chửi ầm ỹ, không biết rằng cái tư tưởng cổ hủ đó đã giúp hắn có được cảnh bình yên bây giờ, nếu không, tên bắt cá bằng nhiều chi như hắn đã bị đá không biết bao nhiêu lần rồi. Hơn nữa, cái tình cảnh này cũng là do hắn chứ do ai?

Lần trước đến nước Lưỡng Hà, Trần Nam và Hoàng Tuyết Nhu, Kiko đã lợi dụng men rượu hoang đường một lần, không biết Noya Hà đã nghe thấy rành rành. Sau này, cô nàng Hồi giáo kia tiếp xúc với Hoàng Tuyết Nhu rất gần, đã nhắc khéo về vụ hôm đó, khiến hai cô gái muốn tìm cái lỗ mà chui xuống. Khi mới gặp lại Trần Nam trong lâu đài này, Hoàng Tuyết Nhu vẫn còn đang vui mừng nên không để ý, cho đến sau khi tách ra một thời gian thì mới sực nhớ ra, cuối cùng cho hắn ngủ một mình.

https://thuviensach.vn

Nếu Hoàng Tuyết Nhu mà biết chỉ vì mình xấu hổ linh tinh mà bị lỗ nặng, không biết nàng có tức đến ngất xỉu hay không?

…

Tạm thời dẹp chuyện tình cảm sang một bên, lại nói sang chuyện luận đạo do Joe Winsor tổ chức.

Không ngờ tên này thế mà có uy tín cực cao, không hổ là anh hùng cứu thế trong vụ Long Tổ trước đây, hầu như ai cũng nể mặt hắn. Chỉ cần vừa hiệu triệu một tiếng là tất cả Bất Diệt Thần đều tạm gác việc sang một bên, đến đây tụ tập luận đạo.

Có lẽ, cả Sinh Tồn Tinh này chỉ có duy nhất một người có uy tín như vậy mà thôi!

Tên này không hổ là ba que xỏ lá, lại tự tiện sắp xếp cho Trần Nam và Kiko 2 slot. Cái gọi là luận đạo, chẳng qua là đến đánh nhau một trầu, phân xem ai là mạnh nhất mà thôi. Cái này không khác Hoa Sơn Luận Kiếm trong Anh Hùng Xạ Điêu là mấy.

Không biết là vô tình hay cố ý, tên Joe này lại phân ra 2 bảng, mỗi bảng 4 người, trong đó, hắn và Trần Nam cùng một bảng, Kiko lại sang bảng còn lại. Đấu như kiểu World Cup vậy. Sau đó thì đầu bảng đấu đấu bảng, nhì bảng đấu nhì bảng tranh vị trí đầu.

Đến cái giờ phút này, Trần Nam mới biết, mấy Bất Diệt Thần này không phải chỉ mới tổ chức chuyện này lần đầu. Trong lịch sử suốt hàng tỉ năm nay, chuyện này cũng được tổ chức trên một ngàn lần rồi. Mục tiêu của đám Bất Diệt Thần này khi tham gia chỉ là một thứ, chính là tấm huy chương do Tiêu Dao Tử để lại, nghe nói trong đó có bí thuật thiên cổ, là bí mật giúp Tiêu Dao Tử có được hơn bảy mươi thê tử đều là Bất Diệt Thần.

https://thuviensach.vn

Trong tấm huy chương đó còn ẩn chứa vô số bí mật, và truyền thừa đạo thống chỉ là thứ da lông trong đó mà thôi. Các Bất Diệt Thần này cảm ngộ lâu như vậy mà mới chỉ ngộ được truyền thừa đạo thống, ấy vậy mà đã trở thành chí bảo bất truyền của Quyền Hoàn, đủ biết độ trân quý của tâm huy chương này là thế nào rồi.

Nghe xong tất cả mọi chuyện, Trần Nam không hề do dự gật đầu cái rụp.

Dù sao tất cả mọi người sớm muộn cũng biết cái bản mặt của mình, giấu diếm cũng vô dụng, chỉ bằng tham gia một chút, rèn luyện bản thân mình, lại mở rộng tầm mắt về thực lực mấy lão già kia. Âu cũng coi như chuyện tốt a…

Còn Kiko… nàng trăm nhu ngàn thuận nghe theo lời Trần Nam, thấy hắn ủng hộ thì nàng cũng đồng ý, vậy là hai Bất Diệt Thần mới… à, tính cả Park Ji Jie nữa thì là ba. Ba Bất Diệt Thần mới xuất hiện này cùng nhau tham gia lần luận đạo đầu tiên trong đời.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Thật Mất Mặt

Hôm nay là ngày đầu tiên của luận đạo.

Theo cách sắp xếp đấu vòng tính điểm kiểu world cup, vậy thì mỗi nhóm sẽ có 6 trận đấu, hai nhóm là 12 trận. Trong đó mỗi người đều có 3 trận, trước sau cũng phải đọ với tất cả người cùng nhóm.

Trên Sinh Tồn Tinh có tất cả 8 Bất Diệt Thần, chúng ta cũng đã biết mặt tất cả. Joe Winsor coi như công bằng, xếp hết "thí sinh" Quyền Hoàn vào một nhóm, "thí sinh" Quân Vương vào một nhóm, Trần Nam và Kiko được nhận định là trung lập, chia đôi mỗi người một nhóm.

Vậy là, cái cuộc luận đạo này còn là gián tiếp so đọ giữa 2 đại lục, ngoài ra còn là sự so đọ trong nội bộ từng đại lục với nhau. Trần Nam tuy rằng hơi cay cú với Joe Winsor một chút, nhưng không thể không thầm cảm ơn hắn vì tách riêng mình và Kiko ra.

Nhìn tấm sơ đồ thi đấu hoa lệ treo ngay bên dưới tháp đồng hồ, Trần Nam không khỏi dở khóc dở cười. Mấy tên Bất Diệt Thần này công nhận rất là… chảnh. Trước mặt đám hậu bối, những tu sĩ kém hơn mình lúc nào cũng thích giữ vẻ bí ẩn. Tên nào tên nấy đều giữ danh hiệu, không tên nào dùng tên thật, kể cả Trần Nam và Kiko cũng bị gán cho cái danh xưng bề ngoài, ghi lên trên đó.

https://thuviensach.vn

Ba người của Quân Vương lần lượt là Thần Đế (Hiên Viên Thái), Thần Hoàng (Âu Vĩnh Lạc) và Thần Boques (Boquesto Mohamed), ông nào cũng xưng là thần, rất là khủng khiếp.

Ba người của Quyền Hoàn thì lại khác, trong lòng bọn họ, chỉ có hai vị thần duy nhất là Tiêu Dao Tử và Allah, vì vậy không ai tự xưng là thần cả. Tất nhiên, tư duy của họ là thế chứ họ không áp đặt lên người của ba vị "thần" kia, họ vẫn rất tôn trọng danh xưng của mỗi người. Ba người lần lượt là Thân Vương (Joe Winsor), Thủ Tướng (Frank Morgan) và Isaac II (Park Ji Jie). Cơ bản là vì Park Ji Jie chưa được chính thức công nhận là một Bất Diệt Thần, hắn còn cần thời gian rèn luyện dài lắm, và trước khi hắn thực sự chứng minh được bản thân mình, hắn sẽ sử dụng tên thật của người tiền nhiệm, lại thêm số II đằng sau, ý nghĩa hắn vẫn chỉ là núp bóng danh dự của Isaac Lee mà thôi.

Còn Trần Nam thì đã tự nhận mình là Lãn Ông từ lâu rồi, không có gì phải bàn cãi, còn cô bé Kiko lại được nhận định là truyền nhân của Shien, vì vậy nàng cũng giống Park Ji Jie, được mệnh danh là Shien II.

Ngày đầu tiên là cuộc thi đấu giữa Park Ji Jie và Joe Winsor, Trần Nam thì phải đợi đến ngày thứ ba mới có cuộc thi đấu. Bởi ngày mai thì lại đến lượt nhóm 2, là Kiko đấu với lão Boquesto.

Nhắc lại một chút, đây là một cuộc luận đạo theo đúng nghĩa của nó. Mọi người thi đấu chủ yếu là giao hữu, lấy thắng thua thôi chứ không phải là liều mình chiến đấu. Vì vậy cũng có luật lệ, đó chính là điểm đến là dừng, thắng thua trong một chiêu duy nhất, ai thất thủ trước là thua.

Do cuộc luận đạo thế này mang quá nhiều ý nghĩa, bao gồm cả danh dự của cả đại lục, vì vậy mà nếu một người của đại lục này mà phạm luật, cố tình làm tổn thương đối thủ, vậy thì chắc chắn sẽ có người đứng ra chỉ trích hắn, thậm chí là vây công… Mấy lão già khú đế này lại trọng danh dự trên

https://thuviensach.vn

hết, cái luật lệ này đã được thống nhất từ hàng tỷ năm trước, ngu gì mà đi phá?

Lúc này, Trần Nam đã bước chân vào đến đấu trường trong pháo đài. Cái đấu trường này không hổ là dành cho thần tiên đánh đấm, ít nhất phải lớn gấp mười lần đấu trường Roma. Nhưng theo Trần Nam, cái diện tích này vẫn không thể đủ cho một chiêu của Bất Diệt Thần, rốt cuộc Joe Winsor nghĩ gì?

Ba người Trần Nam vừa vào đến đấu trường, ông bác Âu Vĩnh Lạc đã cười thân thiện vẫy vẫy tay. Trần Nam cũng vui vẻ tiến đến, dù gì đây cũng là người quen nha, ngồi gần dễ nói chuyện, tiện thể hỏi thăm tình hình bên Quân Vương một chút.

Thấy Trần Nam đi tới gần Âu Vĩnh Lạc, có vài người ngồi trong đấu trường này đã lộ ra sắc mặt cổ quái, đầu tiên chính là Emily. Cô nàng này hôm nay đã xuất hiện, đang ngồi dưới tay một người đàn ông nhìn qua hơn ba mươi tuổi, mặt cũng khá anh tuấn, tóc vàng hoe mềm mại, mắt xanh biếc, mũi cao. Ông ta ngồi ở hàng đầu chỗ đó, đằng sau là một đám nam nữ có già có trẻ, kẻ nào cũng có tu vi tầng bốn, chỉ lác đác vài người tầng ba mà thôi. Xem ra đây chính là Frank Morgan, cha của Emily rồi.

Nhìn lướt qua mấy "người quen" ở xung quanh, người nào người nấy cũng có một khu vực riêng, đằng sau là cả một đám tu sĩ tầng bốn theo trợ uy. Đám tu sĩ tầng bốn kia thì không biết Trần Nam, cho rằng hắn là người của Âu Vĩnh Lạc, vì vậy không có phản ứng gì, chỉ có mấy Bất Diệt Thần quen biết Trần Nam là đã trợn mắt, dở khóc dở cười với cái thằng không hiểu quy củ này.

Frank Morgan chợt liếc qua con gái mình, thấy từ đầu đến giờ nó vẫn nhìn quanh nhìn quẩn, đến khi ba người kia vào thì lại nhìn chằm chằm vào họ, hắn chợt cười nhẹ một cái:

https://thuviensach.vn

- Sao thế? Vừa ý thằng nhóc kia rồi hay sao? Ừ, nhìn qua cũng được, chỉ là… tu vi hơi yếu, chỉ là tu sĩ tầng ba. Hơn nữa, cô gái đi đằng sau hắn hình như hơi cổ quái…

Lúc này, Trần Nam đang đi đằng trước, dáng đi không có vẻ gì bệ vệ cả, làm người ta cảm thấy hắn như tên dẫn đường vậy, Hoàng Tuyết Nhu lại thân mật nắm tay Kiko đi đằng sau, nhất là Kiko, tu vi cứ mờ mờ ảo ảo, làm người ta cảm thấy nàng mới là chủ đạo trong đoàn người này vậy.

- Lâu rồi mới gặp nhóc ha! Bây giờ sao ta lại cảm thấy nhóc có tu vi tầng ba thế này? Thật cổ quái, quá cổ quái! – Âu Vĩnh Lạc mỉm cười chào hỏi Trần Nam, rất là tò mò hỏi.

Trần Nam đắc ý vểnh cả râu:

- Trước đây gặp phải một chút sự cố, tu vi bị giảm sút nghiêm trọng, nhưng cũng nhờ đó mà cháu có được ít cảm ngộ về biểu hiện bên ngoài của từng tầng tu vi. Hơn nữa cảm giác này thay đổi nhanh chóng, có sự khác biệt rõ rệt, vì vậy cháu mới có thể bắt được cảm ngộ này. Từ đó tự tạo ra được một thứ tiểu thuật, có thể giả dạng tu vi, qua mặt được các đồng cấp. Chỉ là… đây cùng lắm chỉ coi như công pháp cấp Linh, cũng không quá cao.

- Ồ! – Âu Vĩnh Lạc vui vẻ chúc mừng:

- Bất Diệt Thần chân chính là phải tự thân sáng tạo ra được một hai loại điển tịch! Bây giờ nhóc cũng đã sáng tạo ra được loại thuật này, tuy rằng còn kém một chút, nhưng cũng đáng mừng lắm rồi. Ta tin sẽ có ngày, nhóc sẽ sáng tạo ra được bí tịch cấp Thần thôi!

Kiko đứng bên cạnh Trần Nam cũng gật đầu đồng ý, lại thầm nghĩ có dịp cũng nên nghiên cứu một chút, tự sáng tạo ra thứ gì đó của riêng mình. Hiện giờ nàng chỉ dùng Thần tịch của Shien, dù rất lợi hại nhưng lại có cảm

https://thuviensach.vn

giác gì đó hơi gò bó, bởi cứ phải làm theo đúng từng giai đoạn của Shien thì mới được…

Trần Nam nhấc áo ngồi xuống một vị trí gần Âu Vĩnh Lạc, lên tiếng hỏi thăm:

- Tình hình chiến tranh bên đó thế nào rồi? Còn cả cha mẹ cháu nữa?

Âu Vĩnh Lạc bắt đầu kể lại về những chuyện bên Quân Vương, Trần Nam thì trầm lặng lắng nghe. Hai người đều chỉ là truyền âm, làm người ngoài có cảm giác Trần Nam đang thỉnh giáo Âu Vĩnh Lạc vậy, lại thêm cái vị trí của hắn, càng làm người ta khẳng định, hắn là người dưới tay Âu Vĩnh Lạc. Frank Morgan lại liếc qua con gái một cái, bắt đầu trầm tư.

…

Đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên Trần Nam nhìn thấy một người thanh niên cao ráo, đầy phong độ đang tiến lại phía này. Hắn cũng có tu vi tầng ba, nhưng hình như còn có dấu hiệu đột phá, khí tức sôi trào mạnh mẽ. Tên này bước vào, thái độ có vẻ rất lười biếng, ánh mắt nhìn qua những người trong này vẫn giữ nguyên vẻ kiêu ngạo, khinh khỉnh. Xem ra là một tên rất tự phụ.

Trần Nam thì vừa nhìn tên này đã thấy ngứa mắt. Hắn ghét tất cả những thằng có thái độ trẻ trâu vênh mặt lên trời như thế. Giống như Trần Nam hắn, xưa nay đều là thanh niên nghiêm túc, sống khiêm tốn vô cùng, dù có tu vi cao nhưng hắn chẳng bao giờ tỏ ra kiêu ngạo với bất cứ một ai, họa chăng có gặp mấy tên quá ngứa mắt thì mới nhảy ra dạy cho chúng một bài học mà thôi.

Kiêu ngạo… cốt tủy của kiêu ngạo là ở chỗ sống không cúi đầu, cũng không vênh đầu. Trong võ đạo của Vovinam có những câu nói như là lời tuyên thệ, lời hứa của người tập võ, trong đó, câu đầu tiên và câu áp chót

https://thuviensach.vn

chính là câu mà Trần Nam thích nhất: “Phải tôn sư trọng đạo – Không thắng kiêu bại nản!”

Thế giới này công bằng lắm, ngươi kiêu ngạo hôm nay, ngày mai sẽ có người kiêu ngạo với ngươi, bắt ngươi phải cúi đầu. Mà thường những thằng tự phụ nhất, lại là những thằng không chịu nổi thất bại nhất. Điều này đã được Tâm lý học chứng minh rồi.

Cũng vì thế, khi mà Trần Nam đọc tiểu thuyết, cứ gặp thằng nào vênh mặt dạy đời, không đặt người trong mắt, vậy thì dù thằng đó có tu vi cao thế nào đi nữa, hắn cũng luôn coi loại người đó là rác rưởi, không để vào trong mắt.

Tên thanh niên kia tới gần bên Trần Nam, ánh mắt đột nhiên quắc lên, có vẻ cực kỳ bất mãn:

- Đứng lên! Đây là vị trí của tôi!

- Đây là Âu Hi, hoàng tử thứ mười của Âu Tiên… Nó có hơi kiêu ngạo một chút, đừng chấp nó nhé!

Âu Vĩnh Lạc vội truyền âm cho Trần Nam nhắc nhở, trong lòng lại mắng tên Âu Hi này chết sớm đi cho xong. Con mẹ nó, chẳng phải đã dặn dò đi ra ngoài phải tử tế một chút, thằng này được sủng ái quá sinh kiêu, cho mình là nhất thiên hạ hay sao?

Mấy ngày nay thấy nó cũng khá khiêm tốn, thấy yên tâm rồi, không ngờ hôm nay lại dám làm trò trước mặt tên Trần Nam này… mẹ nó!

Âu Vĩnh Lạc lần này có lẽ hơi nhầm rồi, Âu Hi kiêu căng, ngạo mạn từ lâu, đâu phải chỉ nói là sửa được? Khi đến đây, hắn gặp toàn người cao hơn mình, lại là đất khách quê người nên mới cúp đuôi một chút. Giờ đây nhìn thấy Trần Nam tu vi “thấp kém”, lại dám chiếm chỗ của mình, hơn nữa, Âu

https://thuviensach.vn

Hi mặc định cho rằng Trần Nam là một tên nào đó trong hoàng tộc Âu Tiên, chẳng qua mình chưa gặp bao giờ, có lên mặt với hắn thì đã làm sao?

- Kiêu ngạo như vậy sao? – Trần Nam phủi mông đứng dậy, giống như không có ý định phản kháng gì vậy.

- Kiêu ngạo thì đã sao? Anh có bản lĩnh hơn tôi thì cứ việc kiêu ngạo! Hừ…

Nghe lời nói rất có vẻ "mạnh được yếu thua" của Âu Hi, Trần Nam thông cảm nhìn qua Âu Vĩnh Lạc. Người Âu Tiên là như vậy đây sao? Được sủng mà kiêu, đứng trước mặt lão tổ làm trò lên mặt với người khác… Nhìn sang các nước khác đi, thủ hạ tên nào tên nấy ngồi im thin thít, kỷ luật vô cùng! Có phải Âu Vĩnh Lạc quá hiền rồi hay không? Để những tên như thế này ra ngoài, đúng là tự vẽ vào mặt mà…

- Trả chỗ cho anh đó! – Trần Nam mỉm cười hiền hòa nhường chỗ, né sang một bên

Âu Hi gật đầu hài lòng, rất thưởng thức thái độ thức thời của Trần Nam. Hắn lấy một cái khăn trắng ra, trải ra ghế rồi ngồi xuống điềm nhiên như không có gì.

Nhưng còn chưa ngồi ấm chỗ, Âu Hi đã cảm thấy một cỗ đại lực tác động dưới mông, thân thể hắn không chịu nổi mà vọt thẳng lên trời, bắn bay ra khỏi đấu trường.

Ở đằng sau hắn, Hoàng Tuyết Nhu khinh thường hừ một tiếng, điềm tĩnh thu chân lại. Người bên ngoài chỉ thấy vừa rồi đột nhiên cô nàng này giẫm xuống đất nhẹ nhàng một cái, vậy mà chuyện cổ quái này đã xảy ra.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Ba Đấu Trường

Ruồi bọ đã bị đuổi đi, Trần Nam lại đủng đỉnh ngồi vào chỗ cũ, không quên tặng cho Hoàng Tuyết Nhu một cái nháy mắt, đổi lại được một cái lườm đầy mị ý của mỹ nhân.

Trần Nam cười tủm tỉm như chưa từng có chuyện gì, nhưng lại âm thầm truyền âm cho Âu Vĩnh Lạc:

- Không ngờ bác cũng có thời điểm gặp chuyện khó đỡ như thế này! Xem ra bác nên đổi lại cách quản lý đi là vừa! Nói cái này thì giống như tự hạ uy phong, nhưng khi cháu dẫn Kiko đi qua Allades, hễ cứ gặp một người Âu Tiên nào thì y rằng là trộm cướp hoặc tội phạm giết người, không thì buôn lậu, trốn thuế. Cháu đã tự hỏi rất nhiều, không biết sao lại như thế, để đến nỗi đi thuê phòng trọ, người ta nghe cái thân phận Âu Tiên của cháu mà do dự nửa ngày mới cho thuê, mà cũng là vì nể mặt hai mỹ nữ bên cạnh… Đúng thật là đáng thất vọng!

Âu Vĩnh Lạc hơi cười khổ một cái, thở dài nói:

- Ta… cũng biết chứ! Nhưng Âu Tiên chúng ta non trẻ hơn Allades và Tổ Hán rất nhiều, mà ngay cả ta cũng không cao minh được như hai lão già đó. Hàng vạn năm nay, ta đã chật vật để cân đối giữa việc nước và hoàng gia, nhưng cố thế nào cũng không được. Thời gian ta tập trung vào hoàng

https://thuviensach.vn

gia, đào tạo ra được hoàng đế như bây giờ thì lại bỏ bê thế sự, để đến nỗi dân chúng đói khổ, phải chạy nạn sang nước khác làm tội phạm để giàu lên. Thậm chí, nhiều kẻ tội phạm cùng hung cực ác trong nước đã vượt biên sang nước khác mà ta lại không đủ tâm lực để xử lý! Âu Tiên quá rộng, người thì nhiều thật nhưng các tộc lại chỉ chăm chăm vơ vét cho riêng mình. Các dòng tộc trong Âu Tiên hầu như đều non nớt hơn hai nước kia nhiều, có lẽ… họ cho rằng mình vơ vét chưa đủ hay sao?

Cho đến khoảng ngàn năm nay, từ khi hoàng đế còn là thái tử cơ, ta đã tập trung để cải thiện tình thế vương quốc, nhưng lại bê trễ việc hoàng gia, để bây giờ nát bét ra như tương hồ. Hậu cung tranh đấu, âm mưu thủ đoạn gì cũng dám dùng, đám hoàng tử thì thằng nào thằng nấy ham mê quyền lực, thằng nào ít lợi thế thì ẩn nhẫn chờ thời cơ quật khởi, thằng nào nhiều lợi thế thì lại được sủng mà kiêu, giống như Âu Hi kia, thực tế thì đều là một lũ mềm xương, bị đả kích một lần là đứng dậy không nổi. Aiz…

Trần Nam lười biếng vươn vai một cái:

- Nói về chuyện thế sự, trị quốc thế này thì cháu còn mờ mịt hơn bác, những gì cháu biết, cháu đã nói cho bác hết rồi! Còn việc này… cháu chịu thua rồi. Chỉ là… có lẽ bác không nên sủng ái những thằng như Âu Hi này nữa, loại người với người ngoài thì cúp đuôi, sợ đái ra quần, với người nhà thì lại vênh mặt hất hàm, giống như mình là ông vương ông tướng… Cái loại như vậy bác không ra tay được thì để cháu giúp bác vơ một mẻ, làm thịt xong vứt xác xuống cầu Long Biên… à nhầm, vứt xuống biển là xong!

Trần Nam toát mồ hôi, tý nữa thì buột miệng nói ra vụ thẩm mỹ viện nổi đình nổi đám một thời ở Trái Đất. May mà kịp sửa lời…

Ông bác Âu Vĩnh Lạc lắc lắc đầu, phất tay mệt mỏi:

- Thôi nhóc tha cho ta đi! Bộ xương này có già thì già thật nhưng vẫn còn chịu được, để ta tự giải quyết. Nếu thằng nhóc nhà mi mà làm thế thật

https://thuviensach.vn

thì chắc ta tuyệt hậu mất!

Trần Nam cười khùng khục cổ quái:

- Tuyệt hậu làm sao được? Bác vẫn còn rất sung sức nha! Giờ bác thân yêu mà vẫy tay một cái thì thiếu gì mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đến hiến thân? Được sinh hạ cho bác…

- Im mồm! – Âu Vĩnh Lạc giận tím mặt, suýt nữa thì đạp cho Trần Nam một cái! Người ta đã bao nhiêu tuổi rồi mà mi dám nói lời thất đức như thế? Nếu… nếu mà được thì Âu Vĩnh Lạc mong có thể chụp chết Trần Nam cho rồi.

May mà ông bác cũng biết tự giữ thân phận, không lằng nhằng với thằng vô lại này. Ông chỉ hừ một tiếng, xốc áo rồi quay đầu đi thẳng, coi lời Trần Nam nói là ruồi muỗi vo ve, không cần để trong óc.

Trần Nam chít chít meo meo thêm một lúc, thấy ông bác không để ý đến mình nữa thì cũng chán, quay đầu tập trung vào trận đấu hôm nay.

Lúc này Park Ji Jie và Joe Winsor đã bước xuống trường đấu. Joe Winsor sở dĩ xếp đặt như thế là vì tạo không khí trong ngày đầu tiên. Dù sao ngày đầu mà thi đấu nhạt quá cũng không vui, mà kịch liệt quá thì lại mất hết hòa khí. Vì vậy hắn tự tay "dàn dựng tỷ số" trong trận đầu này. Park Ji Jie cũng tự biết bản thân không bằng Joe, có thể nói rằng hắn là người bị loại đến 90% trong nhóm 1 này. Hắn tham dự chỉ là vì học hỏi là chính mà thôi. Mà Joe đã dàn xếp, tiện thể chỉ giáo hắn bằng một trận đấu, Park Ji Jie còn gì để nói nữa.

Cứ coi như đây là mình đang thỉnh giáo là được nha! Nghĩ lệch lạc làm cái gì?

Hai người hữu nghị chào nhau một cái, lúc này, Âu Vĩnh Lạc, Hiên Viên Thái và cả Boquesto cùng đáp xuống đấu trường, mỗi người cầm một đạo

https://thuviensach.vn

cụ ký ức giống hệt nhau. Boquesto lấy ra một đồng xu, yêu cầu hai người chọn một mặt, kết quả sau khi tung thì là Park Ji Jie thắng.

Bây giờ Park Ji Jie được chọn quyền lợi, một là chọn địa hình thi đấu random trong ba đạo cụ ký ức, hai là chọn phương thức thi đấu: dùng pháp bảo hay là không!

Park Ji Jie nghĩ nghĩ một chút, quyết định chọn phương thức thi đấu là đấu tay không, còn chọn địa hình thi đấu thì nhường cho Joe Winsor. Theo hắn thì chọn phương thức thi đấu là chắc chắn hơn, còn chọn địa hình thì là may mắn, dù có chọn cũng chẳng có gì chắc chắn cả.

Joe Winsor không có dị nghị gì, lựa chọn viên đạo cụ ký ức ở giữa, cũng là viên được Hiên Viên Thái cầm. Lão Hiên Viên gật đầu, cúi người đặt viên đạo cụ ký ức này vào chính giữa đấu trường. Cả đấu trường chợt nổi lên hoa văn sáng ngời, mặt đất như trở thành một trận pháp lục mang tinh khổng lồ. Ánh sáng chiếu vào không gian, khung cảnh như biến đổi, trở thành màu đỏ rực như liệt diễm. Hai người Joe Winsor và Park Ji Jie cũng được ánh sáng bao trùm, chẳng mấy chốc đã biến mất hoàn toàn, không còn tung tích.

Trần Nam tò mò nhìn về phía trận pháp dưới kia, không hiểu có mánh khóe gì. Âu Vĩnh Lạc đã nhảy về vị trí cũ, than thở một câu:

- Joe Winsor đúng là thiên tài, ta chỉ gợi ý cho hắn phương pháp dùng đạo cụ ký ức như một hạt nhân, truyền các tín hiệu điều khiển cả một hệ thống pháp bảo hoặc trận pháp. Không ngờ hắn lại có thể tự mình chế tạo ra trận pháp tự động thế này! Theo lời giới thiệu thì ba viên đạo cụ đó chứa thông tin điều động truyền tống trận, truyền tống chúng ta đến các đấu trường quen thuộc trước đây, hơn nữa trận pháp này có thể phát lại hình ảnh của trận đấu, phản chiếu lên cả đấu trường này cho chúng ta chứng kiến…

https://thuviensach.vn

Trần Nam chợt nhảy dựng lên, giọng nói như muốn khóc:

- Cái gì? Công nghệ chíp điện tử của cháu? Bác… bác đưa cho hắn mà không lấy tiền bản quyền hả? Lỗ! Lỗ nặng rồi giời ơi! Sao tôi khổ thế này? Gặp phải ông bác phá gia chi tử như vậy! Oa oa… Lại còn dám nhái cả công nghệ tạo hình ảnh, cái gì mà máy chiếu? Không phải là suy diễn ra từ phép chồng chất hình ảnh tạo đoạn phim hay sao?

Trần Nam đau lòng vô cùng, vốn định mai này khai thác đạo cụ ký ức độc quyền. Hắn đã xác định rất rõ, đạo cụ ký ức này có ý nghĩa kinh khủng không khác gì con chíp điện tử trên Trái Đất cả. Ở cái thời đại công nghệ thông tin mà hắn sống, thứ gì mà có công nghệ cao là chắc chắn phải có chíp. Phải có chíp điều hành thì các loại thao tác phức tạp mới được thực hiện trong thời gian ngắn, chỉ có chíp mới hệ thống được tất cả thông tin một cách nhanh nhất, chứ bộ não khó mà nhạy bén được như thế.

Hơn nữa, ở thế giới này con người sử dụng năng lượng chính là tự thân tu luyện ra, nếu vừa phải cung cấp năng lượng, não bộ lại còn phân tích điên cuồng các phép tính toán thế thì bố ai mà chịu được? Có đạo cụ ký ức đảm nhiệm nhiệm vụ hệ thống hóa, mọi công việc trên thế giới này sẽ dễ dàng hơn nhiều…

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Trần Nam chỉ là người đi đầu tiên, chứ bảo hắn phát triển, làm tốt như Joe Winsor thì không thể nào. Có thể nói, hắn là một người đi đầu, nhưng những thứ cao cấp thực sự thì hắn không thể nào làm gia được.

Âu Vĩnh Lạc nhìn vẻ mặt của Trần Nam, bĩu môi một cái:

- Đừng có ra vẻ đau lòng, cái Kính Ảo Cảnh thô sơ của nhóc đã được Joe Winsor cải tiến, hoạt động hiệu quả gấp ba mươi lần, cũng nhờ Joe Winsor cải tiến mà trong ảo cảnh có thể xuất hiện chiến tướng tầng bốn,

https://thuviensach.vn

thậm chí cả đế vương tầng năm! Nếu đưa cho thằng nhóc mi, liệu có làm nổi hay không?

Trần Nam ỉu xìu ngồi xuống, chính thức nhận thua. Xem ra tên Joe Winsor này đúng là một thiên tài thứ thiệt, không phải là loại ăn cắp ý tưởng rồi nghiên cứu nửa mùa như Trần Nam hắn…

Lại trở về với trận đấu, lúc này, ảo cảnh sáu chiều đã được dựng lên hoàn hảo, đó là một không gian tràn đầy hỏa diễm, dung nham, không khí nóng tới mức ánh sáng bị biến dạng, hình ảnh của hai đối thủ kia bị vặn vẹo, xoắn vào nhau như trôn ốc vậy, phải mất một lúc thì mới ổn định lại, đưa ra khung cảnh rõ ràng nhất.

Âu Vĩnh Lạc tiếp tục giải thích:

- Đây là Địa Tâm rồi! Nó là tâm của Sinh Tồn Tinh, nóng bức vô bì, nhiệt độ sánh ngang mặt trời. Vốn dĩ sức mạnh của Bất Diệt Thần có thể hủy diệt cả Địa Tâm. Nhưng ở đó lại có quy tắc đặc biệt, hạn chế sức mạnh của mọi tu sĩ xuống hơn một ngàn lần. Địa Tâm này còn được chúng ta gọi là đấu trường Hãm!

Trần Nam hứng thú vô cùng, như nghe được mùi ngon, khiêm tốn thỉnh giáo Âu Vĩnh Lạc:

- Vậy còn hai đấu trường còn lại? Bác kể cho cháu đi!

Âu Vĩnh Lạc hài lòng nhìn thái độ của Trần Nam, tích cực chỉ giáo:

- Địa hình thứ hai là đấu trường Bình! Các Bất Diệt Thần có thể tạo ra được uy lực thật sự của mình ở đây. Địa điểm của nó chính là đáy biển băng ở Nam Cực, cũng chính là trời xa đất cách. Ở đây trời đất xa nhau, không gian dưới biển lại bị băng phách hàng triệu năm bao bọc, kiên cố vô cùng. Dù uy lực của Bất Diệt Thần cũng khó mà làm tổn hại gì đến nơi đây, vì vậy nó mới được chọn làm đấu trường thứ hai.

https://thuviensach.vn

Còn địa hình cuối cùng là đấu trường Khuếch! Nói đơn giản thì nó là ngoài vũ trụ, ở đây không có quy tắc thiên địa hạn chế gì cả, sức mạnh của Bất Diệt Thần được khuếch đại gấp mười lần, uy lực hủy thiên diệt địa chân chính. Sức mạnh của Bất Diệt Thần phát ra ở đây thậm chí có thể phá hủy một phần ba Sinh Tồn Tinh, nhưng nó lại là ngoài không gian vô cùng vô tận, uy lực đó chẳng gây thiệt hại gì nên mới được chọn làm đấu trường thứ ba.

Ồ! Trần Nam gật gù tấm tắc khen, thảo nào mấy lão Bất Diệt Thần này tranh đấu hàng tỷ năm mà Sinh Tồn Tinh không có thiệt hại gì, hóa ra đều có địa điểm tranh đấu! Mà không ngờ Sinh Tồn Tinh còn co những nơi tuyệt diệu như vậy! Đúng là tạo hóa lợi hại a…

- Park Ji Jie là truyền nhân của Isaac Lee, chắc chắn công pháp có thuộc tính hỏa cường đại. Địa hình hãm này có hỏa nguyên tố dày đặc, đó là một lợi thế của hắn. Vốn nghĩ Joe Winsor có thể dễ dàng chiến thắng, nhưng xem ra trận này cũng đáng xem lắm đây!

Âu Vĩnh Lạc hứng thú bình luận, mắt nhìn chăm chăm không rời đấu trường kia, lão vô cùng muốn xem thử, Bất Diệt Thần mới xuất hiện này có biểu hiện như thế nào, có bằng được Frank Morgan khi lão xuất hiện lần đầu sáu vạn năm trước hay không?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trận Đầu

Địa Tâm.

Không khí nơi đây nóng bỏng không thua gì mặt trời, điều đó cũng không phải nói chơi hay nói điêu, mà đó là sự thật.

Đối với Bất Diệt Thần, nhiệt độ thế này cũng không có dễ chơi chút nào, Park Ji Jie thì có vẻ hơi đỡ, bởi vốn công pháp của hắn có thuộc tính thuần hỏa, môi trường này khiến hắn cảm thấy không quá tồi tệ, còn Joe Winsor thì đã vã ra vài giọt mồ hôi. Nếu so biểu hiện thì Joe đã thua một bậc rồi.

Nhưng trong chiến đấu đồng cấp thế này, thắng thua được phân định phải dựa vào sự khắc chế các công pháp, sự nhạy bén, kinh nghiệm giao chiến của từng người, và môi trường thì chỉ là một trong các yếu tố đó mà thôi.

Joe bị thiệt về yếu tố môi trường, nhưng tất cả những thứ còn lại hắn đều vượt qua Park Ji Jie, ai hơn ai kém đã quá rõ ràng. Cái người ta muốn xem ở đây chính là biểu hiện của Park Ji Jie được đến đâu mà thôi.

Hai người cúi chào nhau một cái ngắn gọn, sau đó sáp thẳng vào nhau như kẻ địch sống chết.

https://thuviensach.vn

Loại chiêu thức sở trường của Park Ji Jie là hai loại: đòn chân và tá lực đả lực. Trần Nam gật gù, xem ra phán đoán của hắn không sai, Triều Ly cũng có hai loại pháp môn tổ truyền, được dung hợp vào gần như tất cả các chiêu thức của người Triều. Sau đó được dung hợp vào hai loại pháp môn: Đài Quyền Đạo vào Hiệp Khí Đạo.

Đài Quyền Đạo không phải là thứ Teakwondo chuyên đòn chân như trên Trái Đất, mà nó là loại quyền thuật nguyên thủy nhất, cước pháp làm chủ công, quyền thế phụ công kiêm phòng thủ. Còn Teakwondo là một môn thể thao, đã được lược biến rất nhiều, nếu ai xem các đoạn clip thi đấu Teakwondo, có thể thấy người ta đá chân lúc nào cũng chém tay xuống, che phần hông đi, bởi Teakwondo không dùng tay nhiều, vì vậy không cần bảo vệ mặt.

Nhưng ở Đài Quyền Đạo do Park Ji Jie sử dụng, quyền lúc nào cũng được thủ vững bảo vệ bộ mặt, nhất là đấu với Joe Winsor, tên khốn kiếp chuyên đánh mặt thì càng phải vững vàng.

Trên Trái Đất, Teakwondo đã từng bị nhận định là một nhánh của Karate, vì muốn thoát khỏi cái bóng đó nên các huấn luyện viên mới tạo sự khác biệt bằng cách bỏ hết đòn tay đi, chuyên tu đòn chân! Nhưng ở thế giới này, Karate cũng có tồn tại, nhưng không có phổ biến như ở Trái Đất, nên Đài Quyền Đạo giữ được bản nguyên lợi hại nhất của nó.

Hai người Park Ji Jie và Joe Winsor đã lựa chọn thi đấu bằng tay không, không dùng pháp bảo, nhưng như thế mới thể hiện được đúng chất lượng của trận đấu này.

Park Ji Jie lúc này đã lao lên phía trước, liên tục tung những đòn liên hoàn cước xoay tròn trên không. Vốn dĩ khi người ta xuất cước thì còn phải có một thời gian chống chân xuống tạo điểm tựa, kể cả Bất Diệt Thần thì cũng cần dồn lực lượng vào chân để đạp trong không trung, tạo điểm tựa để tung cước khác nhau. Nhưng liên hoàn cước thì có thể dùng tư thế xoay

https://thuviensach.vn

tròn, tung cước liên tục trên không mà không cần tạo điểm tựa. Với một người có thực lực như Park Ji Jie, ít nhất cũng có thể tung một cú liên hoàn hơn một ngàn cước trong vòng một giây, sau đó mới cần trụ lại.

Joe Winsor lúc này dường như đã bị rơi vào hạ phong tuyệt đối, chỉ biết vừa chống đỡ vừa lùi lại. Trán toát mồ hôi, mặt hắn cũng đã đỏ bừng, tay thấy đau rát khi phải chống đỡ từng cước chát chúa này.

Nhưng trong mắt Joe Winsor, người ta không hề thấy bất cứ một sự bối rối nào. Dù rơi vào hạ phong, nhưng hắn vẫn đang chỉ thăm dò đối thủ mà thôi. Thậm chí, hắn còn có thể nói ra vài câu tán thưởng từ đáy lòng, không ngờ tên họ Park này chỉ trong vòng một năm gần đây mà đã tiến bộ nhanh như vậy, lần trước giao thủ, Park Ji Jie vẫn luôn rơi vào tình thế đau khổ chống đỡ, tuyệt không có đường sống.

Cang…

Âm thanh như đá vào tấm sắt, Park Ji Jie đột nhiên thấy chân mình tê rần, chiêu thức không khỏi dừng lại trong một khoảnh khắc. Joe Winsor không hề bỏ qua cơ hội, mặc kệ cánh tay vừa hóa kim loại đã bị đá đến biến dạng, hắn tung thẳng một quyền bằng cánh tay còn lại về phía lỗ mũi của Park Ji Jie.

Cú đấm thẳng nhanh như chớp, nếu là mọi khi, Park Ji Jie đã nhắm mắt chịu đòn, hậu quả là mũi bị gãy dập, phải mất nửa ngày trị thương mới khỏi được. Nhưng giờ đây, dường như tên này đã có được sự đề phòng từ trước. Tay hắn chợt uốn dẻo như làn sóng, quấn quanh quyền của Joe, khóa chặt đường đi của nó.

Park Ji Jie chợt xoay người, quăng mạnh một phát về phía trước.

Ùmmmm…

https://thuviensach.vn

Âm thanh rơi tòm xuống nước vang lên, thực tế, Joe Winsor đã bị ném xuống biển dung nham khổng lồ ở Địa Tâm. Nhưng Park Ji Jie cũng không khá hơn là mấy, thái dương của hắn đã bị huých một cái bằng khuỷu tay, đầu lệch về một bên, cắm thẳng vào bức tường được dựng lên bằng loại vật chất sánh sánh đặc đặc, nằm giữa thể lỏng và thể rắn nơi đây.

- Jujitsu? – Hoàng Tuyết Nhu đột nhiên nhíu mày, nghi hoặc nhìn Trần Nam. Bởi thứ mà Park Ji Jie vừa dùng rất giống Jujitsu mà Trần Nam dạy cho nàng. Mặc dù hắn chỉ dạy nàng được ba chiêu tá lực đả lực, nhưng thực sự quá giống so với đòn mà Park Ji Jie dùng vừa rồi.

- Không phải! – Trần Nam lắc đầu:

- Đó là Hiệp Khí Đạo của Triều Ly! Loại quyền thuật dùng toàn những chiêu thức nhằm phế bỏ đối thủ, nhưng cực kỳ thực dụng trong giao chiến. Nguyên lý của nó cũng gần giống với Huyền Nguyệt Băng Quyết và Jujitsu, đó là dùng lực ly tâm để tá lực đả lực. Nhưng loại thuật này chỉ dùng để phòng thủ, hóa giải công kích mà thôi, điển hình là Park Ji Jie vừa rồi dùng đòn quật ngang, chứ không phải là quật thẳng xuống đất. Công kích thực sự của nó là các đòn bẻ xương, tấn công vào các khớp của thân thể, đồng thời còn có tuyệt chiêu song chỉ, móc mắt đối thủ bằng tốc độ nhanh như điện chớp! Cháu nói có đúng không? Bác thân yêu?

Trần Nam chém một lúc mới nhớ ra đây là kiến thức về Hiệp Khí Đạo Hàn Quốc ở Trái Đất, còn ở thế giới này thì chưa chắc. May cho hắn là ở đây có một sự trùng hợp, và điều hắn nói thì chỉ chệch một vài chỗ rất nhỏ mà thôi.

(Hiệp Khí Đạo Hàn Quốc là Hapkido, rất gần với Hiệp Khí Đạo Aikido của Nhật Bản, hai môn võ này hình như là có cùng nguồn gốc)

Viu…

https://thuviensach.vn

Ở Địa Tâm, bóng đen của Joe Winsor đã thoát khỏi dung nham, áo quần trên người hắn bị cháy xém, thủng lỗ chỗ, cũng may nó là Thần khí, nếu không giờ này đã bị nung chảy ra rồi.

Joe Winsor đứng giữa không trung, quắc mắt đề phòng nhìn xung quanh. Hắn không tin Park Ji Jie yếu sinh lý như vậy. Tên này nhất định đang chờ thời cơ, chuẩn bị cho mình một đòn trí mạng.

- Rất thú vị! – Joe Winsor nhếch mép, hứng thú vô cùng.

Ục ục… ục ục…

Dung nham bên dưới, bên trên bắt đầu sôi trào (Địa Tâm mà, thực tế không phân trên dưới trái phải gì đâu), những vị trí không có dung nham, những vật chất sánh sánh đặc đặc kia bắt đầu nổi lên vào bọt bóng, sau đó nổ tung ra, hình dạng của chúng cũng không ổn định, bắt đầu lượn như sóng triều vậy, Trần Nam hình như đang nổi hứng thú xem cái "dao động tuần hoàn" của sóng này có biên độ là bao nhiêu, tần số và chu kỳ là mấy…

Phụt phụt phụt…

Từng âm thanh bắn chất lỏng phát ra, dung nham đỏ rực như lửa bắt đầu hình thành dạng tia, bắn về phía Joe Winsor như thiên la địa võng, những vật chất sóng sánh kia cũng ngày càng dao động mạnh, khiến không gian di chuyển của Joe bị hạn chế rất nhiều, khó mà tránh né cái lưới dày đặc này.

Dung nham bị rút đi ở một góc làm lộ ra vị trí Park Ji Jie đang thao túng, mắt hắn hơi híp lại, khóa chặt tầm nhìn lên người đối thủ, dù Joe Winsor có chạy thế nào thì cũng có tia lửa đuổi theo.

Không gian ngày càng chật hẹp, Joe Winsor lại càng khó tránh né. Hắn biết, những dung nham này đã nhận được sự xúc tác của Park Ji Jie, độ nóng và độ ăn mòn còn kinh khủng hơn vừa rồi rất nhiều, xem ra tên này đang quyết ăn thua đủ rồi!

https://thuviensach.vn

Dù là dàn xếp cho trận đấu này, giúp Park Ji Jie có được điều kiện tốt hơn một chút, nhưng điều đó không có nghĩa là quá trình chiến đấu cũng được dàn xếp, cả hai đối thủ đều đang dùng chính sức mạnh của mình để phân thắng bại, bởi đây không chỉ là danh dự của họ, mà còn là cơ hội để họ tự vượt qua giới hạn bản thân!

Không gian ngày càng bị khép chặt, Joe Winsor vừa né một tia dung nham thì đột nhiên thấy sau lưng nóng rực, thứ vật chất đặc kia đã bao trùm hắn lại, dung nham cũng bị nén ép như một cái miệng khổng lồ, như muốn nuốt hắn lại vậy. Joe Winsor thâm ý nhìn về phía Park Ji Jie một cái, sau đó thân thể hoàn toàn bị dung nham nóng cháy bao trùm.

- Joe Winsor thua rồi sao? – Bên ngoài, Hoàng Tuyết Nhu nghi hoặc nói. Chẳng phải ngay từ đầu, Trần Nam đã nói rằng Joe Winsor thắng chắc hay sao?

- Chưa đâu chưa đâu! – Âu Vĩnh Lạc cười cười lắc đầu, không giải thích gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào khung cảnh trận đấu.

Hoàng Tuyết Nhu cũng tò mò nhìn lại, chỉ thấy dung nham kia vốn đang có màu đỏ rực, chợt bị một thứ chất lỏng màu vàng kim hòa vào, khuếch tán bên trong. Nhìn thật kỹ, Hoàng Tuyết Nhu mới nhận ra đó là… vàng lỏng!

- Joe Winsor vốn là tu sĩ có thuộc tính kim, sở trường cũng là luyện khí và kim chúc! Trong ngũ hành thì hỏa khắc kim, trước đây hắn luôn phải đứng dưới Isaac Lee, cả về thân phận và thực lực, vì vậy hắn mới khổ tâm tự mình lĩnh ngộ thiên địa, mong vượt qua ông chú của mình! Cuối cùng lại có thể trở thành người duy nhất có được thuộc tính thứ hai, là người có thể chạm được tới chân lý thiên địa. Nghe nói, hắn đã nghiên cứu về pháp bảo rất nhiều, cuối cùng lại nhận ra, sinh mệnh mới là thứ pháp bảo kỳ diệu nhất của trời đất, mọi sinh mệnh trên đời này đều là tuyệt phẩm của tạo hóa. Và thuộc tính hắn ngộ ra chính là biểu tượng của sinh mệnh: Mộc! Kèm

https://thuviensach.vn

theo nó chính là năng lực công kích Lôi Điện cường đại, vốn là năng lực công kích của hệ Mộc.

- Lôi Điện? Kim Loại?

Trần Nam ngỡ ngàng, sau đó quay ngoắt ra nhìn đấu trường kia. Chỉ thấy dòng hoàng kim nóng chảy kia đã tiếp cận đến bên người Park Ji Jie, hòa vào dung nham ở gần hắn, chạm vào người hắn…

Từ trong dòng dung nham sôi trào, một tiếng hét long trời lở đất phát ra khiến đống dung nham chợt bị dạt ra một cái hố nhỏ, Joe Winsor với thân hình đang "bốc lửa" bay vọt ra, đôi mắt hắn giờ đây đã biến thành màu vàng kim lại xen lẫn vệt trắng bạc quỷ dị. Joe Winsor gằn giọng một tiếng:

- Metal Lightning! (Sấm sét kim loại)

Từng dòng điện mang như con trăn khổng lồ bắt đầu dung nhập vào dung nham, phóng thẳng về phía Park Ji Jie. Tên kia không kịp đề phòng, trúng chiêu như một điều đã được dự đoán, mọi sự khống chế, thao túng của hắn chợt ngừng lại, dung nham đang sôi sục chợt trở thành bọt nước bơ vơ, rơi rụng về vị trí vốn của nó.

Park Ji Jie đang "tỏa sáng", sáng đến mức lộ ra cả đầu lâu xương chéo, giống hệt trên hoạt hình Tom and Jerry khi con mèo bị điện giật. Sau khi giãy dụa một chút, Park Ji Jie mang theo cái đầu dựng đứng như Songoku, cái mặt đen thui như Bao Chửng, cộng thêm cái dáng ngã chổng vó lên trời kinh điển, hắn đã chính thức tự tuyên bố thất bại đầu tiên dành cho mình.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Làm Sao Bây Giờ?

Thấy chưa? Người thắng cuối cùng vẫn là Joe Winsor mà thôi! Tuyệt chiêu này của hắn được sử dụng quá bất ngờ, hơn nữa còn là một kích trí mạng, không cho đối thủ cơ hội chống đỡ. Còn như Park Ji Jie, tuy rằng tài khống chế dung nham của hắn cũng rất mạnh mẽ, nhưng sử dụng không thuần thục nên vẫn bị bắt bài, để tên Joe kia tương kế tựu kế đưa vào tròng thôi.

Trần Nam xoa xoa đầu Hoàng Tuyết Nhu, giống như một thằng anh trai mới lớn đang khoe khoang khoác lác với đứa em gái nhỏ. Cô gái mặc dù vô cùng uất ức, nhưng lần này hắn lại nói đúng, giờ mà nàng nhảy lên chơi trò không nói lý với hắn thì quá mất mặt rồi…

- Ngày mai là đến lượt cô bé thi đấu rồi! Có chuẩn bị gì chưa? Vừa rồi nhìn trận đấu này có đúc kết ra được điều gì không? – Âu Vĩnh Lạc mỉm cười nhìn Kiko, quan tâm hỏi han một chút.

- Cháu… không biết! Dù sao thắng thua gì với cháu cũng không quan trọng, cháu chỉ muốn học hỏi thêm một chút mà thôi. Đối thủ của cháu mạnh tới đâu cũng không biết, nhưng cháu sẽ cố hết sức. Còn về trận đấu hôm nay… chị Nhu nhắc đến mới làm cháu nhớ được loại quyền pháp năm xưa Shien sáng tạo ra, nhưng vẫn chưa được hoàn thiện, đó… đó chính là Jujitsu… Shien đã nghĩ ra nó trong một lần giao chiến, bị Thần Boques

https://thuviensach.vn

đánh tan vũ khí, phải giao đấu bằng tay không, sau đó lại kết hợp với Thái Cực Đạo của Thần Đế, dần hình thành đường lối cho mình… Cháu… cháu sẽ cố gắng hoàn thiện nốt loại thuật này, hi vọng… hi vọng cháu sẽ mạnh lên được một chút.

Kiko nói đến chuyện này làm Trần Nam hơi sửng sốt, không ngờ Shien lại là người sáng tạo Jujitsu ở thế giới này. À mà cũng đúng, Jujitsu vốn là do các Samurai phát minh ra để làm thuật bảo mệnh khi mất vũ khí trên chiến trường. Shien lại là một Samurai huyền thoại, nàng là người nghĩ ra nó… cũng đúng thôi.

Chỉ hơi tiếc là chưa được hoàn thiện, còn cần Kiko tự thân vận động a… Nhưng như thế cũng tốt, tự dung nhập tâm huyết bản thân vào, tự sáng tạo, kết hợp sẽ làm cho Jujitsu trở thành công pháp do chính Kiko sáng tạo, chẳng phải sử dụng sẽ thuận tay, ít gò bó hơn hay sao? Nàng cũng là Bất Diệt Thần, sáng tạo công pháp cho mình cũng là một hạng mục cần thiết để mạnh hơn mà.

Trận đấu đầu tiên đã kết thúc ngay trong buổi sáng, thực tế, các cuộc luận đạo thế này cũng chỉ ngắn vậy thôi. Thắng thua trong vòng một chiêu, chứ nếu ăn thua đủ, Park Ji Jie thừa sức cò cưa với Joe Winsor bảy ngày bảy đêm cũng không ngán.

Thời gian còn lại trong ngày, người ta sẽ không tổ chức thêm trận đấu nào. Bất Diệt Thần mà, thời gian của họ nhiều lắm, phải để cho người ta về suy nghĩ, cảm nhận trận đấu hôm nay cho kỹ càng, không thì dạo chơi tham quan phong cảnh hoành tráng, cổ kính của Anh Lan, chẳng phải rất tốt sao?

Hơn nữa, Bất Diệt Thần mà cứ lên đài như võ sĩ rẻ tiền, không phải quá mất thân phận à?

https://thuviensach.vn

Và cũng nhờ cái khoảng thời gian ấy, Trần Nam có thể tranh thủ giúp Kiko hoàn thiện hơn một chút. Trước đây hắn không biết Kiko có môn Jujitsu này, bây giờ thì biết nàng cần hoàn thiện nó, có lẽ nào lại không giúp?

Trần Nam thực ra cũng chỉ biết bập bõm về thứ này, số chiêu thức hắn biết chỉ là "ba", cũng là nhờ quan sát Judo mà tổng hợp lại được, không phải là Jujitsu chính thống gì cho cam. Cuối cùng, bản thân hắn cũng chỉ đến làm bao cát cho Kiko tập luyện, đập lên đập xuống liên hồi, thảm hại vô cùng. Thỉnh thoảng Hoàng Tuyết Nhu cũng nhảy vào thỉnh giáo, giúp một tay hành hạ Trần Nam, làm hắn có khổ mà không dám nói.

Giúp vợ luyện tập… đó là trách nhiệm cao cả của Trần Nam mà! Ai bảo hắn da dày thịt béo, có đánh thế nào cũng phục hồi được ngay trong vài phút chứ?

Nhưng thực sự thì thời gian quá ngắn, hơn nữa cũng chỉ là tập luyện mà thôi! Người ta nói tập mười năm không bằng đánh một trận, Kiko cũng đã nhận ra, dù có đập Trần Nam tới sáng mai thì cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Cuối cùng, nàng dứt khoát dừng lại, chạy đi lấy nước nóng phục vụ Trần Nam tắm rửa sạch sẽ, kèm luôn dịch vụ mát xa sau na, tý nữa còn tắm uyên ương một phát, nhưng có Hoàng Tuyết Nhu cường rình ngoài cửa, không cho làm chuyện "mất mặt", Kiko cuối cùng chỉ đánh cắn răng xin lỗi, lại hôn Trần Nam thêm mấy cái rồi chạy biến mất.

Trần Nam tắm rửa thêm một lúc, đến khi chắc chắn mình đẹp trai ngời ngời đến không thể đẹp trai hơn nữa, hắn mới mặc quần áo bước ra khỏi phòng, thể hiện phong độ của mình với trời đất bao la.

Nhưng… hôm nay hình như chẳng có ai chiêm ngưỡng hắn thì phải. Kiko thì biến đâu mất, Hoàng Tuyết Nhu thì đứng một bên hậm hà hậm hực. Trần Nam tò mò lại gần hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao thế? Ai chọc giận bé yêu của anh thế này?

- Còn ai nữa? Không phải con hồ ly tinh lẳng lơ kia hay sao? – Hoàng Tuyết Nhu không kềm chế được hừ hừ giận dữ.

- Hồ ly nào? – Trần Nam vẫn mơ hồ, chẳng hiểu ra sao.

- Còn con hồ ly nào ở đây? Con hồ ly ngoại quốc mắt xanh mỏ đỏ, tóc vàng hoe đó chứ ai nữa? Hừ hừ... lại dám nói bà đây là nhân vật không liên quan, chẳng phải chê bà là người thừa hay sao? Móa, càng nghĩ càng tức, tiểu thư đây dù gì cũng là chị em của Kiko, mi dẫn con bé đi, đã không xin phép thì chớ mà còn dám hỗn hào như vậy! Tức chết ta rồi!

Trần Nam nghe một lúc mới biết được con hồ ly mắt xanh mỏ đỏ là con hồ ly nào. Xoa xoa mồ hôi trán đang lấm tấm, Trần Nam xum xoe an ủi:

- Thôi tức làm gì? Có tâm lực thì để giành mà tức anh này… ý nhầm, để dành mà quan tâm anh! Thấy không, chồng em vừa rồi bị tẩn cho nhừ tử, đến bây giờ vẫn còn đau quá nè… ôi giời ơi, giúp anh… giúp anh một chút.

Trần Nam vừa kêu than oán thán, vừa cầm bàn tay nhỏ bé của Hoàng Tuyết Nhu, dẫn về phía cái ngã ba nào đó. Nào ngờ, cô nàng kia đột nhiên ác độc bóp nghẹt một cái, khiến mắt Trần Nam như lồi ra, cảm tưởng như hai quả gì đó trồi lên tý nữa là mắt cũng rớt ra luôn vậy. Sau đó, cô nàng kia hừ lạnh một tiếng, lắc lắc cái mông xinh đi thẳng, bỏ lại Trần Nam đang lăn lê bò toài trên mặt đất mà chẳng ai thương.

Hu hu… ta là đứa trẻ không ai thương a… Tội nghiệp a… Mẹ ơi… chỉ có mẹ là tốt với con nhất! Con muốn mẹ… hu hu!

Ở một góc khác.

https://thuviensach.vn

- Hình như… chị có tâm sự phải không? – Kiko đã ngồi bên cạnh Emily một lúc, nhưng cô nàng này vẫn không nói gì. Kiko là người nhạy cảm thế nào chứ, lẽ nào nàng không nhận ra?

Emily giờ phút này đang mang khuôn mặt sầu khổ ngồi đó, nghe Kiko hỏi, nàng lưỡng lự một chút rồi thở dài thườn thượt:

- Nếu… nếu như cha mẹ em bắt em phải lấy một người em không thích, em sẽ làm thế nào?

Kiko vừa nghe nàng hỏi đến vấn đề này đã tỏ ra hơi mờ mịt, nàng chẳng biết phải nói gì cho đúng, chỉ đành lắc đầu:

- Em… không biết! Từ nhỏ em không có cha mẹ! Em được mama nuôi lớn, và bà ấy thì giữ giấy bán thân của em. Bình thường thì mama vẫn luôn từ chối việc người khác muốn thu em, nhưng nếu gặp phải thế lực không chống lại được, bà ấy có bán em đi thì em cũng chỉ biết chấp nhận mà thôi!

- Mama? Giấy bán thân? – Emily kì quái nhìn Kiko, đây là lần đầu nàng nghe thấy chuyện này.

Kiko chợt mỉm cười hạnh phúc, như nhớ lại chuyện đẹp đẽ nhất trên đời:

- Trước đây em chỉ là một người bình thường, không có tu vi, không có thế lực, đến quyền tự chủ cũng không có. Em là một nghệ giả, cái nghề mà người ta gọi là con hát, làm trò cho thiên hạ!

- Cuộc sống có lẽ sẽ bình thường như vậy, em ca hát vài năm kiếm được số tiền nhất định rồi chuộc thân như bao nghệ giả khác, sau đó dựa vào dung mạo này đi kiếm một tấm chồng tốt, sinh con cho hắn rồi lay lắt cho hết kiếp người, vậy thôi!

https://thuviensach.vn

- Cho đến một ngày, có một đại thiếu gia muốn chuộc thân cho em, ma xui quỷ khiến thế nào, em lại cam tâm tình nguyện theo hắn, làm mama có muốn viện cớ qua mặt đại thiếu gia đó cũng không được. Nhưng cuối cùng, chính hắn lại vì quyền lực, vì tiền tài mà tự tay bán em vào kỹ viện, trở thành một kỹ nữ chân chính…

Cặp mắt màu lam của Emily chợt lóe lên hỏa diễm, nàng hận nhất chính là loại đàn ông như vậy! Thứ người như thế chết dưới tay nàng không đến một ngàn thì cũng chín trăm rồi! Không ngờ Kiko lại gặp phải đúng thứ người như vậy! Lại còn uất ức đến mức bị bán vào kỹ viện nữa.

Kiko chợt cởi nút thắt trên bộ kimono, làm lộ ra vai sau ngọc ngà của mình, và cả hình xăm hồ điệp kia nữa. Nụ cười hạnh phúc trên môi vẫn không biến mất, nàng từ tốn kể lại câu chuyện cổ tích khi hoàng tử tới cứu nàng khỏi khổ ải như thế nào…

- Thấy không? Đây là dấu ấn của một kỹ nữ, ý nghĩa dù có ra khỏi kỹ viện cũng không xóa bỏ được thân phận! Với thực lực bây giờ, em muốn xóa nó đi thì rất dễ, nhưng em không làm vậy, bởi có nó, em mới nhớ được những ngày tủi nhục năm ấy, lại càng quý trọng thời khắc hạnh phúc ngày hôm nay. Anh ấy… là hoàng tử của đời em, là thiên sứ mà trời ban xuống để cứu rỗi em, là người con trai không yêu em, nhưng lại có thể hết lòng hết dạ chăm chút em bằng tất cả tình nghĩa, là người làm cho em cười, làm cho em khóc, là người lúc nào cũng thích làm trẻ con, để em được chăm sóc anh ấy… Rời xa anh ấy, Kiko sẽ không còn là Kiko nữa…

Emily trầm mặc, nàng đã nghe thấy được một câu chuyện cổ tích thật viển vông, nhưng nó lại do chính miệng Kiko nói ra, nàng tin, đó là thật!

Vậy đây là lý do mà em yêu hắn đến vậy hay sao chứ?

Emily không hỏi ra miệng, đáp án đã được chính nàng trả lời rồi.

https://thuviensach.vn

- Vậy còn chị thì sao? Cha chị bắt chị lấy người chị không thích? Vậy chị cảm thấy thế nào? Kể cho em nghe được không? – Kiko hỏi lại, nàng không có cha mẹ, vì vậy nàng khó mà hiểu được cảm giác của Emily là thế nào.

- Cảm giác sao… - Emily ngước nhìn bầu trời, như nhớ lại ký ức nào đó:

- Chị cũng giống em, từ nhỏ không có mẹ! Dù mẹ cả có chăm chút chị tốt như thế nào đi nữa, dù chị có yêu quý bà thế nào đi nữa, cảm giác cũng không giống như những gì chị tưởng tượng… Còn cha… từ nhỏ ông đã không thích chị rồi, lý do thì mãi cho đến gần đây chị mới biết, là do mẹ ruột chị vốn chỉ là một người thừa, và chị chỉ là một lần lỡ làng của ông ấy mà thôi! Cũng vì huyết mạch của mẹ chị quá tầm thường, cho nên chị không bằng được anh cả và chị hai, họ đều đột phá tầng ba khi chưa đến hai mươi, trong khi chị đến gần năm mươi tuổi mới làm được, nếu không phải có dược vật trú nhan của mẹ cả, vậy thì bây giờ chị phải là một bà già lọm khọm chứ không phải như bây giờ.

Cha chị đã từng nhận định rằng, cả đời chị cũng không thể đạt tới tầng bốn! Vì vậy nên đã thả lỏng cho chị muốn làm gì thì làm, sống hết tuổi thọ một ngàn năm, chị sẽ trở thành một nấm mồ, biến mất trong lịch sử.

Nhưng… vì lý do nào đó mà gần đây chị có dấu hiệu đột phá, cho đến trưa nay thì chính thức thành công, nhưng điều này đã lọt vào trong mắt của ông ấy. Và ngay lập tức, ông ta đã lên kế hoạch tuyển chồng cho chị nhằm lôi kéo thực lực, ngoài ra còn để tạo dựng những hậu duệ có tư chất mạnh nhất, vì thế người ông ta nhắm tới toàn là tu sĩ tầng bốn, trong đó có rất nhiều kẻ đã già khú đế, sống đến hàng vạn năm, đã thế còn toàn là lão tổ tông con cháu đầy đàn ra đấy rồi, vậy mà ông ta cũng chọn được hay sao?

Từ nhỏ tới lớn, chị luôn chống đối cha để chứng minh bản thân mình, hồi còn trẻ, chỉ vì ông ta lên tiếng phản đối mà chị đã cố tình bỏ đi cùng với

https://thuviensach.vn

một tên thư sinh người phàm trần. Rồi khi ông ta tìm ra, ông ta chỉ cần đưa cho hắn đúng một ngàn kim tệ, tên thư sinh kia đã không chút do dự mà cầm tiền bỏ đi, định làm kinh phí buôn bán gì đó. Chị hận hắn, hận đàn ông, nhưng càng hận cha mình hơn! Cuối cùng, vì để chống đối ông ta mà chị đã tự thay đổi bản thân, trở thành một con người khác. Độc địa, biến thái… Ừ, theo như một số người nói thì là như vậy.

- Lần này… chị cũng định chống đối sao? – Kiko nhỏ nhẹ hỏi.

- Không biết nữa! – Emily cũng tỏ ra mờ mịt:

- Chị cũng muốn lắm! Nhưng lần này cha hành xử khác rất nhiều! Trước kia chị có làm gì ông ta cũng mặc kệ, nhưng khi biết chị đột phá, dường như ông ta đã định đưa chị vào để làm lợi cho bản thân… Nếu việc chị làm không ảnh hưởng gì đến ông ta thì sẽ chẳng có hậu quả gì, nhưng nếu đã liên quan đến lợi ích… vậy thì cha chị sẽ có hàng trăm hàng ngàn thủ đoạn để ép chị phải làm theo… Chị… phải làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Biện Pháp

Thực sự… không có cách nào hay sao? – Kiko có nghĩ nát đầu cũng không ra cách nào hiệu quả.

- Thực ra… - Emily lại ngắt lời:

- Nếu chị không thích ai cả, vậy thì cha muốn chị lấy người khác cũng không sao, chỉ cần đối tượng là một kẻ mạnh mẽ, thực sự làm cho chị cảm thấy xứng đáng là được! Nhưng… trớ trêu thật, Emily này không ngờ lại thích một người...

Kiko thâm ý nhìn Emily một cái, trong lòng thầm hiểu người mà cô chị này nói đến là Trần Nam! Nào ngờ nàng đã đoán sai bét, dẫn đến một số chuyện lằng nhằng rối rắm khác.

- Vậy tại sao chị không nói cho người ấy biết! Có thể hắn sẽ giúp được chị thì sao…

Nếu Hoàng Tuyết Nhu biết việc mà Kiko đang làm, không biết có nhào lên đánh mông con bé ngốc nghếch này không. Nào có chuyện tự dẫn thêm gái cho chồng chứ? Nhưng Kiko lại nghĩ khác, Trần Nam và Emily hình như thực sự có chuyện, nếu hắn đã muốn vậy, nàng sẽ chiều theo hắn là được rồi… Hơn nữa, Emily cũng thực sự đáng thương…

https://thuviensach.vn

Yếu đuối thì không sao, nhưng vừa mới mạnh lên đã bị gông xiềng của cha xích lại, đúng là đủ bi ai mà!

- Nhưng… người đó đâu có thích chị! – Emily nhìn thẳng vào mắt Kiko:

- Nếu có một người mà em không thích, đột nhiên đến muốn em giúp người đó vượt qua khó khăn, rồi lại còn đòi em đi cùng người đó, liệu em có đồng ý hay không?

Kiko chợt cúi đầu xuống, trầm lặng một hồi.

- Nếu là em, em sẽ không đồng ý đâu! – Kiko lắc lắc cái đầu nhỏ:

- Em đã tự thề cả đời này chỉ yêu một người, cũng chỉ nghe lời một mình anh ấy! Làm sao mà em làm thế được…

Chợt thấy Emily ảm đạm cúi đầu, Kiko cuống quýt bổ sung:

- Em cũng chỉ nói là em thôi! Nhưng nhỡ đâu người kia không phải như vậy thì sao? Có thể hắn đã thích chị từ lâu rồi nhưng vẫn giấu diếm, chẳng qua chị không biết thôi! Chị phải thử một lần thì mới biết được chứ? Đúng không? Chị… em…

Đến cuối câu, Kiko đã lúng túng không biết phải làm sao, bởi Emily kia đã quay đầu đi mất, bóng dáng thất vọng tràn trề, làm nàng cảm thấy giống như mình đã nói sai điều gì đó!

Emily giờ phút này thấy chán nản vô cùng, nàng vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Tôi biết mà! Thứ tình cảm biến thái như vậy, ai mà chấp nhận được? Mà kể cả tôi có là một người đàn ông thì em cũng không chấp nhận đâu, em chỉ yêu một mình hoàng tử của em thôi mà, phải không? Thôi được rồi, nể tình tên khốn kia thực sự là một người tốt, ít nhất là người tốt trong lòng em, tôi không hận hắn nữa! Tối nay có lẽ nên đến thử một lần cuối xem

https://thuviensach.vn

sao, nếu đột phá rồi mà cũng không thắng được hắn, vậy thì… cho hắn một lần cuối cùng cũng được! Rồi cuộc đời sau này có ra sao thì ra!

Ban đêm, y như dự kiến từ trước, Emily lại bí mật lẻn vào phòng của Trần Nam, thân hình nàng bây giờ còn nhẹ nhàng hơn trước, khó phát hiện vô cùng. Nhưng dù thế vẫn không thể qua được cảm nhận của Bất Diệt Thần Kiko. Nhưng cô bé này chỉ chợt nở nụ cười yếu ớt, sau đó lại nhắm mắt ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngay khi Emily đột nhập vào, Trần Nam đã nhận ra nàng rồi, nhưng hơi thở của hắn vẫn giữ đều đều như đang ngủ, chẳng có vẻ gì là tỉnh giấc cả. Tuy nhiên, hệ thần kinh của hắn đã phồng lên như bong bóng rồi. Cô nàng kia… thật sự quá mê người.

Nàng không mặc bộ đồ da cá mập bó sát như mọi khi nữa, mà lại mặc bộ đồ thiếu tướng hải quân, giống hệt ngày đầu tiên gặp gỡ Trần Nam. Bộ áo quân phục, chiếc váy cocktail không dài quá gối, mái tóc ngắn màu vàng được mũ kepi che lấp đi một chút, chỉ để lộ phần đuôi đang hơi rung rinh. Mà thứ đặc biệt nhất, làm Trần Nam hứng thú nhất lại là thứ nàng mặc dưới váy, là chiếc quần tất đen mỏng tang như lá lúa, có thể làm đàn ông lờ mờ nhìn xuyên qua, ảo diệu như mộng cảnh tiên lữ vậy.

Emily nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc mũ, treo lên trên tường, lại trút bỏ chiếc áo khoác ngoài rộng thùng thình, để lộ ra bộ đồ hải quân bó bên trong.

Đến khi bỏ chiếc khăn quàng cổ đi, Emily chợt mở miệng bình thản nói:

- Tôi biết, anh đã dậy rồi! Đừng vờ vịt nữa, dậy tiếp khách đi nào!

Emily vốn không có ý gì đặc biệt, nhưng Trần Nam nghe cái từ “tiếp khách” nó cứ thế nào ấy. Tuy vậy, hắn cũng không để ý nhiều, chỉ từ từ ngồi dậy, mỉm cười với thiếu nữ xinh đẹp như thiên thần kia:

https://thuviensach.vn

- Em cũng đã ba ngày không đến rồi! Làm anh cũng thấy nhớ nhớ nha! Mà em không muốn giết anh nữa hay sao? Sao lại mặc đồ như thế này? Ha ha… chắc là yêu anh rồi chứ gì? Yêu thì cứ nói đi, anh không làm em đau lòng đâu mà…

Trần Nam thoải mái cợt nhả, nhưng Emily vẫn như mọi khi, chẳng cười tý nào. Chỉ là… sắc mặt nàng hôm nay tệ lắm, có vẻ gì đó sầu muộn không nói nên lời.

Emily lẳng lặng tiến đến bên người Trần Nam, hương thơm ngào ngạt truyền vào mũi hắn, là hương hoa hồng, hơn nữa rất đậm, nghe nói người phụ nữ nào có hương hoa hồng thì dục vọng rất mạnh, chỉ là… không ngờ cô nàng này có thể sống được mấy trăm năm mà không cần đàn ông, kể cũng tài.

Đến khi đã ngồi sát bên hắn, Emily chợt cười nhẹ một cái, hai cánh tay vòng qua cổ Trần Nam, đôi mắt đã lóe lên sắc thái động tình, cô nàng này lẳng lơ liếm một cái lên tai Trần Nam, giọng điệu như khẩn cầu, khiến Trần Nam có muốn từ chối cũng không dám làm trái lòng:

- Yêu tôi đi! Thực sự hôm nay tâm trạng tôi rất tồi, anh có giúp tôi trút khối bực này ra không? Mấy ngày không gặp anh… hình như tôi mắc chứng mất ngủ mất rồi!

Trần Nam hơi tròn mắt, thằng em bên dưới đã phản ứng mãnh liệt. Trong lòng thì thích đến quên cả trời đất, nhưng vẫn cố mắng vài câu hồ ly tinh cho quân tử một tý. Emily vừa chỉ áp sát lại mặt hắn, Trần Nam đã chủ động hôn nàng ngấu nghiến, sau đó lật người một cái đã đè khối thân thể mát dịu kia xuống đệm.

Mò tay xuống dưới chiếc váy ngắn kia, Trần Nam đã biết được cô nàng này đang động tình thật sự, bởi dưới đó đã thành rừng ngập mặn mất rồi. Không cần khúc dạo đầu, cũng không cần cởi đồ cho mất thời gian, Trần

https://thuviensach.vn

Nam lật cái váy kia lên, kéo cạp chiếc quần tất đen xuống đến đầu gối rồi tiến quân đi vào.

Emily dường như đã trở thành một con mèo cái hoang dã, thật tâm thật lòng mà hưởng thụ khoái cảm do Trần Nam mang đến, dùng thời khắc lên mây này để quên đi bực bội trong lòng. Giống như một kẻ đang hút thuốc phiện, dùng sự hưng phấn nhất thời để quên đi buồn đau vậy.

Trần Nam vừa cố gắng làm thỏa mãn con mèo hoang kia, vừa mò mẫm cởi mấy cái cúc áo trên bộ quân phục của nàng. Chiếc áo vẫn còn đó, nhưng thứ bên trong nó đã bị lột sạch, lộ ra hai con thỏ trắng rung rinh theo nhịp điệu, duyên dáng vô bì. Chỗ này của Emily thật sự rất đặc biệt, có thể do nó quá lớn, làm Trần Nam cảm thấy đỉnh núi hơi bị nhỏ, hơn nữa, nó không những nhỏ mà còn có màu sắc chẳng khác gì da thịt của Emily cả, không giống Hoàng Tuyết Nhu và Kiko, chỗ đó có màu hồng hồng, hơn nữa còn nổi lên rất rõ…

Trần Nam hôm nay thật sự rất tận tụy, giống như thật tâm giúp Emily giải sầu vậy, nàng nói cái gì, muốn thế nào hắn cũng làm theo, không có gì dị nghị thắc mắc. Điều này làm Emily rất hài lòng, cũng có chút cảm động, động tác lại càng kịch liệt hơn, cố trả lại cho Trần Nam một chút cảm giác gì đó…

Tiếng rên rỉ như khóc than dần dần chuyển thành tiếng nấc nghẹn ngào, mưa gió cũng đã đến hồi kết khi mà Emily như kiệt sức nằm im nơi đó, tay chân rã rời mặc cho Trần Nam hành hạ. Tên kia cũng không phải kẻ thích vùi hoa dập liễu, chỉ tự điều chỉnh bản thân thêm một chút, sau đó hơi tiếc nuối rời đi khi còn chưa được thỏa mãn…

Đúng lúc này.

Một con dao sáng lóa chẳng biết xuất hiện từ đâu đâm thẳng về phía ngực Trần Nam. Lúc này, hắn vừa mới tiếc nuối rút ra, dường như không

https://thuviensach.vn

kịp phản ứng gì, con dao sắc lẹm kia ngọt ngào ăn vào da thịt của hắn, xuyên thẳng vào lồng ngực bên trái kia…

Nhưng… Trần Nam vẫn không biết sắc, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay vẫn hơi run rẩy của Emily, lại xoa xoa nhẹ gò má của nàng, cười hì hì nói:

- Em không giết được anh rồi? Vừa rồi em đã có thể đâm thẳng vào tim, nhưng cuối cùng lại do dự, khiến mục tiêu lệch mất nửa phân, đúng là đáng tiếc phải không? Hay là em thật sự yêu anh rồi?

- Không! – Emily thẫn thờ, hơi lắc đầu:

- Tôi… không muốn Kiko đau lòng mà thôi!

Trần Nam cũng không phản bác gì nàng, chỉ thờ ơ rút con dao kia ra khỏi lồng ngực. Thực tế, vừa rồi Emily có đâm thẳng vào tim hắn cũng không sao, bởi hắn có thể dùng chiêu Hư trong Đệ Nhất để làm con tim trở thành vô hình, có đâm vào cũng chẳng bị tổn thương. Nhưng nếu nàng làm như thế, Trần Nam cũng không có cái tâm muốn chinh phục cô nàng độc phụ này nữa, bởi… thực sự quá nguy hiểm.

Nhưng nàng đã chùn tay, chứng tỏ nàng vẫn có lúc mềm lòng! Phụ nữ mà biết mềm lòng là tốt rồi, có cả trăm ngàn cách để khuếch đại sự mềm lòng đó thành một thứ tình cảm khác, vấn đề là anh có biết cách hay không mà thôi.

Trần Nam vứt con dao sang một bên, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn lại nằm xuống giống như mấy ngày trước, lấy tay vuốt ve cho Emily sau cao triều. Cô nàng này hôm nay dường như đặc biệt mềm yếu, lại chủ động rúc vào ngực hắn, yếu ớt nói:

- Chuyện của chúng ta xí xóa nhé! Sau này tôi không gặp lại anh nữa rồi!

https://thuviensach.vn

- Sao thế? – Trần Nam vẫn từ tốn hỏi, chẳng có vẻ gì nóng lòng.

Emily thở dài một hơi, từ từ kể lại chuyện hồi chiều đã nói với Kiko. Nói xong, nàng lại cười tự giễu:

- Thật là nực cười đúng không? Trong lòng nói yêu cô ấy mà lại không nói ra được, trên thực tế lại đi tìm chồng của cô ấy để thỏa mãn dục vọng bản thân! Tôi không biết tôi là cái thể loại lăng loàn biến thái gì nữa?

Trần Nam trầm lặng một lúc, rồi lại nở nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân, bàn tay hư hỏng lại tập trung vào một chỗ, vê vê vị trí nào đó:

- Trước đây… anh đã nói có biện pháp! Chẳng qua em không muốn nghe mà thôi!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Frank Cho Gọi

Biện pháp gì? – Emily chợt nhảy dựng lên, nắm lấy hai vai Trần Nam mà lắc điên cuồng, khiến hắn có muốn nói cũng không được. Cho đến khi cô nàng lắc mỏi cả tay, buông ra rồi mà vẫn dùng ánh mắt mong chờ, giống như kiểm tra đang bí mà được ném cho miếng phao vậy.

Trần Nam cười gian một cái, kéo tai nàng lại gần, thì thà thì thầm cái gì đó, thỉnh thoảng lại cười khùng khục khoái trá, dường như rất là hài lòng về kế hoạch của mình.

- Anh tính cũng giỏi nhỉ? Thế thì chẳng phải anh là người được lợi nhất hay sao? – Emily bất mãn gắt một cái, mặt đã hơi đỏ lên.

- Vậy em tính thế nào? Nghĩ cho kỹ rồi nói ra đi! Chuyện này anh bảo anh làm được là làm được, còn em nghĩ ai khác làm được thì cứ đi mà tìm, anh không cản!

Emily ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cắn môi gật đầu, tên này tuy rằng đưa ra điều kiện cực kỳ bỉ ổi, có xu thế lợi dụng lúc người ta khó khăn, nhưng Emily lại cảm thấy cách đó là tốt nhất rồi, dù sao… như thế cũng không tệ nha!

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà… tôi phải làm thế nào? – Emily nhớ ra chuyện mà hắn giao cho nàng, có vẻ khó khăn phết đấy.

- Chuyện đó thì em phải nghĩ chứ? Anh biết làm sao được? - Trần Nam vô trách nhiệm giang tay, từ chối cho ý kiến.

Emily trắng mắt, oán hận lườm hắn một cái rồi kéo váy đi thẳng. Ở bên cái tên khốn kiếp này đúng là có ngày tức chết! Emily không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai nữa.

Sáng hôm sau…

Mọi người lại tập trung ở bên đấu trường đồ sộ kia, chia vị trí ngồi xuống. Hôm nay là trận đấu thứ hai trong đợt luận đạo này, cũng là trận đầu tiên của nhóm thứ 2. Hai đối thủ giao đấu hôm nay là Shien II và Thần Boques, cũng chính là Kiko và lão Hồi giáo Boquesto.

Trần Nam đi vào đấu trường, vẫn chọn vị trí bên cạnh Âu Vĩnh Lạc như ngày hôm qua, chỉ khác là không có kẻ nào đến gây sự với hắn, Âu Hi ngu ngốc cũng chỉ có một mà thôi.

Chỉ là…

Ngay từ lúc đi vào đây, Trần Nam đã cảm thấy có điều gì đó hơi kỳ lạ.

Hai đôi mắt màu xanh biếc đang nhìn chằm chằm vào hắn, một là của Emily, cô nàng đang nhìn hắn với ánh mắt hơi lo lắng, thấp thỏm. Còn đôi mắt còn lại là của cha nàng, Frank Morgan, một thần thái dò xét, có vẻ không hài lòng cho lắm, đôi mày kiếm màu vàng kim đã nhíu nhíu lại một cách bất mãn rồi.

Mặc kệ những điều kia, Trần Nam bình thản di chuyển. Chỉ là… dường như mọi chuyện không theo ý hắn cho lắm. Trần Nam còn chưa kịp ngồi

https://thuviensach.vn

xuống thì giọng nói uy nghiêm của Frank Morgan đã vang lên trong đầu hắn:

- Trần Nam phải không? Có thể tới đây nói chuyện một chút chứ?

Giọng nói như ra lệnh, giống kiểu mi mà từ chối là chết chắc vậy. Trần Nam thầm ngán ngẩm trong lòng, xem ra tên này nhìn trẻ vậy mà cũng là một kẻ tiền mãn… ting, cái giọng nói kẻ cả kiểu này… thật sự làm Trần Nam muốn tát vào mặt hắn cho bõ ghét. Nhưng nghĩ thì như thế thôi, Trần Nam cũng hiểu được, thái độ của một Bất Diệt Thần với "tu sĩ tầng ba" như hắn là quá bình thường, mà đây cũng là một tình huống mà hắn muốn nó xảy ra!

Rất tốt! Trần Nam cũng không thích lôi kéo quan hệ gì với các Bất Diệt Thần! Bất mãn với nhau lại càng dễ giở mặt, đến lúc đó quắp đít ra đi dễ hơn nhiều.

Dặn dò Hoàng Tuyết Nhu ngồi lại với ông bác, Trần Nam một mình tiếp cận Frank Morgan trong ánh mắt nghi hoặc của rất nhiều người. Vừa mới lại gần, Emily đã thì thầm vào tai hắn:

- Sao lại thế này? Tại sao Kiko lại là Shien II? Cô ấy là Bất Diệt Thần thật sao? Tại sao trước nay cô ấy lại giấu tôi? Để tôi nghĩ cô ấy là tu sĩ tầng ba chứ?

Trần Nam nháy nháy mắt với Emily, cười nhẹ một tiếng:

- Tất cả làm theo kế hoạch! Yên tâm đi, Kiko là Bất Diệt Thần, nhưng cô ấy thực sự chỉ là một cô bé con hiền lành mà thôi! Em không cần quá lo lắng về Kiko! Những điều cần làm anh đã nói hết rồi, cứ làm theo đó! Thành công hay thất bại là do em hết đó!

Sau đó, Trần Nam tiến tới ngồi cạnh Frank Morgan, ông ta phất tay một cái, phong bế không gian khoảng ba mét xung quanh hai người bằng một

https://thuviensach.vn

tấm màn vô hình, bắt đầu giao tiếp với Trần Nam điều gì đó.

Bên dưới đấu trường cũng đã lựa chọn địa hình thi đấu xong, lần này chọn được đấu trường Bình, cũng tức là đáy biển băng ở Nam Cực, nơi có nguyên tố thủy dày đặc, dòng nước lạnh lẽo cùng với lớp băng dày đặc cả vạn năm ngăn cách đáy biển với mặt đất, hơn nữa, áp lực nước ở nơi đây rất lớn, vì vậy việc di chuyển có vẻ bị hạn chế nhiều, chỉ có uy lực chiêu thức là được giữ nguyên mà thôi.

Trần Nam đưa một ánh mắt cổ vũ xuống cho Kiko, nàng mỉm cười hiền hòa gật đầu với hắn, gửi cho hắn một thần thái "yên tâm", sau đó biến mất bên trong truyền tống trận.

Đáy biển Nam Cực.

- Cô bé! Thân làm đàn bà thì nên ở nhà chăm sóc đàn ông, ra đường cũng nên kín đáo một chút đi! Cô nghĩ rằng chạy qua chạy lại, đánh đánh đấm đấm là rất hay sao?

Boquesto vừa vào đã dùng chiến thuật tâm lý, lão đang khiêu khích làm cho tâm thần của Kiko bất ổn, ảnh hưởng đến hiệu quả chiến đấu. Có thể nói, đây đúng là một con cáo già, âm hiểm và không fairplay tý nào.

Nhưng trong luật thi đấu cũng không cấm những hành động như thế này, chẳng phải ngày xưa Lý Tiểu Long đã dùng trò hú hú như khỉ đột làm đối thủ bị bối rối, nhằm giành được chiến thắng mà rất nhiều người cho là hèn hạ hay sao?

Trần Nam cho rằng Lý Tiểu Long không hèn tý nào, âm công cũng là võ nha! Chẳng phải luyện đi luyện lại, luyện tái luyện hồi cũng là đánh sao cho đối thủ choáng váng, chiêu thức rối loạn để thừa dịp giành chiến thắng hay sao?

https://thuviensach.vn

- Chồng tôi muốn tôi đánh! Đó là điều thứ nhất! Điều thứ hai, đó là tôi cực kỳ căm ghét đạo Hồi các ông, bởi giáo lý của các ông quá coi khinh đàn bà! Cái gì mà đàn bà ra đường phải bịt kín, không được hở hang? Cái gì mà đàn bà sinh ra chỉ là công cụ sinh con và tiết dục của đàn ông? Cái gì mà lời nói đàn ông có giá trị gấp chục lần đàn bà? Cái gì mà đàn bà chết đi lại không đáng nhắc đến, còn đàn ông chết đi lại là tổn thất của xã hội? Còn điều thứ ba, ông đừng có áp đặt những giáo lý của các ông lên người tôi, bởi tín ngưỡng duy nhất của tôi là người đàn ông mà tôi yêu mến! Còn điều cuối cùng, đòn tâm lý của ông vô hiệu rồi, bởi chồng tôi cũng là một người nghiên cứu về tâm lý, tôi ở bên anh ấy lâu như vậy, đã miễn dịch với chiêu trò này từ lâu rồi, Thần Boques ạ!

Nói đến câu cuối cùng, thanh kiếm ánh sáng cầm thuận đã chém một nhát về phía hông của Boquesto. Ở trong môi trường nước này, di chuyển bị hạn chế rất nhiều, nhưng nước lại là một môi trường vật chất dẫn lực mạnh hơn so với không khí rất nhiều, kiếm quang của Kiko chẳng những không bị hạn chế, thậm chí còn hơi nhanh hơn so với bình thường vài phần, khiến Boquesto có vẻ hơi khó khăn khi né tránh.

Thấy đòn tâm lý vừa rồi không có hiệu quả, Boquesto có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại thầm tán thưởng cô gái nhỏ bé này. Còn trẻ như vậy mà tâm lý đã vững vàng vô cùng, đến những tín đồ ngoan đạo của Allades, những người gắn chặt bản tâm với thánh thần có lẽ cũng chỉ kiên định đến vậy mà thôi.

Boquesto né tránh xong một đòn, lại rút một thanh kiếm cong cong ra liên tục đón đỡ những đòn đánh tiếp theo của Kiko. Sau khoảng trăm chiêu, cuối cùng lão cũng bứt được đối thủ ra, đề phòng gườm nhau với Kiko.

Boquesto chợt đưa tay, kéo chiếc khăn vốn đang đeo ở cổ lên, che đi một nửa khuôn mặt của mình, kết hợp với cái mũ che kín đầu tóc của lão, cả khuôn mặt của Boquesto giờ đây chỉ còn lộ ra đúng một đôi mắt, dường

https://thuviensach.vn

như… đôi mắt ấy đã nổi lên ánh sáng sắc lạnh và nguy hiểm, khiến Kiko ở kia giật thót cả tim.

Thấy biểu hiện của thiếu nữ, Boquesto cũng thấy hơi thả lỏng trong lòng, dù sao đây cũng chỉ là một cô bé con mà thôi, so với lão, Kiko thực sự quá non nớt…

Cầm kiếm tay phải, tay trái của Boquesto cũng không rảnh rỗi, lão như làm ảo thuật, biến ra một chiếc găng tay bằng thép, móng vuốt sắc nhọn đeo lên đó. Tư thế người đứng thẳng, kiếm chĩa xuống đất chếch sang bên trái, tay trái lại gập lên che nửa bên mặt, tư thế giống như một kiếm sĩ đấu kiếm của phương Tây vậy. Chỉ là… Kiko lại cảm thấy tư thế này của Boquesto thực sự là hoàn mỹ, cả người không lộ một khe hở, vững chãi như thái sơn.

Kiếm thuật của Boquesto không giống như loại “chặt chém” như katana của Samurai, cũng không phải loại hoa mỹ, lấy nhanh khắc địch như cổ kiếm Tổ Hán, kiếm của hắn là loại chờ thời cơ để công kích trí mạng. Đó là loại thuật đấu kiếm phương Tây xa xưa, với các động tác rướn người, phi thân với tốc độ cực nhanh. Kiếm của hắn không phải là liễu kiếm mà là loại kiếm chém “saber”, có hình dáng cong cong giống katana và damascus blade của Ba Tư trên Trái Đất.

Hai đối thủ gườm gườm nhìn nhau, sau một lúc, cuối cùng vẫn là Kiko không chịu nổi áp lực, lao lên tấn công trước. Nàng rất sợ, nếu cứ chờ đợi thế này, sẽ có lúc chính nàng lộ ra sơ hở, vậy chẳng phải là tạo điều kiện cho đối phương chiến thắng hay sao?

Kiếm thuật của Samurai là tấn công, và kiếm thuật của Shien lại chính là kiểu hình Kamikaze, là loại tấn công quên thân mình, đòn thế như cuồng phong bão táp! Tại sao giờ đây nàng lại bị đối thủ dẫn dắt nhịp điệu, đi gườm nhau với hắn chứ? Thật nực cười!

https://thuviensach.vn

Trên trường đấu ở xứ Lance.

Trần Nam và Frank Morgan đã quan sát Kiko thi đấu được một lúc. Hai người đều không nói gì, chỉ lẳng lặng mà nhìn. Frank Morgan từ đầu đến giờ vẫn quan sát Trần Nam, thấy hắn ngó đông ngó tây, tò mò sờ hết chỗ này đến chỗ khác thì có vẻ hơi thất vọng, trong mắt lại lóe lên thần thái kiên quyết.

- Trần Nam! Tôi có chuyện muốn nói với cậu! Cậu không cho rằng tôi gọi cậu tới đây chỉ là vì ngồi cùng nhau uống chén trà đấy chứ?

- Ồ! Xin mời ngài nói! Tôi lúc nào cũng lắng nghe! – Trần Nam đã ngồi lại vị trí, ra vẻ hàm hậu nói.

- Cậu là người Âu Tiên phải không? – Frank hỏi như chất vấn.

- Đúng vậy! Thưa ngài! – Trần Nam vẫn rất lễ phép đáp, trong lòng hắn nghĩ gì thì chịu.

- Cha mẹ cậu là người thế nào? Gia tộc cậu thì sao?

- Cha mẹ tôi trước đây cũng có một dòng họ đằng sau, nhưng giờ thì dòng họ đó không còn nữa rồi. Bọn họ may mắn thoát được, lại được Thần Hoàng ưu ái, cho nên giờ cũng có một ít cơ nghiệp ở trong kinh đô của Âu Tiên. – Trần Nam trả lời rất đúng sự thật, nhưng cái gì cần giấu diếm thì lại giấu diếm.

Hắn thực sự không thích Frank Morgan, tên này thực sự quá trọng lợi ích, nhìn thấy Trần Nam tu vi kém cỏi là đã thấy chướng mắt rồi. Vốn mong muốn gia cảnh của hắn tốt hơn một chút, may ra thì còn có thể suy xét, bởi đứa con gái Emily này cũng đã là hàng hết đát rồi, gả bừa đi cũng được thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ đây, Emily lại đột phá tầng bốn như kỳ tích, làm giá trị con người nàng bay vút lên trời cao. Không ít kẻ dưới tay Frank, những kẻ đang ngồi sau hắn đã bắt đầu rục rịch tăm tia đứa con gái này. Bọn chúng lợi hại hơn Trần Nam cả trăm lần, lại là "người nhà", còn Trần Nam lại là một kẻ ngoại quốc, bên nặng bên nhẹ thế nào không cần nói cũng biết.

Nhưng con gái sáng hôm nay lại như nổi điên, sống chết muốn lấy tên thấp hèn này, vậy là vì sao? Chẳng nhẽ lại giống như lần trước đây, con cóc ghẻ năm nào đã thành nấm mồ, con cóc ghẻ non này lại xuất hiện đòi ăn thịt thiên nga hay sao?

Từ nhỏ đã ít quản chuyện của Emily, Frank cũng không thể làm căng quá, lão coi như cho con gái "cơ hội cuối cùng", đó là tự thân mình dò xét xem Trần Nam là kẻ thế nào. Nhưng thực sự… tên này làm lão quá thất vọng rồi.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Đấm Thẳng Vào Mặt

Con gái tôi nói muốn lấy cậu! Cậu nghĩ sao? – Frank lạnh nhạt hỏi, thái độ không thân thiện gì cho cam.

- Tôi nghĩ sao có quan trọng với ngài hay không? – Trần Nam vô tội giang tay hỏi.

- Không! – Frank lắc đầu rất dứt khoát:

- Tôi không phải là kẻ không nói lý, cũng không phải là kẻ ngang ngược bá đạo! Vậy đi, tôi cho cậu một kiện thần khí do chính tôi luyện chế, nếu không có sẵn thì tôi có thể luyện chế cho cậu. Một cuốn bí tịch cấp Thần do chính tôi sáng tạo, đối với tu sĩ tầng ba như cậu, vậy đã đủ rồi chứ?

- Ồ! Ra là con gái của ngài chỉ rẻ thế thôi sao? – Trần Nam cười mỉa mai một tiếng, không đưa ra đáp án làm thỏa mãn Frank.

- Vậy cậu còn muốn thế nào? – Frank liếc xéo Trần Nam một cái:

- Đừng có không biết đủ, cái giá đó đã là quá cao với một kẻ như cậu rồi!

- Ồ! Giờ thì ông chuyển sang chê tôi nghèo, tôi hèn kém, không xứng với con gái ông? – Trần Nam vẫn tiếp tục mỉa mai, không cho Frank tý mặt

https://thuviensach.vn

mũi nào.

Nhưng Frank dường như không biết tức giận là gì, hàm dưỡng cực cao:

- Cậu như thế nào thì tự mình biết! Lời tôi đã nói hết, xin cậu tự trọng cho!

- Chẳng phải ở Quyền Hoàn này tôn trọng nhất là quyền tự do hay sao? Con cái có quyền lựa chọn cuộc sống và một nửa cuộc đời cho mình, không phải hay sao? – Trần Nam vẫn cò cưa không quyết.

- Đó là ở Anh Lan và miền nam Thiên Đức, còn ở vùng phía bắc lạnh giá, dân cư thưa thớt nên từ xưa người ta đã sống quây quần để bảo vệ lẫn nhau, lệnh của cha mẹ là phải nghe, còn lệnh của gia tộc là chí cao vô thượng. Con cái không nghe cha mẹ thì chỉ sớm bị thiên địa giá lạnh xung quanh nuốt chửng mà thôi!

- Ông làm thế, không sợ con gái ông sẽ đau khổ hay sao? – Trần Nam hỏi đúng một câu cuối cùng.

- Nghe theo tôi, nó sẽ có cuộc sống tốt! Đi theo kẻ như cậu sẽ chỉ làm nó khổ cực! – Frank nói như chém đinh chặt sắt.

- Ông thật dối trá! – Trần Nam chợt cười mỉa mai:

- Ông từ nhỏ đã chẳng quan tâm gì tới cô ấy, thậm chí tới việc giới tính của cô ấy có vấn đề, ông cũng chẳng cần quan tâm. Trong mắt ông, tình thân cũng phải dựa vào thực lực mà đoạt lấy, một đứa con vô dụng không đáng để quan tâm, có đúng không? Nhưng tôi xin lỗi, cái đó không phải là tình thân, mà chỉ là một "sự nghiệp" để phấn đấu mà thôi! Trên đời này cái gì cũng có giá của nó, chỉ có duy nhất tình thân là "vô giá", ông có biết tại sao không? Bởi tình thân không cần phải đánh đổi cái gì mà vẫn có được, con người ta sinh ra đã có tình thân rồi. Việc mà ông cần làm, đó là dạy cho Emily cách quý trọng tình thân "vô giá" ấy, chứ không phải định ra giá trị

https://thuviensach.vn

cho nó để cô ấy đi đánh đổi. Việc này rất khó, tôi biết mình không làm được điều ấy cho con tôi, vì vậy tôi mới không làm cha của ai cả! Còn ông, ông đã làm cha hàng vạn năm mà vẫn không biết làm thế nào! Ông đúng là một người cha thất bại đó, ngài Morgan tôn quý!

Mắt của Frank Morgan hơi lóe lên, dường như bắt đầu nổi giận:

- Cách tôi dạy con tôi thế nào không cần kẻ như cậu xen vào! Tôi có là người cha thất bại thì cũng là việc của tôi! Bây giờ, tôi chính thức yêu cầu cậu rời xa Emily, cậu đồng ý thì đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý! Nghe rõ chưa?

- Ồ! – Trần Nam giờ đã hứng thú dạt dào, giống như Lãn Ông khi câu được con cá bự vậy:

- Người cha thất bại trên đời này nhiều lắm, tôi cũng chẳng có tư cách chê trách gì ông cả. Nhưng nếu ông đã tự nhận mình là người cha thất bại, vậy thì tôi cũng chẳng muốn người như ông xen vào đời sống của Emily, làm cô ấy thất bại theo người cha như ông làm gì! Bây giờ tôi nói thẳng một câu, Ông – Tôi, đánh một trận! OK? Ông đã nhận định tôi là con kiến, vậy được rồi, nếu tôi trụ được mười chiêu của ông thì tôi thắng! Tôi được mua đứt Emily khỏi tay ông, và ông không có quyền và nghĩa vụ gì với cô ấy nữa. Nếu mười chiêu cũng không trụ được, vậy tôi thua rồi, tôi sẽ đi thẳng được chứ?

- Chỉ rời đi thôi sao? – Frank Morgan cười lạnh:

- Ta còn tưởng mi sẽ tùy ta chém giết cơ! Đồ con cóc nhát chết! Đồ ếch ngồi đáy giếng không biết tự lượng sức!

Hai người lạnh lùng nhìn nhau, giống như hai con dã thú nguy hiểm chuẩn bị lao vào chiến đấu. Đúng lúc này, truyền tống trận đột nhiên sáng bừng lên, hai bóng người lao ra, vững vàng tiếp đất, bày ra tư thái trước mặt mọi người.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Kiko đã xõa tóc ra, lại hơi rối tung lên, trông như ma nữ xuất trần vậy, hai thanh kiếm ánh sáng cũng bị đánh tan từ bao giờ, khiến hai tay trống trơn, bộ giáp trắng cũng đã bị đánh vỡ cầu vai và giầy, lộ ra vài mảng da thịt trắng nõn.

Boquesto bên kia thì khá hơn rất nhiều, vẫn không sứt không mẻ đầy phong độ đứng đó. Nhưng các Bất Diệt Thần đều nhận ra được, sau lưng hắn đang run lẩy bẩy, dường như tê tái vì xung lực nào đó.

Trận chiến vừa rồi đều đã lọt vào mắt mọi người, kiếm pháp của Boquesto thực sự quá mạnh mẽ, hắn chỉ tấn công một lần duy nhất đã chém nát Song Kiếm Quang Ảnh của Kiko, đó là một chiêu rướn người chém chéo cơ bản đến không thể cơ bản hơn, nhưng thực sự tốc độ và uy lực của nó quá kinh khủng. Chiêu thức không hề hoa mỹ, nhưng đầy tính bạo lực, giống hệt tính cách của lão Boquesto này.

Khi đó, kiếm của Boquesto vẫn theo đà chém tiếp lên đầu Kiko, nhưng nàng lại bất ngờ dùng tuyệt chiêu độc nhất vô nhị của võ sĩ đạo chống đỡ đòn này.

Katana Catch, tuyệt chiêu dùng tay không bắt kiếm bằng cách vỗ hay tay lại trúng vào thân kiếm. Đây là tuyệt chiêu dùng tay không đối phó với kiếm do chính các Samurai sáng tạo ra, dần dần được nhiều người biết đến, ứng dụng khá nhiều. Nhưng thực sự chẳng mấy ai dùng được nó một cách hiệu quả.

Thực tế, tu sĩ thực lực tầng hai mà dùng Katana Catch đỡ kiếm tu sĩ tầng một thì cũng dễ dàng thôi, nhưng lẽ nào một tu sĩ lại bị kẻ kém hơn dồn vào đường cùng như vậy? Còn trong giao đấu đồng cấp, chiêu thức này thực sự quá khó khăn, độ rủi ro quá cao, lại không thể chắc về việc bắt xong có bị tổn thương gì không, vì vậy chẳng mấy ai dám dùng.

https://thuviensach.vn

Mấy ai biết được, Katana Catch là do Shien sáng tạo ra, dựa trên năng lực thông linh thiên địa của mình để soi rõ đường đi của kiếm, cảm nhận rõ mọi quỹ đạo của chiêu thức, từ đó đón đỡ trước được lưỡi kiếm đòi mạng này. Trên đời có ai có được cảm quan được như nàng để sử dụng chiêu này đây?

Bị bắt kiếm bất ngờ, Boquesto không kịp đề phòng, Kiko giật phăng một cái đã đánh bay kiếm của lão, hai người chính thức tay không chiến đấu.

Lão Boques vẫn bạo lực như vậy, quyền cước như trái phá tấn công thiếu nữ, đầu quyền còn có tiếng nổ vang như bom đạn, giống hệt loại quyền thuật mà tên tu sĩ Allades từng đánh với Hoàng Tuyết Nhu sử dụng.

Nhưng rốt cuộc, công kích mạnh cũng phải có đối, đó chính là loại Nhu Thuật Jujitsu của Kiko. Mặc dù chưa hoàn thiện, nhưng nàng vẫn có thể miễn cưỡng chống đối. Kiko biết mình thua chắc rồi, nhưng nàng vẫn cố gắng giao đấu để hoàn thiện Jujitsu. Nào ngờ càng đánh càng hay, kéo dài đến hơn năm ngàn chiêu thì mới bị một quyền của Boquesto đấm trúng vai, một cước đá trúng đầu gối làm vỡ nát áo giáp ở hai nơi đó, chính thức thất bại.

Nhưng dù thế, Kiko vẫn kịp vặn ngược tay của Boquesto một phát, làm lão tý thì trật cả cánh tay ra ngoài, đến bây giờ vẫn còn run run.

Hai người đứng đối diện nơi đó, không ai dám tuyên bố kết quả. Chợt, Kiko mỉm cười nhẹ nhàng, thân thể hơi uể oải khụy xuống:

- Tôi thua rồi!

Toàn trường im ắng, không ai dám chê cười hay phát biểu ngông cuồng gì. Hai bóng người mềm mại lao xuống đấu trường nhanh như chớp, đỡ lấy hai bên Kiko, sau đó lầm lũi rời đi trong ánh mắt khâm phục của gần trăm người nơi đây.

https://thuviensach.vn

Trần Nam hơi lo lắng nhìn theo ba cô gái kia, trong lòng hy vọng Emily sẽ làm được. Chắc chắn cô ấy sẽ làm được! Nếu không làm được… vậy thôi quên đi, cũng là vì cô nàng không tranh thủ được cơ hội a!

Frank cười lạnh một cái, giải trừ kết giới xung quanh, đang định nói gì đó thì Trần Nam đã lao thẳng xuống đấu trường, thần tình cực kỳ ngông cuồng ngoắc ngoắc tay với Frank, miệng cười mỉa mai như nhìn một thằng hề thế kỷ vậy.

Bị người khinh thường, Frank cảm thấy tức giận vô cùng, đang định lên tiếng đề nghị "ban tổ chức" kéo thằng điên này ra khỏi truyền tống trận thì Trần Nam đã cười sằng sặc lên:

- Sao hả? Bất Diệt Thần Frank Morgan không dám đấu một trận trước mặt mọi người, định bí mật xử đẹp ta đây hay sao? Ha ha ha ha…

Frank Morgan chợt nhìn xung quanh, thấy bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía mình, giống như đợi mình quyết định xem nên hèn nhát hay dũng cảm vậy. Kỳ lạ là Joe Winsor và mấy lão già kia cũng không có phản đối cái gì, chỉ cười cổ quái nhìn mình, trong lòng Frank thầm mắng một tiếng, mấy lão già này định xem ta làm trò cười hay sao?

Mẹ kiếp! Làm trò cười còn hơn phải chịu nhục nhã! Để một thằng nhãi con khinh thường mình, cảm giác đó thật là khó chịu.

- Nhớ rõ quy ước nha! Tôi chịu được mười chiêu của ngài là tôi thắng đó! – Trần Nam nói oang oang lên, chỉ sợ thiên hạ không biết vậy. Mấy lão già kia lại càng nghe càng cổ quái, Âu Vĩnh Lạc đã đỏ bừng cả mặt, suýt nữa thì cười ra tiếng, không ngờ thằng ôn này khốn kiếp như vậy, lại dùng trò giả heo ăn hổ này lừa Frank Morgan vào tròng.

Frank Morgan âm trầm gật đầu.

Trần Nam tiến lại từng bước.

https://thuviensach.vn

Frank hừ lạnh một tiếng.

Trần Nam giơ tay lên.

Frank không thèm phản ứng.

Mặt Frank ăn một quả đấm, lõm thẳng cả mặt trước vào mặt sau, da mặt dúm dó như hoa cúc.

Ánh sáng truyền tống trận lại phát ra, cả hai thân hình biến mất trước khi Frank kịp bay đi. Chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở dưới đáy biển Nam Cực lạnh giá.

Đến lúc này, Frank mới bay vọt đi trong nước, giống như một viên đạn pháo vậy. Trong lòng lão choáng váng, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Thân thể vừa lật lại thì đã bị một bàn tay cứng như đá nắm cổ, vít mạnh một phát rồi đập rầm xuống đáy biển, làm bùn đất bốc lên đục ngầu cả chiến trường, không rõ một hai ba bốn gì nữa.

Rầm rầm rầm rầm…

Từng âm thanh chát chúa vang lên, “máy chiếu” cũng như bị rung rinh theo chấn động, nước càng ngày càng đục, khiến người bên ngoài khó chịu như bị đốt vào đít, thầm mắng tên khốn kia đánh đấm không có tính nghệ thuật và biểu diễn gì cả.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Kiếm Và Súng

Đất cát dần dần lắng xuống đáy biển.

Hình ảnh lại trở nên rõ nét, đúng với mong muốn của tất cả mọi người. Lúc này, đập vào mắt họ là hai bóng người đang đứng đối diện nhau. Một người có vệt máu nơi khóe miệng, đang lắc lắc cổ kêu răng rắc, mắt vẫn đề phòng nhìn đối phương. Người còn lại nhếch mép cười đắc ý, nhưng tay lại âm thầm xoa xoa trước ngực cho đỡ đau, vừa rồi trúng một cước của tên này thốn quá.

- Bất Diệt Thần? – Frank Morgan dường như đã hiểu ra chuyện gì, trong lòng lão đao tức muốn phun máu, nhưng vẫn giữ được sự lạnh lùng, tỉnh táo để phân tích tình hình:

- Rốt cuộc mi là ai?

- Không phải ngài đã biết rồi sao? – Trần Nam vẫn giữ nguyên thái độ vô lại để trêu tức Frank:

- Người ta gọi tôi là Lãn Ông, và trận đấu này chính là cuộc "luận đạo" giữa chúng ta đó ngài Morgan thân mến! Vừa rồi tôi tổng cộng đã tấn công ngài 12 lần, đổi lại là một cước vào ngực. Được rồi, tôi vẫn giữ nguyên lời

https://thuviensach.vn

nói cũ, ngài có thể tấn công mười lần, nếu sau mười lần mà ngài không hạ được tôi thì là thua! Bây giờ ngài vẫn còn chín lần tấn công, thưa ngài!

- Dùng thủ đoạn như vậy để chiến thắng? Ngươi không thấy mất mặt hay sao? – Frank Morgan gằn giọng nói.

- Ồ! Tôi không cho rằng như thế là mất mặt đâu! Bởi đây là thỏa thuận riêng của chúng ta, chính miệng ngài đồng ý cơ mà! Tôi chưa từng dùng trò hèn hạ gì để làm ngài bị tổn thương, đó là do chính ngài đã nhìn nhầm mà thôi! Còn nếu mà nói theo một phương diện khác, tôi đã dùng thuật pháp của mình để che giấu trước mặt ngài, đó là tôi dùng năng lực của bản thân một cách hợp lý mà thôi! Đúng chứ?

Frank Morgan hiểu có nói nữa cũng không thay đổi được tình thế, hắn chẳng qua đang câu giờ để phục hồi thương thế mà thôi. Hắn biết, vừa rồi Trần Nam trúng một cước kia cũng không mấy dễ chịu, vì vậy tên kia mới chủ động phối hợp cho hắn câu giờ.

Không nói thêm một lời, Frank Morgan chợt xé toang chiếc áo comple mặc trên người, để lộ ra chiếc áo bó bên trong cùng những đường cong rắn chắc như sắt thép. Mái tóc ngắn màu vàng bồng bềnh trong nước, hắn dường như trở nên anh tuấn và khôi vĩ gấp vài lần, khiến Trần Nam cũng phải ghen tỵ.

Trần Nam cũng bắt chước động tác của Frank, lột bỏ bộ trường bào rườm rà trên người, thay vào đó là một chiếc quần da màu đen, áo cũng là áo da đen nốt, lại đeo thêm một đôi găng tay trắng để lộ đầu ngón tay, trông Trần Nam giống như một chiến binh thực thụ, ờ… mà hình như hơi giống xã hội đen một chút.

- Ngươi… đúng là không phải phe của Quân Vương đại lục! Mấy lão già đó rất coi trọng truyền thống, còn lâu mới lột bỏ bộ đồ trên người để sử

https://thuviensach.vn

dụng thứ chiến phục mới phát minh thế này! – Frank Morgan cười khẽ một cái.

- Tôi thấy cái gì tiện thì dùng thôi! Mặc bộ đồ này chiến đấu làm tôi nhạy bén hơn vài phần, hơn nữa đấu trong nước mà mặc đồ lòe xà loẹt xoẹt, ngài không thấy có vấn đề rất lớn hay sao?

- Nói rất đúng! Dù kết quả chắc chắn là ta thất bại, nhưng ta mong Lãn Ông cũng có thể dùng hết sức để ta cảm nhận được sức mạnh của ngươi! Hơn nữa… ta hy vọng không chỉ đấu mười chiêu như vậy! Nếu được, ta sẽ nhận thua ngay từ bây giờ, đổi lại là một trận đấu thống khoái, được chứ? – Frank Morgan hào khí ngút trời nói.

Trần Nam kì quái nhìn Frank vài lần, tròng mắt đảo như rang lạc, dường như đang tính toán cái gì đó, khóe miệng nhếch lên đắc ý, hắn chợt cười ha hả: “Được! Theo ngài!”

Frank Morgan không nói thêm một lời, chỉ gõ nhẹ lên chiếc đồng hồ vàng chóe đeo trên tay, ánh sáng lờ mờ phát ra, một thứ vũ khí “cực hot” đã xuất hiện bên người hắn.

Trần Nam nhìn lại, chỉ thấy đó là một khẩu súng trường bóng loáng ánh kim, trông sắc lạnh đầy hung hiểm, khẩu súng trông có cái gì đó hơi giống với AK, chỉ là AK thì thường có vằn nâu, còn cái này thì lại có màu đen pha bạc mà thôi. Khẩu súng này cũng có lưỡi lê sắc lạnh ở đầu súng, thậm chí lưỡi lê này còn được thiết kế theo kiểu mũi lao săn cá mập, loại lưỡi lao mà khi cắm vào người, khi rút ra sẽ rút cả thịt ra theo, cực kỳ độc ác. Các Bất Diệt Thần khác đều biết, đây là khẩu STG 44 Knife do chính tay Frank thiết kế, lực công kích cả tầm xa và tầm gần đều vô cùng kinh khủng.

Trần Nam trước đó cũng chỉ tìm hiểu sơ một chút về Frank, biết lão sử dụng súng trường trong cả viễn chiến và cận chiến. Có thể nói, khẩu súng

https://thuviensach.vn

này đúng là một cây "thương" đúng nghĩa theo tiếng Hán. Vừa có thể khai hỏa, lại vừa có thể dùng thương pháp để giao đấu cận thân.

Ở Trái Đất, khi mà súng ống phát triển thì các loại võ thuật đều bị suy thoái, người ta cũng chẳng nghĩ đến việc phát minh "thương pháp" này làm gì. Nhưng ở thế giới này thì khác, súng ống cũng chỉ là một loại pháp bảo tấn công tầm xa của tu sĩ mà thôi, cung nỏ cũng có uy lực chẳng thua gì súng cả, vấn đề là thực lực bản thân của người sử dụng như thế nào.

Vì vậy, thuận bác đấu ở đây vẫn là quan trọng nhất! Frank Morgan là người sinh sau đẻ muộn, hắn đã chọn dùng súng trường làm vũ khí, vì vậy hắn đã tự thân sáng tạo ra loại "thương pháp" độc đáo này để làm công pháp độc quyền của mình.

Không nói một lời, Frank Morgan liên tiếp nổ ba nhát súng, nhát đầu tiên nhằm thẳng vào mi tâm Trần Nam, hắn vừa né tránh thì viên đạn thứ hai đã ập đến, nhắm vào đầu gối của hắn, Trần Nam lật mạnh người, né khỏi đòn này thì lại đến viên tiếp theo đang bay vun vút đến mắt phải của hắn.

Không thể không nói, đạn được bắn ra đều bằng năng lượng tích tụ, truyền trong nước thậm chí còn mạnh hơn so với truyền trong không khí, không có sự kềm chế giống như là những loại súng bình thường trên Trái Đất.

Đạn bay càng ngày càng gần, mà Trần Nam giờ đây đang hết đà, muốn di chuyển rất khó khăn. Người bên ngoài không biết hắn sẽ chống đỡ thế nào? Tất cả đều nín thở chờ đợi.

Đoàng…

Ầm…

https://thuviensach.vn

Một âm thanh súng nổ vang lên, sau đó là hai viên đạn va chạm vào nhau, nổ tung ra làm những bọt nước trắng xóa che lấp cả một mảng không gian. Nhìn lại, chỉ thấy trên tay phải Trần Nam đã xuất hiện một khẩu súng lục Colt màu vàng kim, trên nòng súng dài dài kia là hàng loạt hoa văn bám dọc theo đó, có hoa lá cành, có văn tự, thậm chí có cả hình rồng hình giun gì đó.

Rất rõ ràng, đây là khẩu Anaconda đã được Trần Nam đặc chế thành thần khí, trước đây đã từng sử dụng để bắn vào cổ họng Long Tổ.

Viu…

Một âm thanh nhỏ xíu truyền đến từ sau lưng. Người bên ngoài chỉ thấy một bóng đen đã lặng lẽ tiếp cận Trần Nam từ bao giờ, hai tay cầm báng súng, chọc thẳng lưỡi lê xuống đỉnh đầu hắn.

Nhanh thật!

Trần Nam thầm hô một tiếng trong lòng, đúng là không thể coi thường bất cứ một ai! Lần trước giao đấu với Long Tổ xong, công đức lực bành trướng làm bản thân Trần Nam lại có một đột phá nhỏ, tự nhận mình đã mạnh lên rất nhiều, nhưng giao đấu với Frank Morgan, hắn thực sự chẳng có tý tự tin chiến thắng nào.

Đing…

Cặp mắt đang híp lại của Frank Morgan chợt giãn ra một chút, nghiêm túc nhìn chằm chằm xuống bên dưới.

Chỉ thấy Trần Nam đang cầm một thanh kiếm dài khoảng 1 mét rưỡi, thân kiếm hơi to bản và hơi dày, được khắc những hoa văn tinh xảo, lưng kiếm thẳng, lưỡi kiếm sáng loáng, cũng thẳng tắp nhưng đầu và cuối lưỡi kiếm lại có hai đường cong nhẹ nhàng, tạo thành mũi kiếm nhọn và cán kiếm hơi rộng ra.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt nhất chính là chuôi kiếm, nó tròn tròn chứ không phải hình elip hay chuôi dẹp như nhiều loại kiếm khác, ở bên cạnh chuôi chính còn có một thanh kim loại nằm thừa ra, không biết để làm gì. Nếu một người Trái Đất tới đây thì đã nhanh chóng nhận ra, cán kiếm này mang hình dạng của một cái tay ga xe máy, có cả phanh tay đàng hoàng. Còn thanh kiếm này rõ ràng là rập nguyên khuôn mẫu của thanh Red Queen trong game Devil may Cry 4.

Trần Nam chỉ dùng tay trái, đâm thẳng mũi kiếm vào đầu lưỡi lê của Frank. Trần Nam biết, mình dùng kiếm một tay, nếu để ngang kiếm chống đỡ lực đạo của đối thủ thì quá ngu ngốc, cái này có liên quan đến lực đòn bẩy một chút, phương pháp tốt nhất chính là lấy mũi kiếm đỡ lấy lực đạo, và đó cũng là điều cơ bản đầu tiên trong kiếm pháp của Trần Nam.

Brừm..

Chiếc "tay ga" bị Trần Nam vặn mạnh một cái, cả thân kiếm như động cơ bị kích hoạt, rung lên bần bật, Trần Nam gẩy mạnh một cái, hai mũi nhọn đều lệch ra, bắn mạnh về một bên. Frank Morgan cũng bị xung lực đó đẩy đi, tấn công thất bại.

Không có thời gian mà thở dốc, Frank Morgan chĩa họng súng về phía Trần Nam, bóp cò như chưa bao giờ được bóp. Từng làn đạn hung hiểm xuất ra như thiên la địa võng, muốn vây kín mọi đường lui của Trần Nam.

Nhưng tên kia cũng không phải dạng thích dùng kiếm để chọi với súng, ổ súng trục quay của Anaconda đã xoay tít như máy khoan, cò bị bóp liên hồi, từng viên đạn đỏ rực bắn ra đối đầu với làn đạn của Frank. Trần Nam rất tỉnh táo, hắn biết mình chơi súng không lâu bằng Frank Morgan, Anaconda này cũng không thể ra đạn nhanh bằng STG 44 của lão, nếu làm cái trò đạn đấu đạn thì chỉ có thua chắc.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, hắn đã lựa chọn những vị trí có nhiều đạn nhất, bắn thẳng một phát về phía viên đạn trung tâm khu vực đó, hai viên đạn năng lượng tiếp xúc thân mật sẽ tạo ra một vụ nổ nhỏ, từ đó làm quỹ đạo những viên đạn xung quanh bị lệch lạc, phá tan thiên la địa võng này.

Đoàng…

Lại một tiếng nổ vang lên, bọt nước đục ngầu hơi che lấp tầm nhìn của Frank Morgan trong tích tắc, nhưng chỉ trong tích tắc ấy, hắn đã nghe thấy tiếng nước bị rẽ ra, tiếng lưỡi kiếm chém xuống đang ngày càng gần đến tai hắn.

Frank không hề do dự ngừng xả đạn, báng súng to bè kia giật mạnh một cái về phía sau, che mất nửa bên mặt của hắn.

Beng…

Âm thanh kim loại va chạm gần sát ngay bên tai, khiến Frank Morgan cảm thấy đầu ông ông như búa bổ. Hắn nhanh chóng lợi dụng xung lực ở báng súng, xoay mạnh cả người cả súng về phía bên trái, lưỡi lê gập xuống, Frank cầm chắc lấy nòng, vung mạnh báng súng về phía đầu gối Trần Nam.

Rắc rắc…

Frank nhạy bén cảm thấy có tiếng xương vỡ đâu đây, mắt hắn sáng bừng lên, đối thủ đã bị trúng chiêu rồi!

Trần Nam cảm thấy đầu gối đau nhói, xương nứt ra, hắn đã chịu đựng đòn này chỉ vì đổi lấy một cơ hội. Ngay lúc này đây…

Cách!

Frank chợt thấy trán hơi lạnh, một cái họng súng đen ngòm áp sát vào mặt hắn, năng lượng nóng rực tích tụ bên trong đang lao ra như con dã thú

https://thuviensach.vn

hồng hoang, muốn làm cái đầu hắn nổ tung như dưa hấu.

Đoàng!

Vết máu loang lổ trong nước, Frank kinh hoàng nhìn về phía Trần Nam, trong lòng thầm hô nguy hiểm thật. Vừa rồi may mà kịp ngửa mặt ra đằng sau, vì vậy mới bị bắn vỡ tung cái mũi, nếu không bộ óc quan trọng nhất của hắn đã thành đậu hũ sốt cà chua rồi.

Hai người tách nhau ra vì xung lực mạnh mẽ. Frank Morgan đau đớn ôm lấy mặt, tầm nhìn cũng vì phát súng vừa rồi mà trở nên mù mịt. Trần Nam cũng chật vật đáp xuống đáy biển, chân đau nhức như không còn là của mình, có muốn di chuyển cũng cảm thấy khó khăn.

Nhìn Frank Morgan vẫn còn đang ôm mũi phía kia, Trần Nam biết, đây là cơ hội duy nhất của mình. Chân này phải khỏi hoàn toàn thì sức mạnh mới khôi phục, nhưng tên kia chỉ cần trị liệu qua cái mũi là có thể chiến đấu như thường rồi, dù sao người ta cần dùng chân để đánh nhau, chứ có ai dùng mũi để đánh nhau bao giờ?

Cắn răng một cái, Trần Nam liếc nhìn thanh kiếm trong tay, súng thì đã bị tên kia đá bay rồi, sao mà xài được?

Trần Nam chợt làm một động tác khiến người khác trợn tròn mắt.

Hắn tàn nhẫn cắm thẳng thanh kiếm kia xuống chân mình, chính là cái chân bị thương đó. Tay ga bị vặn mạnh một cái, thân kiếm như cái động cơ bị kích thích, run rẩy mãnh liệt lên. Thân hình Trần Nam đột nhiên như kỳ tích, trượt đi vèo vèo dưới đáy bùn, chỉ chớp mắt đã tiếp cận Frank Morgan.

Đây chính là năng lực đặc biệt của Red Queen, chỉ cần cắm nó vào bất cứ thứ gì, thứ đó sẽ trở thành một phương tiện di chuyển trong thời gian

https://thuviensach.vn

ngắn, được điều khiển bởi tay ga của thanh kiếm. Và lần này, Trần Nam đã chọn chính cái chân của mình làm phương tiện.

Lao thẳng về phía trước, khi tốc độ đã đạt đến tận cùng, Trần Nam rút mạnh thanh kiếm ra, dùng cả hai tay chém ngang một phát, nhờ lực quán tính để tăng thêm sức mạnh cho chiêu thức, nhằm thẳng vào thắt lưng của Frank…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Emily Đối Phó Hoàng Tuyết Nhu

Vút…

Nhát chém sắc bén đến mức nước biển bị rẽ ra một cái dài hơn mười mét. Vốn dĩ, người nào trúng chiêu này thì không chết cũng trọng thương, nhưng… Trần Nam lại có cảm giác như muốn thổ huyết, còn đối thủ của hắn… biến mất rồi!

Không đúng!

Vừa rồi Frank Morgan rõ ràng đã thụt xuống đáy bùn, hắn đang lặn dưới lớp bùn đen kịt này! Mẹ kiếp! Frank là tu sĩ hành thổ! Không xong rồi!

Nhát chém dồn bao tâm huyết bị trượt, Trần Nam cũng lố đà không phanh lại được, lực đạo không có chỗ phát tiết làm hắn lại bị nội thương thêm một lần, khóe miệng đã tràn máu tươi, hòa vào nước biển.

Trần Nam rất bất đắc dĩ, chỉ đành một lần nữa cắm thanh kiếm kia vào chân mình, bóp “phanh” mạnh một cái, nhờ đó mới đình chỉ sự di chuyển, nhưng trọng tâm của hắn cũng bị lệch, người nghiêng về một bên.

- Hey baby… Where are you…

https://thuviensach.vn

Trần Nam ngó nghiêng xung quanh, giở giọng mẹ mìn lẩm bẩm, hắn cũng chẳng hi vọng gì về việc gọi tên kia ra, nhưng ít ra lẩm bẩm thế làm tâm tình hắn đỡ căng thẳng một chút.

Nãy giờ đấu súng, đấu kiếm với thương, lại còn tính cả lúc ban đầu đánh bất ngờ, Trần Nam tính ra cũng đã đánh với Frank gần cả trăm chiêu rồi, dù Frank không nhận thua từ đầu thì hắn cũng đã thắng. Nhưng trận đấu này là trận đấu nghiêm túc đầu tiên của Trần Nam với một Bất Diệt Thần, hắn cũng muốn đánh hết mình một chút.

(Trước đó có đánh qua với ông bác, Kiko không tính là nghiêm túc Long Tổ thì còn mạnh hơn cả Bất Diệt Thần rồi)

Nhưng… đợi mãi mà Frank vẫn không ra, có lẽ tên kia đang đợi một thời cơ, tặng cho Trần Nam một kích trí mạng…

- Được rồi! Ông không ra thì tôi cũng có cách kết thúc cái trận đấu này! – Trần Nam bĩu môi nói một câu, lê bước tới nhặt khẩu súng rồi cất đi cẩn thận.

Hắn vung kiếm chém xoẹt lên phía trên, một tảng băng rộng hơn một trăm mét rụng rời ra, bị Trần Nam dồn pháp lực hút xuống dưới.

Phập…

Thanh kiếm lại cắm vào tảng băng, Trần Nam bắt đầu vặn tay ga điên cuồng, tảng băng rộng bản kia bị xoay tròn trong nước, khuấy đảo lên những vòi rồng khổng lồ làm lòng nước đục ngầu lên.

Lòng nước như nổi cơn thịnh nộ, từng cột vòi rồng va chạm gây ra lực xung kích cuốn bay tất cả. Ngay cả chính Trần Nam cũng không nhịn nổi mà bị cuốn đi. Đáy bùn cũng dần dần bị bóc trần, lộ ra hình bóng chật vật của Frank bên dưới. Frank điên cuồng chửi đồ điên, đồ khùng, nhưng âm thanh của hắn cũng đã bị vòi rồng cuốn đi mất, không truyền được đến đâu.

https://thuviensach.vn

Đấu trường Anh Lan.

Cả trăm người ngồi đây chợt đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu mô tê mốt hai mốt gì. Trong lòng người nào người nấy bất mãn Trần Nam vô cùng, tên này đánh nhau cũng quá phô trương đi! Những người khác hầu hết công kích theo đường lối "tinh diệu" nhiều hơn, lực đạo tập trung vô cùng, có đánh trượt cũng không có động tĩnh gì lớn, nhưng hai người này đánh nhau lại cứ thích dùng loại năng lượng nén của súng ống, va chạm xong là phát nổ, tạo thành mưa bom bão đạn, bùn đất mù mịt như thế thì bố ai mà xem được?

Hình ảnh vòi rồng cùng bùn đất mù mịt kia chợt tắt ngúm, truyền tống trận sáng lên, hai bóng người bay vọt ra, lăn lông lốc trên mặt đất như hai quả bóng da vậy. Tình huống này… đúng là mất mặt vô cùng!

Trần Nam khó khăn chống người đứng dậy, dù đau gần chết nhưng vẫn cố nở ra nụ cười thỏa mãn:

- Tôi thắng rồi! Ông cũng nên nhớ lời hứa của mình! Trận đấu này dù bị thương nặng hơn ông, nhưng ít ra tôi đã đấu hết mình! Ông cũng thỏa mãn rồi, phải không? Ha ha….

Vừa nói vừa cười, Trần Nam vừa lê từng bước nặng nề rời khỏi đấu trường này. Bỏ lại Frank Morgan phía sau đang nở nụ cười cổ quái, nhưng cũng có vẻ hơi tiếc nuối điều gì đó.

Trong khu phòng của Trần Nam.

Kiko được hai cô gái kia dìu về đây, đến giờ phút này đã khỏe lại hoàn toàn rồi. Thực sự thì nàng chỉ hơi kiệt sức một chút, với năng lực của Bất Diệt Thần thì cũng chẳng nhằm nhò gì.

https://thuviensach.vn

Nhìn Emily đang hơi ngập ngừng ngồi bên đó, cũng không có ý định rời đi, khuôn mặt lộ vẻ khó khăn, Kiko không khỏi mềm lòng, chủ động mớm lời một chút…

Cô bé này… quả nhiên là thấu hiểu lòng người a!

- Chị Emily… chị có chuyện gì muốn nói phải không?

Hoàng Tuyết Nhu nghe Kiko nhắc đến thì mới chú ý đến sắc mặt của Emily, nàng chợt bất mãn hừ một tiếng:

- Muốn nói gì thì nói! Tôi đi…

Hoàng Tuyết Nhu hình như vẫn còn cay cú việc hôm qua bị xua đuổi…

- Không… Tôi thực sự có chuyện muốn nói! Nhưng… cũng là nói với cả hai người! – Emily vội vàng ngăn cản.

Hoàng Tuyết Nhu chợt kỳ quái, nhưng cũng không rời đi vội, nàng muốn chờ xem con hồ ly này muốn đưa ra lời nói gì.

- Tôi… muốn… lấy Trần Nam…

Hoàn toàn yên tĩnh…

Kiko dường như đã đoán trước được việc này, nàng chỉ hơi cúi đầu, không hề đưa ra cảm xúc gì. Nhưng Hoàng Tuyết Nhu thì khác, cô nàng trợn tròn mắt, đầu dường như bốc khói vì lời tuyên bố trắng trợn của con hồ ly tinh kia.

Nhìn đi, nhìn đi! Quả nhiên là hồ ly tinh mà! Sao lại có chuyện dụ dỗ chồng người khác, sau đó đến đây nói với vợ người ta là muốn lấy hắn? Sao lại có chuyện hoang đường như vậy?

https://thuviensach.vn

- Im ngay! Con hồ ly chuyên dụ dỗ đàn ông! Cuối cùng mi cũng lộ đuôi cáo ra rồi! Ta biết mà, ngay từ đầu nhìn thấy mi, ta đã có dự cảm chẳng lành rồi! Cút đi, cút ngay đi! Đừng có đề cập đến chuyện này nữa!

Emily lạnh nhạt phản bác:

- Cô đừng có mở mồm ra là hồ ly này, cáo nọ! Tôi thừa nhận rằng mình có hơi bất bình thường một chút, nhưng tôi là một người trong sạch…

- Trong sạch? Hắc Quả Phụ ai cũng làm chồng mà trong sạch được sao?

- Ít nhất thì lần đầu tiên của tôi cũng giao cho anh ấy! – Emily hình như đang làm cho Hoàng Tuyết Nhu phát điên. Cô nàng này ngoài miệng thì nói thế, nhưng lại tự chột dạ thanh minh: “Lần đầu tiên với đàn ông!”

Hoàng Tuyết Nhu sững sờ một chút, miệng chợt thấy đắng ngắt, khó chịu như vừa nuốt phải ruồi, khí thế cũng chợt hơi hạ xuống:

- Thế thì sao chứ? Hắn ta có lỗi, vậy thì tôi sẽ gọi hắn về đây, nói cho rõ ràng ba mặt một lời! Yên tâm đi, rồi sẽ có biện pháp đền bù lại cho cô!

- Không! – Emily lắc đầu nguây nguẩy:

- Chẳng có gì đền bù lại được sự trong trắng của tôi cả! Hơn nữa, tên kia đã bỏ bùa mê thuốc lú gì không biết, giờ đây cái thân thể này không rời xa được hắn nữa rồi! Còn nữa, tôi đã nói chuyện với Trần Nam, hắn nói, chuyện này hoàn toàn do cô quyết định, vì vậy, tôi mới muốn đến đây nói chuyện với cô.

Hoàng Tuyết Nhu vốn định mắng to đồ đàn bà Dam Dang, nhưng nghĩ lại, chẳng phải mình cũng trúng bùa mê thuốc lú của tên kia hay sao? Bây giờ chưa được một tháng không có tên đó mà đã bứt rứt gần chết, khốn kiếp, nói chuyện ở phương diện này đúng là bỏ gần lấy xa mà!

https://thuviensach.vn

- Hắn đã nói do tôi quyết định, vậy thì tôi nói: Không đồng ý!

- Vậy được rồi… - Emily hơi cúi đầu xuống, sắp xếp lại từ ngữ… Chợt ra vẻ thở dài một hơi:

- Tôi… muốn nói thật!

Hoàng Tuyết Nhu không hề lên tiếng.

- Thực ra… người mà tôi yêu là Kayano Kiko!

Không khí lại yên tĩnh một lần nữa.

Emily hôm nay đã hai lần oanh tạc hệ thần kinh của Hoàng Tuyết Nhu, khiến nàng cảm thấy muốn cười không được, muốn khóc không xong. Có muốn đi theo Trần Nam đến thế nào cũng không được lấy cái cớ nực cười như vậy chứ? Yêu Kiko? Cô nói ra ai tin?

Emily hơi thấp thỏm trong lòng, áp dụng đúng kế hoạch của Trần Nam, đó là nói cứ nửa thật nửa giả, khiến người ta tin chuyện giả, còn chuyện thật lại bị cho là kiếm cớ. Ừ… sau này Emily có biểu hiện đúng theo ý mình thì cũng bị cho là đang đùa giỡn qua mặt, không bị quá để ý, tạo cơ hội cho nàng “làm thịt” Kiko.

Ôi… cô bé Kiko đáng thương, không biết đức ông chồng tà ác đã ngầm bán nàng cho một dâm nữ khác! Nếu mà biết chắc cô bé này ôm gối khóc qua ngày mất a…

Nhưng trước hết, cứ qua được ải này đã rồi nói sau.

- Cái gì? Yêu Kiko? Cô nói cái chuyện hoang đường gì vậy? Cô có tin được không? – Hoàng Tuyết Nhu nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mũi Emily.

- Tôi tin được! – Emily nghiêm túc gật đầu, khiến Hoàng Tuyết Nhu sắp bị đánh bại:

https://thuviensach.vn

- Tôi yêu Kiko là thật lòng, hồi còn trẻ, tôi đã chịu kích thích quá nặng, vì vậy tâm lý không thể nào yêu đàn ông được nữa. Người mà tôi hâm mộ nhất là Shien, cũng vì vậy, ngay từ lần đầu nhìn thấy Kiko, tôi đã thích cô ấy rồi…

Emily liên tiếp tuôn ra những câu nói mà chính nàng cũng thấy sến, Hoàng Tuyết Nhu lại càng hồ đồ:

- Yêu Kiko? Cứ cho là thật đi! Vậy còn lần đầu trao cho Trần Nam là thế nào?

"Hồ đồ rồi hả? Vậy là cô đã bắt đầu sa bẫy rồi!" Emily cười thầm, ngoài mặt lại tỉnh bơ nói:

- Một cái là tâm lý, một cái là sinh lý, đâu có gì khác lạ đâu? Tâm lý của tôi thích Kiko, nhưng sinh lý thì lại không thể nào! Trần Nam có thể chinh phục được tôi, từ một nghĩa nào đó, tôi cũng thích anh ấy!

Biến thái!

Hoàng Tuyết Nhu thầm mắng ầm lên, trong đầu lại nghĩ đến những nhân vật ăn cả nam lẫn nữ trong truyền thuyết! Có lẽ nào…

Con người ta vốn tâm lý và sinh lý phải đồng nhất, nhưng cô ả biến thái này lại bị cái bệnh lạ như vậy! Trần Nam khốn kiếp, lại giấu mình làm ra chuyện này!

- Cô điên rồi! Đồ tâm thần! Đồ tâm sinh lý phân liệt! – Hoàng Tuyết Nhu gào lên.

- Trần Nam cũng nói thế! Ban đầu tâm sinh lý của tôi đều hướng về Kiko, nhưng chính tên kia vì muốn chữa bệnh cho tôi mà lại làm cho chúng bị phân liệt! Chuyện này cô nên trách hắn! – Emily bắt đầu nói chuyện ma quỷ.

https://thuviensach.vn

Đầu Hoàng Tuyết Nhu như to ra, nhất thời không biết phản bác thế nào…

- Vậy đi! Tôi đã yêu Kiko, vậy tôi chỉ cần ở bên cô ấy là đủ rồi. Tôi không cần Trần Nam săn sóc như với cô, cũng không cần anh ấy quan tâm từng ly từng tý. Cô cứ giữ lấy anh ấy đi! Tôi chỉ cần đi bên cạnh Kiko là đủ. Còn vấn đề sinh lý… có lẽ lúc nào đó cô không thỏa mãn được anh ấy, tôi sẽ giúp được cô cũng không biết chừng!

Hoàng Tuyết Nhu rối loạn thật trận cước thật rồi, khả năng phân tích bị giảm mạnh. Nàng chỉ bập bõm bắt được một hai ý trong đó! Hình như… đúng là mình và Kiko mấy năm gần đây vẫn chưa thực sự thỏa mãn được Trần Nam nha… Số lần mình được thống khoái và số lần hắn được thống khoái hình như chênh lệch rất xa, rất xa…

Không, không được! Chuyện này quá hoang đường! Một mỹ nữ đi theo hắn, dù cô ta không cần Trần Nam quan tâm thì hắn cũng sẽ chủ động săn sóc cô nàng. Tên này quá dại gái, đó là bản tính ngấm vào máu rồi! Nhưng mà… hầu hết các vụ ngoại tình trên thế giới diễn ra là vì người ta không được thỏa mãn cái chuyện kia… Con người ta hầu hết đều bị tâm sinh lý phân liệt, dù trong lòng vẫn thương vợ yêu chồng lắm, nhưng sinh lý mà không được thỏa mãn thì rất dễ làm bừa nha…

Giống như Emily vậy, mồm bảo yêu Kiko nhưng sinh lý bị bức bối, chẳng phải cuối cùng vẫn bị Trần Nam dụ dỗ hay sao?

Từ chối một Emily, nhỡ đâu lại có Emaly, Emilơ nào đó thì sao? Aiz… lấy một ông chồng quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện gì tốt đẹp! Lúc nào cũng phải lo lắng hắn bị câu đi mất! Nhưng nếu hắn không mạnh mẽ như vậy… liệu mình có được ở bên hắn không? Hay là vì khổ sở, vì áp lực bốn phương tám hướng mà chia lìa từ đời tám hoánh nào rồi.

https://thuviensach.vn

Thấy Hoàng Tuyết Nhu đang lúng túng, nhất thời nghĩ không thông suốt được chuyện này. Emily cố gắng tranh thủ rèn sắt khi còn nóng. Nàng biết Hoàng Tuyết Nhu không phải là cô gái đần độn gì cho cam, trái lại, nàng rất thông minh và nhạy bén, nếu để cô ta nghĩ khoảng nửa ngày nữa, thông suốt được mấy chuyện này thì mọi chuyện chấm hết, cơ hội cuối cùng của Emily cũng tan thành mây khói.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Trò Quỷ

Emily thấy Hoàng Tuyết Nhu đang lúng túng không biết phải làm sao, nàng không hề bỏ qua cơ hội này, nhanh chóng đưa ra ý kiến:

- Thế giới này vốn vẫn lấy thực lực làm đầu! Vậy đi, tôi với cô đấu một trận! Cô thắng, tôi sẽ đi ngay, không bao giờ xuất hiện trước mặt ba người nữa. Tôi thắng, vậy thì tôi sẽ lấy Trần Nam, trở thành người của anh ấy. Tôi sẽ gọi cô là chị, nếu cô muốn, nhưng cô không được ngăn cản chuyện này! Được chứ?

Hoàng Tuyết Nhu nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn. Nàng đang rất rối rắm, nếu cô nàng này cứ vin vào cái cớ đi theo Kiko thì mình làm sao mà cản được? Nàng quản Trần Nam, chứ không quản được Kiko nha! Lại liếc qua con bé kia, đúng là loại không có chủ kiến điển hình, Bất Diệt Thần gì mà bẽn lẽn ngồi vê chéo áo như con tiểu nha đầu thế kia? Aiz… con bé này đúng là quá vô dụng trong chuyện tình cảm thế này rồi…

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu không phải con bé này ngờ nghệch, ngoan ngoãn như mèo thế thì tên dại gái kia có cưng nàng như bảo bối vậy không? Mặc dù Trần Nam cũng rất yêu chiều Hoàng Tuyết Nhu, nhưng lúc nào cũng ôm vai bá cổ, cãi nhau chí chóe với nàng, đúng như một đôi bạn thân cùng tiến vậy. Còn với Kiko, hắn chả bao giờ đánh, chả

https://thuviensach.vn

bao giờ mắng, nói cho chính xác thì có muốn đánh mắng cũng không được, con bé này… thực sự quá ngoan rồi!

Hít một hơi, đôi mắt Hoàng Tuyết Nhu hơi híp lại, nhếch mép cười khẩy, nhìn chằm chằm Emily:

- Đánh thì đánh! Tôi sợ cô chắc! Hoàng Tuyết Nhu này sống đến bây giờ còn chưa biết sợ ai đâu!

Nếu Trần Nam mà ở đây chắc đã cười ầm lên rồi, Hoàng Tuyết Nhu đúng là mạnh miệng bên ngoài, bên trong thì mềm như sợi bún, không biết bao nhiêu lần cô nàng này đã hoảng sợ xin tha, mong Trần Nam đừng công kích nàng thêm lần nữa, nếu sáng hôm sau đi đứng không tiện, để mẹ chồng hoặc ai khác nhìn thấy thì nàng chỉ có nước chui xuống đất trốn chạy mà thôi!

Emily rút con dao nhỏ ra, mỉm cười nói với Kiko:

- Em… không phản đối gì đúng không? Em có thể giúp chị tạo kết giới, không cho uy lực phát tán ra ngoài được chứ?

Kiko nãy giờ vẫn ngồi im, trong lòng nàng cũng nghĩ giống hệt Hoàng Tuyết Nhu, đó là Emily nói thích nàng hoàn toàn chỉ là cái cớ ma quỷ. Nhưng Kiko biết nhiều hơn Hoàng Tuyết Nhu, lại yếu mềm hơn Hoàng Tuyết Nhu, trong lòng nàng, chuyện này có lẽ ngay từ đầu đã không cần phản đối rồi.

Cô bé lẳng lặng gật đầu, phi thân lên trời, hai thanh kiếm ánh sáng lại được ngưng tụ ra, chém vài cái vào không gian, tách biệt hẳn khu vực này với môi trường bên ngoài. Với thực lực Bất Diệt Thần, hai cô gái kia có chiến đấu đến mười ngày mười đêm cũng đừng mong gây được tổn hại gì đáng nói.

https://thuviensach.vn

Hai thân hình uyển chuyển kia bắt đầu sáp vào nhau, triển khai chiến đấu kịch liệt.

Vốn dĩ, lần trước Hoàng Tuyết Nhu có cơ hội cảm ngộ thiên địa một lần, nhưng chính nàng lại tự bỏ qua, tu vi của nàng vẫn là tầng bốn, nhưng thực ra đã có một chút biến đổi, có thể nói, công lực của nàng mạnh hơn so với các tu sĩ tầng bốn khác không ít.

Emily lại mới chỉ đột phá tầng bốn được một ngày mà thôi, nếu so công lực thì nàng thua đứt rồi. Bù lại, Emily có kinh nghiệm thực chiến hàng trăm năm, đánh hải tặc vốn là nghề của nàng, vì vậy khả năng thăng bằng và độ nhạy bén của nàng có sự vượt trội hơn rất nhiều so với Hoàng Tuyết Nhu, cô gái trẻ mới chỉ đi đánh nhau có vài lần.

Hoàng Tuyết Nhu vốn định sử dụng Huyền Nguyệt Băng Quyết kết hợp với Jujitsu học từ Kiko ngày hôm trước, nhưng lần này, nàng lại gặp phải đối thủ rồi.

Món võ tá lực đả lực này có thể mượn lực của đối phương để đả thương địch, nhưng đó là trong trường hợp lực đạo của đối phương đủ mạnh để mượn. Hơn nữa, những kẻ có phương pháp tấn công điên cuồng, lấy công làm thủ chính là đối tượng bị Jujitsu khắc chế đến cực điểm.

Nhưng rất tiếc, phong cách chiến đấu của Emily lại như một tên sát thủ chân chính, đòn công kích không bao giờ quá mạnh, chỉ vừa đủ, quan trọng làm nhắm vào yếu điểm của đối phương. Một sát thủ chân chính bao giờ cũng giữ lại đường lui, sát địch, nhưng quan trọng nhất là phải giữ được tính mạng của mình!

Cũng vì đòn tấn công lúc nào cũng giữ lại lực kiểu đó nên Hoàng Tuyết Nhu chẳng "tá" được bao nhiêu cả. Lại thêm cô nàng Emily này có kinh nghiệm thực chiến rất cao, nhìn ra khuyết điểm của Hoàng Tuyết Nhu nên

https://thuviensach.vn

giao chiến cứ hư hư thực thực, lúc thì đánh thật lúc thì giả đòn, làm Hoàng Tuyết Nhu nhất thời có vẻ lúng túng.

Nhưng thực lực chênh lệch cũng không phải chỉ là để cho vui, sau ba lần trúng đón, Hoàng Tuyết Nhu cuối cùng cũng lấy lại được tỉnh táo, nàng biết, chỉ đứng im chờ tá lực là rất khó. Jujitsu… Jujitsu… Môn võ này cũng không phải chỉ là tá lực đả lực đơn giản như vậy!

Nhu Thuật là phải biết biến mình thành nước, luồn lách vào từng điểm yếu của đối thủ, dùng sức lực mà kéo, xoay, vặn, làm đối thủ bị khóa chặt chẽ, có muốn di chuyển cũng khó chứ đừng nói đến tấn công.

Quả nhiên, khi mà Hoàng Tuyết Nhu ngộ ra được điều đó, thế trận đã đổi chiều hoàn toàn, Emily liên tiếp bị dính đòn, đôi mắt màu lam đã bắt đầu híp lại, có vẻ cực kỳ đau đớn.

Lúc này…

Kết giới của Kiko chợt rung rinh mãnh liệt, chẳng mấy chốc đã vỡ tan như bong bóng xà phòng. Nàng hoảng hốt hô lên một tiếng, sau đó vọt thẳng ra bên ngoài cái sân này.

Hai cô gái cũng nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của Kiko, rất ăn ý dừng tay, đưa mắt nhìn qua xem có chuyện gì.

Từ ngoài cửa, một bóng hình lầm lũi, quần áo rách nát đang nhấc từng bước đi vào. Hắn vừa đi vừa thở hồng hộc, thỉnh thoảng còn ho ra vài giọt máu tươi. Chân hắn cũng chỉ có một cái là còn hoạt động, còn một cái gần như đã biến dạng, gấp hẳn theo một góc khiến người ta ghê rợn.

Tên kia chống tay vào tường, tiến thêm một bước nữa, thân thể đã không trụ được mà ngã ầm một cái xuống mặt đất, mặt mũi nở hoa.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu và Emily cuối cùng cũng đã nhận ra đó là ai, hai người đồng loạt ném bay vũ khí đi, cuống quýt chạy lại bên người hắn. Vào cái giờ khắc này, trong não bộ của Hoàng Tuyết Nhu chỉ còn lại duy nhất Trần Nam, những việc khác đã bị nàng ném biến lên chín tầng mây rồi.

Lật người hắn lên, cả ba cô gái như đồng thanh, ríu ra ríu rít hỏi:

- Anh sao rồi? Đừng dọa em… anh tỉnh lại đi…

Trần Nam nằm giữa biển hương ngạt ngào, trong lòng vui vẻ gần chết, nhưng hắn không dám lộ ra một tia khỏe mạnh nào. Trần Nam run rẩy cầm lấy tay Hoàng Tuyết Nhu và Emily, khóe miệng run rẩy:

- Emily… anh… anh thắng được cha em rồi! Ông ta không thể khống chế được em nữa! Không làm cho em đau lòng nữa đâu! Chỉ… chỉ là… khụ khụ… Không ngờ ông ta mạnh như vậy, lại làm anh bị trọng thương dưới đáy biển băng, sau đó lại bị hàn khí xâm nhập… khụ khụ… có lẽ… anh không sống được bao lâu nữa rồi!

Aiz… thật là bi thương a…

- Anh… anh không được chết! Anh là tên khốn kiếp, khốn nạn! Em cho anh chết chưa mà anh đòi chết? Hả? Hả?...

- Anh… anh giành em từ tay cha, để rồi nói ra mấy lời này hả? Anh còn có lương tâm không?

Hai cô gái khóc bù lu bù loa, không biết là giả hay thật. Kiko thì lại chỉ cúi đầu, đôi vai gầy run rẩy, Hoàng Tuyết Nhu cũng nhìn thấy, nhưng không có tâm trí nào hỏi han, chỉ thầm than cho cô bé đáng thương này, đau lòng tới mức khóc không thành tiếng.

Nào ngờ đâu, tên khốn kiếp nào đó đang ngấm ngầm lấy chân cọ cọ vào vị trí mẫn cảm của thiếu nữ Phù Tang, giống như ám hiệu nào đó. Thiếu nữ

https://thuviensach.vn

dù nhột vô cùng, nhưng với cái bản tính nhu nhược của nàng thì cũng không dám phản đối gì Trần Nam, chỉ đành cúi đầu xuống mà run rẩy thân mình, không dám phát ra âm thanh gì.

Trần Nam nắm chặt lấy bàn tay của hai nàng, đưa chúng lại gần nhau, rồi kết lại một chỗ:

- Anh… có lỗi với các em! Anh… chỉ… là… khụ khụ… tên khốn kiếp! Đừng… đừng vì một kẻ sắp biến mất như anh mà thù hận lẫn nhau. Anh chỉ… hy… vọng… hự… các em được sống tốt! Dù… không thân… mật… nhưng cũng… đừng… thù… hận nhau! Được… không?

Hoàng Tuyết Nhu nước mắt như mưa, cuống quýt gật đầu:

- Được! Được! Em không thù hận cô ta, không hận cô ta chút nào! Anh… anh nói nhanh đi, phải cứu anh thế nào? Đợi anh khỏe lại, em với cô ta làm chị em tốt cho anh xem! Bây giờ đừng nói linh tinh nữa, cho em biết phương pháp đi!

Trần Nam ho khù khụ vài tiếng, bàn tay run rẩy sờ sờ lên chiếc nhẫn cưới bên tay trái. Ánh sáng mờ nhạt lóe lên, một quyển sách nhìn qua cũng không cũ cho lắm đã xuất hiện, rơi phịch xuống đất. Nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên bìa sách có ghi hai chữ: Đệ Nhất.

- Trang… thứ… 35… khụ khụ… - Trần Nam nói thêm được một câu, ho mạnh ra một búng máu rồi trợn trừng mắt, đầu ngoẹo về một bên, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Tuyết Nhu vứt bỏ thứ ở trong tay, cũng là cái đầu tội lỗi của Trần Nam, khiến nó đập bốp một phát xuống nền gạch. Trần Nam đau đến choáng váng cả đầu, nhưng một tiếng cũng không dám rên, có khổ mà cũng đành chịu! Tất cả vì sự nghiệp tán gái thần thánh!

https://thuviensach.vn

Giở đúng trang 35 ra, ba cái đầu xinh kia chụm lại, đọc rành mạnh từng chữ. Tất nhiên, Emily cũng không thông chữ viết trên đó, cuối cùng vẫn phải nhờ Kiko dịch hộ.

Trong khoảnh sân, giọng nói run rẩy của Kiko làm trái tim cả ba cô gái đập thình thịch. Cô bé Kiko còn lén liếc trộm Trần Nam một cái, trong lòng dù đang mắng to tên này bỉ ổi, nhưng ngoài mặt thì vẫn chỉ nhút nhát cúi đầu, không dám ý kiến ý cò gì.

- Song tu trị thương pháp! Dùng âm dương giao thái để điều hòa nội tức, trừ độc liệu thương, không gì không trị được. Đại pháp dựa vào việc thu hút âm linh, dương linh của người khác vào thân thể mình, tạm thời thải bổ đối phương, sử dụng linh khí thuần nguyên đó để trị liệu thương thế. Nhược điểm chính là, người giúp trị thương sẽ bị hút mất âm linh, khiến thân thể bị thoái hóa mạnh mẽ, thậm chí cả thực lực cũng bị biến mất, nếu quá đà còn có thể gây nguy hiểm tính mạng! Đại pháp được tiến hành cho đến khi người bị thương bài trừ tất cả độc bệnh bị nhiễm ra ngoài theo con đường abc xyz. Nếu không bài trừ được độc bệnh, vậy cả quá trình sẽ thành công dã tràng, thậm chí tẩu hỏa nhập ma mà mất mạng!

Ba cô gái chợt nhìn nhau một cái, ánh mắt phức tạp, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Tôi… sẽ cứu anh ấy! – Thật bất ngờ, người đầu tiên lên tiếng lại là Emily, nàng vừa nói, vừa nâng thân thể Trần Nam lên, hướng vào trong phòng, gấp gáp nói nốt câu:

- Tôi thực lòng thích Trần Nam! Nhưng quan trọng hơn… tôi không muốn Kiko phải đau lòng!

- Nè! Ai mà tin được lý do ma quỷ của cô? Định lập công một mình hả? Đừng hòng, nè…

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu cuống quýt đuổi theo, không chịu thua kém, chỉ còn Kiko từ tốn đi cuối cùng, đôi tay nhỏ đang cố che đi mảng ướt át dưới hạ thân.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Mr. Khốn Nạn

Hoàng Tuyết Nhu đẩy cửa, bước vào trong căn phòng của Trần Nam.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng trợn tròn mắt, cô ả hồ ly tinh Emily kia không biết đã ngồi lên người Trần Nam từ lúc nào, thân thể uyển chuyển kia đang lắc lư thật nhịp nhàng, những tiếng hừ hừ dâm mỹ cũng đã bắt đầu phát ra, làm cổ họng Hoàng Tuyết Nhu có cảm giác khô khốc như phải bỏng.

Liếc liếc quyển sách Đệ Nhất kia, Hoàng Tuyết Nhu rất muốn đặt ra nghi vấn, khi mà trang 35 chỉ có một nửa trang, còn nửa dưới đã bị cháy xém, biến mất từ bao giờ rồi. Rốt cuộc bên dưới đó viết cái gì mới được chứ?

Kiko cũng bước vào, hai cô gái đã thấy được một luồng ánh sáng màu lam nhạt đang truyền từ bụng dưới của Emily vào cơ thể Trần Nam, dần dần lan tỏa khắp người hắn, khiến vài vết thương trên người bắt đầu có dấu hiệu hồi phục.

Tất nhiên, đó chỉ là biểu hiện bề ngoài, phục hồi nội thương mới là quan trọng nhất.

https://thuviensach.vn

Hai cô gái nhìn nhau một cái, cuối cùng đỏ mặt kiếm một chỗ ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm không rời cái vị trí trên giường kia.

Dần dần…

Qua thời gian, tình hình có cái gì đó không được đúng cho lắm.

Emily có vẻ càng ngày càng mệt mỏi, trên mặt bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu thoái hóa, mặt nàng trở nên xanh mét, khóe miệng cũng thâm lại, đôi mắt vốn sâu thẳm một cách huyền bí, giờ lại bị hõm xuống sâu hơn, nhìn có vẻ gì đó thật thảm…

Hoàng Tuyết Nhu thất kinh, nhớ lại những ghi chú bên trong Đệ Nhất. Nàng không chút do dự nhào lên, đẩy mạnh Emily sang một bên, ngắt đi mối liên kết giữa nàng và Trần Nam.

Hoàng Tuyết Nhu vừa làm thế, Trần Nam đã đột nhiên mở choàng mắt, đồng tử như bốc lên ngọn hỏa diễm màu đen ma quái, khiến nàng thấy hơi hoảng sợ.

Hắn như con dã thú, nhào tới ép Hoàng Tuyết Nhu xuống giường. Tuy rằng lực đạo của Trần Nam lúc này rất nhỏ yếu, nhưng nàng chẳng có động lực đâu mà phản kháng.

Trần Nam hừ hừ hai tiếng, xé rách bộ váy trên người Hoàng Tuyết Nhu, cũng không tinh tế tỉ mỉ như mọi khi mà lại thô cuồng tiến tới. Động tác hắn thật mạnh, thật nhanh… nhưng hình như cũng có một ít gì đó thật đặc biệt đang trùng kích lên não bộ của nàng.

Hoàng Tuyết Nhu cảm thấy trong người nao nao, giống như có thứ gì đó đang bị Trần Nam rút ra khỏi cơ thể mình vậy, nhưng chính cái cảm giác dòng nước chảy xuôi đó lại tạo nên khoái cảm chết người… Tại sao lại như vậy? Đây không phải lúc hưởng thụ, ta đang trị thương cho hắn cơ mà?

https://thuviensach.vn

Cho đến khi cảm thấy thân thể rã rời vì mệt, Hoàng Tuyết Nhu mới cảm thấy khoái cảm rút mất. Kiko đứng bên ngoài đã có kinh nghiệm, vừa thấy nàng có dấu hiệu mệt mỏi là đã nhanh chóng kéo nàng ra, nhảy vào thế chỗ. Hoàng Tuyết Nhu cảm kích nhìn nàng một cái, sau đó nhắm mắt lại, mệt quá mà thiếp đi mất.

Đến lượt Kiko, Trần Nam đột nhiên dịu lại rất nhiều, lại còn đểu cáng nháy nháy mắt với nàng. Kiko thẹn thùng đỏ cả mặt, quay đầu đi không dám nhìn hắn. Trong lòng lại thầm than tên này quả thực là đủ độc, lại dám dùng thủ đoạn này để giải quyết hậu quả…

Aiz… bây giờ mà có ai bảo tên này không phải người chí tà chí ác thì Kiko sẵn sàng liều mạng với kẻ đó. Chỉ tội mình số khổ a… trót theo lầm người thì làm sao được bây giờ?

Căn phòng đầy xuân sắc, nhưng cũng chỉ lên cao trào được vài lần rồi lại dần dịu xuống. Âm thanh mỹ lệ kia không còn, chỉ còn lại tiếng ngáy ngủ liu riu hòa cùng với tiếng dế ngoài sân cỏ!

----Vạch kẻ ngang thần thánh ----

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng khóc nức nở của con gái đã đánh thức Trần Nam, Hoàng Tuyết Nhu và cả Kiko. Ba người nhìn nhau một cái, hai cô gái chợt đỏ mặt cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Trần Nam đã “chữa thương” xong, bây giờ lại trở thành sinh long hoạt hổ, chỉ là vẫn còn mệt lắm, cần điều dưỡng thêm mới hoàn toàn bình phục được.

Không đúng!

Vẫn còn thiếu một người mà!

https://thuviensach.vn

Cả ba quay ngoắt lại, chỉ thấy tấm chăn kia đang hơi run lên, tiếng khóc ai oán, đau khổ phát ra từ trong đó, khiến người ta nghe mà đau lòng. Hoàng Tuyết Nhu giờ phút này chợt thấy chạnh lòng, không hiểu sao lại nổi lên lòng thương cảm với cô gái kia.

Trần Nam vỗ vỗ ngoài chăn, ôn nhu hỏi:

- Sao thế? Đừng khóc… đừng khóc! Để anh xem xem có chuyện gì nào?

- Đừng! – Tiếng khóc trong chăn bị ngắt quãng, Emily kiên quyết giữ chặt mép chăn:

- Em… đừng bỏ chăn ra! Em không muốn ai nhìn thấy em cả, mặc kệ em, các người đi đi!

Ba người chợt ngẩn ra.

Trần Nam rất tự nhiên mà nhíu mày lại, cầm phần cuối chăn lật mạnh lên. Emily vẫn giữ chặt đầu chăn, che kín khuôn mặt nàng, nhưng… làn da xanh xao, bệnh tật bên dưới đã nói lên tất cả. Nói rõ nàng đang sợ cái gì…

Đúng là do thoát âm quá nhiều gây nên mà…

Trên mặt Trần Nam hiện ra sự thương cảm, xót xa, Hoàng Tuyết Nhu cũng che kín miệng, không dám nhìn. Cô gái nhớ lại tình cảnh đáng sợ hôm qua, lúng túng nói:

- Làm… làm sao bây giờ?

Trần Nam nở nụ cười nhẹ, Hoàng Tuyết Nhu bất mãn hô lên:

- Cô ấy đã ra nông nỗi này mà anh còn cười được hay sao?

Trần Nam lại càng cười tươi hơn:

https://thuviensach.vn

- Ồ, vậy em lo cho Emily hả?

- Cô ấy thành như vậy là vì anh đó! Sao anh lại vô tâm như vậy? Ấy khoan, anh có cách đúng không? Vậy thì làm nhanh đi, còn chờ cái gì?

Trần Nam vẫn cười cổ quái với nàng, không nói thêm gì, chỉ xách thương tấn công Emily một lần nữa…

Trong vẻ trợn mắt há mồm của Hoàng Tuyết Nhu, Trần Nam chỉ nhẹ nhàng trùng kích ra vào. Chẳng mấy chốc sau, ánh sáng màu lam đã lại truyền từ người hắn sang cơ thể Emily, khiến làn da nàng lại trở nên căng mọng, trắng hồng đầy sức sống. Cái cảm giác sinh lực bừng bừng này khiến Emily chợt thả lỏng người, tấm chăn che trên mặt cũng được buông ra. Trần Nam nhẹ nhàng nhấc lên, để lộ khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần của nàng.

Hắn nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên môi Emily một cái, dịu dàng nói:

- Cảm ơn em! Cảm ơn em nhiều lắm…

Sau một lúc, Trần Nam lại bỏ qua Emily, nhảy sang trêu chọc cả Hoàng Tuyết Nhu và Kiko, hai cô nàng này hôm qua cũng bị tổn hao nghiêm trọng, giờ phút này lại được đền bù lại không thiếu chút nào, thậm chí còn thêm được một chút dương linh do Trần Nam dung nhập vào đó, khiến các nàng càng thêm dung quang rạng ngời, da dẻ hồng hào khỏe mạnh gấp vài lần ngày hôm qua.

Theo Trần Nam giải thích thì rõ ràng trong Đệ Nhất có ghi chép, chỉ cần vận công hợp lý, chờ hắn trị thương xong là có thể dễ dàng trả lại âm linh cho các nàng, đâu có gì nguy hiểm lắm đâu? Hôm qua cũng may có Emily, nếu không âm linh cũng không đủ, mà Trần Nam cũng không thể nào đạt được đến đỉnh cao, giải phóng độc bệnh ra ngoài được. Nói chung… hắn cố tình nhấn mạnh, ngày hôm qua, thiếu ai trong ba nàng thì hắn cũng đã bỏ mạng rồi!

https://thuviensach.vn

Trải qua chuyện này, Hoàng Tuyết Nhu nhất thời không biết phải phản đối thế nào nữa…

Cô ta… không ngờ có thể mạo hiểm vì Trần Nam, hôm qua trang 35 của bí tịch đã bị mất đi phần dưới, theo ghi chép bên trên thì rõ ràng làm thế cực kỳ nguy hiểm, vậy mà nàng vẫn không hề do dự mà nhào vào, dùng bản thân để trị liệu cho hắn…

Hơn nữa, cả bốn người đã đồng sàng, chơi trò 4P trong truyền thuyết rồi. Bây giờ trở mặt không nhận người… có phải quá thất đức rồi không?

Aiz… vẫn là tư tưởng phong kiến tác quái a… Gặp phải đứa con gái nào có tư tưởng bình đẳng giới tính thì Trần Nam đã chết chắc rồi.

Cả bốn người đã mặc lại quần áo đàng hoàng, ngồi quanh một cái bàn tròn, giống như một gia đình ấm áp. Chỉ là… thần sắc u ám trên mặt đã làm cho không khí có vẻ quái dị.

- Bây giờ anh định giải quyết thế nào? – Hoàng Tuyết Nhu nhìn chằm chằm Trần Nam mà hỏi.

Tên kia đảo đảo tròng mắt, biết Hoàng Tuyết Nhu đã nhượng bộ tuyệt đối rồi. Hắn hiểu nàng quá rõ mà, cô nàng này có thể lạnh lùng, vô tâm với người ngoài, nhưng với người đã từng cùng trải qua một số chuyện với nàng, lúc nào nàng cũng mềm lòng, nhân nhượng. Thậm chí, với những kẻ không quen không biết, nếu kẻ đó không phải cùng hung cực ác, hoặc là những kẻ bị buộc bất đắc dĩ, nàng luôn sẵn sàng tha thứ, bao dung cho bọn họ.

Điển hình nhất chính là việc năm xưa nàng ra tay cứu nhà họ Hoàng khỏi bị diệt tộc, trong khi họ đã định bán cả nàng và cha mẹ nàng đi!

Trần Nam nghĩ một lúc, lơ đãng nói:

https://thuviensach.vn

- Mặt trời hôm nay hình như rất tròn nha!

- Mặt trời thì lúc nào chả tròn! Rốt cuộc anh muốn thế nào? – Hoàng Tuyết Nhu tức giận vỗ bàn một cái, chỉ thẳng vào mũi Trần Nam mà quát.

- À à… anh đi tìm ông bác một chút! Chuyện này… các em tự mình thương lượng nha! – Trần Nam bỏ lại một câu, nhấc mông chạy té khói.

- Trần Nam khốn nạn! Trần Nam vô lại! Trần Nam thú vật! Mẹ kiếp, anh đứng lại cho tôi! – Hoàng Tuyết Nhu tức giận gọi với theo, nhưng nào giữ được tốc như con thỏ của tên kia.

Nhưng… Trần Nam còn chưa thoát khỏi cửa thì tai nạn của hắn đã đến.

Park Ji Jie từ đâu tới, bệ vệ bước vào khu vực này. Dáng đi cực kỳ tiêu chuẩn, hình như mới học được ở đâu đó. Tên này thống khoái cười vài tiếng, cất giọng oang oang:

- Trần Nam đâu rồi! Hôm qua đánh một trận đẹp như vậy, anh đã hứa khao tôi một bữa rồi cơ mà! Hôm qua rõ ràng chỉ cần nắn cái chân lại là đi uống được luôn, làm gì mà còn cố tình lết cái chân đấy về chứ? Thôi thôi, đi ăn nào… Ấy ấy, đừng! Anh làm sao vậy, sao lại đánh tôi? Con mẹ nó…

Ở trong căn phòng, Hoàng Tuyết Nhu đã nghe rõ rành rành từng câu từng chữ mà Park Ji Jie nói. Mặt nàng chợt tím tái, nổi giận đùng đùng, nàng cuối cùng đã hiểu ra “thương thế vô cùng nặng” và “phương pháp trị thương” là như thế nào. Cô nàng sư tử Hà Đông rướn cổ, gầm lên một tiếng khiến chim chóc hoảng sợ bay tán loạn, các Bất Diệt Thần đang ngồi nói chuyện ở góc nào đó cũng hoảng sợ tý nữa thì phun hết cả trà vào mặt người đối diện…

- Thằng khốn nạn! Mày đứng lại đó cho taooooooooooooooooooooooooo…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Thật Khó

Trên tầng cao nhất của ngọn tháp đồng hồ.

Bốn người đàn ông ngồi quây quần xung quanh một cái bàn, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm nhau, đến tiếng hít thở cũng vô cùng cẩn thận, không dám tạo ra âm thanh gì quá mạnh.

Nhìn kỹ, chẳng phải đó là bốn Bất Diệt Thần: Trần Nam, Frank Morgan, Joe Winsor và Park Ji Jie hay sao?

Rốt cuộc là có chuyện gì mà vẻ mặt bọn họ lại ngưng trọng như vậy?

Park Ji Jie bây giờ vẫn đang mang cái mắt sưng húp như gấu mèo, nhưng hắn không dám trị thương, chỉ sợ vừa bình phục lại thì kẻ nào đó lại táng thêm một phát, bảo toàn hình tượng gấu mèo cho hắn.

Park Ji Jie hơi mếu máo truyền âm cho Trần Nam:

- Ồ, ra là như vậy! Chuyện đến thế rồi mà anh vẫn còn tâm trí ngồi đây à?

- Chuyện giữa con gái với con gái thì để họ tự giải quyết a! – Trần Nam cực kỳ vô sỉ chối bỏ trách nhiệm.

https://thuviensach.vn

- Thế anh không sợ mấy cô gái kia xúm nhau vào, đồng loạt rời bỏ kẻ bắt cá nhiều tay như anh à? – Park Ji Jie thờ ơ đưa ra nghi vấn.

Vừa nói, tay hắn vừa rút một lá bài, ném xuống bàn trong tiếng hô hoán tức giận và ai oán của Joe Winsor cùng Frank Morgan.

- Sáu rô!

Trần Nam nhảy dựng lên, không thèm để ý đến sắc mặt kinh hoàng và sợ hãi của hai lão già thích giả nai kia, lá bài cuối cùng trên tay giáng xuống như một chưởng lôi minh phích lịch giáng vào não bộ hai người đó, mồm gào to sung sướng:

- Mười rô! Lại nhất rồi! Há há há há…

Ba người kia nhìn nhau một cái, sau đó hai lão già cực kỳ phối hợp nhào lên đấm đá Park Ji Jie túi bụi, miệng cay cú chửi bới:

- Ngu nè! Sao lại ngu thế chứ? Sao anh đây lại chéo cánh với thằng đần như chú! Đã bảo nó không còn chưởng đâu, đánh to trước mà cứ tham lẻ đánh con sáu ra! Ngu… quá ngu! Nãy giờ vì chú mà anh mất đến mười ba kiện thần khí rồi biết không hả? – Joe Winsor đau lòng đến thắt cả ruột.

(Đang chơi bài Tấn nha)

- Này này… ông mất mười ba kiện thần khí mà căng à? Nãy giờ tôi mất mười lăm kiện rồi! – Frank Morgan thì nước mắt như mưa, mặt đen thui như đít nồi. Joe Winsor giàu nứt đố đổ vách ra, mất có một tý thế mà kêu ca cái gì? Ông đây lăn lộn mới có sáu vạn năm, còn chưa kiếm đủ nha!

Park Ji Jie cũng muốn khóc lắm chứ, vừa nãy bị thằng khốn Trần Nam bày trò kể chuyện đánh lạc hướng, lơ đễnh thế nào mà rút nhầm…

Hắn rên rỉ hô lên:

https://thuviensach.vn

- Tôi… đánh nhầm mà! Tôi muốn đánh con bảy rô cơ mà… Ái ui, đừng, đã bảo đánh nhầm sao còn đánh nữa? Đừng… đừng, nãy giờ tôi mất hơn hai trăm củ sâm Triều mười vạn năm rồi, tôi còn đau lòng hơn hai người mà… á á…

Tiếng kêu gào tuyệt vọng của Park Ji Jie chỉ được đúng một mình Trần Nam thông cảm, nhưng hắn cũng không dám lên ngăn cản hai con thú nổi điên kia, kẻo vạ lây thì ốm đòn.

Sau khi táng cho tên ngu ngốc kia một trận nên thân, hai Bất Diệt Thần cực kỳ bất nhã đập mạnh tay lên bàn, tên nào tên nấy hai mắt đỏ bừng:

- Chia bài! Làm trận nữa!

Trần Nam kỳ quái nhìn họ, hai tay che ngực, thần tình sợ hãi vô cùng:

- Đừng… từ từ đã nào… Chẳng lẽ… mấy người không tranh hai ba bốn xem ai thua nhiều nhất hay sao?

Hai lão già chợt ngẩn ra, quắc mắt liếc nhau một cái, đề phòng ôm chặt mấy quân bài còn lại vào lòng. Không quên nhìn xéo đống bài toàn chưởng là chưởng của Park Ji Jie đang rơi lả tả trên mặt đất, trong lòng thầm rùng mình, mồ hôi mồ kê vã ra nhễ nhại.

Park Ji Jie vốn đã bị đánh đến đầu óc choáng váng, lại thêm hai lão già kia liên thủ "đì" chặt hắn, cuối cùng từ bài ba con chưởng đã phải ôm thêm hai con rác rưởi, không biết tiêu thụ thế nào. Và cuối cùng thì hắn lại về bét, mất toi ba mươi củ sâm mười vạn năm, làm hắn khóc không ra nước mắt.

Hai lão già kia tạm hài lòng một tý, chia nhau giải nhì giải ba, một người bỏ ra một kiện thần khí, một người mất hai kiện. (10 củ sâm = 1 kiện thần khí)

https://thuviensach.vn

Nếu mà đám canh cửa bên ngoài mà biết, các đấng tối cao giờ đang sát phạt nhau, tiền cược lại toàn là thần khí với thiên tài địa bảo có cầu cũng không được thế kia, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì?

Chỉ có Trần Nam là ăn đậm nhất, từ hai bàn tay trắng, phải mang cả Red Queen và Anaconda ra để cược, giờ đây đã thắng được hơn ba mươi kiện thần khí, hơn hai trăm củ sâm Triều mười vạn năm! Vấn đề cũng là ở chỗ Park Ji Jie là người tấn hắn, mà tên này thì rất là "thông minh", toàn vào Feed bài cho Trần Nam, làm hắn cảm động rơi nước mắt.

Frank Morgan thở phì phì mấy hơi, không chịu nổi nữa mà nhảy dựng lên:

- Không thể như thế được! Đổi chỗ! Đổi chỗ ngay cho tôi! Không được cho tên họ Park kia ngồi trước thằng nhóc này nữa!

Trần Nam khoanh tay trước ngực, khinh thường nói:

- Có đổi chỗ cũng vậy thôi! Há há… mà kể cả có thua thì thua đến bao giờ cho hết đống tài sản trời cho này! Há há há…

Trần Nam khiêu khích khiến cả ba người kia hận đến nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt căm thù chỉ muốn lên xé nát miệng hắn ra cho bõ tức. Cười đến một nửa, Trần Nam chợt cảm thấy như có cục gì đó tắc ở cổ, âm thanh nghẹn ngào phát ra như con vịt đực chết đuối, miệng lắp ba lắp bắp, nói không ra lời.

Nhìn cái dáng vẻ của hắn, ba người kia rất ăn ý cười sằng sặc lên như trúng tà. Vừa quay đầu lại đã thấy ba sinh vật khác mình về tính chất đang tiến lại, khuôn mặt hằm hằm đằng đằng sát khí, khiến Bất Diệt Thần cũng không khỏi rùng mình.

Liếc qua mấy tên canh cửa đáng thương, chỉ thấy họ đang nhìn nhìn Kiko, thần tình như muốn khóc. Cô gái kia đi thì cứ đi, ai dám cản đâu mà

https://thuviensach.vn

còn tỏa uy áp ra dọa người ta làm gì?

Ba cô nàng này sao lại kéo nhau đến đây rồi?

Trần Nam sợ hãi trong lòng, chẳng phải Park Ji Jie nói chỗ này không ai cảm nhận ra, trừ Bất Diệt Thần hay sao?

Ái… Kiko! Con bé này không ngờ giúp đỡ "các chị", tới đây làm khó thiếu gia đây nha!

Trần Nam trừng mắt nhìn Kiko một cái…

Cô nàng đang oai phong dẫn đầu ba người chợt như gặp phải quỷ, sợ hãi thốt lên một tiếng rồi nấp vào sau lưng Hoàng Tuyết Nhu, chỉ dám ló nửa khuôn mặt ra, đôi mắt rưng rưng, ủy khuất nhìn về phía Trần Nam.

Hoàng Tuyết Nhu nắm chặt lấy tay Kiko, trừng mắt nhìn Trần Nam một cái:

- Đừng có dọa Kiko, là tôi muốn cô ấy dẫn tới đây đó! Bây giờ tôi cho anh một cơ hội, về nhà ngay với bọn tôi!

Trần Nam nuốt một ngụm nước bọt, cứng ngắc hỏi lại:

- Cuối… cùng? – Trong lòng lại thầm nghĩ: "Con mẹ nó, chẳng lẽ thằng họ Park mồm thối, nói một câu thành sấm rồi sao?"

Hoàng Tuyết Nhu không nói lại, hừ lạnh một tiếng rồi quay người bước đi, bóng hình xinh đẹp khiến mấy tên đực rựa canh cửa phải ngây ngất. Emily kỳ quái nhìn qua cha mình và Trần Nam một cái, sau đó cũng tặng cho hắn một ánh mắt đồng tình, khiến Trần Nam không khỏi chột dạ.

Trần Nam cười gượng gạo, áy náy cúi người xin lỗi ba Bất Diệt Thần kia, cuống quýt đuổi theo bước chân ba cô gái, đến cả chiếc dép nãy cởi ra cũng quên không đi vào. Có đúng là "chạy mất dép" không đây?

https://thuviensach.vn

Ba Bất Diệt Thần lắc đầu cảm thán, thương thay cho số phận một vị thần sợ vợ a…

Ấy!

Con mẹ nó! Hỏng bét rồi! Thằng kia ăn bao nhiêu Thần khí với Sâm, bây giờ lại ăn non chạy mất? Đù móa!

- Thằng khốnnnnnnnn! – Ba tiếng kêu gào thảm thiết phát ra từ đỉnh ngọn tháp, làm rung động cả pháo đài kiên cố này. Trần Nam đang chạy té khói cũng hơi quay đầu lại, trao trả cho ba người kia ánh mắt đồng tình vừa được tặng ban nãy.

Trong căn phòng của Trần Nam bây giờ đang diễn ra một phiên xét xử gia đình.

Trần Nam ở một phía, đang quỳ trên tấm đệm bàn trà kiểu Nhật, đầu cúi xuống như chờ phán xét.

Ở bên kia, ba cô gái ngồi khoanh chân khoanh tay, mắt híp lại dò xét tình huống, khói trà bay nghi ngút, làm khung cảnh có vẻ hơi ảo diệu.

Kiko ngồi giữa hai cô gái kia, thần tình có vẻ hơi nhút nhát, nhưng do cả hai chị đều đang âm thầm ủng hộ nên nàng cũng cố mà rắn rỏi lên, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Sau khi trải qua thương lượng rõ ràng, chị Nhu và chị Emily đưa cho anh quyền quyết định, anh chọn ai trong hai người?

Trần Nam đau khổ vô cùng, mặt quắt như quả mướp đắng, trong lòng đang suy nghĩ biện pháp đối phó hiện thực bây giờ.

Hắn dè dặt hỏi Hoàng Tuyết Nhu:

https://thuviensach.vn

- Em muốn anh chọn ai?

- Tất nhiên là chọn em! – Hoàng Tuyết Nhu trợn mắt cảnh cáo.

- Vậy còn em… - Trần Nam xoay qua Emily, cô nàng kia không nói, nhưng thái độ đã biểu hiện quá rõ rệt.

- Được rồi. – Trần Nam gật đầu:

- Anh rất công bằng, đồng ý với cả hai em!

- Cái gì? – Hoàng Tuyết Nhu và Emily hơi ngẩn ra.

Mất một lúc, Hoàng tiểu thư mới hiểu ý hắn là cái gì, tức giận vỗ bàn một cái:

- Anh… anh… khốn kiếp! Chỉ được chọn một trong hai người thôi!

- Được rồi! Được rồi! Ý kiến chỉ được chọn một này là của ai? – Trần Nam vẫn đang chật vật đối phó.

- Là do tôi và cô ta thỏa thuận, được chưa? – Emily vẫn chỉ trầm mặc, Hoàng Tuyết Nhu tức giận phát biểu.

- Cả hai em đều muốn như vậy? – Trần Nam vẫn cố mà hỏi, hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu sao Emily lại đi đồng ý cái điều kiện này. Nàng rõ ràng là yêu Kiko, với hắn thì tình cảm hơi phức tạp một tý. Nàng chẳng có lý do gì để mà bắt Trần Nam chọn lựa một trong hai cả!

Trong này có trá nha!

Chắc hẳn mấy cô nàng này đã thỏa thuận gì đó rồi! Thái độ! Quan trọng là cái thái độ của mình nha! Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

https://thuviensach.vn

Trần Nam đưa ánh mắt cầu cứu về phía Kiko, cô nàng kia vừa định nhấm nháy gì đó cho hắn thì Hoàng Tuyết Nhu đã lạnh lùng chắn trước mặt. Trần Nam rất là thất vọng cúi đầu, nhất thời chẳng nghĩ ra một hai ba năm gì cả.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Luận Đạo Lại Tiếp Tục

Nhắm mắt đau khổ một hồi, Trần Nam lau đi giọt lệ tràn mi, bi tráng đứng thẳng người, giống như một tráng sĩ đã quyết tâm tử chiến hy sinh vì nước vậy.

- Hai em… đã quyết như thế! Anh, cũng chẳng còn cách nào nữa rồi!

Trần Nam rưng rưng nước mắt, tay run rẩy trút bỏ thắt lưng, cái quần ngoài, rồi đến quần trong cũng bị tuột xuống…

Ba cô gái trợn trừng mắt, đỏ mặt quay đầu đi, nhưng ba đôi mắt xinh đẹp vẫn luyến tiếc liếc liếc về phía "cục cưng" chung của cả ba người.

Trần Nam a lê hấp một cái, con dao nhỏ quen thuộc của Emily đã rơi vào tay hắn. Trần Nam nghẹn ngào thốt lên:

- Anh không phải kẻ bạc tình! Anh chắc chắn không làm kẻ bạc tình! Vậy được rồi, hai em đều muốn anh lựa chọn mà! Anh không thể để cả hai em theo anh, vậy anh chia mình ra cho các em, mỗi người một phần nha… Ở đây có hai viên và một sợi, mỗi người một phần. Kiko ngoan nhất cho em phần nhiều nhất…

Trần Nam bắt đầu bi tráng giơ dao lên, trong lòng thầm khẩn cầu có ai đó ngăn cản mình… Nhưng không, Emily chỉ kỳ quái nhìn hắn, Hoàng

https://thuviensach.vn

Tuyết Nhu thì khoanh tay làm ngơ, dường như chắc chắn hắn chẳng dám làm như vậy.

Trần Nam muốn khóc, sao con gái bây giờ vô tâm với hạnh phúc nửa đời sau như vậy chứ? Mình mà làm thế thật thì các nàng bị thiệt chứ ai thiệt a… Oa oa… tôi khổ quá a… chán chẳng buồn chết… hu hu!

Trần Nam chém xuống gần xong, bàn tay cứng đơ ngừng tại chỗ, không biết cất đi đâu cho phải. Trán đổ mồ hôi ròng ròng, mặt đen hơn cả Bao Công, thằng em cũng thấy lạnh lẽo mà co rụt lại như con rùa rút đầu.

- Thôi anh Nam… Đừng làm thế mà! Em hiểu lòng anh rồi! Thôi anh đi ra ngoài trước đi ha…

Vẫn là Kiko tốt nhất! Trần Nam chỉ muốn nhào lên hôn nàng cho thỏa lòng thương yêu. Con bé này sao mà khéo hiểu lòng người, lại biết chiều chuộng chồng thế chứ? Không được rồi! Anh yêu em chết mất thôi!

Trần Nam cảm động rối tinh rối mù, cuống quýt kéo quần rồi chạy té khói, để lại ba cô gái thần tình mờ mịt nhìn nhau, không biết tên này có phải lắp động cơ của Red Queen vào hay không mà khiếp thế.

- Xong! Vậy là rốt cuộc hắn cũng không bỏ được! Quyết định đánh trống lảng đến cùng! - Emily nhún nhún vai, không biết nói gì hơn.

Hoàng Tuyết Nhu hừ lạnh một tiếng:

- Cũng tại chưa ép hắn đến cùng thôi! Hôm nay mà cứ chờ thêm tý nữa thì hắn còn có thể làm trò đến lúc nào? Cũng tại cái con bé này này!

Thấy Hoàng Tuyết Nhu đang trắng mắt nhìn mình, Kiko ngượng ngùng đỏ mặt ngồi xuống, thần tình xấu hổ vô cùng:

https://thuviensach.vn

- Em… em thấy cũng đừng nên ép anh ấy nữa! Dù… dù sao già néo thì đứt dây, đến lúc mọi chuyện thực sự hỏng bét thì…

- Hỏng bét thì sao? Tiểu thư đây cùng lắm là bỏ hắn đi chỗ khác! Hừ… trên đời này thiếu gì kẻ si mê Hoàng tiểu thư, cần gì phải bám riết lấy cái tên hoa tâm đại củ cải khốn kiếp đó! – Hoàng Tuyết Nhu bất mãn lầm bầm.

Emily bên cạnh cũng chẳng vừa, cười khẩy một tiếng:

- Thôi đi bà! Bà có muốn độc chiếm đàn ông thì cũng chỉ chiếm được một kẻ tầm thường vô năng mà thôi! Còn nếu bà kiếm được kẻ nào sánh được với hắn, tôi chắc đến chín phần mười là bà không độc chiếm được! Đừng nhìn lão già Joe Winsor kia trước đây hô hào trung tình với Shien, thực tế có khi lão còn nhiều tình nhân hơn cả Tiêu Dao Tử nữa đó!

- Tầm thường vô năng thì tầm thường vô năng… - Hoàng Tuyết Nhu giận dỗi quay mặt đi, khí thế đã yếu rất nhiều. Nàng biết, nếu năm xưa mà nàng yêu một kẻ tầm thường vô năng, vậy thì nàng cũng chỉ là con rối của họ Hoàng mà thôi. Năng lực của nàng bây giờ cũng có đến chín phần là do Trần Nam dâng hiến, giúp đỡ, còn nàng thì đến thỏa mãn sinh lý cho hắn cũng không tự làm được! Nghĩ đến cũng làm Hoàng Tuyết Nhu thấy hơi khổ sở…

Trong lòng chua xót, thiếu nữ không kềm được giọt lệ lập lòe… Tiếng thút thít nức nở phát ra khiến cả hòn đá cũng phải mủi lòng. Trần Nam vẫn đang trốn trong một góc ngoài kia, hắn đang tự vò đầu bứt tai, tự hỏi có phải mình quá đáng quá rồi không?

- Thôi nào… đừng khóc nữa được không? – Emily áp sát lại bên người Hoàng Tuyết Nhu, vỗ vỗ vai nàng an ủi…

- Á… - Hoàng Tuyết Nhu chợt rên lên một tiếng, mặt đỏ bừng đứng dậy:

https://thuviensach.vn

- Cô… cô làm cái gì thế?

- Không tệ! Cỡ khoảng 86, nhưng mà tôi là 93 cơ! Hi hi… - Emily làm động tác vô lại giống hệt Trần Nam.

- Nói bậy! Anh Nam nói tôi ít nhất phải 88! Á… cô thật vô sỉ! Sao cô lại dám sàm sỡ tôi? Không được!

Hoàng Tuyết Nhu hoảng sợ chạy trối chết, nấp vào sau lưng Kiko. Nào ngờ cô nàng biến thái ngay cả Kiko cũng không tha, liên tục kiểm tra rồi nói cái gì mà 81 82, người cao 1m55 mà thế là vừa vặn… Mấy lời làm cho Kiko hết chỗ nói, cuối cùng cũng phải bỏ chạy giữ mạng.

- Ấy! Kiko theo chị đi! Tên khốn kia cắm sừng em một lần rồi! Để hai chị em mình ngoại tình với nhau, cắm sừng hắn cho bõ ghét! Còn cô nữa, nếu thích thì thử một chút cũng được!

- Biến! Đồ đàn bà biến thái! Tôi còn lâu mới giống như cô! – Hoàng Tuyết Nhu tức giận phản bác.

- Cô nói ai biến thái? Nói cho cô biết, tôi càng biến thái thì tên kia lại càng thích tôi! He he he…

- Đồ khùng! – Hoàng Tuyết Nhu trợn mắt quát

- Chồng cô cũng sắp làm chồng của đồ khùng đó! – Emily không thèm để ý, vô lại giống hệt Trần Nam.

Hoàng Tuyết Nhu hết chỗ nói thật rồi. Đã thế, đang mải tức giận mà lại bị đồ biến thái kia bóp một cái, khiến nàng tức điên lên, không thèm chạy trốn nữa mà quay ngược lại phản kích, nhất thời cả căn phòng thành một cái chiến trường nhỏ, bừa từng centimet.

---

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau.

Trần Nam thất tha thất thểu, bá vai bá cổ đồng chí F. A Park Ji Jie đi vào đấu trường. Sau đó kiếm đại một chỗ ngồi xuống.

Hôm đó những tưởng mọi chuyện đã êm đẹp thông suốt, nào ngờ mấy cô nàng kia đột nhiên như trúng tà, nhất quyết mặc kệ Trần Nam, coi như chưa từng quen biết hắn. Có gọi cũng không thèm nghe, ngay cả Kiko hiền lành nhất cũng không thèm để ý đến hắn, có lẽ… dù thương Trần Nam nhưng ít nhiều nàng cũng có chút gì đó ai oán a…

Từ cái hôm diễn kịch bị thương nặng kia, Trần Nam vì bị Park Ji Jie "vô tình" đá xoáy ngay vào phút cuối nên thất bại, cuối cùng phải trốn mất tăm vài ngày giời, tranh thủ trị liệu thương thế. Dù sao cái chân của hắn cũng thật sự bị Frank đập gãy, lại không trị liệu ngay nên bị nặng hơn rất nhiều, cần phải điều trị vài ngày thay vì vài tiếng đồng hồ như mọi khi.

Trốn thì trốn, Trần Nam chỉ đang đợi mọi việc lắng xuống mà thôi. Hắn đã dặn dò Emily rất kỹ rồi, mọi chuyện lấy nhẫn nhịn làm đầu, phải làm sao cho Hoàng Tuyết Nhu bình tĩnh lại, không được làm cô gái kia nóng nảy và bất mãn thêm bất cứ điều gì về Emily nữa. Chỉ có thế thì mọi chuyện mới có thể có chuyển cơ.

Emily lần này thực sự phối hợp rất tốt! Trước đó, chính nàng cũng chỉ nghe Trần Nam dặn dò, phải biểu hiện tốt nhất có thể, phải tỏ ra thật chân tình, thì mới đả động được Hoàng Tuyết Nhu. Vì thế, khi thấy Trần Nam bị thương nặng, dù không biết hắn diễn trò hay là thật sự, nhưng nàng vẫn không do dự mà hy sinh vì hắn. Bởi nàng đang đánh cuộc, cược rằng Trần Nam sẽ không làm tổn thương nàng, mà dù nàng có sai thì cũng thôi, coi như hy sinh vì Kiko…, hy sinh vì một chút tình cảm lạ lùng vừa nhen nhóm với tên đàn ông khốn kiếp đó.

https://thuviensach.vn

Cũng vì đã cược đúng, nàng để lại được chút ấn tượng gì đó thật tốt đẹp trong lòng Hoàng Tuyết Nhu. Có lẽ là hình tượng một cô gái dám yêu dám hận chăng?

Thực tế, Emily đúng là dám yêu dám hận, nhưng không phải với Trần Nam, he he! Tạm thời Trần Nam cứ giải quyết như thế đã. Còn chuyện sau này thì phải tùy thuộc vào bản chất của từng người, Trần Nam biết, Emily dù hơi biết thái một chút, nhưng nàng là một người có tình có nghĩa, nếu vô tình, nàng đã không vì mẹ mình mà chán ghét Frank Morgan, nếu vô tình, nàng đã không phải hận đàn ông đến biến tính như thế, nếu vô tình, nàng đã phải hận mẹ cả Miho, chứ không phải yêu quý bà như mẹ ruột của mình.

Nếu đã là vàng thì không sợ lửa! Chỉ cần Emily không phải kẻ vô tình vô nghĩa, vậy thì chắc chắn mấy cô gái có thể hòa hợp với nhau, ít nhất là hòa hợp nhờ Kiko và hắn ở giữa trung hòa. Vấn đề là thời gian, chỉ là thời gian mà thôi!

Lại nói tiếp, Trần Nam dù bị áp dụng chiến tranh lạnh nhưng mà cũng không dám ý kiến ý cò gì! Hắn quyết định tạm thời ở chung với Park Ji Jie, trong lòng thầm chờ mong ngày mấy cô gái sang đón mình về.

“Nếu… chỉ là nếu thôi nhé! Nếu mấy cô nàng kia quyết tâm bỏ mặc mình, thế thì ông đây sẽ Neptune với Park Ji Jie cho bõ tức! Mẹ nó!” Trần Nam tàn nhẫn nghĩ, còn thực hiện được hay không thì không biết.

Ngồi một lúc, Trần Nam liếc mắt thấy ba cô gái đang hùng hùng hổ hổ bước vào đấu trường. Kiko là Bất Diệt Thần, rất nghiễm nhiên được đứng đầu, Hoàng Tuyết Nhu đi đằng sau, còn Emily khoa trương nhất, ôm chầm lấy cánh tay nhỏ của cô bé kia, bộ ngực khủng cọ đi cọ lại, khiến Kiko không biết phải nói gì.

Hoàng Tuyết Nhu đi đằng sau thủ kín các vị trí “hiểm”, giữ khoảng cách thích hợp với “đồ biến thái”. Đã thế còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn Kiko

https://thuviensach.vn

đang bất đắc dĩ đằng trước.

Đội hình có vẻ hơi không đồng đều, nhưng vừa nhìn thấy Trần Nam, ba cô gái rất là ăn ý quay mặt đi, không thèm để ý, giống như đã thương lượng từ trước vậy! Park Ji Jie cười hề hề bên tai Trần Nam, lại còn vỗ vỗ vai hắn giống như cực kỳ thông cảm vậy.

Trở lại với cuộc luận đạo.

Tính ra thì hôm nay đã là ngày thứ bốn từ sau khi Trần Nam đánh với Frank Morgan. Mỗi ngày đều diễn ra luận đạo như thường, chỉ là Trần Nam ru rú trong một góc nên không đi xem mà thôi.

Tính ra thì mỗi bảng đã đánh được ba trận. Trong đó, Frank Morgan đã đấu với Trần Nam và Joe Winsor là hai trận, còn Joe đánh với Park Ji Jie là trận thứ ba. Nhóm 1 của Trần Nam còn 3 trận, và hắn thì cần tham gia 2 trận trong số đó.

Tương tự với nhóm 1, nhóm 2 cũng còn 3 trận và Kiko thì phải tham gia 2 trong số đó. Lý do cũng là vì mấy ngày nay lẵng nhẵng việc nhà, không rảnh tham chiến nên ban tổ chức tự sắp xếp lại.

Và trận đấu hôm nay thì kể như cũng khá đặc sắc: Trần Nam vs Joe Winsor!

Coi như là trận đấu của tình địch a! Nhìn tên kia trước sau vẫn cứ thầm liếc trộm Kiko mà Trần Nam chỉ mong sớm ngày cắt phéng hắn đi cho yên lòng hả dạ… Ờ! Ít nhất là Trần Nam nghĩ thế, nhưng hắn sẽ không bao giờ làm thế với người tốt như Joe Winsor, hắn là thanh niên nghiêm túc cơ mà!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Đấu Với Joe

Mọi người đã đến đông đủ, mỗi nhóm chiếm một góc. Trần Nam và Joe Winsor liếc nhau một cái, gật nhẹ đầu rồi lao xuống đấu trường.

Như thường lệ, ba lão già Quân Vương đại lục làm nhiệm vụ trọng tài. Hiên Viên Thái tung đồng xu, kết quả là Trần Nam thắng.

Cũng giống như Park Ji Jie, Trần Nam thấy chọn cái gì chắc chắn vẫn hơn, vì vậy hắn quyết định phương thức thi đấu là dùng vũ khí, còn chọn địa hình thì để phần Joe Winsor.

Có người thắc mắc lần trước Trần Nam đấu với Frank Morgan sao không theo quy củ? Xin thưa, nếu cả hai bên đều đồng ý với nhau, muốn quyết đấu kiểu gì thì cũng được hết. Còn cái luật tung đồng xu và lựa chọn này đề ra là để cho công bằng trong trường hợp hai bên không thống nhất được ý kiến mà thôi.

Joe Winsor chọn đại một viên đạo cụ ký ức, đặt xuống trung tâm của trận pháp. Ngay lập tức, cả đấu trường chuyển thành màu đen thui như đêm tối. Nhưng trong đó lại có mấy điểm sáng lấp lánh, tô điểm đôi chút cho sự kỳ ảo của bóng đêm này.

https://thuviensach.vn

- Đấu Trường Khuếch! Lần đầu tiên chọn được nó trong lần luận đạo này! Xem ra trận đấu của chúng ta sẽ khá đặc biệt đây!

- Đặc biệt? Ý anh là sao? – Trần Nam khó hiểu hỏi! Nhưng ánh sáng đã lóe lên, thân thể hắn và Joe Winsor biến mất khỏi đấu trường trong nháy mắt.

Khi mọi thứ tĩnh lặng lại, Trần Nam đã thấy mình đang ở trong một không gian tối đen đầy ma quái, xung quanh là những tảng thiên thạch khổng lồ đang di chuyển, đôi khi còn có các cuộc va chạm khủng khiếp, cát đá bay mù mịt che lấp tầm nhìn của hắn.

- Ở đấu trường Bình và đấu trường Hãm, vật chất dày đặc làm môi trường dẫn năng lượng khá tốt, nhưng uy lực phát tán ra ngoài lại quá vụn vặt, không đủ ngưng tụ nên bị môi trường hấp thụ đi mất. Vì vậy mà lực phá hoại ở hai đấu trường kia rất bình thường. Nhưng ở đây là chân không, năng lượng phát tán ra sẽ không bị bất cứ thứ gì hấp thu, sẽ là một lực hủy diệt không tệ đâu!

Trần Nam gật đầu biểu thị đã hiểu, chẳng nói chẳng rằng rút phắt khẩu súng Anaconda ra, bắn đoàng một phát về phía Joe Winsor.

Nào ngờ, tên kia chỉ lắc một cái đã né được, tươi cười nói tiếp:

- Quên nói với cậu! Súng ống bắn năng lượng thế này rất khó di chuyển trong chân không! Ở cái nơi không có vật chất thế này, công kích vật lý mới là vương đạo! Súng của cậu vô dụng rồi! Lão Frank kia mà gặp môi trường này thì cũng chỉ có đường thua chắc! Khẩu STG của lão dù cận chiến có lợi hại cũng không bằng được Joe Winsor này đâu!

Trần Nam nhìn nhìn khẩu súng trong tay, hơi buồn bực nhét vào bao súng bên hông. Bây giờ Trần Nam mới hiểu được một chuyện, giao đấu mà để vũ khí bên người thì tiện tay hơn để trong nhẫn không gian nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhẫn trữ vật lóe lên một cái, thanh kiếm "tay ga" Red Queen đã xuất hiện trên tay trái. Trần Nam nhếch mép:

- Cứ chờ đến cái lúc tôi đá vào mông anh đi! – Nói đến từ cuối cùng, dưới chân Trần Nam đã đạp mạnh vào một tảng thiên thạch nhỏ, khiến nó vỡ tan ra thành bột phấn, thân hình di chuyển như một tia sáng bắn thẳng về phía Joe Winsor.

Brừm… Vặn mạnh tay ga một cái, cả thanh kiếm như bốc lên ngọn lửa hừng hực, năng lượng cuồng bá tỏa ra xung quanh đốt cháy cả một mảng không gian rộng lớn. Tảng thiên thạch rộng đến hơn mười dặm mà Joe Winsor đang đứng cũng bị một nhát kiếm này chém tan ra thành từng mảnh vụn, bắn tung tóe khắp nơi.

Trong cái đám đá hỗn độn kia, từng tia sáng nhỏ xíu đang di chuyển ngấm ngầm về phía thân thể hắn. Joe Winsor trừng mắt một cái, trên tay đã xuất hiện một thanh liễu kiếm dài hơn một mét, hắn chỉ cần nhẹ nhàng điểm vài cái trong không gian, mấy viên đạn do Trần Nam ngầm bắn ra đã bị đánh tan tành, không một viên nào có thể tiếp cận Joe Winsor.

Phừng…

Trần Nam không biết đã xuất hiện sau lưng Joe từ bao giờ, chém mạnh một cái, ngọn lửa hừng hực kia khiến âm thanh phát ra có vẻ hơi to. Trần Nam nhíu mày, xem ra phương pháp chiến đấu này không ổn rồi, vặn ga quá mạnh có thể tăng cường uy lực, nhưng dễ bị đối phương bắt bài quá.

Quả nhiên, Trần Nam đã chém trượt đến không thể trượt hơn, đã vậy, hắn còn thấy dưới hông nhói lên, thanh liễu kiếm không có lưỡi kia đã quật thẳng vào người hắn, suýt nữa thì đánh gãy đôi cái xương sườn. Thân thể Trần Nam bay vọt đi như một viên đạn pháo, đập tan mất hơn chục khối thiên thạch thì mới dừng lại được, thân thể cũng đã phá ra một cái hố trên tảng thiên thạch đồ sộ rộng gần ngàn dặm.

https://thuviensach.vn

“Khốn thật! Tên này hình như còn khó xơi hơn cả Frank!” Trần Nam vừa rên hừ hừ vừa chống tay đứng dậy.

Chợt…

Trần Nam nhận ra, có một đôi chân đang đứng ngay trước mặt mình, không cần phải suy nghĩ lằng nhằng, Trần Nam vung kiếm chém mạnh một cái, nhưng vẫn chỉ là một cú chém hụt không hơn không kém, khiến hắn nghiến răng nghiến lợi vì tức.

Đứng phắt dậy, Trần Nam nhìn chằm chằm vào Joe Winsor đang lơ lửng đằng kia, trong lòng nghĩ đối sách giải quyết tình huống. Nhưng… tại sao nụ cười của tên kia lại quỷ dị như vậy? Không xong!

Oành!

Oành oành oành!

Âm thanh chấn rung cả trời đất, ngay cả những người ngồi trong đấu trường Anh Lan cũng cảm thấy vị trí đang rung lên bần bật, mọi người kinh hãi nhìn vào hình ảnh truyền về kia.

Chỉ thấy nơi đó là một mảng khói lửa vô biên, tảng thiên thạch khổng lồ mà Trần Nam đang đứng đã tan biến thành bụi cát, không gian xung quanh cũng chẳng khá hơn là bao, tất cả chỉ còn lại một đống hỗn độn, không ra hình dáng gì. Bóng dáng của hai người kia cũng không thấy đâu, chẳng biết chết mất xác ở nơi nào.

Ba cô gái ngồi chung một chỗ, chỉ có Kiko là còn bình tĩnh ngồi xem, nàng cũng là Bất Diệt Thần, nàng biết, dù vụ nổ kia rất kinh khủng, nhưng còn chưa đủ uy lực để làm Trần Nam tổn thương gì.

Mạnh mẽ trấn an hai chị gái, Kiko vẫn nhìn chằm chằm vào hình ảnh sáu chiều kia, đợi chờ sự xuất hiện của Trần Nam.

https://thuviensach.vn

Ngoài vụ trụ.

Trần Nam đang bụi cát đầy đầu, trong lòng mắng to tên Joe Winsor khốn kiếp kia! Nghĩ lại, tên này vốn là thiên tài về chế khí, sao lại quên mất chuyện này chứ? Loại pháp bảo bạo tạc này cũng không phải đồ hiếm gì, quả vừa rồi chỉ là một tiên khí đỉnh cấp, uy lực ngang với một tu sĩ tầng bốn tự bạo, nếu mà hắn dùng thần khí… vậy vừa rồi cũng không chỉ đơn giản như thế!

Quan trọng nhất là thủ đoạn mà hắn cài vào viên thiên thạch kia! Không ngờ có thể vượt qua cảm quan của Trần Nam, bí mật cài đặt. Chắc hẳn hắn đã sử dụng truyền tống trận, đưa thẳng thứ đó vào trong lòng tảng thiên thạch từ trước rồi! Mẹ kiếp, bây giờ tất cả thiên thạch đều có nguy hiểm! Lơ đễnh một cái là dính mìn ngay! Tức thật!

Bây giờ chỉ còn cách đánh cận chiến với hắn, hạn chế di chuyển. Thực ra, ở gần hắn mới là an toàn nhất, bởi tên đó chắc sẽ không định cùng ăn bom với mình!

Nhưng hắn nhanh quá! Cận chiến mình không có chút lợi thế nào cả! Cảm giác thật bó tay bó chân, giống như mình dâng đầu lên cho hắn chém vậy!

Khoan đã! Dâng đầu lên cho hắn chém?

Chắc là được thôi! Bình tĩnh, thật bình tĩnh! Nhớ lại cảm giác khi đó, nó như thế nào đây? Mình làm được, làm được mà!

Khói bụi dần dần tán đi, để lộ ra hình bóng Joe Winsor nơi đó. Hắn vẫn nguyên vẹn chẳng chút sứt mẻ, khóe miệng giữ nụ cười ấm áp, phong thái quý tộc phát ra thật nhàn nhã mà cao sang.

- Sao rồi? Chỉ một món đồ chơi như vậy chắc hẳn không xi nhê gì với cậu phải không? – Joe Winsor vẫn chưa thấy Trần Nam đâu, bởi tên kia vẫn

https://thuviensach.vn

đang ẩn mình trong cát bụi. Nhưng sớm thôi, khi mà cát bụi tan biến thì mi còn ẩn giấu thế nào?

- Sao thế? Tôi vẫn chưa phục cậu đâu, chưa bao giờ phục! Với cái biểu hiện của cậu hôm nay thì lời hứa giữa hai người đàn ông chúng ta chắc cũng có kết quả rồi! Chấp nhận thua cuộc đi, cậu bé!

Lời hứa giữa hai người đàn ông?

Trần Nam nghiến răng! Hắn vẫn còn nhớ cái lời hứa đó! Trận đấu này không phải vì thù oán, cũng không phải vì lợi ích, mà chỉ là vì danh dự của hai người đàn ông với nhau! Để chứng minh mình xứng đáng hay không xứng đáng với "cô ấy" mà thôi!

Nếu với những kẻ khác, có lẽ Trần Nam chỉ coi mấy lời này như trò đùa, chẳng thèm để trong lòng. Nhưng vấn đề là hắn tôn trọng Joe Winsor, thực sự tôn trọng tên đó, vì vậy, hắn cũng muốn "tình địch" này tôn trọng mình.

Đàn ông mà, có những lúc ngu như vậy cũng bình thường. Trần Nam đã là khá lắm rồi, hắn chỉ "ngu" với một số người xứng đáng, còn với những thằng ất ơ không đáng để "ngu", Trần Nam lựa chọn mặc kệ bọn chúng.

Vụt

Keng!

Hai âm thanh vang lên liên tiếp, Trần Nam vừa chém một nhát vào hậu tâm của Joe Winsor thì đã bị thanh liễu kiếm kia chặn lại, thanh kiếm đàn hồi run rẩy vài cái, đẩy thân thể Joe tách ra. Hắn xoay người đâm thẳng về phía cổ họng Trần Nam, động tác liền mạnh như nước chảy mây trôi, không một chút gượng gạo.

Xeng…

https://thuviensach.vn

Âm thanh kim loại ma sát như cào vào tai người khác. Joe Winsor ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy đầu mũi kiếm đã bị bao bọc bởi cái họng súng đen ngòm kia. Trần Nam mặt lạnh như tiền, bóp cò liên tục, từng viên đạn năng lượng dồn nén tác động vào đầu kiếm, kiến tay Joe cũng run lên bần bật. Nhưng hắn biết, chỉ cần mình rút kiếm ra là hàng loạt đạn năng lượng sẽ xả thẳng vào người hắn, biến hắn thành tổ ong.

Kiếm của Joe Winsor bị khóa, Trần Nam không bỏ qua cơ hội, đâm một nhát vào trán hắn. Joe lắc mạnh đầu qua một bên, tránh khỏi đòn nguy hiểm đó rồi gập cổ lại, kẹp chặt lấy lưỡi kiếm của Trần Nam, nhất thời tạo thành thế trận khóa nhau, ai cũng không di chuyển được.

Nhưng tình huống này chẳng giữ được bao lâu, Trần Nam vặn mạnh tay ga một cái, thanh Red Queen phát ra phản lực khiến má Joe Winsor tê rần, thân thể không kềm chế được bay ngược ra đằng sau, thanh liễu kiếm cũng theo đó mà rớt ra khỏi họng súng.

Pụp pụp pụp… Từng viên đạn nóng rực như lửa xâm nhập vào lồng ngực Joe, làm hắn cảm thấy trong người như phiên giang đào hải, không nhịn nổi mà phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể Joe nhào lộn vài vòng rồi vững chãi đạp lên một khối thiên thạch tầm trung, ổn định lại trận thế.

- Khá lắm! Cậu làm tôi hứng thú rồi đó! – Joe Winsor hét lên một tiếng, dưới chân như tỏa kim quang, tốc độ của hắn bây giờ có lẽ phải ngang bằng tốc độ ánh sáng, khiến Trần Nam phải cố gắng lắm mới nhìn kịp.

Rittttttttt… Lại là tiếng kim loại ma sát, thanh liễu kiếm của Joe Winsor trượt dọc theo thân kiếm của Trần Nam, dần đi xuống cánh tay hắn.

Cuối cùng…

Mũi kiếm nhọn hoắt kia cắm thẳng vào tay Trần Nam, khiến hắn rên lên một tiếng đau đớn. Thanh kiếm Red Queen cũng mất đi sự khống chế, tuột khỏi tay chủ nhân…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Trần Nam Khổ Sáp

"Đúng rồi, là cảm giác này! Nhưng chưa được, còn cần rõ ràng hơn nữa!"

Trần Nam cảm thấy bàn tay mình truyền đến từng đợt đau đớn. Dù hắn đã sử dụng Hư để biến cánh tay này trở nên hư ảo, nhưng năng lượng truyền ra từ liễu kiếm của Joe vẫn làm cánh tay hắn rét lạnh, đau thấu tâm can.

Nhanh chóng rút tay ra khỏi đó, Trần Nam hít sâu một hơi, điều hòa lại thân thể một chút. Dưới chân đạp Bộ, tốc độ tăng lên mấy phần, đã bắt đầu có thể đuổi kịp Joe Winsor, mặc dù vẫn chậm hơn đôi chút.

Quyền!

Chiêu thức được sử dụng, nắm đấm của Trần Nam nhằm thẳng vào trái tim Joe Winsor. Nhưng thực sự tên kia quá nhanh, Trần Nam không biết phải làm cách nào mới tấn công được hắn. Quyền dù bá đạo nhưng đánh không trúng cũng chỉ vô dụng nha!

Các thức tấn công trong Đệ Nhất dần dần được sử dụng. Nhưng Trần Nam cảm thấy cứ gượng gạo làm sao đó, không thể thuận tay như khi dùng Anaconda và Red Queen. Phải chăng… kiếm pháp và súng pháp là do hắn

https://thuviensach.vn

tự mình nghĩ ra, là của hắn nên mới tiện tay như vậy? Còn Đệ Nhất… chiêu thức trong này không còn thích hợp với hắn nữa rồi!

Thực tế chính là như vậy, Đệ Nhất chỉ có ưu thế là tấn cấp nhanh đến dọa người nhờ vào Công Đức Lực, lại có một vài chiêu thức dựa vào Công Đức Lực để thi triển. Ở các cấp dưới thì cũng có chút lợi hại, nhưng còn chưa phải là chiêu thức mạnh nhất, đến khi thăng cấp tới Bất Diệt Thần thì các chiêu thức trong Đệ Nhất không còn quá thích hợp nữa rồi.

Nhưng… chúng lại là những cơ sở tốt nhất để sáng lập ra thần công của riêng mình! Cũng là điểm lợi hại cuối cùng của Đệ Nhất, là bí quyết đưa chủ nhân của nó trở thành Vô Địch Thiên Hạ! Sáng lập thần công dựa vào Đệ Nhất có tỷ lệ thành công cao gấp một trăm lần so với dựa vào các loại công pháp cơ sở khác!

- Sao thế? Trận cước rối loạn rồi sao? Ha ha… cậu có biết lúc này mình hài hước lắm không?

Joe Winsor vừa né tránh vừa mỉa mai Trần Nam, đúng là chiến thuật công kích tinh thần, nhưng trò này chẳng có tác dụng gì với nhân vật chính của chúng ta cả.

Chỉ là, vừa nói xong câu kia, Joe Winsor đã đập mạnh một nhát vào gáy Trần Nam, khiến đầu hắn lệch đi, thân thể bay vọt về phía bên trái.

Joe Winsor chợt hơi dừng lại, cánh tay run lên bần bật, suýt nữa thì đánh rớt thanh liễu kiếm! Hắn ngạc nhiên nhìn “viên đạn pháo” Trần Nam đang oanh tạc thiên thạch kia, lại liếc xuống tay mình, cực kỳ nghi hoặc lẩm bẩm:

- Cảm giác này…

- Vẫn chưa được! Vẫn chưa được! Chỉ làm cho hắn hơi tê một chút như thế thì còn gọi mẹ gì là thần công? Không được! Phải kết hợp thêm Phòng

https://thuviensach.vn

nữa, xung lực này quá lớn, sắp không chịu được rồi!

Trần Nam chống đỡ người đứng dậy, xoa xoa vết máu bên mép rồi lại nhào về phía Joe. Tay chân điên cuồng tấn công đối thủ, không có bất cứ một chút chùn bước nào. Nhưng dường như càng đánh, động tác của hắn lại càng đình trệ, thân thể không đáp ứng được mệnh lệnh do não bộ đưa ra, hắn sắp kiệt sức rồi.

Rầm…

Thanh liễu kiếm của Joe Winsor cũng đã rời khỏi tay chủ nhân, giờ phút này, hắn đang sử dụng thứ quyền Anh nguyên thủy nhất để hạ gục Trần Nam. Lại một cú đấm nữa nhắm trúng cằm đối thủ, nhưng cánh tay hắn cũng đã tê dại, không nắm chắc được nữa. Cái cảm giác này… rốt cuộc tên đó đã dùng cách gì mà làm được!

- Được rồi! Mẹ nó, rốt cuộc cũng đã điều phối thành công ba thao tác! Lần này… chắc chắn được…

Trần Nam gượng gạo chống người, lết tức bước đi trên tảng thiên thạch này. Joe Winsor cũng thấy tay chân bủn rủn, có muốn bay cũng không nổi nữa, hắn cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Không phải là vì đánh Trần Nam mà thấy mệt, mà là vì thứ lực đạo phản lại quỷ quái kia! Cảm giác vô lực giống hệt khi giao đấu với Long Tổ vậy!

Yaaaaaaaa

Hayyyyyyyyyy

Hai người gầm lên một tiếng, nắm đấm dồn tất cả sức mạnh còn lại trong cơ thể được tung ra, nhằm thẳng vào giữa trán đối phương. Ai cũng muốn chiến thắng, ai cũng muốn chiêu cuối cùng này sẽ làm tên khốn trước mặt phải lâm vào hôn mê càng sâu càng tốt.

https://thuviensach.vn

Rầm!

Ầm ầm ầm ầm…

Tảng thiên thạch dưới chân hai người nứt toác, rẽ ra từng nốt chân chim chằng chịt, cuối cùng đau khổ bạo toái giống như bao đồng đội của nó, gia nhập vào đội ngũ bụi không gian đông đảo đằng kia.

Chỉ là, chính ngay vị trí mà hai người kia đứng thì lại còn nguyên vẹn, cố gắng trụ lại được. Hai bóng người như chồng vào nhau trên tảng đá đó, tạo thành kết quả cuối cùng cho trận so tài này.

Chỉ thấy nắm đấm của Trần Nam dừng lại trước cằm của Joe, nhưng vẫn chưa chạm đến, còn Joe đã đấm thẳng vào giữa trán hắn, quyền đầu vẫn giữ nguyên vị trí, chưa từng suy suyển.

Cặp mắt Trần Nam hơi trắng dã, khóe miệng nhếch lên, thều thào cam chịu:

- Anh… con mẹ nó… thắng rồi!

Nói xong, hắn choáng váng ngã vật xuống nền đá, cặp mắt nhắm tịt, miệng thở hồng hộc vô cùng mệt mỏi. Trần Nam vẫn chưa ngất đi, nhưng hắn đã kiệt sức hoàn toàn, chẳng còn tý khả năng chiến đấu nào nữa.

Joe Winsor thì sao? Hắn vẫn giữ nguyên tư thế kia, tay cứng ngắc như khúc gỗ. Một lúc sau, cánh tay hắn buông thõng xuống, không cách nào nhấc lên được, bả vai cũng phát ra âm thanh ken két như đang vỡ vụn vậy. Joe ho khùng khục hai tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cắn răng kéo mạnh cánh tay bị gãy kia một cái, đưa nó về vị trí nguyên bản.

Joe rên hừ hừ đau đớn, ngồi phịch xuống bên cạnh Trần Nam. Bàn tay nguyên vẹn kia run rẩy đưa ra trước mặt Trần Nam, dù đau nhưng vẫn nở nụ cười:

https://thuviensach.vn

- Cậu… là một đối thủ mạnh! Ha ha… tôi phục cậu rồi! Thật sự phục rồi! Không ngờ lại có thể lĩnh ngộ năng lực phản đòn của Long Tổ! Nếu chúng ta đấu lại một dịp khác, chắc gì tôi đã thắng được đây? Cánh tay này vì đánh cậu mà xương đã bị nát vụn. May mà chiêu cuối cùng đã hết sức, uy lực bị phản lại không mạnh bao nhiêu! Nếu không tôi cũng thành người không xương rồi. Ha ha… Nào! Đứng lên đi, về thôi, đừng để cô ấy lo lắng cho cậu!

Trần Nam gượng gạo mở mắt ra, nhìn thấy chỉ là một màu trắng xóa tinh khôi, cả hai người đã được truyền tống trở về đấu trường Anh Lan. Lúc trở về cũng là lúc bàn tay hai người nắm lấy nhau, Joe Winsor dùng sức kéo Trần Nam ngồi dậy.

Hai người đàn ông chân chính nhìn nhau, mỉm cười hữu hảo. Chợt cười lên ha hả vài tiếng, cuối cùng nằm lăn xuống, cùng lúc ngất lịm đi.

Tối.

Trần Nam giật giật ngón tay vài cái, thấy sức lực cũng đã trở về phần nào. Hắn rên rỉ vài tiếng, tạm biệt giấc mơ êm đẹp kia để trở lại với thế giới chân thực.

Trong đầu nhớ lại cảm giác sáng nay, Trần Nam lại sảng khoái cười khùng khục vài tiếng, thế nào mà lại động đến chỗ đau, khiến hắn ho lên vài tiếng thống khổ, tay ôm ngực mà run rẩy cả người.

Emily và Hoàng Tuyết Nhu là người đang ngồi trông hắn ở trong phòng, nhưng Kiko lại là người đầu tiên phát hiện ra hắn tỉnh dậy. Cô bé này không biết chui từ đâu ra, một cái bát bốc khói nghi ngút đã được nàng bưng tới, thần tình ôn nhu nói:

https://thuviensach.vn

- Anh tỉnh rồi! Em đã nói là không đến ngày mai, anh chắc chắn sẽ tỉnh mà hai chị ấy cứ không tin. Lại đòi ở đây trông anh! Nào, đây là sâm mười vạn năm, em đã học điều chế phối thuốc từ chỗ Park Ji Jie, làm thành món dược thiện, đảm bảo dược hiệu của thuốc phát huy tốt nhất, vị cũng ngon nữa. Anh uống vào rồi điều tức một chút, đến sáng mai là có thể khỏe lại hoàn toàn rồi.

Trần Nam cảm động nhận lấy bát dược thiện, lại thầm xoa xoa vài cái lên tay nàng, trong lòng càng ngày càng thương cô bé này hơn nữa. Mặc dù thỉnh thoảng bị hai con cọp cái kia xúi giục, chống đối lại mình nhưng nói chung nàng vẫn là ngoan nhất, người chu đáo và yêu chiều hắn nhất lúc nào cũng là Kiko.

Nàng… có cái gì đó hiền từ giống mẹ a… Ây… không được nghĩ bậy nghĩ bạ. Kiko là Kiko, mẹ là mẹ. Kiko chỉ là có mẫu tính rất mạnh, có tiềm chất làm mẹ hiền mà thôi! Nhưng mà càng như thế thì càng không được cho con bé này sinh con, chuẩn! Kiko mà sinh con xong, tiềm chất làm mẹ bộc phát thì mình bị vứt bỏ rồi! Mà kể cả Kiko vẫn tốt với mình như xưa, vậy thì chiều cả mình lẫn con chẳng phải là mệt chết cô bé sao? Được rồi, cứ quyết như thế!

Kiko không biết, chỉ vì nàng quá ôn nhu mà đã bị Trần Nam tước luôn quyền làm mẹ. Nếu mà biết được, không biết nàng có ghẻ lạnh hắn cả đời để chuộc lại lỗi lầm hay không nữa?

Lúc này, Hoàng Tuyết Nhu và Emily cũng đã lại gần. “Chị cả” mặt lạnh như tiền nói:

- Tỉnh rồi à? Vậy được! Chúng ta đi thôi!

Trần Nam trợn tròn mắt, nhanh chóng chộp lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Hoàng Tuyết Nhu cũng chỉ nói thế, chứ người đã di chuyển tý nào đâu, bàn tay kia chẳng mấy chốc đã lọt vào trong ma thủ của hắn.

https://thuviensach.vn

- Đừng đi mà! Anh… anh biết lỗi rồi! Tha thứ cho anh đi được không? – Trần Nam đáng thương năn nỉ.

- Buông ra! – Hoàng Tuyết Nhu vẫn lạnh lùng nói.

- Không buông! – Trần Nam không những không buông, còn kéo một cái, lôi Hoàng Tuyết Nhu tới gần, thần tình vô lại ôm chặt lấy eo nàng, có chết cũng không buông.

Hoàng Tuyết Nhu giãy dụa vài cái, nhưng thấy tên kia dù đau nhăn cả mặt vẫn cố sống có chết giữ cho bằng được, trong lòng thiếu nữ chợt mềm nhũn, cũng không giãy dụa gì nữa, mặc kệ cho hắn ôm. Chỉ là sắc mặt vẫn lạnh lẽo:

- Anh muốn xin lỗi mà thái độ như vậy hay sao?

Trần Nam vẫn giữ nguyên tư thế, thậm chí còn tiến thêm một bước, rúc đầu vào cần cổ trắng nõn của Hoàng Tuyết Nhu, hơi thở nóng hổi phả vào khiến nàng có cảm giác nhột nhạt. Giọng nói ôn nhu chảy nước, khiến người ta nổi cả da gà:

- Anh biết lỗi thật rồi mà! Tha cho anh đi được không? Anh hứa, anh thề! Không bao giờ có chuyện như thế này nữa!

- Anh hứa một lần rồi! Lời của anh có đáng tin hay không thì anh tự hiểu! – Hoàng Tuyết Nhu vỗ bốp một cái vào đầu Trần Nam, tức giận giáo huấn.

Trần Nam khuôn mặt khổ sáp, không dám tức giận một tý nào, tiếp tục ỉ ôi:

- Vậy em muốn thế nào mới tha cho anh? Hay thôi em cứ cắt cái của nợ kia đi, khỏi sợ tinh trùng lên não ra ngoài lăng nhăng nữa?

https://thuviensach.vn

- Im mồm! – Cả ba cô gái cùng đồng thanh quát một tiếng, khiến Trần Nam im thin thít, sắc mặt ủy khuất rúc vào lòng Hoàng Tuyết Nhu, không dám ho he gì.

Hoàng Tuyết Nhu hít thở sâu vài hơi, khiến bộ ngực kia phập phồng lên xuống bên má Trần Nam, làm thú huyết hắn hơi rục rịch. Nhưng câu tiếp theo của nàng khiến Trần Nam hóa đá:

- Ký huyết khế đi! Giống tâm thệ cả đời yêu anh của Kiko vậy! Đây là lần cuối cùng em tha thứ cho anh về vấn đề này, Emily cũng là người cuối cùng mà em chấp nhận! Ký huyết khế xong, ngày sau anh mà tìm thêm người đàn bà nào nữa… hậu quả do anh tự định ra! Em xem anh thành ý đến mức nào!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Những Khoảnh Khắc Cuối

Trần Nam cắt một phát lên đầu ngón tay, máu bắt đầu chảy ra, ngưng tụ thành một mảng huyết văn sáng óng ánh. Hoàng Tuyết Nhu giúp hắn điều chỉnh một chút, cuối cùng gật đầu:

- Giờ hứa hay thề gì thì cứ việc! Huyết khế này em học ở chỗ ông bác kia, đảm bảo hiệu nghiệm 100%.

Trần Nam hít một hơi, nghiêm túc nhìn ba cô gái, tay chỉ lên trời tuyên thệ:

- Tôi là Trần Nam, chồng của Hoàng Tuyết Nhu, Kiko và… cả Emily nữa! Xin thề suốt đời suốt kiếp không được phụ bạc ba cô gái này, không được dây dưa chuyện tình cảm với bất cứ cô gái nào khác. Nếu trái lời thề, sẽ bị uống nước sặc chết, bị tiền rơi trên trời xuống đè chết, đi đường bị đại mỹ nữ đụng chết…

Nói được một nửa, liếc liếc thấy sắc mặt Hoàng Tuyết Nhu ngày càng lạnh lẽo, có xu thế bộc phát. Trần Nam không khỏi chột dạ lí nha lí nhí mấy câu còn lại. Đến cuối cùng, Trần Nam rất là sợ hãi, cắn răng đưa ra một lời thề độc ác nhất:

https://thuviensach.vn

- Nếu không giữ lời thề thì cả đời này bị vô sinh, tuyệt tử tuyệt tôn, trời đất chứng giám!

Hoàng Tuyết Nhu và Kiko trợn trắng mắt, tức giận nhảy dựng lên nhưng có muốn cản cũng không kịp. Hoàng tiểu thư chỉ thẳng vào mũi Trần Nam, chẳng biết phải nói gì hơn. Kể ra, tên này thề cũng đủ độc, nếu thành thật thì người có hại nhất là hắn, nhưng mà… mình cũng bị thiệt nha!

Huyết khế kia sáng bừng lên trong giây lát, cuối cùng chui tọt vào đầu Trần Nam, còn sót lại ba giọt máu nhập và mi tâm ba cô gái, bởi các nàng là người làm chứng cho lời thề của hắn!

Trần Nam đáng thương nhìn ba cô gái, cầu xin nói:

- Anh đã làm đến mức đó rồi! Tha cho anh đi nha!

Trong lòng lại hắn chẳng thấy có gì đáng lo cả. Dù gì Trần Nam hắn cũng là một tên bất tử biến thái. Người ta sinh con ra là để nối dõi tông đường, để duy trì huyết mạch, để cho con cái tiếp nối sự nghiệp của mình, hay đơn giản có nhiều nhà vùng quê, sinh con ra để thêm chân thêm tay lao động! Ờ, có thể Trần Nam chưa được làm cha bao giờ, vì thế hắn chẳng hiểu được tâm lý khi người ta thích làm cha làm mẹ là thế nào? Có lẽ, sau này Trần Nam sẽ nghiên cứu tâm lý về phương diện này, nhưng không phải bây giờ. Hiện tại, hắn chỉ cảm thấy trẻ con trẻ nít rất phiền toái, rất nặng nề, có rất nhiều vấn đề phải suy nghĩ.

Trần Nam hắn còn chưa chuẩn bị làm một người cha! Nếu sinh con ra rồi đối xử với nó như lão Frank đối xử với Emily, vậy Trần Nam tình nguyện không sinh con còn hơn.

Ôi… hắn vẫn còn quá trẻ trâu mà!

Mình nói một lúc rồi mà vẫn không có ai phản ứng lại, nhưng cũng không có ai bỏ đi. Trần Nam tiến tới một bước, thân thể như con sói nhào

https://thuviensach.vn

lên vơ hết cả ba cái eo nhỏ, lôi lên giường rồi mình chui tọt vào giữa, trùm kín chăn hú hí gì gì đó bên trong.

Mấy ngày lại trôi qua.

Trần Nam hạnh phúc sống trong biển hoa rực rỡ, một bông hoa xấu hổ lúc nào cũng rụt rè, e lệ, nhưng tất cả hương sắc đều được che giấu bên trong, cần phải tự mình xâm nhập thì mới biết được vẻ đẹp ấy tuyệt diệu thế nào. Một bông hoa mẫu đơn diễm lệ, khoe hết tất cả bản sắc và tính tình của mình ra ngoài, nhưng bên trong lại vô cùng mềm yếu, chỉ cần bóc đi vẻ ngoài kiêu sa đó, bên trong nàng là cả một thế giới xinh đẹp để Trần Nam hắn tùy ý thao túng trong tay. Còn bông hoa cuối cùng, một con cú có gai… à nhầm, là hoa hồng có gai! Một bông hoa mạnh mẽ cả trong lẫn ngoài, làm cho người ta ngây ngất tiêu hồn, chỉ là… thỉnh thoảng không cẩn thận sẽ bị gai đâm cho mấy cái, nhưng vẫn cảm thấy kích thích.

Còn về cuộc luận đạo thì vẫn diễn ra như thường, sau cái hôm Trần Nam đấu với Joe Winsor thì là đến lượt Kiko đấu với Hiên Viên Thái. Lão già này năm xưa hình như có thù hận với Shien, từng chiêu từng thức đều khắc chế Kiko mạnh mẽ, ra tay lại chẳng chút lưu tình. Cuối cùng cô bé này chỉ trong vòng hơn trăm chiêu là đã thua cuộc, bị đẩy ra ngoài.

Đến ngày tiếp đó, đến lượt Trần Nam đánh với Park Ji Jie. Tên này đúng là tới đây chỉ để học hỏi, bởi khả năng thực chiến của hắn cũng chả đâu vào với đâu, lại bị Trần Nam mang ra làm bao cát thử nghiệm pháp môn phản đòn, cuối cùng mặt mũi bầm dập trở về vị trí.

Lại nói đến cái pháp môn phản đòn kia của Trần Nam.

Hắn chỉ nhớ mang máng được cái cảm giác khi giao đấu với Long Tổ. Khi ấy, năng lượng của hắn như bị tấm da kia hút mất một phần, sau đó vận

https://thuviensach.vn

động thế nào mà lại phản ngược lại được. Có lẽ đó là khả năng riêng của Long Tổ, nguyên lý thật sự thì Trần Nam không biết.

Nhưng Trần Nam có cách của riêng hắn, hắn còn nhớ mang máng vài định lý trong môn vật lý, hình như là tác động lực vào một vật thì vật đó sẽ tạo lại một phản lực vào thân mình. Chính xác là như vậy!

Nhưng trong giao chiến, các tu sĩ đều có khả năng làm phản lực này bị tán phát ra, bằng cách tăng diện tích tiếp xúc, vì vậy dùng chưởng pháp thì thân thể ít bị tổn thương hơn quyền pháp rất nhiều. Ngay cả người dùng quyền pháp cũng có cách để xuất chiêu, làm sao phản lực này chỉ tác động vào vùng cứng rắn nhất trên nắm đấm, còn các vùng yếu hơn thì không bị tổn thương.

Đó là nguyên tắc khi mới tu luyện, còn Bất Diệt Thần thì có cả trăm ngàn cách để tán cái phản lực này đi, thủ đoạn của họ nhiều lắm, ngay cả chính Trần Nam cũng có chứ nói gì đến mấy lão già kia?

Và thuật pháp mà Trần Nam nghĩ ra, đó là tìm cách thao khống phản lực này, công kích thẳng vào bản thân đối thủ.

Phản lực vốn là thứ khá trừu tượng, vô hình vô ảnh! Vậy thì Trần Nam sẽ dùng Thực để ngưng kết nó trong một khoảng thời gian cực ngắn. Chỉ trong khoảng thời gian đấy, hắn đã có thể thao túng điều hướng rõ ràng cho phản lực này, nhằm thẳng vào những điểm có thể làm tổn thương đối thủ. Còn điểm đó là điểm nào thì cần phải giao chiến mới biết.

Điều hướng được rồi thì lại chuyển ngay nó thành Hư! Bởi phản lực này chứa sức mạnh quá lớn, Trần Nam mà hóa Thực nó trong thời gian dài thì chính hắn lại là người bị tổn hao năng lượng. Còn nếu mà ngưng thực phản lực này để công kích đối thủ… vậy có khi tất cả sinh lực của hắn cũng bị rút sạch mất.

https://thuviensach.vn

Với cái phương pháp đó, Trần Nam đã có thể lợi dụng phản lực, cộng thêm cả lực đạo của chính mình đánh ra, khiến đối thủ bị trúng đòn. Nhưng muốn thế thì chính hắn phải "bị đánh", mà cảm giác bị đánh không dễ chịu chút nào! Vậy là hắn kết hợp thêm Phòng để bảo vệ bản thân! Hắn đã phải thử đi thử lại, trúng không biết bao nhiêu đòn đau mới có thể điều hòa ba thao tác này một cách hoàn chỉnh, đưa ra được pháp môn sơ khai của đòn "phản dam" này.

Sau khi hành Park Ji Jie một trận, Trần Nam lại hoàn thiện thêm một chút, mấy ngày nay, hắn toàn ở nhà đối luyện với Kiko, không thì chạy qua chạy lại điều hòa giữa hai cô nàng hổ cái kia. Nói ra cũng khổ, hình như Emily bây giờ lại nổi lên cả hứng thú với Hoàng Tuyết Nhu, suốt ngày bám lấy nàng như kẹo kéo, dứt không nổi. Cô nàng kia cũng nóng như lửa, suốt ngày chí cha chí chóe, thỉnh thoảng hai bà cô này còn đánh nhau quên cả trời đất, khiến mấy "hàng xóm" xung quanh kêu khổ không thôi.

Trần Nam nhìn cảnh này thì chỉ gật đầu nghiêm túc, rèn luyện một chút cũng hay! Người ta nói nhàn cư vi bất thiện, hai cô nàng này có thể giúp đỡ nhau tiến bộ như vậy, rất đáng khen! Tối nay có lẽ nên thưởng cho mỗi nàng vài "trầu" mới được! Hé hé…

Mấy ngày cứ như thế trôi qua, vậy là cuộc luận đạo ở vòng bảng cũng đã kết thúc.

Ở nhóm 1, Joe Winsor thắng tuyệt đối cả ba trận, là người đứng đầu. Trần Nam thắng hai, thua một, đứng nhì, Frank Morgan chỉ thắng được Park Ji Jie, xếp thứ ba. Còn anh chàng củ sâm thì bết bát nhất, chiến tích lừng lẫy đánh đâu thua đó, được Trần Nam khâm phục sát đất tôn xưng Độc Cô Cầu Thắng.

https://thuviensach.vn

Ở nhóm 2, Kiko cũng thua cả ba, lại nghe thấy đúng đoạn hội thoại Trần Nam mỉa mai Park Ji Jie, cuối cùng tức giận mặc kệ hắn mất… mười phút. Lão Boquesto cũng bình thường, xếp thứ ba, Hiên Viên Thái xếp thứ nhì. Bất ngờ nhất chính là ông bác Âu Vĩnh Lạc, không ngờ lão mạnh đến mức thắng cả ba! Mặc dù là người trẻ nhất trong ba lão già Quân Vương, nhưng không thể ngờ sức mạnh của lão lại kinh khủng như vậy.

Theo đúng luật, nhất đấu nhất, tranh vô địch, cũng là để giữ tấm huy chương kia đến tận lần luận đạo sau. Nhì đấu nhì, tranh ba bốn với nhau. Vốn Trần Nam cho rằng như vậy rất vô nghĩa, nhưng sau khi nghe Joe Winsor nói, người về thứ tư được giữ huy hiệu mười ngày, thứ ba hai mươi tuần, thứ nhì giữ ba mươi tháng… Trần Nam cuối cùng cũng hiểu được tại sao phải tranh giành mấy giải sau như thế.

Và như đúng luật, Trần Nam đấu với Hiên Viên Thái, tranh ba bốn, lão già này là người đứng đầu trong lần luận đạo trước, không ngờ lần này vì bất cẩn mà lại bị Âu Vĩnh Lạc đánh bại. Dù thế, lão cũng không có gì bất mãn hay chán nản, trong lòng chỉ đang xoay mòng mòng, suy nghĩ đối chiêu chống đỡ lại pháp môn mới của Âu Vĩnh Lạc, phấn đấu chiến thắng vào lần sau.

Những khoảnh khắc cuối cùng của lần luận đạo… cuối cùng cũng đã tới rồi!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Bại Hiên Viên

Hôm nay, Trần Nam "luận đạo" trận cuối cùng, đấu với Hiên Viên Thái.

Việc tìm hiểu trước về đối thủ là không thể thiếu! Trần Nam cũng đã biết được sơ sơ về lão Hiên Viên này.

Có một chút gì đó tương đồng với Trái Đất, trong truyền thuyết của Tổ Hán cũng có một vị Hoàng Đế mang tên Công Tôn Hiên Viên (Hoàng là màu vàng, tượng trưng cho hành thổ chứ không phải Hoàng là vua đâu), được coi là một thủy tổ của tộc Hán, giúp người Hán có được một cơ đồ vững chắc, một mảnh đất màu mỡ để dung thân, lập nghiệp.

Về sau, triều đại đổi thay, các vị vua đứng lên rồi ngã xuống nhiều không kể xiết. Rồi đến thảm họa Tiêu Dao Tử, thế giới này trở nên trầm lắng, tàn lụi và thiếu sức sống.

Khi Tiêu Dao Tử và Allah một lần nữa phát triển tu luyện, có một dòng tộc tự xưng là Hiên Viên, mang danh xưng và huyết mạch của Hoàng Đế, đứng lên dẫn đầu dân tộc của mình, nam chinh bắc chiến chiếm giữ những vùng lãnh thổ có tài nguyên giàu có, phục vụ cho công việc tu luyện của tộc nhân. Kể từ đó, Tổ Hán trở thành một dân tộc mạnh nhất, cường đại nhất chỉ đứng sau Allades. Không những thế, sau khi thánh Allah biến mất,

https://thuviensach.vn

Tổ Hán còn vượt mặt cả Allades, trở thành thế lực mạnh nhất trên Quân Vương đại lục.

Nói lăng nhăng nhiều quá rồi, lại tìm hiểu sâu hơn một chút về lão Hiên Viên Thái.

Lão già này là một tu sĩ hành Mộc, vũ khí hay dùng là cây phất trần mệnh danh Sinh Cơ. Phương thức chiến đấu… khá là quỷ dị, theo ông bác Âu Vĩnh Lạc nhận xét thì là trận đồ chiến, nhưng… có lẽ còn quỷ dị hơn trận đồ chiến nhiều! Nói về thực lực, lão Hiên Viên có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng nói về độ thiên biến vạn hóa, khiến đối thủ trở tay không kịp thì lão là số một, đến Joe Winsor cũng phải khâm phục sát đất.

Thời gian ngắn ngủi, Âu Vĩnh Lạc cũng khó mà truyền hết cảm nhận của mình cho Trần Nam. Dù sao, việc nhìn thấu một Bất Diệt Thần là rất khó, nhìn thấu một kẻ khó lường như Hiên Viên Thái còn khó hơn, mà diễn tả ra được cái cảm nhận đó thì là cực kỳ cực kỳ khó khăn chứ chẳng đùa.

Đây là không phải là một trận vòng loại, vì vậy đấu tay không dường như không thích hợp cho lắm. Mọi người đều thống nhất được dùng pháp bảo thoải mái, làm sao phát huy ra uy lực mạnh nhất là được.

Lần này vốn dĩ phải tung đồng xu, để xem ai được chọn sàn đấu, nhưng lão Hiên Viên rất hào phóng, nhường luôn quyền này cho Trần Nam, biểu lộ phong thái tự tin và rộng rãi của mình.

Việc lựa chọn này cũng không phải là random giống như vòng loại, mà là chỉ định thẳng là địa hình nào. Trần Nam nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng chọn luôn đấu trường Bình.

Đấu trường Hãm hắn chưa thử qua, cũng vì thế mà không biết nơi đó có thích hợp với mình không. Nếu đây là vòng loại thì hắn đã thử một chút, nhưng vòng này thì hắn lại muốn đánh hết mình một chút, vì vậy chọn địa

https://thuviensach.vn

hình Bình là thích hợp nhất! Còn địa hình Khuếch thì chỉ được cái phá hoại đẹp mắt, đạn bắn cũng tậm tịt thì còn làm ăn gì?

Đặt viên đạo cụ ký ức xuống trận pháp, ánh sáng màu lam bao phủ toàn bộ đấu trường, Trần Nam và Hiên Viên Thái được truyền tống đến đáy biển băng Nam Cực trong tích tắc.

Không khí lần này có vẻ thật yên tĩnh.

Hiên Viên Thái không nói gì, chỉ đứng thẳng nhắm mắt, giống như đang thiền vậy. Cây phất trần vắt qua cánh tay, mấy sợi tua phất phơ trong dòng nước, Trần Nam nheo mắt lại, thấy cây phất trần đó hình như đang bí mật phát tán những hạt nhỏ li ti vào môi trường…

Không đúng! Lão già này đúng là quá quỷ dị, mỗi một động tác đều có thâm ý của nó! Mấy cái hạt nhỏ kia… có lẽ là hạt giống!

Chết tiệt! Mình quá bất cẩn rồi!

Trần Nam thầm mắng một tiếng, kiếm Red Queen và khẩu súng Anaconda đã xuất hiện trên tay. Hắn đạp mạnh một cái, di chuyển nhằm về phía Hiên Viên Thái nhanh như chớp, tay ga trên cán kiếm đã được vặn mạnh, phát ra những luồng hỏa khí cường liệt.

Phăng…

Hiên Viên Thái lạnh nhạt phất một cái, những cái tua kia thật mềm mại quấn lên thân kiếm của Trần Nam, nhưng lại giữ chặt như gang thép, khiến hắn nhất thời không thể rút ra được.

Đoàng đoàng đoàng…

Ba phát súng liên tiếp, Hiên Viên Thái không thể không buông tay lùi lại, thân hình phiêu dật như thần tiên. Trần Nam hừ lạnh một cái, xoay

https://thuviensach.vn

ngang thanh kiếm ra, rồ ga rồi "chém gió" mạnh một phát.

Nhát kiếm này không phải là chém bừa, nếu nhìn kỹ có thể thấy những hạt li ti kia cái thì bị cuốn đi, cái thì bị đánh tan rồi biến mất. Hiên Viên Thái mỉm cười lắc lắc đầu:

- Muộn rồi!

- Cái gì? – Tròng mắt Trần Nam co rút lại, tinh thần đề phòng treo ngược lên đầu, não bộ như căng ra.

Mặt bùn ở vị trí hắn đang đứng rung lên bần bật, giống như có cái gì đó quẫy đạp mãnh liệt bên dưới vậy. Trần Nam nhảy mạnh lên trên, nào ngờ vừa di chuyển thì chân đã bị vật gì đó quấn chặt lại. Hắn hừ mạnh một tiếng, dứt khoát chém đứt cái thứ kinh tởm kia, mượn lực chém đó di chuyển tiếp ra chỗ khác.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hàng đống cây, dây leo, cành lá kỳ dị đang thi nhau mọc lên từ mặt bùn, hơn nữa không phải mọc linh tinh, mà cực kỳ có quy luật. Còn quy luật ở chỗ nào thì Trần Nam nhất thời nhìn không thấu.

Vút!

Tiếng rẽ nước vun vút truyền đến sau lưng, Trần Nam quay mạnh người, chém dọc từ dưới lên trên một cái. Hiên Viên Thái không tiếp đòn, chỉ nhẹ nhàng thu lại phất trần rồi lật người một cái, khoảng cách đã được kéo dãn ra một lần nữa.

Trần Nam thấy đối thủ cứ vừa đánh vừa lui, không biết đường nào mà lần, đôi lông mày nhíu lại, nhất thời chưa nghĩ ra được đối sách gì thích hợp.

Bóp cò xả đạn liên tục về phía đối phương đang bỏ chạy, đó là điều duy nhất mà Trần Nam nghĩ ra hiện giờ. Tên kia hình như cũng có vẻ không

https://thuviensach.vn

nhanh nhẹn cho lắm, phất trần chỉ cản được chín phần, có mấy viên đạn đã găm vào cơ thể hắn, khiến Hiên Viên Thái phải rên hừ hừ vì đau.

Nhưng…

Chỉ trúng được tất cả ba viên, vậy mà Trần Nam bây giờ đã mất dấu Hiên Viên Thái, chẳng biết đường nào mà lần nữa rồi.

Đưa mắt nhìn lại xung quanh, Trần Nam không khỏi thấy hơi hoang mang. Khắp cả đấu trường rộng lớn vạn dặm này, những thứ thực vật kỳ lạ kia đã bịt kín mọi ngõ ngách, biến cả không gian trở thành màu đen tối như hũ nút. Trần Nam bây giờ cũng dần chìm vào bóng tối, không biết đâu mà lần.

Tự trấn tĩnh bản thân, Trần Nam hít thở thật sâu, lắng nghe thật kỹ, tiến từng bước từng bước di chuyển trong "rừng cây" hắc ám này. Cái không khí âm u, quỷ dị, khắp nơi đều ẩn chứa nguy cơ này làm hắn cảm thấy nguy hiểm vô cùng

Uuuuuuu…

Có cái tiếng gì đó thật nhỏ, như con muỗi vo ve gần bên tai vậy. Trần Nam nghiêng đầu sang một bên, má cảm thấy đau rát, một vệt xước nho nhỏ bắt đầu rỉ máu. Nhìn thoáng qua đằng kia, chỉ thấy đó là một sợi tua của phất trần, được bắn ra như một cây kim vậy, nhỏ bé mà vô cùng quỷ dị.

Uuuuuuuu…

Âm thanh lại một lần nữa truyền đến, Trần Nam lần này không hề do dự mà xả súng liên tục về hướng phát ra âm thanh. Nhưng đáp lại hắn chỉ là tiếng thân cây trúng đạn, cùng với đó là tiếng lá cây rơi rụng chìm xuống đáy nước.

https://thuviensach.vn

Tình trạng như thế này lặp đi lặp lại đến lần thứ năm, lúc này, Trần Nam đã có vẻ hơi mất kiên nhẫn rồi, kéo dài thế này không phải là cách. Địch trong tối, ta ngoài sáng, tình thế của mình quá bất lợi.

Brừm! Rừmmmmmm…

Trần Nam nhếch miệng, sắc mặt có vẻ hơi dữ tợn, âm thanh lẩm bẩm giận dữ rít ra từ khóe miệng:

- Cái đám cây khốn kiếp này! Mẹ nó, để ông mày chém nát ra xem còn bài gì? Cùng lắm là lão lợi dụng thời cơ đánh lén ta vào thời khắc đó chứ gì?

Tay ga đã vặn đến tận cùng, thanh kiếm Red Queen cũng đã đỏ rực lên, khiến nước dưới đáy biển cũng bốc hơi điên cuồng, tạo thành bọt nước trắng xóa nơi đó. Hắn hét lên một tiếng, thân thể xoay tròn như con quay, vừa xoay vừa trượt về phía trước, giống như một cơn cuồng phong quét ngang thiên hạ vậy. Chẳng mấy chốc, liệt hỏa điên cuồng đã hủy diệt cả một mảng thực vật lớn, chỉ còn để lại một ít cây nhỏ nhỏ nơi xa xa.

Khực!

Đột nhiên, thân hình Trần Nam như trúng tà, đứng nguyên tại chỗ, tốc độ vừa rồi đang lớn như vậy mà dừng lại không hề xuất hiện một chút quán tính nào. Cảm giác như đang quẩy game điên cuồng mà bị người ta chơi ác ấn Pause vậy.

Phịch…

Vút…

Âm thanh va chạm mãnh liệt vào da thịt, sau đó là tiếng thân thể Trần Nam bay vọt đi.

https://thuviensach.vn

Mắt hắn hơi trợn lên, miệng thổ huyết điên cuồng. Vừa rồi đúng là hắn đã trúng ám toán của lão già Hiên Viên, đó chính là định thân đồ, một loại trận đồ cơ bản vô cùng, nhưng uy lực do lão Hiên Viên bài trí thì Trần Nam cũng phải chịu chết. Sau đó, lão già kia không cho Trần Nam cơ hội giãy dụa, cầm phất trần quật thẳng vào ngực hắn, đánh thân thể hắn bay vút đi như đạn đạo.

Khực!

Bay đến nửa đường, Trần Nam lại cảm thấy thân thể cứng đờ, một định thân đồ nữa lại được đặt ngay trên quỹ đạo di chuyển của hắn. Lão Hiên Viên cười tà vọt tới, lại là một phất trần như trời giáng đập thẳng vào lưng Trần Nam, đánh hắn bay vút xuống đáy bùn.

Không xong! Lão già này lợi dụng thời gian vừa rồi, bày ra liên hoàn trận đồ, định đánh dập đầu ngay từ giây phút này đây mà!

Trần Nam nghiến răng, đột nhiên, thân thể hắn lại cứng đơ một lần nữa. Hiên Viên Thái thì cứ như ảnh tùy hình, bám sát hắn như dính keo con voi. Đồng tử Trần Nam giãn ra, cơ nhục như bành trướng thêm vài phần. Phất trần của lão Hiên Viên quật một nhát vào ót hắn, khiến thân thể Trần Nam bay vèo sang bên trái với quỹ đạo song song với đáy bùn.

Nhưng, lần này lão Hiên Viên đã phải ngưng lại một khoảng thời gian, bởi phản lực truyền lên cánh tay làm lão thấy đau đớn đến rên hừ hừ. Lão Hiên Viên vốn có lực công kích cực mạnh, lại lợi dụng trận đồ khống chế đối thủ nên có lợi thế “tiên hạ thủ vi cường”, có thể làm đối thủ ngã gục ngay trong đợt công kích đầu tiên. Nhưng nhược điểm của lão lại ở chỗ phòng thủ và tốc độ, nếu so với Joe Winsor, cái thân già của lão có lẽ chỉ là một tên thư sinh so với lực sĩ cử tạ mà thôi.

Trần Nam thấy lồng ngực cuồn cuộn khí huyết, muốn nôn mửa hết cả ruột gan ra ngoài. Đột nhiên, thân hình hắn lại bị khống chế một lần nữa!

https://thuviensach.vn

Lần này không chỉ có mỗi định thân đồ, mà còn có hàng loạt thiên la địa võng những trận đồ khác đang liên kết với nhau, sáng bừng lên như mặt trời bình minh. Trần Nam kinh hãi, nhanh chóng vận dụng Hư, biến thân thể mình thành hư vô rồi vọt mạnh ra khỏi khu vực đó.

Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, việc đầu tiên Trần Nam làm là xả vài viên đạn về phía Hiên Viên Thái. Chân cũng đạp nhanh thoăn thoắt theo quỹ đạo vừa rồi để đuổi ngược lại, hắn không dám đi những quỹ đạo lằng nhằng, rất có thể sẽ dính phải trận đồ của lão Hiên Viên, vì vậy, con đường an toàn nhất chính là quỹ đạo mà hắn vừa bay bổng.

Rầm!

Lão Hiên Viên vỗ mạnh hai tay xuống đáy bùn, một thân cây cổ thụ to đùng như mả bố thằng ăn mày… ấy chết, là to cỡ tầm đôi ba con voi gì đã đã dựng đứng lên trước mặt hắn, chặn mọi đường đạn của Trần Nam. Lão vừa thở ra một hơi, định né tránh để tính kế lùa Trần Nam vào thiên la địa võng những trận đồ mà mình đã bày, đột nhiên lại thấy chân trái mình đau nhói, bánh chè đã bị nổ tung, máu me bầy nhầy. Đang định gắng gượng di chuyển bằng chân còn lại thì lại thấy bên má phải nóng rát, một viên đạn nữa đã xuyên qua khoang miệng của lão, đi từ bên này má sang bên kia má, suýt nữa thì cắt đứt cái lưỡi của Thần Đế đại nhân.

Trần Nam cười cười đắc ý, vừa rồi chính là kỹ thuật bắn đạn vòng cung học tập trong phim Wanted, chỉ cần vẩy một cái là viên đạn đầu tiên đã bay vòng qua một bên thân cây, vẩy ngược lại cái nữa là một viên đạn vòng theo bên còn lại. Vì vậy, lão Hiên Viên mới trúng hai viên đạn một trái một phải như thế.

Phăng…

Cái cây cổ thụ kia giống như đậu hũ, bị Trần Nam một kiếm chẻ làm đôi, lão Hiên Viên kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng gì thì Trần Nam đã

https://thuviensach.vn

chém thẳng xuống lưng hắn. Lão Hiên Viên biết mình né không kịp, chỉ đành vận sức điều động trận đồ bảo hộ, chống đỡ qua chiêu này.

Rầm!

Lão Hiên Viên bị đánh nằm rạp ra đất.

Rầm rầm rầm rầm rầm…

Trần Nam điên cuồng giã xuống người lão Hiên Viên, làm lão dẹp lép như con tép. Đã thế còn vừa giã vừa chửi:

- Mẹ kiếp! Này thì gian giảo, này thì bày trận khống chế! Không biết anh đây lần trước đã làm thịt một tên họ Dương cũng chơi Trận Đồ Chiến hả? Không biết anh là khắc tinh của Trận Đồ hả? (Đang nói đến dùng Hư để thoát khỏi trận đồ) Này thì không chịu rèn thân thể, này thì tốc độ chậm, này thì… này thì…

Hiên Viên Thái nằm rạp ra đáy bùn, miệng điên cuồng thổ huyết, trong lòng lão uất ức vô cùng, vừa nãy đã bày cả thiên la địa võng những trận đồ ở phía sau. Chỉ cần Trần Nam trúng thêm cái định thân đồ thứ tư đó, chào đón hắn sẽ là đại trận hủy diệt. Còn bốn cái định thân đồ ở trước chỉ là làm tiêu hao, chắc chắn rằng hắn không thể phản kháng được ở các trận đồ sau mà thôi! Đến cuối cùng, một cái đại thiên khung định trụ đồ sẽ khóa chặt hắn lại, Hiên Viên Thái lấy Hậu Nghệ Thần cung ra và cho hắn một hit, kết thúc trận đấu tươi đẹp này.

Nào ngờ… nào ngờ tên khốn này ngay lần đầu giao chiến đã có cách thoát khỏi định thân đồ kia! Lại phản ngược lại, đánh cho lão trở tay không kịp! Đúng là lật thuyền trong mương a! Ta không cam lòng a!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Joe Đến Chơi

Mười ngày sau…

Lúc này, Trần Nam đang ngồi mân mê cái huy chương trong truyền thuyết mà các Bất Diệt Thần ai cũng muốn nghiên cứu thấu triệt.

Cái tấm huy chương này nhìn thì cũng bình thường, có hình sao sáu cánh, phình lên ở giữa và dẹp về phía ngoài. Chất liệu thì có vẻ khá thú vị, dù lâu đời vậy rồi mà vẫn có ánh kim lập lòe, hơn nữa còn là ánh kim màu xanh lục, nhìn cũng khá là nịnh mắt.

Mười ngày trước, hắn đã đánh thắng Hiên Viên Thái, lão già kia nhận huy chương và nghiên cứu luôn trong mười ngày, đến sáng nay lại cho người đưa đến cho hắn, coi như cũng là một người tôn trọng quy củ.

Lại nói đến trận đấu mười ngày trước, lúc mà Trần Nam đang gõ sướng tay thì lại bị truyền tống trở về, khiến hắn hơi hụt hẫng. Nhưng sau đó, Âu Vĩnh Lạc đã nói vài câu làm hắn toát mồ hôi.

- Hiên Viên Thái mạnh nhất không chỉ ở chỗ quỷ dị, mà còn là đòn đốt cháy khí huyết, nâng cao tất cả tiềm năng trong thời gian ngắn. Nếu hắn thực sự dùng khả năng này, có lẽ Âu Vĩnh Lạc chỉ trụ được ba chiêu là thất bại, tất cả các Bất Diệt Thần ở đây, không ai có thể thắng nổi hắn.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, dùng chiêu này cần trả giá rất nặng, huyết khí tổn thương, cần phải bế quan năm sáu năm mới có thể phục hồi hoàn toàn. Ở những lần luận đạo trước, Hiên Viên Thái đã dùng chiêu này vào những thời khắc quan trọng nhất, giành được hạng đầu không ít lần. Và đó cũng là bí quyết thành công của hắn.

Chỉ là lần này, không ngờ Hiên Viên Thái lại bị Âu Vĩnh Lạc đánh bại, bởi Âu Vĩnh Lạc mới phát minh ra pháp môn bạo liệt nội kình, khiến kinh mạch của hắn bị tổn thương nặng, nhất thời không đốt cháy khí huyết được. Vì vậy mà hắn chỉ có thể tranh giải ba mà thôi.

Mà đối với Hiên Viên Thái, giải ba chỉ giữ được huy chương hai mươi tuần, thực sự chẳng đáng để tổn hại như vậy, vì vậy lão không muốn dùng, nhưng nếu Trần Nam cứ không biết điểm dừng… lúc đó chính hắn tự lãnh hậu quả mà thôi!

Cũng may cái lúc thấy Hiên Viên Thái có dị động, Joe Winsor lại kích hoạt truyền tống trận, đưa bọn họ về và tuyên bố luôn kết quả, mọi người đều không có dị nghị gì hơn, vì thế nên Trần Nam mới có được chiến thắng.

Nói trắng ra là Trần Nam đã ăn rùa cũng không quá đáng!

Còn về trận đấu chung kết, có thể nói là quỷ khốc thần sầu, cát bay đá chạy, kết quả cuối cùng là Joe Winsor vô địch, Âu Vĩnh Lạc giải nhì. Dù sao, Âu Vĩnh Lạc cũng còn "trẻ" lắm, thắng được lão Hiên Viên và lão Boques là do đã nghiên cứu kỹ càng về hai người kia, chuyên tu pháp môn khắc chế. Có thể nói lão cũng là người tài, nhưng còn chưa phải là tài nhất a!

Nói trắng ra, cái giải ba của Trần Nam này cũng chỉ là lấy được nhờ một chút may mắn, cộng với một chút bất cẩn của đối thủ mà thôi. Nếu có lần

https://thuviensach.vn

sau, có khi ngay cả vòng loại hắn cũng không qua được, bị Frank đánh cho tơi bời hoa lá chứ đừng có nghĩ tới việc cầm huy chương.

Bỏ qua mấy chuyện ngoài lề kia, Trần Nam bây giờ đang tập trung dò xét cái huy chương này. Ngay từ khi vừa cầm nó vào tay, hắn đã cảm thấy có điều gì đó thật đặc biệt, thật thân thuộc… Cái cảm giác như điện giật khi chạm vào nó, làm hắn cảm thấy như vậy này đã chờ đợi mình từ rất lâu rồi vậy.

Nhưng Trần Nam đã mân mê mất cả buổi sáng mà vẫn không ra được cái quái gì, đến bây giờ đã là chiều tối, hắn bắt đầu có cảm giác mất kiên nhẫn, đứng ngồi không yên rồi.

Không hiểu sao mấy tên kia có thể ngồi hàng năm, hàng chục hàng trăm, thậm chí hàng vạn năm để nghiên cứu cái thứ này? Mẹ nó, cứ ngồi ngắm ngắm nghía nghía thì bổ béo đếch gì đâu?

Aiz… đúng là mấy tên tu luyện đến váng đầu, tên nào tên nấy đều có đại mỹ nữ bên người mà không biết hưởng thụ, lại cứ chăm chăm vào cái đồ vật này a! Trần Nam thì không thế được, hắn còn trẻ lắm, việc nghiêm túc nhất bây giờ là phải mang lại hạnh phúc cho các thiên thần bé nhỏ nha!

Ngay lúc Trần Nam vừa vứt béng cái huy chương kia vào nhẫn không gian, ngoài cửa đã truyền đến tiếng cười ha hả:

- Cậu Trần! Nghe nói hôm nay cậu nhận được huy chương rồi hả? Tôi đến chúc mừng cậu một chút đây!

Là Joe Winsor!

Park Ji Jie bây giờ đang cắm đầu cảm ngộ kinh nghiệm chiến đấu, vì vậy không rảnh rỗi đến mức này, chỉ có mỗi tên Joe Winsor này là thừa thời gian nhất, có tinh lực mà đến làm phiền Trần Nam thôi.

https://thuviensach.vn

Trần Nam đẩy cửa phòng, lười biếng ngáp một cái:

- Có cái huy chương thôi mà! Cần quái gì phải chúc mừng?

- Sao lại không đáng chúc mừng chứ? Nào nào… dù gì tôi cũng nghiên cứu thứ đó từ rất lâu rồi, cậu không có nhu cầu về một số kinh nghiệm hay sao? – Joe Winsor thân thiện ôm vai bá cổ Trần Nam, cười ha hả nói.

Trần Nam giật giật chân mày, hình như đã động tâm lắm rồi, nhưng hắn vẫn giữ thần tình cảnh giác:

- Anh muốn gì?

Nói xong câu đó, hai tay lại ôm chặt lấy hai cái mông, dường như rất sợ tên Joe Winsor kia có tâm hồn thú tính gì đó! Joe Winsor đang tươi cười ấm áp, đột nhiên mặt cứng đờ như đá tảng, dở khóc dở cười chẳng biết phải chửi cái tên này kiểu gì nữa.

Gượng gạo cười khan hai tiếng, Joe Winsor gãi gãi đầu, thật thà chân chất nói:

- Tôi… chỉ muốn ăn một bữa ăn giống anh ăn hàng ngày thôi mà.

Trần Nam tròn mắt nhìn Joe Winsor, cổ quái hỏi:

- Thật sự chỉ vậy thôi?

- Thật sự mà! – Trong lòng lại thầm thương nhớ mấy món đồ do Kiko làm. Lần trước chôm chỉa được của Trần Nam một ít, ăn xong nhớ mãi không quên. Hình như không phải chỉ vì đồ ăn, mà còn là vì lý do nào đó khác nữa, phải chăng là để "nhớ lại ký ức cũ" chăng?

- Được rồi! – Trần Nam hào phóng gật đầu, bá vai Joe Winsor vào trong phòng:

https://thuviensach.vn

- Nhưng gia đình tôi có thói quen ăn hết đồ ăn! Nếu làm thêm cho anh là anh phải ăn hết đó!

- Được được! – Joe Winsor rối rít gật đầu.

- Hà hà… đàn ông là phải rứa! Ăn uống hào sảng, nói được làm được! Nào nào… vào đây!

Joe Winsor tươi cười hớn hở đi vào, trong lòng thầm mong ngóng được thưởng thức món ngon của cô gái kia.

Một giờ sau…

Ba bóng hình xinh đẹp như hồ điệp bay đi bay lại trước mặt hai sinh vật giống đực! Trần Nam dù trong lòng cũng đang sợ muốn chết, nhưng vẫn có tâm tình cười đểu Joe Winsor. Còn tên kia… lúc này mặt hắn đã tái mét như lá chuối, khóe môi giật giật, nước bọt tiết ra từ nãy cũng không dám nuốt vào, sợ mình bị cảm giác nào đó trào dâng…

Trên bàn chỉ có duy nhất một bát mỳ vằn thắn thơm nức đặt trước mặt Trần Nam, ngoài ra còn có khoảng năm sáu món khác nữa đang được bày biện. Trong đó có sushi, có tôm hấp, có thịt bò bít tết chín lòng đào, còn có cả món súp bơ khai vị nữa…

Đây là một mâm cơm kết hợp Đông Tây! Là do ba cô gái hợp lực! Nhưng… Kiko hình như chỉ đứng chỉ đạo, còn mọi việc đã bị Hoàng Tuyết Nhu tranh hết, nhằm cạnh tranh với tài nấu nướng của Emily!

Cô nàng Emily kia nhìn thế mà nấu nướng rất ngon, dù không được bằng Kiko, nhưng hương vị cũng không thua gì trong các nhà hàng cao cấp. Lý do cũng là vì nàng hay đi làm nhiệm vụ, chẳng ai chăm sóc nên phải tự nấu nướng thưởng thức lấy. Còn việc người ta bảo làm nhiệm vụ mà còn có tinh lực học món… vậy thì không đúng rồi, Emily học tập từ nhà, đến khi đi xa thì chỉ việc áp dụng tài năng vào đúng vị trí là được thôi.

https://thuviensach.vn

Cũng vì cái việc đó, Emily đã có cớ cười nhạo Hoàng Tuyết Nhu một lần, bởi cô nàng "vợ cả" thực sự quá đoảng, làm cái gì cũng không biết. May vá không, nấu ăn không, tính toán không, kiến thức cũng chẳng đâu vào đâu cả, đến cái việc phục vụ đàn ông ở trên giường cũng thua xa hai con hồ ly lớn nhỏ kia. Nói chung, Emily rất đắc ý đưa ra lời khuyên: chị nên học tập thêm, có gì thì cứ hỏi "cô em" này, Emily không ngại chỉ giáo một hai cho nàng.

Hoàng Tuyết Nhu rất là không phục, quyết định tự thân xuống bếp một lần, cuối cùng báo hại Trần Nam sợ tới mức giả bệnh, không dám ăn bất cứ thứ gì trong vòng một tuần. Mãi về sau, Kiko thương quá nên nấu cho hắn ít cháo, Trần Nam mới dám nuốt từng ngụm trong nước mắt.

Cho đến ngày hôm nay, Hoàng Tuyết Nhu vẫn cứ trổ tài đều đặn, so bì món mình nấu với Emily. Bình thường, hai nàng cứ tự nấu tự thưởng thức, Emily thì đắc ý cắt thịt bò, ăn salad, thỉnh thoảng chỉ cần một ổ bánh mỳ kẹp là đã có thể xong bữa ăn rồi. Còn Hoàng Tuyết Nhu thì học Kiko đủ thứ đồ, từ món Phù Tang, món Tổ Hán cho đến món Âu Tiên, bắt đầu học từ dạng đơn giản nhất như luộc rau cho đến dạng phức tạp hơn như… nấu rau. Mỗi tội học nhanh quá nên biết nhiều mà làm thì chả tốt được bao nhiêu.

Hôm nay, Joe Winsor rất may mắn được chọn làm trọng tài của cuộc so đấu này. Vừa thấy hắn đến là hai nàng đã có động lực gấp hai lần, nấu nướng ngon gấp mười lần. Mỗi tội theo phép tính 0x10=0, hình như hương vị của món ăn Hoàng Tuyết Nhu nấu có vẻ…

- Itadakimasu! – Tri ân người mang lại món ngon cho mình, Trần Nam cảm kích chắp tay với Kiko một cái, nói rành mạch một trong vài câu tiếng Phù Tang mà hắn biết. Sau đó đưa đũa vào nuốt mì ngấu nghiến, đã thế còn mắt tròn mắt dẹt, hảo tâm đưa tay mời mọc:

https://thuviensach.vn

- Nào, anh Winsor, ăn đi ăn đi! Khách đến nhà nên mấy cô nàng này cùng xuống bếp trổ tài! Anh mà không ăn hết là không tôn trọng tôi đó nha!

Joe Winsor khóc không ra nước mắt, có cảm giác đang đi xuống địa ngục. Dù vậy, lời hứa đàn ông vẫn là trên hết a! Danh dự quý tộc là trên hết a!

Cầm lấy cả nồi súp bơ nóng hôi hổi do Emily đưa tới, Joe Winsor nuốt lấy nuốt để, bởi đây là món ngon nhất mà hắn có thể ăn rồi. Vừa thưởng thức súp, Joe đáng thương còn nuốt luôn cả miếng bít tết tiêu chuẩn kia.

Giải quyết xong hết những món có thể ăn, hắn liều mạng dí lưỡi mình vào cái nồi súp kia, làm cái lưỡi hồng hồng bỏng rát, mất hết cả vị giác. Sau đó nhắm mắt nhắm mũi nuốt sạch những món còn lại trên bàn.

Nhìn cái tư thế ăn như rồng cuốn của hắn, Hoàng Tuyết Nhu đắc ý giơ hai ngón tay chiến thắng với Emily, ý bảo thấy ta lợi hại chưa hả? Tên đàn ông nhà mình vừa ăn xong mỳ mà người ta đã ngốn sạch đồ ăn của tiểu thư đây, chẳng phải là vì món ăn quá thành công hay sao?

Kiko đứng bên cạnh thấy Hoàng Tuyết Nhu vui như vậy thì cũng mỉm cười ngọt ngào, giọng nói thánh thót như vàng oanh rót vào trong tai Joe Winsor:

- Nếu anh đã thích như thế… vậy thì lần sau cứ đến đây! Chị Nhu dạo này rất có hứng thú với ẩm thực, còn học được rất nhiều món khác nữa…

Joe Winsor sắc mặt cứng đờ, miệng sùi bọt mép lăn đùng ra đất, đến tiếng gọi hoảng hốt và quan tâm của Trần Nam cũng không còn nghe thấy nữa.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Huy Chương

Vài ngày sau.

Từ sau cái hôm chơi Joe Winsor một vố kia, cuộc sống của Trần Nam lại trở lại bình thường như bao ngày khác. Vẫn là hàng ngày ngâm cứu cái của nợ kia, đến giờ thì chạy ra la liếm mấy cô vợ xinh như hoa như ngọc, còn đến tối… hé hé, ba hương vị tuyệt vời kia được đổi thay phiên nhau, làm cuộc sống của hắn tưới nhuần trong hạnh phúc. Nếu mà ba hương vị trộn làm một… oa oa, chắc là thơm ngon ngọt ngào lắm đây!

Chỉ là, nghiên cứu cái huy chương mãi mà không ra, làm Trần Nam cảm thấy hơi buồn bực. Hắn đã quyết định rồi, ngày mai sẽ rời khỏi nơi này, về đại lục Quân Vương một chuyến, xem xét xem có gì hot không.

Gõ gõ thêm hai cái vào cái huy chương bé bằng nửa bàn tay kia, vẫn chẳng có bất cứ một tín hiệu gì, thứ này cứ lỳ lỳ lợm lợm như cục đá vậy. Trần Nam thở phì phì, mất kiên nhẫn ném phịch nó sang một bên.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng dời sự chú ý của hắn đi. Bình thường, ban ngày thế này thì ba cô gái đã xúm lại nghiên cứu với so đọ tài năng nấu nướng

https://thuviensach.vn

với may vá gì gì đó rồi, chẳng có ai đến đây làm phiền hắn cả. Hôm nay có chuyện gì vậy nhỉ?

- Mời vào! – Trần Nam nói.

Tiếng cánh cửa kẽo kẹt, một cặp chân dài với đôi giày cao gót tự chế hiện ra trước mặt Trần Nam. Cái kiểu ăn mặc hở hang, lại thích quần tất thế này thì chỉ có Emily chứ không ai khác. Nhưng mấy ngày trước nàng toàn mặc đồ bình thường để nấu ăn cho tiện, sao hôm nay đột nhiên diêm dúa rứa? Nổi tính lẳng lơ rồi sao?

Vừa nghĩ đến việc nổi tính lẳng lơ, Trần Nam thấy có cái gì đó thật kích thích, lại hơi lo lắng. Cô nàng này là thành thục nhất trong cả ba cô gái, cũng là người có "kỹ năng" tuyệt vời nhất. Từ lúc gặp Trần Nam tới giờ, nàng luôn chịu thiệt nên khí chất mới bị thu liễm, nhưng khi đứng trước mặt người khác, cái tư thái cao ngạo, trí tuệ và đầy vẻ mạnh mẽ đó lại đánh mạnh vào tâm trí đàn ông, khiến người ta nổi lên cảm giác muốn chinh phục mãnh liệt.

Còn lo lắng… cũng là bình thường thôi, ai có vợ dục vọng mạnh mà không lo chứ? Trần Nam mặc dù rất là tự tin về năng lực và nhân phẩm của mình, nhưng…

Emily bước tới, tiếng giày cao gót gõ cồm cộp xuống sàn, giống như tiếng tim Trần Nam đang đập vậy. Nàng kéo cái ghế tựa, nhàn nhã ngồi xuống, hai cái chân căng mọng kia bắt chéo vào nhau, làm khung cảnh dưới váy lập là lập lòe, đôi mắt Trần Nam đã bắt đầu nóng lên, sắp lồi ra rồi.

- Sao hôm nay rảnh rỗi mà đến thăm anh thế này? – Trần Nam cười hì hì hỏi.

Emily đan chéo hai bàn tay, có vẻ nghiêm túc, nhưng lại có chút gì đó hơi thất thần:

https://thuviensach.vn

- Em có chuyện muốn nói với anh!

- Nói gì? Chẳng phải mấy ngày nay vẫn đang tán tỉnh Kiko, sắp có tiến triển rồi hay sao? Sao không tập trung vào "chính sự" đi? – Trần Nam bĩu môi châm chọc một câu.

Cô nàng này toàn lợi dụng mấy ngày hôm nay, ở bên cạnh Kiko ton hót như chim bay bướm lượn, chém gió tung cả trời đất. Kỳ lạ ở chỗ, tài ăn nói của nàng thế nào mà lại thu hút được con bé ngốc kia, ngược lại, Hoàng Tuyết Nhu lúc nào cũng phản bác, chống đối với nàng, giống như kẻ địch định trước, không đối đầu là không được vậy.

Emily lắc lắc đầu, không trả lời vấn đề của hắn. Nàng đứng dậy, bước vài bước trong căn phòng này, hỏi như thường:

- Ngày mai chúng ta rời khỏi đây phải không?

- Ừ! – Trần Nam gật đầu, việc này hắn đã nói với ba cô gái từ trước rồi:

- Trở về đại lục bên kia!

Emily thở dài một hơi, khom người vuốt ve chiếc bàn làm việc ở góc phòng:

- Dù gì cũng ở trên đại lục này mấy trăm năm rồi! Tuy nói Anh Lan là một quốc gia khác, nhưng thời gian sống ở đây cũng không ngắn, bây giờ phải rời xa tất cả, vẫn có chút gì đó không quen…

Nói đến đó, thân mình Emily đã trùng hẳn xuống, đôi vai hơi run run, khóe miệng tràn ra âm thanh nức nở:

- Em yêu đại lục này! Cả nền văn hóa nơi đây nữa!

Trần Nam trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Yêu quê hương, yêu văn hóa đã ngấm vào máu thịt, đó là tâm lý chung của rất nhiều người, ngay cả chính Trần Nam cũng vậy mà thôi! Emily có cảm giác này… điều đó thực sự làm Trần Nam thấy vui mừng thay nàng.

Trần Nam nhẹ nhàng bước tới, vỗ vỗ vào vai Emily, một lời an ủi trong yên lặng.

- Xin… xin lỗi! Chỉ là cảm xúc dâng trào một chút mà thôi! - Emily gạt đi giọt lệ hiếm hoi, cười nhẹ nói.

Trần Nam nhẹ nhàng xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào mắt người nàng. Emily không nói gì, đôi mắt đầy sương mù kia đối diện với hắn, không hề né tránh, mặt lại hơi đỏ lên. Đột nhiên, nàng chủ động kiễng chân một chút, trao cho hắn một nụ hôn kiểu Pháp đầy lãng mạn.

Trần Nam cũng nhiệt tình phối hợp, bàn tay ăn mặn kia đã leo trèo lên đồi núi, làm những hoạt động mà theo hắn là rất hợp pháp. Emily càng run rẩy dữ dội, cổ họng đã run lên những âm thanh tiêu hồn thực cốt.

Tiến tới một bước, đặt Emily ngồi lên chính chiếc bàn đằng sau, Trần Nam chưa buông tha đôi môi nàng, nhưng tay đã lần xuống dưới, chui tọt vào trong chiếc váy ngắn của nàng.

- Ưm… đừng… - Emily phản đối một cách yếu ớt, không biết đó là cố ý hay thật lòng, dù gì thì cảm xúc của Trần Nam đã bành trướng gấp bội sau cái động thái đó.

Bên ngoài, Emily mặc một chiếc áo sơ mi trắng cắm thùng, còn bên trong là một thứ trong suốt gợi cảm từng milimet. Chẳng phải cố tình dụ dỗ người khác thì là gì nữa đây? Trần Nam đúng là không nhịn nổi nữa rồi, đẩy nàng ngã ra chiếc bàn kia, hắn vội vàng gạt mấy thứ bên trong lệch khỏi vị trí, để cơ thể mình có cơ hội luồn lách vào.

…

https://thuviensach.vn

Xuân phong dâng trào, nữ tính đã đạt đến đỉnh cao ba lần, thân thể cũng dần không chịu nổi nữa. Trần Nam lúc này cũng sắp đến cực hạn, thở hổn hển đánh lạc sự chú ý của cả hai, tránh để vì tập trung quá mà "thọt" sớm.

- Thế nào mà hôm nay lại chủ động đến dụ dỗ anh vào cái giờ này thế?

Emily kiều mị lườm hắn một cái, mặt hơi hồng hồng quay đi, không thèm trả lời.

Trần Nam tà ác cười hai tiếng, bên dưới bắt đầu tăng tốc độ thêm vài phần, khiến Emily run bắn cả người, không nhịn nổi mà yếu đuối hừ hừ vài tiếng.

- Không nói… cũng được thôi! Vậy chút nữa xin tha anh cũng không để ý đến em đâu đấy!

- Em nói còn không được sao? – Emily nũng nịu nói, tay chân đã quắp chặt lấy người Trần Nam, không cho hắn hoạt động quá đáng. Vừa thở, nàng vừa hưng phấn nói ra lý do:

- Hì hì… hôm nay vừa sờ lén được con bé Kiko kia! Không ngờ giữa ban ngày ban mặt mà con bé đó lại ướt như rừng đước! Nhưng mà… em hưng phấn quá, lại thành ra chính mình bị hại…

Trần Nam bĩu môi:

- À... Kiko bị thế chắc là tại hôm qua... he he, con bé đó xong chuyện lại không dám tắm rửa, định giấu anh chế tạo một đứa bé đó mà! Đúng là ngốc nghếch. Còn em, hắc hắc! Chắc là không giải tỏa được nên tìm đến đây chứ gì?

- Ưm… Cũng không hẳn thế! Mấy hôm nay không thấy anh đâu… em cứ buồn buồn làm sao đó! Đứng trước mặt người khác lúc nào cũng phải giữ hình tượng tự tin, ngay ngắn. Nhưng mà… ở bên anh lúc nào em cũng

https://thuviensach.vn

cảm thấy mình yếu đuối… vì vậy có xúc động một chút cũng không sao, đúng không? Mấy hôm nay cứ nghĩ đến việc phải rời xa nơi này, Ưm… em cứ thấy nao nao, nhưng không giải tỏa được. Bây giờ thì khá hơn rồi. – Emily thở hổn hển than vãn.

Trần Nam mỉm cười rạng rỡ, ấm áp nói:

- Vậy lần sau có khi nào mệt mỏi hay thấy yếu lòng, cứ đến tìm anh là được rồi! Anh giúp em giải tỏa, anh giúp em giải thích, anh giúp em giải quyết. Em thích thì cứ giữ sự mạnh mẽ đó với người ngoài, còn mặt yếu đuối… để anh che nó lại cho em, được không? Dù sao thì trên thế giới này, anh là một trong số ít người biết được về nó, để anh giữ bí mật cho em nhé!

- Vâng… - Emily yếu ớt gật đầu, trong lòng có cảm giác là lạ. Con người nàng từ nhỏ đã mạnh mẽ, kiên cường, nhưng cái cảm giác khi có một người nói sẽ bao bọc, che chở mình… tại sao lại ấm áp đến thế? Giống cảm giác của một gia đình quá…

Nàng dần dần nhắm mắt lại, hưởng thụ đợt công kích cuối cùng của hắn. Nàng biết, năng lực chuyện này của Trần Nam có thể chiều được cả ba người. Tuy rằng hắn không làm cho năng lực này mạnh thêm được, nhưng giảm đi thì có thể. Hắn vẫn có cách làm cho mình thỏa mãn khi chỉ có một người, chỉ là… vì phải tự khống chế bản thân nên cảm giác cũng không thể thống khoái như tự nhiên được.

Trần Nam thấy cô gái kia cũng đã đến giới hạn, không đành lòng hành hạ nàng thêm nữa, hắn tăng tốc chạy nước rút thêm chục nhịp, chờ thân thể nàng run lẩy bẩy, tay chân căng cứng, cắn cũng rất phối hợp mà xả hàng, kết thúc cuộc chinh chiến này.

Trần Nam dù gì vẫn cảm thấy khá hơn, hắn chủ động đi tới bên giường kiếm cái khăn nhỏ ra tẩy uế dùm cô gái. Nhưng… ngay khi bước tới gần giường, Trần Nam ngạc nhiên cảm thấy cái huy chương kia đột nhiên lập

https://thuviensach.vn

lòe ánh sáng, dù gì lóe lên một chút rồi vụt tắt, nhưng rõ ràng là đã có phản ứng.

Hắn cuống quýt vồ lấy cái huy chương, soi mói một lúc mà chẳng ra cái gì cả. Cuối cùng vẫn phải tiếc nuối nhét vào nhẫn trữ vật. Sau đó mang cái khăn ra, giúp cô gái kia làm sạch người, lại mặc quần áo chỉnh tề lại. Vốn định bế nàng về phòng, nhưng Emily cũng chỉ mệt một chút, chẳng mấy chốc đã tự đứng lên, trở về phòng mình được rồi.

Tối hôm sau.

Hôm nay đã lên đường rời đi rồi, bốn người bay nhanh ra cảng, sau đó lấy một cái du thuyền xịn từ Joe Winsor, quyết định thưởng thức cảnh biển một lần, sống cuộc sống trên tàu vài bữa cho khỏi tiếc nuối.

Trần Nam từ tối qua đến suốt ngày hôm nay đột nhiên như con ngựa động đực, hết tìm đến Kiko lại chạy sang Hoàng Tuyết Nhu. Đến sáng lại sang giày vò Emily một lượt, khiến nàng không thể nào xuống bếp đào tạo Hoàng Tuyết Nhu được, để đền bù, hắn lại chạy sang kéo Hoàng Tuyết Nhu đang giậm chân tức giận khi "đối thủ" đến muộn, cuối cùng cũng cho nàng nằm điều dưỡng luôn. Ngay cả Kiko cũng không thoát được, bị hắn mang ra làm con cừu con mà xử đẹp.

Nhưng… không phải Trần Nam đột nhiên nổi khùng, mà hắn nghi ngờ việc… làm gì đó với con gái xong là gây được phản ứng từ huy chương.

Quả nhiên, hắn đã thấy được huy chương kia phản ứng, nhưng vẫn chỉ là chớp sáng rồi vụt tắt. Hơn nữa, có một điều kỳ lạ là chỉ khi làm chuyện đó với Hoàng Tuyết Nhu và Emily thì huy chương mới phản ứng, còn Kiko thì không có gì xảy ra. Rốt cuộc là tại sao? Mấu chốt của nó là ở chỗ nào? Trần Nam thấy đau hết cả đầu.

Hắn đã cảm giác được mình sắp chạm tới rồi! Thứ này rõ ràng có cái gì đó liên hệ rất gần với hắn, dù chẳng có bằng chứng gì, nhưng linh cảm của

https://thuviensach.vn

hắn lần này đang rung lên mãnh liệt, giống như… giống như sắp được gặp một người nào đó từng quen biết vậy!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Thăm Mộ

Quần đảo Song Tử.

Trần Nam lại một lần nữa đặt chân tới nơi này, tính ra cũng bốn năm năm chứ ít ỏi gì? Có nhiều việc đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng có những thứ vẫn nhịp nhàng theo giai điệu của nó, chẳng hề thay đổi gì.

Như Dì Dê năm xưa, bạn quen biết của Hai Cam giờ đã trở thành một nhân vật không thể chạm tới, như con bé nhu nhược Kiko chỉ biết nấp sau lưng Trần Nam giờ đã thành một vị Thần Bất Tử cao cao tại thượng. Hay như cô nàng thiếu tướng hải quân từng mười ba lần lĩnh quân quét ngang nửa Tây Song Tử, bây giờ lại trở thành một người nhàn nhã dạo chơi, suốt ngày quấn quít, tán tỉnh “cô em gái”.

Lúc này, bốn người Trần Nam đang ngồi trong khoang tàu đánh tiến lên. Không thể không nói, đội hình bốn người quả thực quá đẹp, chơi cái gì cũng tiện: Tấn, Tiến lên, Phỏm, tam cúc, chắn, thậm chí cá ngựa hay cờ đua xe cũng không ngoài lệ.

Cũng vì cái lý do đó, Trần Nam thầm khen mình thật là sáng suốt, nếu chỉ có ba người, vậy chơi đùa cũng mất cả vui vì thiếu chân, bảy tám năm gặp tình trạng đó rồi, Trần Nam cho đến bây giờ mới chính thức cảm nhận được cái gì là tiêu dao, thoải mái.

https://thuviensach.vn

Còn vụ cái huy chương, Trần Nam dứt khoát móc một sợi dây rồi treo nó lên cổ. Mọi khi toàn vứt trong nhẫn không gian, đúng là quá lãng phí những khoảnh khắc nghiên cứu từ đời thường. Bây giờ để ở ngoài, quả nhiên, lúc nào Trần Nam có tiếp xúc thân mật với Emily và Hoàng Tuyết Nhu là y như rằng thứ này hơi sáng lên.

Hắn cũng đã thử nghiệm, tự hỏi nhiều lần, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra. Hắn nghi ngờ là do hai cô gái này có cùng tu vi tầng bốn, còn Kiko là tầng năm nên không có hiệu quả. Nhưng chắc chắn là các Bất Diệt Thần khác cũng đã tiếp xúc với người có tu vi tầng bốn không ít lần! Ví như mẹ cả của Emily, chẳng phải là tu sĩ tầng bốn hay sao? Vậy mà Frank gì gì đó với nàng ta cũng đâu có giải được bí mật?

Lẳng nhà lẳng nhẳng, Trần Nam không thèm bận tâm nhiều nữa. Khoảng chiều tối thì nghiên cứu một ít, còn thời gian khác thì giành cho những việc cần làm. Như những thú vui tao nhã như câu cá mập, lặn biển, trêu chọc quái vật biển sâu, đi tìm xem có mỹ nhân ngư tồn tại hay không, hoặc có thể đánh bài với vợ, còn có cả trò nhảy xuống nước rồi thi lột đồ với Emily, lại vẫy vẫy mấy thứ gợi cảm kia khiến Hoàng Tuyết Nhu đỏ phừng cả mặt, chạy biến đi mất. Cuối cùng, đến hôm sau lại bí mật “đá lẻ”, rủ Hoàng Tuyết Nhu chơi trò này mà không cho hai cô nàng kia biết… he he!

Trần Nam vẫn còn nhớ như in cái vẻ mặt của “vợ cả”, rõ ràng đã đồng ý, lại hơi hưng phấn nữa, vậy mà còn nhăm nhe đe dọa hắn nếu để lộ ra ngoài thì biết tay, cái nắm đấm nhỏ giơ giơ, lắc lắc, vẻ uy hiếp cực kỳ đáng yêu, khiến Trần Nam không nhịn được mà kéo nàng chìm nghỉm xuống nước sàm sỡ vài phát.

Chỉ là, hôm nay dường như Emily không tập trung cho lắm, thần tình có vẻ chờ mong, lại hơi có chút thương cảm. Đánh bài gì mà toàn nhầm với lẫn, Trần Nam cũng thông hiểu một ít việc đọc tâm tình người khác, hắn buông tay quan tâm hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao thế? Hôm nay tâm trạng em không tốt phải không?

Emily hơi ngập ngừng một chút rồi thở dài một hơi:

- Đến nơi đây rồi… Em muốn đi thăm mẹ một chút!

- Mẹ? – Trần Nam nghi hoặc một chút, chẳng phải mẹ của Emily đã qua đời rồi sao? À… chết thật, xem ra sơ ý vụ cha mẹ này, từ cái hôm thắng Frank, sau đó mang một đám đồ cưới sang rước nàng về, Trần Nam cũng quên béng mất không đề cập đến việc đi viếng mộ mẹ cô gái này! Không ngờ lại được đặt trên quần đảo Song Tử!

Xấu hổ ho khan vài tiếng, Trần Nam chân thành nói:

- Vậy thì cùng đi thôi! Anh cũng muốn thăm mẹ vợ một chút.

Nói xong lại liếc liếc qua phía Hoàng Tuyết Nhu và Kiko. Vợ cả đang định lắc đầu thì Emily lại cướp lời trước:

- Mọi người cùng đi một chỗ đi! Mẹ tôi ở đó cũng cô đơn lắm! Mang theo chồng cùng với mấy người bạn đến, có lẽ sẽ khiến bà đỡ buồn…

- Bạn… - Hoàng Tuyết Nhu hơi mờ mịt, sau đó thì gật đầu không nói gì nữa. Nàng từ nhỏ tới giờ chỉ có duy nhất một người bạn là Trần Nam, một người bạn thân chân chính. Còn Kiko thì giống một cô em gái nhút nhát hơn. Bây giờ lại có người coi nàng là bạn? Cảm giác thật kỳ lạ!

Tàu biển đỗ vào bến cảng, Emily vào buồng chỉ huy bấm bấm vuốt vuốt vài cái, cài đặt hết các chế độ ngưng nghỉ trên tàu, sau đó dẫn ba người kia đi tới một ngọn đồi hoang vắng.

Trần Nam ngó nghiêng, hòn đảo này thuộc phía Đông của Song Tử, tức là địa bàn của các thế lực Quân Vương đại lục. Hòn đảo này tên gì thì

https://thuviensach.vn

không nhớ, nhưng vị trí này thì hắn còn nhớ là nơi tập trung người Tổ Hán! Mẹ của Emily là người Hán sao?

Vậy thì chẳng trách dáng người của Emily lại yểu điệu, mượt mà và uyển chuyển đến như thế, chứ con gái phương Tây hầu hết có dáng người hơi thô và đầy đặn, mắt thẩm mỹ của họ cũng cho rằng như vậy mới đẹp, hơn nữa, hình như họ có vẻ thích thú với những người con gái có da khỏe mạnh màu bánh mật hơn là làn da trắng nõn thì phải?

Lên đến đỉnh đồi, nơi đây được xây thành một nghĩa trang thô sơ, mộ cũng không phải chỉ có một cái, nhưng cũng không quá nhiều. Người nơi đây hầu hết liếm máu mà sống, mấy ai được chết thanh thản để rồi chôn cất đàng hoàng đâu? Không trở thành đồ ăn cho thú hoang hay cá mập là một ước mơ của bao người đã khuất.

Trần Nam hơi nhíu mày nghi hoặc, Emily là con của Bất Diệt Thần Frank cơ mà? Sao mẹ nàng lại phải yên thân ở cái nơi này? Lạ, quá lạ!

Emily giờ phút này giống như đọc được suy nghĩ của hắn, nàng chợt nở nụ cười mỉa mai, lại có chút khổ sáp:

- Không hiểu tại sao mẹ em lại ở cái nơi thế này phải không?

Trần Nam trầm mặc không nói, hai cô gái kia cũng chỉ từ tốn đi đằng sau, không phát ra âm thanh gì.

Emily lúc này đã đi trước một ngôi mộ được dựng bằng đá hoa cương. Trần Nam vừa nãy đã tranh thủ chạy ù đi mua được một ít hương khói hoa quả ở trên đảo, đưa cho Emily.

Cô nàng kia thuần thục đốt nhang, cắm vào trước ngôi mộ, làm từng thao tác giống y hệt nghi lễ của người Hán. Trần Nam biết, bên phương Tây người ta không thăm mộ kiểu này, nhưng mẹ của Emily là người Hán nha, làm như vậy cũng chẳng có gì lạ cả.

https://thuviensach.vn

Sau khi thăm viếng, nói chuyện với người khuất một lúc, giới thiệu qua về Trần Nam và hai cô gái kia, Emily lại trầm mặc nhắm mắt, dường như đang thầm kể chuyện với mẹ mình. Trần Nam cũng bắt chước, chắp tay lẩm bẩm cái gì mà: mẹ vợ phù hộ cho bọn con bền vững, tuy rằng con không chỉ có một mình Emily, nhưng con hứa sẽ đối tốt với cô ấy, không để cô ấy chịu khổ, v. v…

Mất cả nửa giờ, Emily mới viếng mộ xong, bốn người lại cùng nhau trở về đảo Long Quân nghỉ ngơi một chút, có thể gặp lại vài người quen, chào hỏi một câu rồi đi.

Rời khỏi hòn đảo, Emily dường như đã bớt nặng nề đi nhiều. Bốn người giờ đây đang ngồi chung một cái bàn tròn, Emily chống tay lên cằm, nhẹ nhàng nói:

- Ba người… có muốn nghe chuyện xưa không?

- Ừ! Kể đi! – Hoàng Tuyết Nhu lên tiếng đáp đầu tiên. Mặc dù nàng cho rằng câu chuyện này có lẽ cũng chẳng hấp dẫn đến đâu, nhưng tâm trạng người ta không tốt, có lẽ cũng không nên khiến nàng buồn.

Emily liếc qua Trần Nam, thấy hắn cũng chỉ một thái độ đồng ý, đôi mắt nàng lại nhìn về phía hòn đảo kia, mơ màng nhớ lại:

- Mẹ em tên là Triệu Thuần Liên, nghe nói vốn là con gái trong gia tộc họ Triệu, một trong bốn tộc đứng đầu của Tổ Hán. Nhưng từ nhỏ bà đã chẳng có thiên phú gì nhiều, tu luyện mãi cũng không đột phá trở thành tu sĩ tầng hai, lại thêm cái thân con gái nên bị liệt vào hàng “phế vật”, không được nhận tài bồi của gia tộc nữa. Không những thế, số phận của bà rất có thể trở thành đồ giao dịch để mang lại tài phú cho gia tộc.

Hồi đó bà còn rất trẻ, bản tính lại có cái gì đó thật phản loạn, giống như em vậy. Nói cho đúng thì là em được di truyền từ bà. Vì vậy, bà ấy đã trốn nhà ra đi, mong tìm được một mảnh bình yên cho mình.

https://thuviensach.vn

Chỉ là… đời đâu có đẹp như mơ. Một cô gái xinh như hoa như ngọc, thực lực lại thấp đến đáng thương, bà nhanh chóng bị một tổ chức buôn người nhắm tới, cuối cùng lưu lạc đến quần đảo Song Tử này, định cho bà trở thành kỹ nữ mua vui. Nên nhớ, kỹ nữ trên quần đảo này ít hơn trên đại lục, người nơi đây lại giàu nứt đố đổ vách, nên thu nhập từ ngành này cao hơn rất nhiều, đó cũng là lý do cái tổ chức buôn người kia ra đời.

Còn may cho bà, vì bọn chúng muốn bán trinh tiết của đại mỹ nữ, kiếm bộn tiền từ đó cho nên bà mới giữ được thân trong sạch, nếu không…

Đến cuối cùng, duyên phận đã đưa mẹ đến với cha. Cũng không biết có phải do ông trời sắp đặt hay không? Lần đó cha em bị thương nặng, còn nặng hơn anh lúc giao đấu với Joe Winsor nhiều… Ông ấy đang kiếm chỗ trị thương, nhưng đám người kia lại mắt mù đứng ra cản đường, cuối cùng bị ông xả đạn giết sạch. Những cô gái kia coi như may mắn, được ông ta phất tay thả đi.

Chỉ có mẹ em, một cô bé con chưa hiểu mùi đời, lại khờ dại lại gần ông ta, coi ông ta là thần tượng, là anh hùng, là siêu nhân. Ma xui quỷ khiến lại mang lòng ái mộ, điên cuồng đeo bám như keo con voi vậy. Nhưng mẹ em cũng không ngốc, lúc nào cũng tỏ ra ôn nhu, hiền thục, chăm chút ông ta từng chút một. Hỗ trợ ông ta trị thương, vì thế nên ông ấy không đuổi mẹ em đi, cho bà ở lại như một người hầu hạ.

Nói đến đó lại liếc liếc qua Kiko, ý bảo “bà lúc đó có lẽ cũng chẳng khác gì con bé kia cả”, khiến cô nàng đỏ hồng mặt cúi đầu, âm thầm cắn cắn môi tự nói: “Ôn nhu kệ người ta! Đó là bí pháp giữ chồng của con gái Phù Tang, có gì sai hả?”

- Rồi sao nữa? – Hoàng Tuyết Nhu hơi sốt ruột hỏi, chẳng biết hai người kia tạo ra Emily trong hoàn cảnh nào.

Emily nhún vai:

https://thuviensach.vn

- Trong một lần bất cẩn, ông ta bị thương nặng hơn, bất tỉnh nhân sự. Một cô bé có máu phản nghịch như mẹ em, cuối cùng lại quyết định "mê gian" ông ta, định giữ ông ta lại. Nhưng lại vì thế mà chọc giận ông ấy, khiến ông ấy nhận định rằng mẹ em là loại lẳng lơ không giữ mình, biểu hiện ôn nhu trước đó tất cả chỉ là giả, và kết quả là bỏ mặc mẹ em ở đó.

Trần Nam cười khổ.

Hắn có lẽ cũng hiểu được tâm lý của lão già Frank kia. Vốn quen vẻ ôn nhu hiền thục của Miho, vì vậy cũng có chút động tâm với Triệu Thuần Liên khi nàng đang tỏ ra ngoan hiền. Chỉ là… cái động thái này có lẽ quá nóng vội, khiến ông ta hoảng sợ chạy đi mất. Nếu là Trần Nam, hắn có lẽ cũng hơi buồn bực, nhưng rồi cũng bình tĩnh nghĩ phương pháp giải quyết đỡ nặng nề hơn. Nhưng… Frank có lẽ hơi cực đoan trong tình cảm, cho nên cách nghĩ của hắn khác đi rất nhiều.

Ờ… có thể hắn nghĩ Triệu Thuần Liên làm thế để trèo cao, ham muốn quyền lực và sức mạnh của hắn chăng? Cái này… dù Trần Nam bị lừa tình nhiều như vậy cũng không đến mức đó nha!

(Tác giả: Thôi đi cha nội, chú dại gái bỏ bu, mồm nói đề phòng nhưng tay vẫn vơ ào ào lấy, lại đi so sánh với người ta là dư lào?)

- Rồi kết cục ra sao? – Trần Nam chờ một lúc mà không thấy đoạn sau, khó hiểu hỏi.

- Thì mẹ em một mình sinh con thôi! Bà ấy chán nản sống qua ngày, may sao lại có một người đàn ông tốt bụng thu lưu bà. Cuối cùng, bà lại trở thành vợ của người đàn ông ấy, sinh cho ông ấy một thằng cu. Chỉ là số bà rất khổ, năm em bốn tuổi thì dượng cũng qua đời, để lại một đứa con trai sáu tuổi của ông với người vợ trước, lại thêm em và thằng bé chưa đầy một tuổi, may mà có mấy "chiến hữu" chí thân của ông chăm sóc, nếu không mẹ con em cũng đã thành nắm xương khô rồi!

https://thuviensach.vn

- Cho đến một năm sau, đột nhiên ông ta đến lôi em đi! Lúc đó em còn chẳng biết ông ta là ai, muốn làm gì? Cho đến khi đủ trưởng thành, đủ năng lực rời khỏi đại lục, đặt chân lại về đây thì tất cả đã biến mất. Anh em tứ tán chẳng biết về đâu, may mà còn một người già tốt bụng chỉ cho em ngôi mộ của mẹ, để em có thể đến thăm nom bà. Chỉ tiếc, người cha cứng nhắc kia dường như không muốn đề cập đến bất cứ vấn đề gì của mẹ em, vì ông ta sợ động đến sẽ làm mẹ cả phiền lòng. Vì vậy mẹ em vẫn chỉ có thể an nghỉ nơi đây mà thôi!

Trần Nam vỗ trán cười khổ, liếc qua Hoàng Tuyết Nhu.

Hai cô nàng này giống nhau đến kỳ lạ: Đều là con riêng, đều được mẹ nuôi nấng khi còn nhỏ, cuối cùng đều được cha rước về. Chỉ là số phận của hai nàng thật khác, Hoàng Tuyết Nhu vẫn có mẹ kề bên, cha dù hơi lạnh lùng bạc bẽo một chút, nhưng đối với nàng cũng không tệ. Còn Emily thì không có mẹ, thậm chí bà con qua đời, cũng coi như không có cha, may mà có người mẹ cả vĩ đại, nếu không nàng cũng trở thành con mắm đầu đường rồi!

Thảo nào mà hai cô gái này đều có một tính cách rất giống nhau: Phản Nghịch. Cả hai đều có tư tưởng chống đối gia đình, chống đối dòng tộc, mà tất cả đều xuất phát từ sự bất mãn với người cha thiếu trách nhiệm của mình.

- Hai em… đúng là sinh ra để làm bạn a… - Trần Nam vỗ vỗ vai hai cô nàng, than thở một câu.

- Ai làm bạn với cô ta? – Hoàng Tuyết Nhu bất mãn trừng mắt, gắt một tiếng.

- Yên tâm đi! Chị Nhu trước sau cũng bỏ anh về với em thôi! Lúc đó bọn em sẽ là tình nhân, không phải bạn nữa rồi! – Emily gật đầu tán đồng.

https://thuviensach.vn

Trần Nam giơ tay đầu hàng, kéo tay Kiko chạy trối chết. Bởi Hoàng Tuyết Nhu chuẩn bị giở nguyên một bài thuyết giáo nhằm mục đích chữa trị ngôn từ biến thái của Emily rồi.

Aiz… cô nàng lẳng lơ kia không nghiêm túc a! Bị chấn chỉnh là đúng a!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Có Phản Ứng

Nhốn nháo một hồi, vẻ mặt Emily đã trở lại bình thường, nhưng bàn tay búp măng kia vẫn đang nắm chặt lấy tay Kiko, một tay khác ôm lấy cánh tay Trần Nam, dường như tậm trạng của nàng vẫn chưa hoàn toàn bình ổn sau cái hồi ức đó.

Trần Nam liếc liếc qua Emily, lại nhìn nhìn xa xăm về góc đường bên kia, dường như có suy tư gì đó.

Emily đang tựa đầu vào vai hắn, nàng cũng thấy được động thái ấy. Nhìn theo phương hướng kia, chỉ thấy một đứa bé đang nhảy tưng tưng hưng phấn, cổ vũ cha mình. Còn người đàn ông thì đang bực bội gạt phắt con mèo mẹ ra, đưa tay xách cổ con mèo con xinh xinh, cười cười trở lại trong tiếng hoan hô vui sướng của đứa con trai.

- Đó cũng là một khung cảnh ly biệt phải không? – Trần Nam nhẹ nhàng nói.

Emily trầm mặc không nói gì.

- Cái ổ trong đống rác đó chỉ là nơi ở của lũ mèo hoang mà thôi! Người đàn ông kia mang con mèo về, tuy rằng chỉ là thú cưng, có khi là đồ chơi cho đứa con, nhưng có lẽ còn tốt hơn là sống hoang dã thế này… Hà hà!

https://thuviensach.vn

Mặc dù chẳng ai dám chắc về tương lai của nó, nhưng chắc chắn sẽ có hy vọng lớn hơn là cứ hoang dã ăn rác để tồn tại, đúng không?

- Anh muốn nói gì? – Emily hơi run rẩy hỏi.

- Không có gì! Chỉ là chẳng phải bây giờ em sống rất tốt sao? Ít ra là tốt hơn hai người anh em kia. Sống ở đời nên nhìn vào mặt tích cực của sự việc, làm sao cho tâm thần mình thoải mái và dễ chịu nhất là được. Em có thể thay đổi tương lai, để mình có được niềm vui nơi ấy, nhưng quá khứ thì không thay đổi được, em cứ chấp nhặt với nó thì có ích lợi gì đây?

- Có lẽ… anh nói đúng! Nhưng… - Emily thấy nao nao trong lòng.

- Thôi nào thôi nào! – Trần Nam cười hì hì, khoác tay lên vai Emily, kéo nàng vào trong quán bar duy nhất mà hắn biết trên đảo Long Quân:

- Vào đây! Anh nghe nói âm nhạc có thể thanh lọc tâm hồn! Vì vậy mà anh rất thích nhạc! Không tin cứ hỏi Kiko, cô bé kia lần đầu gặp anh đã đánh bạo tới hỏi han chỉ vì mê nhạc đó! Để anh lên sân khấu, thử một bài cho em nghe, có khi em lại cảm thấy tốt hơn không biết chừng!

- Được đó! Anh Nam đã lâu rồi không sáng tác bài nào mới! Thật là mong chờ nha! – Kiko vui sướng vỗ tay ủng hộ! Sự thực là vì những bài mà Trần Nam "đạo nhạc" thực sự đều có ý nghĩa nào đó, đôi khi nghe nhạc mà giống như nghe một câu chuyện, thật chân thực mà dễ hiểu. Không phải loại nhạc thâm thúy đòi hỏi trình độ thưởng thức như nhạc cổ, nhưng cũng không phải loại nhạc thị trường vô nghĩa nhảm nhí trên đảo Long Quân, thực tế là do người nơi đây ăn theo Hai Cam hát nhép Trần Nam lần trước, lảm nhảm mấy câu từ tình ái để lấy lòng thiên hạ.

Ngồi chờ một lúc, thấy người trên đài đã rên rỉ xong một bài "chia tay em lòng anh tan nát" gì gì đó. Trần Nam giả vờ thò tay xuống gầm bàn, lôi một thứ đồ giống như cái bàn nhỏ uống trà vậy, cứ thế vác lên trên sân khấu.

https://thuviensach.vn

Gõ gõ vào dụng cụ khuếch âm, Trần Nam e hèm vài tiếng rồi nói:

- Xin chào các bạn, các anh chị em! Sau đây là một bài nhạc chẳng liên quan quái gì đến tình yêu cả! Chỉ là một câu chuyện, kể về đường đời của một con mèo nhỏ bé! Xin các vị nào không nghe thì cũng đừng ném đá, bởi bài này mình chỉ muốn gửi tặng đến một người mà thôi! Anh mong em nghe xong sẽ bớt buồn…

Người bên dưới nghe thấy đây chẳng phải là bài hát về tình yêu gì đó, chợt cảm thấy mất hứng thú. Loại nhạc không có tình yêu chắc toàn nhạc chiến đấu, hào hùng gì gì đó. Loại này lỗi thời từ bốn năm trước rồi. Kể từ khi Hai Cam thể hiện, nhạc tình ái mới là vương đạo a!

Nhưng người ta đã xin phép gửi tặng người khác, đây cũng là một điều bình thường trong cái quán bar này. Mọi người cũng không ý kiến gì, chờ thằng kia hát xong là được thôi mà.

Trần Nam mặc kệ bên dưới, tập trung điều chỉnh cái bàn kia, khiến nó phát ra những âm thanh phối hợp thật kỳ lạ.

Meooo… meoo meoo…

Là tiếng mèo kêu?

Chẳng nhẽ là nhạc… mèo thật hả?

Người bên dưới buồn cười, nhưng cũng có vài người bắt đầu cảm thấy hứng thú. Không phải loại nhạc hào hùng chiến tranh đau đầu gì đó là được rồi, mấy bài nhạc dị đôi khi lại thú vị nha!

Tiếp theo là những âm thanh nức nở, hổn hển, nghe có cái gì đó thật thê lương, thật ma quái, lại như tiếng rên rỉ trong buồn đau, khổ sở…

https://thuviensach.vn

Người bên dưới đã yên lặng trở lại, cái kiểu giai thê lương thế này có lẽ còn hiệu quả hơn loại nhạc rên rỉ, kể khổ kia, bắt đầu cộng hưởng vào tâm hồn người nghe.

Âm thanh của "ca sĩ" cất lên.

Không phải là hát, mà là đọc! Nhưng… tại sao chỉ đọc thôi mà lại có nhịp điệu đến thế? Hắn đọc, nhưng người ta mặc nhận coi đó chính là âm nhạc, chứ không phải là loại ngâm thơ của mấy tên thư sinh vô dụng kia…

Chỉ có Kiko và Hoàng Tuyết Nhu mới biết, đây là thể loại Rap độc quyền của Trần Nam trên Sinh Tồn Tinh này.

(Poor Cat – Lil Shady: http://www. nhaccuatui. com/bai-hat/po... lseoL_mqC. html)

Ummmmm đôi mắt hé mở thấy mẹ

Muôn ngàn màu sắc đập vào đôi mắt tròn xoe

Tôi thấy anh em đang làm nũng bên cạnh mẹ

Tôi thấy căn nhà mùa đông ấm áp ghê

Tất cả những gì nó đang xảy ra là sự ấm áp trong tình thương

Ba… đã bỏ lại một mình mẹ cũng với chúng tôi. Nhưng mà…

Mẹ đã nói dối chúng tôi mẹ nói ba phải đi công tác xa, bên cạnh bao nhiêu đàn bà không về thăm mẹ

Tôi nghĩ điều đó… cũng đúng thôi

Tôi không trách ba, vì có mẹ bên tôi

Căn nhà nhỏ cùng với mẹ và các anh

https://thuviensach.vn

Lúc bị bắt nạt mẹ luôn đứng ra bảo vệ

Buổi sáng mùa hè tôi thấy ai đó còn to lớn hơn mẹ

Nó nhìn vào tôi nụ cười khe khẽ

Tôi rất sợ hãi chỉ biết ôm chặt lấy tay mẹ

Nó đưa tôi đi. mẹ lao vào nó nhưng đâu có làm dc gì

Nó gạt mẹ ra, cùng các anh bên góc nhà

Tôi muốn khóc òa, tôi muốn thoát ra khỏi bàn tay thô cứng đó

Mẹ vẫn đứng đó cũng các anh và nhìn tôi...

…

Đoạn đầu thật chân thực…

Cảm nhận như một đứa trẻ bình thường, sống ấm áp bên mẹ, rồi đến một ngày, nó bị người khác tàn nhẫn tách ra khỏi mẹ… Nhưng nghe kỹ thì lại nhận ra, đó là lời kể của một con mèo… là mèo, hay là người? Dùng mèo để tả người chăng?

Nhưng đến đoạn cuối, người ta không khỏi tức giận đùng đùng, muốn nhảy lên đấm thẳng vào mồm cái thằng khốn kia! Đoạn đầu tình cảm, thê lương thế, đi vào lòng người như thế, tại sao đoạn cuối lại là cảnh con mèo bị bán vào chợ, cuối cùng bị cắt tiết làm thịt như vậy? Đù má… đoạn sau đúng là phá hoại tuyệt phẩm mà! Không thể chấp nhận được! Quá thể lắm rồi! (Cứ nghe nhạc là hiểu Đừng hỏi tại sao lại thế =))

Một số nhạc sĩ đời mới vừa rơm rớm nước mặt vì đoạn đầu, đến đoạn sau thì đã nổi xung định lên nói lý lẽ với Trần Nam. Nào ngờ tên kia cười hì hì hai tiếng đã chạy té khói, không thấy chút bóng dáng nào. Hai Cam

https://thuviensach.vn

vừa nghe thấy tiếng gió, chạy ra định gặp lại bạn cũ thì đã không thấy hắn đâu, không khỏi lắc đầu đi vào. Đằng sau hắn là một cô bé con mũm mĩm đáng yêu… không biết là cốt thịt của hắn hay là một chiếc vỏ nữa.

Trên thuyền.

- Này! Anh không thể khiến bài hát này nghiêm túc hơn một chút được sao? Câu chuyện như vậy mà bị anh chế tạo như trò đùa vậy!

Emily bây giờ đang tức giận đá đá vào bắp đùi Trần Nam, bất mãn kháng nghị. Hai cô gái kia cũng đã xắn ống tay áo, chuẩn bị nhào vào một phen.

Bài rap này với người khác thì đúng là tụt hết cả cảm xúc, còn với người có tâm trạng hòa hợp với câu chuyện như vậy, cảm giác của Emily đúng là hụt hẫng hết chỗ nói rồi.

- Ha ha… Dù hơi xớn xác một chút, nhưng em nên nhớ đó là câu chuyện về một con mèo! Anh đã nói rồi, số phận của một con mèo còn thấp hèn hơn em nhiều! Vì vậy đừng có muộn phiền than vãn thêm gì nữa, nghe chưa?

- Ừm… - Emily nở nụ cười tươi tắn:

- Dù anh hành động hơi khốn kiếp một chút! Nhưng em thấy khá hơn rồi!

Đúng lúc này!

Ngay cái thời điểm Emily nói xong câu đó, chiếc huy chương trên cổ Trần Nam chợt phát ra ánh sáng cường liệt. Lần này còn mạnh mẽ hơn bao

https://thuviensach.vn

giờ hết! Tròng mắt hắn nở lớn ra, có ngạc nhiên, có bất ngờ, nhưng càng nhiều là vui vẻ.

Nhưng… khi ánh sáng ấy đạt đến mức chói lóa cả một vùng, đột nhiên xu thế ấy ngừng lại, thậm chí có dấu hiệu rút lui. Đuôi mắt Trần Nam giật giật, đang bối rối buồn bực, đột nhiên nghe thấy có âm thanh vang lên trong đầu:

- Công… Đức… Nhiều hơn…

Chỉ một câu nói.

Trong óc sáng bừng, mọi nghi vấn giờ đều có vẻ thông suốt, Trần Nam nhảy dựng lên, miệng cười khà khà hưng phấn.

Ra là như vậy! Là Công Đức Lực! Trên người Hoàng Tuyết Nhu có nó, Emily cũng có, nhưng Kiko thì không, dẫu có cũng chỉ rất nhạt, do ở bên hắn lâu ngày nên nhiễm vào đôi chút mà thôi.

Thân mật với hai cô gái này, Công Đức Lực có sự dao động, chuyển dịch, tạo nên động thái kích thích vào huy chương! Ra là vậy!

Còn về vừa rồi, là vì hắn đã giải tỏa được tâm trạng của Emily, khiến nàng cảm kích hắn, vì vậy công đức lực trên người nàng có dấu hiệu chuyển dịch sang người Trần Nam. Nên nhớ, công đức lực này là do làm phúc làm đức cho người khác, được họ cảm kích truyền sang, tích tụ dần rồi biến chất từ Tích Đức thành Công Đức. Còn với người có sẵn Công Đức Lực như Emily, điều này diễn ra như nước chảy thành sông vậy.

Đã hiểu được chuyện gì, Trần Nam cuống quýt truyền thêm công đức lực vào bên trong huy chương. Quả nhiên, thứ màu lục này nhanh chóng hấp thu sạch những gì hắn truyền tới, nhưng không phải là hút đi, mà chỉ là mượn tạm, sau đó lại truyền trả trở về cho hắn, giống như cái tua bin thủy

https://thuviensach.vn

điện, cho dòng nước đi qua, kích thích tạo năng lượng rồi lại thả nước đi vậy.

Uuuuuuuuuuuuuu….

Ánh sáng lập lòe chiếu ra làm Trần Nam nhức cả mắt, không thể không nhắm lại. Còn ba cô gái kia… bây giờ cả ba đã nằm rạp trên sàn tàu, bất tỉnh nhân sự. Trần Nam kiểm tra, thấy các nàng vẫn còn thở đều và tim đập bình thường, hắn cũng có thể thở ra nhẹ nhõm, chỉ tập trung căng cả thần kinh ra để chứng kiến cảnh tượng đáng mong chờ tiếp theo…

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Bụt Tái Xuất

Vâng, ở chương trước, chúng ta đã đến đoạn chiếc huy chương phản ứng dữ dội, có xu thế thức tỉnh… rồi xuất hiện cái gì đó kỳ lạ.

Lúc này, Trần Nam đã bế cả ba cô gái vào trong khoang tàu, đặt lên đệm đắp chăn đàng hoàng rồi mới tiếp tục nghiên cứu.

Sau khi truyền vào trong đó một lượng Công Đức Lực nhất định, huy chương này không hấp thu thêm nữa, chỉ lơ lửng một chỗ và xoay tròn, bắn những tia sáng cường liệt của nó ra xung quanh.

Trần Nam nheo mắt, ngồi xuống ghế chờ đợi. Nhưng mãi mà chẳng thấy có cái phản ứng quái quỷ gì thêm, hắn không khỏi buồn bực trong lòng. Hắn dựng thẳng ngón giữa lên chửi đổng:

- Má nó! Rốt cuộc cái của nợ này là như nào? Mày có trò gì thì bày ra nhanh bà nó đi! Ông đây tiếp hết! Cứ cò cưa cò cưa bực quá!

Vừa nói xong, ánh sáng trên huy chương dường như mạnh hơn gấp bội, Trần Nam hưng phấn nhảy dựng lên, quả nhiên chửi bậy có hiệu quả, giống như hồi trước chơi game, lúc nào mà đen quá là cứ lên kênh thế giới chửi GM, thế mà mấy lần đỏ lên trông thấy. Há há…

- Vì sao con chửi bậy?

https://thuviensach.vn

Âm thanh ồm ồm, vang như tiếng chuông đồng. Một ông lão quần áo bạc phơ, tóc bạc phơ, râu bạc phơ, không biết lông có bạc không nhưng quần áo chắc chắn là màu trắng, tay chống gậy, hông đeo hồ lô đang từng bước đạp trên không trung bước xuống. Trần Nam nhìn thấy rất rõ ràng, là cái huy chương kia phát ra ánh sáng, tạo thành trận pháp rồi a lê hấp, biến người đó ra đây.

Cái giọng điệu này! Cái dáng vẻ này, phong thái này! Ngay cả cái thể loại câu hỏi tu từ như thế, tất cả đều xoáy vào một người! Một nhân vật chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong đời Trần Nam, nhưng lại là người mang đến thay đổi nghiêng trời lệch đất cho hắn! Nếu không có người ấy, Trần Nam bây giờ còn không biết đang trôi dạt phương nào. Có thể đau khổ tu luyện? Có thể người yêu chết, đang tìm cách báo thù? Hay đang mặt hằm hằm như mấy con cờ hó dại sẵn sàng cắn người khác? Ôi, cái thể loại nhân vật chính mang thù trong người, tu luyện để báo thù như thế đúng là mẫu hàng mà Trần Nam chán ghét nhất.

Lại lạc đề rồi, có lẽ, chúng ta đều đã đoán ra người kia là ai, đúng không?

- Bụt?!!! – Trần Nam thốt lên một tiếng, vẻ mặt không thể tin được. Hắn trợn mắt tròn xoe, hơi bối rối mất vài giây. Sau đó, khuôn mặt đã đổi thành vẻ xum xoe, nịnh nọt.

- Á! Con kính chào Bụt! Nghe nói mỗi lần ngài giáng lâm là sẽ cho những người khốn khổ như con đây một điều ước phải không ạ? Con không ước quá đáng gì đâu, chỉ xin người cho con một ngàn điều ước nữa là được rồi!

Bụt đang tiên phong đạo cốt phi thân, nhưng còn chưa đáp xuống đất đã bị thằng khốn nạn này chọc tức, lỡ tay nhổ mất tiêu ba sợi râu trắng, sắc mặt đen thui.

https://thuviensach.vn

Thấy Bụt có vẻ không vừa lòng, Trần Nam sợ hãi rụt người lại, đếm đếm một lúc rồi giơ năm ngón tay ra:

- Một nghìn… chắc hơi nhiều! Vậy năm trăm thôi được không ạ?

Bốp binh rầm uỳnh chát choeng xẻng…

Đáp lời hắn là một trận đòn tới tấp như mưa, hết dùng gậy lại đến dùng tay chân giày dép. Đánh cho đến khi Trần Nam thành một đầu heo chính thức thì mới được buông tha.

Đánh Trần Nam bầm dập xong, Bụt tươi cười hài lòng, một tay kẹp gậy kiêm vuốt râu, một tay chắp sau đít, khiến Trần Nam thầm hô "không biết tận dụng cơ thể", có cái lý nào một tay làm hai việc một tay không làm gì chứ? Ít ra như những thằng F. A thì một tay nháy clip trên điện thoại, một tay còn lại hoạt động gì gì đó, nghe còn hợp lý!

- Đừng nói nhảm nữa! Thời gian của ta đây không nhiều! Người ngay thì không nói lời gian dối! Ta đã giao Đệ Nhất cho con, vậy con coi như truyền nhân của ta! Ta đã đợi cái ngày con trở thành Thiên Hạ Vô Địch, có khả năng cầm lấy chiếc huy chương này từ lâu rồi! Nói đi, con có nghi hoặc gì thì cứ hỏi, ta sẽ giải đáp cho con!

Trần Nam à một tiếng, trong lòng lại thầm bái phục thủ đoạn của Bụt. Miệng hỏi:

- Hình như con chưa phải Thiên Hạ Vô Địch mà?

Bụt kỳ quái nhìn hắn:

- Nghe thuyết tương đối chưa? Làm gì có vô địch chân chính? Con định làm kẻ đứng trên đầu cả thiên hạ, phất tay một cái là tất cả đều chào thua à? Đến ta đây còn có một người ngang hàng là Allah, vậy mà con còn đòi hỏi cao vậy sao? Vô Địch Thiên Hạ có nghĩa là không cần sợ người nào, đấu

https://thuviensach.vn

với bất cứ một ai cũng có khả năng giành chiến thắng, đó chính là vô địch! Con đã giành được huy chương, dù cho đứng thứ bốn đi nữa thì vẫn tính là Vô Địch Thiên Hạ rồi, đừng nói là thứ ba.

Trần Nam gật đầu hỏi tiếp:

- Bụt là Tiêu Dao Tử sao? – Vấn đề này quá rõ rồi, người ngang hàng với Allah, không lão thì ai?

- Ờ! Hỏi câu khác hữu dụng hơn đi! Thời gian không có nhiều đâu.

Trần Nam trầm mặc một lúc, hít sâu một hơi rồi hỏi vấn đề mà hắn muốn biết nhất:

- Bụt nói là Bụt đã truyền thụ Đệ Nhất cho con. Nhưng hình như là Bụt đã truyền cho "hắn" cơ mà?

Trần Nam hỏi khá lộn xộn, chẳng đâu vào đâu, nhưng Bụt vẫn có thể hiểu, hắn đang nghi ngờ thân phận của mình.

- Sao thế? Mi chẳng phải là "hắn" hay sao? Chính ta đã phải hao tổn cả một đống tài sản mới mua được mi từ chỗ lão Hồng Quân… khụ khụ! Lạc đề, lạc đề, ý ta là… chẳng phải tiểu thuyết trên Trái Đất, mấy thằng sang kiếp khác mà giữ được ký ức, thường thì rất dễ chấp nhận việc mình là người của hai thế giới, sau đó tươi cười nói nói, tán gái như đúng rồi hay sao? Mi đã sống ở đây hai mươi lăm năm, chẳng nhẽ chưa thông ra được?

Trần Nam suýt chút nữa ngất xỉu, không biết nói gì. Hồi trước mình tốn của mua Âu Tùy từ chỗ Âu Vĩnh Lạc, bây giờ chính mình lại bị Bụt mua từ chỗ Hồng Quân… tất nhiên, cái từ mua này cũng theo nghĩa bóng, ý chỉ việc ông bác, cũng như Hồng Quân từ bỏ quyền kiểm soát đối với đối tượng. Nhưng… cái cảm giác này nó cứ là lạ, mình làm trò với người khác, nhưng chính mình cũng là đối tượng cho người ta làm trò… Aiz, quái đản a!

https://thuviensach.vn

Còn về cái vấn đề kiếp này kiếp khác, Trần Nam không biết nói gì. Từ cái lúc mơ thấy chuyện kia, hắn vẫn luôn quan niệm mình là mình, còn "hắn" là "hắn". Chẳng qua mình đang soi ký ức của hắn theo góc độ người thứ ba mà thôi. Giống như Kiko tiếp nhận ký ức của Shien vậy! Nhưng… Bụt đã nói thế, vậy chắc là thật a…

Mà thế thì thế nào? "Hắn" vẫn là "hắn" mà thôi! Hắn là một cuộc đời khác! Hắn có thể là một tấm gương, một tài liệu giáo dục cho mình, mình với hắn có thể khá giống nhau, nhưng con đường của mình và hắn lại khác nhau lắm. Bao nhiêu năm đã tách biệt rõ ràng hai cuộc đời, Trần Nam cũng chẳng định dung hợp nó lại làm gì cho mệt óc.

- Tại sao Bụt lại phải đưa con tới đây? – Trần Nam hỏi.

- Bởi ta muốn con giúp ta làm một việc! Và… có lẽ con đã tự động giúp ta mà không cần ta yêu cầu. Chỉ là chưa thành công mà thôi.

- Bụt muốn con giúp việc gì?

- Tru sát Long Tổ! – Bụt nói như chém đinh chặt sắt, mắt đã lóe lên hàn quang sắc lạnh.

- Tru sát Long Tổ? – Trần Nam giật mình ngạc nhiên, nhưng vẫn còn nghi hoặc:

- Với thủ đoạn của Bụt mà còn cần ai giúp? Mà kể cả cần giúp đi nữa, chẳng lẽ không chọn người khác được hay sao? Joe? Isaac Lee? Hay cả Hiên Viên Thái cũng được mà?

- Bọn chúng? – Bụt lắc đầu:

- Chắc con cũng biết cách diệt sát Long Tổ rồi đúng không? Cần chặt ba cái đầu của nó… à, bây giờ đã mọc ra bốn cái rồi! Cần chặt bốn cái đầu xuống cùng một lúc! Bọn chúng làm sao mà làm được? Trước đây ta có hai

https://thuviensach.vn

đứa đệ tử ruột là tên là Quyên và Hợp, tự xưng Quyến Lữ gì gì đó, hai đứa có thể chặt hai cái đầu xuống, nhưng còn cái đầu thứ ba vứt cho ai? Hơn nữa, hai đứa còn ngu ngốc tự đi chịu chết! Long Tổ giảo hoạt lại bịt mất lỗ thông đạo linh khí, khiến việc tu luyện trở nên khó khăn, Bất Diệt Thần muốn xuất thế còn khó hơn lên trời! Còn mấy thằng đực rựa kia… còn lâu mới phối hợp vô khuyết để giết Long Tổ được! Trừ khi giới tính chúng nó có vấn đề!

Trần Nam xoa xoa mồ hôi, âm thầm chúc phúc cho mấy lão già kia không bị như Bụt nói. Bởi Bụt thiêng lắm, nói gì linh tinh mà nó thành thật… ách!

- Sao trước Allah không giết béng nó đi? Không phải được việc sao? – Trần Nam lẩm bẩm bất mãn.

- Đừng có trách hắn! – Bụt trừng mắt:

- Allah cũng là bất đắc dĩ! Thế giới này không chịu nổi năng lượng của hắn nữa rồi. Nếu quyết tâm hủy diệt Long Tổ thì cũng được, nhưng Sinh Tồn Tinh cũng bồi táng theo, nếu con là hắn thì sẽ làm thế nào? Aiz… cũng là tại bọn ta tham lam, vì thành Thánh là nhẫn tâm nuốt mất hai phần ba kết cấu của thế giới này, tạo dựng không gian sinh mệnh của riêng mình. Nếu không Sinh Tồn Tinh cũng không nhỏ bé và yếu đuối như thế!

Trần Nam trợn mắt!

Nuốt kết cấu thế giới để tạo dựng không gian sinh mệnh?!! Thành Thánh?

Ra đó là bí mật Thánh Giả hay sao?

Chẳng trách Sinh Tồn Tinh không thể xuất hiện Thánh Giả nữa! Hai người hai phần ba, một người nữa chẳng phải thế giới này tiêu tùng hay sao? Vì vậy quy tắc thế giới đã tự hạn chế cấp độ, Trần Nam luyện Đệ Nhất

https://thuviensach.vn

ở đây cũng chỉ đến được Bất Diệt Thần, còn muốn thành Thánh… phải kiếm thế giới khác, nhưng điều đó quá viển vông rồi!

- Vậy… tiêu diệt Long Tổ rồi thì sao? – Trần Nam thở ra một hơi:

- Con giết nó là vì chấm dứt chiến tranh vô nghĩa trên thế giới này. Mong muốn sẽ có được một môi trường dùng đàm phán để tranh chấp như trên Trái Đất. Mặc dù như thế chưa chắc đã bình yên, bởi Trái Đất cũng biến động từng ngày… nhưng ít ra con không cần phải thấy chiến tranh nữa. Con chán ghét nó! Còn Bụt? Bụt làm thế là vì cái gì?

- Thực sự muốn biết sao? – Bụt nháy nháy mắt nhìn Trần Nam.

Hắn gật đầu.

- Vậy thì ta sẽ cho con biết! Là vì Sinh Tồn Tinh này sớm muộn cũng sẽ bị kéo vào cuộc chiến tranh vũ trụ, cuộc chiến giữa Khoa Học Nhân Thể và Khoa Học Kỹ Thuật! Sinh Tồn Tinh có được tám Bất Diệt Thần… rất giỏi sao? Bọn chúng chưa chắc đã chịu nổi một đợt công kích của đội siêu chiến hạm do tinh hà Zanga chế tạo. Biết tại sao nơi đây bình yên không? Là vì các Thánh Giả như ta và Allah đã điều động nhân lực để bảo toàn cho nó. Sinh Tồn Tinh không giống Trái Đất, Trái Đất vì các cuộc chiến tàn khốc của Thần Tiên mà bị tàn lụi, Hồng Quân, Nữ Oa, Nguyên Thủy gì gì đó đều đã bỏ Trái Đất, để mặt nó tự do phát triển. Nhưng Sinh Tồn Tinh này thì khác, dù không thể dựng dục ra Thánh, nhưng nó lại là mảnh đất màu mỡ để các Bất Diệt Thần ra đời! Bọn ta không bỏ được!

- Lại là… chiến tranh sao? – Trần Nam thẫn thờ nghe giải thích, mờ mịt hỏi.

- Cũng không hẳn! – Bụt lắc đầu:

- Chiến đấu thế này thì chỉ có Bất Diệt Thần và Thánh Giả mới đủ thực lực tham gia. Nếu Sinh Tồn Tinh có đủ Bất Diệt Thần, mọi thứ sẽ được bảo

https://thuviensach.vn

tồn. Nếu nó bị các hành tinh khoa học chiếm đóng, vậy thì mọi văn hóa, mọi tu sĩ đều sẽ bị diệt sát. Đừng quên, thế giới này có đến hai phần dân cư là tu sĩ, mà một tu sĩ còn liên quan đến một đám người thường! Nếu tu sĩ chết hết, thế giới này sẽ biến thành thế nào? Kẻ mất nước làm nô lệ khổ thế nào, thì kẻ mất hành tinh làm nô lệ còn khổ hơn thế gấp ngàn lần!

Bụt nghiêm mặt nhìn thẳng vào Trần Nam, đè chặt vai hắn:

- Diệt Long Tổ là vì tự làm Tinh Cầu này mạnh lên, là vì có điều kiện tự bảo vệ mình! Dù con không muốn chiến tranh, nhưng nếu có người đến xâm chiếm, vẫn phải có người anh dũng chống lại, phải không? Chẳng lẽ con nhẫn tâm thấy cả cái tinh cầu xinh đẹp này trở thành nô lệ của đế chế máy móc kia hay sao?

Trần Nam ngước nhìn về nơi xa xăm, chợt cười phì phì vài tiếng, không biết đang nghĩ cái gì.

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Bụt Rời Đi

Vẫn trên con tàu biển của Trần Nam.

Một già một trẻ giờ đang đứng nói chuyện say sưa. Hay chính xác hơn là Bụt nói say sưa, còn Trần Nam nghe từng chút một:

- Chuyện này cũng là lỗi ở ta! Năm xưa đã lợi dụng Long Tổ để thực hiện Cộng Hưởng Đại Pháp, nhằm nâng tu vi của mấy bà xã. Vốn tưởng nó chỉ là một thứ không có linh trí, nào ngờ, có ngày nó lại thức tỉnh, chạy thoát đi rồi ẩn nấp chờ thời cơ như vậy chứ?

- Cộng Hưởng Đại Pháp? – Trần Nam khó hiểu.

- Là pháp môn sử dụng để đột phá tu vi ăn theo người khác. Nói nôm na thế này nhé! Có một người đột phá Bất Diệt Thần, nếu ta sử dụng Cộng Hưởng Đại Pháp lên người một tu sĩ tầng bốn khác, vậy thì tu sĩ tầng bốn kia sẽ theo đó mà quán thông cảm ngộ, cùng lúc đạt đến Bất Diệt Thần. Đó cũng là bí quyết mà ta làm cho mấy bà xã đều trở thành Bất Diệt Thần, hiểu chưa?

Trần Nam trợn mắt, ngạc nhiên rồi lại thán phục, nhưng hắn vẫn chưa hiểu cho lắm:

- Vậy thì liên quan gì đến Long Tổ?

https://thuviensach.vn

- Ngu! – Bụt vỗ một phát vào đầu, khiến Trần Nam đau đớn:

- Có phải lúc nào cũng có người đột phá để mà ăn theo đâu? Vì vậy ta sử dụng Long Tổ như một vật lưu trữ. Lúc đó, nó có đến gần tám mươi cái đầu, đủ thứ loài bò sát khác nhau, mỗi cái đầu tương đương một tu sĩ tầng bốn. Khi một bà xã đột phá Bất Diệt Thần, ta lại cho một cái đầu Long Tổ ăn theo, nhưng chỉ đứng trước ngưỡng cửa đột phá thì ta sẽ phong ấn nó lại. Đến khi muốn cho một bà xã khác đột phá, ta sẽ thả phong ấn ra để Long Tổ được tự nhiên, sau khi xong việc thì chặt bỏ cái đầu vừa lên Thần của Long Tổ, lại điều khiển một cái đầu khác ăn theo bà xã vừa đột phá kia, cuối cùng phong ấn nó lại. Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần. À… con đừng hỏi tại sao đầu bị chặt không mọc lại, nếu thủ đoạn của ta mà không xử lý được mấy cái đầu tu vi tầng bốn kia thì ta đập đầu vào mông chết cho rồi, còn xưng Thánh làm mẹ gì nữa?

Trần Nam gật đầu, lại thầm thấy Long Tổ thật đáng thương, bị cái tên biến thái tà ác này lôi ra làm đạo cụ, thảo nào nó hận đời như vậy, kể cũng đúng thôi!

- Ế! – Trần Nam như nhớ ra cái gì đó, kêu gào thảm thiết.

- Đừng có trêu đùa ác như vậy chứ? Phương pháp đó cần có Long Tổ mới làm giúp sư mẫu thành thần? Vậy mấy cô bé nhà con phải làm thế nào? Tu vi tầng bốn của họ mà vào dây dưa với con rồng đó, khác nào chịu chết? Không được không được! Con không đi chơi với con rồng quái đản kia đâu! Nhất quyết không đi! Bây giờ đã đặt bom trong bụng nó rồi, tạm thời vẫn kềm chế được mà!

- Ngu! Lại ngu nữa! – Bụt tức giận vỗ thêm vào đầu Trần Nam cái nữa:

- Mày tưởng đống bom ghẻ đấy ngon lắm hả thằng nhóc! Con rồng kia đang gỡ dần dần rồi kia kìa! Không đến mười năm nữa, ông mày đảm bảo

https://thuviensach.vn

nó lại khỏe mạnh như trước, thừa sức bắt tụi bây tổ chức chiến tranh để bồi bổ! Thằng ngu!

Trần Nam uất ức xoa xoa đầu, cắn môi ủy khuất nhìn Bụt. Như đang nói: “Mặc dù con có ngu… nhưng mà Bụt cũng là sư phụ con mà!”

Bụt thở hổn hển vài cái, chọc chọc gậy xuống sàn tàu để xả stress, hít hà vài hơi rồi nói:

- Vì vậy ta mới khổ công nghĩ ra phương pháp trợ giúp đột phá Bất Diệt Thần cho nhóc! Dù cách này bị hạn chế hơn so với xài Long Tổ, chỉ giúp đỡ được cùng lắm là vài người, nhưng như thế cũng đủ rồi, dù sao thì bên người nhóc quanh đi quẩn lại kiếp này qua kiếp khác cũng chỉ có từng đấy nữ tính có duyên. Dùng cách này thì ít nhất cũng giúp đỡ được một hai người, còn mấy người còn lại… vậy thì diệt Long Tổ xong tự nghĩ cách. Dù sao lúc ấy đột phá Bất Diệt Thần cũng không quá khó khăn đâu!

Lông mày Trần Nam giật giật:

- Kiếp này qua kiếp khác? Nữ tính có duyên?

Bụt liếc liếc qua thời gian, thấy vẫn còn thừa nhiều, vì vậy cũng cố mà giải đáp nốt cái nghi hoặc này cho Trần Nam:

- Chẳng phải đã từng nói con luân hồi qua tất cả các hình thái sinh vật, nếm trải đủ mùi vị đau khổ nhân gian để thành công đức hay sao? Trong suốt cái quá trình đó, có vài số mệnh luôn luôn đi theo con, giúp con thực hiện được mục tiêu đó. Có lúc thì chỉ là mấy con ruồi, con thì là con ruồi non nhất, tuy rằng có duyên được mấy con ruồi cái kia sinh con cho, nhưng chúng nó lại dần dần ra đi trước, để lại con bay ăn… “ấy” một mình, rồi cô độc chết đi, hoàn thành kiếp ruồi chán ngắt. Hay là có một kiếp thì chúng nó lại là một đám tiểu thư thích ăn thịt cờ hó, còn con thì lại may mắn làm thực phẩm cho chúng nó, hoàn thành cái khổ của kiếp đó!

https://thuviensach.vn

- Hay chẳng kể đâu xa! Kiếp trước con phải chịu cái khổ vì tình, là cái khổ cuối cùng để hoàn thiện công đức. Con bé kiếp trước lừa mất của con cái nhà hàng thì chịu hậu quả là kiếp này cực kỳ đoảng, không biết nấu nướng. Con bé ôn nhu nết na thì chính là đứa thực lòng với con, nhưng vì bị nghi ngờ mà bỏ lỡ, con đã thiếu nợ nó kiếp trước, vì vậy kiếp này không thể không dùng tinh lực mà trả lại. Còn một con bé nữa cực kỳ bạo lực, đã đạp con xuống xe ô tô, cướp sạch ví và điện thoại… Con bé đó phải chịu hậu quả là kiếp này bị con ức hiếp, đè đầu cưỡi cổ, cuối cùng phải khuất phục mới có được niềm vui.

Trần Nam gật gù, gật lấy gật để, trong lòng thấy kỳ quái. Mấy con bé lừa tình mình kiếp trước… thế nào mà lại là người có duyên, đời đời kiếp kiếp hỗ trợ mình hoàn thành khổ nạn chứ? Hơn nữa bây giờ còn trở thành…

- Vậy con bé lừa tình đầu tiên thì sao? Con nhỏ chạy theo tỷ phú bên Boston đó! – Trần Nam nghiến răng nghiến lợi nói, trong mấy người kia, hắn vẫn cay cú nhất là cái con bé này.

- Thật muốn biết? – Bụt kỳ quái nhìn Trần Nam.

Gật gật!

- À thì… con bé đó là đứa có tâm cơ nặng nhất trong tất cả những đứa con duyên phận với con! Kiếp này chắc cũng gặp rồi, cứ thấy đứa nào xinh đẹp, có duyên gặp gỡ, nói chuyện, nhưng cảm thấy nó quá tâm cơ và lọc lõi thì chính là con bé đó! Vì kiếp trước nó bạc bẽo nhất, nên kiếp này phải chịu cảnh bị bạc bẽo trong thời gian dài… Còn dài đến đâu thì tùy vào con rồi!

- Àaaaa… - Trần Nam tròn cả mồm, trong lòng cũng đoán ra được đó là ai.

https://thuviensach.vn

- Vậy… nhân vật thứ ba thì sao? – Trần Nam nuốt một ngụm nước miếng hỏi.

- Thằng gay đó hả? – Không để ý đến sắc mặt tái xanh của Trần Nam, bụt thản nhiên nói:

- Sự cố mà thôi! Nhóc ngẫu nhiên gặp phải con chó con mèo gì đó mà cũng quy cho duyên số được sao?

Trần Nam thở phào một hơi, sợ là sợ cái nhân vật ghê tởm nhất kia tìm lên đầu mình.

- Nhưng mà người cuối cùng thì đúng là có duyên đó!

Lỗ tai Trần Nam dựng đứng, muốn nghe xem Bụt có lời kinh người gì.

- Đó là sinh vật khắc tinh! Là kẻ đã hết lần này đến lần khác đá con vào luân hồi, nói cho đơn giản là con toàn vì nó mà chết! Nhớ cái vụ thịt cờ hó vừa nói không? Nó là thằng mổ thịt đó! Và vì nhiệm vụ các kiếp trước là kết thúc con, vậy nên kiếp nay nó cho con một cái bắt đầu. Cũng là người đã đưa con đến thế giới này! Còn là ai trong hai người đó… vậy thì tự suy xét nha!

Trần Nam choáng váng! Tý nữa thì ngất xỉu!

Là ai? Là ai trong hai người quan trọng kia? Mẹ kiếp! Sao cứ thích nói lập lờ vậy?

Còn không đợi Trần Nam kháng nghị, Bụt đã hắng giọng nói:

- Thời gian không còn nhiều! Ta sẽ vừa truyền bí pháp kia cho con, vừa giải thích. Nghe cho kỹ đây!

Trần Nam ngoan ngoãn ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

- Đây là chuyển thể đại pháp! Có thể giúp con hoán đổi thân xác với một người nhất định! Nhưng pháp môn này rất khó, lại bị hạn chế là cả đời chỉ có thể hoán đổi với một người, mỗi lần hoán đổi duy trì bảy ngày, lại mất bảy năm mới sử dụng được lần nữa. Được rồi, cứ biết thế thôi. Giờ nghe cho kỹ! Con là Bất Diệt Thần, cảm ngộ về thiên địa đã ngấm vào xương tủy, nếu hoán đổi thân xác cho một tu sĩ tầng bốn, vậy con có thể dùng cảm ngộ của mình, liên kết khối thể xác đó với thiên địa, dùng cảm ngộ của mình để đột phá cho khối thân thể đó, người kia cũng ở trong thân xác của con, cảm nhận kỹ càng về cách sử dụng thân thể Bất Diệt Thần! Khi cả hai đổi trở lại, chỉ cần điều chỉnh thêm một chút là có thể trở thành Bất Diệt Thần chân chính!

- Nghe cho kỹ! Nên hoán đổi thân xác với con bé tóc vàng kia! Lại để con bé vợ cả sử dụng Cộng Hưởng Đại Pháp để tự đột phá, tốt nhất là chọn Bắc Cực để thực hiện! Con bé đó đã có liên kết mơ hồ với thiên địa nơi ấy, nếu bế quan khoảng một trăm năm thì có một thành đột phá thành công. Bây giờ dùng Cộng Hưởng Đại Pháp thì tỷ lệ thành công là mười phần chắc mười. Chứ nếu cho con bé tóc vàng dùng cộng hưởng đại pháp thì chỉ có năm phần thành công mà thôi!

Nói đến đó, áo của Bụt đã bay phần phật, ánh sáng trên huy chương cũng chiếu mạnh vào vị trí của hai người. Trần Nam biết, Bụt không ở lại đây được nữa rồi, thiên địa này đang rục rịch vì sự mạnh mẽ của Bụt. Trái Đất là một thiên địa mở, ai cũng có thể vào ra thì không nói, chứ Sinh Tồn Tinh là thiên địa bị phong bế, nếu ở lại khiến phong bế bị tổn hại, chẳng phải tạo điều kiện cho thế lực Khoa Học Kỹ Thuật tràn vào hay sao?

- Một vấn đề cuối cùng! Con cám ơn Bụt nhiều lắm! Cho con gọi người là sư phụ được không? – Trần Nam mở to mắt gào lên.

Bụt chợt mỉm cười hiền lành, bàn tay thô ráp xoa xoa đầu hắn:

https://thuviensach.vn

- Gọi sư phụ thì cứ gọi đi! Ai cấm? Còn về việc cảm ơn thì không cần! Chỉ vì con đã luyện ra Công Đức Lực, có đại cơ duyên đại vận mệnh nên ta mới muốn nhờ con giải quyết chuyện nơi đây cho ta! Hắc, lão Hồng Quân kia vốn cũng có chút động tâm với con, nhưng vì đại cục, và vì cả đống tiền tài ta đưa cho nên mới đồng ý! Nói cách khác, con là ta mua được! Một con pet… hahahahahaha…

Nhìn vị trí Bụt biến mất, Trần Nam buồn bực đá một phát vào thành tàu:

- Pet cái gì mà pet? Nói tử tế tý không được à? Sư phụ gì mà cà trân cà tráo!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Đột Phá…

Một tuần sau.

Đám người Trần Nam quyết định đổi hướng, chạy thẳng về phía Bắc Cực.

Quả nhiên, vừa mới tới đây, Hoàng Tuyết Nhu đã cảm nhận được cái gì đó giữa mình và thiên địa được đả thông, cảm giác rất mơ hồ, rất khó nắm bắt, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được.

Về cái phép Chuyển Thể Đại Pháp kia, nếu giải thích nôm na thì là tráo đổi linh hồn giữ hai người với sự tự nguyện của cả hai. Nếu có một bên phản kháng thì quá trình hoán đổi sẽ không yên bình, gây tổn thương tới linh hồn của cả hai, thậm chí có thể thiệt mạng.

Tuy tráo đổi linh hồn, nhưng ở trong thân thể của mỗi người đều giữ lại dấu ấn của riêng mình, dẫn đến trao đổi xong thì hai người sẽ bị trộn lẫn một chút lực linh hồn của nhau, giống như kiểu dóng dấu vậy. Từ đó về sau, nếu như Trần Nam mà dùng Chuyển Thể Đại Pháp với ai khác, rất có thể ba linh hồn sẽ xung khắc, tạo thành rối loạn tùm lum, thất bại chắc chắn 100%. Vì vậy, Bụt mới nói phép này chỉ dùng được với một người duy nhất trong đời.

https://thuviensach.vn

Cũng đúng thôi, linh hồn là thứ mong manh mờ ảo, đâu phải để lôi ra chơi đùa chứ?

Lúc này, Emily… à không, phải nói là Trần Nam trong lốt Emily mới đúng. Hắn đang ngồi thuyết giáo với ba cô gái kia về những điều cần chú ý:

- Bây giờ anh sẽ giúp thân thể Emily đột phá Bất Diệt Thần. Còn Emily, ở trong đó thì lo mà cảm thụ cảm giác Bất Diệt Thần là thế nào, khống chế năng lượng thiên địa thế nào đi! Năm ngày sau hoán đổi lại rồi, đến lúc ấy mà không tự hoàn thiện được thì đừng có kêu ca phàn nàn gì hết!

Nói đến đó, hắn lại trừng mắt nhìn "chính mình" một cái, Emily cười hì hì gật đầu, nghĩ đến cái cảm giác được trở thành Bất Diệt Thần, trong lòng nàng thầm hưng phấn đến nhảy dựng lên. Đầu óc đã mơ màng đến cái cảnh mình áo gấm về làng, khoe khoang khoác lác với ông bố Frank kia, cho lão sợ lác cả mắt.

Oa… tên khốn nạn này nhìn vậy mà lại là phúc tinh của mình nha! Từ khi gặp hắn tới giờ, chuyện gì cũng may mắn, chuyện gì cũng suôn sẻ, ngoài việc bị hắn ức hiếp quá đáng thì không còn gì để chê. Nhưng mà… "được" hắn ức hiếp cũng rất thú vị! Ngay cả cái ước mơ được làm đàn ông một lần cho thỏa nỗi tò mò cũng được thỏa mãn, Emily sung sướng đến rơn cả người, dù cho có bắt nàng chết bây giờ thì nàng cũng có thể nhắm mắt.

Ế… không được nha! Tương lai rộng mở phía trước đang chào đón mềnh, không thể nào chết sớm được!

Bốp!

Emily trúng một cái vỗ vào đầu, một đôi chân thon dài đã đứng trước mặt nàng, giọng nghiêm nghị:

- Nghe cho kỹ đi! Giờ mà cứ lơ đãng xong làm ăn ba lôm côm là chết với anh! Cộng Hưởng Đại Pháp anh truyền cho em rồi, chờ đến khi anh đột

https://thuviensach.vn

phá thì ngay lập tức hỗ trợ Nhu, nghe chưa? Không được lơ đễnh khi làm nhiệm vụ, thiếu tướng Emily ạ!

- Rõ! Thưa thủ trưởng! – Emily giẫm mạnh một cái xuống sàn tàu, giơ tay chào đúng kiểu quân đội, khiến hai cô gái kia không khỏi buồn cười.

Vừa mới chào nghiêm túc được một cái, Emily đã đổi thái độ đúng một trăm tám mươi độ, tỏ ra cực kỳ phóng đãng, tà mị:

- Nhưng mà… thủ trưởng cũng nên tập trung cảm ngộ đột phá đó nha! Đừng để em biết thủ trưởng tập trung nghiên cứu và cảm nhận cái gì đó quá đáng trên người em! Hi hi…

Trần Nam đột nhiên đỏ hồng cả mặt, cũng tại cái khối thân thể này da mặt mỏng quá, không giấu được cảm xúc như hắn, vẫn là thân thể mình tốt nhất a… Nhưng mà… sao cô nàng này biết được mình "cảm ngộ" những điều sâu xa khác chứ? Rõ ràng làm rất bí mật mà?

Phải chăng… cô nàng này cũng… Đù móa! Thân thể ta bị lợi dụng a…

- Ư… bỏ ra nào! Để anh đi tu luyện! – Trần Nam rên lên một tiếng, chân tay chợt thấy mềm nhũn, người nóng ran như phải bỏng, dưới ngực đã cảm thấy bị siết chặt

Mẹ, cái thân thể này thế nào mà nhạy cảm quá thế này? Khó khống chế a! Quá khổ cực a!

Emily đã áp sát sau lưng hắn từ bao giờ, vô lại cười cười:

- Đừng có giấu diếm! Thân thể này bắt đầu phản ứng thật mạnh đó thủ trưởng à! Hay là… tối nay em đến gặp thủ trưởng, chúng ta cùng nghiên cứu những vấn đề sâu xa hơn, có được không?

Biến thái!

https://thuviensach.vn

Quá biến thái!

Bất quá… ta thích!

- Ai ui! – Trần Nam rên lên một tiếng đau đớn, cô nàng kia bóp mạnh quá rồi.

Emily chợt lo lắng nhảy dựng lên, thấy cái vị trí kia đã lằn lên vạch đỏ, cuống quýt buông tay, đã thế còn dùng tay trái điên cuồng dày vò vặn vẹo tay phải, miệng hô hào:

- Cái tay hư! Cái tay thối! Làm gì mà khó khống chế thế chứ? Làm tổn hại thân thể của tiểu thư, chết nè, chết nè.

Trần Nam khóc không ra nước mắt, mình vừa phải chịu đau, lại còn phải nhìn thân thể mình bị hành hạ đánh đập! Không công bằng a…

Nhưng mà…

Trần Nam đã nổi hết cả da gà, cảm thấy có điều gì đó hưng phấn.

Ế… cảm giác của mình chắc là cũng giống cô nàng này khi bị mình đụng chạm a…

Hóa ra nó là như rứa a! Kích thích a…

Soạp…

Cái lưỡi nóng nóng kia lướt một cái qua vành tai, khiến Trần Nam thấy tay chân mình vô lực, chỗ nào đó bắt đầu tạo nước. Đến cái lúc hắn nghĩ mình không thể kiên định với bản tâm, không thể nào giữ vững lập trường đàn ông nữa rồi thì hai cô gái kia cuống quýt chạy lại, hai miệng một lời trách mắng:

https://thuviensach.vn

- Không chơi mấy trò đó nữa! Để im cho anh Nam tu luyện đi! Mấy ngày này bọn này trông chừng cô! Cấm lộn xộn!

Emily cười khùng khục tà ác, hai cái tay đã cọ cọ vào vị trí giữa của hai cặp núi đôi:

- Vậy à? Thế thì tôi thay thế vị trí của “anh Nam” có được không? Hé hé hé hé…

Hai cô gái kia vừa rồi còn hùng hổ, bỗng chốc đã như con thỏ con kinh sợ, cuống quýt che ngực chạy trối chết, còn tên dâm tặc “Trần Nam” thì cười khà khà đuổi đằng sau.

Trần Nam vuốt vuốt trán, sắc mặt khổ sáp. Không biết chọn cái cô nàng biến thái này có phải là sai hay không? Biết thế chọn Hoàng Tuyết Nhu để Chuyển Thể, vậy thì giờ này đã không có cái nhân tố bất ổn như thế này rồi! Aiz…

Len lén nhìn nhìn xung quanh, Trần Nam rón rén trở về phòng riêng của mình, việc đầu tiên làm là vứt hết quần áo đi, còn định cảm ngộ cái gì thì chỉ có trời và hắn mới biết.

Bốn ngày sau…

Trần Nam đã đóng chặt cửa phòng bốn ngày nay rồi. Cái việc tìm lại cảm giác thế này đối với hắn không khó, chỉ cần mất một ít thời gian làm quen là đã được rồi.

Bây giờ, Trần Nam đang dẫn linh khí thiên địa để tẩy rửa thân thể cho Emily, trong lòng thầm suy tư. Có lẽ, chính Tiêu Dao Tử đã sử dụng cách này để sáng tạo ra phương pháp cải tạo thân thể cho những người thông linh thiên địa nha.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được động thái ở vị trí của Trần Nam, Emily nhanh chóng kéo Hoàng Tuyết Nhu lại, ngồi sát sau lưng nàng, tay đè lên vai, trầm giọng nói:

- Bây giờ tôi sẽ sử dụng Cộng Hưởng Đại Pháp, khuếch đại tinh thần của chị và câu thông về vị trí của anh Nam. Tinh thần và cảm ứng lực của chị ít nhất cũng mạnh lên gấp một ngàn lần trong thời khắc này, vì vậy hãy cố mà cảm nhận xem "đột phá" nó là như thế nào, sau đó không cần ngần ngại mà làm theo. Chị có công đức lực hộ thể, không cần lo lắng về những tai họa ngầm do linh khí nơi này gây ra đâu!

Ầm!

Hoàng Tuyết Nhu cảm thấy đầu óc mình như căng ra, nhãn lực mạnh lên gấp bội, lực cảm quan đúng như Emily nói, phải mạnh hơn gấp một ngàn lần.

Nhìn về phía vị trí của Trần Nam, nàng chỉ thấy linh khí như xoắn lại thành từng vòng, như những giai điệu diệu kỳ tràn vào trong thân thể Emily, giúp nàng chắt lọc những gì tinh túy nhất, đào thải những chất cặn bẩn ra ngoài.

Lại cảm nhận sâu hơn, chỉ thấy những linh khí kia tràn vào thân thể Trần Nam, vận hành trong kinh mạch theo những lộ tuyến cực kỳ quỷ dị, giống như không có quy luật vậy. Nhưng Hoàng Tuyết Nhu có thể cảm nhận rõ ràng, Trần Nam đang cải tạo thân thể theo nguyên tắc cân bằng, tưởng tượng cả thân thể như một hình đa diện, và đan điền chính là trọng tâm của đa diện đó. Việc Trần Nam cần làm chính là cân bằng năng lượng tích trữ ở từng vị trí, sao cho trọng tâm không bị lệch, dẫn đến cơ thể bị đổ vỡ là được.

Đã nhìn thấu triệt toàn bộ quá trình, Hoàng Tuyết Nhu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại cảm ngộ thiên địa theo cách của riêng mình. Mất gần một

https://thuviensach.vn

ngày, nàng mới bắt đầu túm được một tia linh khí thiên địa đầu tiên. Nhưng cũng từ lúc đó, năng lượng tràn vào cơ thể nàng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhanh. Hoàng Tuyết Nhu nhớ kỹ mọi quy tắc, mọi thao tác mà Trần Nam đã làm, thao không linh khí đó chạy dọc toàn thân, cải tạo kinh mạch đến từng ngõ ngách, đả thông âm dương, cân bằng ngũ hành. Thân thể nàng bây giờ hoàn toàn được cấu tạo từ những năng lượng bản nguyên nhất, không một chút tạp chất bẩn thỉu, tinh thần cũng trở nên thông suốt, như hòa hợp lại làm một với trời đất nơi đây vậy.

Cho đến khi Hoàng Tuyết Nhu mở mắt ra…

Đứng trước mặt nàng là ba cụ già lọm khọm, râu tóc bạc phơ, lưng còng chân yếu, giống như sắp xuống lỗ vậy.

- Khụ khụ… bà… bà nó ơi! Nhìn… nhìn kìa! Nhu tỉnh lại rồi phải không? Oa oa… đã một trăm tỷ năm rồi! Chúng ta đã đợi một trăm tỷ năm mới được đến cái ngày này. Ợ khụ khụ… lại đây, lại đây cho ta xem nào! Ôi, cái khúc xương già này… Rắc…

Cụ ông đứng giữa hàm hồ ăn nói lăng nhăng, răng cũng đã móm mém mà còn cứ thích hót. Dù vậy, thần tình Hoàng Tuyết Nhu đã tỏ ra hoảng hốt, mắt trợn tròn lên tiếng:

- Các người…

- Ta… Anh là Nam, Trần Nam đây mà… khụ khụ! – Cụ ông nói.

- Em… em là Kiko, khè khè… - Cụ bà thấp bé giọng khàn khàn khô khốc nói

- Còn tôi… tôi là Emily! Chắc chị không nhớ đâu! Chúng ta chỉ gặp gỡ chưa được một năm thôi mà! – Cụ bà cao hơn nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyết Nhu lơ mơ, trong đầu trống rỗng, cõi lòng vẫn cố tình không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một trăm tỷ năm…

Anh nam… là cụ già?

Ơ… đậu má! Cụ già gì mà mắt sáng quắc, lại còn đảo như rang lạc, giảo hoạt thế kia?

- Mẹ tiên sư tụi bây! – Tiếng gào thét làm mặt băng run lên bần bật, có xu thế tuyết lở băng tan. Chỉ thấy ba cụ già lọm khọm đang chạy nhanh hơn thỏ, ba cái miệng móm mém kia mở ra cười ha hả. Đằng sau là một con bé chanh chua, liên mồm chửi đổng.

- Trêu bà mày vui lắm hả? Biết bà sợ thế nào không? Thằng chồng cờ hó kia! Mày đứng lại ngay lập tức cho kao! Ê… ê thằng kia! Tao yêu mày! Đứng lại cho tao đánh cái! Một trăm tỷ năm rồi nhớ quá mày ơi!

https://thuviensach.vn

SANG DỊ GIỚI LÀM THANH NIÊN NGHIÊM TÚC

Hoàng Ma
www.dtv-ebook.com

Chương 107

Đại Kết Cục

Một năm sau.

Bắc Cực vẫn yên bình như thế, mặt băng lạnh lẽo, gió tuyết rít gào… chẳng có gì thay đổi, cũng chẳng có gì hot xuất hiện.

Ấy vậy mà, giữa cái thời tiết rét căm căm ấy, bốn bóng người ăn mặc phong phanh lại thoải mái mà chơi đùa, vừa cười vừa tung tăng nện bước trên băng. À không, có lẽ đó là môn trượt băng mới đúng, dưới chân họ đều có giày trượt chuyên dụng mà.

Lúc này, Kiko đang phụng phịu đuổi đằng sau Emily, giơ giơ một viên ngọc màu kim, phát ra ánh sáng lấp lánh xinh đẹp, rực rỡ cả không gian. Nhưng dường như nàng đang vô cùng bất mãn, liên tục hô hoán:

- Đổi lại cho em đi mà! Em thích viên màu lam đó cơ! Chị quá đáng! Anh Nam cho em viên đó cơ mà! Không chịu đâu, hu hu…

Vừa nghe Kiko khóc, Emily đã cuống quýt quay lại, nhét thẳng viên ngọc màu lam thâm thúy như nước biển vào tay nàng, mặt hối lỗi cưng chiều:

- Thôi thôi! Cho em cả hai, được chưa? Không khóc, không được khóc! Nghe chưa?

https://thuviensach.vn

Cô bé Kiko dường như bắt đầu để lộ cái vẻ tinh nghịch ngày nào của mình, nàng đảo đảo tròng mắt giảo hoạt, hôn chụt một cái lên má Emily, cười hì hì nhét viên ngọc màu kim vào tay chị:

- Hi hi, cũng học được một chút ga lăng và ôn nhu của anh Nam rồi đó! Nhưng mà sự nghiệp còn dài lắm đó nha! Chị thân yêu, hi hi…

Vừa nói, thân thể nàng vừa phi băng băng đi, giống như một cánh bướm tự do, xinh đẹp. Emily buồn bực nhìn về phía Trần Nam, chỉ thấy hắn cũng đang bực gần chết, sao Kiko dạo này cũng bắt đầu đổi tính thế? Từ trước đến nay vẫn chỉ hôn mình thôi mà! Bây giờ lại dám hôn cả Emily! Không được, hai cô nàng này đang định cắm sừng thiếu gia! Phải ngăn chặn lại a…

Emily nhìn thấy cái vẻ mặt mướp đắng của hắn, nàng chợt cười khúc khích trượt lại gần, thân mật khoác tay hắn, thì thào bên tai.

- Ghen rồi à?

- Ai thèm ghen? – Trần Nam nghiêm mặt nói:

- Anh là thanh niên nghiêm túc, ghen là động thái của những thằng trẻ trâu!

- Thế thì anh là trẻ trâu rồi! – Hoàng Tuyết Nhu đằng sau góp lời.

Trần Nam ỉu xìu, đáng thương nhìn qua nhìn lại hai cô gái. Sao bây giờ thời thế thay đổi kinh khủng thế này, lại có chuyện vợ liên hợp bắt nạt chồng! Thiên lý ở đâu? Bụt ơi, cứu con a…

Emily tà mị liếc liếc Hoàng Tuyết Nhu, bí mật truyền âm:

- Nè… hôm qua thử ngón mới, anh có thích không?

https://thuviensach.vn

Trần Nam suýt nữa chảy máu mũi, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt lạnh tanh, truyền âm lại:

- Tốt! Cứ thế mà phát huy… hé hé!

- Vậy… anh hứa với em cái gì? – Emily bắt đầu đề cập điều kiện.

- Cái gì nhỉ? – Trần Nam toát mồ hôi hột, hôm qua đang lúc lên dây, cô nàng kia lại nhất quyết không cho vào, đã thế còn làm mấy động tác mời mọc, khiến hắn sôi cả máu. Lúc đó nóng đầu, hứa bậy hứa bạ cái gì đó… chết thật!

Emily có vẻ bất mãn, bấu nhẹ một cái lên tay hắn:

- Anh hứa sẽ làm thịt chị Nhu, rồi để cho em xem cơ mà… Hi hi… hay là hôm nay đẹp trời, chúng ta thực hiện luôn đi được không?

Trần Nam đã chảy mồ hôi ròng ròng, nhất thời chỉ biết cười trừ. Hoàng Tuyết Nhu thấy hai người kia thì thà thì thụt, trừng mắt nhìn Emily một cái rồi kéo Trần Nam lại, bí mật truyền âm:

- Hôm kia em đã chiều theo anh muốn rồi đó! Anh nói sẽ ăn đồ em nấu trong vòng một tuần, không ăn đồ của đại hồ ly, cho cô ta biết lợi hại của em cơ mà! Sao hôm qua lại không thực hiện! Đã thế còn thậm thà thậm thụt với đại hồ ly kia. Anh đừng có đùa với em đấy!

Trần Nam đã đen cả mặt, mồ hôi lạnh ròng ròng, dạ dày như thắt lại, có cảm giác như đang có hàng tỷ khối bom đang nổ tung bên trong.

Nhắc đến bom, lại nhớ về con rồng rời bọ kia.

Ba ngày trước, bọn Trần Nam đã bí mật vào xử đẹp nó. Không có động tĩnh, không có giao chiến. Chỉ lặng lẽ, phối hợp thiên y vô phùng, một kích tất sát, bốn cái đầu rụng xuống, vậy là tất cả đã xong.

https://thuviensach.vn

Diệt sát xong con rồng, Trần Nam thu được bốn viên yêu tinh, cũng chính là bốn viên ngọc chiến lợi phẩm bây giờ. Thực tế, Trần Nam chỉ biết mang nó ra làm đồ trang sức chữ cũng chả để làm gì. Loại ngọc này chứa năng lượng rất mạnh, có thể thấm nhuần vào thân thể tu sĩ, tăng cường tu vi ổn định mà chắc chắn theo thời gian. Nhưng đối với bốn Bất Diệt Thần này, có lẽ cái thứ "bảo vật" thế này quá vô giá trị rồi.

Tổng cộng có bốn viên, màu kim là đầu rồng phương Đông, màu đen là đầu rồng phương Tây, màu lam là đầu Rùa và màu vàng là đầu rắn.

Trần Nam đã được tạo đủ điều kiện, Bụt, cũng chính là Tiêu Dao Tử đã hướng dẫn hắn tới tận răng rồi, nếu không xử đẹp con rồng kia thì chắc Bụt cũng phải bay về đạp nát đít hắn ra mới cam lòng.

Còn về vấn đề tại sao có thể tương thông tâm ý với Emily dễ dàng như vậy, chỉ mất một năm. Vậy thì cũng là do Chuyển Thể Đại Pháp. Cái thứ này đã để lại dấu ấn linh hồn của hai người trong nhau, việc tương thông trở nên dễ dàng, đơn giản hơn rất nhiều. Mà cũng từ sau cái vụ ấy, dường như Emily đã trở nên cởi mở tuyệt đối với ba người cùng "gia đình", có thể chơi đùa thỏa thuê, có thể thoải mái tâm sự, có thể tận tình phát tiết dục vọng trên người Trần Nam, sau đó lại ra sàm sỡ Kiko và Hoàng Tuyết Nhu nhằm tìm kiếm kích thích.

Nhưng… còn một vấn đề cuối cùng!

Rồng thì cũng đã diệt rồi! Cái không gian mà thiên địa giao hòa cũng hoàn toàn thông thoáng. Chỉ là…

Cái con mje nó chứ, phong ấn của Allah lại trở thành vật cản linh khí này tràn ra! Thế là thế nào? Bây giờ thì cái vật quan trọng nhất thế giới hàng tỷ năm qua lại trở thành vật cản đường cần phải loại bỏ…

Mỗi tội, Trần Nam làm sao mà biết cách phá giải nó chứ?

https://thuviensach.vn

Rất may, Kiko đã trở thành cứu tinh của hắn trong thời khắc này. Chẳng trách Bụt không đề cập gì đến phong ấn, có lẽ đã biết được Kiko có phương pháp, cho nên không thèm nói mà thôi.

Trần Nam vẫn còn nhớ như in lời mà Kiko nói, khiến hắn thức trắng một đêm vô ích. Móa, nói sớm một chút có phải là hắn đỡ phải mệt hay không?

- Năm xưa, khi Thiên Hoàng táng mạng, Shien vô cùng đau lòng, buồn khổ. Việc duy nhất nàng làm được là tạo một tấm màng chắn, bảo vệ linh hồn của Thiên Hoàng không bị Long Tổ thôn phệ mà thôi. Dù thế, linh hồn của Thiên Hoàng vẫn bị hút vào trong phong ấn kia, lại vì chính tấm màng chắn đó cố định hắn vào phong ấn nên không thể nào siêu thoát. Đó là cái giá phải trả để không bị thôn phệ.

- Shien lúc ấy đã quá rối loạn, tâm trí có vẻ hơi điên cuồng. Nàng đã có cái suy nghĩ viển vông là phá tan phong ấn, giải thoát cho người mình yêu. Còn chuyện sau đó, nàng không thèm quan tâm!

Cũng vì vậy, Shien đã chủ động tìm đến Hiên Viên Long, là con cháu vài vạn đời của Hiên Viên Thái, cũng chính là Bất Diệt Thần thứ hai của Tổ Hán lúc đó. Lúc ấy, huy chương vô địch đang nằm trong tay Hiên Viên Long, là do Hiên Viên Thái đưa cho. Shien yêu cầu được giữ tấm huy chương đó, điều kiện là bất cứ điều gì.

Hiên Viên Long tuy là địch thủ với Shien, nhưng lại đam mê nhan sắc và tư thái thần tiên của nàng. Muốn dùng cái giá là chính Shien để đổi lấy huy chương. Nào ngờ, Shien cả đời này chỉ tuyên thệ yêu một người, ngay khi bị Hiên Viên Long chà đạp một lượt, chờ hắn lơ là, Shien đã dùng kiếm ánh sáng kết liễu hắn. Dù thế, chính nàng cũng bị trọng thương bỏ chạy, về sau bị Hiên Viên Thái giận dữ tru sát.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy, bằng sự điên cuồng và liều mạng, tâm trí có dấu hiệu bệnh hoạn ấy, Shien lại có thể nhận được bí mật trong huy chương, tổng hợp ra phương pháp phá tan phong ấn.

Chỉ tiếc, dù đã tìm ra được, nhưng nàng còn chưa kịp làm gì thì đã bị Hiên Viên Thái giết chết, để lại tiếc nuối cả đời nàng, và đó cũng là ước nguyện cuối cùng của Shien, là điều mà Kiko muốn thực hiện từ rất lâu rồi.

Vốn dĩ, Kiko muốn một ngày nào đó sẽ nói với Trần Nam, cầu xin hắn giúp mình diệt trừ Long Tổ rồi sẽ phá giải phong ấn. Nhưng… không ngờ nàng với hắn chí lớn gặp nhau, không cần nàng nói, hắn đã chủ động muốn tiêu diệt con bò sát kia. Điều này khiến Kiko cảm thấy vui mừng khôn nguôi.

Lại nói về phương pháp phá giải phong ấn, điều kiện chính là tập hợp đủ sáu Samurai huyền thoại.

Shien có thể ngộ ra huyền cơ từ huy chương, nhưng trước nay nàng đều quen sử dụng trận hình phối hợp sáu người, vì vậy nên phương pháp của nàng cũng yêu cầu phải đủ cả sáu mới thực hiện được. Kiko dù biết phương pháp, nhưng cũng chẳng hiểu nguyên lý của nó ra sao, vì vậy có muốn sửa đổi cũng là vô vọng. Biện pháp duy nhất chính là tìm đủ sáu Samurai.

Và Kiko đã cố gắng thực hiện điều này từ lâu rồi. Từ cái thời mà nàng mới trở thành Bất Diệt Thần, theo Trần Nam trở về Âu Tiên thì nàng đã lên kế hoạch. Rất may cho nàng, công pháp của Shien được Âu Vĩnh Lạc sưu tập cực kỳ đầy đủ, vậy nên truyền nhân của sáu Samurai đều xoay vần quanh lão, muốn tìm được cũng dễ dàng hơn.

Mấy ngày sau.

https://thuviensach.vn

Bốn người Trần Nam đã đặt chân lên quê hương Âu Tiên quen thuộc. Nơi đây vừa trải qua chiến hỏa không bao lâu, còn có vẻ hơi hoang tàn, nhưng sức sống đã bắt đầu phục hồi, dấu hiệu con người cũng nhộn nhịp hơn.

Tìm tới quân doanh đang đóng ngoài kinh thành, Trần Nam chẳng mấy khó khăn khi hỏi vị trí của đại tướng quân Trần Lữ, lý do thì quá đơn giản, hắn là anh trai của Trần Lữ cơ mà, vừa nhìn đã biết là anh em, quân nhân ở đây cũng không có ngăn cản nhiều.

Nhưng còn chưa thấy quân doanh của Trần Lữ đâu, Trần Nam đã suýt đụng phải một người.

Đó là một thân hình bị che kín trong chiếc áo bào rộng thùng thình, ngay cả mặt cũng bị bao bọc, chỉ để lộ ra đôi mắt màu lục bảo trong suốt tinh khôi. Nhìn thấy Trần Nam, đôi mắt kia tỏ vẻ cực kỳ ngạc nhiên, sau đó lại có cái gì đó vui sướng.

Trần Nam mỉm cười nhẹ nhàng, vươn tay ra hữu hảo:

- Chào chị Noya! Cảm ơn chị đã chiếu cố cho em trai tôi suốt thời gian qua! Tôi đã nghe ông bác Âu Vĩnh Lạc nói, thực sự rất cảm ơn chị!

Noya Hả đảo đảo mắt, hình như hơi do dự gì đó, nàng lớn lên ở Allades, giáo lý hơi khó khăn với đàn bà, không cho tiếp xúc với đàn ông ngoài trượng phu. Nhưng sống ở Âu Tiên vài năm, điều đó có lẽ cũng không quan trọng cho lắm:

Từ từ đưa bàn tay trắng nõn giấu dưới áo bào ra, Noya Hà hữu hảo bắt tay Trần Nam, miệng hơi lúng túng:

- Không… không có gì! Đó là việc tôi phải làm!

Trần Nam chỉ bắt tay một chút, sau đó cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi vào xem thằng Lữ trước một chút.

- Ừm… vâng! - Noya Hà vẫn đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt sáng kia có vẻ hơi ảm đạm.

Trần Nam chạy được vài bước, đột nhiên như nhớ ra cái gì:

- Ấy quên! Cảm ơn suông thì không ổn! Đây là thần khí Hộ Thiên Giáp, xin kính tặng chị, coi như lời cảm ơn của tôi!

Noya Hà nở nụ cười dưới khăn che mặt, tiếp nhận lấy chiếc giáp kia. Nhưng hình như nàng không thấy có cái gì vui sướng, lại có chút buồn phiền. Tại sao thế? Chẳng phải mục tiêu của đời nàng là quyền lực và vinh hoa hay sao?

Trong lòng rối bời, nhưng Noya Hà vẫn nở nụ cười gượng né sang một bên. Bốn người Trần Nam nối bước tiến vào trong trại, tìm đến em trai của mình.

Gặp lại người thân, không thể thiếu được một màn ôm ấp kể lể, mất tiêu nguyên một ngày. Trần Nam rất chi là mờ ám nhìn qua nhìn lại giữa Trần Lữ và Đàm Thu Hà, nhìn đến mức cả hai tay chân vô thố, mặt đỏ bừng như sắp xuất huyết thì hắn mới buông tha. Đã thế còn bồi thêm một câu:

- Chừng nào sinh con vậy hai đứa?

Trần Lữ trừng mắt, tức giận nói:

- Anh là lớn! Sao không sinh lại hỏi em? – Dứt lời lại liếc liếc ba chị dâu xinh đẹp như thần tiên phía sau, thần tình rất chi là bất mãn.

- Ờ… thì anh mày là người trời, cần phải tiêu dao thiên địa, tế thế nhân gian mà! Sinh con đồng nghĩa với vô trách nhiệm nha! Cha mẹ thì sốt vó lên rồi, đành trông mong vào hai đứa vậy á!

https://thuviensach.vn

- Biến! – Đàm Thu Hà nãy giờ vẫn trầm lặng không nói gì, bây giờ lại nghiêm túc đưa ra một câu rất… có tính hàm súc.

Sau đó vài ngày, Trần Nam tiến hành công tác tư tưởng với hai đứa em, ngay cả hai anh em Âu Văn, Âu Tùy cũng bị lôi vào. Đáng chú ý nhất, Âu Tùy chỉ nhàn nhạt hỏi Hoàng Tuyết Nhu: “Cô có ơn tri ngộ với anh em tôi, nếu cô muốn bọn tôi đi, bọn tôi sẽ đi! Đây là ý của cô sao?”

Cô nàng này chỉ gật nhẹ đầu một cái, vậy mà hai tên kia đã đồng ý không thèm do dự, mất công Trần Nam thuyết giáo cả buổi. Cả hai đứa em cũng xác định đồng ý từ đầu, nghe hắn trình bày mà ngáp ngắn ngáp dài. Trần Nam thầm than, thanh niên bây giờ thiếu tinh thần học hỏi a…

Lại mất thêm một khoảng thời gian di chuyển lên Bắc Cực, cả một đám người quây quần quanh phong ấn kia, thần tình ngưng trọng nghe Kiko phân phó.

Trong khoảng thời gian này, Trần Nam đã cố hết sức nâng tu vi của Âu Văn lên được tầng bốn. Còn ba “Samurai” kia đều đã có tu vi tầng bốn nhờ tu luyện bí tịch cấp Thần, vì vậy không cần hắn lao tâm. Bây giờ đội hình có thể nói là quá mạnh mẽ, còn khủng khiếp hơn cả sáu Samurai năm xưa.

Hai Bất Diệt Thần, bốn Tiên Nhân, đến thế này mà còn đòi thế nào? Sáu Samurai năm xưa còn có hai tu sĩ tầng ba nha, lại chỉ có một mình Shien là Thần, so sánh chênh lệch quá rõ ràng rồi.

Còn về việc tại sao lại có hai Bất Diệt Thần ở đây, câu trả lời rất đơn giản, Emily chẳng phải chính là truyền nhân của Mizuho sao? Thêm Kiko nữa là hai người rồi!

Kiko lúc này đã vẽ xong một cái đại trận rộng hơn mười dặm xung quanh, đủ các thứ phù văn hình vẽ, khiến Trần Nam rối tinh rối mù cả lên, chẳng hiểu mô tê gì. Cùng lắm chỉ nhận ra đây là một hình lục giác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sáu người chia nhau ngồi vào sáu vị trí, bắt đầu vận hành công pháp, dồn năng lượng xuống trận pháp kia.

Qua thời gian, không gian bắt đầu sáng bừng lên, một cột sáng chói lòa thông thẳng lên trời, vô cùng diễm lệ. Trần Nam, Hoàng Tuyết Nhu và cả Noya Hà nhất quyết đòi đi theo kia đứng ở một đỉnh núi băng, nhìn chằm chằm xuống bên dưới, đề phòng có gì bất trắc thì xuống yểm trợ.

- Địa! – Âu Tùy mở choàng mắt, hét lên một tiếng, ánh sáng vàng thổ quang chạy dọc từ vị trí của hắn vào trung tâm trân pháp.

- Thủy! – Trần Lữ là người tiếp theo, ánh sáng màu lam xuất hiện.

- Hỏa! – Emily là người thứ ba, ánh sáng màu đỏ.

- Phong! – Âu Văn thứ tư, ánh sáng màu lục nhạt.

- Quang! – Đàm Thu Hà tiếp nối, ánh sáng trắng trong suốt.

- Ám! – Cuối cùng là Kiko, ánh sáng của nàng là tà mị nhất, rõ ràng là hào quang, nhưng lại làm tối sầm cả không gian lại.

Khi nghe Kiko, cũng giống Shien năm xưa là Ám, hắn không khỏi ngạc nhiên. Dùng kiếm Quang Ảnh mà lại hệ ám, đúng là không biết nói gì.

Sáu nguyên tố cấu thành thế giới hòa nhập vào nhau, tạo nên những phản ứng xoay vần, sấm rung chớp giật, dần tạo ra sinh cơ, ngũ hành… Cả trận pháp nổi lên màu xanh lục bảo xinh đẹp, như một khu rừng rậm Tinh Linh trong tiểu thuyết phương Tây vậy.

Sinh… cơ…

Trần Nam lẩm bẩm, chứng kiến những phản ứng kia đang tạo ra sức sống, lan tỏa vào không gian phong ấn, trong đầu hắn như hiểu ra điều gì.

https://thuviensach.vn

Trong không gian kia vẫn chỉ là một màu trắng xóa hư vô, không có bất cứ vật chất gì. Nhưng từ khi thứ sinh cơ bừng bừng đó tràn vào trong phong ấn, dường như phong ấn đang dao động mãnh liệt, những đốm sáng sặc sỡ đầy màu sắc không biết xuất hiện từ đâu, dần dần chấn áp tất cả màu trắng nơi đây.

- Ra là vậy… - Trần Nam lẩm bẩm.

- Cái gì? – Hoàng Tuyết Nhu nghi hoặc hỏi hắn.

- Allah đã hy sinh thật nhiều vì hành tinh này! Ông ta đã tách bỏ một phần không gian sự sống của mình ra, lại che lấp tất cả sinh cơ, tạo thành không gian phong ấn Long Tổ. Anh không biết ông ta làm thế có bị tổn thương gì hay không, nhưng dũng khí cắt bỏ một phần quan trọng thuộc về mình để cứu rỗi người khác, ông ta cũng đủ vĩ đại rồi! Cách phá bỏ phong ấn này nói ra thì cũng đơn giản, chỉ cần tạo ra một luồng sinh cơ, nó sẽ như mồi lửa, kích hoạt mọi phản ứng bên trong phong ấn. Sự dao động từ sinh cơ thức tỉnh sẽ làm phong ấn rục rịch, cuối cùng bị phá vỡ! Shien năm xưa khi hiểu được điều này, việc đầu tiên nàng nghĩ đến là tổng hợp địa thủy hỏa phong quang ám của sáu Samurai để tạo sinh cơ, vì vậy mới tạo ra cái đại trận này. Ồ…

Trần Nam đang nói đột nhiên ồ lên ngạc nhiên, đôi mày hơi nhíu lại.

Chỉ thấy trong không gian kia đang phát ra ánh sáng cường liệt, phong ấn cũng bành trướng lên xuống, lúc phồng lúc xẹp, giống như sắp nổ tung vậy!

- Không xong! – Trần Nam hốt hoảng kêu một tiếng, không giải thích một hai gì mà lao thẳng xuống bên dưới.

Mẹ kiếp, cái tinh cầu này cũng như một thân thể trưởng thành, đã định hình rõ ràng, không thể nhồi nhét hay uốn nắn thêm gì nữa. Trước đây Allah và Tiêu Dao Tử thi nhau nuốt không gian để thành Thánh nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

không sao, nhưng nếu bây giờ mà một không gian tự dưng lòi ra, vậy thì biết nhét vào đâu? Cái hành tinh đã định hình này làm sao mà chịu được? Lại thêm cả lớp màng bảo vệ của các Thánh giả mà Tiêu Dao Tử đã nói, nếu tự dưng có biến đổi, vậy chẳng phải làm "áo giáp của hành tinh" bị triệt tiêu hay sao?

Trần Nam lao thẳng vào trong không gian đó, bỏ qua tất cả tiếng tri hô hoảng sợ của mọi người. Ánh sáng nơi ấy cũng dao động dữ dội, tiếng gào thét đau đớn bên trong kéo dài liên tiếp tới hơn hai tháng, kéo tới sự chú ý của tất cả các Bất Diệt Thần. Cho đến giờ phút này, bọn họ mới biết Long Tổ đã bị tiêu diệt, phong ấn của Allah cũng sắp bị gỡ bỏ… thần tình ai nấy đều có vẻ vui mừng, nhưng lại có vài người âm thầm lo lắng cho Trần Nam bên trong.

Mười năm sau.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, đúng không?

Và kết quả cuối cùng, tất nhiên là nhân vật chính còn sống rồi! Thế mới có happy ending chứ! Ha ha

Lúc này, trong cái đình nghỉ mát bên hồ, một người thanh niên trẻ đang vỗ vỗ mông một cô bé con tầm năm tuổi, bảo nó dẫn em trai khoảng ba tuổi đi chỗ khác chơi, để không gian lại cho người lớn nói chuyện.

Đứng đối diện hắn là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, nhìn qua cũng khoảng hai sáu hai bảy tuổi. Nước da nàng trắng ngần, tóc màu nâu đỏ để dài tự nhiên xõa đến ngang mông, mái tóc được trang trí bởi một chiếc kẹp nhỏ xinh xắn. Nàng có một khuôn mặt thanh tú đến hút hồn, một đôi mắt màu lục bảo đầy cảm xúc, trong đôi mắt ấy đang tràn đầy u oán, khẩn cầu khó nói thành lời.

https://thuviensach.vn

- Anh… anh thực sự không chấp nhận em hay sao? – Người con gái hơi nức nở nói.

- Chị Noya! Xin chị đừng làm khó tôi! Tôi là một người thanh niên… à nhầm, một người cha nghiêm túc! Không thể làm cho bọn trẻ đau lòng, phải không?

- Nhưng… nhưng đó là con trai và con gái của Trần Lữ với Hà, anh chỉ là cha đỡ đầu của chúng thôi mà!

- Khụ khụ… cha nào thì cũng là cha mà! – Tên kia ho khan nói.

Noya Hà bất chấp mọi thứ, tiến lên nắm chặt tay hắn, đôi mắt rưng rưng tội nghiệp:

- Em… theo giáo lý của thánh Allah, phụ nữ chỉ là những sinh vật đáng thương cần đàn ông chăm sóc. Em đã bỏ xuống đồ đạo Hồi vì anh, em đã có tiếp xúc thân mật với anh, vậy thì cả đời này em chỉ có thể lấy anh. Bây giờ anh muốn làm gì em cũng được, anh muốn chà đạp em, yêu thương em, thậm chí giết em đi em cũng không trách anh. Nhưng… xin anh đừng đuổi em đi! Em… em nhất quyết không từ bỏ đâu!

Người con gái chân thành nói, đôi bàn tay trắng trong kia cầm lấy tay hắn, đặt lên ngực nàng, ý nghĩa không biết là sờ xem tim nàng đập hay sờ xem thỏ nàng lớn…

Nhưng tên kia đã hiểu theo nghĩa thứ hai, cau mày xoa xoa vài cái rồi nhận xét:

- Tám chín! Không tệ, đúng là không tệ!

Đang tấm tắc cảm thán, một giọng nữ hơi trầm đã phát ra từ sau lưng, khiến Noya Hà hoảng hốt giật bắn cả người:

https://thuviensach.vn

- Ê ê… hai người làm cái gì vậy hả? Còn ra thể thống gì? Còn ra thể thống gì?

Vừa nói, cô nàng chân dài tóc vàng kia đã kéo tay thanh niên ra một góc, bất mãn truyền âm"

- Emily chết tiệt! Em đã dùng thân xác anh làm việc đồi bại gì rồi hả? Khai hết ra mau!

"Trần Nam" đắc ý nhún vai:

- Chẳng phải chỉ kiểm tra người chị em tương lai một chút hay sao?

- Vớ vẩn! Cực kỳ vớ vẩn! Anh đã ký huyết khế rồi…

- Thôi đi cha nội! – "Trần Nam" hèn mọn ngắt lời:

- Cái bản tính của anh em còn không rõ chắc? Mà nói đến đồi bại, phải là em hỏi anh đã làm trò đồi bại gì mới đúng! Nên nhớ lần này là vì anh thích tìm cảm giác mạnh nên mới chủ động yêu cầu với em làm thế nha! Không nhớ đêm qua à? Hí hí… sao anh có thể làm cho mặt em biểu cảm như vậy nhỉ… há há…

"Emily" vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ bừng như gấc chín. Không thèm nói chuyện với đồ biến thái kia, "nàng" chạy tới kéo tay Noya Hà:

- Đi! Vào đây, tôi dẫn chị đi nói chuyện với hai vơ… à nhầm, hai chị em của tôi! Còn chuyện này thì cứ để nói sau, không thể gấp, không thể gấp nha!

Vừa lắc lắc cái mông rời đi, "Emily" vừa đắc ý khinh thường hừ một tiếng với "Trần Nam", lại còn khiêu khích tốc cái váy ngắn lên, để lộ khung cảnh trống trơn chẳng có gì bên dưới…

https://thuviensach.vn